BEYZA SÜRMEN

YARINLAR ZİFİRİ KARANLIK

Kitaplık Rafı

Küçükken duyduğum silah seslerini bastırabilmek için şarkılar söylerdim, sonra sesimi kestiler, silah seslerini yükselttiler. Ben de sesimi silah yaptım ve o silahı hiç susturmadım. En büyük hayalim aynı zamanda en büyük korkumdu sesim, bunu göstermek hayatımın en büyük hatasıydı ve hayatıma mal olmuştu. Sonra öğrendim; *eğer korkunu her daim göz önünde tutarsan bir süre sonra korkuya bile alışırsın.*

İnsanın eksik hissetmesi ruh eşini bulamadığındandır derler. Benim ruh eşim beni bulmak için çok geç kaldı çünkü ruhum paramparça. Yara kalpte açılır ama acısını zihnimiz çeker. Yara kalpte açılır ve kapanır ama zihninde devam eder. Bana bir gece vakti, ayın gölgesi denizmişiz gibi üzerimize yakamoz düşürdüğünde '*Hâlâ kanadığını görüyorum,*' demiştin. Ben de aya bakmıştım senin gibi, yakamozun yüzüne ne kadar yakıştığını görmek istememiştim çünkü aklımı kaybettirecek kadar güzeldin. Yüzüne bakmadan '*Her yara bir yere kadar kanar,*' demiştim. Salvor, merhem demekti ama kanayan bir yaraya merhem etki etmezdi.

"Suçlu değildim ama suç sebebiydim."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

renkitap.com

REN

9 786256 079977

Kitaplık Rafı

"YANMAK ZEVKLİ DEĞİL, YANMANIN TADINI ALDIM.
YAKMAK NASIL DİYE MERAK EDİYORUM ARTIK."

Kitaplık Rafı

YARINLAR ZİFİRİ KARANLIK

BEYZA SÜRMEN

Editör: Nur Sarıoğlu
Düzelti: Edanur Akdemir
Kapak Tasarım: zebartdesign
Sayfa Tasarım ve Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş

Basım Tartihi : Şubat 2025
ISBN: 978-625-6079-97-7
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1
Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67
Topkapı Zeytinburnu-İstanbul
info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41
Sertifika No: 44488

Duzenleme
Ny.ozlem

www.renkitap.com

Kitaplık Rafı

YARINLAR ZİFİRİ KARANLIK

BEYZA SÜRMEN

KİTAPLIK RAFI
PDF KİTAP KÜTÜPHANESİ
SOHBET GRUBU

REN

Kitaplık Rafı
tıklıyor

Kitaplık Rafı
Minova

Her vezir arkasındaki piyondan güç alır.

Sizi sandığınızdan çok seven yazarınız.

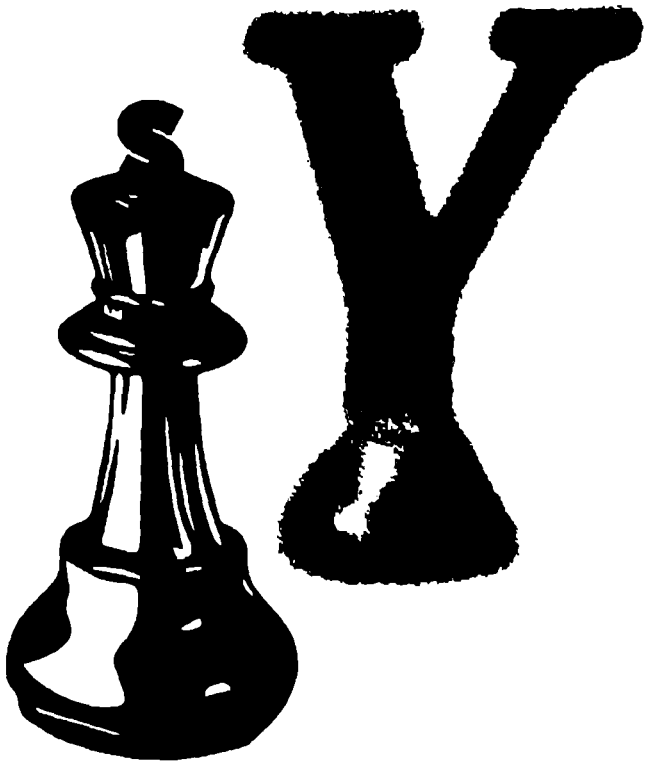

Kitaplık Rafı
pinova

Kitaplık Rafı
Minova

Roma, İtalya | 09.09.2021

Satrancı öğrendiğimde yalnızca iki renge sahipti. Eğer siyahları seçersen daima karanlıkta kalırsın, eğer beyazı seçersen karanlıktan daima kaçarsın. Yakalanırsan karanlığa dönüşür, beyaza veda edersin. Renkleri bilirdim ama tahtada siyah ve beyazdan başka hiçbir renk görmemiştim.

Satrançta oyunun kaderini tek bilenin oyunu kuran olduğunu söylerler ama kurulu oyuna geldiğimde inandığım tek şey kaderi bilenin oyun kuranın değil oyunu sonlandıranın olacağı ve bu oyun sonlandıran taşın, son hamlenin ben olacağı.

Tehditlerin, söz silahına büründüğü bir masada oturuyordum. Gözler düşüncelerdi, masanın her bir koltuğunda oturan bedenlerin parmakları arasında geciken ölüm fermanları vardı. Önlerindeki kâğıtta bulunan iğrenç el yazıları ve çirkin sözcükleri gözümün önündeydi. Damarlarım zihnimin beynimde çaldığı bir alarm gibi zonkladı. Bunu susturmak için gözlerimi karşımdaki kâğıtlardan ayırmadan boynumu sol omzuma doğru eğip dikkat çekici bir sesle kıtlattım. Ellerimin üzerindeki damarlar belirginleşirken dövmeler dalgalı bir halde yerinden kaymıştı.

Elimi masaya uzatmış parmağımla ritim tutarken duraksadım. Çünkü bir damar kulağımın işittiği cümlelerle patlamak için beni zorluyordu. "Ardında zarlar bırakıp bizi tehdit eden K'yı ortadan kaldırmalıyız. Aksi halde birimiz daha George'un yanında kalıcı bir yer edineceğiz."

Kitaplık Rafı

Oturduğum meclis masası siyasi tüm broşlarını ve mantık duygularını aynı temiz takım elbiseleri gibi evlerinde bırakmış yerine gece çöktüğünde vampirlerin kendi silüetine büründüğü gibi karanlık tonlarda gömleklerin ve onu taklit eden silahların takip ettiği mafya kimliklerine, yani özlerine dönmüşlerdi.

Gündüz ülkeyi yöneten ve koruyan bir grup meclis üyesi, gece yarısında ülkenin bir kısmı üzerinden ticaret yapıyor ve sanki koruyan kendileri değil gibi kaçak ticaret yapıyorlardı. Aynı bir madalyonun iki yüzü gibi. İyi ve kötü. "Katılıyorum, fakat kimliği bile bilinmeyen bir işkence uzmanını ortadan nasıl kaldırmayı düşünüyoruz?" İtalyan aksanını evrimleştiren ve dili berbat hale getiren esmer yarı Fransız yarı İtalyan milletvekiline göz ucuyla bakarken kafamı belli belirsiz o tarafa çevirdim.

"Fazla sessizsin Salvor." Masanın başında, yani tam karşımda oturan meclis başkanı gözünü üzerime dikerken ellerini kenetleyerek çenesinin altına koydu ve tüm düşünce dolu gözlerin dikkatini bir ok misali bana yöneltti. Çenemi uyuşukluğun giderilmesi için hafif oynattıktan sonra arkama yaslandım. "K'yı ortadan kaldırmak mı istiyorsunuz?"

"Oy birliği bunu gösteriyor." Kafamı bir kez eğerek onayladım ve alaycı bir şekilde güldüm. Kimse benim sağ kolum, sol kolum, gözüm ve kulağım olan adamı indirmiyordu. Eğer bunu düşündülerse, bu masada oturan herkese yazık olacaktı.

"Hayal peşinde koşacak yaşı geçeli fazla olmadı mı?" Sosyal güvenlik bakanı cebinden çıkardığı paketten bir dal alıp dudaklarına yerleştirirken bir yandan da çakmağını çıkarıp soruma cevap vermeye yeltendi. "Onu yakalamak sandığımız kadar zor değil, güvenlik kurul başkanını geçen ay peşine takıp onun hakkında bir şeyler yakalayabildim." Tek kaşım refleksle havaya kalktı. Eski cumhurbaşkanı kapının eşiğinde duruyordu, geç geldiği ve sayılı toplantılara katıldığından belli bir koltuğu yoktu ama şüphelerim doğruysa bu emri o vermişti. Bu toplantıda olma sebebi de tam olarak hakkında hiçbir şey bilmedikleri K'yı ortadan kaldırma kararını onaylatmak ve K'yı tanıyan biri olup olmadığını anlamaktı.

"Bu bilgileri duymaktan zevk duyarız Theo." Sigarasından dumanını

Kitaplık Rafı

çeken bakan iki parmağının arasına sigarayı yerleştirirken baş parmağıyla sakallarını kaşımaya başladı. "K. Karmen, birden fazla anlamı olan bir kelime fakat olay yerinde ölülerin yanına bıraktığı kırmızı zarlar Karmen'in Parlak kırmızı anlamından ötürü kullandığını belirtiyor." *Doğru söze ne denir.*

"Keskin nişancı tüfekleri kullanabiliyor, yakın dövüşte oldukça iyi. Hiçbir adamım yakın dövüşte sağ kalmadı, yakında silahtan çok bıçak kullanıyor." Dudağımı istemsizce büzdüm. Onun her zaman iyi bir gözlemci olduğunu biliyordum ama Karmen'in daha dikkatli olacağını zannediyordum. "Yüzü, kimliği?" Eski cumhurbaşkanı sorusuna karşılık sağa sola sallanan bir başı seyretti. "Yüzünü şapkayla saklıyor, kimliğini tespit etmek imkânsız."

"Araç?"

"Motor kullanıyor, plakası yok." Dudağımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Motorun modelini araştırıp alan her kişinin kimliğini inceleyebiliriz," diye bir seçenek sundu maliye bakanı. Boşa kürek çekmeyi çok severdi. "Motor farklı parçalardan birleştirilmiş, muhtemelen kendisi yaptı. Belli bir modeli araştıramayız, parçaları araştırırsak bu bilgileri birleştirmek yıllar alır." Her üye sesli bir nefes verdi. Parmağımla ritim tutmaya devam ettim. Şüphe içime sızıyordu. Bu gece garip bir şey vardı. Karmen'i indirme konuşması daha önce de açılmıştı ama hiç bu kadar derine inilmemişti.

Sosyal güvenlik bakanı biten sigarasına bastırırken saat gece on ikiyi buldu. Saatten bunu bildiren bir ses duyuldu ve bir telefon çaldı. "Duymanız gereken son bir şey kaldı." Elindeki telefonu salladı, loş ışıklarla yetersiz kalan aydınlanma içerideki telefon ışığının aydınlığıyla daha da belirginleşmişti. Telefon açıldı, hoparlöre alındı ve bir adamın sesi duyuldu. "Karmen'i yakaladık efendim, çevresi sarıldı." Göğsümde bir sıkışma meydana geldi. Yüz ifademi de duygularım kadar sabit tutmak için görünmez bir iple birbirine sıkıca bağladım. Birçok göz süzmek ve aklındaki soruları çözmek, cevap bulmak için benim üzerimdeydi. Onlara belirsizlikten başka bir cevap vermeye niyetim yoktu. "Keskin nişancılar hedefe odaklandı mı?"

Kitaplık Rafı

"Odaklandı efendim." Kuruyan dudaklarımı yaladım ve öfkeyle parlayan gözlerimi telefonun sahibine diktim. Onunkilerde sezmiş gibi benimkilere doğru odaklanırken zevkle parladı.

"Pekâlâ, beklemede kal." Telefon sessize alınırken masaya kondu. Dudaklarım arasından bir nefes dışarı süzüldü. "Avımız kapana kısıldı, oylama yapmaya gerek var mı?" Birçok kişinin dudağı bilinmezlikle büzüldü. "Var, yapalım," diyerek sadece ben sessizliği böldüm. Önlerindeki kâğıt açık camdan giren rüzgârla kıpırdandı. Her birinin üzerine yapışan siyah gömlekler gece kadar karaydı. Bu yüzden bu gece vücutlarını kaplayacak kan da gölgelenecekti. Ne kadar güzel bir seçimdi.

İlk el telefonu tutan kişiden kalktı, devamı masadaki herkes tarafından geldi. Her bir ismi ve yüzü, zevk ve rahatlamayla kaplanmışken aklıma kazıdım. "İşlerimize mani olan birinin ölümüne onay vermemenin nedeni nedir Salvor?" Önümdeki kadehi parmaklarımla kavrarken tebessüm ettim. "Çünkü onayımın hiçbir farkı olmayacak. Sonuç çoktan belli."

"O herif bugün ölecek," dedi Arturo sanki kendisi öldürüyormuş gibi, avucunu açmış diğer yumruk yaptığı elini avucuna vurmuştu. Ona ters bir bakış atıp tekrar sosyal güvenlik bakanına döndüm ve kadehimi kaldırdım. "Lütfen ölüm emrini verin ama bunu yaparken telefonu kapatmasınlar, başarabilecekler mi duymak istiyorum." Kaldırdığım kadehi dudaklarıma yaslayıp büyük bir yudum aldım. Ardından, "Öldürün," lafını işittim ve yuttuğum alkolün mideme değil tüm hücreme nüfus ettiğini hissettim.

Ölüm benim için can yakıcı değildi, ölüm önce duyguların kayboluşuydu ama başkasının ölümü duyguların yoğunlaşmasıydı. Ardı ardına ölümü kovalayan kurşun sesleri, dövüşme ve bağırış küfür sesleri telefondan iğrenç bir ses kirliliği yaydı. Kadehi masaya bıraktım. Herkesin dikkati telefondaydı. Ceketimin içinde ki telefon çaldı, dikkatler kısa bir süreliğine bana döndü. Cebimden ağır ağır telefonu çıkardım ve arayanı reddedip açmış gibi kulağıma yasladım. "Söyle."

Yalandan kimse ölmezdi, dinlemekten de. "Geliyorum." Telefonu açık olmadığı halde kapatıp tekrar cebime atarken ayaklandım. Ellerim masaya yaslıydı. "Ofisimde kısa bir işim var, sonucu duymak için döneceğim."

Kitaplık Rafı

Ofisim toplantı odasının hemen üst katındaydı. Karşıda kalan asansöre doğru ilerlerken omzumun üzerinden dikkatimi düşmanlarla çevrilmiş masada tutmaya devam ettim. Dikkatler hâlâ çatışma seslerindeydi. Telefonun ışığı hâlâ loş ışıklardan daha fazla aydınlık veriyordu. Asansör açıldı, içine girip ifadesiz bir yüzle bana dönen eski cumhurbaşkanına selam verdim ve asansör kapanır kapanmaz kırmızı s harfli kol düğmelerimi söküp kravatı çıkardım. Ardından ceketi de çıkarıp gömleğimin önünü hızlı bir şekilde açmaya başladım. Asansör açıldı, cebimden telefonla odamın anahtarını çıkardım ve içeri girer girmez kıyafetlerimi çıkarıp deri koltuğa fırlattım. Ardından telefonla en güvendiğim adamlardan birini aradım. "Karmen'i beş dakika içinde bul."

"Emredersiniz Salvor Bey."

"On beş dakika sonra beni arayacak. Anlaşıldı mı?" Onaylanan mırıltıları kapanan telefon takip etti. Kapaklı dolabı açtım, siyah dar bluzun ardından elime eldiven takarak dövmemi gizledim ve ardından altıma kargocu pantolonu ve ayağıma botlar giyerek belime çeşitli bıçak kutusundaki bıçakları takarak kafama askıda olan siyah şapkayı geçirdim.

Kokumu engellemek için Karmen'in kullandığı naneli yumuşak kokuyu üzerime buladım ve üzerime deri ceketi atarak koltukta titreyen telefona doğru adımladım. Üzerimi değiştirip dağıttığım alanı toparlamam tahmini on beş ya da yirmi dakikayı almış olmalıydı. Ekranda parlayan K harfini gördüğümde deri ceketin cebine bir sis bombası yerleştirdim ve boşta kalan elimle telefonu açtım. "Güvendeyim."

"İlk ve son aptallığındı, duydun beni değil mi?" Sesinde hoşnutsuz bir ifadeyle, "Duydum," dedi. "Güzel, şimdi arkanı temizlemem ve gerçekten güvende olabilmen için ortalıkta görünme." Telefonu kapatıp koltuğun üzerine bıraktım ve kapıdan çıkıp asansöre değil merdivenlere yöneldim. Kat kat karanlıkta oldukça sessizleşmeye çalıştığım merdivenlerden son basamağı indiğimde kapının ardından yankılı sesler geliyordu.

"Onun adamı değil mi?" Eski cumhurbaşkanı öfkeyle kükredi, "Tabii ki onun adamı! Bakışlarının tehlikeli olduğunu ilk masaya oturduğunda söylemiştim. Beni dinlemediniz!" Cebimden çıkardığım sisi aktif hale getirmeden önce oldukça ağır bir biçimde kapıyı araladım. Her biri

Kitaplık Rafı

görüş alanıma girdi. Telefonu muhtemelen yüzüne kapanan bakan kafasını elleri arasına almıştı. Sis yerden yavaşça yuvarladıktan hemen sonra bana ait ve özel olan tabancayı belimden çıkarıp ucuna susturucuyu taktıktan sonra kafasının ortasını hedef aldım, tek gözümü kıstım ve tetiği ezip diğerleri sisi fark eder etmez ateş ettim. Elleri arasında olan kafası masaya gürültüyle düştü ve diğerlerine panik duygusunu enjekte etti. Küfürler ve sorular havada uçuştu.

Belimden çıkardığım iki bıçağı da öldürücü noktalara fırlatmaya çalıştım ama siste görmekte tek zorlanan onlar olmadı. Meclis kurulunun ve masadaki söz sahiplerinin her zaman yaptığı hata, önceki kurulun hatalarını tekrar etmekti. Bunun önünü kesmem gerekliydi. Karmen benim adamımdı. Gölgemdi, olmadığım yerde ben demekti. Ona hiç kimse zarar veremezdi.

Şapkayı biraz daha aşağı çekip eğilerek aralık kapıdan içeri girdim. Yere düşen iki ceset vardı, bir çift ayağı onun yanından koştururken gördüm ve ortalama karın hizasında olabilecek hizaya iki el ateş ettim. Gür bir çığlık içeride yankılandı. "Alarmı çalıştırın sizi ahmak herifler!" Kimse bunu uygulayamazdı çünkü alarm hemen arkamdaydı, yaklaşan bir kişi olmuştu o da kalbinden bıçak yemiş ayak ucuma yığılmıştı.

Dudaklarımı bir kez daha yalayarak kalan küçük bıçakları gölgeler gördüğüm yerlere fırlattım. İkisi tutarken biri cama geldi ve cam kırıldı. Sağ tarafımda eğilen her kimse bıçaktan kaçsa da kurşunuma yenilmişti. Geriye kalan son kişi sis yavaş yavaş dağılırken giyimimi inceledi ve şapkaya baktı ardından, "Karmen," diye fısıldarken geriye doğru gitmeye başladı. Kafamı aşağı doğru yavaşça eğdim ve onayladım.

Silahı kenara bırakıp yanımda kalbine bıçak saplanmış adama eğilerek kalbinden kanlanmış bıçağı çektim ve işaret parmağımın ucunda döndürürken ağır bir adımla ona doğru yürüdüm. Titrek elleriyle belinden tabancasını çıkardı ve sola doğru ateş etti, sağa doğru eğildim. Tam tersini yaptığında onu takip ettim. Yaklaştığımda ise elimi namlunun üzerine koyup silahı havaya kaldırdım ve bıçağı tutan elimin dirseğiyle yüzüne sert bir darbe vurup duvara yaslanmasına sebep oldum. Nefes nefese ölümle burun buruna kalmış biri gibi tanrısından af diledi, bı-

Kitaplık Rafı

çağın ucunu kalbinin üzerinde hissettiğinde öldüğüne emindi. Fikrini değiştirmek istemedim, bu yüzden ağır ağır içeri doğru bıçağı soktum. Gözleri çıkarcasına saniye saniye büyüdü ardındansa patlayacak alevi kalmamış volkan gibi söndü. Sisin doldurduğu odayı kan süslemişti. Ceketin iç cebinde, yuvası orada olan kırmızı zarları avucuma aldım ve masanın üzerine K harfi şeklinde bırakarak bıçakların her birini toplayarak belime taktım.

Karmen benim gölgemdi ve gölgenin ölmesi için sahibinin ölmesi gerekirdi.

Duzenleme
Ny.ozlem

Kitaplık Rafı

1. BÖLÜM

Kan Revan

Yaşıyorum.

Ve bu bir ödül değil, bu bir ceza.

Yaşadığım hayat ölmediğim halde ödediğim günahların bedeli. Belki de acının yarattığı şaheseri. Bu eseri gökyüzünde yükselen ayın yansımasında görebiliyorum. Belki de bu yüzden henüz sabaha varmayan geceleri seviyorum. Zaman zihnimin içinde kendi kendine geri sayımdaydı. Bana geçmişimi hatırlamak için kısa bir zaman dilimi bahşediyordu. *Sadece on dakika, fazlası seni geçmişe hapseder. Fazlası seni gelecekten geçmişe götürür, orada öylece kala kalırsın. Kimse seni almaya gelmez ve kimse yokluğunu fark etmez.*

Çünkü sen Yeval Larden,

Sen kimsesin.

Su, kum misali *tik tak* kulaklarıma vuruyordu. Bulutların yavaş yavaş ayın önünden çekilişini izlerken ışığın yükselişini ve suyun kulağıma vurduğu hışırtıyı dinledim. Saat dört sularıydı, gün henüz ağarmamıştı. Ağardığında gölgesinde saklanan yüzümle birlikte ay da kaybolacaktı.

Eşsizliği eskiden özgürce şarkılar seslendiren ses tonuma benziyordu. Artık sahip olmadığım, küçük deniz kızının elinden alındığı gibi elimden alınan ses tonuma. Belki de bu kadar eşsiz olması bana layık görülmedi. Tek kelime bile ettiğimde herkesin dönüp ikinci kez bakma-

Kitaplık Rafı

sına sebep oluyordum. Çünkü kimse böyle nadir bir sesi bu kadar küçük bir kızdan beklemiyordu. Tabii ki bu sesin ne olduğunu anlayamıyorlardı ama normal olmadığını anlayabiliyorlardı. Birçok kişi bunun bir lütuf olduğunu söylerdi ama o lütuf benim için bir lanete dönüşmüştü.

Kadere karşı gelmek işleyebileceğiniz en büyük günah derlerdi, görünene göre ben de en büyük günahkardım. Günahkar olmadan önce duygularım vardı, sesim vardı, hatırlamasam da bir geçmişim vardı. Şimdi avuçlarımı açıp karanlığa baktığımda ne duygularım bedenime sinyal veriyordu ne sesim dudaklarımdan çıkıyordu ne de geçmiş zihnimin derinliklerinde yatıyordu.

Eskiden Yeval Larden dendiğinde sayfalar dolusu şey yazılabilirdi. Şimdi ise Yeval Larden dendiğinde tek gördükleri beyaz tenli bir yetmiş beş boylarında, siyah saçlara ve gözlere sahip dudaklarını aralasa bile sesi duyulmayan bedeninde bir doğum lekesi taşıyan ruhsuz ve kimsesiz yirmi dört yaşında bir kadın. Eskiden sayfaları doldurabilecek isim şimdi bir paragraftan öteye geçemiyordu, bu komikti. Zaman sayfaları doldurur sanıyordum ama zaman benim sayfalarımı koparıyordu, *sanki hiç var olmamışım gibi.*

Sesimi kullanamadıktan sonra seslerden çok fazla korkmaya başladım. Çünkü sesim kesildiğinde odaklandığım hep başkasının sesleri oldu. Yüksek sesler beni daha çok ürkütüyordu. Çünkü arkada kalan tüm sesleri bastırıyordu. Kendisinden başka hiçbir şeyin duyulmasına izin vermiyordu.

Aynı kurşun sesi gibi.

Sesin takip ettiği görsel noktalar halinde kendince bir görsel oluşturuyordu, iğrenç kokuyordu ve gözlerim o görüntünün içinde birden fazla kez kendini hayal etmişti. O kanın bana ait olduğunu o sesin benden geldiğini ve izleyici değil yaşayan kişi olduğumu.

O hayalin zihnimde kapladığı derin bir yeri vardı. O günlerin hiç geçmeyeceğini düşünürdüm. Ta ki bir gece sarı saçlı ve mavi gözlere sahip bir kadın gecenin karanlığında yatağın ortasında dikilip panik atağımı engellemeye çalışırken odamın kapısını çalana kadar. *O kapı çalındı, ben her zamanki gibi sesimi kullanamadım ve gel diyemedim. Kapı*

Kitaplık Rafı

aralandı, içeri giren kadın kanımdan olmasa bile insanların kanımdan olduğunu sandığı tek kişiydi. Dolunay Akkor, herkesin öz ablam olduğunu sandığı kişi, Perde Arkası adında bir kumarhaneye sahipti. O gece odama gelme sebebi de ortalığın kan revan olduğu geceyi atlatabilmem için destek olmak istemesiydi. İçeri girdi, yatağımın ucuna oturdu ve sarı saçını gergince arkasına atarak karanlıkta gözlerime baktı. Ben onu görebilirdim çünkü onun gözleri aydınlıktı, benimki ise karanlığı seven birine bahşedilmiş lütuf gibi karanlıktı.

"Yeval," diye mırıldandı. Derin nefesler alıyor açıklama yapmaya çalışıyordu ama üzerime bulaşan kanı gördüğünde duraksayıp yutkundu. Ardından baş ucumdaki komodinden ışığı açtı. Loş ışık etrafı sarıyordu. Beklediğinden daha fazla kan vardı ve kurşunu ateşlediğim o silah kurumuş kanın tenimi sardığı parmaklarımın arasında soğuk halde hâlâ duruyordu.

"Bu gece katil oldum," dedim ellerimi kaldırarak işaret diliyle." Sadece ikimizken konuşabilirsin demiştim hatırlıyorsun değil mi? Konuş benimle Yeval, sesini unutturma.' 'Kafamı olumsuzca salladım, dolan gözlerimde gözleri takılı kaldı. Kanlı ellerime baktım ve "Kırmızı," dedim yine işaret diliyle. "Artık en sevdiğim renk." Silahı titrek ellerimle yatağın altına doğru ittirdim. "Korktuğun şeye dönüşüyorsun. Ateşle oynuyorsun Yeval." Korktuğum bir şey değildi, bir kişiydi ve biliyordum ki o kişiye bir gün dönüşecektim.

Tuğra Akkor, beni evlatlık alan ve eve getiren, Dolunay Akkor'un eşi. En korkulu rüyam. Oynadığım ateş, dönüştüğüm kişiydi. O, az önce bahsettiğimiz kötülük içeren her şeydi. Kötülüğün sonu belliydi. Bedeninize kan bulaşırdı, ruhunuz ölürdü ve siz birer asker gibi belinizde silah taşır, dövüşür ve hayatta kalırdınız ama hayat kurtarmaz, üstünüzde bir bayrak taşımazdınız. Hayatta kalma isteğiniz başkaları için değil kendiniz için olurdu.

Komikti öyle değil mi? Ruhsuz insanlar kendileri için neden savaşırdı ki?

Buruk bir tebessüm sardı dudaklarımı. Pencere aralık olduğundan yağan yağmur içeri giriyor, rüzgâr da soğuğu her yere yayıyordu ama

Kitaplık Rafı

soğuğu ve yağmuru da uzun zaman önce sevmeye başlamıştım. Bunun da her şey gibi bir sebebi vardı; küçükken ondan da korkardım, sanırdım ki yağmur tanrının gözyaşları. Sanırdım ki tanrı üzülüyor ve üzülen kişi genelde can yakar, gözyaşlarından canımız yanar ama büyük bir aptallıktı düşüncelerim. Tanrıyı insana benzetmiştim, yıllarca dilediğim özürler beni affetmesini sağlamış mıydı acaba?

Ellerimi kaldırarak Dolunay'a baktım. "Ben oynadığım ateşte uzun zamandır yanıyorum."

"Yanmak sandığın kadar zevkli mi bari?" dedi alay eder gibi. Kafamı olumsuzca salladım. "Yanmak zevkli değil, yanmanın tadını aldım. Yakmak nasıl diye merak ediyorum artık." Dolunay'ın alaylı da olsa dudaklarına yaydığı gülümseme yavaş yavaş soldu. "Bu ne demek?"

"Ateşle oynadığım yeter demek."

"Yeval." Uğultulu suya karışan tiz ses silkelenmeme ve kendime gelmeme sebep oldu.

Gözlerimi Ay'ın etrafını saran kara bulutlardan çektim ve ayaklarımı havuzun zeminine basıp suyun içinde doğruldum. Kulaklarımdaki bulanıklık hâlâ devam ediyor kirpiklerimden hâlâ damlalar akıyordu. Dolunay ise havuzun başında uykulu haliyle elleri belinde bana azarlamaya hazırlanan anne edası ile bakıyordu.

Gözleri kanlanmış görünüyordu, villanın büyük salonundaki sarıya dönük loş ışığı yanıktı ama parlak olmadığından göze batmıyordu. O tarafa dönmesem muhtemelen fark etmezdim bile. "Hava beş derece, Yeval. *Beş*." Ellerimi kaldırarak, "Öyle mi?" dedim. Gülüşüme sinirlenmiş halde baktı. Ona aldırmadan içeri doğru yürümeye başladım, adımlarımın ardından damlacıklar yerde iz bırakıyordu. Arkamdan gelen adım seslerine bakılırsa Dolunay'da geliyordu. Ona dönerek ellerimi kaldırdım. "Senin uyanman için fazla erken." Kafasını onaylar şekilde sallarken göz ucuyla yatak odalarını gösteren odaya bir bakış attı ve bana geri dönüp yaklaştı. "Tuğra için de."

Tuğra Akkor, organ mafyalarının en bilinen isimlerinden biriydi. Ortak çalıştığı adam Ulaç Tolun ile yer altının en büyük organ mafyası olmuşlardı. Ortak çalıştıkları için birinin dostu diğerinin de dostu, birinin

Kitaplık Rafı

düşmanı diğerinin de düşmanıydı. Yani sözün kısası yersiz yere düşman tehlikesi Dolunay ve Tuğra'nın etrafında dört nala geziniyordu *hem de izinsizce.*

Gözü tekrar yatak odasına kaydığında camın içindeki karanlık oda aydınlandı. Kaşlarım çatılırken soru edasıyla başımı salladım. "Acil bir arama olmalı, bu saatte ilk kez gidiyor." Kafamı onların odasına doğru çevirdim. Işık söndü. Bedenimdeki havluyla ıslak kalan yerleri kurulayıp belime uzanan ıslak saçlarımı kurulamaya başlarken kafamla içeriyi işaret ettim.

Art arda birbirini takip eden adımlarımız Tuğra'nın göründüğü koridorda durdu. Bizi görmeden ceketini alıp üzerine geçirdikten sonra kapıyı aceleyle çarptı ve çıktı. İşte bu şüpheli bir durumdu. Dolunay'ın gözlerindeki merak benimkilerde de gezinmeye başladı. "Bugün Selcen'le misin?" Selcen Alakurt, Teoman Alakurt'un kızıydı. Teoman Alakurt yer altındaki herkesi kendine bağlayan bir güç sayılırdı. Tuğra ve Ulaç tam olarak altında çalışıyor sayılmazdı ama birlikte iş yürütüyorlardı.

Aynı zamanda kendisi arkadaşım diyebileceğim tek kişi sayılırdı. Hem çocukluk hem ergenlik hem de iş arkadaşıydık. Havluyu ona uzatıp elim boşa düştüğünde, "Evet," işareti yaptım. Kafasını aşağı doğru onaylar şekilde eğdi.

"Perde arkasında olacağım. Bakarsın Teoman Bey yine elinde çantalarla kızlarımı ziyaret eder." Son sözleri alaylıydı. Teoman Alakurt normalde Türkiye'nin en zengin adamı olabilecek paraya sahipti ama tüm parasını kumarhanesinden ötürü Dolunay'a kaptırıyordu. Paltosunu üzerine hızlıca geçirip saçlarını içinden çıkardıktan sonra kapıyı kapatışını görerek solumdaki merdivenden yukarı doğru çıktım. Bazı kapılar tamamen camdandı ve yansımamı her sabah görmemi sağlıyordu. Tanrım, bu evden de yansımadaki görüntümden de nefret ediyordum.

Odama girdiğimde çıkardığım ıslak mayomu kirliye o vaziyette bıraktım. Ardından aralık perdeden dışarı göz atıp üzerimi giyinmeye koyuldum. Siyah bir iç çamaşır, kırmızı tülden bir bluz ve altına siyah dar bir etek ve onun altına yeni aldığım siyah deri çizmeler. Eteğimin altına giydiğim ince siyah külotlu çorabı düzelttikten sonra çizmenin çıkar-

Kitaplık Rafı

dığı topuklu sesi kulağıma ilişti. Komodine doğru ilerleyip makyajımı tamamladım.

Bileğime yeni taktığım saate bakıp vaktimi kontrol ederek aşağı indim ve açtığım kapıdan çıkar çıkmaz yediğim soğukla dudaklarımı ısırdım. Hiçbir korumayla göz teması kurmadan koyu kırmızı rengindeki arabama doğru giderken kar yavaş yavaş atıyordu. Bunu önden gönderdiği soğukla çoktan hissetmiştik. Aracımın kapısını açıp içeri bindiğim sırada kirpiğime bir kar tanesi düştü ve kırptığımda arasından düşerek kayboldu.

Elimdeki telefonu yan koltuğa bıraktım ve arabada dünden kalan çantamı kenara ittirdim. Muhtemelen cüzdan ve diğer tüm gerekli eşyalarım oradaydı. Silahım, bıçağım, kulüpteki odamın anahtarı ve... *diğer silahlarım.* Arabayı çalıştırdığımda yanan farlar aydınlanmış havaya karıştı. Bu sırada villanın kapısı ikinci kez açılmıştı. Burada ne kadar az kalırsam o kadar akıl sağlığımı kaybetmiyor sabrımı kontrol edebiliyordum.

İçeri yayılan hareketli müzik listesinde göz ucuyla gezindim. Mırıldanmak istiyordum ama o mırıltı içimden çıkmıyordu.

Şimdi dudaklarımı aralasam konuşamazdım. Konuşmamam konuşmayı bilmediğimden değildi, unuttuğumdandı.

Hareketli bir müzik için günümde değildim, üzerimde garip bir gerginlik vardı. Direksiyonu tutan parmaklarım bilinç dışı sıkılaşıp gevşiyordu ve beni tanıyan biri beden dilimden gerginliğimi anlayabilirdi. Yüzümü ifadesiz tutabiliyordum ama duygularım çıkmak için beden dilimi esir alıyordu. Ellerim, dizlerim ve nefes alışım beni tanıyan insanlar için birer pusula gibiydi.

Neyse ki pusulaya sahip sayılı insanlar vardı.

Kulübün tabelası uzaktan görünmeye başladığında hızımı azalttım. Tabela atıştırmaya başlayan karların arasında parlıyordu.

Nevada. Üzerinde belli belirsiz gece de kar atıştırdığından ufak tefek tutan karlar vardı. Aynı isminin anlamı gibiydi. *Nevada, karla kaplı.*

Beyaz neon ışıkları yanıp sönüyordu. Dışarıdan duvar görünümlü gri bir binaydı, iki katlı olduğundan üst kattan demirle sokağa uzanan kısa bir tabelaydı.

Kitaplık Rafı

Taştan olan binanın önüne geldiğimde durdum, anahtarı çıkardım ve çantayı omzuma alıp arabadan indikten sonra paketimde kalan son sigarayı dudaklarıma yerleştirip ateşle ucunu yaktım. Soğuk havada sigara içmenin tadı bir farklı geliyordu. Sigaram bitene kadar boş sokağı ve yağıp yağmamakta kararsız olan kara bakındım. Sigaramın sonuna geldiğimde kalabalıklaşan caddede de sesler artmıştı. Elimdeki dalı yere attım ve çizmemle ezip açık yazısı olan camdan kapıya doğru ilerledim, cam buharlanmıştı ve elimi attığım metal buz gibiydi.

Bu kulüp kimsenin haberi olmadan ben ve Selcen tarafından yönetiliyordu. Teoman Alakurt ve Tuğra Akkor kadınların güçsüz kalması taraftarı olan ama aynı zamanda güçlü kadınlara hayran hayran bakan öldürülesi iki adamdı. Bu yüzden beni ve Selcen'i hiçbir zaman bu tarafa yönelik işlere karıştırmıyorlardı ama bunun ne kadar umurumuzda olmadığını da bilmiyorlardı.

Dolunay Akkor, onlar gibi değildi. Kendini yetiştirmiş ve bildiği her şeyi bize öğretmişti. Yıllar öğrendiklerimizin üstüne çıkmak için uzun bir zamandı. Ablam bu konuda sadece bana değil en yakın arkadaşıma da ablalık yapıyordu. Boks odasından birkaç yumruk sesiyle birlikte nefes sesleri baskınca geldiğinde girişte duran Hale'ye kafamla selam verip odanın köşesindeki duvara yaslandım.

Selcen sporcu atleti ve şortuyla ellerinde boks eldiveniyle en sert olan kum torbamıza sağ kroşenin ardından bir sol direkt vuruş yaptı. Onu Low Kick yani tekme takip ederken oldukça odaklı görünüyordu. Bedeninin organizasyonunu hiç bu kadar sabit tutabildiğini görmemiştim. Fazlasıyla gergin duruyordu.

İşaret parmağımı kırıp cama tıklattığımda duruşunu bozmadan renkli gözlerini bana çevirdi. "Günaydın." Başımı salladım. Teri boynundan göğüs arasına, kol altındaki beline ve yüzündeki çenesine doğru akıyordu. elinin tersiyle alnını silerken duruşunu bozdu ve eldivenin tekini çıkardı. "Öğrenciler gelmeden bir dövüş?"

Elimi beni takip etmesini işaret ederek salladım. Koridorun öbür tarafında bize ait odalar mevcuttu. Arkamdan gelirken bir yandan da elini ensesine atıp ovuşturduğunu göz ucuyla görebiliyordum. Ben odaya

Kitaplık Rafı

girip planımda olmayan bir tura hazırlanmak için üzerimi değişirken o da kendi odasına gitmek yerine benim odama gelip sepete rulo şeklinde konulmuş havlulardan birini alarak terlerini silmeye başladı.

Üzerimdekileri çıkarıp spor kıyafetlerimi giydikten hemen sonra toka kutusundan aldığım tokayla saçımı sıkı bir topuz yaptım ve ayağıma spor ayakkabı geçirdim. Selcen kurulanmış, suyunu kafasına dikmiş en son da koltuğun kol kısmına kalçasını yaslayarak beni seyretmeye koyulmuştu. Bozulmuş at kuyruğunu yeniden sıkılaştırırken ona döndüm. "Babanı ortaya çıkaracak ne oldu?" Ellerime bakarken kaşları çatıldı. Ellerini saçlarından indirdi ve kucağına düşürdü. "Ne demek istiyorsun?"

Tuğra'yı o saatte plansız ancak Teoman Alakurt çağırabilirdi. Ön planda olmayı sevmezdi, o hep perdenin arkasında olmak isterdi. *Her manada.* Oyunu yazar, oynandığındaysa yazan değilmiş gibi seyirci olurdu. Kızıysa bundan habersiz gibi görünüyordu. "Teoman Alakurt'un Tuğra'yla işi varmış." El hareketlerimi izlerken tahmin ettiği nedenini hatırlamış gibi bir ifadeye büründü. "Önemli biri geliyormuş. Ondan olsa gerek."

"Önemli?" Yanına gidip koltuğun kol kısmının diğer ucuna, hemen yanına yaslandım. "Bir siyasetçi."

"Bir siyasetçi onları neden ilgilendirsin?" Dudakları sinsice yukarı kıvrıldı ve sessizlikte cevabı bulmamı bekledi. *İlgisi olmazdı, eğer sadece bir siyasetçi olsaydı.* Gözlerimi kısıp dudaklarımı yaladım. "Onların tarafında mı?"

"Onları telaşlandırdığına göre?" Tek kaşını kaldırırken kıkırdadı. Bu ilgimi çekmişti. *Hım. Yeni bir oyuncu daha.*

"Adını biliyor musun?" Dudağını ısırırken bir süre gözleri odada dolandı. "Barkın diye hatırlıyorum... Soy adı aklıma gelmiyor." O düşünerek mırıldanırken ben de göz ucuyla parmağımdaki nişan yüzüğüne baktım. Gümüştendi, üzerinde farklı dillerde iki kelime yazıyordu ve her yere donatıldığından uzaktan bakıldığında desen gibi görünüyordu. Yüzüğü aldığımda yaşım daha yeni dokuz olmuştu. Dolunay bana doğum günüm olduğunu sandığım gün bunu hediye ettiğinde içindeki yazıya dikkatle bakmıştım.

Kitaplık Rafı

D.Ç yazıyordu. Dolunay'ın kızlık soy adının Ç ile başladığını düşünmüştüm. Bu yüzük Dolunay'ındı ama Tuğra'nın bundan haberi yoktu. İçine yıllarca her doğum günümde tekrar tekrar bakmıştım. Dışındaki yazılara da aynı şekilde bakardım ama küçüklüğünden ötürü yazıların okunması çok zordu. Sadece yüzüğün parmağımdan çıkmaması gerektiğini ve başım sıkıştığında bu yüzüğü göstermem gerektiğini biliyordum. *Eğer bizim ismimizin bile seni kurtaramayacağı bir durumda kendini bulursan bu yüzüğü göster. Karşındaki kim olursa olsun seni hayatta tutacaktır.* Demişti Dolunay yüzüğü parmağıma takarken.

Bunun nedenini hiç sorgulamasam da aklımda dönüp duran sayılı soruların başında geliyordu. Tuğra'ya söylemememi söylediğinde düşünmeden ve sormadan söylemeyeceğime dair yeminler etmiştim. Çünkü Dolunay'la aramızda birden fazla sır vardı. Bana silah tutmayı hatta çok iyi şekilde kullanmayı o öğretmişti, dövüş için dersler aldırıp Selcen'le tanışmama o vesile olmuştu. Eğer hayatımda güzel diyebileceğim şeyler varsa bunların tek sahibi Dolunay Akkor'du.

Selcen iç çekip doğruldu. Onunla birlikte doğrularak kapıyı onun için açtım. Önden çıkarak kendi kapısını açtı ve masanın üstünde duran kırmızı zarlar gözüme çarptı. Ben varlıklarından emin olamadan kapının yanından boynuna bir havlu daha alarak kapıyı hemen örttü.

Önem vermediğim görüntüyle birlikte koridordan geçip dövüş salonuna girdim ve ışıklandırmaların kalanını açarak vücudumu esnettim. Uzun zamandır dövüşmüyor eğitim vermiyordum, biraz hantallaşmıştım. Aldığımız yeni eğitmenler burada çoğalan öğrencilerle ilgileniyordu. Uzun zamandır beklediğim şey için ihtiyacım olan bol zamana ve paraya artık sahiptim. Geleceğimi bu durumda noktalıyor ve geriye doğru dönüş yapıyordum.

Evlatlık olarak alındığım güne, ailemin öldüğü güne ve işkenceler gördüğüm günlere en çok da sesimi kaybettiğim güne.

Selcen ile ilk burayı aldığımızda kendi aramızda da dövüşler yapmaya başlamıştık. O gün bana totem yapacağını söylediğinde benimle ilgili olacağını hiç düşünmemiştim ama o bir gün dövüşte sesimi duyacağını söylemişti. Dövüşte beni yenecek ya da canımı hiç hissetmediğim kadar

Kitaplık Rafı

acıtarak inlememe sebep olacak sesimin bir anda geri gelmesine neden olacaktı ve toteminin olması için gökten taşlar yağması gerekiyordu.

Eğer Tuğra Akkor'un bana yaptıklarına şahit olsaydı, işkencenin bile sesimi çıkarmama sebep olmayacağını bilirdi. *Çünkü daha önce işkenceye öyle uzun maruz kalmıştım ki sesim kısılana kadar bağırmış bu duyguyu derine kadar tatmıştım. Bir kere sesiniz kesildi mi acıdan bir daha tek kelime çıkmıyordu dudaklarınızın arasından.*

Tuğra akkor bir caniydi ve bize öğrettiği tek şey de canilikti. Gözü karaydı ve korkusu olan sayılı adamlar haricinde herkesin kafasına sıkabilecek bir nefrete sahipti. Nefretin onu ayakta tuttuğunu söylüyordu. Esnememi bitirdiğimde Selcen'in karşısına geçerek son kez omuzlarımı gerdim ve elimi kaldırarak ona başlamasını, üzerime oynamasını işaret ettim. Bir dakika bile beklemeden elleri sert bir yumruk pozisyonunda sağ kroşe, sol direkt vuruş normal vuruşundan daha sert ve hızlı bir şekilde üzerime yağdı.

Tekmeler, yumruklar ve bedenime gelen darbeler asla durmuyordu ama savunmam saldırışımdan daha iyi olduğu için hiçbiri işlemiyordu. Selcen saldırıda iyi olabilirdi ama savunmada benim aksime kötüydü. Ona saldırdığım ikinci dakikada yere yığılmıştı. Ben yere yığılmasam da geriye ikiden fazla adım atmış yalpalayarak ondan göğsüme ve kasığıma darbe almıştım. Ona sağ gösterip sol vurduğumda benden iyi korunarak aynı şekilde karşılık verdi ama ben korunamadan bir darbe daha aldım. Dikkatim fazla dağılıyordu. Yutkunup dudaklarımı yaladığımda son kez ona onun gibi sert saldırdım ve buna hazırlıksız şekilde savunmasını yeterince kullanamadan yalpalayıp düştü.

Ne kadar sürdüğünü bilmediğim dövüş kapının açılış sesiyle durdu, Selcen ile aynı anda kapıya çevirdik yüzlerimizi, öğrencilerin yüz ifadelerinde sevinç vardı. Dövüşmekten daha zevkli bir şey varsa bu da dövüşenleri izlemekti. Bu yüzden onlara hak veriyordum.

Elimi Selcen'e uzatarak kalmasına yardımcı oldum, diğer elimle de öğrencilere içeri gelmelerini işaret ettim. Öğrenciler içeri girerken Hale kapıda onları izliyordu. Elimdeki bandajları çıkarıp Selcen'in de aynısını yapmasını bekledim. Köşede ki açılmamış sular boğazımın kuru-

Kitaplık Rafı

luğunu bana hatırlattı. Selcen gidip hoparlörde öğrencilere motivasyon verecek şarkıların sesini yükseltirken şişemi kafama diktim ve fazla terlemediğim halde havluyla temizlenip onunla birlikte koridorda odama doğru tekrar yürümeye başladım.

Selcen yanımdan geçip odasına geçerken, "Hazırlanıp geliyorum," diye mırıldandı. Kapı açılıp ben bakamadan kapandığında ben de odama girip arkamdan kapıyı örttüm. Makyajımdan sadece göz makyajım bozulmuş görünüyordu. Saçlarımı açıp tekrar elimle taradıktan sonra tenimin üzerinden pudrayla göz makyajımın üzerinden de hızlıca geçerek üzerimi değiştiğimde ilk geldiğim halimden farksızdım. Çekmeceden aldığım parfümü bir kez üzerimden döndürdüğümde arkamda kalan kapı aralandı ve Selcen içeri girdi. Makyajını yapmış kırık beyaz satenden bir dekolteli bir elbise giymişti ve elindeki havluyla dalgalı saçlarını kuruluyordu.

"Meryem'i aradım. Bana babamın dışarı çıktığını söyledi ama bugün evde olacağını söylemişti." Gözlerini kısarak tekrar koltuğun kol kısmına oturdu. Meryem onun evdeki aşçısıydı ama Selcen'e gizli ajanlık yapıyor maaşının yanında ondan prim de alıyordu. *İspiyonculuk primi.*

"Ya Tuğra babamın pisliğini temizlemeye gitti ya da babam benim bile arkamdan iş çeviriyor." Saçlarımın arasından ellerimi geçirdikten sonra ona döndüm. "Ya da korkulu siyasetçimiz ülkeye ayak bastı." Dudak büzdü. "İçimden bir ses bu adamın onlara sorun çıkaracağını söylüyor." Tebessüm ederek, "Umarım içinde ki ses az bile söylüyordur," dedim. İki kaşını kaldırarak gözlerini elimden gözlerime çıkardı ve dudaklarını birleştirdi. "Akşam birlikte gidiyoruz."

"Nereye?" Havluyu kenara bırakıp aynanın karşısına geçti ve kremle tarağı alıp saçma sürerek taramaya başladı. "Bugün Kutay'ın doğum günü, unuttun mu?" Saçlarını tararken bana attığı bakışa sırıttım. Kutay onun hoşlanıp elde ettiği ama bir türlü yola getiremediği erkek arkadaşıydı.

"Kaçına basıyor? Bir, iki, üç?" Kıkırdadı. "Umarım beşten daha büyük bir yaşa girer. Artık öğretmenlik maaşına bağlanmalıyım," dedi iç çekerek yanıma gelirken. Onun da doğuştan bozuk dalgalı saçları vardı,

Kitaplık Rafı

kuruturken şekillendirmezse gerçekten üzerine binip gökyüzünde uçtukları o sihirli ama çirkin süpürgeye benzerdi.

Selcen'in biraz daha oyalanacağını anlayınca iç çekip kalktım ve o bana bakarken ellerimle "Öyleyse barda görüşürüz," dedim. Kafasını salladı ve kapıyı benim için açtı. "Barın adı *Alacakaranlık*. Yedi de orada ol." Kirpiklerimle ona tamam dedikten sonra elime aldığım paltomu üzerime geçirip Hale'ye el sallayarak derse başlayan öğretmenlere kısa bir bakış attım ardından kapıyı aralayıp soğuğun içime nüfuz etmesine izin vermeden arabama bindim.

Yılda bir gelen kasım ayının perşembe günüydü. Saat dördü beş geçiyordu. Arabayı çalıştırdıktan sonra vitesi R'ye almadan önce öndeki Selcen'in arabasına ufak çarptım, bunu yapmayı seviyordum. En değer verdiği şey beyaz üst model arabasıydı. Arkasına bir kere kazayla vurduğumda dünyası başına yıkılmış gibi davranmış bir hafta boyunca şoktan çıkamamıştı. Bundan keyif alan ben se her seferinde arabasına ufak hasarlar bırakıyor keyfime keyif katıyordum. Bana bu zayıflığı gösteren oydu, kullanmaktan çekinmeyeceğimi de biliyordu. Keyifle sırıttıktan sonra vitesi R'ye aldım.

Sabaha karşı geldiğim yolun tersi yönüne döndükten sonra soğuktan oluşan buhar görüşümü azalttı. Camı indirip soğuğun içeri sızmasına izin verdim, kar bitmişti şimdi de yağmur belli belirsiz çiseliyordu. Arabanın camına bıraktığı noktalar sileceğin hepsini savurmasıyla yok olurken buhar kayboldu. Camı yukarı çekip klimayı açtıktan sonra birkaç korna sesine maruz kaldığımda aynadan arkaya kısa bir bakış attım. Yersiz ergen iki genç eski model arabanın içinden trafiği birbirine kattığım için haklı olarak korna çalıyordu. Yoldan çıkıp sola döndüğümde sesleri kesildi, aradan girdiğim bu yol Dolunay'ın mekânına giden en kestirme yoldu.

Arabayı durdurdum anahtarı, çantamı aldım ve sevdiğim için Dolunay'ın dekorunu kırmızı yaptığı malikânenin önüne doğru yürüdüm.

Girişte aşağı inen merdivenlerin hemen önünde duran iki koruma taktıkları siyah gözlükleri çıkardıktan sonra selam verip önümden çekildiler. Onlara kısa ters bir bakış atıp merdivenden inmeye başladım. Şimdiden etrafı dolduran kokular ve sesler zihin yorucuydu. İçeri girmek

Kitaplık Rafı

yerine bu yüzden soldaki koridora dönerek Dolunay'ın odasına doğru adımladım, koridor koyu gri desenli kâğıtlarla döşeliydi. Aşağı katta olduğumuzdan soğuktu ve çok da dar olmadığından zemindeki sesler birden fazla kez yankılanıyordu. Sonunda üstünde Dolunay'ın ismi yazan kapının önüne geldiğimde elimi kulpa attım. Kapıyı açar açmaz gördüğüm görüntü yüzümü ekşitmeme sebep oldu. "Affedersin." Dolunay yaslandığı masasından doğrulup rujunu bulaştırdığı Tuğra'nın dudaklarını silerken belli belirsiz gülümsüyordu. Tuğra ise bunun yerine kolunu dudaklarına uzatıp siyah ceketinin koluna simli parlatıcıyı boydan boya bulaştırdı. "Hoş geldin Yeval."

Kafamı selamını almak için hafifçe salladım. Dolunay mahcup şekilde hâlâ bana bakıyordu ama gülümsemesi Tuğra yüzünü çevirir çevirmez silinmiş yerini soğuk ve ifadesiz bir yüz almıştı. "Sevgilim sen misafirlerle ilgilen. Ben de kız kardeşimle." Tuğra kafasını aşağı yukarı sallayarak yanımdan geçerken o kara gözlerini üzerimde gezdirdi. Esmer teni ve kara gözleri onu giydiği siyah takımla beraber korkunç gösteriyordu. Eğer küçük bir kız çocuğunu önüne bıraksanız arkasını dönüp ağlayarak kaçmaya başlardı. Dilini ağzının içinde döndürüp kapıdan çıktı ve arkasından kapatarak bizi bej rengi döşenmiş odada yalnız bıraktı.

"Yanıma gel." Dolunay'ın söylediğini yaparak hızlı adımlarla ona doğru ilerledim. Bir eliyle dudaklarını silerken diğer elini de masaya yaslamıştı. Elimi kaldırdığımda dikkati bana döndü. "Neler olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kendini koltuğa atıp bacak bacak üzerine attı. "Uzun süredir tuhaf davranması dikkatimi çektiği için gölge gibi onu izledim, son zamanlarda araştırıp durduğu bir adam var gibi görünüyor ama anladığım kadarıyla adamı kimse tanımadığı için bulamıyor."

"Kim?" dedim meraklı gözlerimle ellerime destek çıkarken. Aklıma Selcen'in söylediği kişi geldi ama ben söylemeden o zaten öğrenmiş görünüyordu. Bu yüzden çenemi kapalı tutarak ona odaklandım. "Bir bilgim yok, İtalya'dan gelen bir siyasetçi olduğunu biliyoruz sadece. İsmi herkesin kulağına gitmiş ama kimse yüzünü bilmiyor. Sadece sağ kolunun yüzünü biliyorlarmış onun da ismi belirsiz. Sağ kolu mu yoksa

Kitaplık Rafı

adamın kendisini mi arıyorlar bilmiyorum." Dudağımı büzerek kalçamı masaya yasladım ve bedenimi ona döndüm. "Adamla aynı masaya oturmak için onunla iş birliği yapmaya başlamışlar. Sağ koluyla irtibatta olmalılar."

"Merak uyandırıcı," dedim hülyalı bir şekilde zevk almış parıltılı gözlerle ona bakarken. Sonra kollarımı birbirine bağladım. "Bu aralar yanından silahını eksik etme." Çekmecesini açıp içindeki küçük bıçağı eteğimin iç kısmına sıkıştırdığında ona baktım. "Eğer bu adam gerçekten İtalya'dan geldiyse buradaki mafyalar onun yanında mafyacılık oynuyor gibi kalır." Bıçağı tıkıştırdıktan sonra doğrularak elleriyle saçlarını düzeltti. "Şimdi dikkat çekmeden yukarı gidelim."

Sandalyeden kalktı ve üzerindeki elbiseyi düzeltti. Kollarımı çözüp, "Fazla kalamayacağım, akşama Kutay'ın doğum günü kutlaması var," dedim. "Parti nerede?"

"Alacakaranlık'ta."

"O tekinsiz yerde mi?" dedi Dolunay yüzünü buruşturarak. "Şu çocuğun varoşluğunu bir türlü düzeltemediniz." Belli belirsiz güldüm. Ardından çantamı ve belimi işaret ettim. O demek istediğimi anlamıştı. "Tamam kendine dikkat et. Telefonunu yanından ayırma, gerçi pek bakmıyorsun ama..." Söylenerek bana attığı imalı bakışa omzumu silkerek karşılık verdim. Önden kapıya doğru yürümeye başlıyordu, bu sırada telefonum titredi. Çıkarıp kısaca göz attım. Mesaj Kutay'dandı. Doğum gününü *erken yapalım gece dağıtalım* diyordu. Mesajına göz devirdim ve Selcen'den kutuma düşen mesaja girdim. Partiye Kutay'la gideceğini söylüyordu, ona tamam cevabı verdikten sonra Dolunay'la birlikte kumarhanenin dar koridorunu geçip kalabalığın toplandığı yere geçiş yaptık.

Rulet masaları aralıklı olarak dizilmiş çevresinde sandalyeler yer almıştı ve her biri doluydu. En köşede, karanlık kalan yerde yanında iki kadın duran Teoman Alakurt kafasına kasket takmış üzerinde keten kahve bir ceket altına da koyu kahve bir pantolon giymişti.

Dikkati önündeki oyundaydı ve dudaklarının arasında sigara tutuyor tek gözünü kısmış sigarayı içerken elini oyunu devam ettirmek için

Kitaplık Rafı

içeri doğru uzatıyordu. Dolunay ilerlerken ben çapraz köşeye adımlayıp duvara yaslandım ve kollarımı birbirine bağlayarak onu ve yanındaki adamlarını seyrettim. Her biri belinde çift tabanca, gözleri etrafta olacak şekilde fazlanın da üstünde bir ciddiyetle her an tetikte görünüyordu.

Hepsinin kusursuz eğitimlerden geçtiği dışarıdan bile belli oluyordu. Hatta kimse bilip fark etmese de iyi gözlemlerimle çevrelerinde dolaşan sivil korumalarının olduğunu bile biliyordum. Bazen aynı kişiler oluyor bazen değişiyorlardı, değiştirdikleri kılıkla tanınmayacaklarını sanıyorlardı ama beni tanımıyorlardı.

Dolunay, Teoman Alakurt'un yanına gidip oyunun durumunu izlerken gözleri kısa bir an bana değdi ve tekrar masaya döndü. Kadınlar kıkırdıyor alkol tüketiyordu. Teoman Alakurt prosunu dudaklarından alıp külünü döktükten sonra parmağının arasında tutup viski bardağından bir yudum aldı ve boğazını temizleyip dudaklarını yaladıktan sonra sigarasını tekrar dudaklarına yerleştirdi. Masada arkası bana dönük duran Tuğra'yla oynuyordu.

İç çekip bir süre daha gözlemledikten sonra arkamı dönüp merdivenlere yöneldim. Daha fazla durabileceğimi sanmıyordum, kafa ütüleyecek insanlarla oturmaktan kat kat daha iyi bir şey varsa o da barda kafayı bulacak kadar alkol almaktı.

Korumalar duydukları merdivende yankılanan topuklu sesiyle bana bakıp önümden çekilerek yolumu açtığında onlara bakmadan arabamın anahtarını çıkarıp kapıyı açtım ve arabaya binip navigasyonla Alacakaranlık'a doğru yola çıktım. Dolunay'ın da söylediği gibi oldukça tekinsiz ve serserilerin kafası güzellerin dolaştığı bir mekândı. Kutay zengin olmasına rağmen böyle saçma yerlerden ve mekânlardan gereksiz şekilde hoşlanıyordu. Eğer alkol olmasa Selcen için bile ona katlanabileceğimi sanmıyordum.

On beş dakikalık sessiz yolculuk Alacakaranlık'm yanıp yanıp sönen tabelasıyla bittiğinde önünde duran arabamın içinde aynamı ve çantamda her zaman bulunan kan kırmızısı rengi rujumu çıkararak dudaklarıma özenle sürdüm. Sadece beş dakika süren bu işlemin ardından arabamı kilitleyerek önümde duran arkasına hafif çarptığım Selcen'in arabasına

Kitaplık Rafı

baktım. Muhtemelen bunun hakkında da mesaj atıp küfürler yağdırmıştı ama ben sadece en son ki yazdıklarına baktığım için o mesajları öylece havada asılı kalacaktı.

Arkamdan yansıyan araba farları dikkatimi dağıttığında yüzümü kaldırdığım gök yüzünden indirdim ve ellerimi cebime koyarak içeri doğru adımladım. Alacakaranlık'ın güvenliksiz, boydan boya cam olan kapısını açtığımda içeriye kapının üstünde duran saçma zilin sesi yayıldı. Neydi bu? Mekâna ya bir sürtük ya da bir uçkuru düşkün herif geldi uyarısı mı?

Herkesin gözü üzerime döndüğünde burnuma dolan kokuları içime çektim. Karışık birçok mide bulandırıcı koku bulunuyordu. Kulağıma köşede duran bilardo masasında vurulan topların sesleri geliyordu. Bir grup yetişkin adam bilardo masasının etrafındaydı, bir tanesi tebeşiri sopanın ucuna sürtüyordu. Gözlerimi onlardan çektiğimde köşede oturan bir adamla göz göze geldim. Adamı gözüm bir yerden ısırıyordu ama kim olduğunu tam olarak anımsayamıyordum, daha önce görmediğime emin olduğum için sadece yer altından tanıyor olabilme ihtimalimi düşündüm. Tuğra'nın etrafındaki herkesin adını en az bir kere duymuştum ama onların benden haberleri pek olmazdı. Bu Dolunay'ın Tuğra'ya koştuğu bir şarttı. Beni güvende tutabilmek için adım ve yüzüm sır gibi saklanıyordu. Şahsen bundan bir şikâyetimde yoktu, dediğim gibi ben aralarında gezen herkesi gören ama kimsenin varlığından haberi olmayan bir gölgeydim.

Uzaktan parlak saten elbisesiyle elindeki bardağa alkol dolduran Selcen'i ve beline uzanan koyu sarı saçlarını gördüğümde adımlarımı oraya yöneltip gözlerimi köşede oturan otuzlu yaşlarındaki adamdan aldım. Ben çekmesem onun da bakışlarının üzerimden çekileceği yok gibiydi. "Nerede kaldın? Sana yolda mesaj attım." Kutay'a ters bir bakış atarak Selcen'in uzattığı kadehi aldım ve dudaklarıma götürüp büyük bir yudum içtim. Eğer onlara sabretmem gerekliyse tüm gece, kadehler elimde kırmızı sıvı dudaklarımda kalmalıydı. Aksi halde ne ayık çekilebilecek bir dünyam ne de aklımı meşgul edebilecek birine sahiptim.

Kutay ona mimik bile yapmadığımı görünce suratını asarak Selcen'e

Kitaplık Rafı

döndü. "Şu kızı masamıza çağırmak istiyorum, eğer izin verirsen." Bardağı tuttuğu elinin işaret parmağını karşıda renk değiştiren ışıklar altında pole dance* yapan kadına uzattığında Selcen'e tek kaşımı kaldırarak baktım. Selcen'in de bakışları anında beni bularak tek kaşını kaldırmıştı. "Direkte dansa devam eden kişi sen mi olmak istiyorsun?" Dudaklarımı kıvırarak bakışlarımı Selcen'den Kutay'a çevirdim ve elimi kaldırarak direğin hemen önünde olan koltuğa doğru uzattım. Bu ona istiyorsan sen gidebilirsin dememin kısa ve öz haliydi. "Seni kızdırmak hoşuma gidiyor." Selcen ile elimizdeki bardakları tokuşturarak dudaklarımıza götürdüğümüzde gözlerimiz birbirinden ayrıldı. Mekândaki hiçbir koku artık ağır gelmiyordu, bir süre sonra içinde bulunduğum ortamın ağır kokusuna bünyem alışmıştı. Sadece kulağıma gelen bilardo topu sesleri, müziğin ve dans eden kadınları izleyerek yükselen erkeklerin nidaları geliyordu. Direk dansı yapan kadınm önündeki koltuğa biri oturduğunda görüş açım refleksle oraya kaydı. Az önce göz göze geldiğim adamdı, boynunda bir dövmesi var gibi görünüyordu. Gömleğinin açık yakasından sadece yarısı belliydi ve yazılar dikey yazıldığından okunması zordu. Yanıp sönen ışıklar da bunu oldukça zorlaştırıyordu. "Bir şey mi oldu?" Kulağımın arkasından bir fısıltı duyduğumda gözlerimi siyah takım elbiseli dövmeli esmer adamdan çektim. Koltuğa geniş geniş yayılarak oturuşu oldukça iğrenç duruyordu. Kafamı olumsuzca sallarken ellerimi kaldırdım ve Kutay'a arkamı döndüm. "Dansçının önündeki adamı tanıyor musun?" Selcen ona işaret ettiğim yere doğru kafasını eğdi. Saçları omzunun arkasından önüne düştüğünde yıkandığı parfüm kokusu burnuma dolmuştu.

"Evet o..."

Onu dikkatle izleyişim ışıkların aniden kesilmesiyle son buldu. Bir anda etraftan çığlıklar yükseldi, kimse neler olduğunu anlayamadan birkaç el silah sesi içeride birden fazla kez yankılandı. Kabalık etrafa koşmaya, kızlar bağırmaya ve erkekler küfretmeye başladı. Bir iki el daha silah sesi duyuldu ve eşya kırılma sesleri geldi. Bileğime bir el

* Dans ve akrobasiyi birleştirerek dikey bir direk etrafında yapılan performans sanatı.

Kitaplık Rafı

dolandığında Selcen'in kokusu yine yakından boğazıma sarıldı. "Kızlar!" Kutay'ın sesini duymamın hemen ardından bir silah daha patladı ve kulaklarım yakından gelen silah sesiyle çınlamaya başlarken boşta kalan elim kulağıma uzandı.

"Siktir! Yine Karanlığa mı saklanıyorsun lan!" Kafamızı eğerek aradığımız güvenli yere doğru koşuyorduk. Bağırışlar daha da yükselse de bana uğultu gibi geliyordu çünkü kulağım hâlâ çınlıyordu.

"Hâlâ yeni oyun bulamadın mı Karmen?" Işıklar karşıya doğru geçişli yandığında hemen karşımızda direğin olduğu yerde dans eden kızı gördüm. Çekili perdeler aralandığında ay ışığı az da olsa içeri sızdı. Dansçı kız yerde ölü halde yarı çıplak vaziyette yatıyordu. Hemen önünde ayakta dikilen siyah takım elbiseli adam ise elinde silahla etrafını kolaçan ediyor onu koruyan bir kalabalık ise çevresini sarmış elinde silahlarla etrafa bakınıyordu, ayak ucunda uzanan başka cesetleri gördüğümde yutkundum. Etraf kan revandı, her yerden uğultu halinde çığlıklar yükseliyordu ve ona katılan ağlama sesleri içime yersiz bir korku salınmasına sebep oluyordu.

Bar'ın hemen dışından yükselen ateş etrafı sarmaya başladı, dışarısı gelen mermilerle çok daha aydınlanmaya başlarken bir adamın, "Efendim çıkmamız gerekli," dediğini duyar gibi oldum. Selcen ve Kutay beni barın arka kapısına doğru çekmeye başladığında sersem halde onların ardından sürükleniyordum. Burası saniyeler içinde harabeye dönmüştü.

Onlarla adımlarım arkama gitse de gözlerim ilerideydi, etrafı korumalarla sarılı boynu dövmeli adam bana döndüğünde belli belirsiz gülümsedi. Bu sırada etrafı saran ateş, içeri yayılan duman yükseliyordu. Bahsettiği Karmen her kimse bir adam için bir bar dolusu insanı öldürecek kadar gözü kara ve delinin biri olmalıydı.

Selcen kilitlenmiş arka kapıya baktıktan hemen sonra endişeli gözlerle öksürerek bana döndü, Kutay bu sırada kapıya omuz atmaya başlamıştı. Elimi çantamdaki silaha atarken Selcen de bir elini ağzına götürüp diğer eliyle Kutay'ı omzundan çekerek arkasına aldı. Böylece arkamızda kalan adamlar silahın bizde olduğunu fark etmezdi. Kutay çıkardığım silaha gözleri irileşmiş şekilde bakarken omzumun üzerinden dudakla-

Kitaplık Rafı

rını aralayışını gördüm ama benim silahı kilide sıkmam ve Selcen'in erkek arkadaşını susturmak için dudaklarına yapışması sadece saniyeler sürmüştü. Artık görüşüm omzumun arkasında değil önümdeki açılan kapıdaydı. Silahı çantama geri koyup kafamda onlara işaret verdiğimde arkada kalan kalabalıktan, "Kapı açıldı!" diye bağırışlar duydum. Bir elim etrafı saran dumandan ötürü ağzımdaydı diğeri ise onların çıkması için kapıya yaslıydı.

"Neler oluyor, Karmen de kim?" Selcen Kutay'a kendi arabasına doğru çekerken, "Ya cevabını bildiğimiz sorular sor ya da kapa çeneni," diye söylendi. Kutay ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayarak sersem halde Selcen nereye çekiyorsa oraya gidiyordu. İkisinin öksürüğü birbirine karışırken temiz havadan derin nefesler alarak dolan gözlerimi sildim. Arabaların önüne gelene kadar etrafı birden fazla kez kontrol ederek tetikte kalmıştım. Bu sırada Selcen'in hemen arkasından gelen eli silahlı bir adam gördüm, kaşlarım çatıldı. Bu adam az önce etrafını sardıkları adamın korumasıydı. Selcen'i kolundan tuttuğum gibi refleksle kendime doğru çektiğimde zincire bağlı halka gibi Kutay da savrularak benim tarafıma geçti ve tam o anda sıkılan kurşun arabamın tekerine isabet etti. Bir tekerin inişinin sesini duydum, karanlık sokakta ona karışan tek ses Selcen ve altına sıçmak üzere olan Kutay'ın nefes sesleriydi. Sırtım soğuk yarım duvarla buluştuğunda Selcen bir küfür savurdu ardından yaklaşan korumaya duvardan eğilerek bir göz atıp bana döndü. "Tek kişi, halledebiliriz."

Selcen'e dönüp kaşlarımla adamın elindeki silahı işaret ettim. "Sende de silah var." Açılan kapının hemen ardından korumaların devamı çıktığında Selcen sesli şekilde yutkundu. "Tamam, benim arabam hâlâ sağlam. Onlar fark etmeden arabaya gidebiliriz."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak ona sırayla gitmemiz gerektiğini işaret ettim. "Önce ben." Selcen ile aynı anda sağımızda kalan gözleri dolan Kutay'a döndüğümüzde nasıl baktığımızı bilmiyordum ama, "Altıma sıçmamı mı istiyorsunuz? Ben dövüşmeyi bile bilmem," diyerek açıklama yapmak zorunda kalmıştı. Selcen seslice nefes verip, "İyi bin arabaya, açıyorum. Üç dediğimde," dedi.

Kitaplık Rafı

Mermiyi namlunun ucuna getirdikten hemen sonra dikleştirdim ve yaslandığımız duvardan hafif kafamı eğdim. Adam etrafına bakıyor bizi arıyordu, aramızda sadece üç adımlık mesafe vardı. Silahı sadece ucu görünecek şekilde çıkarıp adamın bacaklarını hedef aldım. Karın bölgesi hedef alacağım son noktalardan biriydi çünkü üzerinde can yeleği varsa bu bir işe yaramazdı. Silahı çevik bir hareketle bir bacağının üst kısmına kaldırıp mermiyi ateşledim. Adam acıyla inleyerek yere kapaklandığında Selcen Kutay'a, "Şimdi," diyerek gitmesini işaret etti. Kutay tam gitmek için doğrulup adım attığında adamın ikinci bacağına da mermiyi geçirdim. Tek dizinin üstüne düşmüş adam şimdi sırtı soğuk zeminle buluşmuş haldeydi.

Yutkunarak arkasından gelenlere baktım, En önde üç kişi arkasında da beş kişi görünüyordu. Öndeki üç kişiden biri dikkat çekip, "Siz Karmen'i arayın," diyerek onları sola yönlendirdiğinde bize kalan sadece üç kişi oldu.

Derin bir nefes alıp Selcen'e döndüm. "Önce sen." Ellerime bakıp kafasını olumsuzca salladı. "Bende silah var Selcen siktir olup git şuradan." Öfkeyle ona baktığımda sertçe yutkundu. "Sen silahla destekle, ben arkadan yaklaşıp dövüşeyim." Adamların bellerinden çıkararak etrafa doğrulttuğu silaha aynı anda baktık. "Selcen, git." Silahı sıkıca kavrayıp kafamla tekrar gitmesini işaret ettim. "Bekleyeceğim seni."

Kafamı tekrar olumsuzca salladım ve kenarda duran arabaya döndüm. İçeride oturan adam alnına bir kurşun yemiş görünüyordu. Bu da demek oluyordu ki araba açıktı ve adamı yere indirip yerine geçmek için gerekli vakti önümdeki üç adamı yaralar yaralamaz kazanabilirdim. "Gözüm hep dikiz aynasında olacak, gelmediğini görürsem dönerim." Kafamı olumlu vaziyette sallayarak aramızda dört beş adım kalan adamlara baktım. Selcen alacağı işareti biliyordu. Silahın ucunu bu kez duvarın öbür tarafından doğrulttum. Önce en soldaki adamı hedef aldım, omuz bölgesi atış için gayet müsait duruyordu. Namluyu kaldırdım kaldırdım ve... *Bam!*

Adamın inleyişi yerde dizlerinden vurularak kıvranan diğer adama karıştığında Selcen elinde anahtarla koşmaya başladı. Özellikle arabaların

Kitaplık Rafı

arkasından giderek kendini korumaya alması içimi rahatlatmıştı. Çünkü bu gözler az önce aptal gibi ulu orta yerden koşan bir Kutay görmüştü.

"Siktir!" Yere düşen adamların sesiyle kalanı korumaya geçerek sol tarafa döndüğünde duvarın az önceki kısmında yer aldım ve bambaşka yöne bakan adamın da az önce yere yığılan adam gibi dizlerine sıktım. "Lan ne oluyor?!" Ayakta tek kalan adam etrafına çok daha korkuyla bakıyordu, duvara yaslanıp gergin bir nefes aldım. Mermimi kontrol etmek için silahı açtığımda kalan tek mermiye gülümsedim. *Ya hep ya hiç.*

"Salihleri ara." Duvara hafif yanaşarak yüzümü eğdim, hava kararmadığından sadece uzakta kalan sokak lambaları burayı aydınlatıyordu. Ayakta kalan adam, "Arıyorum," diyerek telefonu eline aldığında silahı aceleyle çıkarıp doğrulttum. Bu sırada biri, "K... Köşe... de," diye fısıldadı. Ayakta kalan adamın bakışları anında olduğum yeri bulduğu sırada benim silahı ateşlemeye beş saniyem kalmış onun silahının namlusu bana dönmüştü ki benim silahımdan çıkmayan bir kurşun sesi sokakta yankılandı.

Sertçe yutkundum, önümdeki adam acıyla yere yığıldı. Arkadan kafasına bir kurşun yemişti. Dizlerinin üzerine düşerek arkadaşlarının yanına onların aksine ölü vaziyette yığıldığında arkasında kalan siyah gölgeye baktım. Siyah ceket giymiş bir adam vardı, kargo pantolonu ve bağcıklı botları siyahtı. Kafasında da siyah bir şapka takılıydı. Yüzü eğik olduğu için ışığa yakın dursa bile elindeki silahtan ve bedenindeki siyah kıyafetlerden başka hiçbir şey görünmüyordu. Nefes nefese göğsüm şiddetle inip kalkarken elindeki silahı indirip şapkasını düzeltti. Yere ölü şekilde yığılan adamın yaptığı arama telefon ışığının yerden yükselişiyle açılmış göründü. "Yavuz?" dedi adamın biri. Yaralı olan adam zorlukla, "K... Karmen," diye fısıldadı. "Ne? Orada mı? Geliyoruz," dediği sırada deri ceketli, yüzünü şapkayla örten adam ağır adımlarla bu tarafa doğru yürümeye başladı. Elimdeki silahı sıkıca tuttum, içinde son bir mermi vardı. Sertçe yutkunup duvarın öteki tarafından sessizce izlemeye devam ettim.

Adımları ağır ve acelesizdi. Halbuki buraya gelmekte olan beş eli silahlı adam vardı. Karmen dedikleri adam yaklaşıp ekranı açık telefona

Kitaplık Rafı

vardığında botuyla sert şekilde ekrana vurdu ve kırık cam parçalarının sesi buradan bile duyuldu. İndirdiği silahı tam kaldırmadan henüz ölmemiş adamların kafasına doğrultarak teker teker iki kurşun sıktı ve elini ceketin iç cebine attı. Bu sırada silahı tutan eli benim tarafıma dönüktü, elinin üzerindeki dövmelerin desenlerini belli belirsiz gördüm. Parmakları ve eli dövmelerle kaplıydı. Dudağımı ısırarak kırmızı rujun tadını ağzımın içinde dolandırdım. Beynim zonklamaya başladı.

Ceketli cebinden çıkardığı kırmızı üç zarı cesetlerin ortasına bıraktığında vuran sokak lambası ile zarların rengi parladı ve zarların sekme sesi ufaktan kulağıma geldi. Yüzünü omzunun üzerinden hafifçe bu tarafa çevirerek gölgesini önüme düşürdüğünde elimdeki silahı tutuşum yine sıkılaşmıştı. Geri yaslanmadan ona bakmaya devam ettim. Burada olduğumu biliyordu ama beni vurmak istemiyordu çünkü isteseydi bunu çoktan yapardı, bana zarar vermemesi de gitmeme izin verdiğini gösteriyordu ama izin almadığımın çok da farkında olmadığını söyleyebilirdim.

Silahının şarjörünü çıkardı yere bırakıp ayağıyla bana doğru ittirdi. Kaşlarım çatık yerdeki dolu şarjöre baktım. Nefes alışverişim o kadar dengeli ve sessizdi ki silahımdan çıkan kurşun sesleri olmasa benden haberinin olmayacağına emin olurdum.

Bedeni bana arkası dönük hale geldiğinde uzanıp çevik hareketle şarjörü aldım ve gitmesini bekledim. O gider gitmez arkasından boş sokağı kontrol ettim. Ederken tek gördüğüm etrafın kan revan olduğuydu, ellerimin titremesine engel olmak için derin nefesler alarak kendime hâkim oldum. Boş sokağın sessizliği etrafı sardığında titreyip titrememek arasında kalan ellerimle silahın şarjörünü çıkarıp tam diğerini takmaya başlamıştım ki, "Kime niyet kime kısmet." Sözüyle ellerim olduğu gibi kaldı, artık titreyip titrememek arasında değildi çünkü buz kesmişti, nefesim bulut gibi havada şekillenmişti. Bakışlarımı silahtan hafifçe yukarı kaldırdım. Önümde silahı kafama doğrultmuş üç adam arkasında ise etrafı kolaçan eden iki adam duruyordu.

"Bırak bakalım silahı güzellik," dedi öndeki kafama silahı doğrultan. Silahı ve şarjörü yere bırakarak onlara doğru ittirdim. Memnuniyetle gülümseyerek arkasındaki iki adama beni kaldırmalarını işaret etti. Kol-

Kitaplık Rafı

larımdan tutup kabaca kaldırılmama izin verdim. Ayağa kalktığımda ise ani bir hareketle adamı kravatından çekerek önüme siper edip diğerinin özel bölgesine sert bir tekme geçirdim. Hemen önümde bana silahı doğrultan adam arkadaşına mermi boşaltırken yerde kıvranan adamın yanından geçerek onun silahını yerden aldım ve arkayı kolaçan ederek kendime siper ettiğim ceset olmuş adamı yere attım. Arkam sağlamdaydı ve önümde üç adam vardı. "Taşaklı hatun ha? Görmeyeli yıllar oldu." Öndeki adam kulağındaki kulaklığa farklı dilde bir şeyler söylediğinde saklandığım delikten çıkmaya hazırlandım ama, "O silah boş, eğer geceyi uzatmak istersen diye uyarayım dedim. Az önce mermileri boşalttık." Sözlerini duymamla çıkmaktan vazgeçip şarjörü kontrol ettim.

Siktir!

Dediği gibi şarjör gerçekten de boştu. Silahı yere fırlatarak üzerimdeki ceketi yere bıraktım. Bir tanesi bana doğru ağır adımlarla geliyordu, nefesimi düzensiz alışım yüzünden paniğe kapıldığımı fark ederek biraz daha geri çekildim. Derin olan üç nefesi ardı ardına aldıktan hemen sonra önümdeki adamı kolundan tutarak kendime çekip dizimi karnına geçirdim, o iki büklüm olur olmaz dirseğimle de sırtına sertçe vurup onu yere devirdim. Bu sırada elinden silahı düşürmüştü ama onu almaya fırsatım olmadan kalan ikisi önümde belirdi ve bana sırıtarak kaşlarıyla arkamı işaret etti. "Eğer Supergirl* olup uçmayacaksan... Seni alıkoyuyoruz güzellik." Arkamdan gelen kalabalık adım sesleri yaklaşmaya başladığında omuzlarım derin nefesle çöktü. Sırıtarak eteğimin içindeki bıçağı dikkatle, belli etmeden çıkardım ve adama çok sinir olduğum için kıyafetimin koluna sokup ona gülümsedim. Ellerimi kaldırdığımda arkamdaki adamlarla aramızda sayılı mesafe kalmıştı, önümdekilerin ise dikkati bendeydi. Ellerimi kaldırıp bıçağı sıkıdan sıkıya gizli tutarak, "Supergirl değilim," dediğimde adamın kaşları çatıldı. "Ne yapıyor lan bu?" Yanındaki adam, "İşaret dili abi, kardeşim de dilsiz oradan biliyorum. Supergirl olmadığını söylüyor." Açıklama yaptığında onu dinleyen adamın kaşları hayretle kalktı. İşaret dilimi açıklayan adama dönüp, "Ama katilim," diyerek birazdan öldüreceğim adama sözlerimi iletme-

* Supergirl aynı adlı DC Comics çizgi romanından uyarlanmış dizi.

Kitaplık Rafı

sini bekledim. Birkaç saniye durdu, ardından ama döndü ama bir şey söylemedi. "Söylemeyecek misin?" dedim kaşlarımı kaldırarak. Bu sırada da göz ucuyla arkamdan gelen adamları kontrol ediyordum. "Peki, ben iletirim," diyerek gülümsedim. "Ne diyor la-" Bileğime düşmesi için elimi hafif salladıktan hemen sonra bıçağın kabzasını sıkıca kavradım ve nişan alıp adamın tam gırtlağına fırlattığım sırada arkamızdan gelen adamların etrafımı sarması ve kafama siyah bir bez geçirip beni söyledikleri gibi alıkoyması sadece saniyeler sürmüştü. Gerisi sadece alıştığım karanlıkta bedenimin kucaklanması ve bir arabaya bindirilmesinden ibaretti. Biri sonra başıma sertçe silah darbesi indirmiş bilincimi yitirmeme sebep olmuştu.

Yığılan bedenimin altındaki erkek bedenini hissettiğimi hatırlıyordum, gerisi ise sadece boşluktu. Koca bir boşluk.

Eğer hayatımı bir filme benzetecek olsaydım, bu kesinlikle bir korku filmi olurdu. Travmalarla dolu bir geçmiş, şiddete maruz kalmış ve ailesinden koparılmış küçük bir kız ve onu kovalayan seri katil aile fertleri.

"Sen özelsin Yeval." Hayır ben hiç kimseyim Dolunay.

"Sesin, eşsiz bir sese sahipsin Yeval." Hayır sesim bir lanet Tuğra.

"Sessizlik sandığın kadar kötü değil, bu senin iyiliğin için. Bu senin hayatta kalman için." Henüz dokuz yaşına basmamış bir kızın peşinden koşan bir seri katilden ne kadar korkabileceğini tahmin edebiliyor musunuz? "Annem ve babam nerede Tuğra? Onları tanıyor musun?" Bu sekiz yaşındaki Yeval'in henüz tanımadığı ve ona aile olacağını sandığı Tuğra'ya sorduğu ikinci soruydu.

"Ne anneni babanı ne de kardeşini tanımak istersin Yeval. Onlar eli bıçaklı katiller, sana sesin eşsiz diyorum neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü eli bıçaklı kardeşin sesini arıyor Yeval, Dünya'yı gezse sesini kimseyle karıştırmaz. Sadece fısıldasan bile anlar sen olduğunu, o yüzden dilini kesilmiş say Yeval. Acısını hisset, yokluğuna alış ve sesini unut. Öyle unut ki eşsizliği kalmasın."

"Ama kardeşimse beni neden öldürsün ki?"

Kitaplık Rafı

"Çünkü sen eşsizsin." Hayır ben kimseyim, ben hiç kimseyim.

Nefesim daralıyor başım, damarlarım zonkluyordu. Beynimde çıkan damarları görmek için ne aynaya ne de nefes alıp almadığımı hissetmek için gözlerimi açmama ihtiyacım vardı. Zaten kapalı göz perdelerimin arasından ışık süzmediği için aydınlık olmadığını anlamak da kolaydı. Ellerim de sıkı ipleri ve ayak bileğime sarılan iplerin baskısını hissedebiliyordum. Sıkı ve kalındılar, muhtemelen örgü desenleri bileklerimde geçici dövme görevi de görecekti.

Rimel yüzünden ağırlaşmış kirpiklerimi sonunda kırpıştırdığımda birbirine yapıştığından ötürü ayrılmasını ve görüşümün netleşmesini bekledim. Bu sırada parmaklarımı kıpırdatıyor kendime gelmeye çalışıyordum. Dengeli aldığım nefesin ardından sonunda gözlerimi aralayabildiğimde alnımdaki darbeyi hissetmeye başladığım sızıyla anımsadım. Vuranın kim olduğunu görmemiştim ama sert vurduğunu şimdi daha iyi hissedebiliyordum.

Yüzümü buruşturarak uyuşan ayaklarımı da kıpırdattım. Eski depo tarzı yıkık dökük bir yerdeydim. Yüzümü çevirdiğimde yanda birçok kişinin durduğunu gördüm, tek fark onların sadece elleri bağlıydı ve onlar ayaktaydılar. Etraf gri yıkık dökük duvarlardandı, tavanda belli belirsiz kafasına göre yanıp sönen floresanlar vardı.

"Böyle bir şansa denk gelmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi deponun çıkışından içeri giren bir adam. Açılan kapıdan büyük bir gürültü çıkmıştı, ardından gelen korumaların adım sesleri içeride yankılandı. Ellerini birleştirerek içeri girdiğinde arkasında yanık olan sokak lambaları kapının kapanmasıyla yok oldu, yine belli belirsiz yanan floresanların ışığında kalmıştık. Görüşümün bulanık hali düzeldiğinde gözüm boynundaki dikey yazılı dövmeye kaydı. "Hem barda hem burada karşılaştık." Önüme doğru attığı adımları izledim sessizce, zaten istesem de konuşamazdım çünkü ağzımda bir bant yapışmış vaziyette dudaklarıma iğrenç bir tat yayıyor kırmızı rujumu banda bulaştırmamı sağlıyordu. "Üstelik aradığımızın da sende olması dudaklarımı uçuklattı."

Kaşlarım belli belirsiz çatılırken yan yana dizilmiş diğer sefil insanlara baktım. Hepsinin elleri bağlı ağızları benim gibi bantlıydı. Zenci-

Kitaplık Rafı

sinden beyaz tenlisine her ırktan insan duruyordu, aralarında Türk olduğundan emin olduğum birkaç genç ve kızda vardı. Bazılarının üzerinde benim gibi marka kıyafetler varken bazısının üzerinde kıyafet bile yok denebilirdi. Yırtık kıyafetleriyle bu havada nasıl hayatta kaldıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Önüme varan adam eğilerek bir dizini kırdığında kırdığı dizinden sarkıttığı eline baktım. Damarları çıkmıştı, gözlerimi oradan gözlerine çıkardım ela gözlüydü esmerdi ve yüzü lekelerle doluydu. "Bu güzelliği ziyan etmek zorunda olmak ne acı," diyerek işaret parmağının tersini yanağıma sürttüğünde kafamı geri çektim. "Abi, Karmen adamlarımızın bir kısmını cesede çevirmiş." Arkasında dikilen adam elindeki ekranı açık telefonu kapatıp cebine koyarken bakışları bana döndü.

Ne Karmen'i pardon?

Şahsen mermim adamlarınızı öldürmekten bitti.

"Tahmin edilesi bir durumdu, *sersemler*." Önümdeki adam doğrulup elini cebine koyduğunda bir telefon çaldı. Koruma esmer adamın yanına geldiğinde telefonu da ona doğru uzatmıştı, gözleri üzerimde dolanıyordu. "Abi Ulaç Bey arıyor." *Ulaç Bey?*

Tolun olan Ulaç Bey mi? Enişte m olan Tuğra Akkor ile çalışan Ulaç Bey mi?

Kendimi tutamadan gülmeye başladığım sırada karşımdaki adamın telefonu tutan eli havada kaldı. Çatık kaşlarıyla bana dönmüştü. Ben ise karşısında deli gibi gülüyor üzerinde Ulaç Tolun yazan ekrana bakıyordum. Ulaç bey ne kadar patronsa Tuğra da onlar için o kadar patrondu. Aptallar patronunun baldızını kaçırdığının farkında bile değildi. "Ne gülüyor bu?"

"Bilmiyorum abi." Arkasından telefonu uzatan adam omuz silktiğinde, "Götürün şunu odaya kapıyı kilitleyin, Barkın Bey'in sağ kolu geliyor. Kızı hiçbir şekilde görmeyecek, duydun mu beni?" diyerek ona itiraz istemeyen bir bakış attı.

Barkın Bey mi? Şu İtalya'dan yeni gelen Barkın Bey mi? Pekâlâ, bugün fazla ilginç şeyler oluyor. "Duydum abi." Dövmeli adam telefonu açıp bizden uzaklaşmaya başlarken bana doğru ilerleyen adam diğerine

Kitaplık Rafı

gelmesini işaret ederek onunla beraber sandalyenin ucunu tuttu. Beraber beni kaldırıp odaya taşımaya başladıklarında gülüşüm ne artmış ne azalmıştı. Hâlâ keyifle gülüyor başına gelecekleri hayal ediyordum.

Çünkü başlarına gelecek şeyi Tuğra ya da Ulaç Bey değil, ben bizzat kendim gelmesini sağlayacaktım. "İnsanlar ölüme yaklaştığında delirir derlerdi, doğruymuş herhalde," dedi beni taşıyan adamlardan biri. İlerideki boş odaya beni sokup bıraktıktan hemen sonra biri iplerin sıkılığını kontrol etti. Sertçe ipleri çekiştirmesi canımı yakmıştı ama sesimi çıkaramıyordum ki acıdığını belli edeyim. "Organ nakli ne zaman gerçekleşecek?"

Başımdaki adam ipleri kontrol edene merakla bir soru sorduğunda gülüşüm yavaş yavaş azaldı. Dudaklarımı banda rağmen hareket ettirebildiğimden acıyordu canım ama önemi yoktu. Gülüşümün sesi yoksa, görüntüsü vardı. Ne naklinden bahsediyorlardı bilmiyordum ama benimle alakalı olmadığma inanmak istiyordum aradıkları organ olamazdı değil mi? *Özellikle de benimki...*

"Barkın Bey'in adamı şunları alıp gittikten hemen sonra, arkadan arabayla çıkıp patronla doktorun yanına gideceğiz." İki takım elbiseli adam birbirleriyle konuşurken gözüm bana yakın olanın belindeki silaha kaydı, maalesef ki kabzasından çıkarmam zor olduğundan onu yürütmem ipleri çözsem bile imkânsızdı. "Tamam ipleri sıkı, şu kapıyı kapat kilitle."

"Buranın kilidi bende yok." İplerimi kontrol eden adam boş ver o zaman dercesine elini salladığında, "Siktir et o zaman, ipler zaten sıkı," diye mırıldandı. Şimdi gülsem kendimi apaçık ifşalardım. O yüzden gülmedim, stabil bir ifadeyle onlara baktım. Elbette ipler sıkıydı ve canımı yakıyordu ama çözemeyeceğime bu kadar eminler miydi? *Ne yazık.*

Karşımda dikilen iki adam arkasını dönüp kapıdan çıktıktan hemen sonra kapıyı sertçe kapattığında içeride sert kapanış sesi bir süre yankılandı. Derin bir nefes aldım, ardından böyle durumlarda ipi çözmek için öğrendiğim yöntemlerle ipten sıyrılmaya çalıştım. İçeriden gelen karışık uğultulu seslere odaklanmamayı seçiyordum. Beni diğerlerinden ayırma sebeplerinin az önceki konuşulan organ nakli olduğunu varsayarak elimi acele tutmaya çalışıyordum.

Kitaplık Rafı

Eğer bahsettikleri gibi organımı alacaklarsa bu onların bir organ mafyası olduğunu gösterirdi, *benim de masada kalmış bir cesede döneceğimi.*

Yutkunarak elimi daha da hızlandırdım, bir tırnağımın kenardan hafif kırılma sesini duymuştum. İçimden bir küfür savurarak ellerimdeki ipin yere düşüşünü duyup bileklerimdeki sızıyı derinden hissettim. Gerçekten fazla sıkmış bileğimin renginin değişmesine sebep olmuşlardı. Gergin nefesimi düzene sokup ayaklarımı çözdükten hemen sonra ağzımdaki bandı acıyla çıkardığım sırada deponun büyük kapısı gürültüyle sürüklendi. Öyle bir yankı yapmıştı ki kulaklarımı kapatmamak için çok zor durmuştum. Ayak bileklerimi çözer çözmez yandan destek alarak acıyan ayaklarıma aldırmadan kapıya doğru topalladım ve kapıyı çok hafif araladım. Aralar aralamaz içeri giren üç siyah araç farlarıyla beni kör etmişti.

En öndeki araç toplanmış korumaların hemen önünde durduğunda ön kapıdan biri indi ve bir eliyle ceketinin önünü tutup diğer eliyle arka koltuğun kapısını açtı. Adam kırklarında görünüyordu ve soğuk duruyor karizmatik görünüyordu. Gözlerimi araçtan etrafa çevirdim, soldaki kapının hemen önünde bir grup adam dizili ifadesizce arabalara bakıyorlardı. Diğer tarafta ise kapı bulunmuyordu. Büyük kapının önünü ise üç araç kapatmıştı. Pencereye benzer hiçbir şey bu deponun tasarımında görünmediğinden buraya sıkışmış gibi görünüyordum. *Kaçamayacağın yerden tek bir kurtuluş yolu vardı, o da yardım çağırmak.*

Beni kontrol etmeye gelen birini alt edip telefonuyla Dolunay'ı, Selcen'i ya da Tuğra'yı arayabilirdim. Bunun için sanırım bahsettikleri Barkın Bey'in adamının gitmesini beklemek zorundaydım. O zamana kadar yapabileceğim tek iş de izlemek gibi görünüyordu.

Barkın bey, sağ kolu... Gözlerimi kıstım. Sanırım sağ kolunun adını da ben öğrenecektim. Buraya gelip kök salıp bu kadar zaman boyunca hiçbir yerde adının duyulmaması ilginçti. Bu isim ya çok yeniydi ya da sağlam kişiler tarafından ismi gizli tutuluyordu. Bu da bu adamın burayı tozla duman hale getirebilecek bir güce sahip olduğunu gösteriyordu. Elimi acıyan alnıma uzattım, gerçekten sızısı çok taze ve acıydı.

Kitaplık Rafı

"Hoş geldiniz." Boynunda dövmesi olan adam ceketinin önünü iliklemiş vaziyette kumral açık kahve saçlı bal rengi gözlere sahip bir seksen beşi geçen boydaki adamın önüne ilerlerken bedenimden bir titreme geçti. Adam hoş bulduk dercesine hafifçe kafasını salladıktan hemen sonra gözlerini etrafa çevirdiğinde sefil olmuş insanlar korkuyla karşısındaki siyah aracın önünde dikilen adama bakıyordu. Üzerinde koyu gri renk bir takım elbise vardı, kravatındaki renkleri gördüğümde bir adım geriledim.

Yeşil, beyaz ve kırmızı. Tam da bu sırayla.

Dolunay'ın aradıkları İtalyan adamın Barkın Bey olduğuna emin olduğumda adamın yeni mi yoksa tehlikeli mi olduğu belli olmuştu. Bu adam arkası sağlam kişiler tarafından saklanıyordu ama asıl soru bu kişilerin kim olduğundan çok Barkın Bey'in yer altı gibi bir yerde neden saklanmaya ihtiyaç duyduğuydu?

Dilimi hâlâ az da olsa dudaklarımda kalmış kırmızı rujumda gezdirdim. İğrenç bant tadını ve kokusunu hâlâ alabiliyordum. Aralık kapıya parmaklarımı sardığım sırada Barkın Bey'in adamı bir eliyle arkasındaki adama işaret verdi. Bu sırada arkadaki araçların kapıları açıldı ve elinde çantalarla çıkan yedi sekiz kişi boynu dövmeli adamın önüne doğru ilerledi.

"Anlaştığımız gibi kişi başı beş yüz bin euro." Dudaklarım aralanıp aralanmamak arasında kalırken dövmeli adam dudaklarım yalayıp keyifle gülümsedi. "Barkın Bey'in eli çok açık." Bal rengi gözlere sahip adam kafasını belli belirsiz sallayarak karşısındaki adama ifadesiz vaziyette baktı. Bu sırada dövmeli adam arkada kalan adamlarını yanına çağırdı ve sol tarafımdaki kalabalık bir anda dağılıverdi. "Yine de saymak âdettendir. Sayın çantaları." Çantaların kilitleri aynı anda açılıp içerisindeki eurolar göz önüne geldiğinde kısa bir an takım elbiseli çalışanların nutkunun tutulduğunu hissettim. Keza ben de zengindim ama o kadar çanta parayı görmek benim bile nutkumun tutulmasına sebep olmuştu. Sanırım birikmiş hesaplarımdaki paraları toplasam çantalardan sadece bir buçuğundaki para kadar ederdi.

Dövmeli adamdan emir alan diğer adamlar paraları çıkarıp makine-

Kitaplık Rafı

den geçirmeye başladığı sırada kaçamak bir bakışla soldaki boşluğa ve küçük kapıya baktım. Eğer kilitliyse işim biterdi, ortada kalırdım ama eğer açıksa gerekli sessizliğe alışkın olduğumdan kolayca çıkıp ortadan kaybolabilirdim.

Risk mi?

Elbette.

Araladığım kapıdan bedenimle çıkmak üzere olduğumda bir adamın telefonu çaldı. "Efendim Ulaç Bey arıyor," dedi dövmeli adama bakarak. "Git ötede durumu bildir." Elinde telefon tutan adam benim tarafıma doğru geldiğinde kapıyı kısa bir an kapalı gibi durması için ittirdim ve arasına sıkıştırdığım yüzümü geriye yasladım. Adım sesleri yaklaştı... Yaklaştı ve çaprazımda görüşümün olmadığı bir yerde kesildi. Ardından açılan telefon sesi ve kapıdan çıkan kişinin açtığı kapı sesini duydum. *Risk yok, kapı aralık.*

Yüzümü kapıdan çıkarıp hafifçe adamın çıktığı yere doğru eğdim, kapı kapalıydı. Dudaklarımı ısırıp adamın geri girmesini bekledim. O girdikten sonra kaçarsam en azından idare etmem gerekenler sadece dışarıda muhtemel bekleyen adamlar olurdu.

"Hepsi bu kadar mı?" Kalın tok bir ses soğuk depoda yankılandığında gözlerimi tekrar para sayılan ve adamların toplandığı arabaların ortasında kalan bölgeye çevirdim. Arabaların farı içeri soluksuz aydınlatan tek ışıklardı. "Evet anlaştığımız gibi."

"Anlaşmayı bozan kişilerin cezası ölümdür. Bildiğinizi varsayıyorum," dedi bal gözlü adam. Sesi kalın ve toktu. Yankılandıkça daha da güzelleşiyordu. Onun cümlesine karşılık dövmeli ise kafasını salladı. Ellerini cebinden çıkarmadığını yeni fark ettiğim bal gözlü adam bir elini çıkardığında görüş açımdaki dövmelerle kaşlarımı çattım. Bu dövmelerin benzerini barın çıkışında görmüş gibiydim. Beni kurtaran o adamın elinde, Karmen'in ellerinde. Ne kadar aynısı olup olmadığına emin olmasamda bu eldeki desenler bana oradaki adamın elini çağrıştırıyordu.

"Biliyoruz elbette."

"Öyleyse neden aralık kapıdan bir kadın bizi izliyor." Kapıya sarılı ellerim buz kesti, gözlerim uzun zamanın ardından ilk kez bu kadar

Kitaplık Rafı

irileşti. Burayı görebilmesi için gerekli açısı bile yoktu, kiriş önümü kapatıyordu. Ben bile onu sadece ucundan zor görüyordum. "Ne kadını?" dövmeli adam bilmemezlikten geldiğinde bal gözlü adam, "Kızı getirin," dedi. Hareketsizce öylece dikilmeye devam ettim. Kaçacak bir yerim yoktu, kapıyı kapatıp aptal gibi ağlayacak halimde yoktu.

Göz ucuyla parmağımdaki gümüş desenli nişan yüzüğüne baktım. "Bakın kendi aramızda bu konuda anlaşabiliriz." Bal gözlü adam tek kaşını kaldırdığında dövmeli olan, "Kızı veremeyiz, kız bize lazım," dedi. "Sebep?"

"Patronun ihtiyacı olan ilik kızla uyuştu." Adam itiraz istemez şekilde bakmaya devam ederken karşısındaki dövmeli bir kez daha ağzını açtı ama bu kez bal gözlü adam sesini yükselterek karşılık verip karşısındakini titretmeyi başarmıştı.

"Bir Piyon için Vezire mi karşı geliyorsunuz?" Gözleri kısılıp diğerlerine doğru bir adım attığında herkes bir adım geri çekildi. Gözlerini kısan bu adam her kimse en az patronu kadar korku salıyor olmalıydı. Dudaklarım yalayarak, "Patronunuzu bana getirin," dediğinde Kaşlarım hayretle kalktı, bu sırada yanıma ulaştığını yeni fark ettiğim takım elbiseli adam kapıyı açıp beni kolumdan sürükleyerek onların yanlarına doğru götürmeye başlamıştı. Topuklumun sesi içeride yankılanmaya başladığında tüm gözler üzerime çevrildi.

Bal rengi gözler yüzümün ardından kısa bir vücut gezisi yaptı ve tekrar önüne döndü. Neden nefes alışverişim gereksiz değişiyordu ki? "Bakın Barkın Bey'e-"

"Patronunuzu getirin." Bu yaptığı son ikazdı, sesindeki netliği ve uyarıyı alan dövmeli adam yenilgiyle arkasındaki adamlara, "Patronu çağırın," diyerek kafasıyla işaret yaptığında ellerimi arkada birleştirdim. "İplerinden nasıl kurtuldun?" Yanımdaki adamın kulağıma eğilmesiyle bal rengi gözler bir refleks gibi sert bir bakışla bize döndü ve dibimdeki koruma çekinerek geriledi. Öyle derin ve keskin bakıyordu ki ben bile gerileyebilirdim.

Birkaç adam yanımızdan geçip henüz yeni fark ettiğim merdivenden yukarı büyük bir gürültüyle çıktılar. Kesilmeyen adım sesleri rahatsız

Kitaplık Rafı

ediciydi. Bu sırada diğer adamlar hâlâ para sayıyordu. Dudaklarımı içeriden ısırdım. Yukarı çıkan adamlar gittiğinden beri garip bir sessizlik etrafı sarmıştı. Tek ses makinenin kâğıt paraları yutuşuydu.

Birkaç dakika geçen sessizliğin ardından merdivenin başındaki kapı aralandı. Oradan öksürerek inen bir adam görüş açımıza girdi. Merdivenleri destekle iniyordu, o inerken az önce kesilmeyen merdiven seslerinin aksine şimdi aralıklı sesler duyuluyordu.

Bal rengi gözler sabırla adamın inişini ve bastonu yere yaslayarak karşısında durmasını bekledi. Yaşlı adamın saçları beyazlamıştı, gözleri ve kaşları karaydı. Üzerinde aynı bal renkli gözlere sahip adam gibi gri bir takım vardı. "Kızı istiyormuşsunuz," dedi öksürüklerinin arasından bana kısa bir bakış atarken. "Anlaşma öyleydi."

"Barkın Bey'in tolerans geçeceğini umuyorum." Gözlerim iki gri takım elbiseli adamın arasında gidip gelmeye başladı. Diğerlerinin seslerini ve görüntülerini artık sadece arka planda boğuk bir görsel gibi görüyor ve duyuyordum. "Barkın Bey tolerans adamı değildir," dedi bal rengi gözler kısılarak.

"Kızı bana verin." Adam derin bir iç çekti. "Size kız için yedi çanta daha vereceğim." Dövmeli olan ve yaşlı bastonlu olan adam birbirlerine bakıp kalkık kaşlarla bal rengi gözlerin sahibine döndüğünde benim de dudaklarım bu kez sonuna kadar aralık kalmıştı. *Bu adam dalga mı geçiyordu?*

"Bu teklifi Barkın Bey'in haberi olmadan yapmanız ne kadar doğru? Barkın Bey'in toleranslı biri olmadığını söylediniz."

"Evet, tek istediği insan kaçakçılığında tek olmak. Bunun içinde sizinle yaptığı anlaşmada herkesi sizden parayla alacağını söylemişti. Bana bir insan bile arkamda bırakmamam iletildi." Yaşlı adam bana bakıp bir kez daha iç geçirdi. "Kendi canımı ellerimle size mi vermemi istiyorsunuz? Yedi çanta için?"

"Eminim bu paraya başka bir ilik bulursunuz."

"Zamanım yok."

Bal rengi gözlü adam derin bir nefes alıp baş parmağıyla alnını kaşıdı. Diğer eli hâlâ cebindeydi, yukarı kalkan ceketinin altında özel desen-

Kitaplık Rafı

li silahını gördüm. Gümüş ve kırmızı desenlere sahip siyah bir silahtı. Daha önce bu kadar güzel ve beni çeken bir tasarım görmemiştim. Böyle bir zamanda ve yerde bile etkilenmiştim.

Dudaklarımı ısırdım, korumalardan biri beni biraz daha geriye çekmeye kalktığında bal rengi gözler bize döndü. "Tek adım daha atarsan kafana kurşunu yersin."

"Barkın Bey'in karşısında bulunmak istemiyoruz, ortak bir yol bulalım. Savaş da barış da ilan etseniz kız bizde kalacak. Götürün kızı." Yaşlı adam son sözlerinin ardından kafasıyla gitmemizi işaret ettiğinde kolumu tutan koruma bal rengi gözlere korkuyla baktı ve adım atmadan beklemeye devam etti. "Akıllıca seçim," dedi o gözlerin sahibi kolumu tutan adama. Adam yutkundu ve bana baktı. Ben de ona baktım.

İkimizde ne yapacağımızı, öleceğimizi ya da yaşayacağımızı bilmiyorduk.

Sağ kol yaşlı adama son kez ,"Kızı vermiyorsunuz yani? Güzellikle?" diye sordu. Yaşlı adam kolumu tutana dönüp, "Kızı götürmezsen tüm sülaleni kuruturum!" diye öfkeyle bağırdığında bal rengi gözlü adam sadece tek bir hareketle belindeki silahı çıkardı ve yaşlı adamın kafasına sıkarak silahından çıkan merminin defalarca boş depoda yankılanmasını sağladı. O an koruma da bende bir adım geri çıktık, yaşlı adam alnından süzülen kanlarla ayak ucumuza düştü. Ayak ucuma gelen kana baktım, sertçe yutkundum. Korumaların hepsi silahlarını bu hareketle ona doğrultmuştu. Onun arkasındaki kalabalık da aynı zaman diliminde adama silah doğrultan korumalara silahlarını doğrulttu. Arkamda birleştirdiğim ellerim hafif titriyordu.

Korkma, kırmızı. Sen seversin kırmızıyı.

Kırmızıdan korkma, kırmızı sensin.

"Ee savaş mı ilan edelim yoksa barış mı? Cevabı size bırakıyorum." Elindeki silahın mermisini bir kez daha namlunun ucuna getirip bu kez dövmeli adama doğrulttu. "Çünkü iki koşulda da kızı alacağım."

Kitaplık Rafı

2. BÖLÜM

Ruj Kalıntısı ve Bıçaklı Kadeh

"Bak senin şarkın Yeval." Babamın eli radyoya uzandı, müziğin sesi yükseldi. Arabanın içinde yankılanan nakaratı da en az devamı kadar güzel olan şarkıyı keyifle içimden mırıldandım. Dilsiz olabilirdim ama kendi zihnimde ben bir vokalisttim. Annem ve babam bana dikiz aynasından gülerek bakıyordu, acaba onlara anne ve babam dediğim için gerçek ailem alınıyor muydu? Ya da bana gönül koyuyorlar mıydı?

Daha da kötüsü, eğer öldülerse bu anları yukarıdan izliyorlar mıydı?

Bir anlık keyfim bu düşünceyle kaçtığında durgunluğum babamın ve annemin gözüne çarptı. Elimdeki telefon ışığı az önce yüzüme vuruyordu ama şarkıyı mırıldanırken söndüğü için artık onun sönmüş ışığı da karanlık sokağın kavalyesi gibiydi.

"Ne oldu kızım?" dedi annem yüzünü ön koltuktan çevirirken. Babam müziğin sesini neredeyse kapattı denebilecek kadar kıstığında onun da gözlerini dikiz aynasından görebiliyordum. Dolunay'ın gözleri gibi renkliydi onun gözleri de. Dolunay'ın saçları gibi sarıydı annemin saçları da.

Dolunay onların birebir kopyasıydı, ben ise acıyarak aldıkları ve korumak için bana dilsiz olmayı öğrettikleri küçük bir kız çocuğuydum ve dilsiz olmayı bile tam olarak beceremiyordum. Sadece birkaç sene

Kitaplık Rafı

olmuştu alınalı, birkaç senede kim dilsiz olabilirdi ki? Bu imkânsızdı. Sadece çabalıyordum, çok büyük bir şey olmadıkça çığlık bile atmıyor korkumu bile yutabiliyordum.

Anne ve babama baktığımda onların benim için bu kadar şey yapmaları ve birkaç senede bile öz kızları kadar beni içlerine almaları gözümün önünde canlandı. Onlardan çok farklıydım. Saçlarım siyahtı, gözlerim siyahtı, sokaklarım siyahtı.

Ellerimde kanlar vardı, gözlerimin gördüğü tek renk kırmızıydı ve bedenim sadece o renge hüküm sürebiliyordu. Evet, benim korku gösterim bu kadardı. Bundan ibaretti ve onlar buna rağmen beni öz kızları sayıyorlardı.

Eğer kendimi karşımda görsem tek yapacağım şey görmemek için ışıkları kapatmak olurdu.

Babam dikiz aynasından bakarken annemin de bana çevrilen yüzü koltukta huzursuz olmamı sağladı. Kafamı yine olumsuzca salladım. Bu sırada elimdeki ekranın ışığı yanmıştı ve içerisi karanlığa zıt şekilde aydınlandı. Gelen mesaja girdim, Selcen ile ilk alkol içme gecemiz için konuşma yapıyorduk.

Daha önce hiç tatmadığımız o sıvının bizi bu yaşta bu dünyadan sıyırmasını istiyor, Bunun gizli olması ve ailelerin bilmemesi için parayla birini tutmayı planlıyorduk. Komik ve saçmaydı ama eldeki tek seçenekti.

Selcen'e bunu yarın gece yapmamız için mesaj yazmaya başladığım sırada bir çığlık sesiyle irkildim. Telefon elimden düştü ve arama sesi kulaklarıma doldu. Bu sırada arama sesinin hemen arasından annemin, "VOLKAN!" diye attığı çığlıklar gitgide yükseliyordu. Bu çığlıklara arabanın tekerlek ve korna sesi de katıldı. "DİKKAT ET!" Gözlerimi cama çevirdiğimde siyahlar içinde bir adam gördüm, yolun ortasında öylece dikiliyordu. Babam frene yüklenip direksiyonu çevirdiğinde drift atan arabanın tekerine bir silah sıkıldı ve araba yerden havaya yükseldi. Babamın bir eli arkaya uzanmıştı ve, "YEVAL!" diye bağırıyordu. Ben ise sadece ön koltukların arkasını tutuyor gözlerimi yumarak korkuyla çığlık atıyordum.

Dilsizlik ve korku gösterisi buraya kadardı. Çünkü sonrası ölümdü.

Araba iki ya da üç kez takla attı. Boynumun ağrısıyla bir kez daha

Kitaplık Rafı

çığlık attım ve cam kırıkları çığlıklarımla eş zamanda tenime battı. Gözlerimden ne ara yaş akmış da bedenimdeki kana karışmıştı anlayamamıştım ama tuzlu gözyaşlarım yaralarımı yakmıştı.

Annemin çığlığı ikinci takladan sonra kesildi, babamın sesi ise üçüncü takladan sonra kısılmıştı. Ben... ben sanırım hâlâ yaşıyordum ve gerçekten yaşadığım zamandan daha çok sesim çıkıyordu.

Hıçkırıklarım etraftaki sessizliği örtmeye başladığında babamın inleyişleri de bana katıldı. Korkuyla ters duran arabanın içine ve ters gördüğüm sokağa bakındım. Yukarıdan damlayan kanlar vardı, arabanın etrafından dumanlar yükseliyordu. Burnuma gelen garip kokuyu adlandıramıyordum bile. Sadece gözyaşları içinde dumanların arasından buraya doğru adımlayan ucu sivri ayakkabıyı görebiliyordum. Sokağı aydınlatan ışığın vurduğu yere döndüğümde annemin boynunun yana düştüğünü ve bedeninin geri kalanının arabadan dışarı uzandığım gördüm.

Yanlış ve imkânsız bir şekilde.

Annemin yüzü bana dönüktü ama bedeninin arkası dönük ters şekilde dışarıda yatıyordu. Güçlü bir çığlık dudaklarımdan hıçkırıklarla döküldüğünde buraya gelen siyah ayakkabı adımları durdu. Çığlığımın kesilmesiyle aldığım her derin nefes içeride bir şeyleri yırtıyordu.

Her nefes sanki bir bıçaktı ve içime çektiğimde saplandığı her yer kan şelalesine dönüyordu. "B... baba," diye fısıldadım hıçkırıklarla. "Şşşş..." diye fısıldadı babam acıyla. Yüzümü ona çevirmek istedim ama boynumu hareket ettiremeyeceğimi biliyordum, canım çok fazla yanıyordu. Telefonum hâlâ ışığı açık şekilde dışarı fırlamış görünüyordu. Babam telefonun hemen yanındaydı. Annemin kemeri yırtılmış bedeninin arasında kalmıştı. Babamın kemeri ne kadar hâlâ onu tutuyor olsa da arabadan yere akan kanı görebiliyordum.

"Yabancı... ların... yanında..."

"Konuşmak yok," diye tamamladım cümlesini daha fazla zorlanmaması için. "N... Ne olursa... Olsun," dedi babam sonra. Adımlar tekrar ilerlemeye başladığında gelen kişiyi ve birazdan olacakları görmek istemedim. Gözlerimi sıkı sıkıya yumdum.

Ellerimi yumruk yapmak hatta tenime batırmak istiyordum ama aynı zamanda ellerimi ve vücudumun kalanını da hissedemiyordum. Hıçkır-

Kitaplık Rafı

mamak için kendimi sıkı sıkıya tuttum, fiziksel acı ve ruhsal acı içeride uzun zamandır savaş içindeydi. Şimdi ikisi de birleşmiş beni malıvetmişti.

Adım sesleri durduğunda gözlerimi merakıma yenik düşerek araladım. Araladığım da hâlâ tek gördüğüm siyah bir pantolon ve siyah ucu sivri ayakkabılardı. Bu görüntüyle bile Tuğra Akkor 'un sözleri zihnimde canlandı.

"Sen Yeval... Sen eşsizsin. Öyle ki eşsizliğin bu Dünya 'ya çok fazla."

"Dünya beni istemiyor mu?"

"Seni istemeyen Dünya değil güzel kız, ailen. Sana daha önce onlar için ne demiştim?"

"Eli bıçaklı demiştin," diyerek yüzümü eğmiştim ağladığımı görmemesi için. Çünkü o benim için hâlâ bir yabancıydı ve yabancıların yanında ağlamak zayıflık demekti. "Dünya seni çok istiyor, ben seni Dünya 'dan daha fazla istiyorum. Bu yüzden seni hayatta tutacağım. Hayatta kalmak istiyor musun güzel kız?"

"İstiyorum."

"Seninle izlediğimiz küçük deniz kızını hatırlıyor musun?" Kafamı aşağı yukarı salladım, elini çeneme koyup yüzümü kaldırdı ve o gece bedenimin ilk ölümle tanıştığı yer çenem olmuştu. "Küçük deniz kızı gibi olabilir misin Yeval? Sen de onun gibi sesinden vazgeçebilir misin?"

Ve şimdi karanlığın ortasında, kan revan ortalığın içinde sözler son buldu. Siyah ucu sivri ayakkabıların önümüzde duruşunu görüyordum. Parlak ayakkabılarından arabanın ters duruşu yansıyordu. Sertçe yutkunup sesimin ya da hıçkırığımın kaçmaması için dilimi ısırdım.

Ayakkabıdan yansıyan annemin ve babamın görüntüsünü gördüğümde neredeyse bilincimi kaybedecektim. Beni kendine isteyen karanlıkla verdiğim savaşı bile isteye kaybedecek belki de kendimi ölüme teslim edecektim ama onun yerine dayanmayı seçtim. Hissetmediğim ellerime ve vücuduma rağmen gözlerimi yummamak için direndim. Gözlerimin gördüğü bu görüntüye burnum aldığı bu kan kokusuna rağmen yaşamayı seçtim.

Ucu sivri ayakkabılar arkası dönük hale geldi, arkasına bulaşmış mavi fosforlu boyanın arasında yazan bir yazı gözüme çarptı. Garh. Kendime yenilerek acıyla dudaklarımı araladım. "Yar... dım. Yar... dım edin." Gözlerimden yaşlar yaralarımdan uzanarak akmaya başladığın-

Kitaplık Rafı

da canım yine yandı, her zamankinden daha çok yandı. Boğazıma hapsettiğim hıçkırıklar düğümlendi ve boğazımı sıkan parmaklara büründü.

Adımlar bizden uzaklaşmaya çoktan başlamıştı, gecenin sardığı karanlık sokağın ortasında ters duran araba ve arabadan savrulan bir kadın bedeniyle kaldık. Ona arkasından baktım, o da başkası da yardım etmemişti, edemezdi.

"Gün gelsin..." diye fısıldadım kendimin bile duyamadığı bir sesle. "Sana da... kimse... yardım etmesin."

Azrail bu gece beni ziyaret etti. Geldi, gözlerimin önünde iki ruhu aldı ve karanlıkta bana baktı. O da benim kadar dilsizdi. Dilsizliğiyle henüz değil dedi ve arkasını dönüp kendisini andıran karanlığa karıştı. Ben de o yaşımda her karanlıkta Azrail'imi aradım.

O gecenin en kötü anı, içime sığmayan acıya dayanabilmek için çığlık atmak istememe rağmen dudaklarımı bile aralayamamamdı. Çığlık atmak yardım çağırmak ve ölmek istemediğimi söylemek istiyordum. Kimse beni duymasa da bunu yapmak istiyordum ama yapamazdım.

Çünkü o dudakları aralamak demek karanlıktan çıkmasını beklediğim Azrail'e açık adres vermem demekti.

Ve ben on yılı aşkın geçen o gecenin üzerinden bugün anlamıştım ki Azrail artık karanlıkların arkasında değildi. Ben Azrail'i yıllarca yanlış yerde ve yanlış zamanda beklemiştim.

Azrail karşımda, aldığı canlara bir daha bakmadan yenisini almak için harekete geçen Barkın Bey'in adamıydı.

"Ne yaptınız? Siz ne yaptınız?!" Dövmeli adam yerdeki cesede bakarken ellerini yumruk yapmıştı. Birbirine silah çeken iki tarafta yerini bozmadan dikilmeye devam ediyordu. Esen rüzgâr titrememe sebep olurken ortamın gerginliği de içimin yanmasına sebep oluyordu. "Bugün Karmen'den uyarı aldınız, bu size yapılan ikinci uyarıydı."

"Karmen... Barkın Bey'e mi çalışıyor?" Dövmeli adam küçük dilini yutmuşçasına kafasını cesetten bal rengi gözlere kaldırdı. Bal rengi gözler gülümsemekle yetindi, bu gülümseyiş onlara verdiği bir cevaptı. Silahı doğrulttuğu dövmeli adamın yüzünden çekmeden ona doğru bir adım attığında dövmeli adam bir adım geri çekildi ve arkasındaki korumalardan birine çarparak korkuyla irkildi.

Kitaplık Rafı

Bu korkunun sebebi Karmen dedikleri adam mıydı? Yoksa Barkın dedikleri adam mıydı?

"İndirin silahları." Dövmeli adam korumalara dönerek silahları indirmelerini beklerken korumalar onu es geçip birbirine bakmaya başladı. Beni tutan korumada aynı şekilde arkadaşlarına bakıyordu. "Ne duruyorsunuz lan indirin silahları dedim!" Sol tarafta kalan korumaların hepsi yavaşça silahları indirirken dövmeli adamın gözleri benimkilere değdi. Nefes alışverişi öfke, korku ve endişeden dengesizdi.

Bana çevirdiği gözlerine ifadesizce bakmaya devam ettiğimde söze girdi ve benim kadar kararlı şekilde gözlerini ayırmadan bana bakmaya devam etti. "Kızı götürmenize engel olamayacağımızı biliyorum ama başınıza büyük dert açtınız."

Bal rengi gözler kaldırdığı silahı indirerek adamlara da aynı şekilde silahı indirmesini işaret ettiğinde korumanın elleri üzerimden çekildi. Eğer istesem onu indirmem saniyelerimi alırdı ama bu kadar kalabalıkta benim için kavga edilirken kaçabileceğimi nasıl düşünebilirdim ki?

"Barkın Bey bu düşüncenden memnun olacaktır." Alaylı ses tonu da en az gözleri kadar güzeldi. O güzel bulduğum gözler bana döndüğünde anlık bir gafletle yutkundum. Bir anda bana dönmesini beklememiştim ama dönmüştü ve keskin bakışları tenimi delip geçiyordu.

Dışarıdan görünen dik duruşumu değiştirmeden gözlerine baktım. İçeride kıyametler koparken dışarıda cenneti yaşadığım görünebilirdi. Tenimde ve yüzümde birden fazla maske, sesimle konuşamadığım için konuşmanın birden fazla yolunu bulduğum olabilirdi. Çünkü ben Yeval Larden'dim. Sabrı zayıflık olarak algılamaz zaman geçiyor diye aceleyle işime şeytanı karıştırmazdım.

Bu yüzden yanına gideceksem önce bunu benden istemesi gerekiyordu, beni satın alabileceğini düşünmüş ya da mafyanın eline düşmüş zayıf bir kadın olarak görmesi gram umurumda değildi. Çünkü henüz benimle tanışmamıştı.

Onun sandığı kadın ve gerçek kadın arasındaki o farkı buradan çıktıktan sonra görecek ve benimle tanışmış olacaktı. Bir yazarın da dediği gibi insanlar birden fazla tanışırdı ve biz karşımdaki adamla henüz tanışmamıştık. Tanışan tek şey maskelerimizdi.

Kitaplık Rafı

Gözlerini gözlerimden ayırmadan adamlarına, "İnsanları arabalara bindirin," dediğinde dövmeli adam hâlâ hırs ve korku karışımı duygularla bizi izliyordu ama onun bizi izlemesi ne benim ne de bal gözlü adamın umurunda değildi.

Arkada ardı ardına sıralanan siyah araçların kapıları açılmaya başlandığında korku içindeki insanlar arabalara doğru ilerledi, hepsinin gözleri etrafta gezindiğinden her an yiyebilecekleri kurşunu düşünüyor gibi hissettim. Sonunda korumaların yönlendirmesiyle arabalara binip kapıları kapattıklarında geriye sadece ben kaldım. Bir koruma bana doğru adımlamaya başladığı sırada bal rengi gözler ona döndü ve bir bakışıyla korumayı yerinde durdurdu. Artık hiçbir ses duyulmayan deponun ortasında öylece dikiliyor ona bakıyordum. Bakışıma gözlerini kısarak karşılık verdi ve bir adım atarak bana doğru gelmeye başladı. Dövmeli adamın gözleri hâlâ üzerimizdeydi ama göz ucuyla gördüğüm kadarıyla alttan alta da telefondan birine mesaj atıyordu.

Artık farlar gözümü kör etmiyor sesler ve kokular beni etkilemiyordu ama bana bakan o gözlerde bir şeyi sezmiştim.

Bir sağ koldan daha fazlasını.

Ayak sesleri yankılanan depoda kesildi, ayak ucumda başka bir ayakkabının daha ucu göründü. *Siyah ucu sivri parlak ayakkabıların ucu.* Bakışlarımı yerden kaldırdım ve ilk kez gördüğüm bu renge, *bal rengine* dosdoğru baktım. Gözlerine baktığım bu sırada içeride esen rüzgârla burnuma farklı bir koku doldu.

Karamel?

Evet ama sadece o değil.

Alkol?

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Adınız nedir?" diye sordu. Sessizce yüzüne baktım, Gözleri yakından çok daha açık görünüyordu. Dudakları kalın ve renksizdi. Takım elbisesi yakından daha koyu renk duruyor bir tarafı bile kırış kırış görünmüyordu. Kravatındaki S harfli iğneye göz ucuyla baktım. "Kız konuşamıyor." Arkamda duran az önce eli üzerimde baskı kuran koruma önümdeki adama ters bir bakış atarak yerime cevap verdi ama aldığı cevap onu hiç etkilememişti. "Lütfen benimle gelin," diyerek elini uzat-

Kitaplık Rafı

tı. Uzattığı ele ve kapısı açılan arabaya baktım. Bu onun indiği arabaydı. Gözlerimi bana uzattığı ele tekrar çevirirken kolundaki s harfli iğnelere gözüm çarpmıştı. Kravat iğnesiyle aynıydı. Fark etmeden alkole benzettiğim karamel barındıran kokusunu sık sık içime çektim. Alkole mi ihtiyacım vardı yoksa güzel bir kokuya mı tam olarak ayırt edememiştim.

"Aldığınız insanlara hep böyle nazik mi davranırsınız?" diye sordu dövmeli adamın arkasındaki korumalardan biri. Dövmeli adam bu soruyla keyifli halde bize dönmüştü ama önümdeki adam onlara dönmedi. Gözlerime bakmaya devam ederek sabırla elini havada tutmaya devam etti. Bilerek yüzüğümün olduğu elimi ona uzattım. Gözleri yüzüğe oradan da yüzüme çıktı. Bakışlarındaki değişime kahkaha atmak istedim. Tam burada bu kadar silahlı adamın ortasında eşsiz sesimle kahkaha atmak ve istesem beni burada bir saniye bile tutamayacaklarını söylemek istedim ama isteğimle gerçek fazla çelişkiliydi. Gözleri iplerden ötürü sıkılmış ve iz olmuş kırmızı bileklerimde gezindiğinde uzattığım el sıcak bir el tarafından kavrandı, nazik tutuşunu bozmadan az önce ona soru yönelten korumaya doğru bakarak arabaya doğru yürümeye başladı. *Onunla beraber bende.*

"Aldığım kadınlara böyle nazik davranırım, sadece kadınlara. Kadına kadın, adama adam gibi davranmak gerekir çünkü." Arka kapıyı açmaya yeltenen adamı engelleyerek arka kapıyı benim için açtığında aynı onun gibi gözlerimi kıstım. Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmamasının yanı sıra, yüzüğü gördükten sonra değişen bakışlarında da farklılık görünmüyordu. Neler düşünüyordu ve benim kim olduğumu sanıyordu bunu deli gibi merak ediyordum ama aklımın bulandığını hissederek dengede durmaya çalışırken bunu pek fazla düşünememiştim. Eğilerek arabaya bindiğimde içime derin bir nefes çektim, arabanın içi bile ağır bir karamel ama bir yandan da akıl bulandırıcı kokuyla doluydu.

Bindiğim koltukların rahatlığında bedenim süzülürken sızlayan ellerimi koltuğa yasladım ve yana doğru kaydım. Ona açtığım yere baktı ve son kez depoya dönerek adamlarına işaret verdi. Arkada sıralanmış arabaların sesi yanıma oturan adamla beraber duyuldu. Kapı kapandı ve, "Gidelim." Sözü döküldü dudaklarından.

"Tabii efendim." Arabadan inmeyen ve filmli camlardan yüzü hiç görünmeyen orta yaşlardaki şoför dikiz aynasından bana baktığında si-

Kitaplık Rafı

yah gözleri benimkilerle çakıştı. Arkadan çekilen arabaların ışığı birer birer gözden kayboldu, şoför gözlerini dikiz aynasından çekti ve deponun çıkışına doğru yavaş yavaş gerilemeye başladı.

"Şah Mat'a değil mi efendim?"

"Evet." Şoför kafasını aşağı yukarı salladıktan hemen sonra bal rengi gözlü adam arkasına yaslanıp yakasını düzeltti. Bedenimle olmasa da yüzümle ona döndüm. Ceketinin altındaki silahı inceledim, istesem sanırım şu anda da onu gaflet anında yakalayıp silahı alabilirdim ama riske girmeye gerek yoktu. Sabra gerek vardı.

Onun gibi arkama yaslandım ama yüzümü önüme çevirmemiştim. Elini dizinin üzerine koyuşunu ve yüzünü sonunda bana çevirişini izlemeyi seçmiştim yolu izlemek yerine. Bu sırada gerekmedikçe nefes almamaya çalışıyordum çünkü aklımın belli belirsiz bulandığım hisseder gibiydim. Bana biraz şaşkın biraz da merakla bakarken, "Adınızı hâlâ öğrenemedim," dedi. Ellerimi kaldırarak, "Yeval," dedim.

"Üzgünüm, ben işaret dili bilmiyorum." Belli belirsiz gülümsedim. İç cebinden küçük bir defter ile onunla aynı boyda kalemi çıkarıp bana uzattığında, "Ama okuma biliyorum," dedi aynı benim gibi belli belirsiz gülümseyerek.

Elindeki defteri aldım, göz ucuyla hâlâ silahını izliyordum. Onun da gözlerinin sol elimdeki yüzükte olduğunu biliyordum. Defterin ilk sayfasını açtığımda önüme çıkan yazıları hızlıca okudum.

19.19

Karmen.

23.19

34.000.000 Euro.

Okuduğumu anlayamayacağı hızda sayfayı çevirip kâğıda Yeval yazarak ona çevirdiğimde gözlerini kısarak yazıyı okudu ve, "Yeval?" diye sordu. İfadesiz yüzümle ona bakmaya devam ettim.

"Evli misiniz?" dedi bu kez de yüzüğüme bakarak. Kafamı olumsuzca salladım.

Yüzüğün önemini bilmemesine imkân yoktu, yüzüğün sahibi olarak ben bilmiyordum ama Tuğra ve Dolunay biliyordu. Tuğra bana bu yüzüğü nereden bulduğumu sorduğunda Dolunay bana bunu Selcen'in

Kitaplık Rafı

verdiğini söylemişti. Selcen'in bundan haberi yoktu, Dolunay bunu önemseyerek Selcen ve Tuğra'yı gerekmedikçe hiç yan yana getirmedi ve bu sır yıllarca saklandı.

Gözlerimi bal rengi gözlerden tekrar deftere çevirip kalemi sıkıca tuttum, yazışımı beklerken meraklı gözlerini üzerimde gezdirdiğini görebiliyordum. Yaralı alnımın sızısıyla yüzümü buruşturarak defteri bir kez daha ona çevirdim. "Şah Mat neresi, bizi nereye götürüyorsunuz?"

"Şah Mat satın aldığım otel, sizi güvenliğiniz sağlanana kadar orada misafir edeceğiz."Gülerek defteri tekrar önüme çektim ve hızla aklımdakileri yazıp ona çevirdim.

"Misafir etmek mafya dünyası için fazla nazik bir kelime değil mi?" Benim gibi güldü ama benim aksime o keyifle gülüyordu, ben ise sinirle.

"Amacım size zarar vermek değil, hiç olmadı. Birkaç gün sonra her şeyi daha iyi idrak edebileceğinizi düşünüyorum." Onu dinlerken deftere tekrar döndüm ve, "Bakın Bey orada olacak mı?" diye sordum.

"Olacak ama tanışacağınızı sanmıyorum."

"Neden?" Kaşlarımı da kaldırmıştım defterle beraber. Bu Barkın Bey kimse buradan kurtulmadan onu görmem iyi olurdu çünkü döndükten sonra nedense içimden bir ses bahsedilen Barkın beyin aradığımız İtalyan adam olduğunu ve bir daha karşılaşacağımızı söylüyordu.

"Barkın beyin kim olduğunu sadece üsttekiler bilir. Güvenlik için." Kafamı anlayışla sallarken defterin kendi el yazılarımla dolduğu kısımları yırtmaya yeltendim ama elini uzatarak beni engellediğinde bir sayfayı bile yırtamamıştım, sadece kafamı kaldırdım ve değen ellerimizle sarhoş edici kokusuna direnç göstererek ona baktım. "Kalsın, ziyan etmeyelim."

Elimden defteri aldı, kalemi de ona uzattım. Şoför arabayı yavaşlattığında önümüzde ve arkamızda duran tüm arabaların farları etrafımızı sardı. Sanki biz dünyaydık, onların hepsi de güneşti ve biz o güneşin etrafında dönüyor her açıdan kendimize ışık alıyorduk, *kör edici bir ışık.*

Duran arabanın ilk açılan kapısı yanımdaki adamındı, arabadan ceketinin önünü tutarak indi ve inerken boğazını temizledi. Elimi kulpa uzatmadım, bana gelen adımlarını daha atmadan tahmin etmiştim. Onu bekliyordum.

Kitaplık Rafı

Benim kapım açıldığında içeri esen rüzgârla dakikalardır alamadığım nefesi sonunda düzgünce aldım ve uzattığı eli tutarak arabadan indim. Üzerimdeki cekete ne olmuştu bilmiyordum ama incecik bir bluzla duruyordum ayrıca alnım hâlâ deli gibi sızlıyordu. Elimi oraya uzatmamak için delice bir savaş verdim. Arkadaki arabaların kapısı açıldığında bu savaşı vermek çok daha kolay olmuştu çünkü dikkatim inen diğer insanlardaydı. Bazısının ayakkabısı bile yoktu ve bundan sonra ayakkabıya ihtiyaç duyup duymayacakları da meçhuldü.

İnsanlar otelin girişine yönlendirilmeye başlandığında kafamı önünde durduğumuz otele doğru kaldırdım. Bir tarafı beyaz bir tarafı siyah olarak ikiye ayrılmış bir binaydı. Beyaz kısımda siyah renklerle şah, siyah kısımda beyaz renklerle mat yazıyordu ve yazının hemen arkasında piyon ile vezir logosu vardı.

Önünde durduğumuz arabanın kapısı kapandıktan hemen sonra önümdeki adam arabaya yeltenmek için bana doğru eğildi. Eli hemen omzumun üzerinden arabaya uzandı ve iki kere vurup hızla geri çekildi. Umuyordum ki nefesimi tuttuğumu anlamamıştı.

Yoksa en sevdiğim karamel kokusunu çekmek için sarhoşluğa doğru bir adım atacaktım ve şu an lazım olan bir şey varsa o da sağlam bir kafaydı.

"Buyurun Yeval Hanım." Elini öne doğru geçmem için uzattığında eline ters bir bakış atarak yerimde durdum. Önden gitmek istemiyordum, bilmediğim yolda önde yürümek aptallık olurdu. Hareket etmediğimi görünce, "Peki, beraber gidelim," diyerek ilerlemeye başladığında onunla aynı hızda yürüyerek içeri girdim. Siyah cam kapı açıldı ve içerideki korumalar kafalarıyla bize selam verdi. Giriş griyle döşenmiş otelin ışıklandırmaları az ve özdü. Göz yormadığı için buna sevinerek asansörün önünde durdum. Elini uzatarak düğmeye bastığında gözleri bendeydi ama benimkiler beklediğinin aksine onda değil korumalardaydı. Arkamda sekiz yanımızda iki koruma vardı. Diğer insanlar sağda ve solda bulunan geniş asansörlere yönlendirilmişti.

Önümüzdeki asansör açıldığında sabırla bekledim ve yanımdaki adamın yeltenişini önemsemeden asansöre önden girip sırtımı aynaya yasladım. Dudaklarını kıvırarak içeri doğru bir adım attı ve hemen önümde durarak en üst katı tuşladı.

Kitaplık Rafı

Kat 27.

Ellerini önde birleştirerek bedenini bana çevirdiğinde solumuzda kalan iki korumaya şöyle bir baktım. İkisinin de kafaları dikti, kulaklarında siyah bir kulaklık takılıydı. İfadeleri sabit ve sertti, gözleri bile seğirmiyordu.

Gözlerimi yerden kaldırdığımda göz göze geldiğim bal rengi gözler beni esir aldı. Asansörden ötürü olmak zorunda olduğumuz bu yakınlık kokusunu çok daha yakından hatta direkt kaynağından almamı sağlıyordu.

Her hücremle iddiaya girerdim ki boynu ve köprücüğünden yayılıyordu bu koku. Koku hassasiyeti ve karamele takıntısı olan biri olarak bunu çok emin şekilde söyleyebilirdim. Gözlerimi damarları çıkıp kaybolan boynundan tekrar gözlerine çıkardığımda onun da gözlerinin parmağımda olduğunu gördüm. Yüzüğe bakıyordu, gözlerindeki düşünceleri okuyabilmeyi istedim o an.

Evli misiniz?

Derin bir nefes aldığımda dikkati yüzükten çekildi ve kalkıp inen göğsüme çıktı. Oradan da beklemeden yüzüme, tam olarak gözlerimin içine baktı.

Sessizlik yarışı mı istiyorsun karamel?

Bu konuda karşımda hiç şansın yok.

Asansörün kapısı önümdeki adamın tam arkasından aralandığında gördüğüm yüzü önümden çekildi ve yerine koyu gri ceketinin görüntüsü geldi. Adım sesleri koridorda duyuluyordu.

Otelin dışı gibi bir tarafı tamamen siyah bir tarafı tamamen beyaz döşenmiş koridora çıktığımda onun adım seslerine benimkiler de katıldı. Korumaların adım sesleri duyulmuyordu ama arkamızda olduklarını görebiliyordum.

Gözlerimle koridordaki korumaları süzerek yürürken önümdeki bedenin duraksaması ve dikkatimin dağılmasıyla ona çarptım. Yüzünü bana çevirerek kaşlarını kaldırmış halde baktı, ben ise bu hiç olmamış gibi sadece geri çekildim. Sadece yaralı alnım tekrar bir sızlama hissettirmişti ama önemi yoktu, acıya alışkındım.

Biri beyaz biri siyah olan kapıların tam önünde durduk. Arada kalan yer duvar değil boydan boya gri renk bir camdı. Camın hemen önündeki

Kitaplık Rafı

iki kapı da açıldı. Önümdeki beyaz kapıya ve içeri baktım. "Geçici süreliğine burada kalacaksınız."

Ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Defteri vereyim mi?" diye sordu yüzümü incelerken. Korumalar tahmini üç adım ötede duruyordu. Elleri arkalarındaydı, içlerinde beyaz gömlek dışlarında siyah düz takım vardı. Kafamı aşağı yukarı salladığımda elini ceketinin iç cebine uzattı ve üzerinde dövme olan eliyle bana doğru uzattı.

Defteri alarak az önce yazdığım sayfaları geçip temiz sayfayı açtım. Yazdığım yazı için sadece elimden destek almıştım. Defteri avuç içime yaslayarak, "Emir kipinizden hoşlanmadım," yazdım ve ona çevirdim.

Bu yazıma güldü, dudaklarını yalayarak derin bir nefes aldı. Bunu beklemediği hareketlerinden belli oluyordu. Bir koruma bize doğru yaklaştığında dikkati dağıldı sandım ama beni yanılttı ve elini kaldırıp adamın sözünü kesti. "Efendim-"

"Bekle." Koruma hemen yanımda durdu, bedeni bana dönük duruyordu ve silah beline tam da benim tarafımda yaslıydı. Buna içimden gülümseyerek karşımdaki bal rengi gözlere döndüm. İçimden her şeyi düşünüp her şeye gülebilirdim ama sessizliğin güzel bir yanı varsa bu da sizin yüzünüze yapıştırdığı o maskeydi. Ben içimden gülerdim ama onların ruhu duymazdı.

"Ne istediğinizi tam çözemiyorum. Konuşma tarzımdan hoşlanmıyorsanız bunun için bir şey yapamam, siz de bir şey yapamazsınız."

Defteri avuç içimde sıksam da yüzümde gram mimik oynamadı. Defteri kaldırdım ve, "Öyle mi?" diye yazıp ona çevirdim. Deftere baktı baktı ama hiçbir şey anlamadı. Bu yazıların olduğu sayfayı yırtıp defteri kapatarak kalem ile beraber ona uzattım.

Elimden almak için kolunu kaldırdığında ise ilk yaptığım şey onu kolundan kendime çekerek belindeki silahı almak ve bize yeltenen korumayı yakasından tutarak solumuzda kalan camdan aşağı fırlatmaktı. Kırılan cam sesiyle geride kalan tüm korumalar bize gelmeye yeltendi ama neye uğradığını şaşıran bal rengi gözler irileşmiş vaziyette bana baktı ve elini kaldırarak diğer korumalara, "Durun," emri verdi.

Aralanan dudaklarından da aynı alkol kokusu geliyor muydu acaba? Belki de dudaklarındaydı bu alkol kokusunun kaynağı.

Kitaplık Rafı

Elimde duran kâğıdı kaldırıp ona doğru salladım, diğer elimdeki silahı da ona doğrultmuştum. Gergin nefesler alırken elimdeki silaha ve bana baktı. "Senin gibi birisi nasıl oldu da organ mafyası tarafından kaçırıldı anlayamadım." Şaşkınlığını hâlâ atlatmamıştı ama gizliyordu. *Maske taktığını biliyorum, çünkü aynısı bende de var.*

Dudak büzerek omuz silktim. Ben de nasıl yakalandığımı sorguluyordum, eğer bu kadar kalabalık olmasalar ve zamanlamayı iyi kullanmasalar beni yakalamak için başka şansları olur muydu merak ediyordum.

"Tamam, emir kipiyle konuştuğum için özür dilerim." Gözlerimi kısarak devam et dercesine silahı salladım. Bakışları kırılan camdaydı, aşağı düşen adamın sesinin buraya gelmeyeceğini bildiğim için ölüp ölmediğini tam olarak anlayamıyordum. Yirmi yedinci kattan düşen biri nasıl hayatta kalırdı ki zaten?

Kafasını olumsuzca sallayarak baş parmağını alnına uzattı ve sıkıntıyla kaşıdı. Bu sırada duruşunun rahatlığı maskemin altından bir şaşkınlık sızıntısına sebep oldu. Beni mi ciddiye almıyordu yoksa ölümden mi korkmuyordu? "O adamı zor buldum," diye mırıldandı ve elini alnından çekip bana memnuniyetsiz bir bakış attı. "Aynı zamanda çok para ödedim. Çok masraflısınız Yeval Hanım."

Alayla gülümseyerek kurumuş dudaklarımı yaladım. Bana doğru bir adım attı, adımına baktım ve tekrar gözlerimi gözlerine çevirdim. Sanırım yaşadığı şaşkınlık buraya kadardı. "Silah sizde kalsın, kendinizi güvende hissetmezseniz eğer kullanmakta serbestsiniz." Bir adım daha attığında silahın ucu göğsüne değdi. Ona ne yaptığını sorgular şekilde baktım.

"Ölümden korkmuyorum Yeval Hanım, Azrail gölgemde saklanırken bu oldukça zor." Aldığı derin nefesle göğsü inip kalkmıştı. Dışarıdan esen soğuk rüzgâr tenimize delicesine çarpıyordu. Üşüdüğümü belli etmemek için bedenimi elimden geldiğince sıktım ama bedenim ve yüz ifadem birbirine zıt anlaşamayan iki küçük çocuk gibiydiler. Yüzüm hiçbir şey göstermezdi ama bedenim her şeyi şikâyet eden küçük kardeşti.

"Söylemek istediklerinizi yüzünüzden okunmuyor," diye mırıldandı sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. *Söylemek istediklerin yüzünden okunmuyor dedi, dilinden kelimeler çıkmıyor demedi.*

Kitaplık Rafı

"Silahı indirin Yeval Hanım, onu sizden almayacağım. Sizi alı da koymuyorum sadece birkaç gün yanımda kalmanızı istiyorum." Kafamı, 'Neden?' der gibi salladım.

"Çünkü oradaki adamın başınıza bela aldınız demesinin sebebi Yiğit beyin takıntılı erkek kardeşi." Silahı göğsünden çekerek karşısında dikilmeye devam ettim. Ceketinin önünü açtı ve üzerinden çıkarıp çevik bir hareketle omzuma bıraktı. "Şimdi, izin verirseniz kalanını odamda konuşalım. Birbirimizi öldürmeden."

Gülümseyerek elini uzattığı arkasında kalan siyah kapıya doğru yürüdüm ve aralık kapıyı elimle ittirerek açtım.

Girişte yerde duran büyük bir siyah piyon yanında da kırmızı bir vezir vardı. Hemen çaprazındaki koyu gri kadife koltuklara ilerleyerek omzumdaki ceketi belli etmeden üzerime biraz daha çektim ve koltuğa oturup arkama yaslanarak bacak bacak üzerine attım. Gözlerim kapıyı kapatarak tam karşımda oturan o adamdaydı.

"Alkol?" diye sordu koltuk takımının hemen önündeki cam rafın önünde durarak. Rafın içinde ışıklar yanıyordu ve alkol şişleriyle duvara asılı cam kadehler aşağı sarkıyordu. Kafamı olumlu anlamda salladım.

Bu sırada bir tane kadehi alması dikkatimi çekti, kadehi aldı ve, "Kırmızı şarap?" diye sordu. Yine kafamı salladım ve kadehi çıkarıp alkol şişesini masaya bırakışını izledim. "Öldürdüğüm adam Yiğit Ervan. Organ mafyalarının eskiden en bilinen ismiydi ama artık bu ismin yerini Tuğra Akkor ve Ulaç Tolun aldı." Dudaklarım keyifle kıvrıldı. Kadehi doldurduktan hemen sonra karşımda dikilirken gözleri dudaklarıma kaydı ve zekâsını ortaya koyarak, "Onları tanıyorsunuz, hatta belki de onların içindesiniz," dedi. Kafamı aşağı yukarı salladım. *Tam üstüne bastın.*

"Öyleyse sizi az önce ölümden kurtardığımın farkındasınızdır, buraya getirme sebebim de tam olarak bu. Yiğit Ervan'ın takıntılı kardeşi abisinin bir kadın yüzünden öldüğünü duyunca etrafta sizi arayacaktır." Gözlerimi kısarak elimdeki silahı salladım. *Gülümsedi.*

"Başa çıkabileceğinizi biliyorum, onu gördüm ama adaletsiz dünyanın insanlarını adaletli sanmıyorsunuzdur herhalde? Şimdi nasıl gafletle yakalandıysanız aynısını yapana kadar durmayacaktır. Bu sorunu başınıza ben açtım, birkaç gün mühlet verin bunu çözeyim."

Kitaplık Rafı

Silahı önümdeki cam masaya bıraktım ve ona defter ile kalem vermesini işaret ettim. Koltukların arkasındaki siyah çekmeceliği açtı ve defter kalemle geri dönüp tek eliyle bana doğru uzattı. Defteri aldım ve ilk açtığım boş sayfaya, "Ya kalmak istemezsem?" yazarak ona çevirdim.

"O zaman sizi zorla tutmak için elimden geleni yapacağım ama başarılı olup olmayacağımdan ben de emin değilim." Bu söylediğine ikimizde samimiyetle güldük. Gülüşümüz bir süre sonra son bulurken yaklaştı ve silahın tam yanma elini uzatarak, önüme bir kadeh koydu, içine şarap doldurdu ve ince uzun parmaklarıyla masada bana doğru ittirdi. Kimse dokunmadı, sadece gözlerimiz değdi kadehe ama o kadeh devrildi, kucağıma düştü ve içindeki şarap bedenime yayıldı. Bu şarap benim kanımdı, şarap şişesinin kırılan cam parçaları benim kalbimdi ve kucağıma düşen bu kadeh benim hayallerimdi. Kadehi bana uzatan bu adam ise ölümle aramdaki tek engeldi.

"Afiyet olsun." Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. Ne kadeh devrilmişti ne üstüm şarap olmuştu. Kadeh önümde içindeki kırmızı şarapla duruyordu, hemen silahın yanındaydı. Kendime geldikten sonra elimi yavaşça kadehe uzattım ve uzun bordo ojeli tırnaklarımı sürterek ince uzun parmaklarımı kadehin ince kısmına dolayıp kendime doğru çektim.

Kendisine alkol doldurmayışı merakımı harlamıştı ama sormadım. "Sizi bu kadar özel kılan ne?" diyerek tam karşıma oturdu ve benim gibi bacak bacak üzerine atıp ellerini üzerinde birbirine kenetledi. Ceketinden burnuma doğru yayılan karamel kokusu bayılmam için verilen bir narkoz gibi hissettiriyordu.

Kadehten bir yudum aldım, dudaklarımda varla yok arası kalan rujun az kısmı kadehin ucundaydı. Kadehi cam sehpanın üstüne bıraktım ve deftere, "Dilsiz olmamdır belki." Yazarak ona çevirdim. Önce yazdığım yazıya ardından kıvırdığım dudaklarıma baktı. Kaşları gördüğü bu görüntülerle çatılmış, dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

"Böyle şakalar yapmayın." Kafamı yine, "Neden?" dercesine salladım. Yaslandığı yerden doğrulup dizini diğerinin üzerinden aldı ve iki dirseğini de dizine yaslayarak öne doğru eğildi. İçine giydiği gömleğin vücuduna yapışmasını izledim derin bir nefes daha alırken. "Çünkü kendi canınızı yakmanızı duymak istemiyorum."

Kitaplık Rafı

Şaşkınlıkla dudaklarımı yaladım, elimdeki deftere ve kaleme bir süre bakınırken neden gözlerine bakamadığımı düşündüm. Böyle bir cümleyi Dolunay'dan bile duymamıştım. *Mahvolmanı istemiyorum, önümde eriyip gidiyorsun, ruhunu kaybedişini görüyorum* gibi kelimelerini çok duymuştum ama bunu görmek istemiyordum dediğini hiç hatırlamıyordum.

Parmaklarımın arasına aldığım kalemi sıkarak deftere, "Yarayı kabuk bağlamadan kanatıyorum," yazdım. "Kabuk bağlamadan deşilen yara derine iner," dedi ifadesizce.

"Eğer deşen sensen korkman gereken bir şey olmaz çünkü yarayı deşip deşmemek senin elindedir."

"Umarım yaramı deşmek hiçbir zaman benim elimde olmaz, şimdiye dek öyle olsaydı benden geriye hiçbir şey kalmazdı."

Elimden bir anda düşen kalem ortamdaki sessizliği ikiye bölen bir bıçak gibiydi. Sanki bu an ikiye ayrıldı ve resmin bir tarafı beyaz diğer tarafı siyaha döndü. "O yüzüğün sizde olması için özel bir şeyin olması gerekli. Yüzüğü size kim verdi?"

"Dolunay Akkor."

Yüzündeki mimikler bellibelirsiz değişti, gözlerini benden kaçırarak etraftagezdirmesidüşündüğünügösteriyordu."TuğraAkkor'uneşi...Siz..." "Dolunay Akkor'un kız kardeşiyim. Yeval Larden."

Kafasını sallayarak cebinde titreyen telefonunu çıkardı ve kapatıp cam sehpanın üzerine silahın önüne bıraktı. "Bana üç gün verin, üç günde sizin için oluşturduğum tehditleri ortadan kaldırayım." Kadehe uzandım ve parmaklarımı ince bele dolayıp dizime yaslayarak arkama yaslandım. Bu sırada karşımdaki bal rengi gözlere kabul ettiğimi gösterecek şekilde kafamı sallıyordum.

Siyah kapalı kapı tıklanmaya başladığında ikimizin de yüzü tıklatılan kapıya döndü. "Efendim benim, Ezher."

Karşımdaki adam ayağa kalktı ve gözlerini benden ayırmadan, "İzninizle," diyerek kapıya doğru ilerledi. Araladığı kapıdan görünen siyahlar içindeki adamın gölgesi içeri düştü. Yüzünü net olarak göremiyordum. Sadece boyunun hemen hemen kapının önünde dikilen bal rengi gözlerin sahibiyle aynı olduğunu görebiliyordum.

"Tatil nasıldı?" Adamın yüz ifadesini göremiyordum ama garip bir

Kitaplık Rafı

sessizlik sorusuna eşlik ettiğinden karşısındaki adamın gülümsediğini hissettim. "Çok güzeldi, teşekkür ederim efendim. Şule yakın zamanda sizi görmek istiyor."

"Bu sıralar etrafımızda olması tehlikeli olur ama ayarlamaya çalışacağım." Karşısındaki adamın gölgesini izledim. Sanırım kafasını sallamıştı. "Cama ne oldu?"

"Cam..." Bal rengi gözler bana döndüğünde gülümsedim. "Yerde kanları gördüm ama çocuklara soracak vaktim olmadı."

"Çocuklardan öğrenebilirsin kalanını Ezher, eser sahibiyle zaten sık sık karşılaşacaksın." Adam, "Anlamadım efendim," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. "Oteldeki her insanla tek tek ilgilenmeni istiyorum, teslim edilmeden önce herkesin güvenliği ve sağlık durumları kontrol edilsin." Onlar konuşurken gözlerimi etrafa çevirdim. Kapalı iki kapının ardında muhtemelen lavabo ve yatak odası vardı. Hemen salonun ön kısmında ise Amerikan bej rengi mutfak loş bir ışıkla aydınlanıyordu. Salondaysa sadece bir oturma grubu, duvara monte büyük ekran televizyon, orta sehpa ile çekmecelik ve girişte büyük piyonla vezir vardı. Başka hiçbir eşya görünmüyordu, geriye sadece duvarda asılı birkaç tablo ile kadeh bardakları kalmıştı.

Yüzümü gelen sesle onlara döndüm ve karanlıkta onları izledim. Kapıya elini yaslamıştı, boyu gerçekten uzun duruyor gömleği üzerine tam oturuyordu. Ne çok yapışık duruyor ne de bol görünüyordu. Sanırım eğildiği zaman gerilen gömlek sadece o zaman darlaşıyordu.

"Tabii efendim. İyi akşamlar." Sözleri ve bir kafa sallayışıyla onu takip eden kapı kapanışı. İşte bu kadar. Yine karanlık, yine önümde bir kadeh ve önüme oturan bal rengi gözlü bir adam. İsmini sormalıydım, neden şimdiye dek sormamıştım ki? Mesela o bana adımı sorduğunda?

Elimdeki kadehi dudaklarıma uzatıp büyük bir yudum aldım. Alkol dayanıklılığım yüksekti, bu yüzden hızlı içmemin ya da çok içmemin hemen etkisini gördüğüm pek söylenemezdi ama yabancı bir yerde ve benim için yabancı olan bir adamla aynı yerde bulunacaksam az da olsa etkisini görmemeyi tercih ederdim.

Bu yüzden kadehi bitirdikten sonra sehpanın üzerine bıraktım ve defteri alıp, "Bana ibanınızı verin size kaybettiğiniz paraları temin ede-

Kitaplık Rafı

yim." Yazarak ona uzattım. Uzattığım deftere baktı ve kafasını çevirip güldü. *Çevirmese de olurdu sanki?*

"Borcunuz olsun." Defteri kendime çektim, dudaklarım gülümsemenin verdiği rahatlıkla genişlemişti. "Neden faizlenmesini mi bekleyeceksiniz?"

Bu kez ona çevirdiğim defteri uzatmama gerek bile kalmadı. Dudaklarını az önce sesli gülmemek için ısıran adam şimdi onları serbest bırakmış çok sesli olmasa da gülmüştü. "Aynı masaya oturduğum birçok ticaret adamından daha zekisiniz keşke karşımda sizi bulsaydım daha önce."

"Bu kadar üzülmeyin, şimdi karşınızdayım," yazdım bu kez de.

Ona çevirirken gözlerim belli belirsiz kapanır gibi oldu. Uykum geliyordu, sabahın dördü beşi civarı uyanan biri için bu saatler çoktan milyonuncu rüyaları görmesi gereken saatlerdi. Defterdeki yazıyı okumasının ardından tekrar çalan telefon ikimizin de dikkatini dağıtarak ilgiyi üzerine çekti. "Size odanıza kadar eşlik edeyim. Yarın siz uyanmadan yeni kıyafetler getirteceğim. Bedeninizi söyleyebilir misiniz?"

Kâğıdı dizime yaslayarak alkol kalan dudaklarımı yaladım ve kâğıda, "M beden giyiyorum. Uyanma saatim 4.00," yazarak yazılı defteri ona uzattım.

"Dört mü? Sabah dört mü?" Kafamı aşağı yukarı salladım ve camın üstüne bıraktığım silahı kendime doğru çekip parmaklarımı dolayarak ayağa kalktım. "Peki, dediğim gibi siz uyanmadan temin edilecek." Şaşkınlıkla yüzüne baktım aynı onun gibi, o ise bunu fark etmeden kalktı ve önden kapıya doğru ilerleyip kapımı açtı.

Açılan kapıdan ceketi omuzlarımdan indirerek ona uzattım ve öyle çıktım. Uzattığım ceketi aldı ve bana ait olacak odanın beyaz kapısını açtı. İçerisi tamamen beyazlarla döşenmiş odaya göz ucuyla bakıp şöyle bir süzdüm. Bana hiçbir şekilde hitap etmiyordu. Yine de bunu belli etmeyerek, "İyi geceler," demesi üzerine ona döndüm ve kafamı salladım. Elini çekmediği kapıdan içeri geçmemi bekledi. Koridor kırık camdan içeri sert rüzgârlar girdiğinden ötürü fazla soğumuştu.

"İçeride her beden alınmış düz renk pijamalardan hazırda bulunuyor. Dolapta yiyecek her şey mevcut gece acıkırsanız diye." Bedenimin dönük olduğu otel odasına daha dikkatli baktım. Duvarlar açık griydi, sa-

Kitaplık Rafı

lon takımı yeşildi ve duvarda aynı tonlarda asılı tablolar vardı. Duvarda asılı televizyonun altındaki ünitede konsollar ile Playstation duruyordu. Öteki duvarda asılı olan alkol dolabı ile kadehleri görünce burada kalacak olmamın çok da kötü olmadığını düşündüm. Öteki rafta da kitaplar vardı ama hiç açılıp bakılmadığına yaklaşmadığım halde emindim. Salonun solunda ve sağında bulunan iki kapıya da şöyle bir baktıktan sonra ışığı yanan mutfağa bakmadan arkamda kalan bedene yüzümü döndüm ve silahı kenara bıraktım.

"Bir isteğiniz olursa..." Yüzünü az önce camdan aşağı attığım adamın arkadaşları olan korumalara doğru çevirdi. "Söylemeniz yeterli. Saat kaç olursa olsun." Bileğimdeki saate göz ucuyla baktım.

00.55

Kafamı aşağı yukarı sallayarak elimi kapıya uzattım ve eline değmeden tuttum. "Öyleyse... Gidiyorum," diye mırıldandı aramızda bir parmak boşluk kalan ellerimize bakarak. Onun dövmeli eli benim ise koyu kan kırmızısı ojelerim ışık altında parlıyordu. Kafamı aşağı yukarı salladığımda gözlerini benim aksime ellerimizden çekerek yüzüme çevirdi ve elini yavaşça kapı kulpundan çekti. Kapıyı ittirdim, tam önünde ellerini cebine yerleştirerek durdu kapatışımı izledi. Kapattığım kapının ardından dürbüne gözümü yaklaştırıp diğer gözümü kapattım.

Birkaç saniye kapının önünde durdu ardından derin bir nefes verip soğuk çarpıtan kırık cama baktı ve arkasını dönerek odasına ilerleyip kapıyı kapattı. Gözümü dürbünden çekerek yüzümü tekrar odaya döndüm. Boydan boya camdı dışarıyı gören yer. Gri camı örten perdeler olmadığı için burada içeri ay ışığı sızıyordu.

İçeri süzen ay ışığı mutfağı gri tonuna büründürmüştü. Cama yaklaştım ve manzaranın güzel olmasına sevinerek avucuma perdeyi sardım. Saçlarım yaralı olduğundan ötürü kanlanan alnıma yapışmıştı. Muhtemelen aynaya baksam ben bile görmezdim. Hatta uyandığımda acısını artık hissetmez hale gelecektim, o yüzden aldırmadım ve camdaki yansımamı görmezden gelerek dışarıyı izlemeye başladım.

Balkona çıkıp hava almaya ihtiyacım vardı ama çok fazla uykum da vardı. Bu yüzden önümdeki balkon kapısına uzattığım eli geri çektim. Balkona bu incecik üstle ve soğukta öylece çıkacak değildim.

Kitaplık Rafı

Çıkmayacağım için arkamı dönerek kapalı kapıyı açtım ve yatak odasına girdim. Odanın içerisi fazla büyüktü. Geniş aynalı bir makyaj masası, çift kişilik bir yatak ve büyük bir dolap vardı. Bunun yanı sıra burada da duvara monte televizyonla beraber üçlü bir koltuk duvara yaslı şekilde duruyordu.

İlerleyerek dolabı açtım, tahmin ettiğim gibi düz gri renk pijamalar burada asılıydı. M bedeni bulduğum gibi yatağın üzerine bıraktım ve önce alnımı temizlemek için yatak odasından çıkıp kapının hemen yanında kalan lavaboya ilerledim.

İlerlerken aynı zamanda gözlerimi ovuşturuyordum, kurumuş dudaklarımı yalayarak az uz kalan alkolü de dudaklarımdan tükettim ve elimi lavabonun kapısına uzattım ama o kapıyı açmadım. Bir ses beni durdurdu. *Bir ayak sesi.*

Elimi kapının kulpundan çektim ve beyaz kapıya ilerleyip delikten koridora baktım. Bir erkek bedeni görüş açıma girdi. Siyah deri ceket, siyah bir şapka ve siyah kapının kapısına uzanan dövmeyle sarılı bir el.

Siktir! Elini uzattığı siyah kapıyı hiç çalmadan açtı ve bir dakika bile beklemeden içeri girdi. *Karmen.*

Aradıkları o adam, *Barkın Bey dedikleri kişiye çalışan o adam.*

Elimi bir an kapı kulpuna bilinçsizce atarak gözlerimi kapı koluna indirdim. Ne yapıyordum ben? Aptal gibi odaya mı dalacaktım? Kaç yaşındaydım beş mi? Elimi kapı kulpundan çekerek odada tur atmaya başladım. O adam Barkın Bey'e çalışıyordu, bu bal rengi gözlü adam da Barkın Bey'e çalışıyordu. Tuğra ve Ulaç Bey de bu adamı arıyordu. Peki neden? Bu adam İtalya'dan Türkiye'ye neden gelmişti ve neden kimse onun yüzünü bilmiyor onu arıyordu?

Sessizce nefes vererek elimi saçıma daldırdım ve odanın ortasında bir anda duraksadım. Sıcaklamıştım, az önce üşüyen ben şimdi bir anda ter su olmuştum. Gözümün çarptığı balkona ilerleyerek kapıyı araladım. Acaba beni bulamayan Selcen, Dolunay'a gittiğinde Dolunay ne tepki vermişti.

Ah organ mafyası tarafından kaçırıldığımı duyduğunda kahkaha atacağına emindim. Muhtemelen Tuğra da bunu duyduğunda ilahi adalet diyecekti sanki inanıyormuş gibi. Sen organ mafyasıyla evlenirsin, kar-

Kitaplık Rafı

deşin bir organ mafyası tarafından kaçırılır. Ne güzel bir karma ama öyle değil mi?

Araladığım camdan gelen rüzgârın yetmediğini hissettim, kapıyı aralayarak kendimi dışarı attığımda ilk gördüğüm şey perdesi aralık yan odadan hiçbir ışığın gelmemesiydi. Normalde mutfakta yanan ışığın az da olsa bu cama yansıması gerekliydi ama yansımıyordu. Kaşlarımı çatarak iki balkon arasında kalan duvarın çıkıntısına baktım. Acaba otuz yedi numara ayak o duvarda bale yapar gibi dümdüz parmak uçlarından durup dengesini bozmadan karşıya geçebilir miydi?

Şöyle bir aşağıya göz attım. *Yirmi yedi kat aşağıya. Karma hep seni buluyor, bir adamı yirmi yedinci kattan aşağı attıktan sonra bunu yapmak istediğine emin misin gerçekten?*

Risk mi?

Elbette.

Dudaklarımı yalayarak elimi balkonun demirlerine yasladım. Siz delirdiğimi düşünüyor olmalısınız ama delirmek mi? Delirme kelimesi hiçbir anlam ifade etmiyor çünkü hiçbir deli sandığımız gibi tımarhanede yatmıyor. Aslına bakarsanız her kamu ve özel binaların altına yazabileceğimiz kadar yaygın bir şey olmalıydı bu kelime. Çünkü kimse normal değil ve bunun için gittikleri yere tımarhane yazılmıyor.

Ayaklarımı çıkıntılı ucu keskin ne çok kalın ne de çok ince olan beyaz duvara koyarak duvardaki çıkıntılı desenlerden tutundum. Uzun tırnağın dezavantajları fazlaysa eğer başında sanırım bu geliyordu. Dudaklarımı yalayarak saçlarımı omzumdan arkama salladım ve sıkıca tutunarak bir sonraki desene elimi uzattım. Önce eller, sonra ayaklar. *Denge ve nefes stabil, heyecan ve panik yok.*

Önce üç adım, iki tutunma. Sonra iki tutunma ve üç adım. Tutunduğum duvarın hemen üstü kırık camdı, elimi yanlışlıkla oraya atmamak için direniyordum. Ayağımı zor durduğum çıkıntının üzerinden siyah ince balkon demirine uzatarak duvarın keskin köşesine tutundum ve geniş balkonun köşesine sessizce atladım. Önce demirin üzerinde iki büklüm durmayı başardım sonra da oradan kayarak balkona girmeyi başardım.

Derin aldığım nefeslerle az önce gösteremediğim paniği ellerimin yaşamasına izin verirken gözlerimi balkon kapısına çevirdim. Perdeler

Kitaplık Rafı

sandığım kadar da açık değildi, uzaktan ne kadar öyle görünse de kenarlardan ortaya kadar çekilmişti ve balkon kapısı kapalıydı. Şansıma küfrederek balkonun köşesine oturduğumda tam kafama bir tane geçirmeye hazırlanıyordum ki bir ses duydum.

"Tuğra Akkor hiçbir şekilde bir kadına kendini savunmayı öğretmez. Ona karşı güçlenecek kimseyi yanında bulundurmaz. Bu kızı eğiten biri varsa bu kişi sadece Dolunay Akkor olabilir. Bana o aileyi araştır Karmen. Nedense temiz görünen halının altında oldukça pislik yattığını hissediyorum." Gözlerimi duvarın çaprazında kalan aralık pencereye kaydırdım, sesin kaynağı oradaydı. Şu an sevinçten ellerimi çırpmamak için inanılmaz büyük bir çaba harcıyordum.

Yüzümü yaslandığım yerden hafifçe eğerek içeriyi görmeye çalıştım. Karanlığa giren tek ışık ayın ışığıydı, içeri ince çizgi gibi süzülerek giriyordu. Aydınlattığı yüz ise koltukta oturup bacak bacak üstüne atmış o bal rengi gözlerin sahibiydi. Hemen arkasında ayakta dikilen kafasında şapka olan adam ise ellerini cebine yerleştirmişti. Bal rengi gözlü adam önündeki sigara paketini alıp sigarayı dudaklarına yerleştirirken paketi Karmen'e uzattı. Karmen bir harekette bulunmayınca paketin ağzını kapatarak geri yerine atıp Karmen'in uzattığı çakmakla sigarasını yaktı. İçine çektiği nefesle çukurlaşan yanaklarını buradan bile görebiliyordum.

Gözlerimi ovuşturarak yerime sindim ve üşüme duygusu tekrar bedenimi sarmaya başladı. "Kafasına sıktığım adamın kardeşi sorun yaratacak. Onu halletmeni istiyorum, yoluma çıkmasın. Buradaki insanların bilgilerini ve naklini takip et." Derin bir nefes çekti içine ve dumanı bıraktı dışarı.

Acaba alkol ve karamel kokusuna karışsa sigarası yine gelir miydi kokusu bu kadar yoğun? Bir ara denemek gerekliydi. Bir ara bu merakımı gidermem gerekliydi. Gözlerimi kısarak sigarasındaki külü küllüğe bırakışını izledim. Yüzü öne doğru uzandığında biraz daha aydınlanmış çenesi ile vücudundaki kaslar daha çok belirginleşmişti.

"Ulaç Tolun'un işi bitik, sıra Tuğra Akkor'da. Ben onlarla uğraşırken Alakurt'un ve Alabora'nın önüme çıkmaması gerekli. Oyunu uzatmak istemiyorum."

Kitaplık Rafı

"Oldu bil." Sonunda sesini ilk kez duyduğum Karmen'e gözlerim kaydı. Sesi inanılmaz kalındı ama aynı zamanda hiç duymadığım bir tondu. Elinde tuttuğu bıçağı yeni gördüğümde içimde durduk yere bir korku oluştu. Küçük bir bıçaktı, ayın aydınlattığı kadarıyla gördüğüm yerde kan kurumuştu. "Yaralandın mı?" diye sordu bal rengi gözlü adam.

"Çı," dedi Karmen'de. "Kanının tek bir damlası akmasın." Karmen kısık sesle güldü. *Tanrım! sesi çok güzeldi.*

Onun da en az benimki kadar diğer insanlardan ayrılan bir sese sahip olduğuna sevdiğim her şey üzerine yemin edebilirdim. "Dökülmez, bir daha olmaz," dedi bu kez de keyifle. "Güzel."

"O zamandan bıraktığın enkazı yeni toparladık," diye mırıldandı ve şapkasını çıkarıp tam karşısına oturdu. Tam da benim oturduğum yere, karşısına.

İşin kötüsü şapkasını otururken çıkardığı için yüzünü görememiştim. Buna kendimce yanarak dudaklarımı ısırdım. Hemen önünde dakikalar önce içtiğim ve bitirerek kenarında ruj izimi bıraktığım kadeh duruyordu. Karmen oturduğu yerde doğrularak kadehi eline aldı. "Bu kızın mı?" Bal rengi gözler kadehe döndü ve kafasıyla Karmen'e onay verdi.

"Bu dünya ayık kafayla çekilmezdi zaten." Kadehi bırakarak arkasına yaslandı. Karşısındaki adam gülümseyerek elindeki ikinci sigarayı küllüğe bastırdı ve Karmen'e baktı.

"Alakurt'u engellemek kolay, kızı gözetimim altında ama Alabora sıkıntı." Karmen'in sözleriyle derin bir nefes aldı. İnip kalkan göğsüne baktım bir süre ve bir şeyin farkına vardım. Karmen bu adama bilgi veriyordu, ondan emir alıyor onunla konuşuyordu.

Yer altının korkulu isimlerinden biri neden bir sağ kola haber verirdi?

İçimden koca bir Siktir! Çektim. Hatta birden fazlasını çektim.

Siktir. Siktir. Siktir.

İçeriden bir gürültü geldi. Karmen elindeki bıçağı kadehin içine bıraktı ve ayağa kalkıp şapkasını tekrar kafasına geçirdi. Bu sırada arkası bana dönük olduğundan tek görebildiğim şapkasını takarken kullandığı dövmeli eli ve parlayan deri ceketiydi.

"Yarın gece tekrar geleceğim. Bir kadeh daha çıkar," dedi ve kapıya doğru ilerleyip beklemeden odadan çıktı.

Kitaplık Rafı

Onun çıkmasıyla bal rengi gözler dudak izi olan boş kadehe ve içine konulan küçük kanlı bıçağa kaydı. O karşısındaki görüntüyü izliyordu ben ise onu. *Ay ışığı ise ikimizi.* Oturduğum yerde doğruldum, dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Gözlerini kadehten ayırmamıştı ama biliyordum. Burada olduğumu anlamıştı.

Ne zaman anlamıştı bilmiyordum ama uykuya yenilerek dikkatli bakma açısı bulamadığım bir zaman dilimi olmalı diye tahmin ediyordum. Derin ve gergin bir nefes alarak ellerimi yere yasladım ve doğrularak demirlere yaslandım. Kendimi göstermesem de gölgemin onun önüne düşmesine izin veriyordum. Bacağını indirdi ve ayağa kalkarak bana doğru gelip balkon kapısını açtı.

Tam olarak nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum açıkçası yüzünden anladığım kadarıyla o da bilmiyordu. "İçeri geçmeyecek misin?" dedi.

Siz demedi, sen dedi. "Resmiyeti ihlal ettik diye düşünüyorum," diyerek arkasını döndü ve az önce oturduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Arkasından içeri girdim ve kapıyı örttüm.

Çekmeceden yeni bir kâğıt kalem çıkararak cam sehpaya bıraktı ve oturup karşısına oturuşumu saniye saniye izledi. "Özel alanıma girmeniz hoşuma gitmedi." Kalemi alıp kâğıda oturmadan, "İşe yaramayacağını biliyorum ama yine de özür dilerim." Yazdım ve gösterdim. "Doğru yaramayacak."

Kurumuş dudaklarımı yalayarak karşısına oturdum, kadehin içindeki bıçağı kaplayan kan şimdi daha parlaktı. Yakından gördüğümde bıçağın o kadar da küçük olmadığını fark etmiştim.

"Ne zamandır dinlediğini sormak istemiyorum," dedi yazıma bakarak. "Eminim sorsam alacağım cevap bende büyük bir öfke uyandırırdı." Dudaklarımı büzerek omuz silktim ve kâğıda, "Bir gün görmek isterim." Yazdım.

"Ben de bir gün görmenizi isterim." Cam sehpanın üzerine bıraktığı sigaraya baktım, kâğıda içebilir miyim yazmak için uzandığım sırada benden önce davrandı ve paketi önüme doğru ittirdi. Önüme gelen pakete baktım.

Uzattığı paketi açıp içindeki sigara dalını dudaklarıma koydum, ce-

Kitaplık Rafı

binden çakmak çıkarıp öne doğru eğildi. Ben de gözlerimi ona doğru çevirerek eğildim ve alev bakışlarımızın altında yanıp sigaranın ucunu alevlendirdi. Tek alevlendirdiği ise o değildi. Çakmak söndüğünde geriye çekilip derin bir nefes çektim. İçime sızan o dumanın ağırlığını ve beni zehredişini hissettim. Saniye saniye ölümü hissetmek zordu ama yavaşlatılmış ölümü her saniye izlemek mümkündü. Doğduğumuz andan öldüğümüz ana kadar, ağlayışımızla ve canımızın yanışıyla hepsi ölüme yürüdüğümüz bir yoldu.

Dudaklarımdan ayırdığım dalı küllüğe uzattım ve dumanı havaya bırakıp diğer elimle kâğıdı önüme çekerek, "Sen Barkın'ın Bey'in sağ kolu değilsin," yazdım.

Kafasını olumsuzca salladı. "Değilim," derin bir iç çekerek önümdeki pakete uzandığında ben de paketi ona doğru ittirdim. Üçüncü dalı dudaklarına yerleştirdi ve benden daha hızlı şekilde ucunu yakıp içine en az benim kadar derin bir nefes çekti. Kâğıda bu kez, "Sen Barkın Bey'sin," yazdım.

Kafasını olumlu şekilde salladı. "Bir sürü sorun olduğuna eminim." Çektiği nefesi dışarı bıraktı. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Ama sorularına cevap verebileceğimi sanmıyorum. En azından şimdi değil."

"Neden?" Yazdım kâğıdı çevirip elimdeki kalemi bırakmadan. "Çünkü önce ne kadarını söyleyebileceğimi düşünmem gerekiyor ve..." Bileğini yüzünün hizasına getirerek saate baktıktan hemen sonra ayağa kalktı. "Sabah'ın dördüne sadece iki saat otuz üç dakika kaldı. Ben bu saat diliminde düşünürken senin de uyuman gerektiğini düşünüyorum." Başımda dikilen bedenine baktım. "Yarın istediğim cevapları alabilecek miyim?" Ben bir yandan sigara içip bir yandan da yazmaya devam ederken hemen baş ucumda olduğundan yazdıklarımı erkenden okumuş, yazım bitmeden soruma cevap vermişti. "Onu yarın göreceğiz."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak çoktan yarısını küllükte unuttuğum için bitmiş sigaraya ters bir bakış attım ve kalemi bırakıp ayağa kalkarak onunla kapıya kadar sessizce yürüdüm. Yine önden giderek siyah kapıyı araladı, ikinci kez aynı şeyi yaşıyor kendimi dejavuda hissediyordum. Araladığı kapıdan çıktım ve beyaz kapıyı açıp onun gibi kapının arkasına geçerek aralıktan baktım. Bu kez karşımda kalmayı seçmişti. Işıkta

Kitaplık Rafı

daha da açılan bal rengi gözleri içime işledi, soğuk rüzgârı içime çekmemi isteyecek kadar içime işledi hem de.

Aklım yine bulanmaya başlar gibi hissettim, gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırıp bilincimi ayık tuttum. "Senin kim olduğunu öğrenmemin iyi olduğunu düşünüyorsun... Ama bunun iyi bir şey olmadığına emin olabilirsin," dedi aralık kapıdan doğruca bana bakarak. Ne eli kapı kulpundan bir milim oynamıştı ne de gözleri gözlerimden bir saniye için ayrılmıştı.

"Tuğra ve Dolunay Akkor'la bağlantın olduğunu öğrenmem de aynı şekilde. Eğer öğrenmeseydim... Bu gece çok daha farklı bitebilir aklımdaki düşünceler aydınlık yollardan geçebilirdi ama..." Derin bir nefes verirken gülümsedi, gözleri şimdi benden etrafın siyah ve beyazlığına dönmüştü. Kapının kulpunu tutan eli sıkılaştı, el damarları belirirken dikkatim hem burnuma dolan kokusuyla hem de elinin görüntüsüyle dağılmıştı. "Aynı şimdiki gibi sen beyazların içindesin bense karanlığın."

Yanlış görüyorsun Barkın.

Ben beyazların içinde değilim, hiçbir zaman olmadım. Beni hiç tanımıyorsun.

Kitaplık Rafı

3. BÖLÜM

Karanlığın Davetiyesi

Karanlık bu gece beni davet etti, reddettim ama biliyordum ki önemsediği cevabım değildi. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

Uyumaktan korkarım, uyumaktan çok korkarım.

Ve geceler günleri takip eder, ben uyuyamam. Çünkü uyku bir nevi ölümün provasıdır gözümde. Uyuruz uyanacağımızı bilmeden, uyuruz hiçbir şey görmeden, uyuruz hiçbir şey bilmeden.

Bizim mi uykuya ihtiyacımız var gerçekten yoksa ölümün mü bize ihtiyacı var beslenmek için? Düşünüyorum, bu sıralar çok düşünüyorum. Öylesine düşünüyorum ki başıma ağrılar saplanıyor ölürmüşçesine ve uykuda ölümü hissetmeyen ben tadıyorum ölümü nefes alırken. *Aldığım nefesle tanıyorum.*

Orada gizleniyor ölüm ve sızıyor içime, her gün hatırlatıyor içimde kendini. Cesur ve cesaret kelimesi nasıl bulundu sanıyordunuz? Korku olmadan cesaret korkak olmadan cesur olur muydu?

Yumuşak avucumun içinde perdeyi kavradım, nefes alışverişim düzensizdi. Yağan kar tanelerini izliyordum, şarkılarda ve dizilerde olduğu gibi lapa lapa yağıyordu gökten yere. Gözyaşın hüznünün göstergesiyse kar senin bize bir lütfun mudur tanrım? Yoksa bu da öfkenin soğuduğunun göstergesi mi bizlere?

Kitaplık Rafı

Avucumda büzüşen perdeyi yavaşça bıraktım henüz aydınlanmamış gökyüzünden düşen karları izlemeye devam ederken. Saat beşe gelmek üzereydi ve ben uyanıktım, pencerenin başında beyaz kapının hemen çaprazında ayakta dikiliyordum. Ayakta izlemek daha keyifli geliyordu, sanki gökyüzü bir filmdi ve ben her sabah saatinde izlemek için en ön koltuktan hiçbir ücret ödemeden yer ayırtmışım gibi hissediyordum.

Derin bir nefes bıraktım önümdeki cama, karanlıkta gri duran duman camda dağıldı ve görüşümü azalttı. Yüzümü çevirdim tıklatılan kapıya, iki kere sabit hızla tıklatıldı. Ağır adımlarla karanlık içeriyi aydınlatma gereği duymadan kapıya ilerledim ve öncelikle delikten baktım. Dün arkadaşını aşağı fırlattığım kır saçlı koyu kahve gözlere sahip olan korumaydı kapıda duran. Kapıyı araladıktan sonra ışığı yanan koridoru süzdüm. Koruma sayıları arttırılmıştı ama Barkın'dan aldığım silah tam solumda kaldığından kendimi herhangi bir duruma karşı güvende hissediyordum. "Yeni kıyafetler Yeval Hanım." Getirdikleri pembe ve beyaz karışımı üst alta baktım. Koruma almamı bekliyordu ama bunları giymeyeceğimi bilmesi gerekliydi, en azından bunu yüzümden anlamasını umuyordum çünkü bu genç cıvıl cıvıl kızların hoşuna gidecek renkler ve kıyafetlerdi. Yüzüme aval aval bakan korumaya kafamı olumsuzca salladığımda, "Beğenmediniz mi?" diye sordu. Tekrar aynı cevabı vermek zorunda kaldım.

"Pe... Peki şey..." İşaret parmağımı kaldırarak ona beklemesini işaret ettiğimde kesilen sözleriyle kapıda kalakaldı. Bende içeri ilerledim ve kurcaladığım çekmecelerden dakikalar sonra bulduğum kalem kâğıtla tekrar yanına gelip kâğıdı kapının kenarına yaslayarak, "Sade renklerde bir şey bulabilir misiniz? Kırmızı, siyah falan gibi?" yazıp korumaya çevirdim.

"Tabii, emriniz olur. Bir saate tekrar geleceğim."

Kâğıda teşekkürler yazmaya yeltendim ama Barkın Bey'in çalışanları da en az kendisi kadar zeki olduğundan buna gerek kalmadı. "Rica ederim Yeval Hanım."

Ve kâğıdı geri indirdim. Koruma çoktan gitmek için arkasını dönmüştü. Karşımdaki siyah kapıya kısa süre baktım ve bakışımın uzun sürmesini engelleyerek geri adım atıp beyaz kapıyı siyahın yüzüne kapattım. İşte şimdi yine bana hitap etmeyen bu odada tek kalmıştım.

Kitaplık Rafı

Karanlık içeriye kısa bir bakış atıp yüzebilecek bir havuz olmadığı için duşa girmeyi düşündüm ama madem su sporu yapamıyordum bunu telafi edecek başka bir spora yönelmeliydim. En azından eve dönene kadar. Bu yüzden yattığım odaya girip yatağın yanına yere uzandım ve ayaklarımı yatağın altında sıkıştırıp mekik çekmeye başladım. Aklımdan ritim tutuyor şarkı mırıldanıyordum ama dışarıdan nefes sesi bile duyulmuyordu. Her şey zihnimin içindeydi, dışarı çıkmayan her ses oraya hapsolduğundan baş ağrısı kaçınılmaz bir şeydi.

Gece rahat uyuyamamış olmanın üzerime yüklediği huzursuzlukta buna eklendiğinde bugün kendimi her zamankinden daha asabi hissediyordum. Dün gece aklımda bozuk bir plak gibi tekrarlanmıştı, kapıları birbirimizin suratına nasıl örttüğümüz ve ondan çevik bir hareketle aldığım silahı inceleyişim.

Özel bir silah olduğu her halinden belliydi, her tarafını takip eden çizgiler vardı ve kırmızıyla siyah üstünde birleşiyordu. Güzeldi ve elime tam uyuyordu.

Belki başkalarının eli sevgililerinin eline tam uyardı, belki bazıları elinde annelik duygusunu ona bahşeden bebeklerini tutardı ve fark ederdi ki ona bu duyguyu veren eşsiz varlık eli kadardı. Benim bedenimin taşımadığı masumluğu ellerimde taşımıyordu, elime silah tam uyuyordu içi şarap dolu kadeh tam uyuyordu ve bu iki şey elimden uzun zamandır hiç eksik olmuyordu.

Düşüncelerimin fırtına kopardığı bu zihnim tahmini bir saate yakın bir sürenin ardından tıklatılan kapıyla bölündüğünde duraksadım ve nefes nefese doğrulup ayaklarımı yatağın altından çektim. Kendimi öylesine kaptırmıştım ki mekikten başka bir şey yapmamış, koruma gelmeden duşa bile girmemiştim. Uzandığım yerden yataktan destek alarak ayaklandığımda alnımdan süzülen terleri bileğimi saran bluzla sildim ve delikten yine de geleni kontrol edip öyle açtım.

"Bunlar... Size uygun mu Yeval Hanım?" Bana uzattığı koyu kırmızı saten gömleğe ve altına aldığı siyah kumaş pantolona baktım. Fazla ciddi olsa da az öncekilere kafa göz dalabilme kabiliyetine sahip kıyafetlerdi. "Bir de şu kabanı vereyim, ben yoldayken kar yağınca bunu da ekstra aldım."

Kitaplık Rafı

Uzattığı siyah uzun kabanı alırken başımla ettiğim teşekkürü o da aynı hareketle aldı ve kıyafetleri elime bırakarak geri çekilip ellerini arkada birleştirdi. "Başka bir isteğiniz varsa bana kâğıdı vermeniz yeterli."

Kirpiklerimi hızlı kırpıştırarak ona *tamam* dedikten sonra kıyafetleri kucaklayıp omzumla kapıyı örttüm ve kıyafetlerle doğruca banyoya ilerledim. Güzel soğuk bir duşun beni kendime getireceğini düşünüyordum ki dün yatmadan hemen önce temizlediğim alnıma da soğuk su iyi gelirdi.

Kıyafetleri girdiğim banyo tezgâhının boş kısmına bıraktıktan sonra elimdeki kabanı da dışarı astım ve çok olmasa da ılığa yakın olan soğuklukta suyu ayarlayıp üzerimdekileri kirli sepetine attım. Dün dolapları sıkıntıdan karıştırırken pijamaların altındaki iki çekmece de erkek ve kadınlar için konulmuş henüz paketi açılmamış iç çamaşırları görmüştüm. Barkm oteli satın aldığını söylediğinde mi herkese uyan bu kıyafetleri getirtmişti yoksa önceki otel sahibi bu kadar hazırlıklı mıydı merak ediyordum doğrusu çünkü içimden bir ses bahse girebilecek kadar iddialı şekilde bu hazırlığın Barkın'a ait olduğunu söylüyordu.

Açtığım dolaptan kendime uygun olan iç çamaşırları aldıktan sonra tekrar banyoya dönüp poşetini kenara bıraktım ve içindekileri kıyafetlerin üzerine koyup kabini açtım. Su tam da istediğim kıvama gelmişti. İçeri girdiğimde henüz tamamıyla acısız aralayamadığım gözlerim açıldı ve zihnimdeki tüm fırtınalar gece başlayana dek dineceklerini fısıldadı.

Evet gece onların perdesi açılırdı ama gün aydınlandığında karanlığın daveti sona erer düşünceler güneşin perde arkasında kalırdı ve güneş doğmuştu.

Aldığım kısa duşta beyaz mermerle yaşadığım boş bakışlar suyu kapatmamla son buldu, asılı bornozlardan beyaz olanı bedenime sardım ve çıkıp hızlıca kurulanarak yeni kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Pantolonun beli bir tık dar olmuştu ama önemsememiştim. Sonuçta düğme ve fermuar kapandıktan sonrası çok da önemli değildi öyle değil mi? Islak saçlarıma saç havlusunu sardıktan hemen sonra açığa çıkan alın yarama baktım. Kötü görünmüyordu ve saçlarımın arkasında kaldığından çok da fark edilebilecek bir şey değildi.

Saçlarımın ıslaklığını saç havlusuyla aldıktan hemen sonra kenardaki kurutma makinesiyle kuruttum. Ne kadar sürdüğünü tam olarak bil-

Kitaplık Rafı

mesem de koruma gidip gelene kadar zaten saat altı olmuştu ve duşumla beraber en fazla yediyi bulmuş olabilirdi. En azından böyle tahmin ederek kurutma makinesini çıkarmış yerine koyarken altında kalan tarakla da saçımı tararken banyodan çıkmıştım.

Karşımdaki duvar saati beni şaşırtarak saatin sekize yaklaştığını gösteriyordu. Bu görüntüye sadece kaşlarımı çattım. Bu kadar oyalandığımı fark etmemiştim ama bunu dalgınlığıma veriyordum. Taradığım saçlarımı omzumdan sarkıttıktan sonra taraktaki saçları almak için parmaklarımı uzatmıştım ki bir topuklu sesi elimi öylece havada asılı bıraktı. Delikten bakmak için hızlıca kapıya yöneldim ama geç kalmıştım. Gelen her kimse çoktan siyah kapıdan içeri girmişti.

Dudaklarımı ısırarak gözlerimi pencereye çevirdim, bu deliliği bir kez daha yapsam kaşınmış mı olurdum? *Kesinlikle*. Yapacak mıydım? *Kesinlikle.*

Tarağı içindeki saçlarımla kenara bırakıp kabanı elime alarak balkon kapısını açtım ve yağan karın üstüme daha fazla yağmasına izin vermeden kabanımı üzerime geçirdim. Karlar neyse ki çatı sayesinde çıkıntıların üzerine düşmüyor orada buz tutmuyordu. Kabanın önünü kapattıktan hemen sonra ayaklarımı balkonun ince demirine koyarak tekrar yirmi yedi kat yüksekliğin kenarında kendimi buldum ve çıkıntıların üstündeydim.

Paniğin beni yönetmesine izin vermeden sımsıkı duvardan tutundum ve içimden tam da kat sayısı kadar yirmi yediye doğru saydım. Yirmi yedi dediğimde onun balkon demirine ayağımı basmıştım ve bir saniye sonra balkona geçiş yaptım.

Derin bir nefes dudaklarımdan havaya karıştı ama çekili perdelerden ötürü neyse ki bunu benden başkası görmüyordu. Gözlerimi dün gece aralık olan cama çevirdim, hâlâ aralıktı. Görünene göre birileri hayattaki şans kapısını aralamıştı.

"Onu güvenmediğim bir adamın elinden alıp başka güvenmediğim bir adamın ellerine bırakmamı mı istiyorsunuz?" dedi Barkın karşısındakine. Yüzümü kim olduğunu görebilmek için uzatmaya yeltendim ama sesini duyduğumda bunun için hiç acele etmeme gerek kalmadığını anlamıştım. "O benim kız kardeşim."

Kitaplık Rafı

"Üzgünüm ama kız kardeşiniz dün gece bana satıldı. Barkın Bey kız kardeşinizi satın aldı." Yüzümü hafif içeri doğru çevirdim dudaklarımı ısırarak. Dolunay gelmişti, aradığı Barkın'ın o olduğunu bilmeden karşısında oturuyor bacak bacak üzerine atmış öfkeyle ona bakıyordu. Üzerine giydiği elbisesi her zamanki gibi kısa ve şıktı. Sarı saçları düzensizce omzundan aşağı sarkıyordu ve yüzünü gördüğüm kadarıyla makyaj bile yapmamıştı. Onun makyajsız yüzü hep hasta gibi duruyordu, o yüzden ona ne kadar ağır makyaj yapma desem de beni hiç dinlemiyordu. Muhtemelen Barkın da Dolunay'ın bu görüntüsü için onu kardeşini kaybeden korkudan ayaklarına gelen bir öz abla zannediyordu ama gerçekler maalesef ki kimsenin maskesinden okunmuyordu.

"Öyleyse bu olay büyümeden Barkın Bey'le irtibata geçmek istiyorum."

"Size bu imkânı veririm, yalnız tek şartla."

"Evet?" Merakla kulak kabarttığım konuşmaya buraya kadar sesi gelen bir nefeslenme ara verdi ve bu arayı bir çakmak sesi devraldı. "Bana kızın parmağındaki yüzüğün nasıl sizde olduğunu söyleyeceksiniz, ne zamandır sizde olduğunu ve kim tarafından verildiğini."

"Bunu siz mi öğrenmek istiyorsunuz Barkın Bey mi?" diye sordu Dolunay.

"Önce siz cevap verin." Dolunay gözlerini yumarak az önceki gibi bir derin nefes verdi. "Tamam, o yüzük bana sahibi Çakır Alabora tarafından verildi. On dört yaşımdan beri bendeydi ama evlendiğimde onu koruması için Yeval'e verdim. Evet şimdi bana Barkın Bey'le bir görüşme ya da konuşma ayarlayın."

"Ayarladım bile," dedi Barkın büyük bir hazla. Bu taktiğini oldukça seviyor olmalıydı, ki oldukça zeki olduğunu da söylemek gerekirdi.

"Siz... Barkın Karaduman sizsiniz." Dolunay sonunda her şeyi çözdüğünde yandan bir gülüş attım, *biraz daha erken çözebilirdin kız kardeşim.*

"Eve dönüp dönmeme kararı kız kardeşinize kalmış, ona kalmasını da gitmesini de seçenek olarak sunacağım. Hangisini isterse yapmakta özgür."

"Yeval'i almak için ne kadar ödediyseniz hepsini saniyeler içinde

Kitaplık Rafı

size geri öderim ama kız kardeşimi burada bırakmamı benden beklemeyin."

"Neden?" Dolunay'ın kahkahası bana kadar ulaştığında irkildim. Dolunay komik olan bir şeye kahkaha atmazdı, Dolunay sadece endişe ve öfke halindeyse kahkaha atardı ve şimdiki kahkahasının ikisini de barındırdığına eminim.

"Siz Barkın Bey, hakkınızda konuşulan her şeyden haberdarsınız. Sizden herkes korkuyor ve bunun nedenini bilen yok, böyle bir adama kız kardeşimi nasıl bırakabilirim?"

"Benden neden korktuklarını mı bilmek istiyorsunuz Dolunay Hanım, çünkü beni tanımıyorlar. Ne yapabileceğimin, yapabileceklerimin bir sınırı olup olmadığının düşüncesi bile geçemez akıllarından. Ne kocanızın ne de diğerlerinin." "Karmen dedikleri adam size çalışıyor."

"Evet."

"O bir işkence uzmanı, şimdiye dek üç mafya babası onun korkusundan dış devletlere kaçtı." Barkın'ın dudaklarındaki gülümsemeyi gördüğümde nedensizce gülümsedim.

"Ayrıca sizin İtalya'dan geldiğinizi biliyorum, en tehlikeli mafya babalarının hepsi İtalya'da. Söyler misiniz sizi onlar mı gönderdi? Buraya intikam mı almaya geldiniz?"

"Ben kimsenin beni göndermesiyle ya da emretmesiyle bir yere gitmem, buraya kendi adıma geldim. Bahsettiğiniz İtalyan mafyalarıyla iş birliği içerisinde olduğum doğru ama onlar için burada olduğum fikrini lütfen aklınızdan çıkarın. Çıkarmazsanız yanlış yüzmeden bu derin sularda boğulacaksınız."

Barkın yaktığı sigarayı tekrar dudaklarının arasına aldığında Dolunay gözlerini kıstı. Bu sırada bir şey fark ettim, *Barkın buraya intikam için mi geldiniz sorusunu cevaplamamıştı.* "Neden Tuğra'ya güvenmiyorsunuz? Sizin güveninizi sarsacak ne yaptı, henüz yüz yüze bile gelmediniz." "Ben küçük adamlarla Barkın kimliğim ile yüz yüze gelmem. Güvene gelirsek..." sigarasından son nefesi çektikten hemen sonra çukurlaşan yanakları normale döndü ve gri duman içeri dağılırken parmaklarındaki sigarayı küllüğe bastırdı. "Siz kocanıza güveniyor musunuz?"

Dolunay'ın sessizliği onu gülümsetirken durma fikri ona uzaktan

Kitaplık Rafı

bile uğramıyordu. "Güvenseydiniz şimdi burada olmazdınız değil mi? Yeval'e dövüş taktikleri öğretmez onu silah kullanmakta usta hale getirmezdiniz."

"Ona silah kullanmayı kendisini koruması için değil travmasını yenmesi için öğrettim çünkü dövüşün kendini koruması için yeterli olacağını düşünmüştüm, onu ben koruyordum. Biri elini kana bulayacaksa o ben olmalıydım."

"Travma mı?" Barkın'ın sandalyede belli belirsiz doğrulur gibi olduğunu fark ettiğimde yutkundum. Sözlerini tek tek seçen Dolunay karşısında ağzından kelimeleri teker teker kaçmıştı. Kendisi bile bu yaptığına inanamamış şekilde bir süre onun Bal rengi gözlerine baktığında korkuyla kabanımın uçlarını sıktım. *Sakın Dolunay, sakın beni o günlere tekrar hapsetme.*

"Eğer kardeşim eve dönmek isterde dönemezse, o zaman sizin yerinize eşime güvenmeyi seçeceğim Barkın Bey." Oturduğu yerden hışımla kalktığında oturduğu sandalye gürültülü bir ses çıkardı. Barkın karşısında hâlâ afallamış ifadeyle ona bakıyordu ama tek kelime etmedi, Dolunay arkasını dönüp odadan çıkana kadar öylece orada kaldı.

Dün geceki gibi bir yakalanmanın bugün de olmasını istemediğim için yakalanmadan ve daha fazla kalmadan demire çıktım ve duvarın öteki tarafına yani kendi balkonuma aynı zorluğu atlatarak geçtim. Üstümdeki kaban beni düşündüğümden daha da sıcak tutmuştu ama yine de rüzgârla savrulan karlar üzerindeydi. Ben odama geçtiğimde ne kadar hepsi eriyip damlalar halinde kabanı ağırlaştırsa da içerinin sıcaklığıyla bunu hissedemeden kabanı astım ve yatağa oturdum. Dolunay tam karşı odamdaydı ama gidip ona tek kelime edememiştim. Beni durduran neydi tam olarak bilmiyordum ama Barkın'ın sözlerinin kafamı karıştırdığı kesindi.

Ona kalmayı da seçenek olarak sunacağım derken neyi kastediyordu, kalmayacağımı bile bile neden böyle bir teklifte bulunacaktı hiç anlamamıştım. Aklındaki her neyse bu kadar olamazdı, bundan ibaret olamazdı.

Sinirle ellerimi saçlarıma daldırdım, ne yani tüm gün burada böyle duracak mıydım? Bunu benden beklemediğini umarak parmağımdaki yüzükle oynadım.

Kitaplık Rafı

O yüzük bana sahibi Çakır Alabora tarafından verildi.

Çakır Alabora, dün bahsettikleri Alabora sen misin? Seni de Selcen'i ettiği gibi takip mi ettiriyorlar?

Oturduğum yatağa kendimi bırakarak tavanla karşı karşıya kaldığımda orayı kafamda siyaha boyadım ve Selcen'le olduğumuz anıları çizmeye başladım. Madem Karmen, Selcen'i takip ediyordu öyleyse beni de tanıyor olmalıydı ama asıl sorun bu değildi. Asıl sorun onca eğitime ve dikkatimize rağmen ikimizin de Karmen'i hiç görmemesiydi.

Ellerimi alnımda birleştirerek gözlerimi yumdum, bu adam buraya başkası tarafından gönderilmediyse neden İtalya'yı bırakıp buraya gelmişti? İtalya'da rekabet mi fazlaydı, orada buradaki kadar güçlü mü değildi?

Kapım tıklandığında kafamı yasladığım yastığın ucundan kaldırdım ve tıklanan kapıya baktım. İkinci kez tıklanıyordu. "Benim," dedi keskin ve tok sesiyle. Yatakta hızla doğrulup kenardaki bornozu banyoya öylece fırlatıp kapısım örttüm ve silahı kontrol edip kapıyı derin bir nefes alarak araladım. Bal rengi gözler yerden ağır ağır benim siyaha çalan gözlerime çıktı. Hareleri neden tanışmamızdan sadece saatler geçmesine rağmen üzerimde böyle bir etki bırakıyordu anlayamıyordum ama çok saçmaydı.

Barkın Karaduman'ın bakışları ve gözlerimin ondan aldığı bu etki saçmalığın daniskasıydı.

"Günaydın. Kahvaltı edelim mi?"

"Kahvaltı mı?" der gibi kafamı salladım, ben kapıyı daha geniş aralarken kafasını aşağı yukarı salladı. "Konuşmamız gereken bazı şeyler var." Bu sözlerin ardından onun gibi kafamı sallamakla yetindim. Geri çekilerek önündeki boşluğa elini uzattı. "Kabanım giy istersen, dışarıda güçlü bir kar yağışı var. Araba aşağıda bekliyor."

Uzattığı eline baktım, üstündeki dövme desenlerinin arası soğuktan çatlamıştı. Sonra gözlerine baktım, kızarmıştı onlar da uykusuzluktan. Nedense bunun kötüye işaret olduğunu düşünür gibi oldum ama düşüncelerim ve hislerim çakışıyordu. İçimde ise hepsine rest çeken garip bir rahatlama vardı.

Ceketinin cebinden kâğıtla kalem çıkararak elinde tuttuğunu gördü-

Kitaplık Rafı

ğüm kabanımı giyip odamdan çıkarken, gülümsedim bu hareketine ama önüne geçtiğim için görmediğini biliyordum. Topladığı bir düzine korumaların ardından asansörün düğmesine basan kır saçlı başka bir adam bana gülümsediğinde kaşlarım çatıldı. "Merhaba Yeval Hanım. Ben Ezher, Barkın Bey'in sağ kolu."

Uzattığı ele baktım, sıkıp sıkmamakta kararsız kalsam da arkamdan burnuma dolan karamel kokusu beni bunun için ikna etti ve elimi Ezher'e uzattım. Elimi kısa süre için sıktı ve aynı hızda bırakarak açılan asansör kapısına uzattı. "Buyurun."

İçeri önden girerek giriş kata bastım, Barkın yine tam önüme geldi ve yüzü bana dönük vaziyette durdu. Elinde de kâğıt ile kalem vardı ama ne cebine koymuş ne bana uzatmıştı, öylece elinde yük görmeden taşıyordu. "Silahınızı almamışsınız, bu bana güvendiğinizi mi gösteriyor?" Elindeki kâğıt ve kaleme uzandım, bu sırada değen ellerimizi görmezden gelmek zor olmuştu.

Kâğıdı avuç içime yaslayarak, "Silahsız da sizi yenebileceğime karar verdim." Yazıp ona çevirdim. Hemen yanımızda kalan Ezher bu yazdığıma samimi şekilde gülümsedi ve Barkın ona fikrini almak ister gibi döndü. "Kamera kayıtlarını izledin mi?"

"İzledim Barkın Bey."

"Sence dediğini yapabilir mi?"

"Eğer tarafsız yorum yapmamı istiyorsanız... Kadınların her zaman adamlardan daha zeki olduklarını düşünmüşümdür ama zeki kadın ve zeki adam karşı karşıya gelirse ne olur diye hiç düşünmedim."

Barkın gülümseyen bakışlarıyla bana döndüğünde o kadar içtiği sigaraya rağmen nasıl bu kadar yoğun karamel koktuğu merakı bedenimi karıncalandırıp sardı. Kokusu her yerdeydi ve kalıyordu, uzun süre bulunduğu yerde ayak izi gibi varlığını sürdürüyordu.

Asansörün kapısı açıldığında önden Ezher, onun arkasından Barkın ve en son ben indim. Alt katta da en az yukarıda olduğu kadar kalabalık bir koruma ekibi vardı, başlarını eğerek Barkın'a selam verdiklerinde hepsinin yüzünde gözlerimi gezdirdim.

Çıkana kadar hepsinde gezinmeye vaktim olmasa da yarısında gezinmişti ve tanıdık hiçbir yüz görememiştim. Sonunda otelin dışarıya

Kitaplık Rafı

açılan iki kanatlı kapısı açıldığında rüzgârın uğuldayışı kulaklarımda yankılandı, kar taneleri sağa sola cehennemden kaçan insanlar gibi koşuyor gibiydi. İnanılmaz bir uğultu ve yağış dört bir yanı sarmıştı. Güneş bile buz tutmuş sandım bir an.

Arabanın kapısı açıldığında önünde dursam bile bedenime vuran sıcağı hissettim. "İçerisi soğuyacak," dedi Barkın açtığı kapıdan girmemi beklerken. Arkaya hızla binerek yine yana kaydım ve yanıma oturuşunu izledim. Biner binmez kapıyı sertçe çekti ve giydiğini yeni fark ettiğim kabanının önünü açtı. İçine giydiği yine koyu gri bir takımdı ama bu kez gömleğini siyah seçmişti, boynunu açıkta bırakan yerde nokta nokta benek tarzı şeyler gördüm, dikkatimi o kadar oraya vermek istemiştim ki bir an söylediğini duymayacağımı sandım ama son anda her şey kulaklarımdan içeri girmişti.

"Biraz önce Dolunay Akkor buradaydı." Araba onun sesiyle aynı zamanda çalıştığında ikisinin sesi bir an birbirine karıştı ve sonra birbirinden ayrılıp odağımı Barkın'a vermeme izin verdi. Kafamı devam etmesini işaret eder gibi salladım. "Güvende olmadığım düşündüğünü söyledi, kısa bir konuşma yaptık ve sana iki seçenek sunacağımı hangisini seçersen saygı duyacağımı söyledim. Kahvaltıda konuşmak istediğim şeyler de bunlar hakkında." Dirseğini kapı koluna yaslayarak çenesinde yeni çıkmaya başlayan sakalları sıvazlamaya başladığında ona dönük vücudum biraz daha ortaya döndü ve gözlerim düşen kar tanelerini izledi.

Kışı severdim, karı daha çok severdim çünkü... O da bana bir travmamı hatırlatıyordu. Karların üzerini kaplayan kanlı günü hatırlatıyordu ve korkularım en sevdiğim şeye dönüşmeden hemen önce beni dört bir yandan saran bir parmaklıktan ibaretti. Şimdi ise ben o parmaklıkların öteki tarafındaydım. Buradan da içeriden gördüğüm kadar karanlıktı her şey ama yine de dışarıda olmak güzeldi.

Kâğıda, "Konuşalım," yazdım ve ona çevirdim. "Bu silah seslerinin susmadığı kanın durmadığı dünyaya hâkim olduğunu biliyorum," dediğinde ilgimi tekrar üzerine çekti. "O yüzden dün geceden beri senin hakkında biraz araştırma yaptım. Senin kim olduğun hakkında."

Pekâlâ, bu konuşma gitgide ilginçleşiyor.

Kitaplık Rafı

"Neden böyle bir şeye gerek duydun, sorsan söylerdim." Yazdım kâğıda.

"Sana soracağım başka bir soru var çünkü. O cevabı senden başkası veremez."

"Beni meraklandırıyorsun." Yazdım bu kez de. Bal rengi gözleri kâğıttan bana döndü. "Biliyorum ama sabret. Az kaldı." *Sabret mi?*

Sen kaybedeceğin yarışlara girmeye devam mı edeceksin Barkın Karaduman? Ya da sana da Karamel mi desem artık?

Araba durduğunda kâğıdı ve kalemi avuç içime aldım ve açılan kapıdan Barkın'ın çıkışını bana doğru gelişiyle karların arasındaki görüntüsünü saniye saniye izledim. Kapımı açarak o soğuktan beyaza dönen elini yine bana uzattı. Elini tuttuğumda benim de elimin en az onun kadar soğuk tuttuğunu ancak fark edebilmiştim. Bir süre ikimizde ellerimize baktık sanki anormal bir şeymiş gibi ardından çektik ikimizde ve bu garip an son buldu.

Ezher önden inerek geldiğimiz lokantanın kapısını araladığında içeride kimsenin olmayışı dikkatimi çekti. "Konu özel olduğu için kapattırdım," dedi bu sırada Barkın ben sormadan.

Eh işaret dili bilmiyor olabilirdi ama çok güzel tahmin dili biliyordu.

Kafamı anlayışla sallayarak kahvaltının hazırlandığı köşeye doğru ilerlemeye başladım. Ezher bizi kapıda beklemeye başlarken Barkın'ın adımları hemen arkamdaydı ve içerinin sıcağı buzlarımızı eritmeye başlıyordu. Önce kabanımı çıkardım ardından saçlarımı arkama attım ve sandalyeme oturdum. Barkın da oturur oturmaz gözlerini benim gibi donatılmış masaya çevirdi.

Guruldayan karnımın sesi kısık olduğu için dualar etmeliydim.

"Önce karnımızı doyuralım." Barkın'a hak vererek ortaya konulan kuymaktan önce kaşıkla aldım ardından ekmeği banarak yedim. İnanılmaz güzel yapılmıştı ve bahsedildiği gibi uzuyordu ama yemek çok da zor değildi. Kuymağın yanında hazırlanan yumurtalı menemenden de karnımı doyuracak kadar yedikten sonra biraz patatesten biraz da salata peynir gibi hafif şeylerden atıştırdım. Bu sırada yanımıza bırakılan altı yanan çaydanlık ve bardaklarımızdaki bitik çay gözüme çarpmıştı.

Neredeyse yarım saatlik süren sessizlikte tek çıkan ses çatal bıçak ve

Kitaplık Rafı

bardağımızın sesiydi ve şimdi masanın üstünde tek tük şeyler kalmıştı. Orta boy çaydanlığı alıp bardakları doldurduğumda Barkın geriye yaslanarak elini sandalyeden sarkıttı ve, "Adın Yeval Larden, yirmilerinin ortasındasın ve bir boks kulübüne sahipsin." Boks kulübümden normal şartlarda eli ne kadar uzanırsa uzansın öğrenmesine imkân yoktu ama Karmen imkânsızlığı yıkmak için gönderilen bir melek gibi olduğundan bilmesine şaşırmadan dinlemeye devam ettim. "Sekiz dokuz yaşlarında Tuğra Akkor tarafından evlatlık alındın ama ne hikmetse birkaç yıl sonra sana üvey anne ve babalık yapan kişileri kör bir kazada kaybettin." Kolunu sandalyeden çekerek masaya dirseklerini yasladı ve parmaklarını birbirine kenetledi. Çaydanlığı bıraktıktan hemen sonra kollarımı birbirine bağlayarak sözü nereye bağlayacağını beklemeye başladım. "Hiç o gece kazanın olduğu sokakta birini gördün mü Yeval?"

Kenardaki kâğıda gözlerim kaydığında, "Nereden bildiğimi soracaksan... Kamera kayıtlarına bir araç yakalanmış," dedi ve kalemle kâğıda uzanma düşüncemi aklımdan geçici süreliğine erteledi. "Aracın üzerine zimmetli olduğu kişi ölü ama bağlantısının bizim etrafımızdaki biri olduğu apaçık ortada hatta yüksek ihtimalle Tuğra Akkor'un etrafından biri."

Ellerim yavaş yavaş çözülmeye başladığında boğazını temizlemişti. "Bak... Tuğra Akkor'un birçok gizlediği pis işleri olduğundan haberdarım ve bunun senin ailene kadar uzandığını düşünüyorum. Sadece üvey ailenden bahsetmiyorum, bu adam işine yaramayacaksa hiçbir iyilik yapmaz hatta kötülük bile yapmaz. Bunca yıl onu en az benim kadar iyi tanıdığını varsayıyorum." Kâğıdı kendime doğru çekerek, "Gerçek ailemin kim olduğunu biliyor musun?" yazdım. Yazarken resmen elim ayağım titremişti. "Maalesef hayır ama... Tuğra Akkor'un bunu bildiğini ve hatta seni almasının bununla da alakalı olabileceğini düşünüyorum."

"Yani..."

"Eğer bu dediğim doğruysa ve onun için işe yaramaz hale gelirsen onun yanında güvende olmazsın."

"Yanılıyor olma ihtimalin var." Yazdım bu kez de kâğıda. "Var ama bu konuda yanılsam bile üvey ailenin kazası hakkında yanılmıyorum. Sadece bunları yapanların kim olduğunu kestiremiyorum çünkü herkes

Kitaplık Rafı

olabilir hatta bakarsan... Tuğra Akkor'un tek çalışmadığını da düşünüyorum. Sadece Ulaç Bey değil çok daha fazla kişilerle karanlığın ardında işler çeviriyor olabilir."

"Sözü nereye bağlayacaksın Barkın?" Kâğıttaki endişeli bakışlarım onunkilere eşlik ederken sertçe yutkundu. "Benimle kal."

Yüzümü buruşturarak kafamı neden bahsettiğini sorarcasına salladım. "Duyduğun gibi, yanımda benimle kal. Senin de benim de ailelerimiz hakkında öğrenmemiz gereken gerçekler var."

"Seni tanımıyorum."

"Tanırsın," dedi bu kez de gözlerini kâğıttan ayırmadan, sık sık yutkunuyor elini bilinçsizce yumruk yapıp açıyordu. "O otelde kalmayacağım." Yazdım yüzümü buruşturarak. "Eve çıkarız." Söylediğinin farkına vardığında yüz ifademe güldü ve, "Hayır yani demek istediğim, benim kendime ait bir evim var gözlerden uzakta yanına bir ev daha yaptırırım. Alan çok geniş at çiftliğini daralttırabilirim."

"Ev kaç katlı?" Yazdığımda kalemi ellerimden ayırmama bile izin vermeden, "İki," dedi.

"Ya tanıdıktan sonra sana güvenmemeyi seçersem?" Yazıma gülümseyerek iç çekti ve gözlerini kâğıttan benimkilere çevirdi. "Bunu bana yansıtmayacağını ve evden adamları kolayca alt ederek kaçabileceğini biliyorum Yeval. Eğer güvenmemeyi ve gitmeyi seçersen seni durduramam ama gittikten sonra bildiklerin beni riske sokar o yüzden seni öldürmelerini emretmek zorunda kalırım."

"Ne yani senin benden daha çok riske mi girdiğini söylüyorsun bu anlaşmayla?" Ona yüzümü kaldırdığımda sözlerine gülmemek için bedenimi kaskatı etmiştim çünkü komikti. "İkimizde riske giriyoruz ve bana fikrimi sorarsa evet ben daha büyük bir risk alıyorum. Tuğra ve Dolunay'ın ajanlığını yapabilirsin, beni bir gece uykumda ansızın öldürebilirsin."

"Bunları yapmaya kalktığım an boynuma bıçağı dayarsın. Ya da Karmen dayar," dedim bu kez de kâğıttaki yazımla. "Karmen'le ciddi durum olmadan yüz yüze gelmeyecek irtibat kurmayacaksın."

"Neden?" Gözlerimdeki kuşkuyu gördü ve görmek istemediği için tekrar kâğıda bakıp sıkıntıyla nefes verdi. "Çünkü Karmen yüzünün

Kitaplık Rafı

görünmesinden hoşlanmıyor. Hatta benden başkasıyla konuşmaktan da hoşlanmıyor o yüzden bu söylediğin pek mümkün değil."

Kâğıda, "Pekâlâ." Yazdım ve kalemi kenara bırakıp gergince etrafa bakışlar atmaya başladım. Eğer Bahsettiği gibi Tuğra'nın ya da çevresinin bana verdiği bir zarar varsa bunu ona misliyle ödetirdim ama aklımı kurcalayan bunu Dolunay'ın bilip bilmemesi ve biliyorsa bunun hakkında tek kelime etmemesiydi. Barkın boğazım temizlediğinde dikkatimi etraftan ona çevirdim. "Bu süreçte Dolunay'a güvenebilirsin, eşine güvenmediğine göre bir şeyler biliyor ya da seziyor olmalı. Ayağıma kadar geldiğine ve beni üstü kapalı tehdit ettiğine göre de senin tarafında."

"Yani?" Yazarken bir yandan da omuz silkmiştim. "Yani bu işine yarar, şimdilik farkında olmayabilirsin ama Dolunay Akkor karşı taşların veziri gibi. Onu tarafına çektiğin sürece oyunu şah mat etmek uzun sürmez ve zor olmaz."

"Onu kullanmamı mı söylüyorsun?" Yazdığımda yine gülmüştü ve gülerken kafasını çevirdi. Boynundan göğsüne uzanan kahverengimsi beneklere bakarken gülüşünü saklamasına bir kez daha kızdım içimden. "Hayır onun arkanı kolladığım söylüyorum, eğer sana risk olursam emin ol senden bile önce davranır üzerime oynamak için. Çünkü artık bu yüzün Barkın Karaduman'a ait olduğunu biliyor."

"Ona neden bu kozu verdin?" yazdım merakla. "Çünkü eşinin tarafında olmadığımı anladım ve aynı tarafta olabilmek için ona bir köprü kurdum. Dediğim gibi o gözümde karşı taşların veziri niteliğinde." "Beni ne olarak görüyorsun peki? Piyon Olarak mı?" yazdım öfkeden titreyen elimle. "Gölgesinde şahı gizleyen bir piyon... Ve piyonları bu kadar güçsüz görme. Piyonların etrafını sarmasıyla devrilen çok vezir ve şah gördüm."

"Satranca olan bu takıntın ne? Otel, insanları oyunun içinde görmen falan?"

Sorumla ikimizin de durgunlaştığını hissettim. Ben soruma verdiği cevaptan memnun kalmıştım o ise görünene göre hâlâ oturarak bu teklifine sıcak bakmamdan ötürü memnun kalmıştı. "Satranç bir zekâ oyunudur, hatta karşındaki insanın zekâsını ve tüm stratejilerini döktüğü bir hiledir aslına bakarsan. Satrançta yenmek için hangi hamleleri tercih

Kitaplık Rafı

ederse bana kendi hakkında bilgiler verir. Öfkeli mi, fevri mi yoksa mantıklı mı hepsini ortaya döker ve bana kendisini tanıtır. O yüzden kimin gücü ne kadarsa onu ait olduğu taşla eşleştiririm. Bunu yapınca oyunda hangi hamleyi kullanmanın daha iyi olduğunu kestirebiliyorum."

Onu dinlerken inip kalkan göğsüme bakışları kaydı, dekoltem falan yoktu ve bu bakışlar yanlışa çekilecek bakışlar değildi. Sadece az önce de dediği gibi beni ölçüyor ve tahtada bir yere yerleştirmeye çalışıyordu.

Dudaklarımı ısırarak yüzümü dışarıya çevirdim, yağan karlar her yeri sarmıştı ve camların buğulanmasına sebep olmuştu. O Buğuda küçük Yeval'i gördüm. Tuğra'nın dilsizliğe alışmam için bana uyguladığı işkenceleri, korku duygumu kaybetmem için uyguladığı psikolojik şiddetleri gördüm. Bedenimin titremesi gerekliydi ama o bile belirti göstermedi bu görüntüye. Kulaklarımda hâlâ dibimde patlayan silahın yankısı vardı, gözlerimde ayak ucuma cesedi düşen adamın üzerimi kana bulayışı duruyordu ve ellerimde bana zorla öldürttüğü başka bir adamın kanı vardı. Bana silah seslerine alışmamı söylemişti, *bir gün duyduğumda korkup çığlık atmamak için.* Sonra ellerime kan bulaştırdı, *midemin kalkıp da öğürme sesiyle insanlara dilimin olduğunu ifşa etmemek için.* En sonunda ise beni kendisi katil yaptı, *kimseye yalvarmak suretiyle sesimi kullanmamak için.*

O günler buğulu camın ortasında canlandığında zihnimde cam parçalandı ve her bir parçası bedenime saplandı, acıyı bile hissedemiyordum o isim yüzünden. Duygularımı köreltmişti ve beni zihnimin içinde kendimle konuşmaya hapsetmişti.

"Yeval?" Barkın'ın sesini duyduğumda camların bedenimden bir bir çıkıp tekrar birleşerek eski haline döndüğünü hissettim. Sanki o anlar bir anda camın arkasında kalmıştı ve buz kesen camdan bu tarafa hiçbir şey geçmiyordu.

Yüzümü sonunda yana çevirebildiğimde gözlerimi o bal rengini görmemek için yumdum. Eğer eve geri dönmez Barkın'ın yanında kalırsam bu Tuğra'ya resmen savaş açtığım ve karşısında olduğum anlamına gelirdi. Bu savaştan sağ çıkabilir miydim?

Gözlerimi aralayarak beni sabırla bekleyen bal rengi gözlere baktım. "Benim hakkımda neden buraya geldiğim hariç her şeyi sorabilirsin. Her soruna tek tek dürüstlükle cevap vereceğim."

Kitaplık Rafı

Bıraktığım kalemi büyük bir soğukkanlılıkla alıp yeni açtığım kâğıda, "Bu savaşta sırtımı sana yaslayabilir miyim gerçekten?" yazarak ona doğru çevirdim masanın üstünde. "Birine sırtını yaslamak çok risklidir Yeval. Bu kelimenin altından kimse kolay kalkamaz," dedi ciddiyetle, "neden?" yazdım bu kez de gözlerimi onunkilerle buluştururken. Boğazını temizleyerek derin bir nefes bıraktı masaya doğru.

"Birine sırtını dönmek tehlikelidir çünkü bıçak mı saplayacak yoksa sırtını mı yaslayacak bilemezsin ama bana güvenebilirsin Yeval. Çünkü bunu bilmeden sırtımı sana döneceğim ve niyetim sadece sana sırtımı yaslamak olacak. Sen bıçaklarla sırtımı parçalasan bile karşıma geçmediğin sürece sana yüzümü dönmeyeceğim."

"Beni neden bu kadar istiyorsun?" diye sordum kâğıdı buruşturmamak için kendimi zar zor durdururken. "Çünkü hedeflerimiz aynı ve hedefim olan insanların içinden birisin. Ayrıca... Tuğra'da seni istiyor."

"Ben bir yem değilim."

"Sen bir piyonsun ve bu oyunda rengini değiştiğinde piyonların gücünü göreceksin."

Sinirle güldüm, dalga geçmediğini biliyordum ama beni sinirlendiren de tam olarak buydu. Dalga geçmiyor ve oldukça ciddi konuşuyordu. Gerçekten beni bir piyon olarak görüyordu. Gölgem de saklanan şah umurumda değildi. Ne istiyordu sağ gösterip soldan vurmamı mı? *Bunu yapmam için gözümün dönmüş olması gerekliydi.*

"Bugün satın aldığım insanlar oteli boşaltacak, ev hazırlanıyor. Eğer yeni ev istersen bana gece yarısına kadar haber vermen gerekli." Başımı belli belirsiz sallayarak kâğıda, "Alkol içmiyorsun ama nasıl içmeden alkol kokuyorsun?" yazdım ve sonunda beynimin içini istila eden sorudan kurtuldum. Eğer biraz daha sormadan saatler geçirseydim yanında emindim ki gece boyu düşüneceğim bir diğer şey de kokusu olacaktı.

Konuya kafa göz dalmamla afallamış suratına gülümsedim. Gözlerini doldurduğum çaya odaklarken söze girdiğinde sonunda aklımı çelen sorular ve düşünceler bir anda sessizliğe büründü. "Bu koku özel olarak hazırlanıyor, içinde alkolün insanlara bıraktığı afallama duygusu veren birkaç bileşen var. Bu sayede yanımdaki insanların kafası karışıyor ve istediğimi almam kısa sürüyor."

Kitaplık Rafı

Dudaklarım duyduğum her sözde biraz daha aralandı. Bu adam dalga mı geçiyordu yoksa fazla mı paranoyak kontrolcüydü? Az önce onun yüzüne gülen ben şimdi onun yüzüne dönmüş gibiydim, yer değişmişiz gibi o gülmeye başladı bu kez de.

"Bu kadar şaşırma." Ellerini masadan çektiğinde ben hâlâ ona bakındım ve burnuma dolan kokusunu biraz daha güçlü çektim. Demek ki soluduğumda karışan aklım bu yüzden toparlanamıyordu.

"Normalde kimse yanımda bu kadar uzun durup sağlam bir kafayla kalamaz ama alkole dayanıklılığının olduğunu hâlâ sapasağlam kalmandan bir kez daha anladım."

Ayağa kalkarak çıkardığı kabanını üzerine geçirdiğinde, "Gece yarısı eve geçeceğim," diye mırıldandı. Kâğıda, "Bana adresi yaz. Düşünmem gerekli, Kararımı gece yarısı göreceksin." Yazarak ona verdim. "Yani benimle gelmiyorsun?" dedi garip bir tınıyla. Kafamı *gelmiyorum* anlamında salladım. "Normalde gitmene izin vermem bile benim için risk ama güvenini kazanmam için önce benim sana güvenmem lazım. Bunu güvenimin göstergesi olarak düşün ve kararını verdikten sonra..." Kâğıdı masaya yaslayarak ona uzattığım kalemi aldı ve altına bir adres yazmaya başladı.

"Gece yarısı bana gel, gelmeni bekliyor olacağım ve sana bir aracın anahtarını bırakacağım. Geleceksen sadece bu araçla gel çünkü bu aracı kimse takip edemez." Kafamı aşağı yukarı salladım. "Gelmezsen de arabayı misafir ettiğim günlerin karşılığı olarak gör." Söylediğine yine güldüm ve yazdığı kâğıdı alıp altma, "Çok masraflı oldum değil mi?" yazarak alayla okumasını izledim. "Evet, öyle oldun."

Gözleri gözlerime çıktığında omuz silkmeme güldü, ikimizde garip bir şekilde gülüşümüzü küle dönen ateş misali söndürdük ve durgunlaştık. Bu son bakışmamız olabilir miydi? Ya da son yakın olduğumuz an? Kokunu son duyumsadığım an olabilir mi Karamel yoksa bu daha başlangıç mı?

"Öyleyse, gidiyorum. Gece yarısı tekrar görüşmek dileğiyle." Kabanımn önünü düzeltirken gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı ve, "Yarana krem sürmeden iyileşmesini bekleme," diyerek arkasını döndü. Elim refleksle yarama gitti, görmüş ve görmemezlikten mi gelmişti?

Kitaplık Rafı

Madem öyle davrandın neden şimdi böyle söylüyorsun, giderayak mı kıymete bindim?

Diye söylendim kendi kendime. Bu sırada adımları Ezher'in tam yanında durdu ve aralarında geçen kısa konuşmadan sonra karların üzerine yağdığı soğuk havaya karıştı. "Yeval Hanım. Bu araba benim, plakası özel olduğundan ötürü hiçbir şekilde takip edilemez ve verici yerleştirilse bile çalışmaz. Güzel günlerde kullanın ve... Umuyorum ki bu sizinle son görüşmemiz olmaz." Bana uzattığı anahtara bakarken dudaklarımı içeriden sıktım. İçinde patlayıcı olabilir miydi?

Gitmeme izin vermesi bu yüzden miydi yoksa gerçekten bana güvendiğini ve ona güvenmemi istediğini mi göstermeye çalışıyordu. "Dilerseniz size bir taksi de çağırabilirim. Eğer anlaşmayı kabul ederseniz burada benden gece yarısı da arabayı alabilirsiniz." Gözlerimi kıstığımı ve şüpheli bakışlarımla anahtara baktığımı yeni fark etmiştim. Kendime geldiğimde Ezher anahtarı hâlâ sabit bir şekilde tutuyordu ve bakışımı kaydırdığım kapıdan henüz arabaya binmemiş bizi izleyen Barkın'ı görebiliyordum.

Kurumuş dudaklarımı yalayarak anahtarı ince uzun parmaklarımın arasına aldım ve Barkm'a son bir bakış atarak Ezher'in benim için açtığı kapıdan dışarı çıktım. Dışarısı inanılmaz derecede esiyordu ama ikimizde etkilenmiyor gibi birbirimize bakıyorduk.

Cebinden bir sigara paketi çıkardığında ona son bir bakış atarak arkamı döndüm ve arkada duran kilidi açtığımda ışıkları yanan araca doğru yürümeye başladım. Lacivert son model bir Jeep aracın önünde durup önce plakasına baktım, İtalya plakasıydı ve plakada daha önce hiç görmediğim garip bir sembol vardı, sonunda bakışlarımı oradan alıp elimi kapı kulpuna attığımda arkamdan bir ses duyuldu boş sokakta. "Seni bekliyor olacağım Yeval. Yalanların kapıda kaldığı evin içinde gece yarısı *seni bekliyor olacağım.*" Ona yüzümü döndüğümde çoktan kızaran yanaklarında göz gezdirdim ve belli belirsiz kafa sallayarak aracın kapısını açıp içine bindim. Evet yine risk almış bu arabaya binmiştim, bunu yaparken içimdeki sesi dinlediğim için düşündüğümün aksine hiç de huzursuz olmamıştım çünkü iç sesim garip bir şekilde o adama güvenmemi söylüyordu.

Kitaplık Rafı

Arabayı çalıştırıp yanlarından orta hızda geçerken dönme dürtümü zar zor bastırdım, o gözleri bir kez daha görmek için bedenim karıncalanmıştı ama kendimi çok güzel tutabilmiştim. Tek bir mimiğim bile oynamamış yüzüm son bir kez bile ona dönmemişti.

Sonunda onlar dikiz aynasından bile baktığım zaman görüş açımdan çıktığında yavaşlayıp kırmızı ışıkta durdum ve direksiyonda ellerimi birleştirip kafamı arasına gömdüm. Daha önce Tuğra'dan şüphelendiğim çok zamanlar olmuştu, beni istemediği hatta öldürerek başından atmak istediğini sanmıştım ama o zaman neden beni aldı diye düşünerek bu düşüncemden hep vazgeçmeye çalışıyordum. Barkın'ın sözlerinde en haklı olduğu yer de burasıydı, aklımı karıştırmıştı. Tuğra dediği gibi kötülüğü bile sebepsiz yapmayan takıntılı bir narsistti. Bu yüzden aklım bu gerçekleri duyduğunda ip yumağına dönmüştü.

Arkamdan korna sesleri geldiğinde kafamı gömdüğüm yerden kaldırdım ve yeşil ışık yandığından ötürü gaza yüklenip Selcen'in olabileceği tek yere doğru sürdüm. Tabii ki de Nevada'da olmalıydı *ama aklını kaçırmış vaziyette.*

Yolunu tuttuğum sokaklardan geçerken yine geçmişimi düşündüm, söyledikleri doğru olabilir miydi? Söylediği gibi onu da Dolunay'ı da iyi tanırdım ve o az zaman diliminde tanımasına rağmen benden daha çok gerçekleri diline dökebilmişti. Daha çabuk kabullenmiş önüme sunmuştu her şeyi.

Sertçe yutkundum bu düşüncelerle boğuşurken, arabayı yavaşlatıp yolun biraz gerisinde bıraktım ve yutkunarak inip Nevada'ya doğru soğuğa aldırmadan yürümeye başladım. Dolunay'ın yanına gidersem beni asla bırakmazdı çünkü o her zaman yanında olmamı istiyordu. Üvey ailem öldükten sonra beni yanından bir saniye bile ayırmamış hatta ayrı eve çıkmama izin bile vermemişti. Şimdi eşinin karşısında olan bir adamın yanında olmama ne tepki verirdi onu bile bilmiyordum ama benden bir şeyler saklıyorsa ona da eskisi gibi güvenemeyeceğimi biliyordum.

Nevada'nın cam kapısını açıp Hale'yi görmezden ve duymazdan geldim, saat öğle vaktini geçmeye başlamıştı ve bir an önce Selcen ile konuşmam gerekliydi. Karar veremediğim tek konu ise ona takip edilip

Kitaplık Rafı

edilmediğini söylemekti ama sorarsam şüphelenip üzerime geleceğini biliyordum bu yüzden söylememe fikri daha ılımlı hissettiriyordu.

Odalarımızın olduğu kapının önüne geldiğimde beklemeden kapıyı araladım ve onu sandalyesinde oturmuş boş boş duvara bakarken gördüm. Kapının açılışıyla korkmadan yüzünü ağır ağır bana çevirdi, çevirirken de mutsuz bir sesle, "Canına susadın gal- Yeval?" derken bir anda şaşkınca ayağa kalkmıştı. "Siktir, sana bir şey oldu zannettim. Babamın adamlarına emir verdim her yerde seni aratıyordum!" Koşarak kollarını bana doladığında karşılık vererek kollarımı onun beline doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Tuğra ve Dolunay günlerdir ortalığı ayağa kaldırdı her yerde seni arıyorlardı. Geri döndüm yemin ederim döndüm ne adamlar ne de sen yoktun. Sadece cesetlerin alnındaki kurşunları ve yerdeki kırmızı zarları buldum."

Kırmızı zarlar. Karmen'in kalıntıları.

Yüzümü ağır ağır Selcen'in boynundan çektim ve masanın üstündeki yazılar olan kâğıdı ters çevirip sandalyesine oturarak kalemi parmaklarımın arasına aldım. O da bu sırada beni baştan aşağı süzüyor muhtemelen bir şeyim olup olmadığım kontrol ediyordu. "Eve geri dönmeyeceğim Selcen."

"Neden? Bir şey mi oldu? Bize gel." Kafamı olumsuzca sallayarak tekrar kâğıda döndüm. "Kulübe de eskisi kadar sık gelemeyeceğim."

"Ne oldu orada Yeval, bana her şeyi anlatmadan hiçbir yere gitmiyorsun." Kollarını birbirine dolayarak kaşlarını çattığında kâğıdı dizime yerleştirerek kafamda söyleyebileceğim kadarını hesaplayıp kâğıda dökmeye başladım. "Ailemin ölümünde Tuğra'nın ya da çevresinin parmağı olduğunu düşünüyorum, bunun peşine düşeceğim ve bu konuda bana yardım edecek birini buldum."

Daha doğrusu, o beni buldu.

Ama kader birilerini buluşturmak isterse mutlaka biri diğerini bulur değil mi?

"Tuğra'nın mı? Yeval... Siktir buna imkânsız diyemiyorum çünkü bu Tuğra ama... Kiminle iş birliği yapacaksın? Sen kimseye güvenmezsin nasıl Tuğra'nın karşısına güvenmediğin biriyle çıkacaksın?"

"Güveneceğim, güvenmediğim an çeker vururum." Tabii bu yazdı-

Kitaplık Rafı

ğımda ufak bir tereddüt yaşıyordum ama ciddi bir mesele olur da güvenmezsem kafasına aldığım nişanın ıskalamayacağımdan emindim. Belki ben de çıkamazdım o evden canlı şekilde ama bu beni durdurmazdı. Çünkü Azrail gelmedikçe beni öteki Dünya'ya vücudumu saran kurşunlar bile gönderemezdi.

"Öyleyse artık gölgeden ibaret olmayacaksın?" dedi sorgulayıcı şekilde tek kaşını kaldırarak. Kurumuş dudaklarımı yalayıp ona kısa bir bakış attım. O benim dilsizliğimle el işaretlerimi de gözlerimdeki bakışı da tanımıştı. Elim inanılmaz buz kestiğinden işaretle kendimi anlatmak yerine kalemle yazmayı tercih etmiştim. Şimdi ise gözlerimden her şeyi tahmin edebildiğini parlayan bakışlarından görebiliyordum. Elini birbirine çırparak, "Sonunda gerçekten olduğumuz kişilere bürüneceğiz!" dedi sevinçle.

"Sana birini soracağım." Yazdım kâğıda sevincini görmezden gelerek. "Tabii sor."

"Çakır Alabora kim?" Yazıyı okurken ki yutkunuşunu tek tek seyrettim, gözleri kaçamak şekilde bana döndü. "Kim Selcen?" yazdım bir daha kâğıda.

"Ş... Sey bilmiyorum yani görmedim ama ismini babamdan ötürü çok duydum. Herkesin bildiği ve saygı duyduğu biri olduğunu biliyorum sadece, babamla araları biraz limoni ama iş yapıyorlar diye biliyorum. O geldiğinde evdeki tüm çalışanlar izinliydi ve babam beni evden postalamıştı, hatırlıyor musun bara kaçtığımız geceyi?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "O gece Çakır Alabora bize gelmişti ve sonraki gün babama bir telefon geldi. Ünlü bir işkence uzmanının sağ bıraktığı tek adam Çakır Alaboraymış, yani alt edemediğinden mi yoksa Çakır'ın gücünden mi bilinmiyor hatta doğru olup olmadığı da meçhul." Hızlı konuşmasını bölen derin bir nefesi yüzüme üfledi. "Babam parmağındaki yüzüğü kimden aldığını öğrenmek istedi ben de Dolunay'dan aldığını söylemiştim." Çatık kaşlarımı gördüğünde ellerini suçsuzca kaldırdı. "O zamanlar küçüktüm Yeval sonra pişmanlık duyup bunu Dolunay'a söyledim. Bana sorun olmayacağını ve olursa da çözeceğini söyledi."

Öfkeyle ona bakmaya devam ettim, bana bunu nasıl söylemezdi? "Bak o yüzüğün önemi ne bilmiyorum bahsettiğin adamı da öyle ama

Kitaplık Rafı

eğer gölgeden çıkacaksan seni tek bırakmam Yeval. Yanındaki kim olursa olsun seni karşıma almayacağım ve sen eğer..." Kalçasını masaya yaslayarak birbirine doladığı kollarını sıkılaştırdığında cümlesine de bir yandan devam ediyordu. "Yer altında ait olduğun yerde olmaya karar verdiysen... Ben de yer altına sızarım, sonuçta ben de oraya aitim." Omuz silkmesine göz devirerek önüme döndüm ve yazılarımın olduğu kâğıda boş boş baktım.

Madem birbirimizden bir şey saklayabiliyorduk, Karmen'in onu takip ettiğini sakladığım için kendimi kötü hissetmemeliydim. Çünkü ne kadar birbirimizden sır saklasak da birbirimizin arkasını daima kollardık, eğer o eve gidersem ben de onun gibi arkasını kollayacak canının güvende olacağı hakkında kesin bir madde ekleyecektim anlaşmaya. Eğer olurda gitmezsem o zaman söyleyebilir onun tetikte olmasını sağlayabilirdim ama içimden bir ses bunun Barkın'la aramızda bir sır olarak kalacağını söylüyordu.

"Şimdi söyle... İş birliği yapmayı kabul ettiğin bu adam kim?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak ısınan ellerimi kaldırdım ve, "Barkın Karaduman," dedim. Ardından hemen ekleyerek, "Yalnız bunu kimse senden duymayacak, herkes yan yana gördüğünde anlayacak," dedim.

Ağzı neredeyse ikiye ayrılır vaziyette genişledi. "Ne! Kızım sen aklını mı kaçırdın? Kaç aydır yüzü aranan adamı nereden buldun da iş birliği yapmaya karar verdin?" Elimle ona durmasını cümlenin başından beri işaret etsem de gözü beni görmüyordu. Kollarını çözdü ve deli gibi etrafta tur atmaya başladı. "Ne olduğu belli değil, neden geldiği belli değil, nereden geldiği belli değil," diyerek saymaya başlarken elimi kaldırıp, "İtalya'dan geldi," dedim.

Durup bana ciddi olup olmadığımı sorgular gibi baktı. "Harika, siciline kadar öğreniriz bu bilgiyle kim olduğunu." Sesindeki siteme gülümseyerek, "Merak etme," dedim. "Etmiş gibi miyim? Gerçekten ediyor gibi mi görünüyorum? Çünkü daha delirmedim ve ortalığı birbirine katmadım! Sen canına susamışsın!" Kapı tıklatıldığında ikimizin de bir anda el kol hareketleri kesildi ve yüzümüz kapıya döndü. "Selcen Hanım, iyi misiniz?"

Hızlı adımlarla Selcen'e ilerleyip onu omuzlarından sarstım, acilen

Kitaplık Rafı

kendine gelmesi gerekiyordu. Sonunda derin nefeslerle eli ayağı durulduğunda, "İyiyim Hale, sen çıkabilirsin. Bu gece burayı ben kapatacağım," diye seslendi kapıya doğru.

Hale'nin adım sesleri kesilene kadar bekledim ve gittiğine emin olduktan sonra ona döndüm. "Yani kabul ettin kesin olarak. Ah Yeval senin yüzünden bir gün gerçekten aklımı kaçıracağım!" Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Teknik olarak henüz etmedim ama edeceğim," dedim.

Ellerimi tutup indirdi. "Gerçekten üvey ailen içinse bizde peşine düşebiliriz," diye mırıldandı bana doğru yaklaşıp endişeyle kalkan kaşlarıyla dikkatimi dağıtırken. Ona doğruyu söyleyip söylememek arasında gidip geldim çünkü bu olay çok daha yukarı tırmanıyordu. Öz aileme kadar ulaşma ihtimali Barkın'ın dudaklarından çıkana kadar aklıma hiç gelmemişti ama aklıma düştükten sonra çok çabuk oraya yerleşmişti.

Sertçe yutkunup ellerimi ondan kurtardım ve, "Sadece üvey değil öz ailemin de peşine düşeceğim," dedim. Yüz ifadesini şaşkın hatta belki de daha öfkeli bekliyordum ama o sadece aval aval yüzüme baktı. Kendine gelmeyi ve tekrar nefes alabilmeyi bekliyor gibiydi. Bir süre sonra kendine geldiğini hareket eden vücudundan gördüğümde rahatça nefes verdim. Bir an gerçekten kalbine indiğini zannetmiştim.

"Yeval... Karar senin. Bunu bir gün söyleyeceğini hep biliyordum sadece... Bir anda beklememiştim." Bu kez ellerini omzuma koyan o olduğunda gözlerimi omzuma koyan ellerine çevirdim, hafif titriyorlardı. "Ama bu iş uzun sürecek, uzun süre o adamla iş birliği yapabileceğini düşünüyor musun? Ya da Tuğra ile karşı karşıya kalabilecek misin?"

Kafamı aşağı yukarı salladım düşünmeden. İstediği kadar travmalarımın üzerine oynayabilir beni alt etmek için farklı yollara başvurabilirdi. Bunların bana zarar vermeyeceğinin farkında değildi ama hiçbir hamlesi bana zarar veremezdi. Çünkü eskiden bana her türlü işkenceyi uygulamıştı, sesimi kesmişti bir kere. Acıdan sesimi çıkaramamayı öğretmişti ve beni bu günlere kendisi hazırlamıştı. Elime silah tutmayı bilmeden önce bir tabanca tutuşturup birinin kafasına sıktırmıştı, masumdu deyip vicdan azabı yaşatmıştı. Sonra aklımla oynamış günlerce kâbus görmeme sebep olmuştu. Uykumun en tatlı yerinde hemen yanımda silah patlatmıştı, çığlığım kesilene kadar bunlara hep devam etti ve eğer

Kitaplık Rafı

şimdi kendi olarak girdiği savaşı kazanamayacaksa bunun tek sorumlusu yine kendisi olacaktı.

"Ya panik atakların?" dedi Selcen hiç duymadığım anne tonuyla, duymadığımdan da bunun o ton olmasını istiyor olabilirdim gerçi. "Kendi başıma atlatabilirim," dedim ve ellerini omzumdan çekerek, "Senden istediğim bir şey var," diye ekledim. "Tabii, ne istersen."

"Dolunay'a bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Barkın Bey'i seçtiğini içeren bir mesaj mı?" kafamı aşağı yukarı salladığımda, "Yerine yazar ona veririm," dedi. Buna gülümseyerek karşılık verdim. Cümlelerime kadar ne yazacağımı tahmin edebileceğini biliyordum. O yüzden bu konuda ona güvenerek, "Öyleyse gidiyorum, sevkiyatlarda ve toplantılarda görüşürüz," dedim.

"Yarın dolabımı baştan yerleştirmem gerekecek, sanırım tüm gün alışveriş yapacağım." Sözlerine gülerek kapıya doğru ilerledim ve duraksayıp, "Evin anahtarını versene," diyerek çantasından çıkardığı anahtarlığa bakıp çözerek bana attığı anahtarı havada yakaladım. Saat daha akşama yeni geliyordu, bu yüzden önce kendime ait olan eve gidecektim. Orada biraz dinlenecek sonrasında kararımdan emin olarak kapıda bekleyen lacivert Jeep ile onun yanına gidecektim.

Arabayı beğenmediğimi de gider gitmez söylemem gerekliydi çünkü fazla yüksekti ve topuklu giydiğimde kullanmak açısmdan hiç rahat olmazdı. Açtığım kapıdan çıkarken son bir kez arkamı dönüp baktım. "Ne yaptığını bildiğine güveniyorum Yeval. Bir şey olursa tek bir mesajın yeterli."

Kafamı onu onaylar nitelikte salladım ve odadan çıkıp kapıyı kapattım. Eğer öz ailemi söylemeseydim kolay kolay yatışmayacağını ve beni bırakmayacağını biliyordum. Çünkü o da Dolunay gibiydi, küçüklüğümden beri yan yanaydık ve tek kardeş olduğundan onun için kardeş gözüyle görebildiği tek ben vardım. En azından küçüklüğünden beri bana söylediği buydu. Benim gördüğüm ise herkesin bir gün bana ihanet edebileceğiydi, böylece hiçbir ihanet beni yıksa da uçurumdan düşüremez ölümün kıyısına sürükleyemezdi.

Nevada'nın cam kapısını aralayarak saatler önce geldiğim bu yerden çıktığımda soğuk yine bana hayat gibi sert bir tokat attı. Önemsemedim,

Kitaplık Rafı

sadece cebimdeki anahtarı çıkararak hâlâ sapa sağlam ileride duran arabaya binip kendi villama doğru sürmeye başladım.

Buradan çok uzaktı, hatta gözlerden de uzaktı. Bu evi yıllar önce aldığımda Selcen'in üzerine yapmıştım. Çünkü o ve Dolunay hariç kimsenin bilmesini istemiyordum. Dilersem iş birliği süresince burada da kalabilirdim, başıma tonla koruma alabilir ya da göndereceği kendi korumalarını da kabul edebilirdim ama bu ne kadar mantıklı olurdu bilemiyordum. Çünkü eğer arkamdan iş çevirecekse onu yakınındayken öğrenmek daha kolay olurdu, ayrıca benden sakladığı şeyler illaki olacaktı. Evde onunla olmak öğrenmemi kolaylaştırabilirdi. Öteki yandan canım da oldukça tehlikeye girerdi ama bir süre sonra hayatınızın tehlikede olup olmamasını da önemseyemiyordunuz.

Hava kararmaya ve karanlık etrafı sarmaya başladığında araba farları yolumu aydınlatmaya başladı, telefonum neredeydi hiçbir fikrim yoktu ama yenisini en geç yarın edinmem gerekliydi.

Gergin bir nefesi yüzümü yana doğru çevirirken bıraktım, cam yine buğulandı ve kısa süre içinde kayboldu. Kaybolduğu yerden gözlerimi kararmaya yüz tutmuş havaya ve gireceğim sokağa çevirdim ve kendi evimin olduğu yoldan yokuşu çıkmaya başladım.

Manzarası güzel, havuzu olan bir villaydı. Tam beni anlatan muhtemelen şu an karla kaplanmış evin karanlık görüntüsü uzaktan gözükmeye başladığında hızımı arttırıp aracı dış kapının hemen önüne park ettim ve kabanımm önünü örterek dış kapıyı çiple açtım. Açılan kapının hemen ardından içeriyi otomatik aydınlatmalar aydınlatmaya başlamıştı. Dış kapıdan içeri girip ana kapıya taktığım kilidi çevirdim ve uzun zamandır gelmediğim evimin hoş lavanta kokusunu içime çektim.

Burnum bu hoş koku arasında bile karamel kokusunu arıyordu. Bu etki yüzünden kendime bir küfür savurup kapıyı örterek alkol masama ve masanın yanındaki gömme alkol dolabıma ilerledim. Sonra yerdeki kanlı ayak izlerini görüp durdum.

Gözlerim etrafı kısa süre taradı ve ağır adımlarım masama doğru ilerledi, elim masanın hemen altında hazırda bulunan tabancayı kavradığında gözlerim sonunda arkamdan önüme dönmüştü ve masanın altındaki silahı kavrayan elim oradan çekildi.

Kitaplık Rafı

İçimden yine bir *siktir* diye mırıldandım. Masamın üzerinde Barkın'ın evinde ikram ettiği alkolü bitirdiğim, kenarında ruj izimin olduğu kadeh duruyordu.

İçindeki notu buradan bile görebiliyordum.

Beraber çalışmak için sabırsızlanıyorum.

K.

Kadehin içindeki notu aldıktan sonra avuç içimde buruşturdum ve kadehi alarak gece yarısını beklemeden öfkeyle evden çıktım. Kapıyı öyle sert kapatmıştım ki arkamdan birden fazla kez yankılanmıştı ve dış kapıdan çıkmamla ışıklar kesildi. Etrafı yine karanlık sardı.

Arabaya kendimi attığımda sadece kısa bir süre önüm aydınlanmıştı, sonrasında ise kendi isteğimle ışığı kapatmış kadehi yana bırakarak geldiğim yerden hızla cebime sıkıştırdığım adresi çıkarmıştım. Semti buraya çok da uzak değildi, gidene kadar bedenime yayılan öfkem bile dinmezdi.

Dudaklarımı ısırarak hızımı yüklü miktarda ceza yiyebileceğim kadar arttırdım ve tahmini bir saate yakın sürecek yolu sadece on beş dakikada katettim.

Öfkeliydim çünkü hem iş birliği yapmak istiyor hem de bana alttan alta tehdit mesajı mı bırakıyordu? *Ah o silahı otelden alacaktım!*

Bir elimle direksiyonu tutarken diğer elimle aklıma gelen düşünceyi onaylamak için torpidoyu açtım, tam da tahmin ettiğim gibi orada gümüş bir tabanca duruyordu. Uzandığım yerden doğrularak yola dikkatimi tekrar verdiğimde uzakta ve tepede kalan başka bir ev göründü. Etrafında ışıklar yanıyor her tarafında korumalar geziyordu.

Evin iki katı da beyaz renk çatısı ve kapısı siyah renkti.

Hızlı şekilde sallanarak çıktığım yokuşun ardından büyük siyah iki kanatlı kapının önüne geldiğimde hızımı düşürdüm, korumalar aracı görür görmez kapıyı açtılar ve durdurmadan önümden çekildiler.

Kucağıma bıraktığım silahı arabayı gelişi güzel bırakır bırakmaz kontrol edip kavradım ve diğer elimle kadehi alıp araçtan çıktım. Kapının girişinde kimse yoktu ve kapı aralıktı. Derin bir nefes alarak göğsümün dengesiz iniş kalkışlarını umursamadan içeri doğru ilerledim. Adım seslerim içeri girer girmez sessizlikte yankılanmaya başlamıştı ve

Kitaplık Rafı

birkaç adımda geniş girişten salon olduğunu tahmin ettiğim yere gelmiştim. Kırmızı siyah deri koltuklar, açık gri duvarlar ve siyah ayaklı camdan bir yemek masası olan sade bir salondu.

Sadece gözüme koltuğun hemen köşesinde duran satranç tahtası çarpmıştı, taşlar oynanmış ve şah mat olunmuş vaziyette duruyordu.

Elimdeki kadehi arkama alarak arkası dönük bedenine silahı doğrulttum. Yansıyan görüntüme baktı camdan bir süre ve gülümsedi sadece. "Ne kabahat işledim?" Yüzünü ağır ağır bana döndüğünde gözlerinin güzelliğine bir kere daha küfretmek istedim ama son zamanlarda beni ne kadar küfürbaz birine dönüştürdüğünün de farkındaydım ve bunu durdurmaya çalışıyordum ama bu koku burnuma doldukça gerçekten zor oluyordu.

"Solundaki kâğıda ne kabahat işlediğimi yaz," dedi göz ucuyla benim için bıraktığı deftere bakarak, ben bakma gereği bile duymadım ve arkama sakladığım kadehi ona çevirip sallayarak tek kaşımı kaldırdım. Bir süre sadece kadehe baktı ve sessizlik yine etrafımızda dört döndü. Sonraysa eliyle alnını kaşıyıp dudaklarını öfkeyle ısırmıştı. "Bunu Karmen mi bıraktı?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Seni tehdit falan etmiyorum Yeval, güven bana ben böyle tehdit etmem. Karmen sadece... Biraz dengesiz."

Hayretle kaşlarımı kaldırıp gülümsedim. Onun dengesizliğini dengeleyebileceğime emindim ama böyle oyunlarla uğraşmazdım. "Buraya hesap sormaya mı geldin cevap vermeye mi?" diye sordu bana doğru bir adım atarak. Attığı adıma ve gölgemizin düştüğü cama baktım. Camın hemen ardından yine yağıyordu kar lapa lapa. Gözlerimi gözlerinden daha fazla uzaklaştıramayacağımı anladıktan sonra ona çevirmek zorunda kaldım ve silahı indirdim.

"Güzel... Öyleyse cevabını ver." Uzattığı ele baktım, eğer silahı verirsem bu kabul ettiğim anlamına gelecekti. Eğer silahı vermez arkamı döner ve burayı terk edersem bu da reddettiğim anlamına gelirdi.

Uzattığı ilk eli anımsadım karanlık beni davet etmişti ve ben reddetmiştim. O eli tutmamıştım. Bu kez tutmak için son şansımdı, eğer tutarsam bu eli canlı bırakamazdım. Herkese karşı gelebilirdim ama bu herkes onu da kapsıyor muydu bundan emin değildim.

Kitaplık Rafı

Elimdeki silahı ağır adımlarımla ona ilerledikten hemen sonra avucuna bıraktım. Derin bir nefes verdi, omuzlarından sanki büyük bir yük kalkmış gibiydi.

"Yukarı katı tamamen sana hazırlattım, erken gelsen de yetiştirdiler," dedi fısıltıyla. Kafamı aşağı yukarı salladım ve elimi silahtan çektim. "Gerekmedikçe aynı yerde bulunmamıza da gerek yok ama bulunsak da bundan rahatsızlık duymayacağım," diye devam etti sözlerine elindeki silaha bakarak. "Şunu bil ki artık sadece ortak değiliz." Belli belirsiz afallayan yüzümle ona baktım. "Ölümün ve yaşamın bir olduğu bu yol ikimizin Yeval, eve hoş geldin."

Kitaplık Rafı

4. BÖLÜM

Gölü Göl Yapan Damlalardır

Acıyla kalbimin olduğunu çığlıkla karanlıkta olduğumu gördüm.

Ve işte buradayım. Ormanların etrafını sardığı tahminimce beş altı odalık bir taş evin alt katının büyük salonunda elimde tuttuğum kadehle Azrail'imin karşısındayım. Kadehi bana uzatan bu adam ölümle aramdaki tek engeldi, onu ilk gördüğümden beri önümde duruyordu ve önümde durması beni geride bırakmak istemesinden değildi sadece ölümümün önüne geçmişti. Bunu anladığımda ise her şey çok geçti.

Buradaydım, diğer elimde bir silahla karşısında duruyordum. Silah ne kadar ona uzanmış olsa da kadeh kadar soğuk ve yakınımdaydı. İkisinde de benim izim vardı.

Elimi ona olan yakınlığımı kesmek için geri çektim ve silahı tutan elimle beraber arkamda bağladım. Gözlerini silahtan aldı, silahı hemen sağında kalan yuvarlak cam masaya bırakıp "Ceketimi çıkarabilir miyim?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım karşısında öylece dikilirken. Cam da ki yansımamız bizi karşı karşıya durduğumuz için birleşik gösteriyordu. Kollarımı kaldırsam sanki sarılıyor gibi görünecektik. Neydi bu paralel evren görüntüsü mü?

Önünü açarak boğazını temizledi ve ceketini çıkarıp camın önünde duran tekli koltuğun üzerine bıraktı. "Dolunay Akkor'la görüşmedin," dedi ve gömleğinin kollarındaki gümüş S harfli iğneleri çıkarıp kollarını katladı. Kafamı *görüşmedim* dercesine olumsuzca salladım. "Seni bırakmayacağını mı düşündün."

Kitaplık Rafı

Kafamı sağa sola hızlı hızlı *eh* der gibi salladım bu kez de. Güldü ve duvara gömme olarak tasarlanmış içki dolabının kapaklarını açıp gözlerimi şenlendirdi. "Bir kırmızı şarap daha?"

Ona doğru ilerleyerek kadehi silahın yanına bıraktım ve kenarda duran boş kâğıda, "Beraber içeceksek?" yazıp ona çevirerek tek kaşımı kaldırdım.

"Pekâlâ," diye mırıldanarak iki kadeh çıkardı. O koltuk takımına ilerlerken ben de içeriden ışığı yanan alkol şişelerinden kırmızı şarabı bulup çıkardım ve dolabın kapaklarını örtüp ona doğru ilerleyerek tam karşısına oturdum. Şarap şişesini açışımı ve bacak bacak üstüne atarak kadehleri dolduruşumu tek tek özenle seyretti.

Seyredişine aldırmadım, gömleğinin ilk iki düğmesini açışına da aldırmadım. Sadece göz ucuyla onu inceledim. Karakterini, hal ve hareketlerini çözmeye çalıştım. Sadece sessiz durması bu işi zorlaştırdı, sanki onda kendimi görür gibi oldum ara sıra.

Sessizlik dilden çok gözlerin işlev gördüğünü işaret ederdi ve gözler dilden daha tehlikeliydi. Çünkü dil söyler ortadan kaybolurdu ama gözler, onlar her şeyi saniye saniye zihne kaydeden bir kamera gibiydi. Tehlikeli ve ulaşılabilirdi.

Dudaklarımı yalayarak şişeyi kadehin ağzından çektim ve kapatıp kadehlerin ortasında öylece bıraktım. Kadehi almaya yeltenmedi, ben ise ince beline parmaklarımı dolayarak arkama yaslandım ve büyük bir yudum aldım.

"Burada kalacaksın, öyle değil mi?" diye mırıldandı gözlerini doldurduğum kadehe dikerken. Dudaklarımı büzerek *bilmiyorum* dedim. "Eğer başka yerde kalacaksan oranın güvenliğini sağlamalıyım," dedi, güldüm.

Ardından kadehi bırakıp kâğıt ve kalemi alarak yerime tekrar oturdum. Kâğıda, "Ya da yanıma ajan yerleştireceksin, belki de aksi durumda beni öldürmesi için bir seri katil?" yazdım. Bu söylediğime yine güldü. "Peki öyleyse korumaları sen seç ben de yeterli olup olmadıklarını kontrol edeyim."

"Düşünürüm."

"Düşün."

Kitaplık Rafı

Önündeki kadehten gözlerini aldığında bu kez kadeh onun parmaklarının esiri oldu. Dizine yaslayarak benim gibi arkasına yaslandı. "Dolunay akkor artık yanımda olduğunu biliyor mu?" Kalemi elime alıp kâğıdı dizime yasladım. "Dolunay'a istediğim detayları söylerim ama Tuğra'nın hiçbir şeyden haberi olmayacak. Sen de dahil kimse gördüğünden fazlasını ona söylemeyecek."

Yazdığımdan memnun olur gibi mırıltılar çıkararak kadehinden küçük bir yudum aldı. Ne kadar kendini ve yüzünü gizlese de içmekten memnun olmadığını görebiliyordum. "Fazla kullanmıyorsun ha?" Kafasını aşağı yukarı salladı ve içtiğim büyük yuduma büyük bir hayranlıkla baktı. "Ayık kalmaya çalışıyorum, kullandığım koku yeterince alkol kullanıyormuşum hissi veriyor zaten."

Söylediğine gülümsedim. "Acaba kokunu yapan kişi bana da bir koku hazırlayabilir mi? Hoşuma gitti." "Elbette, eğer birbirimize karşılıklı güvendiğimizden emin olursak... Sana da istediğin şekilde bir koku hazırlatırım."

"Ya da beklemek yerine adamını bulur kendim de istediğim kokuyu hazırlamasını rica edebilirim." Omuz silkerek gülümsedim. Dişlerini görür gibi olsam da gülümsememek için direndi. "Neden böyle bir şey yapasın?"

"Çünkü ben kokuyu ileriki zamanda istemiyorum. Belki bu hafta belki de sonraki hafta, canım ne zaman ister kestiremedim ama senin verdiğin zamana kadar uzayacağını sanmıyorum."

"Çok masraflısın," dedi yine ve kadehinden bu kez büyük bir yudum aldı. "Parası bol olan biri için beklenmedik sözler."

"Eğer bir gün o bol para suyunu çekerse para kaynağımız sen olmak zorunda kalacaksın."

"Vereceğim parayı faizli almak istediğin için beklediğini biliyordum," yazdım gülerek. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Para en az silah kadar gerekli, biliyorsun."

"Biliyorum." Kadehi masanın üzerine bırakarak ayağa kalktığında masaya bıraktığı şekilli s harflerine baktım. İğnelerin ince kısmı bile hafif şekilli gibi görünüyordu.

Dudaklarımı ısırdım ve önüme konulan telefona baktım, son mo-

Kitaplık Rafı

del bir iOS cihazıydı. "İçinde en yakın arkadaşın Selcen Alakurt, Ablan Dolunay Akkor ile eşi Tuğra Akkor ve Selcen'in erkek arkadaşının numarası var. Hatta çalıştığın kulübün diğer çalışanı Hale Sızmaz'ın da numarası var. Diğer kimseyi kaydetmemişsin, herkes numarasıyla duruyor. Galerinde de hiç resim yok, Spotify hesabını bu telefona açtırdım ve geri kalan tüm uygulamaları aynı şekilde yüklettim. Kalan hesaplarına kendin girebilirsin. Ekstra eski telefonundan tek farkı yeni çıktığından üst model olması ve oraya eklenen bir numara daha olması. Kendimi S.K olarak kaydettim. Seni aradığımda ya da mesaj attığımda B harfi kimliğimi riske atardı."

"S harfi?" yazarak gözlerimi tekrar masanın üzerindeki kol iğnelerine çevirdim. "Öğrenmen yakın."

Önümdeki telefonu elime alıp açtım ve içindekileri kontrol ettim, önemli olan her şey buradaydı ve önemsizler yoksa da önemli değildi. Kafamı aşağı yukarı sallayarak kadehimin içinde kalan şarabı içip dudaklarımda kalan damlalarını temizledim. Masaya bıraktığım kadehten bana çevirdi o bal rengi gözlerini. Ayağa kalkmadan önce kâğıda, "Bu gece burada kalacağım." Yazarak önüne bıraktım. "Sadece bu gece mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Omuz silktim, bir daha da arkama bakmadan yukarı çıkan merdivenlere ilerledim. Elimde telefondan başka bir şey yoktu. Merdivenleri çıkarken ayakkabımın çıkardığı sese ve otomatik yanan merdivenin ışıklarına baktım. Çok sürmedi, sadece baktım ve üst kata çıkıp kafamı etrafa çevirdim. Solda geniş bir mutfak vardı, Amerikan mutfak desem daha doğru olurdu ve merdivenin oluşturduğu geniş alanda kapısız şekilde solumda duruyordu. Hemen karşımda iki oda kapısı sağımda ise oturma odası var gibi görünüyordu çünkü aralık kapıdan koltuk takımını görebiliyordum.

Karşımda duran odanın kapısını araladım, kırmızı siyah döşenmiş odaya bakıp gülümsedim. Sonunda beni yansıtan bir yere gelmiştim. Gözüm hemen solumda duran Barkın'ın oteldeki siyah piyon ve kırmızı vezirine takıldı. Bu odada da kapının hemen solunda duruyorlardı ve piyondan daha büyük olan vezirin üstünde bir not yapışmış vaziyette sallanıyordu.

Kitaplık Rafı

İlerleyip onu aldım ve çatık kaşlarımla güzel italik el yazısını okudum. *'Gözünü alamıyordun, ben de harika bir ev hediyesi olacağını düşündüm.'*

Pekâlâ, bu adamın bu kadar kontrolcü olması hiç hoş değildi, bu kadar dikkatli olması da aynı şekilde.

Elimdeki notu tekrar üstüne yapıştırıp etrafa bakınmaya devam ettim. Yatak başlığı ve oda takımı tamamen siyahtı ama nevresim takımı ve tablo tarzı şeyler kırmızıyla odayı tamamlamıştı. Başkaları baktığında iç karartıcı görünebilirdi ya da başta güzel gelip sonra boğabilirdi. Ben mecazi anlamda nefes almadığım için beni boğmuyordu, yıllardır da boğmamıştı. Bu yüzden gülümseyerek odada gezinip yan odaya geçtim. Düşündüğüm gibi banyoydu ve gri renginde döşenmişti. Hem duş kabini hem de küvet vardı.

Demek her türlü konforu kalmam için sağladın Barkın Karaduman.

Geniş yuvarlak aynadan gözlerimi kendime çevirdiğimde bir anlığına yüzümde kanların olduğunu sandım. Sanki damlacıklar ve kanlı el izleri yüzümdeydi. Kafamı sağa sola salladığımda görüntü kayboldu ve yerini karanlıkta ufak tefek gözleri parlayan geniş bir kız görüntüsüne bıraktı.

Boynumu kütleterek banyodan da çıktım ve salona girdim, klasik gri kırmızı karışımı bir salon takımıydı. Çok fazla oyalanmadan bana hazırlanan odaya girip dolabı açtım ve her türlü alınan her renkte dizilen kıyafetlerden pijama olanı alıp giyinerek saçlarımı tepeden sıkı bir at kuyruğu ile topladım. Makyajım hâlâ yüzümdeydi, keskin ve hafif kalın eyeliner ile uzun kirpiklerim gözlerimi keskin kılıyordu ve bu görüntüyü seviyordum. Kararan havaya ve tepeye çıkan güneşin gölgesini andıran aya baktım boydan boya cama doğru ilerleyerek.

Barkın'a Karmen'den bu şekilde notlar almak istemediğimi bir daha alırsam karşılık vereceğimi söyleyecektim ama bunu o konuşmalar arasında unuttuğumu hatırladım. Ayrıca canım sigara istiyordu, ensemi kaşıyarak odamdan çıktım ve hiçbir ışığı yakmadan aşağı doğru inmeye başladım, ben yakmasam da merdiven tekrar aydınlanmıştı ama bu sadece iki saniye sürdü çünkü merdivenin dönemeç kısmından salonu görebiliyordum ve salonda tek beklediğim Barkın olmasına rağmen orada duran sadece Barkın değildi.

Kitaplık Rafı

Davetsiz bir misafirdi.

Barkın masada tek başına duran temiz kadehi eğilerek ona doğru ittirdiğinde merdivenin üst ışıklarının sönmesini bekledim. İkiye ayrılan merdivenin yukarı ve aşağı kısmı ayrı ayrı yanıyor merdivenin ilk basamağına basmadıkça yan sön yapmıyordu. O yüzden benim geldiğimi görmeleri mümkün değildi, duymalarıysa... *ki o daha da mümkün değildi.*

"Adamın kardeşini hallettin mi?"

Kafasındaki şapkasını bugün çıkarmadı, Barkın'ın arkası Karmen'in ise yüzü bana dönüktü. Sessizliğimi kullanarak gölgemin bile görünmeyeceği bir açıya geçtim ve onları izlemeye koyuldum. "Toprak altında," dedi eşsiz sesiyle. Dudaklarımı ısırarak şapkasının altında saklanan yüzü görmeye çalıştım ama tüm ışıklar sönüktü ve şapkası çenesine kadar her şeyini kapatıyordu. Sadece oynayan çenesiyle çiğnediği sakızı görebiliyordum. Çene yapısı keskin ve köşeliydi. Üzerinde siyah bedenine yapışan bir bluz vardı, belindeki silahı ve kargo pantolonun cebinde duran bıçağın parıltısını görebiliyordum. Eve uzun siyah bağcıklı botlarıyla girmişti ve gördüğüm kadarıyla botunun altında nemli topraklar vardı.

"Alabora?" diye sordu Barkın Karmen'in kadehini doldururken. "Alabora yeni bir teslimat için açık arttırma düşünüyor."

"Kimler katılacak?" Barkın benim açtığım şişeyi kapatarak kenara koydu ve arkasına yaslanarak kollarını koltuğun iki yanma yasladı. "Beklediğin herkes. Katılmalısın."

"Katılacağım."

Karmen kafasını aşağı yukarı salladı. "Orada ol, keskin nişancılığına ihtiyacım olabilir. Çünkü oraya yalnız gitmeyi düşünmüyorum."

"Kızı mı götüreceksin?"

"Gelmek isterse..." İç çekişiyle bedeni kalkıp indi. "O gelirse Alakurt'un da geleceğine eminim."

"Alabora'yla tanışma zamanları geldi de geçiyor," dedi Barkın hiç tanımadığım birinden bahsederken. Tırnaklarımın sivri ucunu tenimde gezdirmeye başladım sessizce, heyecan ve gerginlik kanımda dolanıyordu.

"Sence kalacak mı, gidecek mi? Temelli kalırım demediğine ka-

Kitaplık Rafı

lıbımı basarım," dedi ve güldü. Hayatımda böylesine güzel bir gülüş duyduğumu hatırlamıyordum. Barkında sessizce güldü, *belki de az önce söylediğimi tekrar düşünmeliydim.*

"Bu gecelik kalıyor ama yarın için bilmiyorum." Bir dirseğini kırarak eliyle alnını ovuşturmaya başladı. "Giderse onu koruma altında tutmak zor olur, zapt edilemez bir kız." "Gözlemlediğim kadarıyla kendini koruyabilir." "Evet koruyabilir ama... Tuğra Akkor'un onda büyük bir etkisi olduğunu düşünüyorum. Eğer kızın işine yaramayacağını düşünür ve öldürmeye kalkarsa o zaman kendini koruyamayabilir."

"Dolunay Akkor öyle mi söyledi?" Karmen kadehini dudaklarından çekti ve dizine yaslayarak ince belinden tuttu, kadehi döndürmeye başladı. "İması bu yöndeydi."

"Kız giderse..." diye başladığı söze kadehi kafasına diktikten hemen sonra ayaklanarak devam etti. "Korumam altında olur, onu da hallederim." Kadehi masaya bıraktı ve şapkasını düzeltip arkasında durduğunu yeni gördüğüm ceketini üzerine geçirdi. "Ama umarım kalmaz ben de kendi odamı geri alırım." Onun gidişini izlerken bir tık daha geriye çekildim. Karanlık gölgesi ve adım sesleri tüm duyularımı kilitlemişti. Barkın'ın bana hazırlattığı oda onun muydu?

Tanrım bu adamla Karmen'in alakası neydi ki aynı evde kalıyorlardı? Kardeş, kuzen ya da üvey kardeş?

Elimi ensemdeki kabaran saç kısmıma atıp kapanan kapı sesiyle tekrar bir adım öne çıktım. Barkın elindeki kadehi kenara koydu ve ayağa kalkıp içki dolabına ilerledi. Açtığı dolabın en alt rafına benim dudak izimin olduğu, gelirken masaya bıraktığım kadehi koymuştu. Onu aldı ve ince belinden tutarak çevirmeye başladı.

Sessizce onu izledim ve derin nefes alışverişini dinledim. Kafasını tavana kaldırdı ve gözlerini yumdu. Çaprazlama durduğundan yüzünün bir tarafını görebiliyordum. Onun gibi gözlerimi tavana çıkardım ve ardından indirip açık dolabın yanan ışığında dolabın iki kanatlı kapağmda yazan yazıyı gördüm.

Taş kaybetmemek için çok oyun kaybedilmiştir.

Barkın kafasını yere eğip kadehi yerine koyduğunda dikkatim yazıdan tamamen dağıldı ve ona odaklandı. Dolabı örterek koltuğa koyduğu

Kitaplık Rafı

ceketini aldı ve koluna bırakıp salondan çıkarak koridora ilerledi. Sanırım onun için de uyku vaktiydi.

Adım sesleri kesilene kadar olduğum yerde bekledim ardından kapı kapanma sesi duyuldu ve yerimden kıpırdamadan beklemeye devam ettim. Sonunda telefonla konuşma sesi uzaktan ve boğuk geldiğinde odaya girdiğinden emin olarak merdivenlerden indim ve masanın üstündeki paket ile silahı alıp içki dolabına kısa bir bakış atarak odama çıktım.

Çıkar çıkmaz ilk yaptığım şey silahı yastığımın altına bırakıp üzerime dolaptan bir hırka alarak balkona çıkmaktı, sigara paketini açtım ve bir dalı dudaklarıma yaslayıp içindeki çakmakla sigaramın ucunu yaktım. İlk çektiğim nefeste önümde varlığını yeni fark ettiğim hasır oturma takımını fark etmiştim. Oraya ilerleyip yuvarlak tekli koltuğuna oturdum ve dizlerimi karnıma çekip hırkamı dizlerime kadar örttüm. Kar incecik yağmur çiselemesi gibi yağıyordu ve bunu uzaktaki sokak lambaları aydınlatmıştı. Eğer bakmasam muhtemelen hâlâ kar yağışına devam edildiğini fark etmezdim bile.

Dumanı etrafa rastgele üfleyerek kafamı sesin geldiği yöne çevirdim, aşağıda kalan bir balkon buradan görünüyordu ve tam çaprazımda kalıyordu. O balkonun kime ait olduğunu söylemeye bile gerek yoktu.

"Yarın sekizde Ezher." Ceketi üzerinde yoktu ve düğmeleri hâlâ açıktı, oturma grubunun önünde ayakta duruyor öylece kar yağan ağaçların etrafımızı sardığı yola bakıyordu. "Karmen de orada olacak, motorunu yeni evine götür."

Muhtemelen hattın ucunda olan Ezher'i dinliyordu. Bir süre sonra, "Sana mesaj atarım," dedi ve telefonu kapatarak cam balkonun ucuyla arasında kalan bir adımı attı. Yüzünü bana bile dönmemişti ama ucuyla hareketi sezdiğine emindim. Çünkü bana, "Beni göz önünde tutmak için mi kaldınız bu gece?" diye sordu sesini yükselterek. Bir dakika sonra yüzünü bana döndüğünde tekli koltuğun hemen camın önünde olan yerinden ona kafamı olumluca salladım. "Öyleyse beni göz önünde tutmak için burada daha çok kalmalısınız."

Sözlerine karşılık vermedim sadece sigaramdan derin bir nefes daha çektim ve ona doğru üfledim, sigarama baktı ardından, "Afiyet olsun ve... iyi geceler," diyerek balkonun kapısını açarak içeri girdi ve gö-

Kitaplık Rafı

rüşün çok daha azaldığı yerden bana kafa sallayarak karanlık odasında kayboldu.

Ardından sadece son bir nefes daha çektim, parmak ucuma yaklaşan sigarayı aşağı attım ve koltuktan kalkıp hırkayı çıkararak oraya bıraktım. Aralık balkondan içeri girdiğimde içerinin sıcaklığı tenimi ısıtmaya başladı, girene kadar soğuğun ne derece olduğunu fark edememiştim.

Odaya girdiğimde perdeleri kapatma zahmetine girmeden kapımı kilitleyerek yatağa ilerledim ve içine girer girmez gözlerimi yumdum. Elimin altında soğuk metal silah duruyordu, tetikte olmak için parmaklarımı ona doladım ve derin bir nefes verip gözlerimi yumdum.

Olası bir durumda buranın konumunu Selcen'e atmak mantıklı olurdu ama eğer ortak olacaksak Selcen'in burayı bilmemesi onun açısından daha iyiydi. O yüzden iki ihtimali de baz alarak yine sabretmeye karar verdim ve hiçbir şey yapmadan sadece uyudum, çünkü uyumak ölüme alışmaya başlamak demekti ve ben... Hem uykuda hem gerçekte ölümden hiç bir adım uzakta olmadım.

Güneşin doğuşu ve karların tüm yer yüzünü kaplayışını görüyordum zifiri karanlık gözlerimle. Hava bembeyazdı, kar daha da yağmış gibiydi. Belki de aşağısı o kadar karanlıktı ki aydınlığı unutmayalım diye bu kadar beyazdı her yer. Karanlığı temizlesin diye yağıyordu karlar belki de buraya.

Yine de temizleyemiyordu, belki gözlerimin karalığından öyle görüyordum belki de içinde olduğumdan, sonuç olarak hiçbir ışık burayı aydınlatamıyordu. Sadece gökyüzü beyazdı o kadar, beyazdı ama aydınlık değildi.

Bense karların içinde diz çökmüş halde oturuyordum, sağımda ve solumda koyu yeşil ağaçlar üzerini kaplayan beyaz karla gizlendiklerini sanıyorlardı ama orada olduklarını biliyordum. Bazısından karlar kum tanesi gibi düşüyordu, bazılarında ise sapasağlam yapışmış gibi duruyordu.

Dizlerimin üzerinden kalktım ve bileğime gelen kara baktım, sonra karın içinden çıkarttığım kanın kuruduğu ellerimle sol elimde tuttuğum silaha baktım. Silah gümüş rengindeydi ama elimdeki kurumuş kan oraya da bulaşmıştı. Ben ise öylece duruyordum, gözlerimi arkama çevir-

Kitaplık Rafı

diğimde ufacık bir çizgi şeklinde açılan yolu gördüm. Kar dümdüzdü ve uzaktan gelen bir motor sesi duyuldu. Kaskı olmayan bir adam siyah büyük bir motorla bana doğru geliyordu. Kim olduğunu sadece taktığı şapkasından anladım ve hızlı adımlarla kara gire çıka koşmaya başladım. Koşarken bir yandan da silahın emniyetini açıyordum ve titreyen ellerimi olduğunca görmezden gelmeye çalışıyordum. Sonunda durup silahı sıkıca kavrayarak arkamı döndüm ve silahı tam da geldiği yola doğrulttum ama arkamda kimse yoktu. Hatta açılan o yol bile yoktu, her yer beni içine çeken karla dolup taşmıştı.

Nefes nefese silahı indirdim ve bembeyaz olan yerle göğe bakındım. Kar hâlâ yağıyordu, Barkın'ın evi hemen ilerideydi ve net görebileceğim bir yerde dikilmiş elleri cebinde beni izliyordu. Üzerinde siyah bir gömlek üstünde de siyah bir takım elbise vardı, takım elbisenin hemen solunda ise bir meclis armasını andıran arma takılıydı.

Hemen arkamdan yüksek bir patlama sesi geldiğinde irkilerek arkamı döndüm ve hiçbir şey göremeyerek Barkın'a bakmak için geri kafamı çevirdim ama o da orada yoktu. Koca karla ve beyazla sarılmış yerde bir ben vardım.

Gözlerim damla sesleriyle gökten yere doğru hafifçe indiğinde nefesimi tuttum. Kan yağıyordu, kırmızı damlalar üzerimden ellerime, ellerimden karların üstüne yağıyor yağdığı yerde karı eritiyordu. Sonunda kulağıma fısıldanan bir ses duydum.

"Bir gün ismimi haykıracaksın Yeval."

"Hayır fısıldayacağım," diye eklendi sese kendi sesim ama o sesimi duymadı. Duymadığına emindim, sadece, "Senin fısıltın bile bir haykırış," dedi ve sesler kayboldu. Karlar ve kanlar kayboldu.

Haykırdım. Hayır, sadece fısıldadım. Senin fısıltın bile bir haykırış.

Tüm bedenimle titreyerek gözlerimi araladım ve yatakta hızla doğruldum. Elimdeki silahın soğukluğu, ellerimle yüzümü kavradığımda saç dibime değdi ve bir kez daha irkilmeme sebep oldu. Terlemiştim, gördüğüme her ne deniyorsa üzerimde bok gibi bir etki bırakmıştı. Ellerimi yüzümden kaydırıp gözlerimi yukarı tavana kaldırdım ve silahı yastığımın altına bırakıp yorganı üzerimden çektim. Hava henüz aydınlanmamıştı, yüzümü tavandan baş ucumda ışığı kısık yanan saate kaydırdım.

Kitaplık Rafı

06.17

Hava hâlâ aydınlanmamıştı ama aydınlanmak üzereydi. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp tokamı saçlarımdan çıkardım ve omzuma düşmesine izin vererek balkona doğru ilerledim. Kapıyı açmadım, sadece camın önünde durup gün doğuşunu izledim ve gördüğüm kâbusu düşündüm.

Güneş yoktu, ay yoktu. Sadece bembeyaz bir gökyüzü ve bembeyaz bir yeryüzü vardı. Her yer kırmızıya dönse de başta tenime kadar işleyen o karı hissetmiştim. O kadar gerçekçiydi ki sıcacık yataktan çıkmama rağmen sanki o karın içinden çıkmış gibi hissediyordum. Sanki karlar derimin altında saklanıyordu hâlâ.

Elimi omzuma atıp sıvazladım. Gün doğuyordu ama gözlerim hâlâ yağan kardan başka bir şey görmüyordu.

Nefesimi cama bırakırken dumanın karı bulanıklaştırmasını izleyerek arkamı döndüm ve banyoya doğru ilerledim. Önce kendime gelmem ve gördüğümün gerçek olmadığını kendime hatırlatmama ihtiyacım vardı.

Ilık suyu açar açmaz üstümdekileri atarak suyun hazır olmasını beklemeden kabine girdim ve oyalanmadan tüm terimi akıtarak mis kokularla doldum. Fazla oyalanmak ve dalmak istemiyordum ama bu ne kadar mümkündü bilmiyordum.

Suyun altında boş duvara baktım ve geçmişimi düşündüm. Kazayı düşündüm, kazadan sonra olduğum ameliyatı ve ameliyattan sonra hissettiğim ağrıyla acıyı düşündüm. Elimi karın bölgeme atarak ameliyat izime baktım. Hemen kasıklarımdaydı, bunu Dolunay dahil kimse bilmiyordu nedensizce.

Tuğra söylemese muhtemelen benim bile haberim olmazdı çünkü çok profesyonelce kapatılmıştı, sadece ufak bir çizgi varlığını sürdürmeye devam ediyordu. Elimi çizginin üzerinde gezdirdikten hemen sonra dolan kum saatinin son düşüşünü duydum ve suyu kapatarak asılı bornozu üzerime geçirdim.

Odaya girdiğimde sıcaklığı beni kendime getirmişti ama karların hâlâ altımda saklandığını hissedebiliyordum. Ellerimi açıp avuç içlerimi ve dışını kontrol ettim.

Yok, *kan yok.*

Şimdilik.

Kitaplık Rafı

Avuçlarımı kapattım ve bornozumu çıkarıp üzerime dolaptan uygun siyah beyaz kıyafet geçirerek saçlarımı nemli hale gelene kadar kuruladım.

Banyonun rafında bir tarak bir de saç kremi duruyordu, kremle yumuşatıp düz saçlarımı taradım.

İşimi bitirip banyodan çıktıktan sonra gece gözüme çarpmayan komodinle üzerine dizili olan yeni makyaj malzemelerini fark ettim. *Demek ki bir adam bir şeyi çok isterse düşünceli olabiliyor ya da birini çok isterse onun için hiçbir şeyi atlamadan yapabiliyormuş.*

Komodine ilerleyerek benimki kadar iyi olmasa da kötü sayılmayan makyaj malzemelerini çıkardım ve her zamanki makyajımı yaparak saçlarımı omzumun arkasına attım.

Karşımdaki bu görüntüyü seviyordum, sevdiğim için her gün bu görüntüyü görmek bana zulüm gibi gelmiyordu. Çünkü güçlü duruyordum. Tenim altında yatan kanla kaplı karları, gözlerim geçmişin travmalarını, dudaklarım sesime saklanan çığlıkları gizliyordu.

Son kez üzerimi kolaçan ettikten sonra ayağıma beyaz bir topuklu giyerek kapının kilidini çevirdim ve merdivenlerden inmeye başladım.

Her bir adımda çatal bıçak sesi daha fazla gelmeye başlıyordu, sonunda topuklumun sesi kesildiğinde salonun girişine gelip durmuştum. Karşımdaki masada kahvaltı hazırlanmış şekilde duruyordu, baş köşede oturan Barkın çatal bıçaklarını eline almıştı ama henüz yemeye başlamamış görünüyordu. "Günaydın," diyerek bana bıçağını uzattı ve karşısını işaret etti. Sandalyemi çekerek diğer baş köşeye oturdum ve elime çatal bıçağı alıp balı andıran gözlerinin aydınlıkta çok daha açılmış rengine baktım. "Akşam sekizde yer altına nail olan herkesin olacağı bir açık arttırma var. Gelmek istersen seni tanıştırmam gereken insanların kim olduğunu gösterebilirim."

Kafamı olur anlamında sallayarak kahvaltı tabağımı doldurmaya başladım. "Selcen Alakurt'ta orada olacak."

Bir anlık duraksama yaşayarak gözlerine baktım yine, bunu dün geceden zaten biliyordum ama o bildiğimi bilmiyordu. Tekrar kafamı sallayarak doldurduğum tabağı yemeye başladım. "Alışverişe çıkacağını varsayıyorum, açık arttırma bir kumarhanede olacak. Oraya gelen bir adamın üzerine takip cihazı takmamız gerekli."

Kitaplık Rafı

Gözleriyle masanın kenarında duran defteri işaret ettiğinde çatal ve bıçağı tabağın iki yanına bıraktım ve, "Oyalamamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Sen ya da ben fark etmez birimiz oyalar, diğerimiz cihazı takar."

"Öyleyse ona yakın olmamız gerekecek, adam kim?"

"Mahi diye anılıyor, kendi ismini saklamaya çalışıyor aklınca ama gerçek ismini buraya geldiğim ilk günden beri biliyorum. O adam Tuğra ve Ulaç ile uzun zamandır irtibatta, aynı zamanda yurt dışıyla da irtibatta olduğundan onu bir aracı olarak görebilirsin. Sadece onu takip edip bugünkü açık arttırmayı kazanmamız gerekli. Alabora'nın vereceği silahlar yeni tasarlanmış üst teknoloji silahlar ve onları başkasından önce satın almalıyız."

"Limit?"

"Yok," diyerek yemeğini yemeye devam ettiğinde ona kirpiklerimle onay verip defteri kenarda bıraktım ve kahvaltıya devam ettim. "Sana verdiğim aracı bundan sonra sen kullanabilirsin, eğer istemezsen diye aracını getirttim."

Gözlerimi alt katı saran cama çevirdiğimde bahçede duran kırmızı arabamı gördüm, bana gülümseyerek göz kırpıyordu. Kısa bir gülümsemeyle yemeğime geri döndüm. Kahvaltı bitene kadar o tek kelime daha etmemişti ben de deftere bir şeyler karalamamıştım. Sadece kahvaltımı etmiştim ve Karmen'in orada olacağını bana söyleyip söylemeyeceğini düşünüyordum. Yine de kahvaltı bitene kadar bir şey söylemedi. Ben de defteri önüme çektim ve, "Adamlarının beni tehdit ettiğinde ne olacağı hakkında ders aldığını sanıyordum." Yazdım.

"Anlamadım," dedi gözlerini defterden ayırmadan. "Karmen'in bir daha izinsiz alanıma girmesini istemiyorum. Eğer bir daha bunu yaparsa ona karşılık vereceğim," diyerek defteri ona doğru kararlı bir biçimde tuttum. Uzun kırmızı tırnaklarımın ojesi çıkmaya başlamıştı ve ucu defteri deliyordu.

"Onunla konuşurum," dedi ve peçeteyle dudaklarını silip masadan kalkarak yanıma geldi. "Bugün... nerede kalacaksın?"

Omuz silkerek bilmiyorum dedim onun gibi kalkarken. Dudaklarını yalayıp kafasını eğdi ve, "Yedi buçukta kapıda seni bekliyor olacağım,

Kitaplık Rafı

tek araba gitmemiz gerekli," diyerek çıkışa doğru yürümeye başladı. Sessizce gidişini ve kendi aracına binişini izledim. O gitti, ben de mutfaktan buraya gelen korumalardan biri olan çocuğa baktım. Ne yani hizmetçi falan yok muydu?

Bu çocuk bana dün kıyafet alıp gelen çocuktu. "Bir isteğiniz olursa burada olacağım Yeval Hanım," dedi ve tabakları toplamaya başladı. Defteri açıp, "Evin garajı nerede?" diye sordum.

"Alt katta ama oranın anahtarı sadece Ezher ve Barkın Bey'de var. Siz aracınızı bahçeye bırakın, Ezher Bey garaja park edip sabah da size hazır hale getirir."

Üst üste koyduğu tabakları kucaklayıp mutfağa doğru ilerlemeye başladığında arkasından öylece baktım, *bir insan neden garajını bile gizli tutardı ki?*

Kenarda duran defteri avuç içime alarak tekrar yukarı çıktım ve silah ile sigara paketini alıp üzerime kabanı giyerek evden çıktım. Kapıda duran korumalardan biri bana kapıyı açtı, ona sadece ters bir bakış atarak araca bindim ve örtülen kapının hemen ardından büyük bir gürültüyle villanın korunaklı bahçesinden çıktım. Çıktığım ilk yolda karla kaplanmıştı ama aracın geçebileceği kadarlık geniş bir alanı düzlemişlerdi. Hızlanan nefesimi ve sıkılaşan yumruğumu dizginlemeye çalışarak yağan kardan ötürü silecekleri çalıştırdım. Silecek her gözümün önünden geçtiğinde kendimi yolun ortasında görüyordum. Bir kez daha çalıştırdığımda bu kez kanlar damlıyordu, tekrar çalıştırdım ve kendime gelerek etkisi altında kaldığım o yoldan uzaklaştım.

Şimdi anayoldaydım ve Dolunaylarla kaldığım eve çok da uzak sayılmazdım. Hızımı arttırarak evimizin yolunu tuttum, oradan alacağım eşyalar bir de ufak bir kedim vardı. Üstelik evde olmayan Dolunay'a kendi el yazımla bir not bırakmayı düşünüyordum.

Aksi halde akşam beni gördüğünde ortalığı birbirine katabilir işi baltalayabilirdi, muhtemelen Selcen'in ona ilettiği mesajdan sonra bile çıldırmaya başlamıştı. Onun deli halini çok iyi bildiğimden ve görmek istemediğimden biraz ürkmediğimi söylesem yalan olurdu çünkü en son bu halini gördüğümde Tuğra'nın bana ettiği işkenceleri kesmesini söylüyordu ve o günden sonra işkenceler son bulmuştu. Çünkü Dolunay

Kitaplık Rafı

ciddiyetini elinde tutarak Tuğra'ya doğrulttuğu silahla ikimize de göstermiş bize küçük dilimizi yutturmuştu.

Daha fazla bu saçma oyununa katlanmayacağım, durmayacak mısın? Öyleyse ya sen bu Dünya'dan siktir olup gideceksin ya da ben bu evden siktir olup gideceğim.

Söylediği sözler kelimesi kelimesine aklımdaydı ve hangi silgiyle silmeyi denersem deneyeyim silinmiyordu. Ona bakarken garip bir şekilde kendimden parçalar buluyordum, öfkesi ve kini hiç dinmiyordu. Aynı duyguları aynı doruklarda yaşadığımızdan belki de buluyorduk birbirimizde kendimizi, garipti ama gerçekti.

Ayağımı gazdan hafifçe çekerek direksiyonu kırdım ve korumalarla dolup taşan bir evden diğerine tahmini yarım saate yakın bir süre zarfında vardım. Açılan kapıdan içeri anında girip arabamı öylece bıraktım, korumalar muhtemelen Tuğra'ya ve Dolunay'a buraya geldiğimi anında sızdıracaktı ama onlar gelene kadar ben çoktan toz olacaktım.

Dolunay bir şeyleri bildiğinden Tuğra ise hiçbir şey bilmediğinden delirmiş olmalıydı ama... Ne demiştim? Tanıdığım herkes zaten yeterince deliydi.

Silahı belime yerleştirdikten hemen sonra arabadan inip dış kapının hemen önünde duran korumaya kafa işaretimle kapıyı açmasını söyledim. Kapıyı açtı ve elini uzatarak bir adım geri çekildi. Ona bakmadan içeri girdim, girer girmez beni ayağımın dibinde oradan oraya zıplayan bir Karamel karşılamıştı. Ona gülümseyerek merdivenleri çıktım ve odama girip dolabın kenarında duran bavulu yatağımın üzerine bırakarak açtım.

Dolabımdan sadece tahminimde en gerekli şeyleri alacak gerisini olduğu gibi buraya bırakacaktım, *olurda dönersem diye.* Ne kadar içimden bir ses buraya bir daha temelli dönemeyeceğimi söylese de ona kulak tıkıyordum çünkü burada sadece Tuğra değil Dolunay'da vardı. Tuğra'ya bakmadan bile sırtımı dönebilirdim ama Dolunay elimi kolumu bağlayabilecek güce sahipti.

Yine de bu eve geri döneceğini hiç sanmıyorum güzelim.

Hakkında bilmediğin şeyler öğreneceğin kişi Tuğra Akkor, onun hakkında hiçbir şey iyi bir şekilde başlamaz ve iyi bir şekilde bitmez.

Kitaplık Rafı

İç sesime hak verircesine kendi kendime kafa salladım, evet iç sesim sadece zihnimden içime dökemediğim cümleleri söyleyen bir sesten ibaretti ama sanki benden başkasıymış gibi konuşabiliyordu.

Açtığım bavula tüm elbiselerimi ve özel eşyalarımı doldurduktan sonra kendi makyaj malzemelerimle kişisel eşyalarımı ekledim. Dolması çok sürmedi, kalan boş yerlere sadece Karamel'in eşyalarını koymuştum. Maması, oyuncakları ve küçük bir paket olan kumu. Büyük bavulu hızlı bir şekilde kapattıktan hemen sonra bileğimi gözümün önüne getirip saate bakındım, şimdiden öğlen olmuştu bile.

Kapattığım bavulu hızlı şekilde aşağı indirip Dolunay ve Tuğra'nın odasına girdim. Odaları her zamanki gibi fazlasıyla derli toplu ve güzel kokuluydu. Siyah kadife nevresim takımlarından makyaj masasına dönebildiğimde ilk yaptığım şey çekmecesinde duran kâğıt ve kalemi çıkarmak ve pufuna oturmak oldu.

'Akşam görüşürüz kız kardeşim, tahtaya bir piyon daha ekle.'

Yazdığım kâğıdı çekmecesine bıraktıktan hemen sonra odalarından hiç girmemişim gibi çıktım ve bavulla beraber kapıya giderken peşime takılan Karamel ile dışarı doğru yürümeye başladım. Açtığım kapıdan bavulu ve kedimi çıkarmıştım ama kendim içimde öfke uyandıracak bir sebepten çıkamamıştım.

"Üzgünüz Yeval Hanım. Tuğra bey kendisi gelene kadar sizi göndermememiz için emir verdi." Karşımda bana az önce kapıyı açan korumaya ve önüme barikat gibi uzattığı kola tek kaşımı kaldırarak baktım.

Canına mı susadın yoksa Tuğra benden daha korkutucu göründüğü için mi karşımda cesur rolleri çiziyorsun?

"Biz emir kuluyuz Yeval Hanım," diyerek bedeniyle de önüme geçtiğinde gülümsedim ve dudaklarımı yalayarak siyah gözlerimi onun kahverengilerine diktim. Önümden çekilmesi için sadece saniyeleri vardı ama çekilmedi.

Silahımı çıkarıp ani bir hareketle kafasına uzattığımda irkilerek geri çekildi. Dudaklarım çekilmesiyle yana kıvrılırken koruma ellerini kaldırmış ben suçsuzum pozları sergiliyordu ama umurumda değildi. Geri çekilse de hâlâ önümde duruyordu. "Yeval Hanım, gitmenize izin verir-

Kitaplık Rafı

sem Tuğra Bey beni öldürü-" Bir kurşun sesi tüm konuşmanın ortasına daldığında onu takip eden düşüş sesi bahçede yankılandı.

Diğer korumalar da refleksle tüm silahlarını bana çevirmişlerdi, onlara bakıp kafamı olumsuzca salladım ve o anda bir şey oldu.

Ben birine bile mermi sıkmadım ama hepsi tek tek yere düşmeye başladı. Ne kurşun sesi duyuldu ne de kimin yaptığı görüldü. Hepsi tek tek kurşunun geldiği yeri bile anlamadan yere serilmişti. Çatık kaşlarımla etrafa baktım, tüm korumalar yere serildiğinden bu yana geçen dakikalar boyunca tek bir kurşun sesi duyulmadı.

Mermiyi kurşunun ağzına getirerek uzaktan gelen korumaların koşmasını ve ellerindeki telsize bir şeyler söylediklerini gördüm ama aldırmadan gözlerimi karşı binalara doğru dikmiştim. Bunu yapan her kimse uzaktan bizi izliyor olmalıydı. Silahı sıkıca kavrayıp son olarak gelen korumalara bir kez daha baktığım sırada ardı ardına bir ses tam kulağımın hizasından gelmeye başladı. Geri çekilip kendimi korumaya aldım ve dakikalar sonra kesilen sesle yerimden çıkıp yüzümü kapıya çevirdim. Dış kapıya kurşunlarla bir harf yazılmıştı.

K.

Sanırım birileri gerçekten de sözünde duruyordu.

Gördüğüm K harfinden sonra az önceki görüş hizasına geçip kafamı sağa sola olumsuzca salladım. Onun yardımına ihtiyacım yoktu, Burada kimse bana zarar veremezdi. Sadece durdurmak için korkutuyorlardı ve bunu tehdit olarak algılayan Karmen hepsini aptal bir kontrolcü duygusu yüzünden yere sermişti.

Kenarda duran bavulumu hızlıca arabanın arkasına atıp kapının arkasında dikilen Karamel'i kucakladım ve arka koltuğa yerleştirip diğer korumalar buraya varmadan sürücü koltuğuna geçtim. Şimdiye üç kere buraya varmış olması gereken korumaları yavaşlattığı için kara minnettar olmalıydım sanırım.

Kapısını kapattığım arabanın gazına yüklenerek bahçenin içinde bir o harfi çizdim ve kapatmaya başladıkları kapıdan hızla kenarlarına çarparak çıktım. Karmen hâlâ uzaktan beni gözetliyor muydu emin değildim ama artık gözetlemesine gerek yoktu ve umuyordum ki orayı daha fazla ceset yığınına çevirmezdi. Yoksa daha akşam olmadan kendine

Kitaplık Rafı

yeni bir düşman daha edinecekti çünkü Tuğra adam bulma konusunda herkesten daha fazla paranoyaktı. Kaybettiği o adamları telafi etmesinin aylar süreceğine emindim. Yine de az önce olanları duyduğundaki yüz ifadesini düşündüğümde dudaklarım kıvrıldı ve keyiflendim.

Arkamda miyavlayan Karamel'e aynadan kısa bir bakış attıktan sonra onun koltuktan inip tekrar çıkmasını izledim ve ara yollardan giderek Barkın'ın villasına doğru yol aldım. Hâlâ evde olmadığını düşünerek evde gezinmeyi ve eşyalarımı rahat rahat yerleştirebilmeyi umuyordum.

Çünkü o geldiğinde pek de ortalıkta gezinmek tercihim değildi, önce bana kendisi hakkında gizlediği şeyleri anlatmalıydı. Güven istiyordu ama böyle şovlarla güvenimi kazanamayacağını da biliyordu. Şimdiye dek söylediklerinin önemini düşündüğümde söylemediği şeylerin önemi gözümü korkuttu. Dudaklarımı ısırarak hızımı arttırdım. Kardan ötürü sürmek daha zordu ama önemsemiyordum. Aklım başka bir konuya odaklandığında ayağımın ayarı kaçıyordu.

Barkın Karaduman'ın zihninde önemli olarak yer alan her şeyi merak etmekten karıncalanan bir bedenim vardı, şimdiye dek ona katılmam için o güvenimi almaya çalışmıştı. Şimdi söyleyeceği şeyler içinde benim onun güvenini kazanmamı bekliyordu. Bunu hissedebiliyordum. O güvenimi kazanacaktı yanında kalacaktım, ben güvenini kazanacaktım o da bana yavaş yavaş her şeyi anlatacaktı.

Derin bir nefesi soğuk arabanın içine bıraktıktan hemen sonra yaklaştığım yokuşa bakındım. Kar yine yolu kapatmış görünüyordu ama bu kez kâbusum sileceklerin arasında değildi. Hızımı yavaşlatarak eve doğru çıkmaya başladım. *Ne camın ardında izleyen vardı ne de gökyüzünden yağan kan damlaları.*

Sadece iki tarafı ağaçların kapladığı iki katlı taştan bir villa ve büyük iki kanatlı kapıyı açan korumalar vardı. Açılan büyük kapıdan yavaşça içeri girip arabayı tam kapının önünde durdurdum. Bu sırada hâlâ aşağı yukarı atlayan Karamel'in mırıltılarını duyuyordum.

Ezher kapımı açıp bana başıyla selam verdiğinde kafamla selamını aldım ve inip arka koltuğun kapısını açtım. Karamel önce yere indi ve patisini kaplayan karla tekrar arabaya atladı. "Gel bakalım pisicik." Ezher eğilerek kediyi kucağına almaya yeltendiğinde Karamel koltuğun

Kitaplık Rafı

öteki tarafına geçti ama bu kez de o tarafta ki kapıyı sabahki tabakları toplayan koruma açmıştı. "Nereye kaçıyorsun bakayım sen?" Karamel şaşkınca iki açık kapıya baktığında dişlerimi gösterircesine güldüm.

Ne yapacağını bilememiş şekilde aptal aptal iki tarafa bakıyordu ki ona uzanıp kucağıma aldığımda hızlıca kafasını kolumun arasına gömdü. Yabancı ortamlara uyum sağlamakta iyi değildi. "Bagajınızda bavul olduğu söylendi," dedi Ezher arkamdan.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Öyleyse bavulu odanıza çıkartıyoruz, arabanızı garaja indiriyorum." Yine aynı şekilde kafa salladıktan sonra kucağımda Karamel ile açık kapıdan içeri girdim ve doğruca merdivenlere ilerleyip odama doğru çıkmaya başladım, ayakkabımın etrafını saran karlar etrafa dökülüyordu. Hemen arkamdan gelen koruma da bavulumu çıkartıyordu. "Odanıza girmemde sakınca var mı?" diye sorduğunda merdivenin başında dikildiğini fark ettim ve gelmesini işaret ederek odanın kapısını açtım.

Bavulu odamın ortasına bıraktı ve, "Ben Vuslat. Ezher'in yeğeniyim," diyerek elini uzattı. "Açıkçası sizden ürküyorum... Geçen gün Çağan'ı aşağı attığınızdan ötürü." Uzattığı ele dudaklarımı birbirine bastırdıktan hemen sonra tutup sıktım. Korktuğunu kaçamak bakışlarından anlayabiliyordum.

"Umarım ben de görev icabı size göre yanlış bir şey yaparsam beni de aşağı atmazsınız." Kafamı olumsuzca salladım. "Bu arada ben işaret dili biliyorum."

Ellerimiz ayrıldığında ona işaret diliyle, "Buradan atsam da ölmezsin," dedim. "Yine de endişeliyim."

"Endişeli olmalısın, ben de sağımı solumu bilmiyorum," diyerek yine geniş bir şekilde gülümsedim. "Sizin yıllardır dövüş konusunda eğitim aldığınızı duydum, ben de sizinle aynı kulüpte eğitim almıştım ama o zaman saatlerimiz farklı olsa gerek ki hiç denk gelmedik."

Bu söylediğine kaşlarımı hayretle kaldırarak tepki verdim, buna oldukça şaşırmıştım çünkü tesadüfler bana pek denk gelen şeyler değildi.

"Neyse... Ben gideyim. Bir isteğiniz olursa dışarıdayım." Avuç içlerini pantolonuna sürterek odamdan çıktığında aralık kapıdan onu izle-

Kitaplık Rafı

meye devam ettim. Merdivenden hızlı hızlı indi ve bir kere bile arkasına bakmadı.

Telefonumu çıkarıp Selcen'e akşam Kutay'ın da gelmesini mesaj attıktan sonra bavulu yere yatırdım ve açıp içindekileri tek tek çıkarmaya başladım. Kutay cihaz ve elektronik konusunda uzmandı, ona telefonun içinde takip ya da dinleme cihazı olup olmadığını soracaktım. Eniştemin sevgili ortağı Ulaç Tolun'un yeğeni olduğundan onun dikkat çekmeden gelmesi kolay olurdu üstelik Selcen'le sevgili olduğundan göze çarpması imkânsızdı.

Telefonun titreme sesi geldiğinde yaklaşıp mesajı açtım.

Ben:
Yeni numaram, akşamki açık arttırmaya Kutay ile gel.

Selcen Alakurt:
Tuğra her yerde didik didik seni arıyor, babamla ikisinin gazabından akşam beni kurtarmazsan seni geberteceğim ve bir dakika... Kutay da ne alaka?

Ben:
Dediğimi yap, akşam görüşürüz.

Selcen Alakurt:
Dur bakayım, yeni telefonunda ne diye kayıtlıyım?

Ekranı kilitleyip yatağın üzerine bıraktım ve bavuldaki eşyaları tek tek yerleştirmeye koyuldum. Karamel'in eşyalarını kapının kenarına bıraktıktan sonra makyajlarımı yerine yerleştirip elbiselerimi tek tek askılara yerleştirip dolabı kapattım ve kişisel eşyalarımı banyoya yerleştirdim.

Bavulu ise dolabın kenarındaki boşluğa bıraktım. Bileğimi kaldırıp saate baktıktan hemen sonra merdivenden adım sesleri geldi. "Yeval Hanım, masa hazır yemek isterseniz." Vuslat'ın sesiyle gözümü saatten aldım ve hazırlanmadan önce yemek yemek için odadan çıktım. Vuslat

Kitaplık Rafı

çoktan önden önden merdivenlerden iniyordu. Onun ardından topuklu sesini bastıra bastıra merdivenlerden indim ve ısınan tabağa bakıp çekilen sandalyeme oturdum.

"Yemeği Ezher Bey kendi eliyle yaptı."

Ellerimi kaldırarak, "Bu evde hizmetçi ya da aşçı yok mu?" diye sordum. "Bu evde yemekleri sadece Barkın Bey ve Ezher Bey yapar. Barkın bey kontrolcü bir adamdır, işini riske atmaz."

"Zehirlenmekten mi korkuyor?" dedim bu kez de inanamayarak.

"Sadece kendi işini kendi halletmeyi seviyor." Tek kaşımı kaldırarak ellerimi indirdim, "Afiyet olsun," diyerek kapıya doğru yürüdü. Ben de önüme dönerek çatal ve bıçağı aldım ve soslu makarnayı yemeye başladım ama başlar başlamaz büyülenmiş gibiydim. Bu tadın Türk mutfağıyla alakası yoktu, başka bir kültüre ait olduğuna emindim.

Mesela İtalyan kültürüne.

İlk çataldan aldığım makarnanın güzelliğiyle hızlı hızlı yiyerek tabağı bitirdiğimde damağımda kalan tadını son kez almak için dudaklarımı yaladım. Bu adam koruma falan olmasındı, bu adam işi gücü bırakıp aşçı olmalı ve dünyaya ismini duyurmalıydı.

Bitirdiğim geniş oval tabağın içine çatal ve bıçağı bırakıp mutfağa götürdüm. Evin içinde benden ve Karamel'den başka kimse yok gibiydi. Yediğimi makineye koyarak kuruyan boğazım için dolaptan su aldım ve tezgâhın üstünde duran içeceği gördüğümde gülmeye başladım.

Çocuk gerçekten de söylediği kadar korkuyor olsa gerek ki içeceği bile burada unutmuştu. Boğazımda kalan suyu çıkarttıktan sonra dolaba geri koydum ve tahminimce meyve suyu olan bardağı alıp odama tekrar çıktım. Saat akşama yaklaşıyordu ve yavaş yavaş hazırlanmak saati daha hızlı geçirmemi sağlayabilirdi.

Aralık kapıyı açarak odaya alışmaya çalışan Karamel'e kısa bir bakış attım ve aynanın karşısına geçip yüzümdeki makyajı çekmecede bulduğum ıslak mendille silmeye başladım. Aynı zamanda giyeceğim elbiseyi kafamda seçmeye çalışıyordum ama bu tahminimden kısa sürmüştü. Yüzümü silene kadar giyeceğim elbiseyi seçmiştim. Siyah parlak dekolteli bir elbise giyecektim.

Bavulumda bir tarafı kısa bir tarafı uzun, çapraz olarak inen sırt ve

Kitaplık Rafı

göğüs dekoltesine sahip parlak siyah dar bir elbise vardı, onu dolaptan çıkarıp yatağa bıraktıktan sonra makyaj masasının önüne geri döndüm ve dumanlı bir göz makyajı yapmaya başladım. Keskin bir duman makyajı ile bordo ruj sürdüğümde makyajım bitmiş sayılırdı. Duru yüzümde sadece dudaklarım ve gözlerim ön planda olduklarını bağırıyorlardı. Görüntüyü beğenerek üzerimdekileri dikkatle çıkardım ve elbiseyi üzerime geçirip zar zor fermuarını kapatarak banyoya doğru ilerledim. Sıra sıkı bir at kuyruğu yapmaktaydı.

Saç spreyi yardımıyla yapışık keskin bir at kuyruğu yaptım ve bu tahminimce yarım saat sürdü.

Bileğimdeki saate baktığımda gitmemize sadece yarım saat kaldığını gördüm. Barkın yedi buçukta kapıda olacağını söylemişti ve saat yediyi beş geçiyordu. Banyodan çıktıktan sonra ayağımdaki topuklulara baktım. Beyazdı ama siyah çizgilere sahipti. Üzerimle uyumlu olduğundan ve başka ayakkabım olmadığından bunu giymeyi uygun bularak telefonumdan herhangi bir mağazaya girdim ve beğendiğim ayakkabılardan sepet oluşturarak onları topluca sipariş verdim. Selcen ile olası durumlarda takip edilmemek için başkasının adına çıkarttığımız kartlarımız vardı ve bu kartlar böyle anlarda inanılmaz işe yarıyordu.

Beğendiğim birkaç elbise ve bir sepet ayakkabıyı sipariş vermemin hemen ardından küçük çantamı omzuma taktım ve içine küçük çakımla bordo rujumu koydum. Zaten çantaya başka hiçbir şey sığmaz gibi görünüyordu. Tüm bu işlerimin bitmesiyle bileğimdeki saate tekrar baktığımda zamanın geldiğini anladım, evin etrafını tamamı ile gezememiştim ama onu da başka zamana bırakmak zorundaydım.

Banyoda bulduğum boş kabı alıp hızlıca geri dönerek Karamel'in kumunu içine döktükten hemen sonra mamasının paketini de açarak yere bıraktım ve gıdığını biraz okşayarak onunla vedalaşıp odadan çıktım. Saat tam olarak yedi otuzdu ve her yer kararmış görünüyordu. Sadece topuklumun sesi merdivenlerde duyulduğunda yanan otomatik ışıklar etrafı aydınlatmıştı, ki bu da sadece ortalama iki dakika sürdü çünkü iki dakikanın ardından dış kapı açılmıştı. Açılan dış kapıyı tutan Vuslat bana gülümseyerek, "Çok güzel olmuşsunuz Yeval Hanım," dediğinde ona karşılık gülümseyerek siyah limuzine yaslanmış Barkın'a

Kitaplık Rafı

bakışlarımı çevirdim. Tamamı ile siyahlar içinde olmuştu, siyah gömlek ve takım üzerine giydiği siyah kaban ile geceye uyum sağlıyordu. Ona doğru yaklaştığımda bakışlarıyla üzerimi süzdü ve doğrulup gözlerini Vuslat'a çevirerek, "Yeval Hanım'a siyah bir kaban getir," dedi.

Üzerime bir şey almamıştım çünkü arabayla gidip gelecektik, pek de gerekli olmayacağını düşünmüştüm ama görünen oydu ki Barkın Bey gerekli buluyordu. Önüne geldiğimde adımlarımı duraksattım ve ellerimi önümde birleştirerek çantamı ortamızda tuttum. "Eşyalarını alıp gelmişsin." Kafamı aşağı yukarı salladım. Memnun bir ifadeyle gülümserken "Öyleyse, Evin etrafını gezme fırsatın oldu mu?" diye sordu. Kafamı olumsuzca salladım ve arkamdan gelen sesle omzumun üzerinden arkama baktım. Vuslat elinde kaban ile bana doğru adımlıyordu. Barkın kolunu omzumun üzerinden uzattı ve kabanı alıp diğer elini de omzumun üzerinden uzatarak kabanı omuzlarıma bıraktı. "Döndüğümüzde sana evin etrafını gezdireceğim." Kabandan çektiği elini limuzinin kapısına atarak açtığı kapıdan içeri geçmemi işaret etti. Parmak uçlarımla kabanı tuttum ve arabaya binip yana kaydım. Ceketinin önünü tutarak araca bindi ve, "Gidelim," diyerek ceketinin iç cebinden küçük bir kâğıt ile aynı boyda küçük bir tükenmez kalem çıkardı. "Bu hem katlanabilir tükenmez kalem hem de içinde takip cihazı bulunan bir cihaz. Olurda aksilik çıkarsa diye, bunu sakın yanından ayırma." Bana uzattığı kalemi iki yandan çektiğinde kalemin katlanma yeri açıldı. "Tam katlanma bölgesinde bir ışık yanıyor ama kalem ışığın renginde olduğu için karanlık olmadan belli olmaz. Işık yandıkça seni izleyebildiğimize emin olabilirsin."

Uzattığı kalemi alıp tekrar katlayarak defterle beraber çantamın içine sıkıştırdım. Araba yavaş yavaş bahçeden çıkış yapmıştı ve karanlık yolu tamamı ile aydınlatan farlar neredeyse henüz gece olmadığını hissettirecekti. Arkama yaslayarak bacak bacak üstüne attım ve çantayı kucağıma koydum. Göz ucuyla aynı zamanda Barkın'a bakıyordum kravat iğnesi ve kol düğmeleri yine s harfiydi ama bu kez farklıydı. Bu kez rengi koyu kırmızıydı.

Uzun süre oyalanmadan gözlerimi üzerinden çekerek cama çevirdim, gittiğimiz her yol bana tanıdık geliyordu ama çıkaramıyordum.

Kitaplık Rafı

"Sana bir şeyi söylemeyi unuttum," diye mırıldandı. "Ablan da bu gece orada olacak." Ona dönüp bunun zaten olacağını tahmin ettiğimi gösteren bakışlarla baktım. Baş parmağını kaldırıp sıkıntıyla alnını kaşıdı. "Tuğra Akkor'dan ötürü değil... Alabora'nın seçtiği kumarhane onunki olduğu için." Elini alnından indirdiğinde ona yönelttiğim çatık kaşlara ve anlamsız bakışlara dikkatle baktı. Bana bunu dünden beri söylememesinin ne kadar saçma olduğunun farkında mıydı acaba?

"Daha önce söylemediğim için üzgünüm." Yüzümü tekrar cama çevirerek dışarıya bakmaya ve odaklanmaya çalıştım ama bunun imkânı yoktu çünkü yüzünün bana dönük olduğunu yansıyan camdan görebiliyordum. Camdaki yansımalarımız birbirini uzun süre izledi, gerçekte ise kadını izleyen bir adam adama bakmayan ve yüzünü dönen bir kadın görünüyordu.

Barkın sonunda derin bir nefes bırakıp yüzünü önüne döndüğünde gözlerim yansımasını izlemeye devam etti, limuzinin içini loş bir ışık aydınlık tutuyordu ama camlar filmli olduğundan kimse içeriyi göremezdi. Bir dirseğini cama doğru yaslayıp eliyle yine çenesini sıvazladı. Ardından tanıdık yollar gözüme çarptığında hareketlenerek ortadaki bölmeyi açtı ve silahı çıkarıp kurşunu namluya getirerek beline yerleştirdi. Merak ederek küçük defterle kalemi çıkarıp araba durmadan, "İçeri Barkın olarak mı yoksa sağ kolu olarak mı gireceksin?" yazdım.

"Barkın olarak giriyorum çünkü içerideki adamlar damla değil, içerideki adamların her biri birer göl."

"Neden sağ kolun olarak kendini tanıtma gereği duydun?" yazdım bu sefer de.

"Gölü göl yapan damlalardır. Bu yüzden hiçbir damlayı hafife almam ama kimliğimi açığa da çıkarmam." Limuzin durduğunda dudaklarımı yalayıp defterle kalemi tekrar çantama attım. Barkın'ın kapısı açıldı ve ceketini düzelterek inip elini bana uzattı. Uzattığı eli tuttum ve limuzinden ağır hareketlerle çıktım. Barkın'ın bileğindeki saat açıktaydı ve oradan gördüğüm kadarıyla sekize beş vardı.

Limuzinden indiğimde limuzin tekrar ilerlemeye başladı, mekânın garajı arkada olduğundan oraya gidiyor olmalıydı. Giden limuzinin plakasına baktım, sarı renk ve İtalya'ya ait bir plakaydı.

I BS 271BK

Kitaplık Rafı

Limuzin sola dönüp garaja doğru inmeye başladığında gözlerimi siyah araçtan çektim ve korumaların açtığı kapıya doğru önden yürümeye başladım. Barkın'ın eli belli belirsiz belimdeydi ama sıkı tutmuyordu. Kapıdan geçtikten hemen sonra aşağı doğru uzayan merdivenlerden inmeye başladık. Kulaklarıma dolan kahkaha ve kadeh tokuşturma sesleri koridorda yankılanıyordu. Topuklu ayakkabılarımın sesi sonlara doğru daha da yükseldiğinde sesler gitgide azalmaya başladı ve ışık gitgide daha da yakmdan gelmeye başladı. Son basamağa adım attığımda arkamdan bir fısıltı saçlarımın arasından tenime sıçradı. Nefes irkilmeme ses gerilmeme neden olmuştu.

"Karmen de burada olacak, kendini tehlikede hissettiğin an silahını kullanmaktan çekinme." Kafamı ona doğru çevirir gibi olduğumda yüzünü omzuma bastırdı ve kafamı çevirmemi engelledi. "Çekinmeyeceğini biliyorum, sadece yine de söylemek istedim. Bu mekân senin." Kafası omzumdan çekildiğinde ışık artık uzakta değil tam üstümüzdeydi. Barkın arkamdan yanıma geçti ve elini sıkıca belime koyarak bana baktı. Rahatsız olup olmadığıma bakıyordu ama umursamadığımı gördüğünde tutuşunu sıkılaştırarak kalabalığın bize dönen gözlerine aldırmadan ilerideki bir masaya doğru yürümeye başladı.

Masada Selcen, Teoman Bey, Ulaç Bey, Kutay ve tanımadığım biri daha vardı. Bana arkası dönük olsa da yüzünü hafif görebiliyordum. Gri renginde gözleri esmer bir teni vardı, kaşları ince uzun sakalları özenle kesilmişti. Bizim geldiğimizi gören herkes ilgisini bize çevirdiğinde o da fark ederek ayaklandı ve bedeniyle bize döndü. Gri gözleri ışıkta resmen parlıyordu, siyah saçları uzun ve düzdü. En önde o durduğu için ceketinin önünü tuttu ve dudaklarını yalayarak elini önce bana uzattı.

"Yeval Larden." Elimi sıkarken gözleri işaret parmağımdaki yüzükte takılı kaldı ve genişçe gülümseyerek, "Ben Çakır Alabora," diyerek elimi dudaklarına götürdü, *bu adam parmağımdaki yüzüğün sahibiydi.* "Sonun da tanışabilmemize sevindim." Bıraktığı elimin ardından Barkın'a uzattığı el Barkın tarafından sıkıldı ve kısa sürede tekrar bırakıldı. Kafamı hafif sallamakla yetinerek onu inceledim. Boyu hemen hemen Barkın ile aynı gibiydi. Lacivert bir takım içine beyaz bir gömlek giymiş A harfinde bir kravat iğnesi takmıştı.

Kitaplık Rafı

Diğer cebinde duran elini çıkararak benim için bir sandalye çektiğinde serçe parmağında metal bir parmak olduğunu gördüm. Gözlerimi fazla oyalamadan çekilen sandalyeye oturduğumda hemen yanıma oturan Barkın ile göz göze geldik. Selcen ve diğerleri de elini uzatmıştı ama oturana kadar hepsiyle el sıkışmak sadece bir dakika sürmüştü.

Teoman ve Ulaç Bey oturduğumuz masadan gözlerini ikimizin üzerine diktiğinde ben de gözlerimi onlara diktim. Beni yakından tanıyan insanlar olarak şu an aradıkları Barkın Bey'in yanında oturmamın onların karşısına geçtiğim anlamına geldiklerini biliyorlardı. Çantaya tıkıştırdığım telefon titrediğinde masadaki Selcen ile göz göze geldik. Çakır Alabora hemen solumda Barkın hemen sağımda oturuyordu. Çakır'ın yanında da Kutay oturuyordu.

Selcen kaş göz ile Kutay'ı işaret ettiğinde Kutay ayaklanarak, "Müsaadenizle," dedi ve ayaklanarak lavaboların olduğu tarafa gitti. Şimdi masada Çakır alabora, Selcen ve Teoman Alakurt, Ulaç tolun ve biz kalmıştık.

"Yüzünüzü görmek için aylar geçmesi gerekti Barkın Bey." Barkın Ulaç beye dönerek yalancı bir şekilde gülümsediğinde, "Biz İtalyanlar ağırdan almayı severiz." Kelimeleri dudaklarından döküldü ve gülümsemeye devam etti.

Elinin biri dizinin üstünde diğeri masanın üzerinde duruyordu, benim iki elim de çantamın üzerinde üst üste konulmuş duruşum dik şekilde gözlerimle herkesi süzüyordum. Ulaç Bey sonunda ilgisini Barkın'dan bana çevirdiğinde Barkın'ın oturuşu dikleşti. "Enişten her yerde seni arıyordu Yeval, seni gördüğüne sevinecek." Bu sözlerin ardından Selcen ve Barkın güldü. Selcen ile göz göze geldiğimizde gülüşümüz aynı anda gerçekleşmişti ama sadece birimizin sesi duyuldu.

"Çok mu özlemiş?" Ulaç Bey tekrar ilgisini benden Barkın'a çevirdiğinde gerildi. Tuğra ve Dolunay henüz ortalıkta yoktu, onlar genelde herkes geldikten sonra, son anda gelmeyi tercih ederdi. Beklemekten hazzetmezlerdi. Gözlerimi etrafa çevirip kafasına geçirdiği şapkayla yüzünü örten birini aradım ama yoktu, belki de Barkın'ın gece dediği gibi nişancılık yapacaktı ama sorun bu katta nişancılık yapabileceği bir açının olmamasıydı.

Kitaplık Rafı

Dudaklarımı yalayıp aradığımı bulamayarak önüme döndüm. Bugün bana her ne kadar aciliyeti olmasa da yardım etmişti, ona karşı kendimi borçlanmış hissediyordum. Hatta daha önce şarjör vermesini de sayarsam -her ne kadar işe yaramasa da- ikinci kez borçlanmış sayılırdım.

Ulaç Bey Barkın'a bir şey söylemeden Teoman Bey'le göz göze geldiğinde Çakır Alabora boğazını temizledi ve tüm ilgiyi üzerine çekerek oturduğu yerde doğrulup ellerini masada birleştirdi. "Günler önce bir organ mafya liderinin adamınızın kurşununa gittiğini duydum Barkın Bey."

Gözlerim Çakır Alabora ve Barkın arasında gidip gelirken gerginlikle tırnaklarımı tenimde sürtmeye başladım. "Anlaşmayı bozanların göreceği karşılık neyse onu gördü," dedi Barkın elini dizime koyarken. Dizimi sessizce sektirmeye başladığımın farkında bile değildim ama gerginliğim yükselmişti çünkü sebebi ben olduğum ortaya çıkarsa zayıf olduğumu düşünüp üzerime oynarlardı.

Elbisemin uzun tarafı Çakır Alabora'nın tarafında kısa olup tenimi açığa çıkaran yer ise Barkın'ın tarafındaydı, o yüzden dizimi kavrayan eli doğrudan beyaz tenime sarıldı ve bedenimin karıncalanışını hissettim. "Anlıyorum, peki kardeşinin ölümü ile ilginiz var mı?"

"Cevabını bildiğiniz soruları ne zamandır soruyorsunuz?" Barkın'ın eli yavaş yavaş sürtünerek tenimden çekildiğinde titrememem kesildi. "Direkt mi yoksa Karmen'den ötürü dolaylı yoldan mı sizin işiniz onu öğrenmek istiyorum sadece."

"Karmen bir şeyden rahatsız olursa sözümü dinlemez, ben söyledim o da yapmak istedi ve yaptı." Çakır Alabora kafasını aşağı yukarı sallayarak yüzünü bana çevirdiğinde bir kez daha gerildim ve ellerimi ayırıp iki dizimin üzerine koydum. Bu adam her şeyi anlıyor gibi hissediyordum ve henüz isminden başka bir şey duymamama rağmen sanki bana bu masadaki en tehlikeli adamın o olduğu söylenmiş gibi tetikteydim. "Bir gün misafiriniz olursam sizinle satranç oynamayı bana lütfeder misiniz Yeval Hanım?" Yüzümü ona dönerek gözlerimi kıstım. Bir kaşının arasından geçen ince façayı andıran yarayı yakın olduğumuzdan ötürü ancak fark edebilmiştim.

Kitaplık Rafı

Çantamı açıp içinden küçük defteri ve kalemi çıkararak, "Bir gün belki." Yazdım ve defteri ona çevirdim. Sertçe yutkunarak dudaklarıma baktı ve kafasını aşağı yukarı sallayarak yüzünü başka yöne çevirdi. Bu hareketi ile Barkın da ben de çatık kaşlarımızla birbirimize bakmıştık. Hareketi anlamsız ve zamansızdı.

Arkamdaki sandalyede bir el hissettiğimde irkilerek doğruldum ve bakışlarımı yukarı kaldırdım. Dolunay hemen baş ucumda duruyordu, ellerini sandalyeme sarmış parmaklarını enseme sürtmüştü. "Hoş geldiniz," diyerek gözlerini önce Çakır ve Barkın'da, sonra da diğer misafirlerde gezdirdi.

"Hoş bulduk." Bakışlarımızı masanın arkasına doğru hepimiz çevirdiğimizde ceketinin önünü ilikleyen kara gözlerini benimkilere diken Tuğra ile göz göze geldim. Çenesini gerdi ve kaşlarını çatarak gözlerini gözlerime sıkıca bağladı. Aklımda sesi yankılanıyordu.

Öyleyse öl.

Ben de tek kaşımı kaldırarak ona baktım, bakışlarına karşılığım sert ve eşitti. Yanımıza ulaşana kadar gözlerimiz birbirinden ayrılmadı, dudaklarımı yalayarak ona bakmaya devam ettim. Göz ucuyla Barkın'ın gözlerinin üzerimde olduğunu görebiliyordum. Sonunda adımları yavaşlayıp hemen önümde, Dolunay'ın yanında durduğunda elini beline koydu ve önce bize sonra diğer misafirlere baktı ve, "Hoş geldiniz baylar bayanlar. Bir şeyler içer misiniz?" diye sordu. Gözlerim kısa bir an Barkın'la çakıştı ve aklıma iş alanında içmediği aklını bulandırmadığı geldi. Kafamı onunla aynı anda olumsuzca salladım. Diğer kimse de bizden aksi bir cevap vermemişti.

Çakır Alabora onlara kısa bir bakış atarak Tuğra'nın selamını almadan ayaklandığında tüm dikkat yine ona döndü. Tuğra geldikten sonra ceketinin önünü açarak karşısında dikildi ve rahat bir tavırla, "Herkes geldiğine göre açık arttırmaya başlayabiliriz," diyerek gözlerini Dolunay'a çevirip kıstı. Gözleri yüzünde uzun süre oyalanırken Tuğra'nın bakışlarını hiç önemsemiyor görünüyordu. "Dolunay Hanım, lütfen konukları yönlendirin." Dolunay "Elbette Çakır Bey," diyerek Tuğra'dan uzaklaştığında Tuğra'nın eli havada kaldı ve boşluğu doldurmak için

Kitaplık Rafı

Dolunay'ın sandalyemden çekilen ellerinin yerine yerleştirerek parmak ucunu omzuma değdirdi. Masadan kalktım ve, "Müsaadenizle." İşareti yaparak çantamla beraber lavaboya doğru yürüdüm. Tenimin altında saklanan karlar onun tek dokunuşuyla tekrar yüzeye çıkmış beni dondurmuştu.

Kumar masalarının ardından kalabalıkta neredeyse herkesi süzerek lavaboya vardığımda birinin kolumdan çekip köşeye sıkıştırmasıyla dirseğimi boyun bölgesine vurdum ve yakasından tutup ters çevirerek yüzünü duvara sertçe çarptım. Acıyla inleyişi kulağıma gelmişti duvarla arama sıkıştırdığım kişinin.

"Kır, lazım değil bana kolumla boynum. Onlarsız da yaşarım ben." Bükerek sırtına yasladığım kolunu bırakarak bir adım geri çekildiğimde bana dönerek eliyle diğerini ovuşturdu. "Benden istediğin her ne ise parmaklarımla yapabileceğime eminim ama sen işini görmeden parmaklarımı kırmaya kalkıyorsun." Kutay'a göz devirerek çantamdaki telefonu çıkardım ve sms yerine girip, "Bu telefonda herhangi bir dinleme ya da takip cihazı olup olmadığını kontrol edebilir misin?" yazdım.

"Biraz sürer."

"Gece sonuna kadar bitirmiş ol ve kapıda dikilen korumalardan birinin ceketine bırak."

"Ben mi? İmkânı yok ama benim sarışın onu halleder." Kötü bakışlarımla onu süzdüğümde "Yani Selcen halleder. O Halledemezse o zaman ben denerim," diyerek sözlerini düzeltti ve elimden cihazı alıp, "Keyfine bak o iş bende," diye söylenerek yüzüme baktı. Kutay küçüklüğünden beri bu tarz işlerin içine girmeyi reddetmişti, kendi becerilerini bile bizim haricimizde kimse için kullanmıyordu. Ne dayısı için ne de başkası için hiç kullanmamıştı. Ona güvenip güvenmeme konusunda emin olmadığım dönemde Dolunay onu uzun süre takip ettirip güvenilir olduğuna emin olduğunda zor durumlarda güvenmeye başlamıştım. Korkaklığı her zaman üstündeydi ve kan görmeye dayanamıyordu. Bu yüzden gerçekten rol yapma olanağı sıfır virgüllü bir ihtimale düşüyordu ama o ihtimali bile göz önünde tutmayı unutmuyordum.

Kitaplık Rafı

Sanırım Barkın ve Karmen'e kontrolcü derken kendi kontrol seviyemi unutuyordum.

Telefonu alıp cebine atarak erkekler tuvaletine girmeye yeltendiğinde ona son bir bakış atarak masaya doğru yürümeye başlamıştım ama Barkın masadan kalkıp bana doğru gelmeye başladığında adımlarımı yavaşlatarak gözlerimle onunkilere sıkı sıkı tutundum. Masaların tam ortasında kalabalığın dikkati üzerimizdeyken önümde durdu ve paltoyu alma bahanesiyle yüzünü boynuma doğru eğip kulağıma, "Saat dokuz yönü, mahi." Fısıldayarak geri çekilip paltoyu koluna asarak diğer kolunu bana doğru uzattı. Uzattığı koluna girerken göz ucuyla dokuz yönüne baktım, saçları kırlaşmış yaşlı bir adam sohbet ettiği birkaç adamla beraber ayaklanmış salonun yarısının yöneldiği asansöre doğru yöneliyordu. Bu asansör kumarhane içinde yatay ilerleyen bir asansördü ve kumarhanenin diğer salonuna gidiyordu. O salon anlaşmalar, toplantı ve takaslar için ayarlanmış bir salondu. Görünene göre bu gece de müzayedenin yapılacağı salon olarak hazırlanmıştı.

Geniş asansör açılarak bizi içine aldığında kalabalıkla tıklım tıklım olan asansörde köşeye geçtim. Barkın önüme yeltenen Tuğra'yı keserek tam önüme geçti ve bir elini asansörün duvarına yaslayarak yüzünü bana çevirdi. Tuğra hemen arkasmda kalmış silahı andıran bakışlarıyla bana kurşunlar sıkıyordu ama koruma kalkanım onun silahlarından daha sağlamdı. Dudaklarımı aralayıp geri kapatırken gülümsedim. Dolunay asansörde değildi, Selcen'in de sadece sarı saçlarını asansörün başında olan kısımdan görebiliyordum.

Dudaklarımı yalayarak gözlerimi burun buruna durduğum bal rengine kaldırdığımda o da aynı şekilde dudaklarını yaladı ve yüzünü hafif kaldırarak derin bir nefes aldı, bende almak ve onun izlerini takip etmek isterdim ama burnuma dolan karamelimsi alkol kokusu zihnimle oynamaya şimdiden başlamıştı. Gözlerimi kapatıp yüzümü hafif eğdim ve kokusunu çekmeye devam ettim. O bağımlıya hazırlanmış bir uyuşturucuyu değil, kana âşık birine hazırlanmış ceset ya da alkolik birine hazırlanmış yeni bir alkolü andırıyordu.

Kitaplık Rafı

Ellerimi arkamda birleştirerek kafamı arkamdaki duvara yasladığımda gözlerimi araladım, kaldırdığı kafasından çenesi ve boğaz bölgesi bana o kadar yakındı ki kokunun kaynağı direkt olarak içime işliyordu. *Kokunun boynundan geldiğini biliyordum!*

Sonunda asansör durarak kapıyı araladığında Barkın kolunu duvardan çekti ve kolunu uzatarak kaçamak bakışlarla bana baktı, uzattığı kolu tutarken ona bakmamaya özen gösterdim çünkü bakarsam gözlerimin kokuyla gidip geldiğini açık edebilirdim. Normal şartlarda böylesine derin ve sızan kokunun ardından dolu birkaç kadeh içmek ister muhtemelen gider içerdim ama burada kadehten daha çok silahıma ihtiyacım vardı ve silahı kullanmam gerekirse alkol almış olmam bana yavaşlıktan başka bir şey getirmezdi.

"Dokuz ve on koltuk numaramız," diyerek beni önden dördüncü sıraya getirdiğinde gözlerim anında orta da kalan dokuzuncu koltuğu buldu. Oraya doğru ilerledim ve oturup kolumu Barkın'ın kolundan çıkardım. O da ceketinin önünü düzeltti ve yanıma oturup açık arttırmanın olduğu alanda kutuların önünde dikilen Dolunay'a gözlerini çevirdi. Dolunay doğruca bana ve Barkın'a bakıyordu. Gözlerini kısarak bakışlarını ikimizden çaprazımızda oturan Çakır'a çevirdiğinde Tuğra'nın adımları Dolunay'ın yanına doğru ilerlemeye başladı. Dolunay belinde hissettiği el ile irkilerek gözlerini Çakır'ın grilerinden çekti ve önündeki kutularda gezdirdi.

Önündeki mikrofona doğru hafif eğildiğinde Tuğra geri çekildi ve elindeki ne yazdığını bilmediğim kâğıtta kısaca gözlerini gezdirdi. "Çakır Alabora'nın düzenlediği ve bizim ev sahipliği yaptığımız müzayedeye hepiniz hoş geldiniz." Arkada oturan birkaç adamın alkış sesinin hemen ardından Dolunay Çakır'la bakıştı ve, "Müzayedenin ilk satışa açılan ürünü Little Boy'u dört buçuk milyon dolar ile müzayedeye açıyorum." Sözleriyle bakışları ayrıldı, Dolunay ise alkış yapanlara kafasını salladı.

Barkın sandalyelerin altına yapıştırılan numaramızın yazılı olduğu bayrağı aldı ve bana uzattı, uzattığı bayrağı alarak dokuz yazısına baktım ve Dolunay'ın, "Beş milyon," deyişini duydum.

Kitaplık Rafı

Biraz bekledim, arkamdan bir bayrak daha kalktı. Göz ucuyla baktığımda teklifi verenin Mahi isimli aracı olduğunu gördüm. "Beş buçuk milyon."

Biraz daha bekledim ve Selcen'den gelen, "Altı milyon," teklifinin hemen ardından bayrağı kaldırdım. "Altı buçuk." Bayrağı indirmedim. "Yedi," dedi Dolunay ve tek kaşını kaldırdı.

"Sekiz!" diye bir ses geldi arkadan, Ulaç Bey bana ve Selcen'e ters bir bakış atarak bayrağını kaldırmıştı. Önümüzde ve aynı zamanda çaprazımızda olduğundan bizi görebilen Çakır Alabora kollarını birbirine bağlayarak keyifle bize döndü.

Dudakları yana kıvrılmış önüne dönmeden hemen önce Barkın ile göz göze gelmişti. Selcen bayrağını kaldırıp, "Dokuz," dediğinde salonda bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, başka teklif?" bekledim. Selcen ile göz göze geldiğimizde ona durmasını parmak uçlarımı kaldırarak işaret ettim ve bayrağı kaldırdım. "Dokuz buçuk."

Bekledim, sessizce etrafı gözetlerken başka bir teklif bekledim ama gelmedi. "Satıyorum... Yeval Larden ve Barkın Karaduman'a Little boy'u dokuz buçuk milyon dolara satıyorum... Sattım." Herkesin alkış seslerini duymamla bayrağı indirerek Barkın'a baktım. Memnuniyetle dudakları kıvrıldı ve iç cebinden telefonunu çıkarıp Ezher'e parayı getirmelerini söyleyen bir mesaj attı. Dakikalar sonra Tuğra'nın telefonu çaldı ve kısa bir konuşmanın ardından, "Ödeme alındı," diyerek kutuyu kenara kaldırdı, yerine de daha geniş ve büyük kutuyu yardımla beraber koydu.

Bu kez müzayedeye açılan bir bomba değil, tüfekler olmalıydı. "Sayılı üretimle tasarlanan Easy'i de Altı milyon dolar ile satışa açıyorum." Dolunay'ın teklifi açtığı anda arkadan biri bayrak kaldırdı. "Yedi milyon."

Yüzümü hafif Barkın'm tarafından arkaya doğru çevirdim. Barkın'da benimle aynı anda arkaya çevirdi ve burnumuz neredeyse birbirine değer gibi oldu. En arkada oturan kadın, "Biz onu direkt on yapalım," diyerek bayrağını geri indirdi. Dudaklarım aralık şekilde Barkın'a döndüğümde onun ifadesinin sadece kafa karışıklığı olduğunu gördüm. Şaşırmaktan ziyade anlamamış görünüyordu. Bakışlarını öne çevirip

Kitaplık Rafı

kaşlarını çattığında ben de kaşlarımı çattım. Çakır Alabora anında esmer vücut hatlarını belli eden kıyafetleri ve açıkta kalan yerlerini kaplayan dövmeleri olan kadına dönerek kaşlarını kaldırdığında kadın dolgun parlatıcı sürdüğü dudaklarıyla gülümsedi ve selam verircesine kafasını salladı. Bayrağı kaldırdım ve Dolunay'ın, "On bir," demesini duydum. Bayrağı indirmedim.

"Pekâlâ, iki taraftan da on iki milyon teklifi geldi." Gözlerimi omzumun üzerinden arkaya çevirdim. İkimizin de bayrakları havadaydı. "On üç," dedi Dolunay birimizin pes etmesini beklerken. Yüzümü önüme döndüm ve bayrağı biraz daha kaldırıp rahatlığımı göstermek için bacak bacak üzerine attım.

"On dört." Kimseden ses çıkmadı ve bayraklar inmedi.

"On beş." Herkesin bakışları bana döndüğünde Barkın hafif kulağıma eğilerek yüzünü saçlarımın arasına gömdü ve kulağıma, "Aldık," diye fısıldadı. Bayrağı indirdim ve, "Yeval Larden'e on beş milyona sattım." Sözleriyle alkışlar birbirine girdi. Derin bir nefes verip arkama döndüm ve kadın bana dudaklarıyla, 'Tebrikler,' diyerek gülümsedi. İfadesiz yüzümle ona bakıp önüme döndüm.

Çantamdaki defteri dikkat çekmeden çıkardığımda Barkın'ın gözleri anında etraftan dizime döndü ve yazıyı okumaya başladı. "Kadın kim?"

"Tanımıyorum. Sanırım yeni bir rakip." Defteri kapatıp tekrar çantaya koydum ve kafamı aşağı yukarı sallayarak önüme döndüm. "Günün son ve gözdesi olan..." Dolunay'ın önüne getirilen başka bir kutu kapağıyla açıldığında dudaklarım yana doğru kıvrıldı ve Dolunay ismini söylese bile duymadan satışa açılır açılmaz bayrağı kaldırdım. Karşımda bir işkence kafesi duruyordu ve Karmen dedikleri adamdan korkmalarının sebebi işkenceyle konuşturamadığı birinin olmamasıydı.

Öyle bir adama işkence kafesinden daha güzel nasıl bir hediye verilirdi ki? İçine aynı onun yaptığı gibi küçük bir not ile bırakmak tam da ona layık bir karşılık olacaktı.

"Dokuz milyonla satışa açtım... Ve on milyon," dedi beni görür görmez. Barkın gülerek "Karmen'e mi alacaksın?" diye sorduğunda ona dönüp gülümsedim ve önüme dönüp bayrağı indirdim. Başka birisi daha

Kitaplık Rafı

bayrak kaldırdı. "On bir." Selcen'in indirdiği bayrağın hemen peşine tekrar kaldırdım. En çok parayı buna versek bile bunu kaçırmayacaktım.

Arkamdan Ulaç Bey de bayrak kaldırdı ve, "On iki." Sözlerinin hemen ardından gizemli kadının bayrağıyla, "On üç." Maliyeti duyuldu.

Bayrağımı kaldırdım, "On dört." İndirmeden Dolunay'a baktığımda, "On beş," dedi ve herkesin havada duran bayrağı yere indi. "Satıyorum... Sattım." Sonunda bir alkış tufanı koptuğunda ağrıyan kolumu bayrakla beraber indirdim ve derin bir nefes alıp gülümseyerek Barkın'a döndüm. "Güzel." Ayağa kalkarak kolunu bana uzattı, ayaklanarak koluna girdim ve Tuğra'nın sesi mikrofondan duyuldu. "Ödemeler alındı." Gözleri Barkın ile ikimiz arasında gidip geliyor kaşları çatılıyordu.

"Hepinizi günün kalanını keyifli geçirmek için tekrar kumarhaneye davet ediyorum." Dolunay Çakır'ın ona doğru gelişine baktıktan hemen sonra misafirleri asansöre yönlendirdi ve mikrofonu kapatıp Tuğra'dan uzağa Çakır'a doğru yürümeye başladı. Barkın elini belime koyduğunda kendime gelerek önüme döndüm ve asansöre doğru yürümeye başladım. "Sadece takip cihazı kaldı."

Ona döneceğim sırada asansörün kapısı açıldığında Selcen ile yan yana asansöre bindik ve bu kez en öne biz geçtik. Barkın hemen arkama Teoman Bey'in yanma geçti.

Sadece takip cihazı kaldı.

Gözlerimle omzumun üzerinden arkaya baktım, Mahi dedikleri adam arkada kalmıştı bu kez de. Selcen parmak uçlarını benimkine değdirdiğinde soğukluğu ile irkilerek yüzümü ona çevirdim. Dudaklarıyla sessizce, "Kutay," dedi ve sonra, "halletmiş," diyerek önüne döndü. Ben de önüme döndüm ve çantamı sıkıca tutup açılan asansörden hızlı adımlarla çıktım.

İçeride başlayan sohbetler gürültüye şimdiden karışmıştı ve ortalık duman altma dönmüştü. Selcen ile göz göze geldiğimizde belime bir el sarıldı. Barkm beni kendine yasladığında hemen solumuzdan Mahi denen adam geçti ve, "Olur oynayalım hadi," dedi. Kaşlarım çatık yanındaki orta yaşlı ve onunla aynı yaşta görünen adama baktım. Sözlerine çok geç kulak verdiğim için kaçırmıştım ama görünene göre Barkın

Kitaplık Rafı

kulağını onlara dikmişti çünkü yüzünü boynuma gömüp, "Bilardo sever misin?" diye sordu. Kafasını boynumdan çektiğinde gülümseyerek ona göz kırptım ve onların ilerlediği masaya doğru yürümeye başladım, Barkın'ın eli belimden kayboldu ve bedeniyle gözleri arkamda kaldı. Tam bu sırada masaya gitmeye yeltenen Selcen gözlerini bana çevirmişti. Ona kafa işaretiyle gelmesini işaret ederek etrafı kolaçan ettim. Tuğra ya da tehlike olabilecek başkası etrafta görünmüyordu. Ulaç Bey'in yanında genç ve vücudunu iki parça bez saran bir kadın oturuyor, Teoman Bey'de başka adamlarla sohbet ederek yeni bir masaya geçiyordu.

Selcen yanıma ulaştığında ona Mahi ile yanındaki adamın geçtiği masayı işaret ettim ve parmak uçlarından tutarak yanlarına doğru yürümeye başladım. Barkın kısık gözleriyle ne yaptığımız çözmeye çalışıyordu ama uzun sürmedi. Dudakları kıvrıldı ve kafasını keyiflice sağa sola salladı.

Selcen Mahi Bey'in yanına geçip kolunu omzuna koyduğunda adam bizi ancak fark edip baştan aşağı süzme fırsatı buldu. "Acaba biz de size eşlik edebilir miyiz beyler?" Mahi ve yanındaki diğer adamlar bize pis bir gülüş attığında dudaklarımı yaladım ve Barkın'a dönüp *gel* dercesine baktım. Bir dakika sonra adımları buraya döndü ve ağır şekilde elleri cebinde buraya doğru yürümeye başladı. Nefesimi tuttum ve adımlarından kesici bal rengi gözlerine kadar onu süzdüm. Mahi'nin Selcen'e, "Elbette lütfen," demesini duyuyordum ama gözüm sadece bir bedende geziniyordu.

Sonunda o beden yanımıza ulaştığında Selcen olayı kavradı ve, "Kız arkadaşım erkek arkadaşı olmadan oynamaz, benim için onu da kabul edeceğinizi varsayıyorum," diyerek gülümsedi. Dudaklarına sürdüğü parlak simli ruju adamların gözünü kamaştırıyor olmalıydı.

"Elbette kabul ederiz. Buyurun lütfen." Adamlar sonunda Barkın'ın yüzünü tamamı ile gördüklerinde baktıkları yer, yüzünden kravat iğnesine kaydı. "B... Barkın Bey. Bahsettiğiniz arkadaşınızın Barkın Bey olduğunu söylememiştiniz." Selcen çatık kaşlarla yanındaki adama baktığında Mahi panikledi. "Şey ben..." "İşiniz mi var? Hiç sorun değil, bir oyun kâfi." Barkın'ın sözleriyle adamlar birbirine bakıp boyun eğdiğin-

Kitaplık Rafı

de Barkın bana ve Selcen'e döndü. "Bayanlar, ceketimi izniniz olursa çıkaracağım."

Selcen, "Elbette Barkın Bey," dediğinde gözleriyle benim de sessizlik onayımı aldı ve ceketini çıkarıp bana uzattı. "Benim için tutar mısın?" Ceketine baktım ve ötedeki askılıkta ikimizin de paltosunun asılı olduğunu gördüm. Demek az önce orada dikilmesinin sebebi buydu.

Ceketini alıp koluma geçirdiğimde kenarda yan yana dizili olan istekalardan iki tanesini çıkardı ve tebeşiri uçlarında gezdirip sopanın birini bana uzattı. Parmak uçlarımla kavrayarak istekayı önüme aldım ve kalçamı bilardo masasına yaslayarak onu seyrettim. Üçgenin içine dizili toplar hazır halde olduğundan beklemeden üçgeni çıkardı ve diğerlerine baktı. "Lütfen açılışı siz yapın." Mahi ve Selcen de iki isteka alıp tebeşiri ucunda gezdirmeye başladığında Selcen tiksindiğini gösteren bir ifadeyle Mahi'ye baktı ve o görmeden ifadesini düzeltti. Buna sadece dudaklarımı birbirine bastırarak tepki verdim, gülmek için çok yanlış bir andı.

Barkın, "Hay hay," diyerek istekayı masaya yaslayarak işaret ve baş parmağı arasından geçirerek eğildiğinde gömleğinin vücudunu sarışı gözlerimi aldı. Gözlerimi anında istekanın ucuna çevirdim. Yaptığı limaj* hareketinin hemen ardından sert bir atışla taşları etrafa saçtı ve ilk pijamalı olan toplardan iki tanesi düz olanlardan da bir tanesi içeri girdi. Dudaklarım aralanırken kaşlarım da hayretle kalkmıştı. Barkın keskin yüz ifadesini bozmadan pijamalı olanlardan benim hemen önümde olana doğru ilerlediğinde boğazımı temizleyerek doğruldum. Tabii ben temizlesem de sesim çıkmadığından bunu kimse ayırt edemiyordu. Sadece Barkm gibi dudaklarıma dikkat kesilenler fark edebilirdi. Önümdeki topa gelip istekayı tekrar kendine göre ayarladığı açıda yasladı ve bana yanaşıp bedenini bedenime değdirdi.

Gözlerim aramızda olmayan mesafeye ve ona kaydığında vuruşunu yaptı ama top sadece masanın içinde dört dönmüştü, hiçbir deliğe girmedi. İstekayı çekip doğrulduğunda Mahi denen adam güldü. "Bu

* Limaj, vuruştan hemen önce istekayı daha önce karar verdiğimiz belirli sayılarda sallayarak istekanın doğrultusunun seçilen doğrultuda gidip gitmediğini kontrol etmektir.

Kitaplık Rafı

yüzden iş ya da oyun anında kadınlarla yakın olmamak gerekiyor, fazla kafa karıştırıcı davranabiliyorlar."

Gözlerimi kısarak ona ters bir bakış attım, Barkın gülümsedi ve, "Bu suç kadınların değil kendine hâkim olamayan erkeklerindir. Zihnini ve gözlerini nerede tutarsan oraya odaklanır." Selcen sırıtarak Mahi'ye baktığında ben de ters bakışlarımı keyifli olanla değiştirdim. Barkın elini uzattı ve, "Lütfen, siz devam edin," diyerek istekanın ucunu yere yasladı.

Mahi denen adam ceketini olduğu gibi çıkarıp kenara bıraktıktan hemen sonra gömleğinin kollarını çözdü ve istekayı masaya yaslayıp birkaç açı değiştirdikten sonra vuruşunu yaptı. Top girmişti ama onun ardından Beyaz olan topu da içeri atmıştı. Gülümseyerek topun girdiği köşeye ilerledim ve topu çıkarıp vurması zor olan, Barkın'ın önünde olan bir açıda bıraktım. Barkın belime kısa bir dokunuşla parmağını bastırdığında kirpiklerimi kırpıştırarak geri çekildim. Mahi Barkın'a doğru ilerledi ve önüne geçip eğilerek yeni bir açı bulmaya çalıştı. Tam bu sırada Barkın'ın cebinde bulduğum cihazla dudaklarımı ısırdım ve ona doğru ilerleyip ceketini açarak giymesini işaret ettim.

Barkın demek istediğimi anlayarak ceketini giydi ve, "Elinde yük taşımayı sevmiyor," diye mırıldandı benim için. Selcen Mahi vuruş yaparken sorgulayıcı bakışlarını ikimizin üzerinde gezdiriyordu ama bozuntuya da vermiyordu.

Sonunda Mahi atışını yaptığında içeri girmeyen top ile istekamı alıp tam karşısına geçtim ve göğüs dekolteli elbisemi kullanarak hafif eğildim. Barkın'ın da dediği gibi göz ve akıl nereye yönelirse oraya odaklanıyordu ve görünene göre Mahi denilen adamın odağı fena dağılmıştı.

Dudaklarımı yalayarak yandan bir gülüş attım ve pijamaları arka arkaya duran toplara sert bir atışla ardı ardına deliğe soktum. Barkın cebindeki cihazı çıkardı ve çevik bir hareketle cebine atıp bana doğru gelmeye başladı. İkinci yöneldiğim topta eğilmemi engelleyerek elini belimin daha yukarısından tutarak başka bir açıya getirdi. Böylece eğilmeme gerek kalmıyor dekoltemi daha da açık hale getirmiyordum. Ona yandan bir bakış atıp istekayı ayarladığım açıdan vurdum ve istediğim topla beraber siyah topu da içeri attım.

Kitaplık Rafı

"Güzel oyundu," dedi Mahi ceketini bıraktığı yerden alırken. Selcen ona ters ve tiksinti dolu bir bakış atıp, "Ben de oynasaydım güzel olurdu," diye söylendi. Yüz ifadesine gülümseyerek omuz silktim. Mahi Selcen'e, "Bu gece sizi misafir etmek isterim," dediğinde Selcen de yanıma gelmiş sayılırdı. "Ben de sizi gördükçe kusmak isterim," diye fısıldadı ve Mahi'ye dönüp, "Maalesef, bu gecemi bu çifte ayırdım," diyerek bizi işaret etti.

Mahi kafasını anlayışla sallayıp gitmeye yeltendiği sırada ben de Selcen'in sorgulayıcı ifadesiyle yüz yüze kaldım. "Bir mesajıma cevap vermediğin için aklının içine tüküreceğim, iki az önce kıçınızı kurtardığım için ya da en azından cömertlikle yardımda bulunduğum için bana ne haltlar karıştırdığınızı söyleyeceksiniz üç... Gerçekten de İtalyanlara benziyorsun."

İşaret parmağım Barkın'a doğrultarak gözlerini kıstığında gülerek Barkın'a Selcen'i işaret ettim ve tüm bu soruları ona pasladım. Eh madem burada rolden role atlıyordu cevapları da kendisi versindi. "Senin tabirinle kıçımızı kurtardığın için teşekkürler ama gerisi hakkında bir şey söylemek şimdilik riskli olur."

"Pekâlâ, tanıştığıma memnun oldum Barkın Karaduman." Barkın ona uzatılan ele bakarken Selcen sözlerine devam etti. "Yeval bu belaların içinden çıkmadıkça ben de çıkmayacağım o yüzden sık sık karşılaşacağız."

"Size babanız konusunda güvenebilir miyim? Yeval'in tarafında olduğunuzu biliyor ve onaylıyor mu?" Uzattığı eli sıkarken onu ve yüz ifadesini süzdü. "Babam annemin kaybından sonra ona benzediğim için beni kendinden uzaklaştırarak bir evladını daha kaybetmiş oldu, bir evlat kaybettikten sonra diğerine daha çok düşkün olur sandım ama yanılmışım. O boşluğu dolduramadı ama ben..." Elleri ayrıldığında Selcen'in bakışları bana dönmüştü. "Kardeşimin yerini doldurabilecek başka bir kardeş buldum. O yüzden babam hakkında kimseye güvenmemenizi öneririm. Bana da babamdan ötürü değil Selcen Alakurt olduğumdan ötürü güvenin."

"İhanet edebilecek bir konumdasınız."

Kitaplık Rafı

"İhanet konumla değil anla ilgilidir Barkın Bey, hiçbir an bana ihanet ettiremez." Barkın, "Pekâlâ," diyerek önünü tekrar iliklediğinde "Ben de tanıştığıma memnun oldum." Sözlerini bitirdi ve bana, "Gidelim mi?" diye sordu. Yüzümü tam ona çevirmiştim ki Selcen'in hemen arkasından gözlerimi esir alan başka kara gözlerin parmaklıkları ardına kısıldım.

Kollarını iki yana açıp, "Bu kadar erken mi ayrılıyorsun Yeval'im?" diye sordu. Dolunay ellerini arkasında birleştirmiş onaylamayan bakışlarla bana bakıyordu. Gözlerimi Tuğra'ya dikerek Selcen'e kenara geçip ortamızdan çekilmesini işaret ettim. "Evden giderken de beni beklememişsin. Gönlümü alamayacak kadar çok kırdın." İki yana açtığı kollarını indirip ceketinin önünü açtığında dudaklarımı içeriden ısırdım.

"Üstelik en değer verdiğim adamları yere sermişsin... Belki de sermişsiniz demeliydim." Gözleri benden Barkın'a döndüğünde Barkın ona uzattığı ele sadece boş bir bakışla baktı ve tutmadı. "Aylardır sizi arıyorduk Barkın Bey, yüz yüze gelebilmek için böyle büyük bir satışın gerçekleşmesi gerektiğini bilseydim çok daha önceden bir satış gecesi düzenlerdim."

Barkın Tuğra'ya düz bir ifadeyle bakmaya devam ederken ikisinin gözleri birbiriyle savaştı, bende gözlerimi bu savaştan Dolunay'a çevirdim. Bana sorgular ve kızmış bir ifadeyle bakıyordu, ona kafamı *güvendeyim* dercesine sallamakla yetindim. Tuğra sonunda Barkın'dan ses çıkmayacağını anlayınca gözlerini tekrar bana çevirip, "Bizimle konuşmadan evi terk edemezsin Yeval," dedi. Kafamı olumsuzca salladım. "Barkın Bey, bu gece Yeval'i beklemeseniz iyi olur. Onunla gitmek istemesi hakkında detaylı bir konuşma yapmamız gerekiyor. Değil mi hayatım?" Dolunay'a dönüp beni işaret ettiğinde Dolunay kafasını istemeyerek salladı ama gözleriyle Barkın'a beni bırakmamasını çoktan söylemişti. Selcen ortaya atılmaya yeltendiğinde Tuğra ona dönüp, "Aile işlerine karışmamayı hâlâ öğrenemedin Selcen," dedi. Gözlerim Selcen'e döndüğünde dudaklarını kapatmış kaşlarını çatmıştı. Tuğra'yı hiç sevmiyordu.

"Gerçi sana da kızamıyorum, aile işlerinin ne olduğunu bile görme-

Kitaplık Rafı

din ki daha önce bilesin." Selcen ellerini yumruk yaptığında öne atılmaya ve Tuğra'ya sesini kesmesini söylemeye yeltendim ama Barkın bileğimi kavrayarak baş parmağıyla tenimi okşadı ve bizim yerimize arkadan bir başkasının sesi duyuldu. "Görmediğin bir şey için ayıplanamazsın." Tuğra bir adım geri çekilirken baş parmağını dudağında gezdiren Çakır Alabora görüş açıma girdi. "Ama size ne demeli *Tuğra Bey.*"

Tuğra Bey'e oldukça keskin bir baskı yapmıştı. "Siz en çok kadınlarla vakit geçiriyorsunuz ama hâlâ nasıl konuşmanız gerektiğini bilmiyorsunuz." Tuğra neye uğradığım anlamayarak Barkın ve Çakır'a baktığında Çakır tiksinç bakışlarını ondan Dolunay'a çevirdi ve yumuşattı. "Umarım eşinize de böyle nezaketsiz davranmıyorsunuzdur. Aksi halde *yazık olur.*"

"Eşimle aramın sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." Tuğra Çakır'a bir adım atacağı sırada Barkın araya girerek, "Yeval'i burada bırakmıyorum ve bizim için gece burada bitti. Aldığım silahlar teslim edildi mi?" Çakır Alabora gözlerini Tuğra'dan Barkın'a çevirdiğinde, "Para teslim edilir edilmez temin edildi," dedi.

Barkın'ın eli elimi kavradığında Dolunay ve Tuğra direkt olarak gözlerini ellerimize çevirdi ve ardından bize yeltenen korumaya döndü. "İçeri koruma girişi yasak." Tuğra korumaya yeltenip önünü kestiğinde ben de kaşlarımı çattım. "Barkın Bey'e acil bir telefon geldi."

"Hemen dışarı çık." Koruma, "Çıkamam," dediğinde Tuğra belindeki silahı çıkardı ve bir saniye bile tereddüt etmeden alnının ortasından vurup, "Öyleyse öl," dedi. *Öyleyse öl.* Koruma ayaklarımızın ucuna yığıldığında beyaz ayakkabıma bulaşan kana baktım ve bir adım geri çıkıp bilinçsizce Barkın'ın elini sıktım. Bana döndü ve geri gittiğim bir adımı öne atıp önüme geçti. Şimdi sadece ayakkabımdaki kanı görüyordum.

Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırıp kendime hâkim olmaya çalıştım. Şu an önüme Barkın'ın geçmesinden ötürü Selcen'den başkasını göremiyordum ama o da sadece üzerine sıçrayan kanı görüyor gibi görünüyordu.

Ondan çok daha erken kendime gelerek Barkın'ın elini bıraktım. Omzunun üzerinden bana baktı ve kendime geldiğimi görür görmez öne

Kitaplık Rafı

adım atıp korumanın elinde olan ve çalmaya devam eden telefonu alarak cevapladı.

"Evet." Tuğra ve Dolunay yerdeki ceset ile Barkm'a kaçamak bakışlar atarken Selcen de kendini toparladı ve bana baktı. İkimizde kendimizdeydik. "Temizleyin şunu." Tuğra içerideki adamlara yerdeki cesedi işaret ederek silahı beline yerleştirdiğinde Çakır Alabora odağım tamamı ile Barkın'a çevirdi.

"Hemen geliyoruz." Kapattığı telefonu cebine yerleştirdikten hemen sonra askılığa ilerleyerek paltolarımızı aldı ve kimseye bir şey demeden, Tuğra hariç hiçbirine son kez bile bakmadan elimden tutup merdivenlere doğru yürümeye başladı. Onu engellemeden sessizce takip ettim. Merdivenlere geldiğimizde tutuşunu nazikleştirdi ve öne geçmem için duraksadı. Öne geçerek karanlık kalan koridordan hızlı adımlarla çıktım ve kapıda dikilen korumalardan birinin ceketinin ucuna yapışan sakızı gördüm.

Bu Kutay'ın bıraktığı mesaj olmalıydı. Ayağımı bilerek burkuyor gibi yaparak korumadan tutunduğum anda elimi cebine atıp telefonu çıkardım ve elbisenin kolundan içeri çekerek özür dilercesine elimi kaldırdım. Barkın da bir an dengemi kaybettiğimi sanarak belimden beni yakaladı ve kendine çekti ama ondan daha hızlıydım. Telefonu karanlığın arasında sessizce yürüttüm ve kapıda duran limuzinin önünde durdum. Barkın etrafı kolaçan ettikten hemen sonra kapımı açtı ve binmemi bekleyerek öylece kapıda dikilmeye devam etti. Ne olduğunu delicesine merak ediyordum, bu yüzden o binene kadar defter ile kalemi çıkardım ve, "Neler oluyor?" yazarak biner binmez ona defteri uzattım.

"Sanırım sevgili enişten senin evini ateşe vermiş." Defter elimden deri koltuğa kalem ile beraber düştüğünde aralanan dudaklarıma baktı ve elini çeneme yerleştirip dudaklarımı kapatmamı sağladı. "Sadece tahmin. Evini dünden beri izletiyordum ve sen gelir gelmez... Üstelik eve dönmeyeceğini gösterir göstermez yangın başlaması aklımda sadece tek bir ismi yankılatıyor."

Düşen defterle kalemi alıp, "Gerçekten o mu yaptı?" diye sordum. "Yarına kadar emin olmuş olacağım. Eğer yaptıran oysa... Şüphelerimiz

Kitaplık Rafı

pek de yersiz değil demektir." Ellerimi yumruk yaparak yüzümü cama doğru çevirdim. Öfkeden dolan gözlerimi saklamak istiyordum çünkü tanışalı sadece günler olan bir adamın karşısında hangi duygu yüzünden olursa olsun gözyaşı dökmeyecektim. Yumruklarımı canımı yakarcasına hatta parçalarcasına sıktığımda hissettiğim acıyı öylece gözyaşlarımla beraber yuttum ve kendimi dizginleyerek tekrar ona döndüm. "İyi misin?" diye sordu. Kafamı dürüstçe sağa sola salladım. Derin bir nefesi yüzümü okşayacak kadar yakınıma bıraktı ve, "Eve," dedi şoföre. "Hızlı git."

Araba ışıklarla şenlenen sokaktan ayrılmaya başladığında elimi enseme atıp sivri uçlarını tenime batırdım. Bazen tenimi parçaladığım ve kendimi bu şekilde ayık tuttuğum oluyordu. Aksi halde başlayan titremeleri takip eden kontrol edilemez gözyaşları ve duyulmayan çığlıklar olabiliyor görüşüm bulanıklaşabiliyordu.

Yerde yatar öylece izlerdim tavanı, bazen de duvarları. Gözlerim hiçbir şeyi görmezdi, tenim hiçbir şeyi hissetmezdi ve canım yanardı. *Canım sadece çok yanardı.*

Barkın arkasına yaslanarak elini yumruk yaptığım elimin üzerine koyduğunda gözlerimi daldığı yerden çektim ve onun bal rengine tutundum. "Sana evi gezdirmeyi isteme sebebim arka bahçede kalan at çiftliğini görmeni istememdi." Elimi kısa bir okşamanın ardından bıraktığında yumruğumun çözüldüğünü gördüm. Çantanın altında elimin arasında kalan telefon birden fazla titremişti ama gözlerimi ve dikkatimi Barkın'dan ona verememiştim. "Eve gittikten sonra yine de gezmek ister misin yoksa odana çıkıp dinlenmeyi mi tercih edersin?" Kâğıda titremesi durmuş ve sıkmaktan beyazlamış ellerimle, "Gelirim." Yazarak ona çevirdim.

Kafasını aşağı yukarı salladı ve yazmaya devam edişimi izlerken koltukta bana doğru kaydı. "Tuğra senin yanından ayrılırsam ondan başka çarem olmasını istemediği için o evi yaktı. Buna adımın Yeval olduğu kadar eminim."

"Seni kendine muhtaç bırakmak mı istiyor?"

"Tahminimce." Parmaklarını yine çenesine uzatıp sıvazlamaya başladığında, "Olabilir, gözünü korkutmak için de etkili bir yöntem."

Kitaplık Rafı

"Beni hâlâ o zayıf kız çocuğu sanıyor." Yazdığımda "O zayıf kız çocuğunu bir gün bana anlatacak mısın?" diye sordu. "Sen bana gerçekte kim olduğunu anlatacak mısın?" Kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Bir gün Yeval... İkimizde maskelerimizi düşürmek zorunda kalacağız."

"Aynı maskeyi takıyor olabiliriz ama altında aynı yüzleri saklamıyoruz." Yazdığım cümlede kısa bir süre takılı kaldı gözleri. "Ben senin yanında maske takmıyorum Yeval, seninle gerçekten tanıştığım andan beri hiçbir ifadem ya da söylediğim yalan değildi."

"Sen bana hiçbir şey söylemedin?" yazarak ona kalkık kaşlarımla baktım. "Söylüyorum... bazılarını sen duymuyorsun bazıları da dilimden dökülmüyor. Güven demek her şey demektir ve her şeyi bir anda elde edemezsin." "Bebek bile emeklemeyle başlar yürümeye, sen bizim emeklememize bile izin vermiyorsun. Bir anda koşmamı isteyemezsin."

"Biliyorum." Ceketini işaret ettiğinde kafamı aşağı yukarı salladım ve çıkarışını izledim. Göğsü bana doğru geldiğinde burnuma dolan kokusu bulanan aklımda kısa bir deprem etkisi yaratsa da hasarsız toparlanabildim. Ceketini kucağına bırakarak kırmızı siyah S harfli kol düğmelerini çıkardı. "Bu S harfini daha önce de sordun. Benim adım gerçekte Barkın değil Yeval. Benim gerçek adım Salvor, Salvor Karaduman. Barkın sadece Türk olarak kullanmak istediğim isim. Bu renkte olan iğneleri sadece ben takarım, beni böyle ayırt ederler. Adamlarım sadece gümüş ya da siyah renk S harfi kullanır, korumalarımı ve adamlarımı başkalarından böyle ayırt ederler." Çıkardığı iğneleri avucuma bıraktığında, "Bunların içinde dinleyici cihazları var," dedi. İğneleri avuç içimde sıkıp kalemi aldım ve kâğıda, "Mahi ne oldu?" diye sordum. "Saklandığı deliği bulduk, artık izleme altında." İğneleri inceledikten sonra ona geri uzattım.

Aldığı düğmeleri ceketinin cebine bıraktı ve bana dönerek, "Buraya ne için geldiğimi merak ediyordun," diye mırıldandı. "Buraya intikam için geldim Yeval. Diğerlerine söylediğim gibi İtalya'dan buraya temelli falan dönmedim ve burada mafyaların en büyüğü olmak için diğerlerinin yoluna taş koyduğum falan yok. Sadece almam gereken bir intikam var ama bunu kimden almam gerektiğini henüz bilmiyorum. Aradığım

Kitaplık Rafı

kişiyi bulacağım ve içimde yanan bu yangını söndürüp bu topraklara bir daha adımımı basmayacağım."

Cama çevirdiği bal gözlerine yansımadan bakarken kısa bir an bedenimden geçen titremeyle irkildim. Onun yanında bedenim sürekli uyarı halinde bulunuyordu ve bunu henüz benim için yabancı olmasına bağlıyordum. Aldığım derin nefeslerin ardından kâğıda, "Sanırım devamını zamanla öğreneceğim." Yazdım. Yüzünü camdan defterime çevirdi ve, "Ya ben... Ben ne zaman senin hakkında bir şeyler öğreneceğim?" diye sordu yine.

Her geçen gün çok daha fazla soru soruyor çok daha fazla benimle konuşuyordu. Gözlerim dövmeli eline kaydığında ojesi soyulan tırnaklarımı oraya batırmayı ve bunu bir daha hiçbir zaman sormamasını söylemek istedim ama yapmadım sadece, "Sende zamanla öğreneceksin." Yazarak kalemi defterin üzerine bıraktım.

"Pekâlâ." Araç durduğunda defterle kalemi çantama telefonla beraber koydum ve açılan kapıdan inip Barkın'ın kabanımı giydirmesine izin verdim. Dokunuşları yumuşak ve sıcaktı. Omzuma değen sıcaklığıyla yutkunup kabanımın önünü ilikledim ve evin olduğu yöne değil evin kenarından arka yöne doğru yürüyen adımlarına ayak uydurmak için peşinden ilerledim. Ezher aracın kapısını kapattı ve bana gülümsedi. Gülümserken kırışıklıkları daha da artmıştı. Sanırım kırklarının ortasında bir adamdı.

Barkın evin sol tarafından arka bahçeye girdiğinde ağaçların arasından karların oluşturduğu düz ve küçük yola baktım. "Burada eskiden kız kardeşim koşardı," diye mırıldandı. Ona yetişerek hemen yanına geçtim ve yola bir daha baktım. "Bu evi çok severdi."

Yürüdüğümüz yolun ilerisi karanlık göründüğünden sessiz kalarak ve bir şey sormaya yeltenmeyerek onu dinlemeye devam ettim. "ben ise İtalya'dan buraya dönmem diyordum, beni görüntülü arar gezdirirdi her yeri. İkna etmeye çalışırdı genelde dönmem için ama ben dönmezdim. Savaşlar, mafyalar ve siyasetçiler ortalığı karıştırıyordu. Buraya dönerek yeni bir düzen kurmak tamamı ile yeni bir koruma kalkanı oluşturmak uzun sürecek masraflı olacaktı. Bu yüzden dönmek istemedim hiçbir zaman. Kardeşim için bile."

Kitaplık Rafı

Yüzümü ona döndüğümde büründüğüm bu korkunç ifade onu duraksattı. "Evet Yeval, o yaşarken dönemediğim bu topraklara onun kaybolduğunu duyduğumda döndüm. Onun canı tehlikede olduğunda döndüm. Ne zamanı önemsedim ne de masrafı, buraya geldim ve beni görüntülü aradığı her yere gittim. Belki oradadır diye... ama değildi."

Duraksattığı adımları devam ettirdiğinde gözlerimi ondan ayırmadan yürümeye devam ettim. Aklımda onlarca düşünce dönüyordu ama hiçbirini net bir şekilde soramıyordum. Sadece onun da kardeşinin kayıp olduğunu anlamıştım ve bulana kadar burada kalacağını, *sonra gidecekti*. "Elime silah aldıysam, yakamdan kendi rozetimi çıkardıysam ve karşında duran bu adam olduysam da bu yüzden. Ben artık kız kardeşimin görüntülü arayarak gezdirdiği ülkeye dönmek için ikna ettiği adam değilim. Buraya geldim ve onun başına gelen her şeye kim sebep olduysa onu bulacağım, ben artık böyle bir adamım. Satranç tahtasını açtım ve dizili taşların arasına başka bir renge ait taş misali yerleştim."

Kafasını yukarı kaldırıp siyahlığa bir nefes bıraktığında yine durmuştu. Rozetimi derken neyi kastettiğini merak ederek sormaya yeltendim ama sonra dudaklarını araladı ve fikrimi gerçekleştirmeme izin vermedi. "Geldik." Yüzümü ondan etrafa çevirdiğimde çitlerin etrafı sardığı bir koşu alanı ve ileride duran ahırlığı fark ettim. İçeride kısık bir şekilde ışık yanıyordu ve açık dikdörtgen boşluğundan yüzünü dışarı uzatan üç tane at vardı. Beyaz, siyah ve benekli.

"Beyaz'a şah siyaha mat demiştik küçükken. Benekliyi de babam sürerdi, o da ismini piyon koymuştu çünkü en sevdiği taş piyondu. Herkesin güçsüz gördüğü ama herkesi yenecek güce sahip olduğunu düşündüğü için hep piyonlarla bizi yenmeye çalışırdı. Çoğu zaman yenerdi de kalan oyunlarda bilerek bize taviz verdiğini düşünürdüm ki hâlâ öyle düşünüyorum." Ahıra doğru ilerlerken gülümsedim ve kan olmuş ayakkabılarıma bakarak onu dinlemeye devam ettim. "Burada kalacaksan her gün yeni bir şey öğreneceğini bilmeni istiyorum. Aynı evde yaşıyoruz, öğrenmememiz mümkün değil." Kafamı aşağı yukarı salladım ve defterle kalemi çıkarıp önüne vardığımız ahırın duvarına defteri yasladım.

"Kaza gününde bir adamı gördüm, ondan yardım istemiştim ama et-

Kitaplık Rafı

medi. Arkasını döndü ve gitti, o sırada ayakkabısına bulaşan mavi fosfor boyayı ve Garh yazısını gördüm."

"Kâğıdı bana ver," diyerek elini uzattığında defterden sayfayı yırttım ve ona uzattım. "Garh özel tasarım markasıdır, Şirketin sahibini ikimizde tanıyoruz." Derin bir nefes alıp havaya bıraktıktan hemen sonra yüzünü bana çevirdi. "Mahi." Kaşlarım çatılı vaziyette ona bakıp *nasıl* der gibi el kol yaptım.

Ceketinden telefonunu çıkardı ve K harfine basarak kulağına yasladı. "Mahi'yi evinden al ve Garh tasarımlı ayakkabıları kimlere sattığını bul. Sabaha kadar tüm isimleri öğrenmen gerek." Karmen olduğunu tahmin ettiğim kişi, "Oldu bil," diyerek telefonu kapattığında yanan telefon ışığı ikimizin de yüzünü kısa bir süre aydınlattı. Kar yine yağmaya başlamıştı, yüzüme düşen tanelerin nazik dokunuşlarını hissedebiliyordum. "Eğer tasarladığı kişilerin isimlerini alabilirsek içlerinden eleme yapabiliriz." Kafamı aşağı yukarı sallayarak tekrar kâğıdı duvara yasladım ve yazıp yazmamakta kararsız olsam da sonunda güvenine karşılık vermeyi seçerek aklımdakileri kâğıda dökmeye başladım.

"Tuğra'nın üzerimde reddedemeyeceği etkileri var ve düşündüğünde haklısın. Herkesin karşısında dik dursam da onun karşısında geçmişten içime sinen bir korku duygusu var."

Yazıları okurken duraksamadan ve doğrulmama izin vermeden konuşmaya devam etti. "Dilsizliğinin sebebi o mu?" Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sakın dilini kestiğini söyleme yoksa..." Yumruk yaptığı elini indirirken dudaklarını ısırdı. Kafamı olumsuzca salladım. "Dilim kesilmedi."

"Konuşmama nedenin ne o zaman?" Defteri duvardan indirirken gözüm ışığı yanan kaleme kaydı, bakışlarım da defter kadar yerdeydi. Bunu ona söyleyemezdim, gerçek ailemin beni öldürmek için aradığını ve bulmak için sesimin açık bir konumu andırdığını nasıl söyleyebilirdim?

"Travma... Konuşmama sebebin bu değil mi?" İki parmağını çeneme yasladığında karın kirpiğine düştüğünü gördüm. Bal rengi hâlâ parlamaya devam ediyordu, karanlıkta bile kendini belli eden bir ışığı vardı.

Kitaplık Rafı

"Sana söz veriyorum benim yanımda sana bir daha yaklaşamayacak Yeval. Sen istemedikçe seni onunla yalnız bırakmayacağım ve sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bu yolda yanımda güçlü bir kadına ihtiyacım var ve seni güçsüzleştiren ne varsa yoldan kaldırman gerek. Bunu ben yapmayacağım çünkü bunu yapabilecek güce sahipsin, yardımıma ihtiyacın yok korumama da öyle. Ben sadece eşitliği bozdukları anlarda arkandan önüne geçeceğim. Çünkü ölüm hep bir adım önünde olacak."

Dudaklarımı araladığımda içime giren soğuk ve onun kokusuyla titredim. *İliklerime kadar değil, kalbime kadar titredim.* Bakışları farkındalıkla parladı. "Bir saniye... Yardım istedin dedin yani sen kazadan önce..." Dudaklarımı ısırdım. Öncesinde konuşmamaya yeni alışıyordum ama bunu ona söylersem her şeyi çözmesi saniyelerini alırdı. Bu yüzden ona ilk yalanımı söyleyerek kafamı aşağı yukarı salladım.

"Pekâlâ, eğer çözersek yani... Bunu yapanı falan bulursak konuşabileceğin anlamına mı geliyor bu? Doktorlar ne dedi?"

Eğer doktora gitseydim ne söyleyeceğini ben de merak ederdim.

Dudaklarımı *bilmiyorum* der gibi büzerek elinden tuttum ve onu ahırın içine doğru çektim. Bu kadar konuşma ve sorgu yeterdi çünkü devamı gelirse açık bulacağına emindim. Hikâyenin her parçası eksik ve dağınıktı. Bunları toparlayacak güç de bende değildi. Barkın daha fazla konuşmak istemediğimi anlayarak içeri benimle girdiğinde burnuma dolan kokuyla yüzümü ekşittim ve yine de loş ışıkta tüyleri parlayan atlara baktım. Biri gerçekten de bembeyazdı, diğeri ise simsiyah.

Benekli olan gerideydi ve yüzünü göstermiyordu. Beyaz olanı es geçip siyah olana yanaştığımda kafasını eğişine gülerek karşılık verdim, onun mırıltısı sessizliği bölen tek şeydi. Elimi yumuşak tüylerinde gezdirdiğimde beyaz olan atın da sesi onunkine katıldı. Elimi siyahtan çekmeden diğerini beyaza uzattım. Anında bana doğru eğildi, demek ki yabancılara karşı çekinmiyorlardı.

İkisinin tüylerinde gezinen elime bir sıcak el daha dokunduğunda yüzümü atlardan çevirdim. Barkın siyah olanın ağız kısmında elini gezdirmişti. "Ben de seni özledim oğlum." Atın sesi daha da yükseldiğinde elimi ondan çektim ve sadece beyazın tüylerinde gezdirmeye başladım.

Kitaplık Rafı

"Sevdin mi?" diye sordu bal gözlerini benimkilerle buluşturarak. Işığın altında öyle güzel duruyorlardı ki dokunasım geliyordu.

Göze nasıl dokunabilirsin ki?

Güzel bakar, güzel dokunursun.

"Binmeyi biliyor musun?" diye sorduğunda kafamı olumsuzca salladım. "Nefes almak istediğin zaman dolabındaki biniş kombinlerini giy, sana ormanın içini gezdiririm." Elini atın teninden çekip ceketine koyduğu sırada ben de beyazı son kez okşadım ve elimi çekip tekrar kan olmuş ayakkabılarıma baktım. "Ah... Sana yenisini alacağım ama yenisi beyaz olmayacak."

Ne olacak? İmasıyla ona bakarak kaşımı kaldırdığımda dövmeli elini cebinden çıkardı ve baş parmağını dudağma sürttü. "Kırmızı... Sen seversin kırmızıyı."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak onunla beraber ahırdan çıktım. Karlar benim paltomu ve onun ceketini çoktan sarmıştı. İkimizin de sadece adım sesleri ve nefesleri duyuluyordu. Gerçi nefes konusunda teknik olarak ikimizin ki duyulamazdı. Sadece onun nefesi ve ikimizin adımları desem daha doğru olurdu.

Eve kadar sessizce yürüdük, birkaç kere ayağım kayar gibi olsa da dengemi koruyabildim ve dakikalar sonra evin kapısı açıldığında soğuk ve dengesizlik kayboldu. İçeri girdiğimde yanan loş ışıklar tavandan etrafa yayılıyordu. Parlak zeminin üstündeki kanlanmış topukluma bakarak alnımı ovuşturduğum sırada merdivenden bir ses geldi. İçeri yeltenen Barkın'ın adımları da durmuştu. Merdivenden yuvarlanarak ikimizin ortasına düşen Karamel'e ve inleyişlerine buruşuk yüzümle baktım.

Az önce merdivenden mi yuvarlanmıştı o gerçekten?

Barkın'ın gözleri Karamel'den bana döndüğünde dizlerimi kırıp eğilerek onu kucağıma aldım. Miyavlıyor hareketlenip duruyordu. Sanırım benim yokluğumda evi keşfetmişti ama hâlâ yeni insanları gördüğünde ürküyordu. "Sanırım o da artık bizimle kalıyor," dediğinde çatık kaşlarımla uzattığı işaret parmağına baktım.

Yaklaşıp kucağımdaki süt kahvesi rengine bir iç çekti ve, "Canım kahve çekti," diye mırıldandı. Belli belirsiz güldüm. "Adı ne?"

Kitaplık Rafı

Kediyi onun kucağına bırakırken Karamel'in üzerinden yere atlamasına şaşkınca baktı, gitmeyeceğini biliyordum çünkü henüz ona alışmamıştı ve kokusunu yadırgadığına emindim. Ona zor alışacaktı ama ben burada kaldığım süre boyunca alışmak zorundaydı.

Kalem ve kâğıdı tekrar çıkarıp girişteki komodine yaslandım ve kâğıda kalemin ucunu değdirdim ama bundan öteye gidememiştim. Ne yani Karamel kokusu olan adama kedimin isminin Karamel olduğunu mu söyleyecektim?

"Latte." Yazarak kâğıdı ona çevirdiğimde yazdığım isme ve ayak ucumuzda gezinen Karamel'e baktı. "Uygun bir isim ama senden alkol ismi koymanı beklerdim." Omuz silkerek "Değişiklik olsun dedim." Yazdım.

Gömleğinin yakasını biraz daha açtıktan sonra salona yöneldi ve, "Geliyor musun?" diye sordu. Kafamı olumsuzca salladım. "Ah doğru, erken kalkıyorsun ve saat... Gece yarısı olmuş." Durduğu yerden gözlerini bileğindeki saatten kaldırdı ve bana bakarak, "İyi geceler," dedi. Kafamı aşağı yukarı sallayarak merdivenlere yöneldim.

O da mutfağa yöneldi, muhtemelen gerçekten de kahve içecekti. Merdivenin ışıkları yukarı varmamla kapandığında odamın ışığını açtım ve peşimden gelen adını artık Latte yaptığım Karamelime baktım. Yatağımın ucuna çoktan atlayıp kurulmuştu bile, bana dik dik baktığında onun da gözlerinin Barkın gibi sarımsı olduğunu fark ettim. Onun gözlerine bu kadar benzediğini daha önce hiç fark etmemiştim.

Yanına oturup elimi kulaklarının arasına koyarak okşamaya başladığımda mırıltısını duydum ve derin bir iç çektim. Gözlerini açtı ve bana baktı, ben de ona baktım. Bakarken nedensizce bir an Barkın'a bakıyor gibi hissettim, elim duraksadı ve kafasından çekildi.

Parmak uçlarımda sanki tüyün bıraktığı yumuşaklık değil de onun teninin ağırlığı vardı. Her duygu kısa bir anlığına ayak uçlarımdan boğazıma kadar yükselmeye başladığında ayağa kalktım ve kanlı ayakkabılarıma baktım. Göremiyordum, her taraf bulanıktı ve ellerim titriyordu. Siktir. Dedim kendi kendime. Hayır, hayır, hayır şimdi olmaz.

Öyleyse öl.

Kitaplık Rafı

Garh.

Kırmızı... Sen seversin kırmızıyı.

Sakın dilini kestiğini söyleme.

Bizimle konuşmadan evi terk edemezsin Yeval.

Midem sertçe çalkalanmaya başladığında bulduğum ilk duvara tutunarak ayağa kalktım ve odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Neden gittiğimi bilmiyordum, sadece ayaklarım aşağı gidiyor topuk sesim ona eşlik ediyordu. Elimi boğazıma götürüp tırnaklarımı etime batırmaya ve odağımı acıya çevirmeye çalıştım. Tuttuğum her yer sallanıyor gibi hissediyordum. Titreyen ellerimi zapt edemiyor tenimin soğumasını engelleyemiyordum.

Sonunda merdivenlerden indiğimde Barkın'ın sesi kulaklarıma topuklu sesime karışarak ulaştı. "Evi kül edeni bulun. Ha bir de... Kendi adıma Tuğra'ya en az onunki kadar etkili bir mesaj bırakmak istiyorum." Adım seslerimi duyduğunu belli edercesine kafasını omzunun üzerinden bana çevirdiğinde camın hemen önünde durduğunu fark ettim ve yansımasına baktım. Gözlerimdeki yaşları anında geri yutmuştum.

Bir gün yuttuğum bu gözyaşlarımda boğulmaktan korkuyordum.

"Mesajı sana sonra ileteceğim. Kapatıyorum." Telefonu kapatıp koltuğa atarak bana doğru gelmeye başladı. "Yeval. İyi misin?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak bana uzanan koluna tutundum. Kokusunu duyduğumda başkasının yanında zayıf düşmemeye yeminli tarafım beni feci sağlam sarsmış kendime getirmişti.

Güçlü durmalıydım. Kimse zayıflığımı ve içimi görmemeliydi. *Zaten göremezler Yeval, içinde hiçbir şey yok.*

Barkın beni koltuğa oturttuğunda sıcak eli tenime değdi ve, "Buz gibisin," diyerek kenarda duran ceketi üzerime giydirip önümde diz çöktü. "Üzerini değişmemişsin." Kafamı olumsuzca salladım, elleri kan olmuş ayakkabıma uzandı ve önce birini ardından ötekini çıkardı. "Bu yüzden mi bana bir şeyler anlatmıyorsun. Tetiklediği için mi?" Gözlerine karanlığın izin verdiği kadar baktım, uzun zamandır hiçbir şey istemeyen ben beni hiç duymayacak karanlıktan ara vermesini istedim bir an.

Sadece biraz... Biraz uzaklaş bizden. Uzaklaş da gözlerini göreyim. Uzun zamandır böyle güzel bir şey görmedim.

Kitaplık Rafı

"Pekâlâ, bundan sonra hiçbir şey sormayacağım ama öğrenmem gerek... İzin ver kendim öğreneyim." Koltuğa yaslanan avuç içlerimin ısınmaya başladığını hissettim. "En azından öğrenebileceğim kadarını öğreneyim." Ayakkabıları görüş açımdan çıkararak elini dizime koyduğunda yine titrediğini fark etmedim. Büyük dövmeli eli titrek ve çıplak kalan dizimi sararak kavradığında bedenim karıncalanmaya başladı ve titremem kesildi.

Şimdi nefes alıyordum.

Dudaklarımı yalayarak kafamı aşağı yukarı salladığımda elim kenarda duran telefonuna uzandı, kilitsiz telefonu açıldığında yüzüme vuran ışık muhtemelen gözlerimin sululuğunu ortaya çıkaracaktı ama önemsizdi.

Notlara girerek, "Mesajı ben vermek istiyorum, en az onunki kadar etkili bir mesaj değil. Onun yaptığını arkada bırakacak mesaj." Yazdım. Yazdığımı okurken kafası karışmıştı, bunu bana çevirdiği gözlerinden anlayabiliyordum. "Aklında ne var?"

"Senin de dediğin gibi gölü göl yapan damlalardır."

Kitaplık Rafı

5. BÖLÜM

Şah Taşı ve Şah Damarı

Eskiden rüyalarımda ellerimle hep boğazımı tutardım, rüyamda birilerinin beni boğduğunu zannederdim ve uyandığımda aslında beni boğanın yine ben olduğumu fark ederdim. Bazen de ellerime ihtiyaç kalmazdı.

İç çekişlerimde boğulurdum.

İşin kötüsü da her rüyanın sonunda uyanmaktı, çünkü uyanmak demek gece tekrar aynı kâbuslara uyumak demekti. Kâbuslar orada beklerdi, biz de karanlıkta ona giderdik. Gittiğimizi bilmeden giderdik ve cehennem fragmanlarını izler sabah sanki hiçbirini görmemiş gibi yaşamaya devam ederdik. Bu lanet şey yıllardır devam ettiğinden artık bunu bir ceza olarak değil sadece bir alışkanlık olarak görüyordum, böyle her şey daha kolay zihnimden gidiyordu. *Alışkanlıkları hep zararsız görüyoruz ama asla zararsız kurtulamıyoruz.*

Sıcak su içeriyi buhar içinde bıraktı, bıraktığı buhar içinde öylece buğulanmış aynanın karşısında dikiliyordum. Yüzümü gizleyen buharı ellerimle sıyırdım ve yorgun gözlerime baktım. Günlerdir normalden az uyuyordum çünkü geç saatte kadar ayakta kalmam gerekiyordu. Yine de en geç altı gibi uyanmış oluyordum. Bu gece ise hırstan, kinden ve geleceğin korkusundan uyumamış yorgunluğumu üst seviyeye çıkarmıştım.

Gecenin dördünden beri burada dikiliyor içeriyi sıcaklaştıran buhar oluşmasına sebep olan sıcak suyun altma girmiyordum. Sadece aynanın

Kitaplık Rafı

buğusunda geçmişimle yüzleşiyor geçmişi silip geleceği görmeye cesaret edemiyordum ve şimdi saat altı sularına yaklaşırken parmaklarım sonunda soğuyan ve nemlenene aynanın üzerinde gezindi. Önce sadece gözlerimi sonra tüm yüzümü açığa çıkardım ve nemlenmiş yüzüme baktım.

Midem düğüm düğüm olmuştu, gözlerimin dolu olduğunu hiç fark etmemiştim ama bu görüntüden nefret ettim ve duşa kabinin kapısını açıp içeri girerek sıcak suyun tenimi cayır cayır yakmasına izin verdim. Suyu saatlerdir hissetmeyi bekleyen bedenim buzun sıcak suda çözülmesi gibi anında gevşemişti ama zihnim sadece yanma duygusunu tekrarlıyordu. Ellerimi saçlarımdan yüzüme sarkıttım, sıcak suyun arasından göz pınarlarımdan başka bir damla aktı. Bu damla dakikalar sonra damlalara dönüştü.

Nefes alışverişimin dengesizliği ve baş dönmesiyle beraber uykunun ağırlığı yüzünden bir elimi mermere uzattım ve tutundum. Baktığım çıplak bedenimde kalçamın yanından sırt çizgimin kalçamda kalan kısmına kadar uzanan bir dövme vardı. Düz yatay çizgilerden oluşan yapraklardı, *doğum lekemi gizleyen dövme.*

Bu dövmeyi Dolunay ile beraber yaptırmıştık, onun da aynı yerin sağ kısmında vardı. Aynı deseni yaptırmış beni diğer insanlardan ayıran izimi de kendi ellerimle yok etmiştim. O zamanlar fazla küçüktüm ama Dolunay ısrar etmiş beni bu dövmeyi yaptırmaya ikna etmişti. Henüz yaşım on iki civarıydı.

Dövmeci adam yapmayacağı konusunda uzun süre net bir şekilde konuşsa da alnına dayanan silahtan sonra can korkusuyla bana o ince ucu sivri iğnenin acısını yaşatmıştı. Şimdi de o günlerden bir izi tenimde taşıyordum. Çenemi sıktım ve ayakta duracak gücümün kalmadığını hissederek eğilip çömeldim, duvara yaslanan elim de kayarak duvardan ayrıldı ve kollarımı etrafa sarıp ağlamaya başladım. *Sessizce, dakikalar belki de saatlerce.*

Belirsiz geçen zaman dilimi ve karanlıkta hayalen görüntüsünü uydurduğum kum saatinden son kum tanesi aktığında ve zaman dolduğunda gücümü toparlayarak kendime geldim ve suyu kapatıp bornozumu üzerime geçirerek banyodan odaya geçtim.

Kitaplık Rafı

Ben banyoya girdiğimde de duşa girdiğimde de hava aydınlık değildi, benim için hâlâ geceydi. *Bu gece gözyaşlarımla yıkandım, yıllar sonra.*

Kapalı perdelere doğru ilerleyip yavaşça ortadaki ince çizgiden gün doğumunu ucu ucuna yakaladım, perdeyi açtım ama gün ben açana dek doğdu. Sonra arkamı döndüm ve bornozu kenara bırakıp üzerime siyah bir elbise giydim. Dar triko ama uzun, bel kısmı yanlardan açık ve zincir detaylıydı, dövmemin bir kısmını belli belirsiz açığa çıkarıyordu. Islak saçlarımı saç havlusuyla sarıp aynanın karşısına geçtim ve hafif soğuk tonlarda makyaj yaparak saçlarımı kuruladım. Saat yediyi geçiyordu, Barkın çoktan uyanmış olmalıydı. Dün bana istersem yemekleri yukarıda yiyebileceğimi söylemişti, istememiştim. Beraber yemek bana daha iyi geliyordu çünkü yalnız yemek yemekten nefret ederdim.

Gece boyu Selcen'den aldığım mesajlar yüzünden de oldukça gergindim çünkü bana Tuğra'nın bana alttan bir tehdit savurduğunu iletmişti, Selcen'in bunu anında anlayıp bana uçuracağını biliyordu. Dün evimi yakması beni düşmanı olarak gördüğünün kanıtıydı, artık aynı tarafta ve aynı renkte değildik. Tahtanın iki karşı kısımlarındaydık ve oyun baştan başlıyordu.

Saçımı taradığım tarağı kenara bıraktıktan hemen sonra hazır şekilde odamdan çıkmaya yeltendim, Latte hâlâ uyukluyordu ve yatağımın ucundaydı. Onu kırmızı rujumla öptüğümden yüzünde kalan ize gülümseyerek odadan çıktım. Merdivenlerden indiğimde yemek masası hazır görünüyordu ama Barkın masada değildi. Bir ses duyulduğunda yüzümü çevirdim, ileride şöminenin önünde olduğunu yeni fark ettiğim ikili deri koltuğun bana arkası dönük kısmında oturuyordu. Yanına yaklaşıp ne yaptığına baktım. Karşısı boştu ama satranç oynuyordu. İki tarafta kendisiydi ve görünene göre kendini yenmeye çalışıyordu.

"İnsanın en büyük düşmanı kimdir?" diye sordu, adım seslerimi duyduğunu zaten biliyordum. Beni görebileceği yere geçip kendimi gösterdim. "Kendisi... Dostu da düşmanı da kendisi." Karşı koltuğun üzerine çoktan bırakılan kâğıt kalemi gördüğümde benim için bunu bıraktığını anlayarak karşısına oturdum ve kâğıda, "Ya insan kendisini yenerse? O zaman yenmiş mi olur yoksa yenilmiş mi?" yazdım.

Kitaplık Rafı

"İnsan kendisini yenerse yenmiş başkasına yenilirse kaybetmiş olur."

Kafamı ona hak verircesine salladım ve hamlelerine baktım. Satranç oynamayalı yıllar olduğundan nasıl oynandığını yarım yamalak hatırlıyordum. Karşımdaki görüntüde ise gördüğüm Barkın siyahın önündeydi ve beyaz vezirin etrafını siyah piyonlarla sarmış birçok beyaz taşı da oyun dışı bırakmıştı.

Vezirini fil gibi çaprazlama sürdüğünde, "Şah," dedi, beyazı oynarken bir hamle yapmaya kalktı ama yapacağı hamleyle siyah mat hamlesini yapardı. Hatırladığım taşları tahtadan seçtim ve Barkın'ın uzanan elini görmezden gelerek atı önce vezirin önüne geçirdim. Ardından oynadığı hamleyle atımı yedi ama kalan tek filimle açığa çıkardığı vezirini kaybedebileceğini göremedi. Ben de vezirini yedim ve şahı geri çektim. Şimdi etrafımı saran tüm piyonlardan kurtulmuştum.

Yandan çarpık bir gülümsemeyle bu kez piyonunu göremediğim yerden öne sürdü, "Şah," dedi ama o da benim şahına çapraz hale getirdiğim fili görememişti, açıkçası onu az önceye dek ben de görememiştim. Fili ile şahına vurup devirdiğimde, "Mat," diye fısıldadı ve gülümseyerek kafasını aşağı yukarı salladı.

"Yenildiğim ikinci kişisin."

"İlki kimdi?" Soruma bir cevap vermediğinde, "Karmen?" diye sordum. "Karmen'le genelde ya berabere kalırız ya da bir o bir ben yenmiş olur. Mutlak kazanan en son ortaokulda olmuştu."

"Kim kazanmıştı?" dedim merakla. "Karmen, o zamanlar gözlük kullandığım için göremiyordum." Söylediğine gülerek onunla beraber ayaklandım ve masaya doğru ilerledim. "Sana bir hediyem var." Benim sandalyemin üzerinde duran kutuyu çıkarıp bana uzattığında ona sorar bir ifadeyle baktım. "Sana ayakkabı alacağımı söylemiştim." Kaşlarım hayretle havalandı, evet söylemişti ama geceden sabaha alacağını düşünmemiştim.

"Ayakkabı mağazasının sahibi tanıdık olunca geç saatte almak çok kolay oldu." Kutunun önüne gelip kapağını açtığımda koyu parlak kırmızı stiletto ayakkabıyı gördüm. Düzdü ama kenarlarından küçük taşlar geçiyordu, öyle ki taştan çok ışıltıyı andırıyordu çünkü küçüklüğü taş

Kitaplık Rafı

oluşunu gizliyordu. Beğenerek tebessüm ettim ve elime alıp ayakkabının renginde olan dudaklarımı ısırdım.

"Beğenmene sevindim." Ayakkabıyı kutuya koyarak kapağını kapattığımda ona gözlerimle teşekkür ettim. "Bir şey değil, dün geceyi telafi edebilmiştir umarım." Onun koruması ve söz dinlememesi üzerine mahvolan ayakkabımı telafi etmek istemişti ve bunu çok güzel etmişti. Kafamı aşağı yukarı sallayarak ayakkabı kutusunu odama bırakıp telefonumu aldım ve masaya yönelip benim için çektiği sandalyeye oturdum.

Karşıma geçti ve giydiği koyu gri pantolonu, düz siyah gömleğine taktığı kol düğmeleriyle yine gözümü aldı. Serçe parmağına da ince gümüş bir yüzük takmıştı ve yüzüğün üstünde çaprazlama duran bir s harfi vardı.

Dış kapı tıklatılıp açıldığında elime aldığım çatal bıçakla omleti kesmeye başlamıştım. "Gel." Açılan kapı kapandı ve masanın ortasında Vuslat durdu. "Günaydın Barkın Bey, Yeval Hanım." İkimizin de kafa sallayışım memnuniyetle izledikten sonra, "Dün geceden sonra Tuğra Akkor'un arama kayıtlarına ulaştım, bu konuda bana arkadaşınız Kutay yardımcı oldu Yeval Hanım." Yediğim omleti boğulurcasına ya yutmaya ya da çıkarmaya çalıştım ama ikisini de yapamıyordum. Gözüm sulanırken suyu aldım ve kafama diktim. Kutay mı demişti o? Hani silahlı birkaç adam görüp ilk kaçmak isteyen korkak herifin teki olan Kutay?

"Helal," diye mırıldandı Barkın yandan sırıtırken. "Selcen Hanım dün sizden sonra orada ölen arkadaşımızın eşyalarını almaya gittiğimde beni esir aldığından ötürü Barkın Bey'e planınızı Selcen Hanım'a bahsedip bahsetmemek üzere bir mesaj attım o da plana dahil edebileceğimizden bahsettiği için Tuğra Akkor'u izleyeceğimizi söyledim. Kendisi Kutay Bey'i resmen alıkoyarak Tuğra Bey'in aramalarına ulaşmamı sağladı."

"Ona teşekkür için bir hediye gönderdim, ikimizin adına." Barkın dirseklerini masaya yaslayıp ellerini birbirine geçirdi. "Kutay'a güvenmiyorum ama Selcen'e güvenme aşamasındayım o yüzden bunu bir güven testi olarak düşün. Onları bu şekilde güven testiyle sınayacağız." Elimdeki kâğıda, "Ya bir aksilik olursa?" yazdım. "Her türlü aksiliğe hazırım." Vuslat boğazını temizleyerek, "Hediyenizi şimdi ilettim Barkın Bey, oradan geliyorum."

Kitaplık Rafı

"Ne hediyesi?" Kâğıdı Vuslat'a değil Barkın'a çevirdim. "Sanırım bir otele çok sık gidiyormuş, orada ufak yüzdeli bir hissem vardı. Onu devrettim." Elimdeki bıçak düşerken çatal da onu takip edecekti ki son anda yakalayarak buna izin vermedim. Selcen'in bunu duyduğundaki tepkisi gözlerimin önünde kulak kanatıcı çığlığı şimdiden kulağımdaydı. *Çıldırmış olmalıydı.*

Vuslat boğazını temizleyerek dikkatleri üzerine çektiğinde gözlerimi Barkın'dan Vuslat'a çevirdim. Hâlâ şaşkınlığımı belli ettiğime emindim çünkü gizlemiyordum. "Çakır Alabora'dan aldığınız silahların şimdilik saklandığı yeri patlatmayı düşünüyor. Telefon konuşmasında aynı bu şekilde söyledi."

"Konuştuğu kimdi?" diye sordum kâğıda. Boğazım bir kez daha temizledi ve Barkın'a kaçamak bir bakış attı. Barkın kafasını aşağı yukarı salladığında Vuslat'ın gözleri ben hariç her yerdeydi. "Teoman Alakurt." Kirpiklerimi ardı ardına birkaç kez kırpıştırdım. Teoman Alakurt genelde arka planda kalan bir adamdı ama bu durumu ciddi görmüş olmalıydı ki bu konuda Tuğra ile irtibat halindeydi. Küçükken rüyalarımda Teoman Bey'i görürdüm. Hayal meyal onun evinde kendimi görüyordum, neyse ki psikoloğumun verdiği ilaçlardan sonra o rüyalar son bulmuştu. "Teoman Bey sağlam birinin polise haber vereceğini söyledi, kendi adamlarından biri ihbar edecek. Hatları kırıp attılar."

"Kırıp attılar derken?"

"Tek seferlik hatlardan biriyle irtibata geçtiler, Selcen Hanım babasının tek kullanımlık tüm hatlarını biliyordu. Diğerlerini de babasının tek kullanımlık hatlarıyla beraber dinlemeye aldık, kimseden ses çıkmamıştı ki Teoman Bey'in tek kullanımlık hattı çaldı ve konuşma kayıt altına alındı. Kutay'ın bir şey söyleme ihtimaline karşı Ulaç Bey'in telefonu ve elektronik tüm cihazları da adamımız tarafından dinleme altında, dün gece gitmeden önce gözünü korkutmak istemiştim ama Selcen Hanım benden önce davrandı ve..."

Barkın, "Ne yaptı?" diye sorduğunda bu kez keyifle gülümseyen bendim, Selcen birine kör kütük âşık olup aşko kuşko takılabilirdi ama tersi ve ciddiyeti en az benim kadar kötüydü, ne yaptığını tahmin edebiliyordum. "Kutay Bey'e silah çekti. Aynı zamanda eve gittiğinde ağzın-

Kitaplık Rafı

dan bir şey kaçırırsa diye de hizmetçiyle olan bağını hatırlattı. Sanırım Ulaç Bey'in hizmetlisi eskiden Selcen hanımlara çalışıyormuş ve..." "Selcen de o evde dönen her şeyden haberdar..." Barkın derin bir nefes vererek bana baktığında arkama yaslanıp keyifle kahvaltıma devam ettim. Bunlar benim zaten bildiğim şeylerdi, hatta Selcen'e hizmetçileri gitmeden bize ajanlık yapması için fazladan para verme teklifini yapma fikrini bizzat ben vermiştim. "Siz ikiniz sandığımdan daha büyük bir gücü elinizde tutuyorsunuz."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sen, Dolunay ve Selcen. Kadınları hafife alarak büyük bir aptallık ediyorlar, bu yüzden kaybedecekler." Dudağımı büzerek omuz silktim. Haklı olabilirdi, Selcen'i de beni de bu dünyaya hazırlayan Dolunay olduğundan gözümüz en az bu işin içinde yıllarını veren adamlar kadar açıktı. Her yerde her şeyden haberdar olabileceğimiz köstebeklerimiz vardı, aksi halde elimizde bugün ki kozların hiçbiri olmazdı.

"Yani sana verdiğim görevi öylece Selcen yaptı, öyleyse bu hediye gayet yerinde olmuş." O da bıraktığı çatal bıçağını alıp yemeye başladığında Vuslat başını öne eğdi ve, "Afiyet olsun efendim," diyerek çıkışa yöneldi. Az kalan yemeğimi hızlıca yedikten sonra kenardaki peçeteyle rujumu bozmamaya özen gösterdim ve ellerimi de silip kalemi aldım.

"Plan mı yaptın?" diye sordu. Cevap vermedim çünkü zaten planı yazıyordum. Bunu anladığı gibi yediği yemeği bitirmek için hızlandı ve son cümlemi yazdıktan hemen sonra ben kalemi bırakırken o da çatal bıçağını bıraktı. "Bırak polisler gelsin, bizzat sevkiyatı patlatmak isteyeceği için orada olacaktır. Biz de orada olalım, sevkiyatın arasına bir not bırakacağım ve etrafı ateşe vereceğim. Bir ateş çemberinden yanmadan kurtulamazsın."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"O aklımda uzun yıllardır iz bıraktı ben de teninde bırakmak istiyorum. Eşitlenmek istiyorum."

"Ben onu geçmek istediğini sanıyordum."

"Her şeyi yavaş yapacağım, aynı onun yaptığı gibi." Kafasını memnuniyetle salladı ve kıyamet alametini andıran gülümseyişini yine gözlerimin önüne serdi. Burnuma dolan o alkolik kokusuyla yutkunup suyun

Kitaplık Rafı

kalanını özenle içtim. "Onu mallarla beraber yangının içinde bırakacak, çıkmak için kendi kendini yakmasını mı izleyeceksin?" Kafamı aşağı yukarı sallayıp, "Aynen öyle yapacağım," Yazdım.

"Pekâlâ, öyleyse aldığım o kadar malı gözden çıkarmam gerek sanırım." Kafamı sağa sola salladım, "Sadece üsttekiler kalsın, altını boş şeylerle doldurup kalan malları kurtarabiliriz. Ayrıca bir tanesini oradan çıkarmak istiyorum."

"Ben de üste koyacağımız mallardan bahsediyordum, çıkarmak istediğin kafes sanırım." Derin bir nefes verip dudaklarını ve ellerini sildi ardından masadan kalkıp, "Öyleyse sevkiyatı izleyen adamı önce bulmalıyız, onu bulursak sevkiyatı onun göremeyeceği alandan çıkarabiliriz." Sandalyemin yanında durduğunda ben de kalkıp, "Hazır mısın?" diye sordum. Kafamı sallayarak onun ardından paltolarımızı astığımız yere ilerledim. Paltomu alarak bana açtı gülümseyerek paltomu giydikten hemen sonra önümü ilikledim. Kapıyı açar açmaz solumuzda dikilen Ezher kulağındaki siyah kulaklığına söylediği sözleri kesip bize döndü. "Çıkıyor musunuz Barkın Bey?"

"Evet, senden Karmen'e mesaj ulaştırmanı istiyorum. Gideceğimiz yere gelsin ve malları çıkaracağımız yolu ayarlasın. Ben de yeni bir yer ayarlayacağım, Vuslat'ta bizimle geliyor. Sevkiyatla bizzat o ilgilenecek." Sağımızda durduğunu bize attığı adımla fark etmiştim. Barkın iç cebinden çıkardığı telefonundan birine mesajlar atarken Vuslat hemen önümüzde duran arabanın kapısını açtı ve şoför olan adamı kafa işaretiyle arabadan indirip bizim ardımızdan şoför koltuğuna geçti.

Biz arkada Barkın ile yan yana oturmuştuk, telefonundan harita açmış yolları kontrol ediyordu. Haritadan çıkıp başka bir uygulamadan yolları izlemeye koyuldu. Yolları izleyen kamera yerleştirmiş olmalıydı. Göz ucuyla izlediği yola bakındım ardından Kutay'ın temiz dediği kendi telefonumu kabanın cebinden çıkardım. Selcen'e kısa bir teşekkür mesajı attıktan hemen sonra cebime geri koydum.

Bu sırada Barkın'ın telefonu çaldı, arayan gördüğüm kadarıyla Ezher'di. "Söyle." Ezher'in sesini telefon benim tarafımda kalan kulağında olduğundan rahat bir şekilde duyabiliyordum. "Benim," dedi o güzel ses.

Kitaplık Rafı

Barkın, "Dinliyorum," dedikten hemen sonra, "arka yoldan, yedinci caddeden malları çıkartabilirsiniz. Keskin nişancı ve gözetlemek için gönderilen korumalar ana yolda ve arka caddedeydi. Arka caddede olanı indirdim, korumaları vurmuş." Barkın elini sakallarına uzatırken bir iç çekti. "Ön taraftakine dokunmadım, birbirlerinden bağımsızlar. Ölen adamdan henüz haberleri yok akşama kadar da olacağını sanmıyorum. Kamyonet çoktan malları almak için oraya gitti, vardığında götürecekleri yeni adresi verirsin. Telefonu Ezher'e veriyorum. Yanımda işi bitti, gidebilir."

"Tamam." Telefon kapandığında yüzünü bana çevirdi, sakalını sıvazlamaya devam ediyor seyrek kırptığı kirpiklerinin ardında kalan bal rengi gözleri düşünceli görünüyordu. Cebimde duran telefonu çıkarıp, "Ezher Karmen'in yanma sadece bunu söylemeye mi gitti?" yazdım. "Karmen pek telefon kullanmaz, çok acil bir şey olursa o seni arar. Sen onu arayamazsın, sadece yerini bilirsen yanına gidebilirsin."

"Neden?"

"Elektronik cihazlara güvenmiyor ve genelde konuşmaları yüz yüze yapmayı sever. Telefonda ciddi olmuyormuş." Son söylediğine gülerek telefonu tekrar cebime yerleştirdim. Vuslat "Geldik efendim," dediğinde ileride etrafı mekânlarla dolu bir barı gördüm. "Herkes malını mülkünü değerli bulduğundan uzakta saklar," diye başladı söze Barkın. "Bu yüzden kimse kalabalığın içinde ya da öylesine bir yerde hazine aramaz." Araç durduğunda Vuslat arabadan indi ve kabanının önünü ilikleyip kapımı açtı. Onunla aynı zamanda Barkın'da kendi kapısını açmıştı.

"Ön taraftan izleyen adam muhtemelen Tuğra gelene kadar gözcülük ediyordur. Saat sekiz de sevkiyat gerçekleşecekti. Öğlene kadar sevkiyat ancak biter, akşama kadar başka bir işimiz de görünmüyor." Vuslat arkamdan kapıyı kapatırken Barkın çoktan yanıma geldi ve barın aşağı doğru inen merdivenlerine doğru yönelmeye başladı. Elini belime koyarak beni de yanına çektiğinde merdivenden beraber indik, ayağıma çıkmadan önce yedi santim topuğu olan bir çizme giymiştim. Yürümeme yardımcı olarak cam kapıyı araladığında Vuslat belindeki silahı çıkardı ve önümüze geçti. Dakikalar sonra etrafı kolaçan edip geldiğinde silahı elinden bırakmamıştı. Barkın üstü kapalı kutuları belimden çektiği

Kitaplık Rafı

eliyle tek tek açıp kontrol etmeye başladığında ben de arkamda kalan işkence kafesine doğru yürümeye başladım.

Kafes çok büyük sayılmazdı ama küçük de değildi. Eğer bir insanı koymak isterseniz eğilerek içine girebilirdi ama girdiği an kafesin her köşesinde ucu keskin çiviler olduğundan delik deşik olmaya başlardı. Kafesin içinde her yer çivili görünüyordu. Oturmak istese oturamaz pozisyon bile değişemezdi. İşin kötüsü ise hiçbir yerden tutunmazdı da. Ayrıca kafesin belli aralıkları vardı, dışına asılı çivili ya da ortasına ateş koyabileceğiniz sopa tarzı şeyleri asılıydı. Onları kafesin aralıklarına koyduğunuz an içerideki organlarında ciddi zararlar hissedebilirdi.

Yüzümü arkaya döndüğümde Vuslat da refleksle bana döndü, ellerimle ona gelmesini işaret ettim. "Buyurun Yeval Hanım." Ona kafesi işaret ettim ve işaret dili ile Karmen'in evine götürülmesini istediğimi söyledim. "Karmen'e mi?" dedi kaşlarını kaldırarak. Kafamı aşağı yukarı sallayıp, "Kâğıt kalemin var mı?" diye sordum. Cebinden çıkarıp bana uzattığı kare küçük kâğıtla ceketinin cebine takılı olan kalemi aldım ve kafesin dışında düz olan yere yaslanıp Karmen'e ufak bir not yazdım.

Beraber çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Y.

Kâğıdı kafesin içerisindeki çivili yere geçirip geri çekildiğimde Vuslat kafasını sallayarak, "Bu gece Karmen'in evinde olacak," dedi. Memnuniyetle gülümsedim, burnuma esen kokudan anladığım kadarıyla Barkın hemen arkamdaydı. "Eksik yok." Dışarıdan kapı tıklanarak içeri girildiğinde merdivenden inen kişiye elinde silahla Vuslat bakmaya gitti. "Beni Karmen yolladı. Malları nakledeceğim."

Arkasından gelen adamlarla beraber içeri girdiklerinde Vuslat, "Kimliklerinizi göreyim, hepinizin," diyerek silahı onlara doğrulttu. Saat takılı eli silahı tutan elinin hemen altında destek verircesine duruyordu ve takım elbisesi saldırı pozisyonunda olduğundan üzerine daha çok yapışmıştı.

Adamlar kimliklerini Vuslat'a uzattığında hepsini tek tek kontrol etti. "Doğru adamlar." Silahı indirerek bizim yanımıza geldiğinde Barkın telefonundan bir konum açtı ve ekranı diğerlerine çevirdi. "Kutula-

Kitaplık Rafı

rın içindeki silahları kendi kutularınıza yerleştirin ve bu adrese götürün. Konum bilgilerini göndermeme gerek var mı?"

"Hayır burayı biliyorum Barkın Bey gelecek mi malları kontrol etmeye?" Adamın titreyen sesine karşın üzüntü duygusu kısa bir yokladı içimi. "Hayır Barkın Bey'in yerine biz buradayız," dedi Barkın da soğukluğunu koruyarak.

Adamlar en öndeki uzun gri sakallı renkli gözlü, kilolu yaşlanmış adamla beraber, "O zaman hemen işe koyulalım," diyerek silahları tek tek kendi araçlarına taşımaya başlarken arkadan bir o kadar adam daha boş kutuları indirmeye başlamıştı.

"İçinde sahte silahlar var." Adamlar kaldırılan tüm kutuların yerine yenilerini koyarak gerçek silahlardan birkaçını çıkardığında Barkın ve Vuslat gerçek silahları özenle kutuların üst kısmına yerleştirmeye başladı. Kutular katlamalı haldeydi, sadece kilitleri vardı. Vuslat ve Barkın kutuları hallederken ben de kilitleyerek anahtarları cebimde biriktirmeye başladım.

En sonunda büyük kutuyu götürdüklerinde Vuslat, "Şüphelenmezler mi?" diye mırıldandı. Bize yakın mesafede kısık sesle söylemişti. "Bombayı burada saklamayacağımı düşünürler, müzayede de ki en güçlü silah oydu." Pekâlâ, bu gayet mantıklıydı.

Cebimdeki anahtarları avucuma alıp Barkın'a uzattım. "Sende kalsınlar, gerekmedikçe ayrılmayacağız." Vuslat ile birbirimize kaşlarımız kalkık vaziyette baktık, bunu o da bende beklemiyorduk. Yolumuz bir derken bu kadar bir olduğunu kastettiğini düşünmemiştim ama bundan rahatsızlık duymuyordum. Sadece sürekli tetikteydim.

Vuslat'ın telefonu çaldığında arayanı görmedim, açıp kulağına yaslandı ve karşı tarafı dinledikten sonra telefonu kapatıp bana ve Barkın'a baktım. "Evi izleyen tetikçi hâlâ yerinden ayrılmamış, bir şey yapalım mı?" Barkın kafasını olumsuzca sallayarak bana döndü. "Net olmadan söylemek istemedim, Dolunay evi izletiyor. Olası bir durumda müdahale etme isteğini anladığım için buna izin veriyorum."

Kaşlarım belli belirsiz çatıldı. "Bana eğer amacın zarar vermek değilse bundan rahatsızlık duymazsın gibi bir mesaj attı. Benim de amacım zarar vermek olmadığı için dediği gibi rahatsızlık duymuyorum."

Kitaplık Rafı

Kollarımı çaprazlama bağladım. "Dün geceden beri izleniyoruz. Evi nasıl bulduğu hakkında ufacık bir fikrim yok ama risk taşıdığını düşünmüyorum. Her ihtimale karşı tetikteyim." Kafamı olumluca sallayarak kurumuş kırmızı dudaklarımı yaladım.

Dolunay'ın yanında olmadığım her saniye için deliye döndüğüne adım kadar emindim ama bunun bir gün olacağını bildiğine de emindim. Herkes Karmen'den ve işkencelerinden korkuyor olabilirdi ama ben Tuğra'dan gördüğüm işkencelerden sonra Karmen'den bile korkmuyordum.

Belki de korkudan dilimi yutmuştum gerçekten, o günlerden zihnime öyle kazınmış dilime öyle kilit vurmuştu ki konuşup konuşamadığımı artık ben de bilmiyordum. Şimdi konuşsam gerçekten ailem beni öldürmek için gelir miydi? Sesimin eşsizliği beni koca dünyada parlak bir ay gibi ortaya döker miydi? Eğer Tuğra gerçek ailemle bağlantılıysa gerçekten akrabam mı oluyordu yoksa ailemden korkuyor muydu? Beni neden onlardan saklıyordu?

Yüzümü boş tavana ve köşesinden aşağı süzülen duvara çevirdim ve nefes alışverişlerimi sabit tutup ellerimi cebime koyarak dudaklarımı ısırdım. Bunların cevaplarını ancak kendisinden alabilirdim ama almak zaman alacaktı, çok uzun zaman alacaktı. Karmen onu işkence sandalyesine oturtsa bile konuşmazdı, o insan bile değildi ki canı yansın.

"Burada işimiz bitti." Barkın bileğini gözü önüne çevirip gümüş parlak saatine baktığında yüzümü onlara çevirdim. "Mahi yemek yemek istediğini söylemişti, onu bu gece almayı planlıyordum." Bileğini indirip diğer eliyle telefonunun ekranını açtığında elinden telefonu aldım ve notlara girdim. "Öğlen yemeği yiyelim."

Telefonu ona çevirdiğimde saati tekrar işaret ettim. Güneşin en tepeye çıktığı anı vurgulayan saatler öğle yemeği için nokta atışı olmalıydı. "Bana İtalya'dan mesaj getirmiş olmalı, İtalya'da irtibatta olduğum mafyalarla bağlantım o ama ona güvenmiyorum." Tahminimce haberleri Barkın'ın yüzünü görmeden ve direkt ona gelen bir haber olduğunu bilmeden getiriyordu. Dün geceden sonra bunun değiştiğini düşünüyordum.

Telefonu tekrar kendime çevirip, "Senin açmadığın hiçbir konuyu başlatmayacağım, konuşmamam gereken yerlerde bana bir belirti göster," yazdım.

Kitaplık Rafı

"Pekâlâ, makul bir teklif," diyerek telefonu aldı ve Mahi'yi arayarak merdivenlere doğru yöneldi. Vuslat elini uzatarak önden geçmemi işaret edince gülümsedim. Barkın önden cam kapıyı açtığında kamyonu ve arkasındaki iki aracı yoldan dönerken görmüştüm. Vuslat Barkın'a şoför kapısını açtı. Barkın Mahi ile konuşuyordu. "Akşam yemeğini öğlene çekmemiz gerekli." Barkın'ın kapısını kapatırken yolcu koltuğunun kapısını açtı ve ona bakan bana dönüp, "Ben burada kalacağım Yeval Hanım, burayı siz gelene dek gözetim altında tutmam gerekli. Yemeğe sizinle Ezher Bey gelecek." Kafamı aşağı yukarı sallayarak açtığı kapıdan yolcu koltuğuna bindim. Barkın telefonu kapatıp bana uzattı. "Tutar mısın?" Telefonu elinden aldığımda gözleriyle arkamı işaret ediyordu. "Kemer." Telefonu kucağıma koyarak kemerimi taktım ve onun takışının ardından duyduğum araba sesiyle içeri sızan sıcak havayı hissedip arkama yaslanarak geniş camdan dışarıya baktım. Her yer karla bembeyaz olmuştu, tabela üstleri karla kaplanmış yollar aydınlanmıştı. Gökyüzü ise renksiz bir haldeydi, uzun zamandır renklere küsmüş gibiydi. Hâlâ ufak tefek kar tanelerini yer yüzüne düşürmeye devam ediyordu. Barkın kavradığı direksiyonu sağa doğru çevirerek arka girişten çıktığında telefonunu açıp notlara girdim ve, "Nerede buluşacağız?" yazarak ona çevirdim.

"İki katlı bir mekânı var, alt kat bar üst kat lokanta. Oraya gidiyoruz, muhtemelen akşam ne işimiz olduğunu öğrenmeye çalışacak."

"Ne bahanemiz var peki akşam için?" Telefona kısa bir bakıp atıp tekrar yola döndüğünde yine o kıyamet alameti gülüşünü benden gizleyerek yüzünü yana çevirdi. *Siktir, sol ne demek unut da dönme artık yüzünü.*

"Aslında bahanemiz yok, gidene kadar bulacağımı umuyorum."

"Ben bir tane buldum bile?" Telefonun ardından kırmızı ışıkta durarak bana döndüğünde elini direksiyondan rahatça çekti ve parmak ucuyla sadece tutunmaya başladı. Dirseğini dizine yaslamış bana dönmüştü. Diğer elini de kırmış dizine yumruk halinde yaslamıştı. "Biraz yakınlık ona bahanemizin ne olduğunu anlatmaya yetecektir diye düşünüyorum. Rol konusunda iyiyimdir."

Okuduklarını anlayamamış gibi bir kez daha okudu ardından dudaklarını aralayıp geri kapattı ve yeşil ışık yanınca elini tekrar direksiyona

Kitaplık Rafı

sararak yoldan başka bir sokağa saptı. Kurumuş dudaklarını yalayıp ısırırken çukurlaşan yanağına baktım. "Bu son seçenek olsun, eğer böyle bir rol kesersek her yerde devam ettirmemiz gerekebilir."

Omuz silktim, benim için çok da sorun değildi çünkü Tuğra genelde poz kesmek için rol yaptıra yaptıra beni buna da alıştırmıştı. Yakın davranıyor sadece yukarıdan sayılabilecek adamlarla oturduğu masaya beni de zorla yanında götürüyordu. Gerçek olmadığına inandığım hiçbir rol beni rahatsız etmezdi.

Yine de bu konuda ısrarcı olup yanlış düşüncelere mahal vermeyecektim, o yüzden çenemi kapalı tutarak yüzümü dışarı çevirdim. Bende onun gibi gidene kadar başka dikkat çekmeyecek bir şey düşünecektim. Belki ev değiştirdiğimizi ya da başka biri tarafından yemeğe davetli olduğumuzu söyleyebilirdik ama bu kulvarlardaysa bu plan oldukça riskli olurdu. Ortaya çıkan yalanın bir şerefsizliği varsa bu da toparlanamayışıydı. Tırnağımın sivri ucunu dudağıma sürüp dişimin arasma çektim. Bir şey konusunda dikkatle ve özenle düşünceye girdiğimde bazen bilinçli bazen bilinçsiz yaptığım hareketlerimden biriydi. Yüzüm yana dönük olduğundan Barkın'ın dikkatini dağıtması da olası değildi, sadece ara sıra yüzünü bana çeviriyordu onda da camın yansımasından göz göze geliyorduk ve o önüne dönüyor yansıması da gözleriyle birlikte kayboluyordu.

Yolun devamında sessizlikte susan düşüncelerimiz zihnimizi doldurdu, uzun süre birbirimize bile bakmadık. İkimizde düşünüyorduk ama ikimizden de ses çıkmaması risksiz başka bir plan bulamadığımızı apaçık ortaya koyuyordu. Birini ortaya atsak bile tanıdığı biri çıkabilir bizi yakalayabilirdi. Ayrıca İtalya ile bağlantısı olan bir adamı ekmek için çok daha ciddi bir adam ya da kadmla planımız olmalıydı ya da benim önerdiğim gibi daha basit ve işler bir plan.

Yer altında arkadaşlar ya da aileler pek ciddiye alınmayabilirdi ama gördüğüm ve duyduğum kadarıyla yaşı genç tüm eli kirli adamlar o kirli ellerini kadın vücudunda temizlemeyi tercih ediyordu. Özellikle yurt dışından gelen biri için zevkin bizden daha ön planda olması Barkın'ı şüpheli göstermezdi. Burada da bahsettiği üzere tek sorun Mahi ve Mahi'nin bağlantılarının olduğu yerde berabermişiz gibi davranmaktı.

Kitaplık Rafı

Kaldı ki tamamen berabermişiz gibi görünmemize de gerek yoktu, bazı anlar kavgalı ya da birbirimizden soğumuşuz gibi gösterebilir uzun vadede bu yalanı sürdürebilirdik. Diğer türlü öne atabileceğimiz herkes bizi ifşa edebilirdi.

Araba yavaşladığında Barkın derin bir nefes bıraktı ve araç durduğunda elini direksiyondan çekmeden kafasını hafif eğdi. Kurumuş dudaklarını normalden yavaş bir şekilde ıslatması hâlâ düşündüğünü gösteriyordu ama dudaklarından hâlâ sözler çıkmamıştı. Tek çıkan şey içeriyi dolduran hoş kokusunu barındıran nefesiydi.

"Bulamadım. Pekâlâ, bunu yapmak istediğine emin misin?" Dirseğimi cama yaslayarak çeneme koydum ve ona dönüp omuz silktim. Başka risksiz bir çözüm bulmak mümkün değildi, bunu o da biliyordu. Kafasını onaylamaz ve huysuz şekilde sallayarak kapısını açıp benim tarafıma gelmeye yeltendiğinde dirseğimi camdan çektim ve kapımın açılmasını bekledim. Bu sırada telefonunu hâlâ elimde tutuyordum. Kapımı açıp elini uzattığında nazikçe tuttum ve arabadan inip o kapıyı kapatarak kitlerken notlarına, "Neden şifren yok?" diye sordum, bu sırada gözüm çoktan gelmiş kapıda dikilen Ezher'i son anda görmüştü.

"Olmadığını kim söyledi?" dedi kolunu kırarak bana uzatırken. Çatık kaşlarımla telefonunu ona uzattım. "Kalsın." Kolunu ısrarla uzattığında gözleri tamamıyla camdan olan mekâna dönmüştü, camın ardındaki bedenlerde gözlerini gezdirip duman şeklinde rahat bir nefes bıraktı havaya. Kısa bir baş selamıyla Ezher'in yanından geçtik.

"Cihazda yüz okuma kilidi var, seninkini ilk otele gittiğimiz gün şifreyi açmak için kullanılabilecek yüzler listesine ekledim." Uzattığı koluna kolumu dolayarak ona sorarcasına baktığımda yüzümden anladığı sorularla cevaplamaya başladı. "Eğer bana katılacaksan zaten birbirimizden çok keskin kırmızı sınırlar olmayan her konuda haberdar olmalıyız diye düşünüyordum. Her şeyi hemen anlatmamamız bir gün anlatmayacağımız anlamına gelmez. Her şeyin bir zamanı vardır ve zaman çok hızlı geçen bir şeydir." Mekânın kapısı otomatik olarak açıldığında girdiğimiz yere baktım, bar değil üst kata giden asansör kapısıydı ama camdan ve otomatik açılan bir kapıydı. Düğmesi bile yoktu.

İçeri girdiğimizde kapı kapandı ve yukarı çıkmaya başladı. Notlara,

Kitaplık Rafı

"Öğrenmek istediklerin kırmızı çizgilere uzanıyor, yine de öğrenecek misin?" Barkın bedeniyle bana döndüğünde ben de ona döndüm, kollarımızdan ötürü ve boylarımızın kombinasyonundan dolayı birbirimize bir nefes kadar yakındık. "Dün ismini, bugün geçmişini, yarın geleceğini sonra da..." diye fısıldarken bir elini yanağıma dokundurdu. Nefesim uzun zamandır bir erkek için kesilmiyordu ama kesintiler yavaş yavaş belirti gösteriyordu. "Tenini öğrenirim."

Sertçe yutkunduğumda açılan asansör kapısı ve hemen önünde duran Mahi dikkatimi çekti. Tabii ki şov yapıyordu, sözleri gerçek olsa da yakınlığı ve etkisi yalandı. Yalan ve gerçek çizgisini çok keskin ve ince bırakıyordu. Alkolik ve aklı yerinde olmayan bir kız için bu ince çizgi çok tehlikeliydi çünkü göremeyebilirdim.

Mahi boğazını tamamen yalan bir şekilde temizleyerek elini Barkın'a uzattığında Barkın yanağımı okşadığı elini ona uzattı ve fazla temastan kaçınarak Mahi'nin, "Hoş geldiniz." Sözlerine, "Hoş bulduk," diyerek karşılık vererek gösterdiği cam kenarı masasına doğru yürümeye başladı. Mahi önden gidiyor hemen yanından da iki tane sarışın kadın yürüyordu.

Barkın'ın çektiği sandalyeye büyük bir nezaketle oturarak keskin yüz ifademle iki kıza sert bir bakış attım. Madem gerçekmiş gibi yalanın çizgisini geçip bir role bürünüyordum, gerçekte nasıl tepki verirsem aynı şekilde tepki verecektim.

Tek kaşımı kaldırarak Mahi'ye tehlikeli bir şekilde gülümsedim. Bunu bilerek yaptığına ve bizi o yakınlıkta görmese kızlardan birini Barkın'a sarkıntılık etmesine izin vereceğine hatta bizzat kendisinin bunu yaptıracağına emindim. "Rahatsız olduysanız kızları gönderebilirim," dedi Mahi bana ve Barkın'a gülümseyerek. Altında yatan imayı seziyorduk, bizim beraber olup olmadığımızı ağzımızdan duymaya çalışıyordu. Barkın bana baktığında geldiğimizden beri kalçasını zor kapatan yabancı uyruklu kızlara bir kere bile bakmadığını fark ettim ve telefonun notlarına girip, "Neden olacağız?" yazdım.

"Bilmem, yüz ifadeniz biraz huzursuz gibi hissettirdi."

"Yanlış bir konudan huzursuzluk duyuyorsunuz." Yazdığıma baktığında gülüşü sesli şekilde devam etmişti. Barkın yazdığıma bakmıyordu

Kitaplık Rafı

ama tahmin ediyor olmalıydı, masaya dirseklerini yasladı ve bir parmağıyla sessiz bir ritim tutmaya başladı.

"Kızların arsız hareketlerinin Barkın Bey'in dikkatini dağıtmasından endişeleniyorsunuz sandım, kusuruma bakmayın." Gülerek elini sağa sola salladığında gözlerimi kıstım, kızlar muhtemelen yaşı ilerleyen Mahi'yle para için beraberdi ama ben olmasan Barkın'ın tüm vücut hatları ve yüz ifadeleri için yakasına yapışacaklarına kalıbımı basardım.

"Barkın'ın da dediği gibi bu durumda kendine hâkim olamayan erkek suçludur. Zihnini ve gözlerini nereye tutarsan oraya odaklanırsın. Yani endişelenmem gereken bir durum görmüyorum."

Aslında endişe ettiğim Barkın'ın bakmaması değildi çünkü az önce kızları baştan aşağı süzmüştü ama gözlerindeki bakış şehvet değil şüpheydi, arayıştı. Hiçbir uzvu belirti göstermediği gibi yüzü de etkilenmiş görünmüyordu. Bununla açık vermediğimiz için rahatladım ve telefonu masaya bırakarak paltomu çıkardım. Barkın da çıkarıp sandalyeye asmıştı. Neden şimdi çıkardığımızı kapı tarafına baktığımda anlamıştım, üstüne bir şey yerleştirilmesi ya da aranması ihtimaline karşıydı.

Mahi beni anlamış yüz ifadesiyle, "Ne yersiniz? Ne ikram edeyim yeni alevli çiftimize?" diyerek alayla bize baktı. Barkın'ın neden bu konuda böyle endişelendiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Önümüze konan menülere bakarken Mahi'nin, "*Oh! Mio dio,*" diye mırıldanışını duydum. Barkın bana doğru eğilip, "Mio Dio, Aman tanrım demek," diye fısıldadı. "Mahi yarı İtalyan." Kafamı belli belirsiz sallayarak menüyü açtım ve tam olarak aptal gibi kaldım. Menü tamamı ile İtalyancaydı. Buranın bir İtalyan restoranı olduğunu daha önce akıl etmem gerekirdi.

Neyse ki listede az çok adını bildiğim yemeklerden görebiliyordum, yüz ifademi sabit tutarak yanımızda duran esmer garson kadına baktım. Onun da konuşmasından anladığım İtalyancaydı ama bu kez ne konuşulduğunu biliyordum. Ne yiyeceğimizi sormuştu çünkü Mahi kendi siparişini veriyordu. "Seversen bu mekânın en güzel yemeği Risottodur," diye mırıldandı menüyü kapatırken. Kafamı aşağı yukarı sallayarak Risottoyu işaret ettim ve menüyü kapattım. "Risotto?" Barkın garson kadını onaylayarak "*Si, prega di portare tiramisu e vino rosso.*"*

* Evet, tiramisu ve kırmızı şarapta getirin lütfen.

Kitaplık Rafı

Kadın kafasını aşağı yukarı sallayarak "*Lo porto subito, signore,*"* dedi ve arkasını dönüp gitti. Ne dediklerini tam anlamasam bile menü hakkında konuştuklarını düşünerek sormadım ve ellerimi masada birbirine kenetleyerek gözlerimi sarışın kızlarla Mahi arasında gezdirdim. Üzerinde beyaz bir gömlek altında mavi bir kumaş pantolon ile siyah kemer vardı. Bileğine takılı altın saati göz yorucu şekilde büyük ve parlaktı. Dişlerinin karalığından ve yüzünün çökmesinden kötü alışkanlıklarının zirvede olduğunu söyleyebilirdim.

"Hiç İtalya'ya gittiniz mi bayan Larden?"

Kafamı olumsuzca sallayarak hedefinin ben olduğumu belli eden adımlarını dikkatle izledim. Barkın'ın eli masanın altından elbisemin üzerinden bacağımı sardı ama sıkmadı. Tetikte beklediğini anlayabiliyordum. Yüzüme baktığında rahatsızlık duyup duymadığımı ima eder gibi kaş göz yaptı. Kafamı belli belirsiz yine olumsuzca salladım.

"Romalılar, İtalya bölgesine Magna Graecia ismini verdiler. Magne Graecia büyük Yunan demektir. Bölgedeki yoğun Yunan kolonilerine atıfta bulunarak, bu toprakların Yunan kültür sahasının bir parçası olduğunu vurgulamak için kullanılır. Rönesanstan sonra orası sanatın, edebiyat ve mimarinin en parlak ülkesi oldu. Mutlaka görmelisiniz, Barkın Bey bir gün sizi getirirse bizzat kendim her yeri size gezdirmek isterim."

Barkın tek kaşını kaldırarak Mahi'ye baktı ve bacağımı sıktı. *Tamam, sessizim.* Görünene göre Mahi'nin amacı beni gezdirmek ya da gelişmiş mimari sanat değil, Barkın'ın beni İtalya'ya getirip getirmeyecek kadar önemsemesi ve getirdiğinde Mahi'nin eline bırakıp bırakmayacağıydı. Barkın, "Eğer bir gün İtalya'ya beraber gidersek bunu zaten duyarsın ve gittiğimizde Yeval'e orayı senden daha iyi gezdirebileceğime eminim."

Masada Barkın'ın sesinden hemen sonra sessizlik oluştu, "Haddimi aştıysam özür dilerim Barkın Bey." Mahi sonunda Barkın'ın huyuna gittiğinde Barkın elini yine gevşetti. "Pekâlâ, akşam mutlaka bardaki partime bekliyorum. Bu gece özel dansçılarım da orada olacak, İtalya'daki barımdan buraya getirmek oldukça zaman aldı." Ellerini birbirine çırpıp yanındaki iki sarışının beline sarıldığında Barkın'a bakmadan kafamı

* Hemen getiriyorum efendim.

Kitaplık Rafı

olumsuzca salladım. Yemek kokuları şimdiden burnuma dolmaya başlamıştı ve beklemediğim kadar güzel, iştah açıcı kokuyorlardı.

"Neden, daha önemli biriyle mi sözleştiniz?" Barkın'a attığı bakışlara gülümsedim ve kenarda duran kâğıdı önüme çekip, "Benimle sözleşti, tüm gece için." Yazarak kâğıdı ona çevirdim. "Ah, anlıyorum." Gözlerinde yanan arsız ateş ikimiz üzerinde gezinse de hiçbir şekilde yandığımı hissetmedim, *ta ki Barkın bacağımı okşamaya başlayana kadar.*

Neydi bu? Güzel kurtardın demek mi? Yoksa doğru yaptın demek mi?

Uzaktan gelen ayak seslerini duyduğumda dikkatim sonunda Barkın'dan ve dizimde duran elinden sıyrıldı. Elindeki tepsiyle gelen garson kadın tabaklarla mezeleri masaya bıraktı, ardından kadehleri önümüzde bırakıp şişeyi Mahi'ye uzattı. Şişenin ortasında kırmızı bir şerit şeridin üzerinde ise *yabancı kelimeler* yazıyordu. İşte bunu biliyordum bu İtalyan şarabıydı.

Dudaklarım şarabın ihtiyaç duygusuyla kurumaya başladığında ardı ardına ıslattım ama susuzluğuma hiçbir katkıda bulunmuyordu. Sabırsızlığımın sayılı anlarından biriydi. Mahi şarabı açıp önce benim kadehimi ardından Barkın'ın en son da kendi kadehini doldurduğunda önüme konan yemeğin ağzımı sulandırdığını hissettim ve çatalı tuttum. "İlk gelişiniz olduğundan sizin beğenmenizi daha çok önemsiyorum Yeval Hanım, umarım memnun kalırsınız."

Barkın ve Mahi yemeye başlarken ilk çatalı ağzına atan ben oldum ve... Bu yediğim en nefis şeylerden biriydi. Pirinç tadı ve soğan tadı alıyordum, hatta belki de şarap. Kaşlarım belli belirsiz çatılırken Mahi gülümsedi. "Risotto genelde tavuk sebze sularında pişirilen pirinç pilavı olarak bilinir ama bazı yörelerde pilava soğan ve şarap da katılır pişme aşamasında." Kafamı anlayışla sallayarak Barkın'a yüzümü çevirdim. O da benimle aynı şekilde Risottosunu yiyordu. Beğendiğimi gösterir şekilde gülümsediğimde benim tarafımda kalan dudak ucu yukarı kıvrıldı ve yemeğine dönerek yemeye devam etti, *yemek bitene kadar da o gülümsemesi hiç sönmedi.*

Sonunda sessiz geçen yemekle beraber içtiğim şarabın sonunu yudumladığımda Barkın da henüz üçüncü ufak yudumunu alıyordu. Sol eli tekrar bacağımı kavradığında ona döndüm, uyarırcasına sıktı. Hızlı

Kitaplık Rafı

gittiğimi ima ediyordu, bunu bakışlarından anlayabiliyordum. Dudaklarımla, "Sorun yok," diyerek önüme döndüm. Son çatalını ağzına attı ve gelen garsonun masayı toplayışını izlerken kadehin ince belini kavradı. "Pekâlâ, tatlı yerken sizi buraya asıl çağırma sebebimden bahsedeyim." Gözleri Barkın'dan bana dönünce önümüzde konan tatlılara gözlerimi diktim. "İş konusu genelde hoş olmadığından tatlıyla hep dengelerim Yeval Hanım." Açıklamasını göz ardı ederek önüme konan tiramisuya ve burnuma dolan kokusuna gülümsedim. Sanırım her gün burada yemek yemeye gelebilir ya da aşçıyı buradan bizimle beraber eve götürebilirdim, şu an vücudumda beliren bu istekle delicesine savaşıyordum çünkü tatlı gözümü deliye döndürmüştü.

*"İ capi pensano che le cose stiano rallentando qui."**

*"Li Hai insospettiti?"***

*"Riferisco tutto quello che succede qui capo, lo sai che e il mio lavoro."****

Barkın derin bir nefes vererek elini alnına uzattı ve ovuşturmaya başladı. Eli hâlâ dizimi kavramış vaziyette duruyordu, elimi elinin üzerine koyduğumda soğukluğuyla irkildi ve bana döndü. Sivri bordo tırnak uçlarımı tenine hafif batırdım ve onun tarafında kalan kaşımı kaldırdım. Ne konuşuyorlardı hiçbir şey anlamıyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. "Türkçe konuşabilirsin devamında Mahi," dedi Barkın elinin üzerinde duran elimi izleyerek. "Şimdiye Ulaç Tolun'un işi bitmiş olmalıydı, onu ve kaçak çocuğu onlara teslim etmeliydin."

"Çocuğu buldum ama öylece alamam."

"Neden?" Mahi tatlısından bir çatal alırken bana sık sık kaçamak bakışlar atıyordu, şimdi Türkçe konuşsalar da az önce konuştuklarının bu olduğunu sanmıyordum ve aklımı kurcalayan Ulaç Bey'i neden İtalyan mafyalarının istediğiydi?

Az önce konuştukları şey neydi de bana söylememişlerdi? "Çocuk tanık korumada, içeriden adamım çocuğu izliyor. Onu onlara teslim et-

---

* Patronlar burada işlerin yavaşladığını düşünüyor.

** Onları şüpheye mi düşürdün?

*** Burada olup biten her şeyi rapor ediyorum patron, bunun benim işim olduğunu biliyorsun.

Kitaplık Rafı

memi bekliyorlarsa bu uzun sürer eğer illa ellerinde olmasını istemiyorlarsa çocuk yarın toprak altında olur." Kaşlarımı çatmamak için üstün bir direnç gösterdim. Şu anki en ufak bir ifade açık vermemize neden olurdu ve bu anladığım kadarıyla bizi riske atardı. Dizimdeki eline tırnaklarımı kanatırcasına geçirdim, kızmıştım.

Burada konuşulacak bir konuyu bana önceden nasıl söylemezdi?

Dudaklarını ısırarak tatlısından elimize gözlerini çevirdi ve Mahi yanındaki kadınla İtalyanca konuşurken bana dönüp dudaklarını kulaklarıma değdirdi. Fısıltısı gerçekten dikkat dağıtıcıydı ve kokusu bunu destekliyordu. "Bana ceza verdiğini sanıyorsun ama bu şekilde sadece beni tahrik ediyor bana ödül veriyorsun ve ayrıca tırnaklarını biraz daha batırırsan böyle davranmaya devam edeceğim." Gözlerim kısık dudaklarım aralık isimsiz bir ifadeyle ona bakarken yandan bir gülüş attı ve beni iplemeden önüne dönerek elini çekmeden o vaziyette durmasına izin verdi.

Bu adam canına mı susamıştı?

Tırnaklarımı elinin üzerinden çektim, masadaki peçeteyi aldı ve elinin üzerine koyarak bastırdı. Sanırım elini Mahi'ye şimdi göstermeden buradan çıkabilirse geceyi tam da bahsettiğimiz şekilde geçirmişiz gibi göstermemiz çok daha kolay olacaktı. Kan olan tırnak uçlarım aynı tonda ojeyle kaplandığından kanı gizlemesine sevindim ve ben de peçeteyle elimi temizleyip tatlımı yemeye devam ettim. Eve döndüğümüzde tüm bunları tek tek açıklayacaktı ne de olsa. Barkın'ın tuttuğu peçeteye, "Tanık korumadaki çocuk kim?" yazdım. Mahi bitirdiği tatlısının ardından ona yönelen garson esmere döndü ve elindeki telefondan arayana baktı.

Don. Mafya Lideri.

"Hemen dönerim." Masadan gömleğinin yakasını düzelterek kalktıktan hemen sonra adımları terasa doğru ilerledi. "*Sono al tuo servizio, padre.*"*

Barkın Mahi'nin uzaklaştığına emin olduktan hemen sonra sarışınlara gitmesini kafa işaretiyle söyledi. Kızlar Mahi'nin peşine giderken esmer garson saygıyla eğildi ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere geri gitti.

* Hizmetindeyim Baba.

Kitaplık Rafı

Barkın elimdeki kalemi aldı ve kalın peçetenin üst katmanına benim yazımın altına, "Leman savsa ismini biliyor musun?" yazdı. Dinlenebilir olduğumuzdan böyle bir şey yaptığını düşünerek kafamı aşağı yukarı salladım.

Leman Savsa, geçen yıl bir İtalyan mafyasının sevkiyatını patlatmıştı. Hem malları hem de paraları yürütmesinin yanı sıra buradaki Türk mafya lideri olan Galip Erkamış ile bir İtalyan mafya liderini polislere yakalatmıştı. O zamandan bu zamana yer altında kırmızı alarmla arandığını biliyordum ama ismini o günden sonra hiç duymamıştım. "İtalya'dan buraya gelmeden önce benden istedikleri bazı şeyler vardı, onlar benim ben onların istediklerini verecektim ve arkamdan desteklerini çekmeyeceklerdi."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Leman Savsa benden ilk istedikleri isimdi, o yurt dışında kaybolduğu sırada izini sürüp onu sıkıştırdım çünkü onu Don'a götürürsem o da beni Türkiye'ye yollayacaktı."

"Sonra ne oldu?" yazdım merakla. Kafasmı eğdiği açıyı bozmadan omzunun üzerinden arkaya baktı Mahi hâlâ telefonla görüşüyordu. Barkın'ın kafasını eğdiği açıdan yukarı baktığımda kameralardan peçeteyi gizlediğini gördüm. "Leman Türkiye'ye kaçtı. Burada da Karmen izini sürdü ve yakalandı, *polise*. Don da beni buraya işi halletmem için yolladı, Onu yakalayıp Karmen ile İtalya'ya yollayacaktım. Şimdi tanık korumada olduğunu söylüyorlar ve İtalya'daki tüm mafya liderleri böyle zannediyor."

"Öyle değil mi?" Çatık kaşlarım neredeyse birleşecekti, tenimin heyecanla fokurdadığını hissettim. Barkın kafasını olumsuzca salladı. "Onun Çakır Alabora'nın koruması altında olduğunu düşünüyorum. Hatta aldığı tüm silah ve paraya kadar hepsini canı için ona vermiş olabilir." Kaşlarım hayretle kalktı, neredeyse saç diplerime çıkacaktı çünkü hayatımda ilk kez bu kadar kaşlarımı kaldırdığımı hissediyordum, alnım yüzde yüz kırışıklık içindeydi. Aynı deniz dalgalarını andırıyor olmalıydı.

Barkın açılan teras kapısıyla peçeteyi buruşturdu ve cebine attı. Kurumuş minik kanlı ay izleri dövmeleri altında kalıyordu. Harf ve harfleri saran garip şekiller bileğinde desenler oluşturmuştu. Güzel ve hoş du-

Kitaplık Rafı

ruyordu ama anlamı asla kendini açığa çıkarmıyordu. Bedeninin başka yerlerinde de dövme var mı diye merak ediyordum ama ondan daha çok merak ettiğim şey boynundan başlayan benek benek izlerdi. Açık tenin-de kahve tonlarında küçük küçük benekler vardı ve boynunu kaplıyordu.

"Kusura bakmayın, Lorenzo Grassi aradı." Gözleri Barkın'dan ayrılmıyordu, karşısına oturdu ve ellerini diz kapağı üzerinde birleştirip Barkın'a baktı. İki sarışın da yanma oturmuştu. "Çocuğu canlı istiyorlar. Bulman için bir ay verdiler, İtalya'ya bizzat senin götürmen koşuluyla."

Gözleri Barkın'dan bana döndüğünde bahsettiği ismi ya da bu durumu bilmiyor olan ifademi maskemin ardına yapıştırdım ve maskemin makyajını tazeleyerek bu olaylar hakkında bilgili rolünde bakmaya devam ettim. Bana yapmacık şekilde gülümsedi ve tekrar Barkın'a döndü. Barkın'da bana dönerek gülümsedi ve elini belime yerleştirip okşamaya başladı. "Sanırım İtalya'yı gezmek kaderinde varmış *Mia Donna.*"*

Kaşlarım belli belirsiz çatılır gibi oldu ama belimde hissettiğim baskıyla saniyesinde ifademi düzelttim. Dudaklarını yalayarak boynuma yeltendi ve nemli dudakları tam nabzımın üzerine her zerresini mühürledi. "Benim için bu oyunda şah sensin ve bu damarın bana oyunda kalma gücü veriyor." Sözleri kulaklarıma girdi ama aklıma asla ulaşmadı. Ucundan bile geçmedi.

Hayır! Aklımı falan kaybetmedim, gayet yerinde. İmdat!

İmdat!

Göz ucuyla Mahi'ye baktıktan hemen sonra gülümseyerek boynumdan geri çekildi ve kokusu hâlâ orada gibi tenime yerleşti. İş ortağından nefret ettiğinde iş yürütmek çok mu zorlaşırdı?

Mahi boğazını temizlediğinde Barkın gümüş saatini gözü önüne çekti. "Söyleyeceklerin bittiyse, bize müsaade." Mahi elini yaprak gibi kıvırarak bize sinsi bir gülüş yolladı. "Müsaade sizin, özel olmayan bir gecenizde barımda sizi görmek isterim."

Barkın kafasıyla selam vererek kalktı, paltosunu giydikten hemen sonra benim paltomu açıp giymemi bekledi. Paltosunu tırnak izlerimin üzerine çekmişti.

Gülümseyerek Mahi'nin uzattığı eli sıktım ve yalancı gülümsememi

* Kadınım.

Kitaplık Rafı

ona arkamı döner dönmez kesip asansöre doğru ilerledim. Biz önüne gelir gelmez camdan asansör otomatik olarak açıldı, içeri girdik ve alt kata inmeye başladık. "Sorularının hepsini cevaplayacağım ama önce şu geceyi bir atlatalım." Uzattığı saatine göz ucuyla baktım. Saat altıyı geçiyordu. Fark etmesek de burada çok uzun kalmıştık. Barkın telefonunu titreşim sesiyle cebimden alıp kulağına yaslarken kapı açıldı ve soğuk karla kaplı rüzgâr yüzümüze akın etti. Ezher tekrar kafa selamı vererek aracın şoför koltuğuna geçmeden hemen önce kapılarımızı açtı.

"Geliyoruz." Barkın'ın kapısı benimkinin hemen ardından kapanırken Vuslat'ın sesi duyuldu. "Tuğra'nın arabası takip cihazımıza göre yolda gözüküyor. Buraya geliyor."

"Gerekli malzemeleri aldın mı?" diye sordu Barkın bu kez. "Aldım efendim, sizi bekliyorum." Telefonu kapatıp cebine attı ve bana dönüp tırnak izlerini gösterdi. Yandan çarpık bir gülüşle omuz silktim. Onaylamıyor şekilde kafasını salladı ve gülerek cama döndü, *camdaki yansımasına.*

Aklımda az önce kulağıma fısıldadığı ve boynumu öptüğü anlar film gibi dönüp dönüp duruyordu ve dudağının sıcaklığını hâlâ şah damarımda hissediyordum, sanki nemli dudakları hâlâ oradaydı ve kokusu sanki onun tenine bürünmek istermiş gibi tenime bulaşmıştı. Derin bir nefes alıp kalp atışımı ve onun değdiği her zerremi kontrol altına aldım. Yansımasını izlerken bu da zor olduğundan yüzümü çoktan onun tersi yönüne çevirmiştim ama ne ondan ne de yansımasından kurtulamadım. Şimdi yansımayla yetinmek zorunda olan oydu. Damlaların birikip aktığı camdan görünen o güzel yansımasını görmemek için gözlerimi yumdum ve arkama yaslandım.

"Uykun mu var?" Kafamı olumsuzca salladım, sesini daha fazla duymadan yola devam etmiştim. Tek duyduğum ses Ezher'in arabayı kullanırken yaptığı manevralar ve cama vuran damlaların naif sesiydi. Dakikalar sonra araç durduğunda gözlerimi araladım ve doğrulup üzerimi düzelttim. Arka girişe varmıştık bile. Ezher ilk benim kapımı açtıktan hemen sonra Barkın'ın tarafına gitmeye yeltendi ama Barkın inip ona elini kaldırarak durmasını işaret etti. "Kâfi."

Kar taneleri üzerimize düşerken elimle kaşlarımda biriken kar tane-

Kitaplık Rafı

lerini aldım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Önce diğer mekânlara ve sonra görüş açısı olan yüksek kısımlara. Görünene göre sağlamdaydık, eğer göremediğim biri varsa muhtemelen bu Karmen'di. Adam tam bir hayalet gibiydi ne gelişi ne gidişi görünmüyordu. Sadece istediği yere geliyor sonra da istediği an kayboluyordu.

Barkın elini belime koyarak o da bir kez kontrol etti ve Ezher'e başıyla selam verip içeriye doğru beni yönlendirdi. Merdivenleri inerken sesimizi duyan Vuslat elinde silahla kapıda belirirken yüzünde gülümseme belirdi ve silahını indirip kapıyı araladı. "Hoş geldiniz." İçeri girdiğimiz anda soğuk kapıda kaldı, içerisi sıcaktı ama ağır karışık kokular burayı esir almıştı. Yüzümü ekşitmeden bakmaya devam ederken cidden zorlanmıştım. Köşede duran kırmızı benzin şişelerini görünce paltomu çıkardım ve Barkın'a uzattım.

Bir hamlede havada tuttuğum paltoyu yakaladı ve koluna astı. Vuslat'a benimle gelmesini işaret ederek benzinin kapağını açtım ve yoğun kokusunu solumamak için tutabildiğimce nefesimi tuttum. Kapağı yere attıktan hemen sonra ben soldan Vuslat'ta sağdan benzini daire şeklinde dökmeye başladık. Mermer koyu gri renkte olduğundan ve içerisi karanlık olduğundan, loş ışığı bile benzini açığa çıkaramazdı ve Tuğra ne kadar dikkat ederse etsin kısıtlı zamanda bunu anlayamayacak kendini bir ateş çemberinin içinde bulacaktı.

Bu düşünceyle bile gülümsedim benzini keskin sınırlarla dökmeye devam ederken. Vuslat benden önce dökme işlemini bitirdi ve iki bitik şişeyi çöp kovasına attı. Büyük çöp kovası boş olduğundan şişeleri güzel saklayacaktı. Ben de işimi bitirir bitirmez kalan şişeleri çöpe attım ve Vuslat'ın uzattığı ıslak mendille ellerimi temizledim.

Koku ne kadar sinmiş tenime işlemiş olsa da önemsizdi. Mendilleri çöpe attım ve Barkın'ın uzattığı paltoyu hissettiğim hafif bir üşümeyle geri giydim. "Tuğra'nın aracı sokağın girişinde görülmüş. Hemen gitmeliyiz." Vuslat önden kapıyı açıp bizi beklediğinde Barkın'ın cebinden paketini çıkardım. Çatık kaşlarıyla bana baktı, aldırmadım. İçinden çakmağını ve bir sigara dalını çıkardım. Ne yapacağımı anladığında kafasını olumsuzca salladı. "Hayır, benimle gel."

Ben de olumsuzca salladım ve Vuslat'a dönüp el hareketlerimle,

Kitaplık Rafı

"Geleceğim," dedim. "Geleceğini söylüyor." Barkın Vuslat'a kısa bir bakış atıp tekrar bana döndü. Verdiği derin nefesle dikkatimi çeken vücudu inip kalkmış gerilerek kıyafetleri daha çok sarmıştı. "Pekâlâ, aracı arkaya getireceğim, sarmalı ateşe verir vermez gelmezsen seni gelir zorla götürürüm." Gülümseyerek kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. Elini ensesine atarak, "*Cazzo*,"* diye mırıldandı.

Vuslat'ın açtığı kapıdan çıkmaya yeltendiklerinde Vuslat kulağındaki düğmeye dokundu. "Karmen, Barkın Bey tetikte olmanı istiyor." Elini kulağından çekerek bana arada kalan ince kapıyı gösterdi. "Bu barı satın aldığımızda Barkın Bey yaptırdı." İnce kapıya dokundum kapı kolu dolabın içinden bir anda çıktı, tutup açtığımda kabini andıran yerden ışıklar çıkıyordu. "Zamanı gelmeden oradan ayrılmayın Yeval Hanım." Kafamı aşağı yukarı salladım. Barkın merdivenlerde dururken içeri girişimi bekledi ve girdiğimden emin olduktan hemen sonra Vuslat ile beraber çıktı. İçeride küçük bir ev zili sistemini andıran görüntü vardı. Altından içerideki sesleri duymayı sağlayan bir megafon da geçiyordu. Öyleyse dışarıya ses sızmıyor olmalıydı. Kafamı kaldırıp yangın alarmı var mı diye kontrol ettim, yoktu. Sırtımı yumuşak dolap içine yaslayarak sigarayı dudaklarıma yasladım ve yakıp çakmağı ellerimle döndürmeye başladım, gözlerim görüntüde kulağım sesteydi.

İçerideki kamera hem dışarıyı hem içeriyi hem de burayı izledikleri noktaya kadar gösteriyordu. Sigaramın bitmesine yakın burayı izledikleri uzak bir nokta da hareketlenme oldu. Siyah bir karartı elinde bir keskin nişancı silahıyla kameranın önünden geçti ve silahı kurup her zamanki şapkasını yüzünden çıkarmadan sadece dudaklarının görünebileceği kısma kadar yukarı kaldırdı. Elinde tuttuğu telsiz ve dövmelerini siyah beyaz ekrandan görebiliyordum. Dudakları yana doğru kıvrılırken telsizi dudaklarına yaklaştırdı ve, "Hediyeni beğendim, lütfen en az onunki kadar güzel bir hediyeyle karşılık vermeme izin ver." Derin bir iç çekip telsizde hışırtı bıraktı. Konuşup ona cevap verebilmeyi çok isterdim ama veremedim. Onun yerine yüzümü yere eğdim. "Konuşamadığını biliyorum, bunu sevdim. Çünkü istediğim cevabı verdiğini düşünebilirim." Telsizi indirip bana arkasını döndüğünde sinirle güldüm.

* Kahretsin.

Kitaplık Rafı

Aşağılık herif!

Keskin nişancı silahını omzuna aldığında ve dengesiyle gerekli açıyı tamamladığında bedeni en az heykel kadar hareketsiz ve nefes almıyor gibi bir pozisyonda kaldı.

Dudaklarımı yaladım ve sigaramın sonunu çekip yumuşak yerde söndürdüm. Diğer görüntüde Barkın'ın arabasının yoldan çekildiği görüntüden başka bir şey yoktu ama muhtemelen sürücü koltuğunda tetikte bekleyecekti. Beni burada bırakmak istemediğindeki gözlerinde beliren ifadeyi görmüştüm. Kalmamı gerçekten istememişti ama karşı da çıkmamıştı. Buraya bir kişiden fazlası sığamayacağı için kendisi gitmiş olmalıydı.

Sigarayı attıktan dakikalar sonra bir kapı sesi duyulduğunda yaslandığım yerden doğruldum. Tuğra siyah saçlarından ellerini geçirdi ve yüzük dolu parmağıyla çenesini sıvazlayıp kusturacak iğrençlikte gülümsedi. Hâlâ buradaki malları yok edebileceğini düşünen bir aptaldı. Çemberin tam önünde durup içeriyi dikkatle inceledi. Görüntüye yaklaşıp sabırla içeri girmesini bekledim. Yüzünü ekşitmesi kokuyu aldığını gösteriyordu. Kokuyu saklamak imkânsızdı ama onla karışacak yoğun kokular kafasını karıştırmış olabilirdi.

Ayağını içeri adım atmak için kaldırdığı anda telefonu çaldı. "Söyle Kutay." *Kutay mı?*

Kaşlarım çatılırken bir elim çoktan tenimde sürtünürcesine tırnaklarımı gezdirmeye başlamıştı. "Siktir, kapat hemen." Telefonu kapatıp arkasına döndüğünde planı anladığını fark etmiştim. İçimden koca bir *Siktir*! çekerek çıkmaya yeltendim ama tam o anda, "Bekle." Sesi içeride duyuldu. Kapı açılmadı. Barkın "Seni kilitledim ben gelene kadar orada kalacaksın," dedi. Kapıyı ne kadar zorlasam da açılmıyordu ve o anda bir şey oldu. Dışarıdaki görüntülerde gelen polis sesleri yankılanırken dışarısı etrafından ateşe verildi ve burası tamamen ateş çemberinin içinde kaldı.

Dudaklarım şaşkınca aralandığında içime nefesin girmediğini zannettim. Sanki tüm oksijeni dakikalar önce tüketmiş gibiydim. Burada kalmamı o yüzden mi istememişti?

"Sana her zaman önlem aldığımı söyledim. Oraya ateş varmaz, sö-

Kitaplık Rafı

nene kadar beni beklemelisin. Anlaşıldı mı?" Sonunda görüntüde onun arabası belirdi. "Kafanı salladığını tahmin ediyorum," dedi bu kez de. Sallamamıştım ama içimden *anlaşıldı* demiştim. "Dışarıyı ne ara hallettiğimi soracak olursan da içeride kalmak isteyeceğini tahmin ettiğim için Vuslat'a bu işi halletmesini söylemiştim."

Elimi ensemdeki saçlara atıp kaşıdım gülümserken, "Zapt edilemez bir kadınla çalışıyorum, bu kadar şaşırma." Onun da gülümsediğini hissettim. Arabadan indi ve alevlerin önüne gelip ellerini arkada bağladı. Alevler gitgide etrafa yayıldığından mesafeli duruyordu. "Tuğra Akkor," derin bir iç çektiğinde Tuğra'nın içerideki kıprayışları kesildi. Arkasından onu görebildiğim için yüz ifadesi hakkında bir fikrim yoktu ama tahmin edilebilirdi. "Sen..." "Ben değil, biz. Aslında hepsi sizin acımasızlıkla yetiştirdiğiniz yeğeninizin eseri ama maalesef ki şu anda aramızda değil. Bu aralar tatlı yeme işi hep bana kalıyor." Barkın ellerini çözerek gülümsedi. "Sakın ona zarar verdiğini söyleme, bunu yapamazsın."

"Neden bu kadar korktun?" Tuğra öksürmeye başladığında polis sesleri çok daha yakından gelmeye başladı. "Ona zarar veremezsin, Dolunay onu eğitti." "Ama senin bu eğitimlerden haberin yoktu. Değil mi?" Tuğra'nın sesi kesildiğinde bedenimde hissettiğim o endişe korku karıncaları gezinmeye başladı. Aralık dudaklarımı yeni kapatabilmiştim. "Neden canından bu kadar endişe ediyorsun?"

"Pekâlâ sorumu değiştiriyorum. Ona yaşattığın travma ne?" Sessizlik yemini eden Tuğra yeminini bir kenara bırakıp gülmeye başladığında nefesim kesildi. Gözlerimi yumdum ve bu görüntüyü görmemek istedim, ardından ellerimi kulaklarıma yasladım ve duymamak istedim ama maalesef ki duyuyordum.

"Yeval." Megafondan hiç beklemediğim birinin sesini duyduğumda ellerim aniden indi ve gözlerim şaşkınlıkla aralandı. "Tuğra'ya haber veren bendim, bunu yapmak zorundaydım. Beni zorladı, korunaklı bir yerde olduğunu biliyorum ve özür dilerim. Telefonuna takip ve dinleme cihazı yükletmişti ama ben arkamda Karmen ve Barkın beyin bunu anlayabileceği bir ipucu bıraktım. İzleme ve dinlemeyi sonlandırdılar."

Ekrana yaklaşıp çatık kaşlarımla baktım, görüntüde Kutay yoktu

Kitaplık Rafı

ama sesi içerideydi. Buraya sızmış olmalıydı ve bu... Bu bizim bilgilerimize erişebileceği anlamına mı geliyordu?

"Muhtemelen buraya sızdığımı Karmen geceye kadar fark edecek ama bu konuşmayı yapmamı Dolunay istedi, bu konuşmaların hepsini duyacaklar lütfen bana inan. Ben hain değilim ve benden bir şey istediklerinde yapmak zorundayım ama seni korumak için her zaman arkada bir ipucu bırakacağım. Gözünü açık tut ve ipuçlarını takip et." Onun sesi kesilir kesilmez Tuğra'nın sesi içeriyi doldurdu. "Hangisini soruyorsun?"

"İlki neydi... Hım sanırım kandı... Onu evlat edindikten bir ay sonra yaz tatili için Dolunay'ın ailesinden aldık." Bu hikâyeye bayılıyormuş gibi gülümsedi ve zevkle anlatmaya başladı. "Orada ona bir silah verdim ve..." Barkın'ın kaşlarının çatıldığını görüyordum, dişlerimle dudaklarımı parçalamak istercesine ısırdım. Bana izin ver öğreneyim demişti, öğrenebildiği şeylerin ne olduğunu deli gibi merak ediyordum. "Sonrası malum, acımasız olduğum doğru çünkü onu bu yaşına kadar terapiste bile göndermedim. İkinci travması... Hım bunu sana o anlatsa çok daha iyi olur ama ah! Bir saniye, bunları bana sorduğuna göre zayıf Yeval'im sana kendi anlatamamış." Tekrar güçlü bir şekilde öksürdü. "Karşıma geçmesi ne kadar da yazık."

Barkın kollarını birbirine çaprazlama doladıktan hemen sonra gözlerini kıstı. "Bu gece bana Yeval'i her ne sebepten olursa olsun öldüremeyeceğini kendi ağzında söyledin, yani senin yanında da olsa canı güvende olacak."

"Ya diğer yönden? Diğer yönden güvende olacak mı?" Barkın'ın kol kasları gerilerek şişerken kasılan çenesini gördüm. Üzerine oynuyordu, ona tecavüzü ima ediyordu ve muhtemelen diğer travmamı söylememe sebebi buydu. Öyle düşünmesini istiyordu. "Beni buradan çıkarmayacak mısın Barkın Karaduman?" dedi tekrar öksürürken. "Öyleyse öl."

Barkın bu söylediğine güldü. "Buradaki keskin nişancından bahsediyorsan... Burada olan tek keskin nişancı Karmen. Ona selam vermek ister misin?" Tuğra'nın gülüşü yüzünde solarken Barkın'ın ki genişlemişti ve çember gitgide daralıyor etrafı sarmaya başlıyordu. "Ayrıca..." diyerek ateşlere doğru bir adım daha attı. Tam arkasında Vuslat ve Ezher

Kitaplık Rafı

tetikte bekliyordu. "Bu gecenin kazananı gördüğün üzere benim. Yeval'in canının garantide olduğunu öğrendim, Kutay'ın sana çalıştığını öğrendim ve Yeval'in istediği şeyi yaptım."

Tuğra öksürmeye devam ederken polis sesleri stabil kaldı. Ne daha fazla yaklaştı ne de azaldı. Gelmişlerdi. "İstediği şey onun ruhunda bıraktığın yaralara karşılık teninde bırakmak istediği izlerdi. Şimdi bu izlerin nasıl kaldığını ve cayır cayır nasıl yandığını izleyecek çünkü yakalanmayı göze almayacaksın. Tenine işleyen her ize baktığında sadece onun adını gör." Ezher geri çıktığında Vuslat arabanın kapısını açtı ve arabaya binip gittiler. Gitmediklerine emindim, sadece öyle gösteriyorlardı.

Polislerin öksürük sesleri duyulmaya başlandığında Tuğra'nın ettiği küfürleri duydum. Dakikalar sonra ateş içeri kapıdan söndürülmeye başlandı ama Tuğra'ya ulaşmaları zaman alacaktı. Sertçe yutkunarak kanattığım dudağımı emdim. Yara kalmaz kalsa da kanımla aynı ton olan rujum yaraları altında gizlerdi.

Tuğra küfrederek ileriye baktığında ceketini çıkardı ve burnuna tutarak gözlerini yumup ateşe adım attı. Öyle hızlı koşarak geçmişti ki bir an çıkamadığını içeride kaldığını düşünerek sevinmiştim ama çıkmıştı. Bedeni yanarken çığlıklar attı. Yere düştü ve yanık içinde çırpındı. Uzaktan gelen bir sesi duydum, bir fısıltıyı. "Sizi öldürmeyeceğim..." Canının yanışıyla inledi. "Çünkü ölüm yapacaklarımın yanında bir ödül."

Polisler içeriye varıp ateşi söndürdü. Kapıya merdivene ve dışarı uzanan ateş için dışarıdan ekibin gitmesi hakkında konuşuyorlardı. Tuğra yerde sürünerek duvara vardı ve destek alarak acıyla inleye inleye kalktı. Giderken topallıyor acıyla hâlâ inliyordu ama sesi artık uzaktan geliyordu. Gitgide görüntüsüyle sesi kaybolduğunda polisler her yeri söndürdü ve içeri giren Vuslat'ın yönlendirmesiyle barın içine geçtiler. Mekânın onun olduğunu söyleyerek dikkatlerini dağıtmıştı, onu duyabiliyordum ama gözlerim ekranda takılı kalarak bulanıklaştığı için görüntüsünü algılayamıyordum.

Dışarıdan kapı açılıp içeri yanık kokusu doldurmaya başladığında onun yanında kokan diğer iğrenç kokular midemi saniyesinde çalkaladı. Barkın, "Sana benimle gel demiştim," diyerek elimden tuttuğunda göz-

Kitaplık Rafı

lerimin buğulu oluşu durdu. Kendime gelerek ona döndüm. "İyi misin?" Kafamı belli belirsiz aşağı yukarı salladım. "Yürüyebilecek misin?" diye sordu. Uzattığı kolunu gördüğümde kolumu onun koluna doladım ve dışarı adım attım.

"Plan istediği gibi gitmediği için üzgünüm," diye mırıldandı. Kafamı *sorun değil* edasıyla salladım. Merdivenlerden hızlıca çıktık, dışarıdaki çemberde eriyen kıyafet parçaları görünüyordu. Ezher kapımı açtığında gözlerimi o parçalardan çektim ve derin bir nefes alarak araca bindim. Tuğra'nın karşısına çıkanın ben olmasını istemiştim çünkü ona söylemek istediğim şeyler vardı.

Ona sormam gerekenler vardı.

Nasıl ama? Acıtıyor değil mi?

Senin beni yaktığın kadar yüksek mi bu ateşte, yetişebilmiş miyim senin acımasızlığına? Gurur duyuyor musun eserinle?

Hiçbirini soramamıştım, hepsi boğazımı yırtan bıçaklara dönüşmüştü. Kokunun ağırlığıyla gözlerim dolduğunda burnumu çektim. Kapım kapandı ve yanıma oturan Barkın'ın kokusu tüm mide çalkalayan kokuyu kendi kokusuyla bastırdı. İçerisi tamamen o kokuyordu. Gözlerimi pencereden çektim ve koltukta ortaya, Barkın'a biraz daha yaklaştım. "Polisler ayılmaya başlıyor efendim." Dikiz aynasından arkayı kontrol etti. Ben de yüzümü çevirdim, yerde baygın yatan polisler ve yanlarında duran yangın söndürme tüpleri duruyordu.

Barkın işaret ve orta parmağını kaldırıp gitmesini işaret edercesine salladığında Ezher arabayı çalıştırdı ve beklemeden sokağın çıkışına sürmeye başladı. Ona döndüm ve araçta bulunan defterle kalemi istedim. Bana defteri ve kalemi uzattı. "Tuğra haklıydı, sana ben söylemeliydim." Yazdım. "Sorun değildi, sana sordum söyleyemeyeceğini anladım. Zorlayacak değildim."

Buruk bir tebessümle, "Bahsettiği o ima sadece seni kızdırmak içindi. Seni sınıyordu." Yazarak gözlerimi yüzüne çevirdim, ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu. "Biliyorum," dediğinde değişikliğin nedenini daha iyi anladım. "İkincisi silahlardı, çok küçük yaşta sıkmayı öğrendim ve kullanmak zorunda kaldım. O yüzden hazırlıksız anlarda korkuyorum."

Kitaplık Rafı

"Başka var mı? Diğerleri neler?" Vücuduyla bana döndüğünde bende onun gibi vücudumla ona döndüm. İkimizin de tek omzu arabanın derisine yaslıydı, kollarını çaprazlama birbirine bağladı ve o bal rengi gözlerini tüm yüzüme aynaymış gibi yansıttı. "Karanlık ama alıştım. Diğeri kar ama ona da alışığım"

"Karanlığı anlıyorum ya kar?" Gözlerimi pencerenin dışına kalan kar tanelerinde gezdirdim. "Kanı ilk onun üstünde gördüm." Yazdığımı okurken derin bir iç çekti. "Ama aynı zamanda bunların hepsini çok seviyorsun?" Tek kaşını bilinçsizce kaldırdı. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Gündüz... yemekte," diye mırıldandı. "Mahi buraya gelmem için beni gönderen mafyanın şüphelendiğini söyledi. İşlerin yavaş ilerlediğini söylemişler."

"Bunu düzeltmek için ne yapmamız gerek?" Eliyle saçlarını karıştırdı. "Leman'ı bulmak için bir ayım var, Leman'ı bulup deliğinden çıkartmam gerek."

"Aklında bir plan var mı?" Yazıma uzun uzun baktı. Dudak büzerek gözlerini kıstığında bir planı olduğunu anlamıştım. "Henüz eksik, tamamladığımda anlatacağım." Ben de onun gibi gözlerimi kızdım. "Söz," diyerek içimi rahatlatmaya çalışsa da pek işe yaramamıştı. "Garajının kilitli olduğunu duydum, neden kilitli?"

"Onu da öğrenmen yakın," diye mırıldandı gözlerini yavaşça yumarken. Ezher tamamen yola odaklanmış görünüyordu. Barkın'ın kulağında hafif bir karartı gördüğümde yeni fark ettiğim kulaklığı gördüm. Korumaların taktığından takmıştı, görünene göre her şeyi o da duymuştu. Dudaklarımı kez daha ısırdım bir. Barkın gözlerini kapattığın da beni göremediği an olduğundan onu izlemek daha rahatlatıcıydı ama bal rengi gözleri olmayınca bana eksikmiş gibi geliyordu.

Kokusunu derin bir şekilde içime çekerek gözlerimi yumdum ve yumduğum yerde bir yangın çıktı. Yangın çemberdi ve içinde Tuğra vardı, dışında bekleyen Barkın gülümsüyordu. Uykunun beni esir aldığı nokta da ateşlerin vücudunda gezindiği o bedeni yine gördüm ve burukça gülümsedim. Artık acı çeken ben değildim oydu ve ne kadar kabul etmek istemesem de verilen acının da önlenen ölümün de sahibi bu kokuydu.

Kitaplık Rafı

Sertçe yutkundum ve ateşin karşısında bir an kendimi gördüm. Tuğra karşımdaydı, alevlerle sarılmış vaziyette acı içindeydi. Bense karşısındaydım ve istediklerimi sadece zihnimde söylemiyordum, dilimle ve eşsiz sesimle onun acısına acı katıyordum.

Bak dikiyorum yaralarımı kendi ellerimle, bitirmek üzereyim. Her tarafım dikiş izleriyle kaplı, yara bandı tutmuyor çünkü hiçbirini. Bir elimle dikip diğer elimle kanatıyorum her zerremi. Bu yüzden bir tarafım tenimde gizlenen dikişler ve yara bantlarıyla kaplıyken diğer tarafım hep kan revan içinde.

Ve bu eser senin. Gurur duymayı unutma. Çünkü seni kendi eserim haline getireceğim ve eserimle gurur duyduğuma emin olacağım.

Duzenleme
Ny.ozlem

Kitaplık Rafı

6. BÖLÜM

Kötü Adam

Yalnızlık, insanların ölüme en yakın hissettiği andır. Çünkü yalnızlıkla ölüm dışarıdan bakıldığında aynıdır. Kimse görmez, duymaz ve bilmez. Aynı öldüğün an gibi. Yine baş başa kalırsın ruhunla. Sadece ayakların yere değmez, gözlerin bizi görmez.

Eğer ölünce ruhumuz yanacaksa şu an yandığını hissettiğim de ne? Ruhum mu yok benim yoksa hislerim mi? Bulanıklar mı körler mi?

Hissetmiyorlar. Duygularım da ruhum da hiçbir şey hissetmiyorlar. Acı geçmişte, an derinde ve gelecek körlükte yatıyor. Bir adamsa tüm bu anın ortasında, tam karşımda dikiliyor. Ona bakarken bazen gözlerinin içinde kendimi gördüğümü hissediyordum. Yansımamı değil, *kendimi olduğum gibi.*

Benim gözlerim zifiri karanlıktı ama onlarınki de güneş kadar aydınlıktı. O karanlıkta kendini görebiliyor muydu bilmesem de ben onun güneşinde kendimi gördüğümü biliyordum. Sadece tek bir sorun vardı, o güneşse eğer ona uzun süre bakmak beni kör ederdi.

Gözlerimi güneşin ardına saklandığı karanlıktan kurtarmak için araladım, yatağımda uzanıyordum. Ayakkabım çıkarılmıştı, elbisem hâlâ üzerimdeydi ama rahatsız etmiyordu. Üzerim yorgan ve yorganın üzerine örtülü ince bir battaniyeyle sarılmıştı.

Elimi yanağıma uzattım ve yumuşak tenimle karşılaştım. Elim yu-

Kitaplık Rafı

muşak yanağımdan kayıp tekrar yatağa düştü, avuç içimi yaslayarak yatakta doğruldum ve gün doğumunu tam da gözümü açar açmaz yakaladım. Ağzımı beş karış açıp esnerken utanmıyordum.

Yorganı kenara çekerek ayaklarımı yataktan sarkıtarak yüzümü dizlerime eğdim ve dün geceyi düşündüm. Dün gece beni bir kutu kadar küçük odaya kilitlemişti, bir şeyler daha gün yüzüne çıkmış bizi Barkın'la yakınlaştırmıştı. Sonrası ise derin ve tatlı bir uykudan ibaretti.

Tek hatırladığım gece hayal meyal duyduğum seslerdi. Vuslat'ın, "*Uyandıralım mı efendim?*" gibi bir cümle kurduğunu hatırlar gibiydim. *"Uyanırsa o dilini keserim Vuslat."* Barkın'ın da sadece bunu söylediğini duymuştum ama bu kadar kaba cevap vereceğini düşünmeyerek bunun hayal ürünüm olduğuna karar vermiştim. Şimdi de yumuşak yatağımda kendime gelmeye çalışıyordum.

Baş ucumda yanık olan abajuru kenarındaki düğmeye basarak kapattım. Dijital saatin rakamları altı küsuratlı bir sayıyı gösteriyordu. Hâlâ yarım yamalak bulanık görmemi sağlayan gözlerimi ovuşturarak kalkıp lavaboya ilerledim. Soğuk banyo kısa bir an titretti ama bu çok kısa sürmüştü. Kapıyı araladıktan sonra yüzümü aynanın karşısına doğru kaldırdım. Yüzümdeki makyaj temizlenmiş görünüyordu. Kenardaki kapağı açık çöp kutusuna baktım, makyajla pislenmiş makyaj petleri ikiye katlı halde üstte duruyordu. Gözlerimi tekrar aynaya çevirdim, şaşkınlığım yüzümden okunuyordu.

Suyun ısısına bakmadan açıp avucuma alarak yüzüme vurdum. Üzerimdeki halsizlikten dolayı bugün duş almayacaktım. Yüzümü güzelce yıkayıp havluyla duruladıktan sonra üzerimdeki elbiseyi çıkarıp kirliye attım ve iç çamaşırlarımla dolabıma yönelip üzerime siyah deri bir pantolon üzerine de kırmızı dantelli bir bralet ve siyah önü ilikli bir ceket geçirdim. Dantelli bordo braletin üst kısımları hafif belli oluyor şık bir görünüm sağlıyordu. Karşımdaki görüntüden memnun kaldıktan hemen sonra dolabın altına dizilmiş otuz yedi numara topuklu ayakkabılardan ucu sivri kalın bot tarzı olanı ayaklarıma geçirdim ve askıda gördüğüm kırmızı kuşaklı kabanı koluma takıp yeni uyanan Latte'ye döndüm. Ayaklarımın arasından geçip sonsuzluk işareti çiziyordu. Gülümseyerek

Kitaplık Rafı

kabanı kenara bıraktım ve onunla biraz oynayıp kafasına öpücük kondurdum. Önceki günden kalan ruj izim hâlâ yüzündeydi.

Onu yeterince sevdikten sonra makyaj masama ilerleyip klasik sade makyajımı yaparak kırmızı rujumla tamamladım ve kabanı tekrar koluma sarıp komodin üzerindeki telefonumu şarjdan çıkararak aşağı doğru inmeye başladım. Yeni ismiyle Latte'de peşimden iniyordu.

Topuk sesimle yüzünü kahvaltı masasından kaldıran Barkın'la göz göze geldiğimde gülümseyerek ayaklandı ve arkamdan gelen Latte'ye kaşlarını çatarak baktı. "Demek evi öğrendin?" Gülümseyerek ayaklanıp bir dizini önümde kırıp eğilerek Latte'yi sevmeye başladığında yandan gülümseyerek kafamı aşağı yukarı salladım.

Karamel Barkın'ın onu sevmesiyle kendini yere atarak mırıldanınca Barkın'ın omzuna dokunup bana dönmesini sağladım ve kulağımı işaret ettim. "Duymuyor mu?" Kafamı olumsuzca sallayarak cevap verirken Latte'nin tırnakları deri pantolonumun paçasını çizmişti.

"Çok makul bir hayvan," diye mırıldanarak oynamayı kesip doğruldu ve sandalyemi çekip oturmam için işaret verdi. Kabanı kenara bırakarak sandalyeye oturdum ve çatal bıçağı elime almadan önce karşıma oturmasını bekledim. Dirseklerimi masaya yaslamış ellerimi kavuşturmuştum. Henüz ortalama üç gün olmasına rağmen üç günde nasıl bu kadar yol kat etmiş olmamızı ve bana bu kadar hızlı güvenme sebebini düşünüyordum. Dudaklarımı yalayarak gözlerimi kıstım, ceketinin önünü düzelterek sandalyesine ağır hareketlerle oturdu. Gümüş büyük saati bilek kısmında gömleğin altında kalsa da hâlâ parlıyordu. Kırmızı S harfli kol düğmelerini gördüm. Anlaşılan bugün Barkın Bey'in adamı değil Barkın Bey'in kendisi olacaktı.

Üzerine giydiği siyah kadife takımla, braletimle aynı renk bordo kravatı kol düğmeleriyle beraber uyum içinde görünüyordu. Onu izlediğimi fark ettiğinde kollarını benim gibi masaya yasladı ve ellerini kavuşturup çenesinin altına yerleştirdi. "Aklındaki soruları tahmin edebilir miyim?"

Omuz silkerek ona, '*Deneyebilirsin,*' imajı verdim. "Bundan sonra ne olacak?" Kafamı olumsuzca salladım. "Garajın neden kilitli diye sormazsın dün cevabını aldın." Bu kez de kafamı aşağı yukarı salladım.

Kitaplık Rafı

Boğazını temizledi. "Pekâlâ, nasıl bu kadar hızlı sana güvenebildiğimi mi merak ediyorsun?" Dudaklarım genişçe iki yana kıvrıldı. Sanırım artık hareketsiz beden dilimi anlayamadığı için gözlerimin içindeki her şeyi okumaya başlamıştı. Bunu sevmiştim.

"Daha önce de dediğim gibi, ben oluşabilecek her türlü aksiliğe hazırım. Sana kendim hakkında üç günde çok fazla bilgi verdiğimi mi sanıyorsun?" Dudakları en az benim kadar kıvrıldı. "Bugün seni gerçek benle biraz daha tanıştırayım. Barkın Karaduman'la değil, Salvor Karaduman'la." Masaya ellerini yaslayarak ayaklandığında ben de ayağa kalktım ve yanıma gelişini temkinle bekledim.

"Senin hakkında düşündüğünden çok daha fazla şey biliyorum Yeval, bu yüzden eşitlenmemiz için sana kendimi tanıtıyorum. Ne zaman evlat edinildiğini biliyorum, seni yetiştirmek isteyen ama bunu gerçekleştiremeden Azrail'e kurban giden aileni tanıyorum. Dolunay ve Tuğra Akkor'un kim olduğunu biliyorum. Seni tanıştırdığım herkes..." Bu sırada elimi tutarak beni koridora doğru yürütmeye başlamıştı, dokunuşu nazik ve yavaştı. "Çakır Alabora, Kutay Tolun, Selcen Alakurt ve aileleri hakkında her şeyi biliyorum, onlar senin ortalarında kaldığın bir çemberler." Metal bir kapının önünde durduğumuzda dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçtı. "Beraber yetiştiğin insanları tanıyorum, hangi okullara gittiğini kaç tane sevgilin olduğunu ve Tuğra Akkor'dan gizli neler çevirdiğini. Senin hakkında kim ne öğrendiyse hepsini öğrendim, dur duraksız hepsini öğrendim." Tamam, söylediklerinin gitgide sapıkların sözleri olmaya başladığının farkında mıydı acaba?

Kapıya avucunu yasladığında kırmızı lazer tarama eli onayladı ve ekranda yanan yeşil ışıkla beraber ağır kapı sessizce açıldı. "Sana verdiğim özel araç sadece İtalya plakasından ibaret olan bir araç değildi Yeval."

Havaya düşen elini yakalayarak bedenini kendime döndürdüğümde kapı eşiğinde duraksadı. İç cebinde her zaman duran not defterini küçük tükenmeziyle çıkardım ve kâğıdı göğsüne yaslayarak sarhoş edici kokusunu korkmadan içime çekerek, "Sapığım olma ihtimalin yüzde kaç?" yazdım.

Kitaplık Rafı

Yazdıklarıma yandan bir gülüş atarak defteri elimden aldı ve kafasıyla merdivenleri işaret etti. "Gel benimle, sözlerim henüz bitmedi. Bittiğinde sorunun cevabını kendin verebilirsin." Önden merdivenlerden inmeye başladığında yanan beyaz ışıkların aydınlattığı garaja baktım. Geniş ve grimsi bir renkti ama beyaza fazla yakındı.

"Tuğra Akkor'u uzun zamandır araştırıyordum, onu araştırırken senden ve ablandan zaten haberdardım ama kaderin bizi bu şekilde tanıştıracağını ben bile hesaba katmamıştım. Buraya gelmeden önce tahtadaki her taşı ezberlemem gerekliydi, böylece hamlelerini önden tahmin edebilirdim. Yani aklında oluşacak soruya hemen cevap vereyim, evet seni tanıyor ve ilk gördüğümde tahminen de olsa kim olduğunu biliyordum ama nasıl davranacağını ve ne yapacağını görmem gerekliydi. O yüzden tanımıyor gibi davrandım." Merdivenin son basamağından inerken elimi soğuk demirden çektim ve Barkın'ın sesinin yankılandığı garajın ortasına ilerledim. Duyduklarım aklımda yeni sorular uyandırıyor ona güvenden çok daha fazla sorgulama ihtiyacı hissetmeme neden oluyordu.

Önündeki geniş araca ilerledi. "Bu araç, bizim." Üstünü açtığı araç polis aracıydı. Yanma geçti, "Bu da." Ambulans aracı. "Olası bir yangında gerçekten kullanabilmemiz için bu da." Açtığı koca itfaiye arabasına mimiksiz şekilde baktım.

"Seni bunların şaşırtmayacağını biliyorum ne arkanda duran Ferrari ne onun yanında duran Porsche bunlar zaten gördüğün araçlar." Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sana kendim hakkında bu kadar bilgi vermem aklını karıştırıyorsa hemen o karışıklığı çözeyim. Buraya gelirken aklımdaki tek piyon sen değildin Yeval. Kutay, Selcen hepsi piyondu. Birinizi yanıma çekip sizi piyondan vezire dönüştürmek istiyordum. Böylece intikam almam gereken kişiyi bulamazsam hepsini birden yok edecektim ama sen..." Üstü siyah bir örtüyle örtülü aracın önünde durduğunda vücudunu bana sırtını araca döndü ve ellerini önünde kavuşturarak arabanın kaputuna yaslandı. "Seni ilk gördüğümde ışıkta görünen yüzüne bakmadım Yeval, orada piyon vardı ama bana gerekli olan piyon değildi. Senin gölgende bir şah vardı, vezir vardı at vardı..." Derin bir iç çektiğinde göğsü hiddetle kalkıp indi. "Sen istediğin her şey

Kitaplık Rafı

olabilecek bir taşsın. Benim dönüştürebileceğimden fazlasısın." Arabaya yaslanmayı bırakarak doğruldu. "O yüzden senin güvenini kazanmak için yalansız olan her yolu deneyeceğim. Bu ilişkinin temeli her zaman güven olacak, saklayacağım ve sakladığım çok şey olacak ama hiçbir zaman yalan olmayacak." Örtüyü avucu içinde buruşturarak çektiğinde bir adım geriledim. *Siktir, ne?*

"Ben İtalya'dan mafya olarak gelmedim Yeval. Ben İtalya'nın eski başbakanıyım. İtalya da her ne kadar görevimi sonlandırmış olsam da bağlantılarım hâlâ var." Jilet gibi siyah parlak arabanın üzerinde elini gezdirdi. Plakası da kendi gibi siyah, üzerinde İtalya cumhuriyet logosu bulunan bir araçtı. Barkın aracına büyük bir özlemle bakarak derin bir iç çekti. O günleri özlüyor gibi görünüyordu. Şimdi aklımdaki tüm soru yağmuru yağdıran sesler sustu ve tek bir soru damla sesi duyuldu.

Neden görevini bırakıp mafya olmaya karar vermişti? Kısacası, alması gereken intikam neydi?

"Neden İtalya'da siyaseti bıraktığımı merak ediyorsundur." Acıyla nefeslenir gibi güldü ve gözlerini araçtan bana çevirdi. "Görevimi kötüye kullandım, mafyaların arasına sızıp onları arkama alabilmemin tek yolu görevimi kötüye kullanarak çıkar ilişkisi kurmaktı. Ben de öyle yaptım." Büyük bir rahatlıkla gülümsemeye devam ediyordu. Yaptığından utanıyor değil daha çok keyif alıyor gibiydi. "Ve fark ettim ki ben iyi bir adam değilim Yeval. Öldürdüğüm hiçbir insanın acısını çekmedim, tetiği çektiğim hiçbir an için pişman olmadım ve daha da kötüsü ne biliyor musun? Fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını istiyorum."

Aracına tekrar yaslanarak gözlerini kıstı ve beni izlemeye koyuldu. Bal rengi gözleri şimdi daha yoğundu, sarıları turuncuya kayıyordu ve ışıkla çok daha güzelleşmişti. Aynı doğan ya da batan bir güneş gibiydi ve yakıyordu.

Sertçe yutkundum. İtalya gibi bir ülkeden başbakanlığı nasıl kötüye kullandığını düşünmeye çalışıyordum, bunu düşünmeli ve aklımda tartmalıydım. Bu ortaya çıkarsa büyük zarar görmez miydi? Elbette görürdü, bağlantılarım varken güvende olduğunu mu kastediyordu yoksa Türkiye'yi içine kattığı yaklaşan yeni bir savaştan mı?

Kitaplık Rafı

Kokusu aklımı bulandırıyor gözleri buna eşlik ediyordu. Kafamı tam toparlamakta zorlanıyordum. Ona yakınlığımı bozmak için bir adım daha geriledim. Önemsemedi, bakmadı bile. Tek odağı yüzüm ve muhtemelen verdiğim tepkilerdi.

Hiçbirine yine de aldırmadan acımasız sözlerine büyük bir zevkle devam etti. "İlk seferimde korkacağımı düşündüm, altından kalkamayacağımı da öyle ama hiç zor olmadı. Sanki bu dünyaya hep aitmişim, bu dünya beni bekliyor gibi geldim yerleştim tam ortasına. Kendimi başta bir bombaya benzetiyordum, herkesi patlatmak ve içimdeki ateşi söndürmek istiyordum ama buraya geldikten sonra daha da harlandı. Geri sayımım olduğunu düşündüm, işim bittiğinde bu işi bırakıp tekrar hiç olmamış gibi siyasete dönecektim ama geri sayımı açmayı unutmuşum." Omuz silkerek öyle umursamaz söylemişti ki sözlerini şoktan çıkmamı zorlaştırıyordu.

Siyasi makam aracına avuç içiyle vurdu. "Bu güzelliği gerekmedikçe burada kullanamam ama acil bir durumda kullanmaktan da çekinmem. Bu araçla önüme geçecek ya da beni durdurabilecek hiçbir araç yok."

Kafamı olumsuzca salladım. "Sizin siyasetçilerinizde durdurmaz Yeval, çünkü durumdan haberdarlar. Buraya gelmeden önce her şeyi düşünüp her aksiliğe hazırlanmam üç yılımı aldı. Ben buraya gelmeye karar verdiğim ilk an herkesi hem uzaktan hem de yakından izlemem gerekliydi. Ben de hem uzaktan hem yakından izledim."

Bu duyduklarım kokusuyla sarhoş olduğumdan beynimin ürettiği saçmalıklardan mı ibaretti yoksa hepsi gerçek miydi? Elimi boynuma sardım, soğukluğu beni kendime getirse de zihnim hâlâ bulanıkmış gibi hissediyordum.

Bu adam gerçekte kimdi? Buraya kimi mahvetmeye gelmişti? *Birini mi yoksa herkesi mi?*

"Sana söylediğim her şeyi gerçekten benim hakkımdaki her şey sanıyordun değil mi? Hiçbir şey bilmiyorsun Yeval, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Kollarımı çaprazlama birbirine bağlayarak diğer araçlara bakındım, onlarda mı örtünün altında gizlenen siyasi araçlardı yoksa acil durum

Kitaplık Rafı

için burada hazırda bekleyen araçların devamı mıydı? Küçük dilimi yutmama saniyeler kala yüzümü tekrar Barkın'a döndüm. "Sen benim hakkımda herkesten daha fazla bilgi sahibisin çünkü bende senin hakkında öyleyim, sana bildiklerimi söyleyeceğim ama o zaman yakın değil Yeval. O zamanlar gerçekten uzak."

Dudaklarım merakla içe doğru kıvrıldı ve soğuk dudaklarım ıslak sıcak dilimle ıslandı. Bana ne zaman öğrenmemin yakın olduğunu söylese saatler sonra gerçekten de öğreniyordum *ama uzak dediyse*... Öğrenmemin ne kadar süreceğini bende fazlasıyla merak ediyordum.

"Sana gerçek adımı ve görevimi söyledim, beraber yaşayarak hayatımı avucunun içine bıraktım. Elinde gizlediğin bir bıçak mı var ya da şefkat mı bilmeden, pişman değilim. Olmak da istemiyorum ama eğer olur da bıçak taşıyorsan diye söylüyorum." Doğrularak adımlarını büyük tuttu ve bana doğru gelmeye başladı. Adımları sessiz geniş alanda yankılanıyordu. Yerimden kıpırdamadan aksine büyük bir cesaretle gözlerine baktım.

"Eğer kalbimi deler güvenimi zedelersen, küllerimden doğar yine yoluma devam ederim. Ölümüme bile hazır çıktım bu yola, beni anlıyor musun?" Gözlerimi kısarak çenemi nazik kavrayan ellerine baktım ve tek kaşımı kaldırarak ona tehditkâr şekilde baktım. "Avuçlarında bıçaklar gizlediğini biliyorum Yeval, sadece kullanırken kazara o bıçaklardan birini kalbime ve güvenime değdirmediğine emin ol. Çünkü daha önce de söylediğim gibi sen karşıma geçmeden her yerimi parçalasan da sana yüzümü dönmeyeceğim. Sen hep sırtımı göreceksin çünkü seni önünde ne varsa ondan korumakla görevli olacağım, yaslanmak istediğinde duvar yaşamak istediğinde sana nefes veren o alan olacağım."

Eli yavaşça çenemden boynuma inip baş parmağı şah damarımı okşamaya başladığında nefesimi sabit tuttum, bu fazlasıyla kolay olurdu her zaman ama şimdi değildi.

"Eğer karşıma geçer bana ihanet edersen, tüm söylediklerimin tersiyle karşı karşıya geleceksin. Bu bir tehdit değil sadece bir uyarı. Çünkü seni tehdit edersem beni iki dakika da alt edebileceğini biliyorum. Sen anında infaz edebileceğim bir kurban değil, savaşabileceğim

Kitaplık Rafı

dişli bir rakipsin. Bu yüzden seni yanımda tutmak için elimden geleni yapıyorum."

Derin bir iç çekerek okşayışını derinleştirdiğinde gözlerim kapanmak için direndi ama hiçbir direnç irademi aşamadı.

"Eğer karşı karşıya düşersek bu sadece diğerlerine kazandırır, biz kaybederiz. Eğer beraber olursak, o zaman yenilmeyiz."

Elimi şah damarını okşayan eline çıkarıp indirdim. Bunu ne kadar uyarı diye adlandırsa da bu açık ara bir tehditti ve tehditlerden hazzetmezdim, bana üstünlük karşımdaymış gibi hissettirirdi. Defteri alıp ona, "İkimizin arasında hiçbir zaman üstünlük olmayacak." Yazdım.

"Bugünkü tehdidini görmezden geliyorum ne sen ne de ben bundan sonra üstünlük taslamayacağız."

"Ben üstüm olmanı isterim," dedi alayla. Altında yatabilecek imayı da baz alarak defteri göğsüne çarptım ve kalemle bırakıp arkamı döndüm. Merdivenlere yürürken hâlâ az önce öğrendiğim şoku atlatmaya çalışıyordum. Tamam, pekâlâ. Onu birçok iş yaparken hayal edebilirdim ama *siyaset*?

Bu işlerin çok daha ciddi olduğunu kanıtlardı.

"Açık alanda gerçekten üstüm olman gerektiğini biliyorsun değil mi?!" Arkamdan gelen aceleci adımlarıyla yankılanan sesini görmezden gelerek merdivenlerden çıktım. Eğer söyledikleri doğruysa İtalya üç yıl önce bu konuda feci karışıklık yaşamış olmalıydı. Başbakan olması da işi bırakması da kolay olamazdı. Kapının eşiğine geldiğim sırada aldığı sık nefesleri saçlarımın arasına sızdığında fark ettim. Bileğimi yakalayarak beni durdurdu. "Bekle." Kapı onun el iziyle kapanırken bastığı birkaç tuşun ardından avucumu az önce kendi avucunun olduğu yere bastırdı ve elimi inceleyen lazer bittikten sonra yeşil ışık yandı. "Sana yürüdüğümüz yol ortak derken tüm yolumuzu kastediyordum. Ruhumuz bir olmayabilir ama kalan her şeyimiz bize ait olacak. Sen ya da ben yok, biz varız." Bileğimden bedenimi çekerek kapıyla kendi bedeni arasına beni aldığında bir eli bileğimi bırakarak kapının duvarına yaslandı. Bu kafes sistemi hoşuma gitmemişti.

"Bana kızdığını biliyorum, gönlünü alacağıma emin olabilirsin ama

Kitaplık Rafı

ondan önce çok işimiz var Yeval. Artık dışarıda gözler üzerimizde olacak, her hareketimiz ve birbirimize olan güvenimiz testten geçecek. İş birliği yaptığımızı Dolunay ve Selcen hariç ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi. Herkes bizim beraber olduğumuzu düşünmeli çünkü öyle söyledik, şimdiye bu herkesin kulağına gitmiştir." Bunu göze alarak zaten bu fikri ortaya atmıştım, dediğim gibi rollerde iyiydim. Bunun için endişelenmiyordum. "Çok daha önemlisi, Tuğra dün geceden sonra çok daha kinlenecek. Beni seçtiğinde onun gözünde sadece karşısına geçerek hata yapmıştın ama şimdi, sana zarar verebileceği her şeyi kullanacak. Beraber olduğumuzu düşündüğünden bana da saldıracak çünkü sana zarar vermenin yolunun benden geçtiğini düşünecek. Buna kalkıştığında ise etrafındaki kimseden destek göremeyecek çünkü kimsenin karşımda durmaya cesareti yok. Demek istediğimi anlıyor musun?"

İşaret parmağımı göğsüne vurarak kaşlarımı çattım. Bu çok zekiceydi. "Evet, bunu planladım. Kini yalnız kalmasına sebep olacak. Böylece onu zayıflatmak düşündüğün kadar zor olmayacak."

Dudaklarım iki yana kıvrılırken bir elim ceketinin yakasını kavradı. Gözlerimden ışıklar çıktığına emindim. "Şimdi yeterince ablana gösteri yaptığımıza göre, artık kahvaltıya geçebiliriz." Boynuma kondurduğu hızlı öpücükle geri çekildiğinde refleksle irkildim. Bana sırtını döndü ve koridorda topuk sesiyle salona doğru ilerlemeye başladı. Arkasından aralık kalan dudak ve bakışlarımla öylece kalakaldım.

Ablama gösteri?

Yüzümü gün ışığının geldiği odaya çevirdiğimde aralık camdan bakan keskin nişancıyı fark ettim ve her ne kadar ses çıkmasa da dudaklarımı kıpırdatarak, "Siktir," dedim.

Görünene göre ortak olduğumuzu düşünenlere de ilişkimiz olduğunu düşündürtmek istiyordu. Böylece herkesin gözünde yakınlığımızın nedeni sevgili olmamız olacaktı, bu adam gerçekten zekiydi.

Boğazımı temizleyerek kendimi toparlamak adına üstümü başımı düzelttim ve ağır adımlarla salona doğru ilerledim. Parmak uçlarım benden izinsiz boynuma dokunan dudaklarının tadı kaldığı bölgeye varmıştı bile. Nefesimi dizginleyerek salona vardığımda hızlıca parmaklarımı in-

Kitaplık Rafı

dirdim. Barkın sandalyemi çekmiş bekliyordu. Latte paçalarını tırmalasa da sesini çıkarmamıştı.

Sandalyeme sessizce oturduğumda, "Birbirimiz hakkında bilmediklerimiz sadece kendimizin bildiği şeyler. Korktuğumuz, üzüldüğümüz, değer verdiğimiz şeyler neyse bunları öğrenmeliyiz. Eğer bilirsek birbirimize uyum sağlamak daha kolay olur."

Kafamı belli belirsiz aşağı salladım. Tamam, pekâlâ. Eğer beni bu kadar istiyor bu kadar uğraşıyorsa belki de gerçekten güvenmeyi hak ediyordu, gerçekten de beni hak ediyordu.

"Aklında kalan her soruyu zamanla cevaplayabileceğime eminim, şimdiden fazlasını bile cevapladığımı düşünüyorum." Kendi sandalyesine oturup çatal bıçağı eline aldığında bende çatal bıçağımı alıp tabağımı doldurmaya başladım.

Cevap vermememi onay olarak aldığına emin olduğum için bir daha yüzüne bakma gereği duymadım. Sanki kokusundaki o sarhoşluk dudaklarından tenime geçmiş gibi sarhoştum, bu saçma bulanıklık duygusu beni huzursuz etmişti. Kahvaltıyı sessizce yaparken bu duygumla üstün bir savaş içindeydim. Dışarıya o kadar silah kuşanmıştım ki savunmasız kalan içime ilk kez darbe yediğim için böylesine yalpalıyordum.

"Bugün İtalya'daki bağlantılarımla görüşme yapacağım. Senin planın nedir?" Kahvaltısını hızlı etmesinden anlaşılan toplantı saati erkendi. Kenarda duran defteri alıp, "Kulübe gideceğim." Yazdım ve kaldırarak ona çevirdim. Kafasını aşağı yukarı salladı ve tabağında kalan son şeyleri de ağzına atarak çatal bıçağı tabağın içine bıraktı.

Kucağına ne zaman koyduğunu bilmediğim peçeteyi de tabağın üstüne bırakarak masadan kalktığında bir ses duyuldu. İkimizde yüzümüzü kanepelere çevirdik, Latte kanepeden yere düşmüş zeminde bir ses yankılanmasına sebep olmuştu. Sesi duymadığı için aldırmadan kanepeye tekrar atladığında güldüm.

Barkın'ın bakışları kısa bir an dudaklarımda oyalandı, göz ucuyla dikkatinin bana döndüğünü görebiliyordum ama ona karşılık vermedim. Tabağımda kalanları bitirdim ve onun gibi tabağın üzerine çatal bıçağımı bıraktım.

Kitaplık Rafı

Tam ben ayağa kalktığım sırada Barkın kapının eşiğindeydi, bense sandalyenin önündeydim. Kapı çalındı, "Gel." Barkın'ın sözleriyle içeri giren Vuslat'ı gördüm.

"Ben odamdayım. Toplantı yarım saate başlayacak." Vuslat kafasını aşağı yukarı salladıktan sonra bana döndü. Barkın da aynı zamanda bana dönmüştü. Kabanımı üzerime geçirip kuşağımı bağladıktan hemen sonra telefonu cebime attım ve kapanan kapıya ilerledim. "İyi çalışmalar Yeval Hanım." Kapıyı açarken vuran soğuğa rağmen titremeden durduğum yerden Vuslat'a kafamla selam verdim. Masayı toplamaya başlamıştı, görünene göre Barkın gerçekten kontrolcüydü ve bugün görüp duyduklarımdan sonra buna gitgide emin olmuştum. Ve onun hakkında bir şeyi daha öğrenmiştim.

O kötüydü. Bana değil, tüm dünyaya kötüydü. Çünkü bu kadar bilgiyi vermesinin sadece iki sebebi olabilirdi. Birinci sebep ki bu sebepten söylediğini düşünmüyordum, bana gerçekten günler içinde güvenmişti ve ortağı olarak görüyordu. İkinci sebep ise ben bu olduğuna neredeyse emindim, bana kendi hakkında bilgi vermekten çekinmiyordu çünkü olası her duruma hazırlıklıydı ve ona ihanet edersem beni öldürmeden durmayacaktı. Çünkü onun hakkında bildiklerimle beni canlı tutmazdı. Bunu bakışlarından bile görebiliyordum. Bu yüzden bugün ki söylediği sözlerin bir uyarı değil tehdit olduğunu da biliyordum.

Sadece nazik olmaya çalışıyordu.

Kapının önünde duran arabamı görünce kapımı açan Ezher'e gülümseyerek teşekkür ettim ve araca binip kenarda duran çantamın içine telefonumu koydum. Küçük çantamı hâlâ eve çıkarma zahmetine girmemiştim, çıkardığımda ise ne ara indirdiğimi bilmeden yine yan koltukta bırakmıştım. Bunu hep yapıyordum.

Asla arkama bakma gereksinimi duymuyordum.

Üstündeki anahtarı çevirerek aracı çalıştırdığımda karların arasında duran iki tekerlek izi gözlerime ilişti. Yüzümü öne doğru eğip çevirdim. Evin köşesinde duran bir motor vardı, motor mat siyahtı. Görünene göre sadece geceleri gelip vampir gibi takılan Karmen buradaydı. Nasıl onu görüp duymadığımı fazla sorgulamadan aracın direksiyonunu sıkıca

Kitaplık Rafı

kavrayarak açılan iki kanatlı kapının arasından korumalara selam vererek çıktım. Tam bu sırada yolda boydan boya olan siyah çizgi gözlerimi almıştı.

Dudaklarımı yalayarak Nevada'nın yolunu tuttum. Yarım saat süren bir yolculuktu ve yolculuk boyu tek düşündüğüm Barkın'dı. Bana anlattıkları ve onunla çıktığım yoldu, dün gece yaptıklarımızdı. Artık Tuğra'nın gerçekten beklediğim gibi savunmasız kalabileceği gerçeğiydi.

Bu yüzden böyle bir karşılık vermeme izin vermişti çünkü onun da işine geliyordu, ben her ne yaparsam yapayım ona yarıyordu. Bu yüzden ortaklık için gerçekten beni seçmesi onun için mantıklıydı. Benim içinde onu seçmek mantıklıydı, çünkü tüm gücü elinde tutuyordu. Benim gibi sabırlıydı ve mantığı ön plandaydı.

Rahat bir nefes vererek kırmızı ışıkta durduğumda kafamı direksiyona yasladım. Bana böylesine nazik yaklaşan bir erkekle ilk defa karşılaştığım için saçma bir etkilenme vücudumu ele geçiriyordu. İlgimi çekecek kadar güçlüydü, gözü karaydı ve kötülüğünü kullanmayı biliyordu.

Dışarıdaki herkesi öldürebileceğini söylemese de bunu hissettiriyordu ve bu beni rahatsız etmiyordu. Beni rahatsız eden tek şey, bildikleri şeyin arasında gerçek ailemin kim olduğunun da olup olmamasıydı. Beni tanıdığım söylerken bunu da kastediyor muydu?

Kafamı yasladığım direksiyondan kaldırdım, yeşil yanıyordu ama yol boş olduğundan başımı ağrıtan korna sesleri duymuyordum. Bembeyaz yoldan sola döndüğümde Nevada'nın ismi gibi karla kaplı tabelası göründü. Arabayı hemen önünde durdurdum ve çantamı alarak arabayı kilitleyip etrafı kontrol ettikten sonra cam kapıyı araladım. İçeriden öğrencilerin ve Selcen'in onları yönlendirme sesleri geliyordu.

Kapanan kapının hemen ardından çalan müziği kısmak için hoparlöre yaklaştım. Öğrenciler kendi aralarında savunma taktiklerini tekrarlıyorlardı. Görünene göre bugün ki yük bacaklara verilmişti.

Selcen'in dirseğinde boylu boyunca uzanan bir el lapası takılıydı. Geri ileri savurduğu adımlarıyla yaptığı tempo benim müziği kısmamla son bulurken gözleri beni buldu. Yaptığı at kuyruğunun önünden ufak tefek saçlar çıkmış alnında belli belirsiz parlak ter birikmişti.

Kitaplık Rafı

"Yeval."

"Hocam." Öğrencilerden birine gülümsedim, Selcen el lapasını çıkarıp, "On dakika mola," diyerek kenara fırlatıp koluma elini geçirdi. "Sen gel benimle." Beni koridora sürüklemesine sessizliğimle izin verdim. "Hesabın büyüğünü bana vermeyeceğin için oldukça şansızsın hayatım. Bu hikâyenin aptal sarışınının hep ben olduğumu söylüyorsun ya?" diye mırıldandığında onun kapısının önüne gelmiştik.

Kutay'la çıkmaya başladığı günden beri ona taktığım bir lakaptı aptal sarışın, hatta telefonumda aslında öyle kayıtlıydı.

"İçeride seni bekleyen zeki bir sarışın var." Elini attığı kulpu indirdiğinde bilgisayar masasımn önünde duran tekerlekli sandalye bize doğru döndü ve tüm ihtişamı ile Dolunay karşımdaydı. Bacak bacak üstüne atmış kollarım çaprazlama birbirine dolamıştı.

"Sonunda." Sabrının sonlarına ulaşmış ifadesinden ürkmediğimi söylesem yalandan içeri bile girebilirdim. Selcen'in beni ittirmesiyle içeri yalpalayınca ona ters bir bakış attım. Hale neredeydi? Keşke geçen ki gibi gelip dikkat dağıtsaydı.

"Dün gece çevirdiğin bokları bana anlatmak ister misin sevgili kardeşim? Ne yapmaya çalışıyorsun, kan davası açmaya mı?" Tekerli sandalyeden milim kımıldamadan o keskin renkli gözleriyle benim siyahlarımı delmeye başlarken Selcen kapıyı kapatarak yaslandı ve kenarda asılı havluyu alarak yüzünü silmeye başladı. Dudaklarımı yalayarak ellerimi kaldırdım. "Sen bunca yıl benden gerçekleri saklayarak ne yapmaya çalışıyordun? Kocanı korumaya mı?" Kaşları benim ellerimi takip ederken ciddiyetle çatıldı. Ardından gevşeyen kaşlarını kahkahası takip etti.

"Kocamı korumaya kalksaydım eğer buraya ölüm fermanını imzaladığın için seni ben öldürmeye gelmezdim. Şu an vücudunun bir kısmı sarılı vaziyette yatağımızda yatıyor." *Yatağımızda* derken buruşturduğu yüzünü anında düzeltti. "Ve tek söylediği şey beni aradan çıkarmak istediği. Durumun ciddiyetini anlayabiliyor musun?"

Tuğra'nın hiçbir zaman normal olmadığını biliyordum ama bunu ilk anladığım an Dolunay'a olan takıntısını anladığım andı. Dolunay'a neredeyse tapıyordu, onu her haliyle ve her şeyiyle öyle kabulleniyordu

Kitaplık Rafı

ki bazen Dolunay ölse onun da intihar edeceğini düşünüyordum. Keşke Dolunay'dan da nefret edebilseydim, böylece Dolunay'ı zayıf anında öldürür Tuğra'dan da kurtulurdum ama maalesef ki böyle bir imkânım yoktu. Dolunay'ı olmadığı halde kanımdanmış gibi hissediyordum. Küçükken ona sarıldığımda hiç göremediğim ve adlandıramadığım o anne hissini tatmıştım ve her kolları arasına girdiğimde bu hissi tatmaya devam ediyordum.

"Aceleci davrandın Yeval, henüz Barkın'ı tanımıyorsun. Ona güvenip bu derece ileriye gidemezsin." *Aslında, giderim. Çünkü düşündüğünden daha çok tanıyorum.*

Demek isterdim ama bu *bizim* aramızda bir sırdı. "Allah aşkına saatler önceki duyduklarımın doğru olduğunu söyleme sakın. Seni ancak bu aptallaştırabilir ama üç günde değil." Dudaklarımı yalayarak ona baktım, Selcen kurulanmayı kesti. "Ne duydun ki saatler önce?"

Gözlerimi ekşittiğim yüzümle yumdum. Dolunay keyifle güldü. "Yeval ve Barkın'ın oldukça yakınlaştığını duydum, keskin nişancım onları izlemenin aşk filmi izlemek gibi olduğunu söyledi. Gerisini dolduracak kadar aşk filmi izliyorsun Selcen." Son cümlesindeki alayına güldüm. Selcen elindeki havluyu düşürmüştü. "Biliyordum, bende Kutay'ı böyle kendime âşık etmiştim. Sana benden taktik al derken ciddiydim ama aldığını düşünmemiştim." Dolunay gür bir kahkaha atarken ben açtığım gözlerimi çaprazımda kalan Selcen'e devirmekle meşguldüm.

Beni bilerek Selcen'in diline düşürdüğüne emindim çünkü o ablamdı ve bana en büyük şerefsizlikleri hep o yapardı. Elimi çeneme yaslayarak Dolunay ve Selcen'e bakındım. Gerçekten buraya gelmekle hata ettiğimin yeni farkına varıyordum. "Tuğra'yla ev cehennem gibidir şimdi." Sessizlikte konuyu dağıttı Selcen. Mini dolaba ilerleyerek su çıkarırken Dolunay kafasını olumsuzca salladı. "Her zaman olduğu gibi. Sorun evin içi değil, dışı." Selcen suyu açıp kafasına diklerken gözlerini bana çevirdi. "Kafayı şimdi de Yeval'e taktı. Artık kardeşim olmadığını söyleme cüretinde bulundu."

"Sen ne yaptın?" diye sordum ellerimi kaldırarak. Kabullenmediğini zaten biliyordum, sadece ne yaptığını öğrenip bununla keyiflenmek

Kitaplık Rafı

istiyordum. "Diğer tarafını da benim yakmamı istemiyorsa çenesini kapamasını söyledim." Selcen içtiği suyu yutarken birkaç kez öksürdü. "Sizin eve güvenlik kamerası yerleştirsem kısmetse olurdan daha çok izlerim. Siz ikiniz yeter gibisiniz." Yandan attığım gülüşe göz kırparak at kuyruğunu salıp yeniden sıkı bir kuyruk yapmaya başladığında Dolunay'a döndüm. Dikkatini anında bana verdi. "Ayağa kalkana kadar güvendeyim."

"Bu kadar emin olma, Teoman Bey ve Ulaç Bey hâlâ onun tarafında ve kalkmayı beklemeyecek."

"Barkın'a karşı bile mi?" Kaşlarım hayretle kalkmıştı. "Sizi bir görmüyorlar Yeval, sadece seni karşılarında sayıyorlar. Barkın'ın ve benim yanımda güvendesin ama tek kalamazsın."

Zaten tek değilim, beni izleyen bir Karmen var. Demek istesem de bunu da söylemedim ve yuttum. Biraz boğazımı acıttı ama yutmaktan geri çekinmedim. Aynı zamanda aklımda acı sözlerin yankılanması geri adım atmaya zorladı, *sizi bir görmüyorlar*, yine de o geri adımı atmadım.

"Benim için endişelenme," dedim sadece. "Açıkçası endişelenmiyorum, Barkın düşündüğümden çok daha güçlü. Diğer hiçbir mafya babası Barkın'ın karşısına geçmeyeceğini söyledi." Selcen tek kaşını kaldırarak bana yaklaştığında gözlerimi kıstım. Yine geliyordu bir baş belası cümle.

"Barkın Bey'in kardeşi ya da besti var mı?" Dolunay sandalyeden kalkarken Selcen'in sözlerine tekrar güldü. "Ben gidiyorum, seni uyarmaya ve azarlamaya geldim. Her ne kadar görünce yine kıyamasam da." Yanağımdan sıkı bir makas aldığında ona kötü kötü bakarak acıttığı yanağımı elimle ovuşturdum. "Eğer evde bir durum olursa ve ben haber veremezsem, Selcen tetikte olacak. Eğer kendini tehlikede hissedersen dışarı sadece bir işaret vermen yeterli. Evin yakınlarında bir grup koruma tetikte bekliyor."

"Eğer Barkın zarar vermek isterse o korumaların hâlâ orada kalacağını mı düşünüyorsun?" dedim bıkkın bir işaretle. "Barkın'dan değil. Tuğra'dan bahsediyorum." Selcen ona katılır gibi kafasını salladığında kabullenerek bende aynı şekilde karşılık verdim. Tamam, söyledikle-

Kitaplık Rafı

rinde haklı olabilirdi. Saldırıya uğrayabilirdik ama onun o kale gibi evi alt edebileceğini yine de sanmıyordum. *Bir kere nereden bulacaktı ki?*

Dolunay'ın bulma sebebi muhtemelen Barkın'ın ona söylemesiydi ama Tuğra'nın hiçbir şansı yoktu. Dolunay elini kapı koluna sarıp açtıktan hemen sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Sakın âşık olmak gibi bir aptallık yapma. Bizim dünyamızda âşık olmak canından vazgeçmekle sonuçlanır. Eğer olur da böyle bir şey olursa canından olanın sen olmadığına emin olacağım." Kapıyı arkasından sertçe kapattığında Selcen ile aynı anda sıçradık. Gözlerimiz birbirindeydi, ilk hareketi o yaparak omuz silkti.

"Kadın da çocuğu olmadan anne genleri oluşmuş." Üzerindeki atleti çıkarıp yerine yenisini giyerken arkası dönük konuşmaya devam etti. "Açıkçası bu kadar hızlı ve etkili bir karşılık vereceğinizi beklemiyordum ama sevindim. Bu kadar bekledikten sonra gayet yerindeydi." Bana dönerek dolabını kapattığında adımları hızla benimkine yaklaştı ve kollarını kollarımın üzerine koydu.

"Dolunay abla üç günde bir şeylerin olamayacağına inanıyor olabilir ama ben aynı fikirde değilim Yeval. Sana daha önce Tuğra'ya saldırman için sayısız şans verdik. Birikip patlamaması için seni hep savaşa sürüklemeye çalıştık ama sen görmedin bile, gözlerini yumdun. Şimdi gözlerini açmış savaşa tek başına yürüyorsun. Sen bile Barkın'ın üzerindeki etkisine inanmayabilirsin ama ben inanıyorum. Aynı senin gibi bakıyor, sana uyum sağlıyor. Ona güveniyorsun, bunu hissedebiliyorum. Ona güvenmeyi seçiyorsun ve bunun tek nedeninin Tuğra olduğunu düşünmüyorum."

Ellerimi kaldırarak, "Ne demek istiyorsun?" dedim. Yüzüm nasıl bir halde bilemiyordum ama sanırım en yakın tabirle anlamamış bir ifadeydi. "Sen onda kendini görüyor buluyorsun. Kinli, intikam istiyor, gözü kara ve dürüst. Aynı senin gibi. Sanki karşın da bir ayna var. Bunu hissedebildiğini biliyorum. İnsanlar ruh eşini hissedermiş."

"Sen Kutay'la hissediyor musun?" Yüzü düşse de dudakları aksini kanıtlamak ister gibi gülümsüyordu. "Bilmem, yıllar geçti ama sanırım buna hâlâ bir cevap veremiyorum. Sadece hayatımdaki varlığına alıştım." Ben de gülümseyişine karşılık verdim. Onu sevmediğini ve kendini

Kitaplık Rafı

kandırdığını biliyordum. Kutay Selcen'i kaldırabilecek bir çocuk değildi, Selcen güçlü ve gözü kara birini isterdi çünkü kendisi de öyleydi. Benim ne kadar tatlı bir yanım olmasa da onun vardı. Yüzü sevdiklerine tatlı sevmediklerine zehir oluyordu. Bakışlarından ya aşk ya da zehir akardı.

Ben sanırım benim kendimi tam olarak anlatacağım başka cümlelerim yoktu. Olan her şeyi Selcen yerime sesini kullanarak dile getirmişti. Barkın içinse, ayna demişti. *Seni yansıtan bir ayna.*

"Bugün ki dersleri ben üstlendim, sen git ve biraz dinlen. Bu sıralar Nevada'ya uğramayı kendine zorunluluk gibi hissetme. Şu anki düşünmen gerekenler bundan daha önemli. Dolunay'ın da dediği gibi Tuğra artık seni gerçekten düşmanı gibi görüyor."

"Beni mi Barkın'ı mı?"

Bilmem der gibi dudak büzerken omzu havalandı. "Muhtemelen artık ikinizi de." Onu onaylar bakışlarımı gözlerinden ayırmadım, bir elini omzuma uzatarak dost göstergesiyle sıktı. Yanımda olduğunu biliyordum, benim için birçok şeyi riske alabileceğini de biliyordum çünkü daha önce birçok kez almıştı. Daha önce Tuğra silah seslerine alışmam ve tepki vermemem için geceleri aniden başımda Azrail gibi belirir odamın herhangi bir yerine ateş ederdi. Bazen mermi tenime teğet bile geçerdi, bana ölümün her an başımda olduğunu gösteriyordu, odam o zamanlar delik deşikti. Selcen de bu günlerin birinde gizlice arabayı kaçırıp beni buradan kurtarmıştı, Tuğra o gün hâlâ kendim kaçtım sanıyordu ama aslında o gün yüksek korunaklı duvarlardan fırlatılan ipin Selcen'in olduğunu ve beni arabayla tatil evlerinden birine götürdüğünü bilmiyordu. Muhtemelen eve döndüğümde beni karşılayan Dolunay olmasa şimdiye kadar vücudumda işkence sandalyesinden kalan çok daha fazla izler taşıyor olurdum.

"Dolunay ne kadar belli etmese de senin için çok korkuyor Yeval, onu daha önce hiç bu kadar tedirgin görmemiştim."

Ellerimi kaldırdım. "Barkın'ı tanımadığı için tedirgin."

"Ya sen? Sen tanıyor musun, tedirgin misin?"

Kafamı olumsuzca salladım. Değildim, Dolunay'ın gözü üzerimdeydi ama buna gerek bile olmadığını hissediyordum. Bu hissettiğimin ruh

Kitaplık Rafı

eşi olduğunu ne kadar düşünmesem de aramızda adlandıramadığımız gerçek bir şeyler olduğu ortadaydı.

Bir güven, bir tanıdıklık duygusu. Henüz sadece günler geçmişti ama onu ilk kez tanımama rağmen bana yabancı hissettirmiyordu. İlk gün ki kadar tehlikeli gelmiyor kendini sanki alışkanlıklarımdan biriymiş gibi hayatımın baş köşesine koyuyordu.

Ya da o güneşi andıran bal gözleri beni kör etmeye başlıyordu.

"Biraz araştırmak istedim Barkın'ı ama onun hakkında hiçbir şey yok. Babamın bilgisayarında bile dosyasında yazan tek şey İtalya'dan geldiği ve orada bir siyasetçi olduğu. Bunu zaten saklamasını bekleyemezdik, birçok fotoğrafı kaldırılmış gazetelerin kapağındaydı. Her ne kadar hepsi ortadan kaldırılsa da ulaşması zor değil." Kafamı anlayışla salladım. Bunu bu sabah zaten bana anlatmıştı. Görünene göre bunu anlatma sebebi de sadece özel olduğu ve güven kazanmak istediği değil zaten zorlandığında öğrenilebilecek bir şey olduğundandı.

Biraz alınmadığımı söylesem günahkâr bir yalancı olurdum.

"Gerçi sana bunu söyledi değil mi? Şaşırmadın." Kafamı aşağı yukarı salladım. Zamanı nasıl kullanması gerektiğini bilen bir adamdı ve zaman sadece zeki insanların oyuncağıydı.

"Peki, eğer sen güveniyorsan ben de güveniyorum." Kollarını boynuma doladı. "Ve yeni halimizden memnunum. Kadınların her zaman yönetimin başına geçmesi gerektiğine inanırım bilirsin, sonunda bunun bir parçası olacağım için mutluyum." Dudaklarım yana kıvrıldı, ellerim onun belini sarmaladı. Kısa süre sonra ayrılan bedenlerimiz yükselen müzikle dikkat dağınıklığına maruz kaldı. "Bu arada son bir şey, Karmen lakaplı biri var ya."

Kapıyı araladığında bedeni bana dönmüştü, eli hâlâ kapı kulpunda olsa da koridor temizdi. Bedenini dışarı çıkardı ve etrafın temiz olduğuna emin olduktan sonra konuşmaya devam etti.

"Sanırım burayı izliyor. Bar gecesi cesetlerin üzerinde bulunan kırmızı zarlardan birini köşedeki cesedin üzerinde buldular. Her cesede bir zar bırakıyor sanırım. Babamın ortağının üç yıl önce onun yüzünden yurt dışına kaçtığını duymuştum." Karmen yüzünden yurt dışına kaçan

Kitaplık Rafı

birçok mafya liderini duymuştum, son üç yılda yer altında ciddi bir yer edinmişti ve onu sorduğundan gölgeden başka cevap alınamıyordu. Kimse yüzünü bilmezdi, ben de onunla aynı salonda bulunmama birçok kez yardımlaşmama rağmen sesinden başka hiçbir şey görmemiştim.

Ve bir saniye üç yıl mı?

Barkın'ın üç yıl boyunca gelmeyi planladığı süreçte Karmen burada mıydı?

"Adamı İtalyan mafyaların aradığını duymuştum, korkup yurt dışına adamı kaçırdığında... babamın ortağı dolandırdığı İtalyan mafya liderleri tarafından yakalandı ama babama adam ne dedi biliyor musun?" Tek kaşımı kaldırarak *ne* diye sordum.

"Ucuz yırttığını. Karmen'in işkenceleri yerine alnının ortasına yiyeceği kurşun için mutluydu." Selcen'in yüzünde etkilenen bakışlarına kısık gözlerle karşılık verdim. Cam kapıyı araladığında yine belli belirsiz yağan kar içeriye kaçamak şekilde girdi.

Rüzgâr kar tanelerini her tarafa yayıyordu ama kar taneleri yayıldığı yerde eriyor ve kayboluyordu. Karı seven insanlar için bu üzücüydü. "Zahmet olmazsa arada mesajlarıma yanıt ver, yaşadığına emin olayım." Omzuyla hafif bana çarptığında sendeledim. Onun yanında kendimi rahat bıraktığım için sendelemek şaşırtıcı değildi. Gülerek kafamı aşağı yukarı salladım ve arabanın kilidini açtım.

Ona arkamı döndüğüm de kapının kapanma sesi kulağıma gelmişti, rüzgârın uğultusu ben binene kadar kapanan kapı sesinin boşluğunu doldurdu. Gözlerimi etrafı kolaçan etmek adına iyice gezdirdim. Temizdi.

Sonunda sıcak arabama bindiğimde kızaran parmaklarım anında kontağa gitti ve oradan da sıcak hava veren klimaya uzandı. Gözlerim sık sık aynalardaydı, her ne kadar boğumlu görünseler de birini gösterecek kadar temizlerdi. Nedense içimden bir ses Tuğra'nın bir gün bile kaybetmeyeceğini söylüyordu. Çünkü Tuğra Dolunay'a öyle takıntılıydı ki kendini en mükemmel halde tutmak için yıllarını vermişti. Şimdi bedeninde kalıcı yanık izlerinin nasıl durduğunu düşünmek bile onun nasıl tepki vereceğini kestiremememi sağlıyordu. Acısını fena çıkaracaktı ama karşılığında alacaktı.

Kitaplık Rafı

Sonunda parmaklarımın çözülmeye başladığını hissettiğimde bileğimdeki saate baktım, henüz öğleyi yeni geçmiş akşama yaklaşıyordu.

Aracı park ettiğim yerden çıkarıp evin yolunu tuttum ama tam bu sırada telefonum çalmaya başlamıştı. Telefonu tek elimle direksiyonu tutarken zor da olsa çıkardım. Arayan Barkın'dı.

Kaşlarım çatılırken direksiyonu sabit tutup kenarlarına dirseklerimi yasladım ve bileklerimi hafif kaldırıp telefonu düzgünce tutarak açıp hoparlöre aldım. "Umarım eve geliyorsundur." Söylediği sözlerden ziyade ses tonu içime huzursuzluk ekti. Telefonu elime alıp direksiyonu sola döndürdüm. "Onaylıyorsan korna çal," dediğini yaptım. "Güzel, gelmene sevindim çünkü aksi halde seni almaya ben gelecektim."

Neden diye sormak istedim ama cevabı duymadan içimden bir ses Tuğra'yla alakalı olduğunu söylüyordu. Nefesimi tutup ben sormadan cevaplamasını bekledim. Derin bir nefes verdi ve bir ses duyuldu, ardından da rüzgâr. Sanırım balkona çıkmıştı. "Bu kez normal yoldan değil arka yoldan, ormanın arasından gelmen gerekecek. Birazdan önüne çıkacak motoru takip et." Bir çakmak sesinin yanında uğultular arttı ve bir helikopter sesleri kulağıma doldu.

Neredeydi bu adam?

"Enişten yattığı yerde bile rahat durmuyor. Evin etrafını kuşattırmaya hazırlandığını duydum. Sanırım seni benden almak istiyor." Dudaklarım alayla kıvrıldı, içimden bu sözlerine güldüm. Bana katılarak seslice güldü. Sadece merak ettiğim bulması imkânsız olan evimizi nasıl bulduğuydu. "İçinden çok bekler mi diyorsun?" Tekrar korna çaldığımda yine güldü. Sanırım gülmekten yorulana kadar korna çalmaya ya da böyle konuşmaya devam edebilirdim. Güzel gülüyordu. "Evde seni bekliyorum." Onu dinlerken sesinin arasına başka bir ses karıştığında dikkatim telefondan tekrar yola döndü. Karşıdan gelen bir motor vardı, yol bomboştu. Motor bana doğru gelirken gözlerimi kıstım.

Deri bomber ceket, A harfinde bir siyah şapka ve çenesini örten siyah ince bir örtüyle Karmen yolun karşısından bana doğru geliyordu. Elindeki dövmeyi giydiği deri eldivenler kapatmıştı. Motor bana yaklaştığında yavaşladı, geniş yolda o harfi çizer gibi dönüş yaptı ve önüme geçti. Elimdeki telefona baktım, çoktan kapanmıştı.

Kitaplık Rafı

Eğer evdeyse ve helikopter sesleri geliyorsa Tuğra'nın tehdidi gerçekten ciddi olmalıydı ama o ciddiye alacağımız kadar önemli değildi. Dudaklarımı yaladım, Dolunay beni boşa uyarmaya gelmemişti. Görünene göre Tuğra ciddiyetini bana göstermek için Dolunay'ı da aradan çıkarmıştı. Çünkü aksi halde böylesine bir tepkiyi Dolunay vermesine izin vermezdi. Önünü keser farklı yollarla onu yumuşatmanın yolunu bulurdu.

Bazen ona tatlılar masajlar yapar bazen de danslar ederdi ama hiçbir zaman kendine dokunmasına izin vermez onu bana yaptığı şeylerden dolayı cezalandırırdı. Tuğra'nın bir kere deliye dönerek evi başımıza yıktığını hatırlıyordum.

Anılardan çıkmak için kafamı sağa sola salladım. On dakika, sadece on dakika. *Fazlası değil, yoksa hapsolur zihnin.*

Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Yol tamamıyla boştu ve bu şüphe çekiyordu. Bunu yapan Karmen miydi?

Motoru hızlı kullandığından ona yetişmek için hızımı arttırmıştım. Yoldan bir kez daha döndüğümüzde yanan kırmızı ışık ikimizin de umurunda olmamıştı. Gökyüzü de yer yüzü kadar beyazladığında sileceklerin arasından yine yere damlayan kanları gördüm. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırdım ama o görüntü gitmedi. Bir uçurum kenarındaydım ve elimde silah vardı, geri geri giden bir beden önümde aşağı düştü. Silecek bir kez daha çalıştığında bu görüntü de kayboldu. Kendime gelerek ağaçların geniş aralığında yer olan yola giriş yaptım. Karmen'in siyah teker izleri şimdi yoktu, sadece motor sesi ve arkasında bıraktığı görüntü vardı.

Bedenini saran siyah kargo pantolonu ve beline doladığı kalın siyah gümüş kemeriyle üstüne giydiği bomber deri ceketi onun hakkında bildiğim sayılı şeylerdendi. Yine bağcıklı kalın siyah botları giymiş kargo pantolonunun paçalarını içine sokmuştu. Motor tepeye çıkarcasına dikey hale geldiğinde direksiyonu sıktım. Tepeye çıkarak ileriden tekrar indik, ağaçları gizleyen karlar bazen yere dökülüyor bazen de üstünde ustaca durmaya devam ediyordu ve tam o anda ağaçtan dökülen karların nedenini anladım. Telefondan gelen helikopter sesi uzaktan bana

Kitaplık Rafı

da ulaşmaya başlamıştı. Evin etrafında geziyor olmalıydı. Uzaktan bu tarafa doğru dönüyordu.

Derin bir nefesi dışarı bıraktığımda pencerede hafif bir buğulanma oldu. Esen soğuk havayı içeride olmama rağmen hissedebiliyordum. Önümdeki adam bu halde nasıl üşümüyordu merak etmiştim.

İndiğimiz yolun sonunda eve arkadan ulaştığımızda açılan gri metal kapıdan Karmen'in arkasından içeri girdim. Kapı hemen arkamızdan kapanmadı. Motor aracımın etrafından döndü ve hızlıca aynı yoldan gitmeye devam etti. Motor çıkar çıkmaz kapılar korumalar tarafından kapandı.

Elimdeki telefonla arabadan indim, Ezher arka kapıdan çıkıyordu. "Hoş geldiniz Yeval Hanım." Kafamı aşağı yukarı salladım. Arabanın içine binip kapısını kapattı. Bende aralık kapıdan eve girerek kapıyı kapattım. Salona buradan gitmek daha uzun sürüyordu. Adım seslerimi duyan Barkın koridorun önüne geldiğinde içeri girmeye yönelmeden önünde durdum.

"Sanırım seni ona verirsem beni azat etme gibi bir düşünce içinde." Doğrudan konuya girmesine sevindim, Tuğra'mn böyle aptalca bir düşünceye girmesine daha da sevindim. Çünkü açık ara ettiği aptallıkları görememesi demek kininin gerçekten de onu kör etmiş olması demekti.

"Diz çökmem de hoşuna gider mi? Af falan da dileyebilirim." Dudakları kıvrıldı, elinde tuttuğu tebeşire baktım. Ben de en az onun kadar gülüyordum ama onun aksine benim sesim maalesef çıkmıyordu. Elini çeneme yasladığında soğumuş tenim sıcaklığıyla yumuşadı.

"Benimle bilardo oynar mısın?" Çenemdeki eli yavaşta tenimden kaydığında güneş gibi gözleri altında yandığımı hissettim. Eline uzanarak gözleri kadar sıcak teninden tebeşiri aldım ve elimle önüme geçmesini işaret ettim. Derin bir nefes alıp bana gülümser gibi baktı ve önüme geçip koridorun solundaki odaya doğru ilerledi. Beyaz kapı aralandığında perdeleri çekili oyun odası açılan ışıkla karşımdaydı. Bilardo masası odanın köşesinde duruyordu, hemen karşısında tenis masası da vardı. Köşede duran konsollar ve oyunlar da gözümün ucundaydı. Kabanımı çıkarıp kenara bıraktım, içerisi sıcaktı.

Kitaplık Rafı

Loş ışık duvarları kırmızı oyun odasını aydınlatırken kenarda duran sopalara ilerleyerek birini aldım ve kalçamı bilardo masasına yaslayarak ucunu tebeşirle boyamaya başladım. Kenarda duran eldivenlere gözüm kaydı. Barkın bana uzattığında alıp sopayı dizime yasladım ve elime geçirdim. O geçirme gereği duymadı. Taşları ortaya getirdikten hemen sonra benim gibi tebeşiri sopasının ucunda gezdirdi. "Lütfen." Önüne geçerek onu kalçamla hafif ittim. Gülerek geri çekildi. "Pekâlâ, anladım senin bölgen." Karşıma geçerek sopayı elimin arasından geçirişimi ve masaya yaslayışımı dikkatle izlerken gerilmemeye çalışıyordum. Bu oyunu Selcen'le çok oynardık çünkü seviyorduk.

Satrançta daha önce onu şans eseri yenmiş olabilirdim ama bilardo da hiçbir kazancım şansa olmazdı. Gözlerimin keskinliğine güvenirdim, vuruşlarım da oldukça iyiydi.

Sopayı kendime göre ayarladıktan sonra Barkın'a kısa bir bakış atıp hızla öne doğru savurdum. Topların birçoğu hızla deliklere girdi, kalanları delik köşesine çarparak ortaya savrulmuş ya da kenarlarda kalmıştı.

"Pijamalı." Kafamı aşağı yukarı salladım. Benim tarafımda olan iki pijamalıyı ardı ardına soktum, buna memnun bakışlarıyla karşılık verdi. Sanırım bu kadar iyi oynadığımı tahmin etmişti ya da yüzüne yine maske takıyordu.

Dudaklarımı ısırarak diğerine de vurmaya odaklandım ama bana yaklaştığını adımlarından işitemeden kokusunu soluyarak anladım. Dikkatim dağıldı ve istekayla topa gereken hızda vuramadım. Top deliğin ucunda kalakaldı. "Sanırım şimdi alanına çekilme sırası sende." O da gülerek beni ittirdiğinde heyecanımı gizledim. Kahrolası kokusu ve gözleri dikkatimi dağıtmayı başarmıştı.

Neden kedim bana bakarken böyle heyecanlanmıyordum? O da sarı sarı bakmıyor muydu? Gayet de bakıyordu.

Barkın istekayı elinde döndürerek masanın kenarına bıraktı. "Ceketimi çıkarıyorum." Ceketinin önünü açıp kenarda duran istekaya asılı bıraktı ve gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. Boynundan köprücüğüne kadar görünen tenine baktım.

Ufak tefek kahverengimsi benekleri yine dikkat çekiyordu. Yine de

Kitaplık Rafı

ilgimi anlamaması için daha fazla bakma isteğimi bastırıp eline aldığı istekaya baktım. Masaya doğru eğildi, bacağını yaslamıştı. Gerilerek vücuduna yapışan gömleğinin dikkatimi dağıtmasına izin vermeden hedeflediği taşa odaklandım.

İlk atışla girdi, ikinci ve üçüncü onu takip etti. Ben ilk atışla kendi toplarımdan fazlasıyla sokmuştum ama o da sıra ona gelir gelmez beni geçmişti. Kendi tarafındaki topları bitirdiğinde hemen yanıma geldi. Dirseği kalça kemiğime değiyordu, yine de rahatsızlık duymadım. Aramızdaki kumaş parçaları hisleri baskılıyordu. İstekaya hızla vurduğunda boğazını temizledi ve doğruldu, hemen önümden geçerken duvarla aramda kaldığından teni tenime değmişti. Belki de rüzgâr değdirmişti ama içeride rüzgâr olmadığından buna inanmak zordu. Dışarıda karlar yağıyor, rüzgâr uğulduyor tepemizde helikopter geziniyordu ama biz bu loş karanlık odada bilardo oynuyorduk. Perdenin arasındaki ışık gitgide kısılmış maviye dönmüştü. Akşam oluyordu.

Bu kadar rahat davranmasının iki sebebi kafamı meşgul ederken gözlerimi ondan ayırmadım. Ya kimsenin buraya yaklaşamayacağı bir kaleye dönüştürdüğü için kendini güvende hissediyor ve bundan emin oluyordu ya da ölümü söylediği gibi göze aldığından endişelenmiyordu. İkisi de aynı düzeyde olabilir olduğundan kafamı eğdim ve ona doğru yürüdüm. Tam yanında durduğumda top içeri vuruşuyla girmedi. Benim deliğin önünde duran topuma çarpmıştı.

İstekayı masadan indirip ucunu yere değdirerek bana baktı. Diğer topta hemen önümüzdeydi ve belirlediğimiz yerleri sayarsak burası onun bölgesi oluyordu.

Sabahtan beri elimde benimle gezen istekayı tuttuğum eldivenli elimi aç kapa yaptım. Biraz uyuşmuştu. Kendine geldiğinde Barkın'ın çekildiği alana sıra bana geldiğinden hızla ilerleyerek yaslandım, uzanabilmem zor olduğundan bir dizimi bilardo masasına kaldırıp oturur pozisyona geldim.

İstekayı kucağıma alıp güzel bir açıya geçtim, eğilirken görünen dekoltem neyse ki Barkın'ın karşısında kalmıyordu. Arkamda kaldığından bu kısmı kaçırmasına sevinmiştim. Topu hedefleyerek anında vurdum,

Kitaplık Rafı

içeri girdi. Sonra hedefimi değiştirdim ve kalan tüm topları tek tek içeri gönderdim. Oyun bitmişti, kazanmıştım.

İyi oynayan iki oyuncunun bilardo da oynayışı uzun sürmezdi. Saniyeler toplara eş değerdi. Sonunda istekanın ucunu yere yaslayarak Barkın'a döndüğümde, "Tebrikler," dedi ve yaslandığı duvardan doğrulup bir adımla önüme ulaştı. Şu an köşede kalan masa yüzünden oldukça yakındık ve bu rahatsız ediciydi. Bu yüzden ona belli etmeden masaya doğru biraz daha kaydım ama kenardan tamamen içeri düşmüştüm, gizliliğini kaybeden hareketime bakarak gülümsedi.

"Nefes al Yeval. Nefes alman yaşadığını gösterir." Eli tekrar şah damarıma uzandığında irkilmeme mâni olamadım. Sanki cam açıktı da dışarıdaki tüm kar kış kıyamet içerideydi ve Barkın kapıyı kapatmış içeriyi bir sıcak kaplamıştı. Bu hisler yabancı olduğum hislerdi, elbette deneyen ya da karşımda gösteren birçok kişi görmüştüm ama böylesini görmemiştim.

Aslında nefes aldığımı biliyordum ama bunu duymadığı için almadığımı zannettiğini düşündüm. Eli şah damarımdan burnuma doğru uzandı ve dudaklarımla burnum arasındaki o ince çizginin üstünde durdu. Nefesim parmağını sarıyordu.

"Sessiz nefeslerin beni ürkütüyor."

Gözlerim etrafta gezindi. Kâğıt kalem arıyordum ama yoktu, cebinden telefonunu çıkarıp bana uzattığında kilidi açtım ve notlara girdim. "Piyonunu kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Yazdığımı okurken çatılan kaşlarını izlemek bana nedense iyi hissettirdi. Hemen baş ucumdaydı, her tepkisi ve her şeyiyle önümdeydi. Bu nedensizce bana yeni bir hayat hissi veriyordu. Bu eve adımımı attığım anda yeni bir hayata başlamış gibi hissediyordum.

O ve ben. Sadece bu kadar. *Ben ve sen yok, artık biz varız.*

Elimden telefonu alarak sertçe bilardo masasına bıraktı, bırakmadan hemen önce telefona bildirim gelmişti ama önemsemedi ve ellerini masanın iki kenarına yaslayarak bana doğru eğildi. "Seni kullandığımı mı sanıyorsun? Eşitiz sanıyordum."

Kafamı olumluca salladım. Eşittik, bundan yana bir sorunum yoktu.

Kitaplık Rafı

"Sen beni istediğin kadar kullanabilirsin Yeval ama ben seni kullanmak için istemedim. O kadar kişi arasından seni istedim, seni ilk aldığımda da tüm satın aldığım insanlara eş değer olsan yine seni alırdım. Neden biliyor musun?" Üzerime daha çok eğildiğinde şimdi nefes almadığımı hissedebiliyordum. Yine de dikkatim sadece sorularında ve nefes kadar yakın dudaklarındaydı. Dudaklarını onu görmediğim anlarda dişlemiş olmalıydı çünkü kızarmış şişmişlerdi. Ben neden buna bu kadar dikkat etmiştim onu bile bilmiyordum. Bilinçsiz hareketlerim eskisi gibi geri geliyordu.

"Çünkü sana baktığımda herkeste olmayan bir şeyi gördüm, görene kadar bu duygunun sadece bana ait olduğunu sanıyordum."

Ona katılan kaşlarım çatıldı. Yüzünde mimik oynatmıyor ciddiyetle konuşuyordu ama bu yakınlık ciddiyeti algılamamı zorlaştırıyordu, vücudu gerildiğinden üzerine yapışan gömleği de kısılan o bal rengi gözleri ve sarhoş edici kokusu da. Belki de Mahi'yi dinleyip onu kendimden uzaklaştırmam gerekliydi çünkü odaklanma sorunu yaşıyordum. Odağım sadece onu arıyor ve aradığı gibi bulup onda takılı kalıyordu.

Sonunda bahsettiği şeyin ne olduğunu söylemek için dudaklarını araladığında gözlerim yine kızaran dudaklarına merakla indi. "Gözlerinde gördüğüm ne biliyor musun Yeval? Acımasızlık. Saf bir acımasızlık."

Elini yasladığı yere vuran ışık kısa bir an yanıp söndü, korkuyla nefes aldım. Bir eli refleksle belime sarıldığında kendimi onun göğsüne yaslı halde bulmuştum. Işıklar birkaç kez daha gelgit yaptıktan sonra düzeldi. Helikopter hâlâ dolaşıyordu ve evin içine giren uyarı da bulunan bir koruma olmadığına göre işler yolunda gidiyor olmalıydı ama benim için işler hiç yolunda gitmiyordu.

Alkol direncim olmasına rağmen yaşattığı bu hissiyat sanki alkolü ilk kez tadıyormuşum gibi sarhoş ediyordu ve aklımdan şişesini kaçırıp parfümü hazırlayan kişiyi öldürme planları yer almaya başlamıştı. Elimdeki belini çekme niyeti olmadığını anladığımda yeni çıkmaya başlayan sakallarına yapışan saçlarımı çektim, bal rengi gözleri yakından yüzümde gezindiğinde karıncalanma yine beni ele geçirmeye başlamıştı.

Bedenimi yavaşça geri çekmeye çalıştığımda bana izin vermedi. Be-

Kitaplık Rafı

limdeki parmakları tenime batıyordu. "Uzaklaşmak mı istiyorsun?" Yüzümü yerden kaldırmam için işaret parmağıyla birleşmiş orta parmağını yine çeneme yasladı. Bu kez karşı gelmeden yüzüne isteğimle baktım. Dudakları aralandı, yüzü kulağıma doğru eğildi. "Halbuki ben daha da yakınlaşmak istiyordum."

Göğüs kafesimi parçalamaya başlayan kalbimi bastırmak için aklımda gelebilecek her türlü saçmalığı düşündüm ama işe yaramadı. Her zerrem şu andaydı, onun yanındaydı. Nefes soluk borumdan girip buhar oluyordu. Ellerim soğuktan kaçıp onun sıcaklığına yaklaşıyordu. Ellerim hemen yanında masaya yaslı duruyor, dövmeli elinin serçe parmağı benimkine değiyordu. Sanki oradan bana bazı duygular geçiyor, belki de bana nefes veriyordu. Çünkü alamadığımı hissediyordum.

Sonunda yüzüme değen yüzünü geri çektiğinde nefesi de onunla beraber gitti ve kapı dışarıdan tıklandı. "Capo." Dışarıdan sesi gelen Ezher kapıyı tıklatmayı kestiğinde Barkın geri çekildi. Eli yavaşça belimden kaydı. Kapıya doğru ilerlerken ceketini alıp tekrar üzerine geçirmişti. Yanlış anlaşılmamak için bilardo masasından indim ve üzerimi düzelttim.

Barkın kapıyı aralayarak, "Söyle," dediğinde Ezher içeri adım attı. Gözleri benim olduğum tarafa hiç değmemişti. "Tuğra Bey bir adamını göndermiş, size mesaj ileteceğini söylüyor. Üstü temizdi." Barkın yüzünü bana çevirip elini uzattığında ona doğru adımladım, uzattığı elini tuttuğumda önüne geçmem için elini kullandı ve belimden destek verdi. Hemen arkamdan gelirken kapattığı kapıya baktım. O kapının ardından alamadığım nefesler kalmıştı.

Aynı zamanda kaybettiğim aklım.

Dolunay'ın sözleri girdiği kulağımdan yavaş yavaş çıkarken kapının önünde durduk. Adımlarım durduğunda yüzümü mesajı iletmek için gelen korumaya kaldırdım. Ellerim yumruk halini aldı, Tuğra bunu bilerek mi yapmıştı? Tabii ki bilerek yapmıştı.

Bana işaret dilini öğreten, unutmadan her yıl kaçamak şekilde doğum günümü kutlayan ve baba şefkatiyle saçlarımı okşayan adam karşımda dikiliyordu. Ellilerine yaklaşmıştı ama hâlâ genç duruyor Ezher'le yaşıt

Kitaplık Rafı

gibi görünüyordu. Saçlarına düşen aklar son zamanlarda artmış yüzünde yaşlılığın getirdiği kırışıklık belirginleşmişti. Onu işi bıraktı diye biliyordum ama karşımda dikiliyordu.

Kaşlarım çatıldı, bir adım öne atılacağım sırada Barkın tekrar belimi kavrayarak refleksle beni yakaladı ve sırtımı göğsüne yasladı. "Şimdi zayıflık zamanı değil Mia Donna." Sertçe yutkunarak beni bırakması için dirseğimi kasıklarına vurdum ama önemsemedi, kımıldamadı bile. Çenesini yasladığı kafamı baskı altına alarak yüzünü karşımda duran kahve gözlü adama çevirdi.

Talha abi koruma kıyafetleri içinde çenesini duruşu kadar dik tutarak Barkın'a bakıyordu. "Tuğra Bey Küçük hanımı istiyor."

"Küçük hanım?" Sesindeki tehdidi algıladığında irkilen bedeni karşısında duygularım karmaşıklaştı. Talha abi şimdiye dek kimsenin karşısında irkilmemişti. *Tuğra'nın karşısında bile.*

"Yeval Hanım'ı eve götürmem emredildi."

"Dışarıda toplandığınız birkaç araba adamla mı?" Barkın'ın belimi kavrayan eli sıkılaştığında zor aldığım nefesi almamaya başladım. Burada garip şeyler dönüyordu.

"Sizi gözetleyen Dolunay Hanım'ın keskin nişancısı da bizim tarafımızda, izleniyorsunuz Barkın Bey."

Blöftü. Bu açık ara bir blöftü. Kafamı olumsuzca salladığımda Barkın çenesini kafama bastırdı. Anladığını tahmin etmeliydim. "Öyleyse iyi seyirler."

Talha abi Barkın'ın alaylı sesine karşın seğiren gözünü ve ters bakışlarını kontrolü altına aldı. "Ya Yeval Hanı'mı götüreceğim ya da ölü bedenimle eve geri döneceğim. Bana onsuz canlı dönmemem söylendi." Uzun tırnaklarımı henüz iyileşmemiz tenine batırarak belimdeki elini çekmesine sebep olmak istedim ama çekmedi, tutuşu gevşemiyordu. Talha abiyi intihara zorlamıştı, buraya öleceğini bile bile göndermişti. *Tuğra'nın bu yaptığı çok adiceydi.*

"Yeval ile bir bağın var değil mi? Bu yüzden seni gönderdi." Talha abi gözlerini bana çevirdiği anda Barkın, "Bana bak," dedi ve keskin sesi odanın tüm havasını yerle bir etti.

Kitaplık Rafı

Sesinde kurşunlar doluydu. "Evet. Küçük hanımın güvenliğinden ben sorumluydum." Ellerimi kaldırarak ona, "Canına mı susadın?" diye sordum. *Bakmadı.*

Barkın yüzünü tekrar kulağıma yaklaştırdığında omzumu kaldırarak engellemeye çalıştım, izin vermedi. "Yukarı çık." Kafamı olumsuzca salladım. Belimdeki eli gevşedi ama bırakmadan beni arkasına çekti. "Kaldırabileceğini düşünüyorsan kal." Ardından kollarını öne uzatıp kol düğmesinden birini çıkardı. Kan kırmızısı S harfli kol düğmesinin üstünden incecik bir tabaka çıkardı.

Talha abi hâlâ hareketsizce duruyordu, gözleri Barkın'daydı. Yaptığı şeyle bile ilgilenmiyordu. "Yeval için canını verir misin?"

"Veririm." Barkın'ın yüzü bana döndü. Kafamı olumsuzca salladım. "Bu daha başlangıç, değer duygunu yok etmek için değer verdiğin her şeyi böyle öldürecek."

Kafamı yine olumsuzca salladım. Kapıda dikilen Vuslata dönüp ellerimi kaldırdım. "Sen öldüreceksin."

Barkın yüzünü benden çekmedi, Vuslat boğazını temizleyerek, "Sizin öldüreceğinizi söylüyor efendim," dedi. Barkın yere bakıp derin bir nefes aldı. Helikopter sesi hâlâ rahatsız edecek kadar yakından geliyordu. Hol karanlıktı, sadece dışarıdan sızan ışıklar aydınlık kılıyordu. Benim ise karanlığa rağmen gördüğüm tek şey yaklaşan ölümdü. Barkın'ın bal rengi gözleri kan arzusuyla parlıyordu.

"Evet, öldüreceğim. Çünkü önümüze çıkan her engelleri yok etmemiz gerekli. Beni anlıyor musun?" Tırnaklarımın çizdiği ellerine baktım, her tarafı çizilmişti ama umurunda değildi. Aynı çizikleri kendi tenimde almaya başladım. Gözleri tenime indi. "Ellerini bağlamamı istemiyorsan yapma." Kaşları yumuşamıştı. Ellerimi indirdim, kendimi tutmam için dayanmam gereken bir dal gerekliydi ama o dalı göremiyordum.

Elinde tuttuğu kol iğnesini kaldırdı, derin bir nefes verip, "Bugün ölümün acısız olacaksa, geçmişin yüzünden olacak. Bunu bil." Kol düğmesinin sivri yanını Talha abinin boynuna sapladığında boynuna giren S

Kitaplık Rafı

harfinden kanlar sızmaya başladı. Dudaklarım aralanırken Barkın hızlı adımlarla önüme geçmişti ama gözümden akan yaşların sıcaklığını geçememişti bu kez.

Son geçmiş anılarım da silinmeye başlıyordu.

Daha önce birçok kötü adam görmüş tanımıştım. İyilik benim dünyama en az yaşam kadar yabancıydı. Karanlığın arkasında gizlediği her şey sadece ölüm ve kötülüktü ama bu, bu kötülük değil dudaklarından duyduğum kelimeydi. *Acımasızlıktı.*

Unutmayın ki iyi sebeplerden ötürü adam öldüren, kadının sözüyle kötülüğü durduran adamlara kötü adam denmezdi. Acımasız adamlara kötü adam denmezdi.

Ama Barkın Karaduman kötü adamdı.

"Mesajı geri gönderin." Zehrin etkisiyle yere yığılan bedenin iki ucunda beliren Vuslat ve Ezher'e bakmadım. Tek gördüğüm Barkın'ın kan sıçramış gömleğiydi. Adım atacak gücü bulamadığımı hissettim. Kanlanan tenini bana uzattı, geri çekilmek istedim ama ayaklarım beni taşımadı. Yalpaladım.

Ölümlere alışık olduğumu söylemiştim, *sevdiklerimin ölümüne değil.* Bunlar alışılacak şeyler değildi, bunların alışkanlığı olmazdı. Alışkanlıklar kötü olmalıydı, *acı verici değil.*

"Yakaladım seni." Boşalan ayaklarımın altından geçen sıcak güçlü kolları sırtıma uzandığında kendimi bıraktım. *İlk defa bir adamın kollarına kendimi bıraktım.* "Bu Dünya'dan uzun süre uzak yaşarsan, alışman da o kadar uzun sürer." Boynuna gömdüğüm yüzüme baktı, tenime değen çenesinin keskinliği bile canımı yakmaya başlıyordu. Sakalları tenimi okşamalıydı ama bıçak gibi kesiyordu.

"Kimse beklemese de..." Merdivenleri zorlanmadan çıktıktan hemen sonra örtülü kapımı tekmeleyerek açtı. Yatağında uyuyan mışıl mışıl kedimi bulanık gözlerimle zor görüyordum.

"Ben seni beklerim." Verdiği nefes yüzüme yayıldı, burnumdan içeri girdi ve göğüs kafesimde yer edindi. Oradaki boşluğu her nefesle doldurmayı nasıl başardığını bilmiyordum ama girdiği yerden çıkmak bilmiyordu. Sözlerinde duymuyordum ama içime işliyordu.

Kitaplık Rafı

Ya içeride göğüs kafesimin yarasını deşecek beni yerle bir edecekti ya da ismi gibi merhem olup orayı iyileştirecekti. Ama buna inancım yoktu, ben kanıyordum.

Salvor, merhem demekti ama kanayan bir yaraya merhem etki etmezdi.

Beni yatağa nazikçe yatırdığında elleri gözlerimi buldu. Ellerim titremeye başladı ve kollarını aradı. Tuttuğum kollarını indirerek sıcak ellerini ellerime uzattı. Avuçladığı ellerinin altında titremem kesilmeye başlamıştı. "Nefes alıyorsun, aklının almadığını düşünmesine izin verme." Ellerim sıcaklığıyla ısınırken sözlerini dinledim, aklıma sözlerin hepsini sakince tekrar ettim. Yorgan üzerime sıcaklık bulaştırmaya başlarken yumuşayan bedenim kasılmayı yavaşça bırakmaya başlamıştı. Ayaklarımı hareket ettirebilmeye başladım. Yaptıklarımızı yapmak zorunda olduğumuzu biliyordum, bu işe başlarken her şeyi göze almıştım ama gözümün önünden alamıyordum.

"Her savaş, ardında büyük kurbanlar bırakır. Bak gök yüzüne, her yer kanat çırpan cennet yolcusuyla dolu." Savaşlar sadece kurbanlarındı, ölen de kaybeden de onlardı. Yaşayanlar kazandıklarını sanırdı ama asıl kayıp onları arkasında bekliyordu. Azrail kaybın bedelini ödetmek için bekliyordu.

Biz de ödeyecektik, tüm bedelleri sığmayan zaman diliminde ödeyecektik. Çünkü kurbanların kanı üzerimizdeydi, akmaya da devam edecekti. Bunu ne ben durdurabilecektim ne o. Kan akacaktı bizde yıkanacaktık.

En kötüsü de bunu yaparken acımayacaktım.

Onlar bana acısa da ben acımayacaktım.

Sevdiklerimiz ölürken ruhumuzun da öleceğine inanırdım. Hayatımda kaybettiğim herkes ruhumdan birer parça yanında götürmüştü, şimdi kalan parçalarımdan acıma bekleyemezlerdi. Çünkü acıma duygumu onlar yok etmişti.

Sonunda ellerimde çözüldüğünde tek avucunun içine iki elimi sığdırdı ve diğer ellerini saçlarımın arasından geçirmeye başladı. Ellerim kanlı yakasını kavradığında sabahtan beri uzak kalmaya çalıştığım ko-

Kitaplık Rafı

kusuna ihtiyacım olduğunu hissederek onu kendime yaklaştırdım. Kokusu kanı bastırsın istiyordum. Yüzü saçlarımın arasına yaklaştığında ikimizin de göz kapakları ağır ağır kapandı ve kulaklarıma sesi ninni edasıyla rahatlatırcasına döküldü. Bir elini yastığımın köşesine yaslamıştı, diğer eli benim ellerimdeydi.

Söylediğini duymadım, ya da dinlemedim. Sadece gözlerimi yumdum ve kokusuyla bu geceyi zihnimin karanlık hapishanesinde açtığım boş odaya kilitledim.

"Bana bu kadar yakın olma Yeval, sana bu kadar yaklaşmama izin verme. Çünkü derin uykuya dalmış duygularımı uyandırmaya başlıyorsun."

Kitaplık Rafı

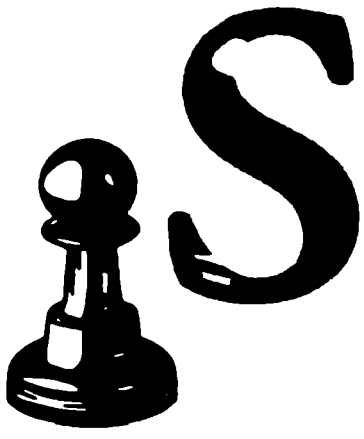

7. BÖLÜM

Köşe Kapmaca

Nefes al Yeval, nefes almak yaşadığını gösterir.

Alıyorum, o nefes her zerreme bıçak gibi saplanıp orada kalsa da alıyorum. *Çünkü sen öyle istedin.*

Bir sanrı gördüm, yine kan gövdeyi götürüyordu. Sanrımda değer verdiğim sayılı insanlardan biri onun kol düğmesinden vücuduna yayılan zehirle ölüyor, ayaklarımın ucuna cansızlaşan bedeni seriliyordu.

Ve uyandım. Sanrı değildi, gerçekti. Hepsi gerçekti.

Kollarımın uyuşukluğunu görmezden gelerek uyandım, sanrılar boş duvarda oynamaya devam ediyordu. Sanki bedenim onları izlemek zorunda olduğu için hareketsiz kalmıştı. Bu bir cezaydı ama ceza, hak edecek bir şey yapmadan başa gelmezdi.

Eğer haksız yere ceza alırsam sonrasında bunu hak ettiğimden emin olurdum. Kara gözlerim tüm sanrıları delip geçiyordu, dişlerim öfkeyle birbirine kırarcasına baskı uyguladı. Bakışlarımda ölüme daha çok yaklaşan bir kızın bakışlarını taşıdığımı biliyordum. Çünkü bugün bunun maskesini takmıyordum, gerçek yüzüme ölümü takıyordum.

Karanlık bir yolun ortasında öylece kalakalmış ışıksız yürüyor gibiydim. Etrafımda en az hislerim kadar solgun bir karanlıktı. Hiçbir yer görünmüyordu.

Kimse yoktu, beni almak için gelecek biri de en az ışık kadar yoksundu.

Kitaplık Rafı

Sonra gözlerimi yumdum, içimden ihtiyacım olan tüm duyguların geçmesini bekledim. Birine ihtiyacım olmasının asıl sebebi bende eksik olan duyguyu bana vermesinden kaynaklı olmalıydı. Eğer mutsuzsam kendi mutluluğumu yaratmalı ve ihtiyacımı başkası olmadan gidermeliydim.

Bu hayatın kuralı olsaydı, kimse yarı yolda kalmazdı.

Şimdi bu kuralı kendi dünyamın merkezine koymuştum, kural basitti.

Kaldığın o yarı yoldan kimsenin gelip seni almasını bekleme.

Çünkü buna vaktin olmayabilir.

Ellerimi yastığın soğuk tarafına uzatıp sıktım, aklımda dün gece Barkın'ın bana fısıldadıkları bulanık şekilde dönüyordu. Tek hatırladığım nefes almamı söylemesi ve benim bunu yapmamdı. Bileklerimi parmaklarımda beraber hareket ettirerek yastığa yasladım ve yatakta zorlukla doğruldum. Perdelerim kapalıydı ve gün aymıştı ama saat gün doğuşunu yeni kaçırdığımı gösteriyordu. Ayaklarımı yataktan sarkıtarak yavaşça ayağa kalktım. Başta bedenimdeki halsizlik baş gösterse de kısa sürede kendimi toparladım ve hızlıca soğuk banyoya girip sıcak suyu açtım. Göz altlarımın uyku düzenimin bozulmasından önce bana sunduğu çukurluklar fazla çirkin görünüyordu. Derin bir iç çektim, aklımda uzaklardan duyulan bir melodi çalıyordu.

Eskiden dinlediğim bir Lana Del Rey şarkısıydı. Ben küçükken ve dilsiz olmaya alışmaya başladığım zamanlarda Tuğra bana en sevdiğim şey şarkı söylemek olduğundan sesimi kullanmayı kesmeden önce sürekli şarkı söylememi söylemişti. Bu küçükken kulağıma basit hatta düşünceli bir davranış gibi geliyordu ama dün geceden sonra bir şeye emin olduysam bu da Barkın'ın Tuğra hakkında kötülüğü bile sebepsiz yapmayacağını söylemesiydi.

Kötülüğü sebepsiz yapmayan biri iyiliği hiç yapmazdı. Sadece delicesine merak ettiğim ve merakından başıma ağrılar girmesine sebep olan şey neden sesimi kullanmamı istemesi ve beni ailemden gizlemesiydi. Gerçek ailem kimdi, gerçek kimliğim neydi? Eli bıçaklı olmaları beni öldürebilecekleri anlamına gelmezdi. Eli bıçaklı olsalar bile benim elim de armut toplamayacaktı.

Kitaplık Rafı

Bu fikre ne kadar önceleri sıcak bakmasam da üvey ailemle yaşadığım kazadan sonra Dolunay öz, ben üvey ailemi kaybetmiştim ve bunun bana travma olarak yansıyışı sesim olmuştu. Tuğra'nın aklıma sokup beni dilsiz olmaya alıştırmaya başlaması kazadan sonra çok daha kolaydı.

Çünkü artık istediğim zamanlarda bile konuşamıyordum.

Nefesimi buhar birikmeye başlayan mermere bırakarak sıcak suyun altma girdim, bedenimi okşayışı beni rahatlatıyordu. Vücudumu ısıtması sanki ihtiyacım olan o sıcak tenleri verir gibi beni ne kadar kandırsa da verdiği rahatlık idare edilebilirdi.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip şampuanla güzelce yıkadım, tırnaklarımdan çıkan bordo ojeye kısa bir bakış atıp vücudumu da hızla temizledim ve sıcaktan bayılmamak için işimi bitirip suyu kapatarak bornozumu giyindim. Bu kadar sıcak suyla çok nadir yıkanırdım, genelde soğuk tercihim olurdu ama sıcak su duygu dengesizliği yaşadığımda iyi geliyordu.

Yatağımın üzerinde duran şarjı bitik telefonun uyarısını gördüğümde kuşağımı bağlıyordum, komodinin üzerindeki şarjı prize takarak telefonu şarja koydum ve gelen mesajlara baktım.

> Dolunay:
> Benden uzakta olduğunda seni korumam zorlaşıyor, eve dön.

Kafamı olumsuzca sallayarak ona *dönmeyeceğim* yazdım. Telefonu elimden bile bırakmamıştım ki mesajlı yanıtı telefonu titretti.

> Dolunay:
> Tuğra bugün eve zorla da olsa döneceğini söylüyor, eğer kendi isteğinle gelirsen seni koruyabilirim.

Sözlerine gülmemek elde değildi, şaka falan mı yapıyordu? Eğer yapmıyorsa korkmaya başladığını düşünecektim ve Dolunay'ı tanıyorsam onun korkma duygusunu şimdiye dek hiç görmediğimi söyleye-

Kitaplık Rafı

bilirdim. Sadece bir kez görmüştüm, o da kaza gününde. Muhtemelen ölen ailesi için çok korkmuştu ama beni şaşırtan bir damla gözyaşı bile dökmemesiydi.

Mesaj atma kısmına dokunup karşılık olarak *Artık korunmaya değil sadece çocukluğumun intikamını almaya ihtiyacım var.* Yazarak gönderdim.

Başka her ne yazdıysa bakmayı reddettim ve mesajlardan çıkıp Selcen'in mesajlarına görüldü bıraktım. Ne yazdığını tam olarak anlayamamıştım çünkü fazla karmaşık yazmıştı ve çözecek kadar sağlam bir kafaya sahip olduğumu düşünmüyordum. Tek anladığım babasının ve Tuğra'nın görüştüğü, babasının ziyaret ettikten sonra durumunun gerçekten kötü olduğunu söylemiş olmasıydı. Muhtemelen Selcen kendi yorumlarıyla başıma gelebilecek şeyleri tek tek sıralamış sonra da hepsinin heyecanına kapılarak kendi planlarını saymıştı.

Telefonu yerine bırakarak elimi bornozun kuşağına uzattım, perdeleri hâlâ aralamamıştım çünkü ihtiyaç duymuyordum. Çıkardığım bornozu kenara bırakıp dolaptan iç çamaşırlarımı ardından da siyah bir kumaş pantolon ile siyah yarım gömleği çıkardım. İçime giydiğim yarım beyaz atlet alttan hafif bir renk katıyordu. Ayağıma topuklu botları geçirdikten sonra bornozu kirliye atarak nemlenen saçlarımı taradım ve sadece göz ağırlıklı makyajımı yaparak telefonumla eşyalarımı alıp odamdan çıktım. Latte odamda olmadığma göre aşağıda olmalıydı.

Evdekilerin onu sevmesi içimi rahatlattı, sevgiye aç bir hayvan olduğundan Dolunay ve ben ona fazla ilgi gösteriyorduk. Buna alıştığı için ilgi eksikliğini yadırgayabilirdi ama yemek masasına indiğimde bunun hiç olmayacağını gördüğüm görüntü karşısında emin oldum.

Latte Barkın'ın kucağına çıkmış ona verdiği parçaları ağzına atıyordu. Barkın'ın gülüşü kulağıma geldiğinde adımlarım durdu ve bakışı duran adımlarımla aynı zamanda yukarı kalkıp benimkileri buldu.

"Günaydın." Latte kucağından atlayarak inince bileklerini masaya yasladı. Kafamı karşılık verircesine salladım. Vuslat mutfaktan elinde dilimlenmiş ekmekle gelirken başını saygıyla eğişine gülümsedim. Dün her ne kadar berbat geçse de olması gereken olmuştu.

Tuğra'nın bizim duygularımızm ne derece köreldiğini yokladığı bir testti ve biz o testi geçmiştik. Asıl görmek istediği ya benim vazgeçmem

Kitaplık Rafı

duygularıma yenilmem olacaktı ya da acı çekiyor olmam olacaktı. Bende alışkanlık haline getirdiğim acı çekmeyi seçmiştim. Bu bizim güçlü olduğumuzu gösteriyordu. Hatta hareketini küçümsediğimizi boyna gömülen S harfi ile daha da kanıtlamış sayılırdık.

Elimdeki eşyaları kenara bırakarak Vuslat'ın benim için çektiği sandalyeye oturdum. "Bugün dışarıda sevkiyat kontrolü yapacağım, sanırım akşam geç gelirim çünkü sevkiyat sonrası sağ kolum olarak birkaç ufak adamın hareketlerini kontrol etmem ve başka insanlar daha satın almam gerekli."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak çatal bıçağımı elime aldım ve kıtır kıtır görünen patatesten yemeye başladım. Satın aldığı o insanları ne yaptığını merak etsem de şimdi soracak ve cevabı bekleyebilecekmiş gibi hissetmiyordum. "Senin planın ne? Kulübe gidecek misin?" Kafamı olumsuzca salladım. Bugün Kutay'ı ziyaret etmeyi düşünüyor onunla beni odaya kilitledikleri gün bahsettiği şeyler hakkında detaylıca konuşmak istiyordum. Ağzıma bir çatal dolusu patates daha attıktan sonra masanın kenarında bulunan defterime, "*Arkadaşımı ziyaret edeceğim,*" yazarak ona döndürdüm. "Pekâlâ."

Kahvaltının devamı oldukça şüpheli bir sessizlikle devam etti. Aklından ne geçiyordu deli gibi merak ediyordum ama aklımın yerinde olduğunu da sanmıyordum. Bu yüzden kahvaltıma döndüm.

Sanki bir acımasız gibi *tam da söylediği gibi.*

Kahvaltısını bitirdiğini tabağının içine bıraktığı çatal bıçak sesinden anlayarak kalkmasını göz ucuyla onu izleyerek bekledim. *Kalkmadı.* Kafamı kaldırıp ona baktım, gözleri üzerimdeydi. Sessizce ona bakmaya devam ettiğimde gülümsedi. "Beni yolcu etmeyecek misin?" Sözlerine kaçamak bir gülüşle karşılık verdim. Dalga geçmeyi seviyor gibi görünüyordu. Sandalyemin ayaklarında gezinen Latte kucağıma atladığında gülümsemem biraz daha genişledi.

Ağzına bulaştırdığı reçelleri kenardaki peçeteyle temizledim. "Ben kahvaltıyı hazırlarken birkaç çikolata kutusuna pati izlerini bıraktı, yetişemedim." Masanın kenarında duran çikolata kutusunu kaldırdığında içine daldırdığı pati izlerine bakıp kendimi tutamadan güldüm. Patilerini temizlemişlerdi ama bir kutu çikolata çöpe gidecekti.

Kitaplık Rafı

Latte kucağımdan yere geri atladığında deftere, "Sen mi hazırladın?" yazdım. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Yemekleri ya ben ya da Ezher hazırlar, daha önce Ezher kadar güvendiğim bir adamım yemeğime katılan zehirden ötürü öldü. Tabaktaki yemekler farklıydı, canının çektiğini söyleyerek yemekten sadece bir kaşık aldı ve ben yiyene kadar zehir etki gösterdi." Kaşlarımı onu dinlerken birçok şekle sokmuştum. Önce çatılmış sonra gevşemiş sonra da hüzünle baş kısımları havalanmıştı. "Yemek yapmakta iyi misindir?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Dudakları yana kıvrıldı. "Öyleyse, bu gece yemeği beraber hazırlayalım mı?" Gözlerini gözlerimden kaçırarak, "Kendi kültürümüzle," diye ekledi.

Elimi yumruk yaparak çenemin altına koydum ve gözlerimi kısarak düşünüyormuş gibi yaptım. Aslında düşündüğüm bir şey yoktu sadece duygularımı gizliyordum, cevap vermek için elimi çenemin altından çektiğim sırada dış kapı açıldı ve içeri soğuğun eşliğinde Vuslat girdi.

"Kusuruma bakmayın."

"Ne oldu?" Barkın'ın kaşları refleksle çatılarak ayaklanmaya hazır halde oturuşunu değiştirdiğinde bende doğrularak bedenimle Vuslat'a doğru döndüm. "Ulaç Tolun'un aracını durdurduk. Yokuşun aşağısında giriş için bekliyor. *Silahlı adamlarıyla.*"

Barkın'ın gözleri anında beni bulurken Vuslat'ınkiler de ona katıldı. Dudaklarım aralanmış tek kaşım havaya kalkmış vaziyette Vuslat'ı dinliyordum. Ulaç Bey'in gelme sebebinin Tuğra olduğuna adım kadar emindim ama bu kadar aceleci davranmalarını anlayamıyordum.

"Silahlı adamlarıyla?" Barkın'ın tehditkâr ses tonu bedenimdeki karıncaları harekete geçirdi. Kafasını hafif sola eğmiş kuşkucu bakışlarıyla bakıyordu. Dirseğini yemek masasına yaslamış baş parmağını dudaklarında gezdiriyordu. "Yeval Hanım'ı almaya geldiğini söylüyor."

"Helikopter nerede?" diye sordu Barkın. "Haber verdik, hareket halinde efendim. Sadece kapının önündeki adamları bir de dünden beri yerinden ayrılmayan adamlar var."

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Aç kapıyı, misafirleri kapıda beklet-mek olmaz." Ayağa kalkarak ceketinin önünü iliklediı ve sandalyemin önünde durdu. Vuslat kapıyı kapattığında içerisi yine onun sıcaklığıyla

Kitaplık Rafı

ısınmaya başlamıştı. "Neden seni benden alamayacaklarını bir türlü anlayamıyorlar?" Uzattığı eline baktım. Sesinden hoşnutsuzluk akıyordu.

"Buraya gelmek senin kararındı, gitmek de öyle olacak." Dudaklarımı büzerek uzattığı elini tuttum. Beni nazikçe kaldırıp parmaklarını elime geçirdi ve kapının kenarından kabanımı alarak kapıyı araladı. Bu sırada ayrılan parmaklarımızın hemen ardından omzuma bıraktığı kabanı hissettim. Açılan kapıdan içeri fırtınayı bekleyen soğuk bir rüzgâr girmişti.

Çift kanatlı kapılar açıldığında uzaktan buraya yaklaşan helikopterin sesi yine dünkü gibi kulağımı çınlatacak kadar çok duyulmaya başladı. Vuslat bize yaklaşarak kulaklığına işaret parmağıyla baskı uyguladı ve karşı tarafı dinleyerek benim boş kalan sağ tarafıma geçerek ellerini önünde kavuşturdu. Barkın derin bir nefes alarak elini tekrar tutmam için uzatmıştı. Gözleri önümüze doğru gelen araçlardaydı.

"Karmen'e haber verdin mi?" Vuslat'a bakmasa bile Vuslat ona yönelttiği soruyu anında yanıtlamıştı. "Evet, araştırmaya dün gece başladı efendim." Elini sorarcasına sıktım, tırnak ucum tenine battığında dudaklarından çok ufak bir inilti kaçtı. Günler öncesinin acısı hâlâ geçmemiş olmalıydı. "Karmen'e evi nasıl bulduklarını öğrenmesini söyledim, ondan bahsediyorum." Dolunay'dan şüphelenmemesi dikkatimi çekse de önümüzdeki şoför kapısı açıldığında bu sorulardan zihnimi arındırdım. Şoför koltuğundan inen koruma Ulaç Bey'in kapısını açarak geri çekildi. Üzerine kalın kaban giyen kırklarına yeni giren Ulaç Bey keskin gözleriyle bizi izleyerek arabadan yavaşça indi. Gözleri anında birbirini sımsıkı tutan ellerimize kaymıştı.

Vuslat yerini koruyarak derin bir nefes alıp verdi, Ulaç Bey'in dikkatini üzerine çektiğinde Barkın elimi bir saniyeliğine sıktı, beni kontrol ediyordu. Karşılık olarak bende elini sıktığımda bana dönüp hafifçe yandan gülümsedi. Bal rengi gözleri aydınlık sabaha güneş gibi doğmuş görünüyordu, beyaz karların arasından puslu bir görüntüsü vardı. Derin bir iç çekerek önümüzde duran Ulaç Bey'e döndüm. Aramızda üç dört adımlık bir mesafe vardı. Belleri temizdi, hepsinin silahları alınmış olmalıydı.

Kitaplık Rafı

"Günaydın Barkın Bey." Bakışları bana döndü, dudaklarında kendinden emin bir gülümseme vardı. "Yeval." Kafamı aşağı yukarı salladım. "Günaydın Ulaç Bey."

"İçeri girmeyeceğim, nazik davetin için teşekkürler." Alaycı gülüşüne Barkın katılmadı, keskin ve temkinli bakışları hâlâ Ulaç Bey'i ve arkasındaki adamları izliyordu. "Pek şakacı değilsiniz sanırım," dedi Ulaç Bey bu görüntü karşısında. Barkın, "Buraya gelme nedeniniz şaka havası bırakmadı," diyerek karşılık verdiğinde gülümsedim. Normalde bana karşı alaycı olduğundan bu sözünün doğruluğunu en iyi ben biliyordum.

Ulaç Bey boğazını temizleyerek cebine yerleştirdiği elleri ve ardından eldivenlerini çıkardı. "Ortağımın ciddi yanıkları olmasaydı buraya gelmek zorunda kalmayacaktım, anlıyorsunuzdur."

Dudaklarım yalayarak Barkın'ın onaylayışını izledi ardından gözlerini bana çevirdi. "Yeval onun çok değer verdiği yeğ-"

"Lütfen yalan söylemeyin, dilinizi koparma isteğimi tetikliyor." Ulaç Bey'in şaşkın bakışları sözlerinin önüne geçti, bende aynı onun gibi bakıp Barkın'a dönmemek için kendimi zor tutmuştum. Az önce gerçekten onu tehdit mi etmişti, hem de ufacık bir yalan için. *Benim hakkımda olan bir yalan için.*

"Öyleyse direkt konuya geçeceğim, Yeval'i almam gerek Barkın Bey. Zorluk çıkarmayın."

"Lütfen, denediğinizi görmek isterim." Ulaç Bey bana doğru bir adım attığında Barkın refleksle önüme geçti. Ulaç Bey'in hemen arkasındaki koruma Barkın'a atılmaya kalktığı an yukarıdan gelen bir kurşunla bedeni önümüze yığılmıştı. Kafamı yukarı kaldırdım, çiseleyen yağmur yüzümü ıslatmaya başlarken helikopterin içinden simsiyah görünen bir silüeti fark ettim.

Şapkasını ne kadar yüksekte olursa olsun görebiliyordum.

Ne yani helikopterle yukarıdan koruma sağlayan da mı oydu, neydi bu adam Superman falan mı?

Yüzümü geri indirdiğimde tek gördüğüm şey Barkın'ın giydiği koyu lacivert takımıydı. Sırtını saran ceketini görüyor kokusunu yakından soluyordum. Ulaç Bey'le arama girmiş önüme geçmişti.

"Onu almak istiyorsanız bırakın cesedimi ruhumu bile ezmeniz ge-

Kitaplık Rafı

rekir. Anlatabiliyor muyum?" Sesi ağır ve keskindi. Her kelimesinden sonra etrafa saçılan kurşun seslerini duyabiliyordum. Sertçe yutkundum, önüme geçse de birbirine doladığımız parmaklar hâlâ birbirine sarılıydı. *Elimi bırakmamıştı.* Bir kez daha yutkunmak istedim ama yutkunamadım. Boğazımda bir şeyler düğümlendi, daha önce bir erkeğin bu kadar önümde kalkan olacağını düşünmemiştim. Bir gün bu olacaksa da gerçek bir kalkan olacağını umuyordum ama şu an bir yalan dinliyordum. Kırgınlığımı sessizliğime gömerek dinlemeye devam ettim.

Bir duruş dinleyiş, kırık kalbi gizleyiş.

"Zor kullanmak zorunda bırakmayın beni."

"Kullanın, hadi zorla güzellik olur mu olmaz mı onu öğrenelim?" Kuşkucu sesi içimi titretti, şimdi neden ondan korktuklarını daha iyi anlıyordum. Ulaç Bey kafasını eğerek derin bir nefes verdi, sanırım yenilgiyi kabul etmişti. Belki de buraya silahsız geldiğinden savaş çıkarsa bile o savaşı görecek kadar yaşamayacağını anlamıştı. Üstelik Barkın'ın belinde de Ulaç Bey gibi silah yoktu, hazırlıksız bir adamın karşısına ekstra kuşanma gereği görmemişti.

"Eğer onu benden alamayacağınızı anladıysanız, size kapıya kadar eşlik edeyim." Boşta kalan eliyle kapıyı işaret etti. Yerde yatan adamına son kez bakan Ulaç Bey, Barkın'm omzundan bana bir kez daha baktı ve *çı* sesi çıkararak bir adım geri çekildi. "Pekâlâ, sözlerinizi ortağıma ileteceğim." Boşta kalan elimi kaldırarak Ulaç Bey'e salladım gülümserken, Barkın da benim gibi gülümsedi. "*Sevgili* yeğeninin selamını da iletin lütfen." Omzunun üzerinden bana bakarken kıvrılan dudaklarına baktım.

Nefes al Yeval, nefes almak yaşadığını gösterir.

Sevgili kelimesine baskı yaptığında odağımı vererek ana döndüm, Ulaç Bey onun için açılan kapıdan aracına bindi ve bizle ayrılmayan ellerimize son bir bakış atıp kapısını hızla örttü. Arkasındaki araçlar yavaş yavaş geri çıkıyorlardı.

Barkın yüzünü bana dönecek şekilde ayaklarını çevirdiğinde göğüslerimiz birbirine değdi. Merak duygusuyla elimi onun cebine uzattım, telefonu neyse ki oradaydı. Notlarına girerek, "Eli boş döneceğini bile bile neden geldi, karşına geçme riskinde bulundu?" yazdım. Boyu benden uzun olduğundan tepemden her yazdığımı saniye saniye görebiliyordu.

Kitaplık Rafı

"Amacı seni almak değildi, dediğin gibi eli boş döneceğini biliyordu. Sadece Tuğra'ya istediğini yaptım işareti verdi, Tuğra ortaklığın para kaynağı. Ulaç müşteri bulur Tuğra ise ortak ve finansal kaynak. Bu yüzden Tuğra'nın istediklerini yapmak zorunda. Enişteni muhtemelen bize şu an yaptığı da vazgeçmeyeceğini göstermek."

"Ama vazgeçmek zorunda."

Barkın baş parmağını alnına uzatarak sıkıntıyla kaşıdı. "Bundan emin değilim. Vazgeçmemesinin altında yatan sebebi bulursan bunun cevabından da emin olabiliriz. Sende istediği bir şey olmalı." Elimi boğazıma götürüp işaret ettim, sesim miydi isteği? Ne yani ben gerçekten Ariel'dim o da gerçekten sesimi hapseden cadı mıydı?

Barkın'ın gözleri bir süre boğazımda oyalanırken boşta kalan eli yine tenimin üzerinde gezinmeye başladı ve parmağının ters kısmı şah damarımın üzerinde durdu. "Konuşmak istediğinde konuşamıyorsun değil mi?" Kafamı olumsuzca salladım. "Doktor çağırmalıyız."

Yine kafamı olumsuzca salladım. "Bu benimle alakalı bir durum, doktorun yardımı olmaz. Sesimi kullanmamı istemeyecek şeyleri ortadan kaldırmalıyım. İçimde çözülmemiş şeyler var, onları çözdüğümde tekrar kullanabileceğimi umuyorum. Kazada ses tellerim zarar görmedi, doktorun çözebileceği bir şey yok."

Yazdıklarımı sindire sindire okuduktan sonra nefesini yüzüme üfledi. Nefesinden aldığım alkol kokusu harmanlanmış, alkol ihtiyacımı kısa süreliğine de olsa gidermişti. Bir yandan da tetiklemişti ama artık alkol isteğimi karşılayabiliyordum, *onun kokusuyla.*

Gözleri omzumun üzerinden arkamda kalan bölgeye kaydığında boğazı göz hizama ulaştı. Çıkmış âdem elması yutkunuşuyla dikkatimi dağıttığında elimdeki elini çekmeden belime indirdi ve ona arkamı döneceğim şekilde bedenimi döndürdü. "Üşümezsen at binelim mi?" Elimdeki telefona, "İşlerim var demiştin," yazdım.

"Beklesin, gel." Belimden elini çekerek kavradığı parmaklarımla beni çiftliğe doğru yürütmeye başladı. Bir görevli adam atı çıkarmış elinde tuttuğu iple bize bakıyordu. Ona doğru adımlarken karların altımızda çatırdadığını duydum ve Barkın'ın elinden elimi yavaşça ayırdım. Gözleri kısa bir an bana kaysa da kabanımı giydiğimi gördüğünde

Kitaplık Rafı

sessizlikle önüne döndü. Burnu ve yanakları şimdiden kızarmıştı, içine giydiği boğazlının üstüne lacivert takım ceketiyle nasıl üşümüyordu anlayamıyordum. Üstelik boğazlının yakasını da katlamış boğazının bir kısmını da açığa çıkarmıştı.

Giydiğim kabanın önünü iliklerken benekli olan atın gereksiz ipini çıkardı ve onu buraya getiren adama uzattı. Adam Asyalılara benziyordu, çekik gözleriyle bize gülümsediğinde gözlerinin yok olduğunu zannettim. "Gel." Barkın bana elini uzatırken diğer eliyle de üzengiyi işaret etti. Asyalı adam geri çekilerek çite yaslandı. "İlk önce sol ayağını üzengiye yerleştir. Ardından vücudunu kaldırarak eğerin üzerine otur." Söylediğini yaparak sol ayağımı üzengiye taktım ve Barkın'ın desteğiyle havaya kalkıp sağ bacağımı öbür tarafa attım. Ardından dizgini tutarak oturuşumu düzelttim. Barkın sağ salim bindiğimi gördükten sonra, "Sürmeyi biliyor musun?" diye sordu. Ardından, "Beraber binelim mi?" diye ekledi. Sesindeki boğukluğu fark ederek gözlerimi kıstım. "Barkın Bey... At sürmekte çok iyidir." Arkasındaki çitlere yaslı Asyalı adam garip bir aksanla konuştu. Barkın gülümseyerek ona bir bakış attığında tekrar yağmaya başlayan karın saçlarımın arasma düştüğünü gördüm ve soğukluğuyla titredim. Hava soğuktu ve sanırım tenimin onun sıcaklığına ihtiyacı vardı.

Elimi arkama vurarak gelmesini işaret ettiğimde benim aksime zorlanmadan Asyalı adamın yardımıyla arkama bindi ve kollarını belimin iki yanından uzatarak dizginleri eline aldı. Ben ön kısımdan sıkı olmayacak şekilde ipi tuttum.

"Nasılsın oğlum?" Sol elini atın tüylerinde gezdirdi. Atın kişnemesi duyuldu, karşımda duran ve arkamda sıcaklığını tenime bulaştıran adam gülüyordu. Elimi diğer taraftaki yumuşak tüylerinde gezdirdim. "Sen diğer iki atla ilgilen Ren, ben bugün piyonun gezme ihtiyacını fazlasıyla karşılayacağım." Adının Ren olduğunu öğrendiğim çalışan kafasını sallayarak arkasını bize döndüğünde Barkın'm yüzünü saçlarımın arasında hissettim, yüzümü çok az çevirsem bile nefesinin yüzüme yayılacağını hissedebiliyordum. Dönmedim, elimin altında yumuşak dokuya sahip tüylere dikkatimi verdim.

Barkın dizgini kıpırdattığında Piyon uyarıyı almış gibi yürümeye

Kitaplık Rafı

başladı. Barkın dizginle onu sola döndürdü ve arabayla geldiğim ağaçların arasını kaplayan karlı yola doğru atı sürmeye başladı. Kolları iki yanımı kafesmiş gibi sardığından sırtım göğsüne yaslıydı. Saçlarım rüzgârla ne kadar ara sıra önüme gelse de genelde Barkın'ın yüzüne çarpıyor olmalıydı ama o önemsiyor gibi görünmüyordu. Esen rüzgârla ben bile üşürken onun nasıl üşümediğini kaçıncı kez kafamda sorguladım. At çoktan evin çiftliğinden çıkmıştı, ormanların arasına geldiğinde hızlandı. Neredeyse koşarcasına hızını arttırdığında tutunduğum yerde ellerimi sıktım ve genişçe gülümsedim. Daha önce ata sadece bir kez binmiştim, o da lise çağlarındaydı. Yavaş ve gözetmenin yönlendirmesiyleydi. Bu ise ata binmek değil atla bir olmaktı. Barkın öne doğru hafif eğildiğinde bende hafif eğildim, beni baskılamıyordu. Tüm bedeni bana karşı nazikti.

Ellerini dizgine daha çok uzatarak kavradığında atın koşuşu daha da hızlandı. Eğer sesimi kullanabiliyor olsaydım kahkahalarımla ağaçları kaplayan karların düşeceğine emindim. Çünkü bu duygu çok harikaydı.

Derin bir nefes alıp gülüşümü yavaşlatmaya çalıştım ama atın ayak sesleri tüm ormanda yankılanırken bu zordu. Barkın'm nefesi kulağıma rüzgârın aksine sıcak şekilde çarptı. "Sevdin mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Ağaçların kökünden yukarı tırmanan bir sincabı saniyeler kadar kısa görmüştüm, piyon sahibinden aldığı tüm izni sonuna kadar kullanıyordu.

Sonunda bir süre sonra Barkın'm gülüşleri ve nefes nefese kalışıyla dizginleri hafif çektiğinde Piyon yavaşladı. Artık koşmaktan çok ağır ağır yürüyordu. Adım seslerini şimdi takip edebiliyordum, etraftaki şeyleri de daha net görebiliyordum.

Uzaktan tekrar helikopter sesi duyulduğunda Barkın'la aynı anda doğrulduk. Eli hâlâ dizginlerdeydi, kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda ikimizin üzerini beyaza bulayan karı ve bize yaklaşan helikopteri görmüştüm. Bunu yaparken nemlenen saçlarım kardan nemlenen Barkın'ın omzuna yaslanmıştı. Helikopterin içinden görünen siyahlar içindeki bedeni gördüğümde elini ağır ağır kaldırdı ve sağa sola salladı. Kafamı eğdim, Barkın'ın omzundan çekilen saçlarım aramıza tekrar düşmüştü. Boğazını temizlediğinde elleri dizlerimin üzerine yaslı halde durmaya başladı.

Kitaplık Rafı

Yetkiyi piyona bırakmıştı.

"Dolunay'ın Tuğra'ya adresimizi verme gibi bir ihtimali var mı? Ya da Tuğra'nın bulacağı bir ipucunu arkada bırakmış olabilir mi?" Yüzümü omzumun üzerinden ona döndürdüm. Burnumuzun birbirine çarpmasıyla geri çekildi. Aramızdaki mesafeye aldırmadan gözlerimi gözlerine çıkardım ve kafamı olumsuzca salladım. "Burası korunaklı bölge, özel mülkiyet. Benim adıma olan bir yer de değil, birinin açık adres vermemesi durumunda Tuğra'nın burayı bulması mümkün değil. Hiçbir eşyada da takip cihazı yok." Sözlerinin nereye vardığını tahmin edebiliyordum ve bu içime korku salıyordu. Çünkü eğer adresimizi veren gerçekten Dolunaysa Barkın tarafından tehlikede demek olacaktı ama Dolunay'ın yapmadığını biliyordum.

Yapmazdı.

Kafamı tekrar olumsuzca salladım. Nefesini yine sıkıntıyla üfledi. "Adamların hepsini tek tek sorguya çektireceğim, yeni korumalar bugün gelecek. Aynı zamanda evde eşyaların tekrar aranmasını istiyorum. Odana girebilir miyim?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak ona onay verdim. "Merak etme mahrem yerlerin haricindekiler incelenecek. İnceleyen de sadece ben olacağım." Kafamı bir kez daha salladım. "Teşekkür ederim."

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye uzun süre baktı, onun bakışı uzun sürse de benim gülüşüm onun bakışı kadar uzun değildi.

Hızla soldu, kalbimdeki ağrının sızısını hatırlamıştım çünkü. Gözlerim yeni taktığı kol düğmesine gitti. Nefes alışımın dengesizliğini tenine çarpışından anlıyordu. "Dizginleri eline al," dediğini yaparak bıraktığı dizginleri gevşekçe tuttum. Kollarını kaldırarak kol düğmelerini çıkardı ve ağaç kenarına fırlattı.

"Bir daha takmamı istemezsen ya da görmek istemezsen bunu yaparım." Elini tekrar belimin etrafından sararak dizginleri eline aldığında tutunmayı bırakarak ellerimi kucağıma düşürdüm. Dudaklarım soğuktan sık sık kuruyor, tepemizde geçen helikopter sesi bazen kulak kanatıyor birbirimizi duymamızı zorlaştırıyordu.

Kafamı olumsuzca *gerek yok* dercesine salladım. "Bunu yapmamız gerekliydi biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı, sesini kısık tutmaya

Kitaplık Rafı

çalışıyordu. Bunu hassaslık göstergesi olarak algılıyordum. "Çok daha fazla kaybımız olacak."

Elimi omzuna doğru uzatıp *olacak* yazdım. Kazağının üzerinden parmaklarımı ne kadar hissetmişti bilmiyordum ama sormadığına göre yazdığımı anlamış olmalıydı.

"Çok daha fazla canımız yanacak," diye ekledi. *Yanacak* yazdım.

"Ama yıkılmayacağız."

Gülümseyerek ona baktım. Buna vereceğim cevap çok uzundu. "Ne oldu?" diye sordu. Elimi kaldırıp yavaşça göğsüne doğru *çünkü* yazdım. "Çünkü," diye tekrar etti. Elimle yazmaya devam ettim. "Birimize?" Kafamı olumsuzca sallayarak bir daha yazdım. "Birbirimize." Onu onaylayarak ekledim. "Sırtımızı yasladık." Kafamı aşağı yukarı sallayarak yüzüne baktığımda gözlerinden geçen o yoğunluk bana karların arasına yuvarlanmışım gibi hissettirdi. "Evet, çünkü birbirimize sırtımızı yasladık." Tüm cümleyi bir kerede fısıldadı. Dizginleri tutarak piyonu yolu dönmek için çevirdiğinde Piyon ön ayaklarını havaya kaldırdı ve kafam Barkın'ın göğsüne yaslandı, bu sadece bir dakika sürmüştü ama geceden sabaha onun göğsünde uyumuşum gibi hissetmiştim. Bu aptal saçmalığın daniskası olan dengesiz hisleri bedenimden kazıya kazıya çıkarmak istiyordum. Piyon ayaklarım tekrar indirdiğinde dönüş yaptı ve geldiğimiz yolu tekrar yürümeye başladı, yolumuz uzundu.

Yine de hâlâ ona dönük duruyordum, ne kadar boynum ağrısa da şikâyetçi değildim. Elleri dizime yaslı dizginleri tutuyor kolları iki yanımı sarıyordu. Yüzünün kızarıklığı ciddiyetini şirinliğe dönüştürmüştü, benim yüzümün de onun gibi olduğunu varsaydım. Muhtemelen nemlenen saçlarım beni komik gösteriyordu ama neyse ki yüzümde kalıcı bir makyaj vardı.

Barkın'ın ise temiz bir yüzü yeni çıkmış sakalları ve kızarmış yanaklarıyla burnu vardı. Saçları nemlenerek ön kısmı alnına düşmüştü. Takım elbisesi de en az saçları gibi nemlenmiş çok daha koyu renge dönmüş, elleri soğuktan benimki gibi kıpkırmızı kesilmişti.

Çatlakları yine dövme arasından belli oluyordu.

"Dışarıdan gelirken almamı istediğin bir şey var mı?" Kafamı aşağı yukarı salladım. Ardından tırnaklarımı kaldırıp çıkan ojelerimi göster-

Kitaplık Rafı

dim. "Oje mi?" Kirpiklerimi ardı ardına kırpışımı izledi. Evet evde her şey vardı ama oje yoktu, ayrıca güzellik merkezine gitmek bu sıralar tehlikedeyken pek uygun görünmüyordu. "Kırmızı?" diye sordu emin olmadan. Elimi kaldırıp göğsünü defter niyetine kullandım. "Sadece kan renginde." Doğru hissettiğine emin olarak yazmaya devam ettim. "Bu rengi en az benim kadar," Kafamı aşağı yukarı sallayarak buz tutan elimi sıcaklığını hissettiğim göğsünde gezdirdim. "İyi bildiğini varsayıyorum." En son kurduğum cümleye gülümsedi. "Numarayla uğraşmak yerine daha kolay bir anlatım." Onu onaylayarak kafamızın üzerinden geçen helikoptere yine baktım. "Dışarıda kendine her zamankinden daha fazla dikkat etmeni isteyeceğim, Karmen adamları sorguya çekerken meşgul olacaktır. Sana güvenmediğimden değil, sadece eşitliği bozmaya çalışacaklarını bildiğimden." Kafamı anlayışla sallayarak, "Endişelenme," dedim. Bu kez dudaklarımı kıpırdatmıştım, gözleri dudaklarıma indi ve, "Bu mümkün değil, kızgın olan bir insana güvenemezsin. Çünkü kulağı sadece vesvese duyar," dedi. Sözlerinin doğruluğundan haberdardım. Dudaklarımı kıpırdatarak, "Tamam," dediğimde gözleri önümüze döndü. Kendim alabileceğim halde bana istediğimi sorduğu için ondan istediğim oje için gülümsedim, sormasaydı istemezdim ama sormuştu ve onu gidip gerçekten oje alırken aklımda canlandırıyor bundan keyif alıyordum.

O kadar uzun gittiğimiz yol nasıl olmuştu da bu kadar kısa sürede bitmişti bilmiyordum ama çitler hemen önümüzdeydi. Barkın dizgini çekerek Piyonu durdurduğunda ilk elini çekerek atlayan o oldu. Ren ortalıkta görünmüyordu. Barkın kollarını açarak bana inmemi işaret ettiğinde ayağımı sol ayağımın yanına geçirdim ve ellerimi omuzlarına yerleştirerek beni elleri belimde indirmesine izin verdim.

Ayaklarım yere bastığında karların sesi uzaklaşan helikopterden bile fazla duyuldu. "Arabana izleyici yerleştirdim, herhangi bir şey olursa diye." Girişin önünde duran iki arabayı fark ettiğimde Barkın nereden geldiğini görmediğim Ren'e Piyon'u emanet etti ve son bir kez onu sevip benimle eve doğru yürümeye başladı. Öndeki araç benimdi, arkada duran siyah arabaysa Barkın'ındı. Onun da plakası İtalya'ya aitti.

Kitaplık Rafı

Derin bir iç geçirip Vuslat'ın bizim için açtığı kapıdan içeri girdiğimizde evin sıcaklığıyla buzun yere düşüp kırılması gibi parçalara ayrılmış hissettim. Ben bu halde böyleysem Barkın'ı düşünemiyordum bile.

Eve girer girmez üzerine geçirdiği kabanından az çok tahmin edebiliyordum ama belli etmeme konusunda benimle yarışacak kadar iyiydi. Kabanı üzerine geçirdikten sonra elini kabanının içinde kalan ceketine uzattı, "Siktir." Kabanını çıkararak bir eliyle tutarken diğer eliyle ıslanmış ceketini çıkarmaya çalıştığında çırpınışını izlemek yerine ona yaklaşmayı seçerek ceketini çıkarmasına yardım ettim. "Teşekkürler." Islak ceketini kabanının yerine astığımda arkasını çoktan dönmüş odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Saçlarımdan dökülen damlacıklar yerde birikinti oluşturduğu için ben de yukarı çıkarak banyodan saç havlusu aldım ve saçlarımı kurulamaya başladım.

Kurutma makinesiyle uğraşmak istemiyordum, nemli kalması da işimi görürdü. Kolay hasta olan biri olmadığım için böyle şeyler bana pek işlemezdi. Kolum ağrıyana kadar saçlarımı kuruladıktan sonra tarakla hızlıca taradım. Nemli şekilde dümdüz oldu. Dışarıda kuruması zor olsa da arabada onca yolu giderken kururdu. O yüzden bu düşünceyle tarağı kenara bırakarak banyodan çıktım ve tekrar aşağı indim. Vuslat masayı topluyor, toplarken de ağzına birkaç patates atıyordu. Beni gördüğünde patatesi boğazına kaçırarak öksürmeye başladı. "Çok çabuk indiniz, saçlarınızı kurutmamışsınız." Ellerimi kaldırarak ona, "Gerek yok," dedim.

"Gerek yok mu?" diye sordu Vuslat ve arkadan bir koku burnuma doldu. "Var demek istedi." Sırtımda göğsünü hissettiğimde elleri belime yerleşti ve dönmemi engelleyerek kafasını omzumun hizasına indirerek yüzünü bana çevirdi, kulaklarım onun nefesine alışmak üzereydi. "Üşüteceksin." Kafamı olumsuzca sallayarak ellerimi kaldırdım. Vuslat sözlerimi ona söyleyeceğim için gözlerini benden ayırmıyordu. "Kolay üşüten biri olmadığını söylüyor."

"Söylesin." Elimi kavrayarak beni çekiştirmeye başladığında topuklumun ve kedimin çıkardığı sesle gözlerimi ayaklarıma indirdim. Latte'min kuyruğuna basmıştım ve düşmek üzereydim ama son anda toparlamıştım. Barkın bir daha arkasına bakmadan beni sürüklemeye devam ettiğinden bunların hiçbirini fark etmemişti. Elimi tutan elini sık-

Kitaplık Rafı

tım ama hissettiğini bile sanmıyordum. Kapalı kapılardan birini açarak beni içeri çekti. Hoş lavanta kokusunun beni karşıladığı yer banyoydu. "Ya saçlarını kendin kurutursun ya da benim kurutmama izin verirsin." Lavabonun yanında asılı kurutma makinesini eline alarak bana doğru salladı. Omuz silkerek ona sırtımı döndüm, aynadan gülümsememi göreceğini bildiğim için gülümsememeye özen gösteriyordum. İfademi olabildiğince sabit tuttum, Barkın benim aksime tüm maskelerini indirerek gülümsedi ve yeni giydiği daha açık tonda olan mavi ceketinin önünü açmaya yeltendi. "Öyleyse ceketimi çıkarıyorum." Kafamı aşağı yukarı salladım. Ceketini çıkararak kenara bıraktı ve elindeki makineyi prize takarak ellerini yeni taranmış uzun siyah saçlarımdan nazikçe geçirmeye başladı. Önce uçlarını ardından dip kısmını kuruttu.

O kuruturken aynadaki görüntümüzü dikkatle izledim, boyumuz arasında çok büyük bir fark olmasa da az denemeyecek kadar büyüktü, uzun ince kemikli elleri üstünde dövme deseniyle aynada poz kesiyordu. Kurutma makinesi saçlarımı uçurup kokusuyla içeriyi doldursa da benim duyduğum tek koku hâlâ onunkiydi.

Yutkunup gözlerimi yere indirdim, daha önce saçlarımı kurutanın sadece Dolunay olduğunu düşünürsek böyle bir ana hazırlıksız hissetmiştim. Kurutma makinesi dakikalar sonra kapanıp fişi çekildiğinde gözlerimi yerden kaldırdım ve aynadan beni izleyen o bal rengi gözlerle göz göze geldim.

"Bir şey mi oldu?" Ona olmadığını işaret etsem de önüme geçerek aynayı kapattı. "Bunun da sende kötü an-" Elimi vücudunu saran sıkı gömleğine uzatarak çarpı işareti çizdim. Kafasını sallayarak, "Öyleyse çıkalım mı?" diye mırıldandı. Önünden çekilerek kapıyı açtım ve eşyalarımı alarak çıktım. O ağır adımlarla ceketini ve kabanını giyiyor peşimden geliyordu.

Kapının önünde nöbet tutan Ezher bizim çıktığımızı görünce bedeniyle bize döndü. "Çıkıyor musunuz efendim?" İlk olarak benim aracıma yönelerek şoför kapısını araladığında Barkın da bizimle benim aracıma doğru ilerliyordu. "Evet, yeni gelen korumaları kontrol et. Aynı zamanda güvenliği iki katına çıkar." Kafasını kaldırarak yukarıda tur atmaya devam eden helikoptere baktı, bende baktım. İçinde artık Karmen'i taşı-

Kitaplık Rafı

mıyordu. "Helikopter izlemeye devam etsin, Dolunay'ın adamları dahil bizden olmayan hiç kimse yokuş yolundan yukarı çıkmayacak." Ezher tüm sözleri tek tek dinleyerek, "Emriniz olur Barkın Bey," dediğinde aracıma binmiştim. Barkın Ezher'e gitmesini işaret ederek onun yerine kapıya elini yasladı ve arabanın içine doğru eğildi. Diğer eliyle cebinden bir kulaklık çıkarmıştı. Siyah, korumaların kullandığı kulaklıktan birine benziyordu.

"Bu kulaklık direkt olarak Karmen, ben, Ezher ve Vuslat'a bağlı. Olası bir durumda yolda başına bir şey gelirse onlara haber verebilmen için özel olarak ekleme yapıldı. Birinci dokunuş evet ikinci dokunuş hayır demek. Üç kez dokunursan da acil durum anlamına gelecek." Kulağın içinden dışını saran siyah kulaklığı bana uzattığında ondan taraf olan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Elini kapıdan çekerek önümde paltosunun ucunu tuttu ve eğilerek kulaklığı kulağıma özenle taktı. Cebinden çıkardığı ikinci kulaklığı da kendi kulağına taktıktan sonra, "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. Kulaklıkta sesi normalden biraz daha kalm geliyordu ama netti. Kafamla onu onayladım. "Benim için silahını kontrol eder misin?" Elimi torpidoya uzatıp açtım, ondan aldığım siyah kırmızı desenli silah buradaydı. Sanırım arabada olmasına özen göstermişti. "Güzel, acil yardım çağrısı yaptığın anda birimizin yanına gelmesi en fazla on dakika sürer. On dakika kendini koruman gerekli, anlaşıldı mı?" Elimle göğsüne tik attım. "Tamam öyleyse, dikkatli ol." Paltosunun ucunu bırakarak doğrulduğunda kapım hızla kapandı ve dışarıdan içeriye akın eden soğuk kesildi.

Elimi kontağa uzatıp anahtarı çevirdim ve direksiyonu kavradım. Gitmem gereken yer Kutay'ın kaçamak yaptığı yerdi. Kutay ne kadar eğlence seven gevşek biri olsa da işinde çok iyiydi ve onun için gündüz iş gece eğlence demekti. Ciddi bir durum olmadığı sürece ya da saygı duyduğu birine yardım etmek istemedikçe asla gece çalışmazdı.

Geçen gece eğlencesini bırakıp bizim işlerimize bulaştığına ve bize yardım ettiğine göre de bunun altında ya ciddi bir durum ya da saygı duyduğu biri olmalıydı.

Açılan iki kanatlı kapıdan çıkış yaptığımda orman yoluna saptım, Barkın'ın yüksek aracı da hemen arkamdan geliyordu. Orman yolundan

Kitaplık Rafı

iniş yaparken aynı zamanda Kutay'ın kendine ait tasarlattığı çalışma evine buradan nasıl gidebileceğimi düşünüyordum.

Helikopter sesi dikkatimi dağıttığından ötürü elimi radyoya uzatıp rastgele bir müzik açtım. Kulaklıktan her sesin ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordum, tüm gün dinlenmek istemezdim.

Elimi kulağıma uzatıp kulaklığı çıkarttım, bir elimle direksiyon hakimiyeti kuruyor diğer elimle kulaklığı çevirerek kaçamak bakışlarla inceliyordum. Köşesinde açma kapama tuşunu bulduğumda kapatma düğmesine basarak kulağıma kulaklığı tekrar taktım ve saçlarımla kapatarak yola devam ettim. Ana yola vardığımızda arkamdan gelen Barkın ile yollarımız ayrılmıştı. O sola ben sağa dönmüştük ve ilk önünden geçtiğim yer Nevada olmuştu.

Neyse ki Kutay, Ulaç beyin yakınında ya da yanında değildi, sabahtan sonra onunla yüz yüze gelmek en son isteyeceğim şeydi. Beni tek yakaladığı an kaçırma eğilimi ortaya çıkabilir ya da Tuğra'nın gözüne girmek için karakterine aykırı bir harekette bulunabilirdi.

O geceden sonra nasıl olduğunu hiç merak etmemekle beraber şu anki halini görmek bile istemiyordum, nasıl kinlendiğini ve evde adımla çığlıklar atıp intikam diye delirdiğini tahmin etmek zor değildi. O anlar zaten gözümün önünde canlanıyordu. Çiseleyen yağmuru temizleyen silecekler her harekete geçtiğinde yol yerine Tuğra'nın sargılı halinin bağırışlarını görüyordum.

Derin ve gergin bir nefes alarak direksiyonu sıktım, Nevada'nın önünden geçtikten on beş dakika sonra Kutay'm kendine ait yaptırdığı küçük taş ev göl kenarında göründü. Etrafı iyice kolaçan ettikten hemen sonra evin önünde Kutay'ın aracının arkasındaki yere aracımı park ettim. Alt katı tamamen cam olduğundan içerisi görünüyordu, perdeler çekili değildi. Cam kapı açılıp Kutay verandaya çıktığında bende kulaklığı düzelttim ve kontağı kapatıp anahtarı alarak arabadan indim. Burada yalnız olduğu belliydi, biri olsaydı bu kadar rahat ve güvenliksiz olmazdı.

"Hoş geldin. Beklemiyordum." Açtığı kollarına fazla yanaşmasam da sarılışına karşılık verdim. "Gel. Kahve yaptım." Duyulan topuk sesimin ardından bir havlayış yükseldi. Kutay'm köpeği labrador türünde olan Ekim beni gördüğünde kalktığı yerden bana doğru geldi. Elimi ka-

Kitaplık Rafı

fasının üzerine uzatıp biraz okşadım. Kutay çelik kapıyı örterek kenarda duran kumandanın düğmesine bastı ve perdeler alt katı tamamen gizledi.

"Başına büyük dert aldın Yeval." Elimi Ekim'in üzerinden çekerek paltomu çıkardım, Kutay paltomu alarak girişteki askılığa astı ve odanın ucunda kalan mutfağa ilerleyip makineden çıkardığı bardağı bana uzattı. Bardağı alıp mutfağın önünde duran köşeli koltuğa geçerek bacak bacak üstüne attım ve kahveyi kenara koyup ellerimi kaldırdım. "Biliyorum, her şeyi göze aldım."

"Kim için? Barkın Bey için mi? Allah Aşkına Yeval adamı tanıyalı ne kadar oluyor?" Tanıyalı ne kadar olduğu önemli değildi, o süreçte onu gerçekten tanıyıp tanımamış olmam önemliydi. Onu tanımaya başlamıştım, zaman yoktu. Bu tanışma için ya da arayı kaynatmak için yeterli zamana sahip değildik. Barkın bir savaş başlatacağını söylemişti, yanımda ol demişti ve ben seçimimi yapmıştım. Arada kaynayan bir ölüm yolcusu olmak değil taraf seçip kan akıtan taraf olmayı seçmiştim.

Artık ağlayan değil ağlatan olmayı seçmiştim çünkü kendi duygularımı ve kırılan kalbimi gelecek darbelerden ancak bu şekilde koruyabilirdim.

Ellerimi kaldırdığımda kahve makinesinin düğmesine bastı ve koyduğu bardağın kulpundan elini çekerek ilgisini bana çevirdi. "Ona güvenecek kadar tanıyorum."

"Sen her zaman en mantıklı davrananımız oldun, sana güveniyorum ama hâlâ şüphelerim var."

"O gece kilitli kaldığım odanın şifresini kırıp bana nasıl ulaşabildin?"

Kalçasını mutfak tezgâhına yasladı, saat öğleyi geçtiği için akşam olmaya yaklaşmıştı. Yavaş yavaş kararmaya meyleden havadan ötürü Kutay ışıkları yaktığında yüzünü daha net görebildim. Sol gözündeki hafif morluk ancak gün yüzüne çıkmıştı. "Yüzüne ne oldu?"

"Ulaç Tolun, senin cihazındaki dinleme kapandığında başarısızlığım karşılığında tadı çok hoş bir yumruk attı." Çenesi kasıldı, kollarını çaprazlama bağlamış kaslarını şişirmişti. Tabii ki bu kasların yer altı dünyası ya da tehlikeli adam olmakla ilgisi yoktu, sadece kızları düşürmek için yaptığı bir şovdu. Selcen'i etkileyen en büyük etkenlerinden de biriydi.

"Sana o gece ulaşmak için tüm gün bilgisayar başında kalmam ge-

Kitaplık Rafı

rekti, sistemi kim kurduysa çok başarılıydı. Kırmam tüm günümü aldı ve seninle konuşmam biter bitmez sistemden atıldım. Yeni şifre kıramayacağım kadar güçlüydü, kırmaya kalksam bir haftamı alır." Acaba bu kadar güçlü sistemi kim kurmuştu?

Vuslat? Ezher? Karmen? Barkın?

Ama hangisi ne zaman yetişecekti ki? Böyle bir sistem kurabilmek için bilgisayar başında olmak gerekliydi ve hiçbiri bu kadar uzun ortadan kaybolmamıştı. Öyleyse bu durumda tek bir seçenek kalıyordu.

Tahtada bizim tarafımızda olan bir taş daha vardı.

"Ulaç Bey sabah beni almak için geldi, Tuğra öyle istemiş." Kahve makinesinin ışıkları söndüğünde Kutay kahvesini aldı ve yanıma gelip oturdu, bacağını diğerinin dirseği üzerine yaslamıştı. "Onu ziyarete gittim, vücudunun bir kısmı tamamen sargılıydı ve gözlerinden ölüm saçıyordu. Biraz otururum ağzından laf alırım diyordum ama o bakışlardan sonra ayak üstü geçmiş olsun dedikten hemen sonra çıktım. Selcen zorlamasa telefonla geçmiş olsun demeyi düşünüyordum." O anı hatırlamış gibi bedeni ufak bir titremeden geçti.

"Ayrıca bir daha iş batırırsam parmaklarımı yavaş yavaş koparmaya başlayacağını söyledi. Gerçekten o adam çok korkunç." Kahvesinden aldığı bir yudumdan sonra yüzünü ekşitti. "O adamla nasıl şimdiye kadar yaşadığını hiç anlamamıştım hâlâ anlamıyorum." Masanın üstündeki kahveyi alıp büyük bir yudum aldım, sıcaktı ve boğazımı yakmıştı ama önemi yoktu. Bedenimle Kutay'a doğru dönerek koltuğa sağ tarafımı yasladım.

"Ardımda iz bırakmamın sebebi o gece seni koruyabilmekti çünkü biliyordum ki başına bir şey gelirse Dolunay ve özellikle Selcen beni gebertirdi." Gülerek kahveyi tekrar kenara bıraktım. O da aldığı büyük yudumun ardından elleriyle bardağını sardı. "Şimdi geç düşünceli arkadaş pozlarını, sana arkamı kollaman için kim emir verdi bana onu söyle." Beni izlerken çattığı kaşlarından söylediklerimin doğru olduğuna ikna olmuştum. Beni gerçekten aptal mı zannediyordu?

"Nereden anladın?"

"O sisteme girebilmen için önce nerede olduğumuzu ve neden orada olduğumuzu bilmen gerek." Bakışları elindeki kahveye indi, dudaklarını

Kitaplık Rafı

kemirmeye başladığında elimi ona uzatıp yüzünü kaldırdım. Sert bakışlarım onunkileri ürkütüyordu. "Torpidomda silah var ve kullanmaktan çekinmem Kutay. Dökül."

"Tamam, tamam." Kahvesini benimkinin kenarına bıraktıktan hemen sonra ellerini ensesinde birleştirerek ovuşturdu. "Ama bildiğini öğrenirse beni öldürür, yemin ederim öldürür."

Tek kaşımı kaldırarak elimi silah gibi yaptım ve ona doğrulttum.

"Her türlü öleceksem kimseye bir şey söylemeden öleyim, en azından arkamda göt gibi kalırsınız bende öteki taraftan size gülerim."

Ellerimi kaldırıp sözlerine aldırış etmeden konuştum. "Ya da bana gerçeği söylersin ve ölmezsin."

"Sen öyle san." Gözleri parmağımı saran gümüş yüzüğe kaydı, dudaklarını öyle sert çekiştiriyordu ki ucundan kanattı. "Siktir, emin değilim ama bana gelen postanın sonunda Ç.A vardı. Beni tehdit etti, arkanı kollamamı ve eğer Tuğra'mn planlarından seni haberdar etmezsem bana kendi mezarımı kazmamı söyledi. Bunu yapan her kimse ikimizi de tanıyor ve benim ikili oynadığımın farkında."

"Kimden bahsediyorsun, Çakır Alabora deme sakın o olamaz. Daha yeni tanıştık bunun için sebebi yok."

"Yok mu gerçekten?" diyerek işaret parmağını yüzüğüme vurdu. "O adamın kim olduğunu öğrenmelisin Yeval, bu insanlar kimseye durduk yere iyilik yapmaz."

Sözlerini salladığım kafamla onaylarken çatılmış kaşlarımı Kutay'ın arkasına asılı küçük yuvarlak aynadan görebiliyordum. *Çakır Alabora, kimsin gerçekte sen?*

Belki de işi buydu, yazılımla ilgileniyordu belki de ama öyleyse neden Kutay'a ihtiyaç duyuyordu?

Derin bir nefes verdim, göğsüm onunla kalkıp inerken Ekim yatağından kalkıp havlayarak kapıya koştu ve kapalı kapının üstünde zıplayarak havlamaya devam etti.

"Kızım." Kutay hızla koltuktan kalkarken ben de hızlıca kulaklığın açma düğmesine tıkladım. Şimdilik kimsenin sesi gelmiyordu. Ayaklanarak Kutay'ın yanına gittim, perdeyi aralayarak seslice bir, "Siktir," çekti. "Hemen buradan gitmen lazım, takip mi edildin?"

Kitaplık Rafı

Hayır, edilmemiştim. Edilmediğime emindim. Buna yemin edebilirdim. Etrafımı yol boyu kolaçan etmiştim, havayı bile kontrol etmiştim. *Peşimde kimse yoktu.*

"Arka kapıdan çık, benim motorumu al hemen!" Perdeyi kapattığında yaklaşan ardı ardına araçların tekerlekleri altında ezilen karlar ve motor sesleri duyuldu. Kutay bardağımı alıp anında dolabın içine saklarken aynı zamanda çekmecesinden çıkardığı siyah kuru sıkıyı da yere doğru atmıştı.

Koşar adımlarla cebinden çıkardığı anahtarla yanıma ulaştığında ne yapacağını anladım, onu tehdit etmeye gelmişim gibi gösterecekti.

Arka kapının kilidini açtıktan hemen sonra bana baktı ve kolumdan tuttuğu gibi beni geri içeri çekti. "Etrafı kuşatmışlar." Bileğimdeki elini çekerek yere eğildim ve mutfağın halısını kaldırdım. Parkenin altına sakladığı taramalı tüfeği biliyordum ve eğer buradan çıkmanın bir yolu varsa o da sadece buydu. Siyah dikdörtgen kutuyu onun yardımıyla çıkardıktan hemen sonra kulaklığa üç kez dokundum. Bu acil durumdu ve araçtaki takip cihazıyla bana ulaşmaları gerekliydi.

Takip cihazı.

"Arabamda Barkın'ın taktığı bir takip cihazı var, ona ulaşmış olabilirler mi?" Kutay tüfeği kutudan çıkarırken gözlerini elimden silaha indirdi. "İmkânsız, onu bende daha önce denedim. Ben kıramadıysam kimse kıramaz." Haklıydı, o kıramadıysa sadece bunu yapan kişi kırabilirdi.

"Ya üstünde bir yerinde takip cihazı var ya da takip edildin ve fark etmedin. İşin kötüsü konu sen olunca bu da en az takip cihazına ulaşmaları kadar imkânsız." Çıkardığı tüfeği bana uzatırken geri çekildi ve evin bir düğmesine daha bastı. Bu tüm kilit sistemlerini çalıştırdığı anlamına geliyordu.

"Sadece kendine gidecek kadar yol aç ve aracına binip kaç, bana zarar vermezler ama senin için aynı şeyi söyleyemem." Açtığı ikinci çekmeceden çıkardığı sis bombalarına baktım. "Sen gidene kadar onları silahla oyalayacağımı düşünmüyorsun herhalde, kulaklarımı seviyorum hayatım." Kulağımdaki kulaklıktan ufak bir cızırtı geldi.

Ve o güzel ses şimdi kulaklarımdaydı.

"Yedi dakika, yedi dakika sabret." Karmen'in sesi kulaklarımdan

Kitaplık Rafı

kaybolduğunda tüfeği sıkıca kavradım ama o anda bir ses geri yalpalamama sebep oldu. Kutay kapının hemen yanına geçmişti çünkü bana kapıyı açacak aracımın önündeki adamları temizlemem için bir hedef oluşturacaktı ama karşımızdaki adamlar bizden önce davrandı. Ardı ardına sıktıkları kurşunlar evin etrafındaki camları kırmaya başladı. Gafletle yere düştüğümde tüfeğin ipini boynumdan geçirdim ve avuç içlerimi yere yaslayarak geriye doğru sürünmeye başladım.

Kurşunun biri kolumu sıyırıp geçmişti. Kutay'ın önünde durduğu yer mermerden duvar olduğu için o hiçbir zarar görmese de en az görmüş kadar paniklemişti. "İyi misin?" diye seslendi. Kafamı aşağı yukarı sallayarak perdeleri işaret ettim. "Saçmalama canına mı susadın?"

"Sisleri at, hemen." Elindeki iki sis bombasına baktı ardından sırayla açıp birini sağa diğerini sola yerden yuvarlayarak adamlara yolladı.

Öfkeyle neden flaş bombası olmadığını sorgularken sürünerek ulaştığım çekmeceden sis bombalarının kalanını aldım ve yerden ona doğru yuvarladım. Dışarıyı saran sis delik deşik olmuş perdenin arasından içeriye de yayılıyordu. Nefes alışımı yavaşlatarak Kutay'm kalan bombaları etrafa fırlatışını seyrettim, elimle tüfeği sıkıca kavrayıp etrafı görmeye çalışıyordum çünkü sisin arasından her an kör bir kurşun gelebilirdi.

Hiçbir şey göremeyeceğime ikna olduktan sonra Amerikan mutfağı kendime siper ettim ve kulaklık tekrar cızırdadı. "Sis bombası ha? Güzel tercih... ama ben flaşı tercih ederdim." Kulaklığın cızırtısı Karmen'in sesiyle kesildiğinde içimden *ben de flaşı tercih ederdim* diye söylendim. Ardından birkaç erkek inleyişleri etrafı doldurdu. Kutay bana seslendi, saklandığım yerden kafamı uzatıp ona iyi olduğumu gösterdim. "Bu gelen de kim?" diye bağırdı sislerin arasından, görünmüyordu ama sesini duyabiliyordum. Kıyafetimin içine yüzümü gömüp nefes aldım. *Kahretsin, lanet olası iğrenç ölüm kokusu etrafa yayılıyordu.*

"Siktir, Karmen mi?" diye bağırdı Kutay. Birkaç takırtı duyuldu ve adım sesleri bana yaklaştı. Kutay kendini yanıma atarken avucuna aldığı kırmızı beyaz noktalı zarları gösterdi. Yakasını yukarı kaldırmış burnunu tutuyordu. "Bu zarları senin kaçırıldığın gece de görmüştüm, cesetlerin üzerinde," diye mırıldandı zarları incelerken. Bir avuç dolusuydu ve takırtıların artışını duyduğuma göre daha fazla zarın cesetle-

Kitaplık Rafı

rin üzerine bırakıldığına emindim. Birkaç boğuşma ve tabanca sesinin ardından Kutay'ın kilitli arka kapısı zorlanmaya başladığında kulaklığa elimi uzattım ve Barkın'ın sesini duymamla elimi geri indirdim.

"Yeval güvende misin?" Kulaklığın tuşuna evet diyecek kadar dokundum. "Güzel çünkü ben değilim, sevkiyat kontrolünden çıktım. Adamlarım satın alınacak kişilerin yerine ulaştı ama ben takip ediliyorum. Eğer alışveriş yerine gidersem kimliğim açığa çıkar, bunu göze alamam." Barkın'ın sesinin hemen ardından Karmen'in, "Ön kapı temiz, çıkabilirsin," demesini duyar duymaz tüfeğin ipini boynumdan çıkararak yere fırlattım ve çekmeceden çıkardığım mermilerin hepsini cebime doldurdum. "Ne yapıyorsun?"

Kutay'ı duysam bile cevap veremeyecek kadar acele davranıyordum. Sertçe yutkundum ve hızlı adımlarımla kırık camların arasından koşmaya başladım, sanırım az önce bir cesedin eline diğerinin de boynuna basmıştım. Ayaklarımı kaplayan kan dağılmaya başlayan sise karışırken arabamın kapısını hızlı açtım. Bir camı çoktan kırılmıştı ama diğer camıyla arka camı sağlamdı.

Gözlerim kısa süreliğine etrafta gezindi, Karmen görünmüyordu. Sadece arka kapıdan öne doğru koşmaya başlayan diğer korumaları görebiliyordum. Biri en son baktığımda alnının ortasına bir kurşun yemişti.

Yüzümü ekşiterek gaza yüklendiğimde arabanın çıkardığı ses ıssız göl kenarında yankılandı. "Yanınıza varmam on dakika," dedi Vuslat. Barkın, "Sana doğru sürüyorum," dedi ve Karmen'in sesi duyuldu. "Sen evi kolla Vuslat." Barkın, "Kalabalıklar," dedi ve ardından "Yine de Karmen haklı, Vuslat Yeval'in yanına git ve eve sağ salim vardığına emin ol. Onun güvenliğinden ben gelene dek sen sorumlusun," diye ekledi.

Bir elimle direksiyona yüklendim ve o harfi çizerek diğer elimle kulaklığın hayır kısmına bastım. "Yeval, bana doğru gelemezsin. Tehlikeli." Evet kısmına bastığımda derin bir nefes verdi. "Neredesin?"

"Havayolundan şimdi saptım, size geliyordum ama gerek kalmadığı için geri döndüm." Karmen aldığı cevapla, "Beş dakika," dedi çünkü hava yolu buraya gerçekten de beş dakikaydı ama ben hızımı yükselttiğimde bu beş dakika benim için üç dakikaya düştü. Sokağı döndüm ve uzun yolun ucunda iki üç arabayı peş peşe gördüm.

Kitaplık Rafı

İstesem onu bu kadar yakınımda bulamazdım. Derin bir nefes aldım ve yavaşça torpidoya eğilip silahımı tek elimle çıkardım. Dirseklerimi yasladığım direksiyonda düz gitmem çok büyük şanstı. Silahın şarjörünü kontrol ederek yerine geri taktım ardından mermiyi ucuna getirip hazır halde kucağımda bıraktım.

Barkın önden sola döndü, arkasındaki iki araçta sola döndü. Hızımı arttırıp geniş yolda açılan aralarına girdim ve birine çarparak onu kendimden uzaklaştırdım. Kırık camım tam da sağımdaki aracı açıkta bırakır gibi görünüyordu. Silahı çıkararak tekeri hedef aldım, adam camını indirdi ve yolcu koltuğundan birinin silahının namlusu bana doğruldu ama bir saniye sonra araçları arkadan yedikleri darbeyle savruldu ve elindeki silah düştü. Aynadan arkayı kontrol ettim, Vuslat son model bir gri arabayla arkadan onları yoldan savuracak hızda çarpmıştı. Bana işaret ve orta parmağıyla asker selamı vererek arkada kalan aracın önünü kestiğinde silahını hazırladığını görmüştüm. Önüme döndüm, benim için tek bir araba kaldı. Barkın ile benim aramda duran az önce *çarparak dikkatini dağıttığım araba.*

Barkın bir kez daha sola saptığında ben sapmadım, düz ilerleyerek devam ettim. Barkın, "Sağa dönüyorum, önüne çıkacağım Yeval," dedi. Beş dakika sonra önümdeki duvarın solundan Barkın'ın aracı göründü. Aracın kapıları benim tam hizamda kalıyordu. Hızımı arttırarak Barkın'ın arkasından gelen aracın ön kısmına büyük bir hızla çarptım ve savrulmamak için tüm bedenimi geriye doğru çekmeye çalıştım.

Savrulmuş alnımı vurmuştum ama öylesine hızlı toparlanarak arabanın frenine bastım ki aracın önü parçalanırken arkası duvara vurdu ve arasında kalmama rağmen sağ salim çıkabildim. Direksiyondan yükselen yastık oldukça geç açılmıştı, ben kendimi zaten korumuştum.

Şoför koltuğum açılırken çarptığım aracın dökülen parçaları erken kararmış havada ve boş yolda yankılandı.

"İyi misin?" Barkın'ın elinde hazır tuttuğu silaha baktım, kucağımdaki silah yere düşmüştü. Araçtan inerek ona iyi olduğumu işaret ettim ve ardından önünde eğildim. Yerden silahı aldığım sırada uzaktan bir hareketlilik sezdim ve kafamı kaldırdım, topallayarak gelen biri silahını bize doğrulttu. Eğildiğim sırada onu fark etmiş olsam da hareke-

Kitaplık Rafı

te geçmek için geç davranmıştım. Çünkü Barkın benden önce önüme siper olarak geçmiş iki elini silaha yaslamış çevik bir hareketle adamı tahminimce kalbinden vurmuştu. Gözünün feri giden ve silahı elinden düşüren adam yere yığıldığında arabalardan gelen duman etrafı sardı.

Eğilerek aldığım silahın ardından sırtımı parçalanmış arabama yasladım ve yere oturdum. Yer ne kadar kardan temizlenmiş olsa da ıslaktı ve şimdiden üşütmüştü. Yine de bedenimi kavuran adrenaline alışmam için kısa süreye ihtiyacım vardı. İleriden gelen bir motor sesiyle araç sesleri duyulduğunda refleksle dinlenmeyi es geçip kalkmaya yeltendim ama Barkın tek elini arkasına uzatarak durmamı işaret etti. Öndeki aracın plakasına baktım, Tuğra'nın adamlarına aitti.

Tuğra'nın tüm adamlarının plakası T ile başlar T ile biterdi. Sadece T'lerin arasındaki harf değişirdi.

Arkalarından gelen motor aracın yanma vardığında Barkın silahını tekrar sıkı kavradı ve önüme bir kez daha geçerek araca doğrulttu. Yolcu koltuğundaki adam elindeki silahla camı açar açmaz Karmen tarafından yüzüne bir bıçak saplanmıştı. Çığlıkları buraya kadar ulaştı. Şoför dikkat dağınıklığıyla direksiyon kabiliyetini kaybettiğinde kazara duvara tosladı ve yolun ucundan gelen gri araç içinde olanları ezmek istercesine arkadan vurdu.

Korumaların aracı Vuslat'ın aracıyla duvarın arasında sıkışmış, buruşmuş kâğıda dönüşmüştü. Karmen yine yüzünü şapkasının altında gizleyerek motoru önümüzde kaydırarak durdurdu, önümüzdeki zeminde siyah tekerlek izleri bırakmıştı. "İyi misiniz?" diye sorduğunda Barkın, "İyiyiz," dedi ardından bana dönerek yere çömeldi. "İyiyiz değil mi?" Gözlerindeki endişe vücudumdan geçen adrenalini daha da yükseltmişti. Kafamı aşağı yukarı salladım, eli çenemi kavradı ve kısa süreliğine ovuşturup yerini hiçliğe bıraktı. Bu sırada Vuslat'ın sürdüğü gri araç geri geri gelerek önümüzde durdu. Önü mahvolmuştu ama hâlâ kullanılır vaziyetteydi.

Bu kargaşadan aracı tek sağlam olan Barkın'ınki gibi görünüyordu. Kapısı açık halde jilet gibi köşede duruyordu. Tekerlekleri yolda iz bırakmıştı.

"Hadi eve gidelim, kalkabilecek- yaralandın mı?" Silahı kenara atıp

Kitaplık Rafı

elime baktı. Kolumdan sıyrılarak geçen kurşunun açtığı yaradan akan kan parmaklarımın arasına ulaşmıştı. Kabanımın üst kısmını sırtıma doğru çekiştirdiğinde kolumu ona gösterdim. "Sıyrık mı?"

Kafamı sallayarak kabanı üzerime geri geçirdim, üşüyordum. Elimi arkamdaki aracın gövdesine yaslayarak ayaklandığımda Barkın camı aralık bizi bekleyen Vuslat'a döndü. "Önden git, yolları kontrol et. Arkandayız."

"Tamam." Cam geri kapanırken araç sesi sokağın başına kadar duyuldu. O gider gitmez Barkın da benimle ayaklanmış yerdeki silahını geri almıştı. Onun aracına doğru yürürken parçalanan arabama bakıp iç geçirdi. "Sanırım sana yeni bir araba almalıyız."

Söylediğine güldüm. "Eğer gözünün kaldığı bir araç varsa hali hazırda olanlardan birini de alabilirsin." Yolcu kapısını açmak için önüme geçtiğinde kafamı sağa sola salladım. "Peki, yeni araba istiyorsun." Açtığı koltuktan içeri girip silahımı onun torpidosuna koydum, gülümseyerek kapımı kapattı ve açık kalan şoför koltuğuna geçti.

Dışarıdan gelen birkaç telefonun zil sesini boğuk duyuyordum, muhtemelen ölen adamlarına ulaşmak isteyen Tuğra arıyordu. Barkın aracı çalıştırdıktan iki dakika sonra tam parçalanmış aracın yanında durdurdu ve inerek kapıyı ardından sertçe kapattı. Yere yığılan cesetlerden birinin kan olmuş parmakları arasında titreyen bir telefon vardı. Camı aşağı indirerek onu izledim. Telefonu açtı ve bana doğru yaklaşıp camımın hemen önünde durarak kolunu camıma yasladı. Gelen ses Tuğra'nındı. Sesi kısılmış acıyla inlermiş gibi çıkıyordu.

"Neden açmıyorsunuz telefonları? Ölmek mi istiyorsunuz?"

"Sorularının cevaplarını alamayacak olman ne üzücü, zahmet etme öldürme işini yerine ben hallettim." Gözleri kısılırken dudakları keyifle kıvrıldı. Tuğra'nın bir yenilgisini daha yüzüne vurmaktan keyif alıyordu, keşke bu keyfi bende tadabilseydim. Keşke kelimeler dudaklarımdan çıksaydı da kulaklarına sesimi mühürleseydim. Küçükken sıktığı her kurşun sesini şimdi dudaklarım arasından ona ateşleseydim.

"Barkın."

"Bey'e ne oldu? Resmiyeti ihlal edersek size eskisi gibi davranmayabilirim." Tuğra'nın sesi kısa süreliğine kesildiğinde Barkın'ın tebes-

Kitaplık Rafı

sümü genişledi ve eli kabanımın içinden yarama doğru ilerledi. Dudaklarını kıpırdattığında gözlerimin ilgi odağı o olmuştu.

"Acıyor mu?" Kafamı olumsuzca salladım. "Nereye giderseniz gidin, sizi bulabilirim. Bu da iplerin elimde olduğunu gösterir. Resmiyeti zaten Yeval'i aldığınızda ihlal ettiniz."

"Konuşmalarınız çok saygısızca."

"Eski başbakan olarak bunlara alışkın olmayabilirsiniz ama adı üzerinde eskisiniz, artık siyaset adamı değilsiniz ve Yeval'i almadığım sürece sizi düşmandan başka bir şey olarak görmeyeceğim."

Telefon kapandığında ışık tekrar yandı, Barkın'ın dudakları düz bir hal alırken kaşları çatılmıştı. "Bu kadar kendine güvenmesinin bir sebebi olmalı, kendinden bu kadar emin olması kuşku uyandırıcı." Telefonu kenara fırlatarak gömleğinin ilk düğmesini açtı. Bu soğuğa rağmen nasıl sıcaklayabiliyordu anlamıyordum.

Camıma yasladığı elini indirerek tekrar şoför koltuğuna geçerken onu izledim. Haklıydı, yerimizi bulma konusunda nasıl bu kadar kendinden emindi ve doğru söylüyordu aklımı karıştırıyordu. Benim Kutay'a gittiğimi nereden biliyordu, nasıl bu kadar hızlı hareket etmişti,anlayamıyordum.

Muhtemelen Barkın'ın da eve gidene kadar araba sürerken ki sessizliği bu sebeptendi, o da düşünüyordu. Yanımızda bir ajan olsa bile benim nereye gittiğimi bilmeden nasıl söyleyebilirdi. Nereye gittiğimi takip cihazı haricinde Barkın bile bilmiyordu.

Dudaklarımı ısırarak vitesi tutan dövmeli eline baktım, tırnak izlerim daha yeni geçiyordu. Hilal şeklindeki izlere gülümseyerek pencereye döndüm. Eve kadar yolumuz biraz uzundu, elini uzatıp radyoyu kısık sesle açtığında Billie Eilish çalıyordu. Ben en çok Lana Del Rey sevsem de bu kadının şarkılarının tınısını da seviyordum.

Dudaklarımı kıpırdatarak eskiden bu şarkıları söylediğim zamanları anımsadım, pencere yansımasından izlediğim gözlerimde o anlar canlanıyordu ama pencereden yansımama bakan Barkın bunları göremiyordu.

Görmemesi zaten çok daha iyiydi, birilerine yaralarımı açmak her zaman bıçağın ucunu kalbime değdirmek gibi hissettiriyordu ve o bıçak kalbe girdiğinde çok acıtıyordu.

Derin bir nefes alarak yaralı kolumu hareket ettirmeden pencereye

Kitaplık Rafı

doğru daha çok döndüm. Dışarısı kararsa da sokak lambaları ve mağaza ışıkları yolları aydınlatmaya başlamıştı. Kulağımda takılı olan kulaklık cızırdadığında irkildim. Onun kulağımda olduğunu bile unutmuştum. "Adamlarımızdan haber geldi, Ulaç Bey cesetleri ve parçalanmış arabaları ortadan kaldırıyormuş." Vuslat'ın sesi gergin geliyordu, kısa sürede sesi kesildiği için daha fazla kanıya varamadım.

Müzik son bulup yerini başka bir erkek sesi doldurduğunda Barkın boğazını temizledi. "Benim peşime düşmelerinin nedenini biliyorsun değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Beni alabilmek için onu önümden çekmek ya da ortadan kaldırmak zorunda olduklarının farkına varmışlardı. Asıl soru beni neden bu kadar çok istedikleriydi.

Barkın'ın vitesin yanında duran telefonunu alarak notlarına girdiğimde gözü yol ile telefonun arasında gidip geldi. "Seni karşılarına alacak kadar beni istemelerinin sebebi ne?"

Barkın'ın direksiyonu kavrayan eli sıkılaştı, derin bir nefes verip bir elini alnına uzatarak ovuşturdu. "Açıkçası bende tam olarak bilmiyorum, doğru olması zor olan bir tahminim var ama eğer doğruysa... Seni tek isteyen Tuğra olmayabilir."

Kaşlarım çatıldı, bedenim pencereden ona döndü. "O da ne demek?" yazdım ekrana.

"Senin tahtadaki yerin başından beri piyondu ama sanırım bunu değiştirmek isteyen tek ben değilim, seni istemelerinin sebebini tek bir şekilde öğrenebiliriz."

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Ortamızda duran silahı alıp bana doğrulttu. "Öbür tarafı yoklamaya ne dersin? Kısa süreliğine."

Gülerek elimi namlunun ucuna sardım ve silahı indirdim. "Şimdi değil ama eğer biraz daha uğraşmamıza rağmen sebebini öğrenemezsek sana bir mezar taşı yaptırmayı düşünüyorum. Kendi mezarını kazmak ister misin?" Dudaklarındaki gülüş silinip yerini huzursuz bir ifade sardı. Silahı dizine yaslayarak dikkatini tekrar yola çevirdiğinde kurumuş dudaklarımı yaladım.

"Leman konusunu unutuyorsun, önceliğin o olmalı." Yazdıklarımı okurken, "Sana bu konuda bir fikrim olduğunu söylemiştim hatırlıyor musun?" diye sordu.

Kitaplık Rafı

Korku içinde ona baktım, bugünden sonra ve onun önümde duruşlarını gördükten sonra aslında göründüğü kadar yumuşak olmadığı zamanları da öğrenmiştim. Açıkçası onun zekâsı beni ürkütüyordu çünkü zekâsını gizliyordu ayrıca o bir siyaset adamıydı. Zekâ onun en ön planda olan özelliği olmalıydı.

Dudaklarını araladığında tırnaklarımı tenimde gezdirmeye başladım, dudaklarını yalayarak uzaktan görünen evin orman yoluna saptı. "Bu planın ana hedefi Dolunay, onu kendime borçlu hale getirmeliyim."

Yüzümü *bu sana ne katacak* dercesine sorgular şekilde salladım. Dolunay'ı kendine borçlu hale getirmeyi nasıl başarmayı umuyordu merak ediyordum ve neden Dolunay'dı?

"Yüzük Çakır Alabora'nın ise ve yüzük ablana verildiyse bir mazileri olduğu ya da birbirlerini yakından tanıdıkları anlamına gelir. Eğer Dolunay bana borçlanırsa karşılık olarak ondan Leman'ı isterim. Emin ol Çakır Alabora'dan onu alması yirmi dört saatten fazla sürmez."

Kafamı olumsuzca sallayarak ekrana büyük harflerle *SAÇMALIYORSUN* yazdım.

"Öyle mi?" İki kaşını hayretle kaldırıp bana bakarken hızını düşürdü ve kapıların korumalar tarafından açılmasını bekledi. "Öyleyse bir deneyelim, eğer dediğim doğru değilse kaybedecek bir şeyimiz yok."

Açılan kapılardan içeri girip arka kapının önünde aracı durdurdu.

"Senin ilk düşündüğün şey silah olurken..." Aracından çıkıp benim tarafıma geldiğinde iç cebinden bir telefon çıkardı ve kırılmaz camında çatlak oluşan telefonum açtığı kapımdan bana doğru uzatılıyordu. "Benim ilk düşündüğüm şey telefonun oldu."

Uzattığı telefonu alıp araçtan atlayarak indim, fazla yüksek olduğu için boyum normal inmeye pek de müsait değildi. Ardımdan kapıyı örterek dış kapıyı açtığında değişen korumaları izliyordum. Hepsi robot gibi dümdüz etrafı inceliyorlardı, göz teması bile kurmamışlardı. Onlara son kez bakıp telefonu cebime atarak Barkın'ın açtığı kapıdan içeri girdim, sıcaklık anında tenime hücum etmişti. Barkın'la aynı anda paltolarımızı çıkarıp astık, kolum akan kan damlalarından ötürü ıslanmıştı.

Nemli kalan kanlı elimi tutarak beni saatler önce saçımı kuruttuğu

Kitaplık Rafı

banyosuna ilerletirken ona direnmedim, aceleci veya kaba değildi. Nazik dokunuşları beni cezbediyordu.

Açtığı kapıdan dışarı lavanta kokuları yayılmaya başlarken aynanın önüne geçip kalçamı lavabo mermerine yasladım. Dolabı açarak yardım çantasını çıkardı ve gerekli malzemeleri yanıma dizdi. Önce ıslak pamukla kanı temizledi ardından artık tepki vermemeye alıştığım acı verici tentürdiyot olan pamuğu yarama bastırdı. Bunu yaparken yüzümü saniye saniye izliyordu, acı eşiğimi ölçüyor olduğunu tahmin ederek mimik oynatmamak için direndim.

Dakikalar sonra pamuk, yırtık gömleğimden görünen yaranın üzerinden çekildi ve o sarhoş edici nefesi tenime çarpmaya başladı. Bir kış rüzgârı gibiydi, belki de gündoğusuydu. Evet kesinlikle nefesi gün doğusu gibiydi, soğuk bir rüzgârdı.

"Parçanın kalanını yırtmam gerekli, saracağım." Kafamı sağa sola sallayarak gömleğin önünü açtım ve çıkarıp yarım atletle karşısında durdum. "Ben onları bir sanıyordum," diye mırıldandı. Gülümsedim. "Baştan neden çıkarmadın, uğraşıyorum." Sesinde yarı sitem yarı eğlence vardı ama yüzü sesinin aksine huzursuzdu.

Omuz silkerek hâlâ yanmaya devam eden kolumu ona uzattım. Gazlı bezi çıkarıp makasla göz kararı kesti ve dikkatle koluma sarmaya başladı, son dokunuşla bezi tutturduğunda yapması gereken bitmişti.

Malzemeleri yavaş yavaş toparladığında sağlam elimi gömleğine uzattım. İnce gömleğinin altında saklanan kaslarını ve nefes alışverişini hissedebiliyordum, hem de hiç olmadığı kadar.

"İyi misin?" yazarak en son soru işareti çizdim tenine. Kafasını olumsuzca sallayarak derin bir nefes verdi. "Değilim."

Kaşlarım verdiği cevapla çatıldı. "Sende değilsin," diye ekledi. Doğruydu iyi değildim, *iyi değildik.*

Tırnak ucumu gömleğine bastırarak, "Neden o zaman iyiyim, iyiyiz dedin?" yazdım bu kez de. Sabırla her yazdığım kelimeyi bekledi ve benimle tekrar edip doğruluğundan emin oldu. Kirpiklerimle ona doğru olduğunu gösterecek kadar ardı ardına kırparak onay verdim. "Çünkü bunu duymaya ihtiyaçları var, aksi halde duygularıma yenik düşeceğimi düşünebilirler."

"Düşmez misin?" Cümle uzadıkça aşağı iniyor tekrar yukarı çıkı-

Kitaplık Rafı

yordum. Her dokunuşumla kasları gerilse parmaklarım titrese de ikimizin sessiz nefesleri lavanta kokusuna bulanıyordu ve tek konuşan oydu. "Düşmemeliyim," dedi kıyamet alametini andıran gülümsemesiyle.

Onu onaylar bir işaretle göğsüne tik attım. "Acıyor mu?" diye mırıldandı elini sargımın üzerinde gezdirirken. İki işaret parmağımı çarpı şeklinde göstererek doğruldum. "Beraber yemek hazırlayacaktık," diyerek iç çekti ardından, "Yarın gece?" diye sordu. Kirpiklerimle ona onay vererek duruşumu dikleştirdim. O da adımlarını geri çekerek elini ensesine attı ve kafasını sallayarak önden çıkmamı işaret etti. Saat gece yarısına geliyordu.

Aralık kapıdan çıkarak gömleği avucumda buruşturdum. Cebimdeki telefon ben merdivenleri çıkarken titremeye başlamış odama girmeme rağmen titremeyi kesmeden devam etmişti. Telefonu çıkarıp gömleği kenarda bıraktığım bornozun üzerine attım. Arayan Kutay'dı. Onun aramasını bir gün açacağım hiç aklıma gelmezdi çünkü eskiden aramalarını hep reddeder söylemek istediği her şeyi mesajla okuyup ona görüldü atardım, sesini duymaya pek tahammüllüm olmazdı. Şimdi ise onu tanıdığımdan beri ilk kez aramasını açıyordum.

"Yeval, yaralandın mı? Yere damlayan kanlar birbirine karıştı her yer berbat halde." Aptal gibi cevap bekliyor olamazdı değil mi? "Şey, işaret versene evet ya da hayır diye."

Elimi alnıma vurup ovuşturdum. "Bu iyiyim demekti sanırım." Sinirden kıvrılan dudaklarımı görmediği için mutluydum. "Güzel çünkü sana kötü haber vermek için aradım, buraya saldırı düzenleyen ve sizin peşinize takılan adamları alt ederek kurtulduğunuzu zannetmiş olabilirsiniz ama maalesef pek öyle olmadı. Selcen Dolunay'ın yanına gitti çünkü başın dertte. Seni gafil avlamak için bu saldırıyı düzenleyenin sen olduğunu söylediler, orada tek kalmanı hedefliyorlar. Beni de şahit yaptırmak için karakola götürdüler ama kaçtım, o yüzden ifadelerini doğrulayacak birinci kişileri yok ama yine de senin adına bir arama emri çıkartıldı. Arkanı kolla, güvenli bir yere geçtiğimde seni tekrar arayacağım çünkü sayende artık bende aranıyorum."

Sözlerini öyle hızlı ve nefessiz kurmuştu ki onu dinlerken sadece boş boş aynadan şaşkın ifademe bakabilmiştim.

Kitaplık Rafı

Bu olamazdı, dalga geçiyordu. Lütfen dalga geçtiğini söylesindi.

Mesajlara girip, *'Nereye gidiyorsun, nerede güvende olacağını düşünüyorsun*?' yazdım.

"Merak etme beni bulsalar da gelip alamayacakları kadar güvenli birinin yanına gidiyorum, Barkın kadar güçlü bir adam diyebilirim. Umarım beni kapıdan döndürmez, şimdi kapatmam gerek. Çok dikkatli ol."

Telefonun kapanışıyla ışık yüzümü aydınlattı, çekili perdenin arkası zaten karanlık olduğu için odam zifiri karanlıkla dolmuştu. Yatağın ucuna oturup şaşkınlığımı yaşamak için kendime izin verdim. Dakikalar sonra ise telefonu yatağın üzerine bırakıp ellerimi saçlarımın arasından geçirerek alelacele odamdan çıktım. Merdiven ışıkları adımımla aydınlandı ve salona varmamla kapandı. Işıkların hepsi kapalıydı. Boydan boya cam karla kaplanmış yokuşu ve sağı solu saran çam ağaçlarının manzarasını ayaklarımızın ucuna sermişti.

Koridorun ucunda kalan kapalı kapıya bakıp kafamı olumsuzca salladım ve satranç tahtasının önüne gelip beyazların olduğu yere oturdum. Salon girişine arkam dönük, içki dolabına çaprazlama duruyordum. Barkın'a haber vermek için inmiştim ama böyle bir günün ardından daha kötü bir haber vermek istemiyordum. Belki yorgun belki de uykuluydu, bu konu yarın konuşulabilir diye düşünüyordum.

Oynanmış ve berabere kalınmış taşların beyaz olanlarını yerlerine yerleştirirken arkamdan adım sesleri yavaşça gelmeye başladı. *Ağır adım atan bot sesleri.*

Barkın gibi yavaş ve dikkatli değil, *Karmen gibi ağır ve keskin.*

Nefesimi tutarak taşlarımı geri dizmeye devam ettim. Bedeninin arkasını göreceğim açıdan içki dolabından iki kadehi parmaklarıyla sıkıştırdı ve bir kırmızı şarap şişesini alıp önünü bana dönerek karşıma oturdu.

Şapkası burnuna kadar olan yerleri kapatsa da çenesi açıktaydı. Dudaklarının oynayışından yine sakız çiğnediğini düşünmüş oynayan keskin çenesiyle buna ikna olmuştum. Kadehleri tahtanın kenarına bıraktı, şişeyi açıp kadehleri yarıya kadar doldurdu ardından ağır şekilde kapağını kapatıp siyahları kendi yerlerine dizmeye başladı.

"Arama emrin hayırlı olsun." Ona bakmamaya özen göstererek gülümsedim, hareketlerini ve ellerini inceliyordum. Yüzüne bakmamaya

Kitaplık Rafı

özen gösteriyordum çünkü yüzünü sakladığı belliydi ve bakmaya çalıştığımı anlar anlamaz giderdi. Gitmesini istemiyordum. Kendi taşlarını dizdikten sonra derin ve sesli bir nefesi havaya bırakıp kenarda duran defter kalemi bana uzattı.

"Ben de işaret dili bilmiyorum, cahilliğimi mazur gör." Uzattığı elindeki dövmelere baktım, Barkın ile birbirine çok benziyordu. Sadece kelimeleri farklı gibiydi ama stilinden kelimeleri ayırt etmek zordu.

Dudaklarımı yalayarak kâğıt ve kalemi kendi yanıma çektim. "Ablanın seni satmadığına inandığını biliyorum, Barkın da buna inanıyor ama ben insanlara inanmam." İlk hamlesini yaptıktan hemen sonra arkasına yaslanarak kadehini parmakları arasında sıkıştırdı. "Adamların hepsini tek tek elimden geçirdim, hepsi ölü ama biri bile ölmeden önce tek kelime etmedi."

Defteri alıp öfkemi zapt ederek, "Belki de düşündüğünden daha sağlam adamlardı." Yazdım. "Belki de patronlarına ihanet etmek yerine ölmeyi tercih ettiler." Defteri önüne ittirerek okumasını bekledim. Güldü. *Sadece güldü.*

"Ya da gerçekten bir şey bilmiyorlardı." Ben de hamlemi yaptım ve beklemeden karşılık verdi. Piyondan sonra oynadığı ilk hamle atıyla olmuştu. Kadehin beline parmaklarımı dolayarak yıllarca bekleyerek tatlanan içkiden büyük bir yudum aldım.

Onun ardından bende atımı kullandım, o sağı ben solu tercih etmiştim. "Yarın evin tamamı taranacak, eğer bir şey çıkmazsa..." Diğer atını da ortaya çıkardıktan hemen sonra eliyle kale taşının üstüne iki kez vurdu. "Ablandan şüphelenmeye başla. Unutma ki bizim dünyamızda iyilikler asla durduk yere yapılmaz. Eğer kan bağın yoksa tabii, sizin kan bağınızın olmadığı da aşikâr."

Defteri bacağıma çekip, "Bizim dünyamızda kan bile iyilik için yeterli olmayabilir." Sözlerini yazıp defteri ona kaldırdım. Bu onu denemek için yaptığım bir şeydi. Defteri ona uzatmadım, havaya kaldırdım. Görmek için yüzünü kaldırması gerekliydi ama bu oyuna kanmadı, deftere elini uzattı ve sayfayı yırttı dizinin üzerine çekti. Okuduğu yazıya gülümsedikten sonra "Haklısın," diyerek kâğıdı katladı ve iç cebine koydu. Bu hamlesi kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Kitaplık Rafı

Yine de ona bir şey belli etmedim, kadehimden bir yudum daha aldım ve oyunuma devam ettim. Hamleme karşı kalesini kullandı ve ortaya çıkardığım filimi yedi. Diğer filimi de çıkardım, karşılığında atını öne sürdü. Dışarıdan gelen ışık kadar aydınlanan tahtayı dikkatle izledim. Hangi hamle daha kârlı olur diye düşünüyordum ki Karmen ayaklandığında dikkatim dağıldı. Karşıdaki çekmecelerden birinden ıslak mendil çıkardı ve karşıma tekrar oturarak çıkardığı üç ıslak mendili bana uzattı. "Bu görüntü her ne kadar beni rahatsız etmese de henüz dünyamızda yenisin. Alışma evreni ağırdan al." Uzattığı ıslak mendilleri alıp sırayla kurumuş kanları temizledim, Barkın üst kısmı temizlemişti ama dışarıdan içeri sızan ışık yeterli olmamış olmalı ki parmak ve bilek kısmımı görmemiş, unutmuştu. Islak mendille her kısmı özenle temizledikten sonra kanlı olanları kenara bıraktım ve Kalemle Karmen'in atlarından birini yedim. Vezirini öne çıkardı, yemek için hamle yaptığımda ise taşlarımın üç tanesini ardı ardına kaybettim. Sadece piyonlarım kalmış sayılırdı, bir de vezirim.

Onun ise benim aksime birçok taşı tahtadaydı.

"Piyonlar neden sona geldiklerinde istedikleri taş olabilirler biliyor musun?" Piyonlarımdan birini istediğim taşa dönüştürmem için arada bir siyah kare kalmıştı. Gözlerini ona diktiğini düşünerek bakışlarımı piyonuma indirdim. "Diğer taşların hiçbirinde böyle bir hak yokken piyonda var, çünkü piyon gizli bir silahtır." Hamlesinin ardından piyonumu sona getirerek kalemi yerine koydum. Bu hamleme gülümsedi. "Unutma ki en güzel şeyler de hep sona saklanır. Sakın kendini küçümseme ve piyon olmaya devam et."

Ben piyonumu kaleye dönüştürmekle ilgilenirken o da açıkta bıraktığım veziri filiyle yedi, benim bir sonraki hamlemle vezirini yemem ise ona geri dönülemez bir galibiyet vermişti.

"Şah ve mat," diye fısıldadı. Şahımı yediği piyonuna baktım, kesinlikle aptal gibi oynamıştım. Acele davrandığımdan ve dikkat etmediğimden etrafımı sardığını fark edememiştim. Üstelik o Barkın gibi akıl karıştırıcı bir kokuya sahipte değildi. Sadece naneli sakız kokuyordu, ferah ve temiz.

Kokusunun ağır olduğunu düşünmüştüm ama aksine hafif ve yumuşak bir kokuya sahipti.

Kitaplık Rafı

Elindeki siyah piyonla beyaz şahımı yere düşürdüğünde nefes verip elimi uzattım. Uzattığım elime bakıp gülümseyerek dövmeli parmaklarını avucuma sardı ve sıktı. "Sana almayı düşündüğüm hediye yarın kapında olacak, uyandığında ilk işin kapı önüne çıkmak olsun. En az benim kafesi beğendiğim kadar beğeneceğini garanti ederim." Ellerimiz ayrılırken ağır şekilde kalktı ve altı çamurlu botlarının sesi duyuldu. Az kalan kadehi kafasına diktikten hemen sonra benim ondan önce bitirdiğim kadehi aldı ve ikisini ince belinden tutarak gitmeye başladı. Onun hemen arkasından ayağa kalktım, mutfağa yöneldi ve on beş dakika boyunca geri gelmedi. Adımlarımı mutfağa yönlendirdim. Buzdolabının üzerine, "*sogni d'oro, impegnare*" yazılmış bir kâğıt yapıştırılmıştı. Altında da K. imzası vardı.

Kâğıdı dolaptan çekip alarak açık balkon kapısına baktım, gitmişti. Tam bir hayalet gibi sessiz sedasız rüzgâra karışan toz misali kaybolmuştu.

İlerleyip açık mutfak balkon kapısını kapattım ardından elimdeki notla odama geri çıkmaya başladım. Karmen benimle aynı anda arama emrini öğrendiğine göre Barkın'a da haber vermiş olmalıydı ama Karmen'in böyle rahatça gitmesine ve Barkın'ın odasından çıkmamasına bakılırsa ya adresimizi polise vermemişlerdi ya da gün doğar doğmaz kapımıza dayanacaklardı.

Işıkları yanan merdivenlerden çıktıktan hemen sonra yatağın üstündeki telefonumu aldım ve çeviriye girip kâğıdın resmini çektim.

Tatlı Rüyalar, Piyon.

Telefona düşen Selcen ve Dolunay'ın mesajlarına bakmadan ekranı kilitledikten hemen sonra yatağa geri attım ve gece yarısı olmasına rağmen yatağa girmeyi reddederek manzarayı gören camıma ilerledim. Yansımamda gördüğüm kendim olsa da zihnim orada tek bir bedeni görüyordu, bir erkek bedenini. *Çakır Alabora'yı.*

Söyle bakalım Çakır Alabora, sen gerçekte kimsin ve neden beni kolluyorsun?

Senin bana yaptığın iyilikten çıkarın ne?

Kitaplık Rafı

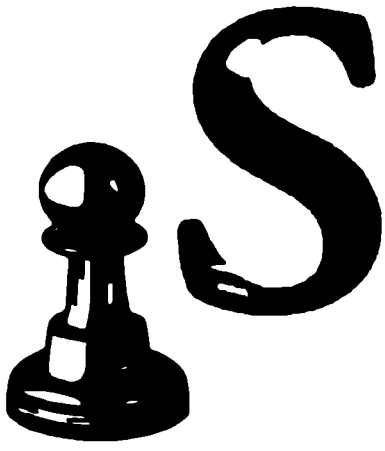

8. BÖLÜM

Sen Bana Kalırsın

Elimdeki kahve fincanından tüten dumana baktım. Perdeler iki yana ayrılmıştı, iki saat belki uyumuştum, pek emin değildim. Açık alanda geceden vazgeçen gün doğuyordu. Güneşin doğuşunu bugün kaçırmamıştım ve gördüğüm kadarıyla Barkın da bugün gün doğumunu izlemekte bana eşlik ediyordu çünkü on beş dakikadır sessizce arkamda dikiliyordu. Gece boyu Çakır Alabora'yı düşünerek uykumu fazlasıyla kaçırmış sonunda uyuyabildiğimde ise iki saat sonra aynı düşünceyle geri uyanmıştım. Aşağı inip kendime kahve yaptığımdan beri benimle denk gelmese de evin içinde dolaşan Barkın da uykusuzdu.

Göz altlarının hafif halkalanmasından ve ifadesiz yüzünden bunu anlayabiliyordum. Yine de onun önüne geçmemiş konuşmaya çalışmamıştım. Sadece sıkı bir at kuyruğu yapmış yüzümü yıkamış gün doğumunu kaçırmamak için buraya inmiştim. Bana eşlik edeceğini hiç düşünmemiş olsam da bu güzeldi, arkamda olduğunu bilmek güzel hissettiriyordu. *Özellikle uykunun haram olması gereken gecelerde.*

Gün doğduğunda ve etraf aydınlığa döndüğünde adım sesleri yanıma varana dek devam etti, tam yanımda durup benim gibi omzunu camın köşesindeki duvara yasladı. Bedeni benim ona dönük olduğum gibi bana dönmüştü. "Güneşe baktıktan sonra neden bir süre göremezsin biliyor musun?" diye mırıldandı. Gözleri üzerimdeydi, bakışlarından yorgunluğu okunuyordu ve bunun sebebi karşımda belki de tanıştığımızdan beri

Kitaplık Rafı

ilk defa maske takmamasıydı. "Çünkü fazla ışıkta en az karanlık kadar kör edicidir." Yüzümü yere eğerek gülümsedim.

Birçok konuda aynı fikirde olduğumuz insanlar olabilirdi ama baktığımızda aynı şeyleri gördüğümüz insan sadece ruh eşimizdi ama ben bir ruhum olduğundan henüz emin değildim, ruhu olmayan birinin ruh eşi de olamazdı.

Kafamı ayak ucumdan geri kaldırdığımda Barkın'ın güneşi sollayan o gözleri tenimi cayır cayır yakmıştı. "Garh'ın tasarımcısını dün ölü bulmuşlar, üzgünüm. Üvey ailenin ölümüne sebep olan kişiyi bulmak için elimizdeki en büyük şanstı." Yaslandığım duvardan doğruldum. "Defter yok, tenimi kullan." Eliyle ilk iki yakası açık göğsünü gösterdi ve yaklaşmamı işaret etti.

Ona yaklaştım, kokusu her zamankinden az dağılıyordu sanki hepsi tenine gömülü gibiydi.

Tırnak ucumu dokunuşumla kırışan gömleğine değdirdim. "Kazara mı, kasten mi?"

"Kasten, zehirlenerek ölmüş."

"Aynı..." devamını yazmadan elimi kavradı. "Aynı korumayı öldürdüğümüz gibi." Kafamı aşağı yukarı sallayarak yüzümü cama çevirdim ve güneşin beni kör etmesine izin verdim. En azından o sadece gözlerimi yakıyordu, yanımdaki güneş tüm hücremi yakma kapasitesine sahipti.

Asıl korkunç olan ise buna benim izin vermemdi, *yakan o değildi yanan bendim.*

Elimin üzerindeki sıcak parmaklarını yavaşça üzerimden çektiğinde elim boşluğa düşerek aşağı kaydı. Barkın üzerinde duran dünkü gömleğiyle saçı başı dağılmış halde ilk kez karşımda duruyordu. Bileğindeki saate bakmak için kolunu aramızdaki boşluğa uzattı. Derin bir iç çekerek bileğini geri indirdikten hemen sonra, "Bir saate çıkacağım, çıkmadan odanı kontrol edeyim mi?" diye sordu.

Ona üstünü işaret ettim, kendine çekidüzen verdikten sonra neden olmasındı?

Gözleri işaret ettiğim yüzüne ve kıyafetlerine kaydı ve gülerek, "Ben bir duşa gireyim," dedi. Ona hak verircesine kafamı sallayarak arkasından ilerlemeye başladım. Duraksadı, salonun ortasında bana döndü. Tek

Kitaplık Rafı

kaşımı kaldırarak ona baktım, giderken açmaya başladığı düğmeleri fark etmemiştim. Bir parmağıyla açtığı düğmeyi tutuyor önünü kapatıyordu. "Sen?" Ona solumda kalan mutfağı işaret ettim parmağımla. "Ha." Boğazını temizlerken elini tuttuğu açık düğmeleri arasından yine o kahverengi noktaları gördüm, gördüğümü fark etti.

Elimi bir düğmesinin üzerine koyarak hafif araladım, boynundan uzanan benekleri sık ve sığ olarak karışık şekilde tüm göğsünden karın kaslarına uzanıyordu. Elimle vücudunu işaret ederek sorguladım, bu bir hastalık mıydı yoksa zararsız bir şekilde teninde olan basit benekler miydi? Daha önce boynundan uzandığını görmüştüm ama nereye kadar devam ettiğini düşünmemiştim.

Yüzünü sanki bundan utanıyormuş gibi yere eğdi, eğer bu sağlığına zararlı bir durum değilse önemsiz olmalıydı ama görünen oydu ki onun zayıf noktalarından biri lekeli vücuduydu. "Doğum lekelerim." Gömleği tutan elini yavaşça aşağı kaydırdığında gömleğin önü düz şekilde açıldı, içeride şekillenen ve bir sık bir sığ dizilen kahve noktalarına baktım. Parmağımı kaldırırken gözlerim ondan izin istiyordu. Elini kaldırıp parmağımı kavradığında izin vermeyeceğini düşündüm ama beni yanılttı. Parmağımı sıcak teninin üzerinde bıraktı ve ellerini geri çekti. İşaret parmağım diğer parmak uçlarımla beraber zikzak gibi hissettiren teninde gezindi.

Farklıydı, farklılığıysa ölümcüldü.

"Tiksinmedin," diye mırıldandı. Tatlı olarak adlandırabileceğim bir gülümsemeyle bakışlarımı ona kaldırdım, dik dik baksam da dudaklarım kıvrılmıştı. Aptallığı uykusuzluğundan olmalıydı.

Elimi noktalı teninde gezdirip, "Bu tiksinç bir şey değil," yazdım. "Öyle mi?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım ve omzumdaki yarayı ardından onun bedenindeki lekeleri işaret ettim.

"Eğer uzun cümle kuracak olursan, defter arama ellerini kullan. İşaret dili biliyorum." Ellerim göğsünden kayıp kemerine çarparak boşluğa düştü. Gözlerimdeki tatlılık şaşkınlıkla değişirken kirpik kırpışım gerekli olduğundan daha da arttı. "Yani artık biliyorum, Vuslat'tan biraz ders aldım. İlerlemek için zamana ihtiyacım var." Tek kaşımı kuşkuyla kaldırdım, böylesine kısa bir süre içinde öğrenmiş miydi gerçekten? *Hem de onca şey olurken.*

Kitaplık Rafı

Ellerimi onu test etmek için kaldırdım. "Tiksinç olmasının aksine güzel bir şey." Ellerimi çevirirken gözlerime onay istercesine baktı. Kafamı sallayarak devam ettim. "Çünkü tenimizdeki her iz bizi diğer insanlardan farklı kılıyor."

"Son işareti anlamadım." Gülerek son kısmı üzerine yazdığımda cümleyi birleştirdi ve derin bir nefes verip, "Haklısın," diyerek bana katıldı.

Ellerimi kaldırdım. "Benim de doğum lekem var."

"Öyle mi?" Gözleri daha önceki şaşkınlıklarından çok daha farklı bakışa bürünmüştü, Kaşları neredeyse saç dibine yaklaşacaktı. Bu halini yadırgasam da sormadım. Onun yerine, "Ben lekelerimi ve izlerimi seviyorum. Bedenime ve bana aitler çünkü," dedim.

Dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı ardından bir elini ensesine koyarak ovuşturdu. "Şimdi sen gidip duş alıyorsun, ben de kahvaltı hazırlıyorum."

Kafasını olumsuzca salladı ve tam arkasından açılan kapıya dönerek gelen Ezher'i işaret etti. "Şefimiz geldi." Ezher ne olduğunu anlamayarak ikimize bakıp başıyla selam verdikten hemen sonra Barkın, "Gidiyorum," diyerek bana son bir bakış attı ve Ezher'e tamamen dönmeden önce gömleğinin önünü yine eliyle örttü. Ezher bakışlarını ona koşan Latte'ye çevirdiği için Barkın gidene kadar onun bu halini görmemişti.

Kapı kapanma sesi gelene kadar da bakışlarını kedimden çekmedi. Barkın sonunda odasının kapısını örtünce Latte'yi bıraktı ve bana döndü. "Siz geçin Yeval Hanım ben kahvaltıyla sofrayı hazırlayayım."

Cevap beklemeden mutfağa yöneldiğinde bana dönen Latte ile kısa süre bakıştık ardından aynı anda peşinden mutfağa doğru yürümeye başladık. Kapının eşiğine gelene dek bizi fark etmese de dolabı açar açmaz sesimizi duydu ve bize döndü. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı olumsuzca sallayarak yardım edeceğimi işaret ettim. İtiraz etmek için dudaklarını araladı ama ona parmağımı salladığımda sustu. Sonunda biri sözümü ikiletmeden dinliyordu.

Sırayla tek tek peynir, salam ve zeytin gibi kahvaltılıkları çıkardı, ben de tabak çıkararak ellerimi yıkadım ve tek tek doğramaya başladım. Ezher Vuslat'a göre çok daha sessiz kalıyordu, sadece görev icabı

Kitaplık Rafı

hareket ediyor gibiydi. Onu kaşla göz arasında bir kez daha inceledim, yaşına rağmen gerçekten dinç bir yapıya sahipti ve saygı onun için en önemli şey gibi görünüyordu. İşini bu kadar sevmesi hem güzeldi hem de korkutucu.

Doğradıklarımı kenara ayırarak tabaklara koydum, kalan paketlerin hepsini dolaba geri yerleştirmeye başladım. Ezher de ocak başına geçmişti. Tabakları tepsiye koyarak salondaki masaya götürürken benim gitmemi bekledi ve göz ucuyla gördüğüm kadarıyla ben mutfaktan çıkar çıkmaz ceketini çıkarmaya yeltendi.

Belki de saygı konusundaki bu hassasiyet ona patronundan bulaşmıştı.

Peşimden gelen Latte'nin poposuna hafif vurarak onu öteye ittirirken güldüm ve ileri adımlayıp tabakları masanın iki yanına yerleştirmeye başladım. Tabak sesleri burayı ölü evi olmaktan kurtarıyordu. Hadi ben konuşamıyordum, diğerleri neden hiç konuşmuyordu? Bu sessizlik onların da içini sıkmıyor muydu? Miyavlayan Latte'ye bakarken kafamı eğdim ve anlamayacağını bile bile, "Değil mi aşkım?" işareti yaptım.

Patisini havaya kaldırdı, gülerek önünde eğildim. Ellerimi kafasma uzatarak nazikçe okşadım. "Sanırım öyle aşkım diyor." Latte, ona uzattığım elimin altından koşarak Barkın'ın paçalarına gittiğinde hem beni böyle satmış olmasına hem de Barkın'ı fark etmeyecek kadar odağımı bozmasına sinirlenmiştim. Ben eğilmiş ellerimi dizlerime sarmış vaziyetteydim, o da uzun boyuyla tam arkamda dağ gibi dikiliyordu. "Sen yeni öğrendiğine emin misin?"

"Yine son dediğini anlamadım," diye mırıldanarak önüme doğru adımladı, benim gibi eğildi ve dizine atlayan Latte'yle oynamaya başladı.

Kafamı *bir şey yok* dercesine salladım. Dakikalar sonra Ezher ceketi üzerinde ve önü iliklenmiş şekilde elinde tepsiyle geldi ve ortaya patates, omlet ve pankek tabaklarını koydu. Onu orada bırakalı en fazla on beş dakika olmuştu ve hepsini yapmış mıydı?

"Afiyet olsun. Dışarıdayım efendim."

"Eline sağlık." Ezher bana gülümseyerek kapıya yöneldiğinde arkasından doğrularak yaptıklarının gerçek olup olmadığına inanamayan

Kitaplık Rafı

gözlerle baktım. Hepsi leziz görünüyor beni ye diye adeta çığlıklar atıyordu. Köşedeki sandalyeme aç karnımın yönlendirmesiyle yürümeye başlarken Barkın'da Latte'yi dizinden indirdi ve doğrularak önüme geçip sandalyemi çekti. Üzerine bugün açık gri bir takım giymişti, kol düğmeleri kırmızı değil gümüştü. Benim üzerimde de yine elbise vardı, kırmızı bir tarafı uzun bir tarafı kısa tülden bir elbiseydi. Altına da beyaz renk kısa topuğu, üstünden bağcığı olan bir topuklu giymiştim.

Çektiği sandalyeye oturarak onun karşıma oturmasını bekledim. Ceketini düzeltti ve karşıma oturup dirseklerini masaya yasladı. "Bugün şah mata gideceğim, dün satın alımına yetişemediğim insanların kimliklerini kontrol etmeli kayda almalıyım." Ellerimi kaldırarak sonunda çok merak ettiğim sorulardan birini sorabildim. "O insanlara ne yapıyorsun?"

"Anlaşmalı olduğum kişiye teslim ediyorum." *Anlaşmalı olduğum kişi*, bahsettiği İtalyalılar mıydı?

Yani buradaki herkes İtalya'ya mı gidiyordu, *iyi ama neden?*

Barkın daha fazlasını anlatmaya gönüllü olmadığını belli ederek kahvaltıya başlamak için çatal bıçağı aldığında bende üstüne gitmeden çatalımla bıçağımı elime aldım ve kahvaltıya başladım. Benim hemen ardımdan o da başladı.

"Gitmeden önce senin odanı tarayacağım, evin kalanını Ezher ve Vuslat ben gittikten sonra tarayacak. Sen bugün evde misin?" Kafamı aşağı yukarı salladım, ardından elimdekileri bırakıp ona döndüm. "Selcen'le görüntülü konuşacağım. Belki Dolunay'ı da ekler ağzını yoklarım."

"Görüşürken benim bilgisayarımı kullan. Kimsenin erişemeyeceği şifrelerle koruma altına alındı, *Kutay'ın bile ulaşamayacağı şifrelerle.*" Elimle ona onay verip, "Odana girebilir miyim peki?" diye sordum. "Dilediğin gibi kullanabilirsin." Rahat bir nefes alıp elime tekrar çatal bıçağı aldığımda bedenime çok daha soğukmuş gibi geldi ve o soğuk hızla içeri yayıldı.

Onun odasına gerçekten girmek istiyor muydum? *Ya da girersem çıkmak ister miydim?*

Dudaklarımı içe kıvırarak çatalın uçlarını hafif batırdım, dikkatimi

Kitaplık Rafı

dağıtmalıydım. Bedeni karşımdayken aklımda hâlâ onu canlandırmaya çalışmamalıydım. Hadi onun aptallığı uykusundandı dedim ya benimki nedendi?

Çatalımı sertçe patatese bandırdığımda hırsımı ondan almak istiyor gibiydim, tabakla ikisinin çarpışma sesi Barkın'ın kaşlarını kaldırarak bana dönmesine sebep oldu. Ağzındaki omlet parçasını yavaş yavaş çiğniyordu ve benim bu anda bile tek düşünebildiğim ona dair her şeydi.

Gözlerimi onun bal rengi gözlerinden kaçırıp tabağıma patatesleri almaya başladığımda, "Tabağı önüne al istersen," diye mırıldandı. Olumsuzca kafa sallayarak kendi tabağımdakileri yemeye başladım. Masanın üstüne Latte atladı, dikkatimi ona verirken Barkın'ın sarılarına benzeyen sarı gözlerini üzerime dikti ve dikkatimi dağıtma fikrimi yerle bir etti.

Yenilgiyle nefes verip tabağımda kalanları ağzıma attım ve ayaklandım. Barkın bu hareketlerimi adlandıramadığını söyleyen mimikleriyle beni izliyordu. Ona ikinci kez dönüp bakmadan üst kata çıkmaya başladım, acilen kendimi lavaboya atmam gerekliydi.

Elimi boynuma uzatarak ovuşturdum, diğer elimin acısını hareketlerimde hissediyordum. Açtığım lavabodan bana ait olan şeftali notaları olan koku duyuluyordu. Biraz sofistikeydi ama Barkın kadar kalıcı değildi. Uykusuzluk bende ciddi çoklu kişilik bozukluğu etkisi yaratıyordu.

Derin bir nefes alıp hafif makyaj olan yüzüme su vurdum ve bozulmaması için peçeteyle özenle ıslaklığım aldım. Kullandığım ürünlerin suya dayanıklılığına kefil olabilirdim. Ellerimi lavabonun iki yanına koyarak aynadaki yorgun bakışlarıma bakarken yutkundum, ben ne yapıyordum? Nasıl bir intikam ateşi beni tanımadığım bir adamın evine getirmiş, iş birliğini kabul ettirmiş ve onun tenine karşı reddedilemez bir çekim hissettirmişti?

Gerçekten intikam ateşi miydi bunları yaptıran yoksa... *Yoksa diye bir şey yok.* Hayır var, yoksa merakımdı. Eğer intikam değilse merakımdı, evet bu kadardı. Sadece merak ve yeni bir hayata atılma isteğiydi. *Onun olduğu hayata.* Nefeslerimin düzene girmesini sabırla bekledim, fayansı sıksam da önemsizdi. Kolum acısa da dikkate almıyordum, sa-

Kitaplık Rafı

dece gözlerime bakıyordum. Gözler yalan söylemez derlerdi, söylüyordu. Yumuşak bakıyordu.

Ya da ayna yalancıydı, ayna bana kendimi yanlış gösteriyordu. Ellerimi lavabonun kenarından çekip dudaklarımın iki ucuna yerleştirdim ve jokerin dudaklarını andırırcasına yukarı kadar kaldırdım. Bak güldüğümü gösteriyor ama ben gülmüyorum. Çünkü sen yalancısın, *yalancı ayna.*

Beni birine karşı farklı hislere büründüğüme inandırmaya çalışıyorsun, *yalancı ayna.* Bana farklı biriymişim gibi bakıyorsun, *yalancı ayna.*

Dışarıdan kapım tıklandığında ellerimi mecburiyetle dudaklarımın ucundan çektim, yana doğru çekilmiş yanaklarım serbest kaldı. Dudaklarım inceldi ve küçüldü. "Yeval, odana giriyorum." Elimi aralık kapıya uzatarak lavabodan çıkmaya yeltendiğimde aydınlığın arasından bedeni göründü, saç diplerim hâlâ ıslaktı ve onun dikkatini çekmişti. Daha fazla yüzüme dikkat kesilmesine izin vermeden önüne geçip odama girdim. Tek dağınıklık dün kenara bıraktığım kıyafet parçalarıydı.

Onları görmezden gelerek çekmecelere yöneldi. Önce elleriyle orayı aradı, ardından bulamayınca kapatıp dolabıma döndü. "Kıyafetlerini zaten yerleştirteli çok olmadı, orada olamaz." Elinde olduğunu yeni fark ettiğim üst arama dedektörünü dolaba doğru kaldırdı ve kapakları açtı. "Ama yine de emin olalım." Dedektörü içeride gezdirdikten sonra askıları kenara çekti ve katlı olan kıyafetlerin altlarını hızlıca kontrol etti. Elindeki cihazla dolabın kapaklarını kapattıktan hemen sonra yatağıma ve diğer yerlere ilerlerken onun peşinden ilerliyordum.

Uzunca geçen dakikaların ardından, "Temiz," diyerek dedektörü indirdi ve baş parmağını ensesine uzatıp sıkıntıyla kaşıdı. "Pekâlâ, odama girdikten sonra dikkatli olman gereken bazı yerler var. Masamın altında parmak izi algılayıcı bir yer var benim parmak izimi algıladığında arasından silah çıkarıyor başkasının izini algıladığında ise odayı sisle sarabilecek bir sisteme bağlı. O yüzden masanın altına mümkün olduğunca değmemeye çalış, bilgisayarı senin için açtım. Kapanmamasına özen göster kapanırsa benim yüzüm hariç kimsenin yüzüyle açılmaz. Şifresi sadece yüz hatlarımı kapsıyor." Odanın çıkışına ilerlerken bir yandan onu takip ediyor bir yandan da onu dinlemeye devam ediyordum. Mer-

Kitaplık Rafı

divenlere yönelerek kafasını bana çevirdiğinde ben de hemen arkasından ona yetişerek hızlıca inmeye başladım. Adımları aceleciydi, bileğini kaldırıp saatini kontrol ettikten sonra tekrar odağını bana çevirdi.

"Ha bu arada," Adımları kapının tam önünde durduğunda bir anda sırtına çarptım. "Affedersin." Durmaktan vazgeçip yürümeye devam ederek kapıya yanaştığında uzanan eli kulpu kavradı. "Kapıda seni bekleyen bir hediye var." Kapıyı araladığında içeri vuran rüzgâr ve uğultusu başımı döndürmüştü. Gözlerimi kıstım, Barkın asılı paltolardan birini rastgele alarak omuzlarıma bıraktı. Yoğun tanıdık kokuyla ona baktım, güneş gibi gözleri paltonun bana büyük gelişine baktı ardından gülümsedi. O önden çıkarken ben de adımlarını takip ettim. Ayakkabılarımız tek bir ayak izi bırakıyordu çünkü onun adımlarını takip ediyordum.

Sonunda kar sesi kesildiğinde ben de adımlarımı durdurdum ve kafamı kardan kaldırdım.

Keşke kaldırmasaydım. Ya da hayır, keşke hiç eğmeseydim.

Bu güzellik ve bu renk şaka olmalıydı?

Sesimi kullanamadığım halde dudaklarımı kapatma ihtiyacı hissettim, palto omuzlarımdan düştü ve Barkın'ın bu tepkime karşın gülüşü duyuldu. "Harika değil mi? Seni yansıtıyor."

Karşımdaki yıldız kadar parlak araç önceki arabamın son çıkan modeliydi ama sorun araçtan çok aracın rengindeydi. "Kırmızı, sadece kan renginde." Ona kurduğum cümlenin aynısını dejavuyla bana hatırlatan Barkın'a kısa bir bakış attım. Soğuktan şimdiden titremeye başlayan parmaklarımı ve kızaran ellerimi umursamadan aracın önüne geldim, ellerimi parlak koyu kırmızı rengin üstünde gezdirdim. Onun da üzerine kar taneleri yağıyordu ve çok güzel görünüyordu. Adeta nutkum tutulmuş gibi hissediyordum, sanki normalde konuşabiliyordum da şimdi dilimi hissedemiyordum.

Dudaklarım geniş bir gülüşle kıvrılırken aracın camına yapıştırılmış, kardan ıslanarak nemlenmiş kâğıdı fark ettim. Adımlarımı aracın öteki tarafına çevirerek önüne geldiğimde elimi uzattım ve alırken parçalanmamasına özen gösterdim.

"Dişlerinin beyazlığını kimse merak etmiyor Bella, dudaklarını kapat ve bir daha aracı hurda edip yaralanma. K."

Kitaplık Rafı

Bella?

Notu Barkın'a işaret ederken tırnağımı Bella'nın üzerine koydum. "Güzel Kız anlamına gelir, aynı zamanda isim olarak da kullanılır. Aynı Ahsen gibi." Tamam, demek ki doğru hatırlıyordum. Notun yırtılmamasına bir kez daha özen göstererek katladım ve onun benim notumu saklaması gibi bende onun notunu saklama amacıyla cebime yerleştirdim. Barkın dikkatle kâğıdı katlayışımı izledi ardından yere düşen kabanı silkeleyip bana içeri girmemi işaret etti. "Buz kraliçesi olmadan içeri girmelisin." Garaj olduğunu tahmin ettiğim sol yönden siyah bir araç bize doğru geldiğinde ikimizin de yüzü gelen araca döndü. Ezher şoför koltuğunda göründü, araba önümüzde durdu ve şoför koltuğundan inerek uzakta duran korumalara kafa işaretiyle gelmelerini emretti. Adamların ikisi öne binerken diğerleri de Barkın'ın aracının arkasına gelen diğer araca yönelmişti. O aracın içinden de Vuslat indi ve adamlar yerini aldı.

Barkın dikkatini araçlardan tekrar bana çevirince ben de karşılık vererek bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Akşam yemeğinden önce geleceğim." Kafamı aşağı yukarı sallayarak yamulan kravat iğnesini düzeltmek için ona yaklaştım ve titreyen ellerimle taktığı buz mavisi kravatındaki gümüş iğneyi düzelttim. "Teşekkür ederim." Kısık sesine karşılık gülümsemiştim, boğazını temizleyerek, "Hadi içeri gir artık," dedi ve arabasının açılan arka kapısına doğru yürümeye başladı. Kar şimdiden omuzlarına düşmüş saçlarının arasına karışmıştı. Elindeki paltoyu Vuslat'a vererek, "Evin her köşesini arayın," diye tembihledi. Eli kapı kolunu kavrarken o güneş sarısı gözleri bir kez daha bana dönmüştü. El sallayarak arkamı döndüm ve sıcak eve girip kapıyı arkamdan kapattım.

İçerisi normalde çok daha sıcak olurdu ama sanki onun gidişiyle sıcaklık da gitmişti belki de bedenim ve elbisem nemlenmişti. Yüzümü sağa sola sallayarak mutfağa yöneldim ve kendime büyük bir bardak su doldurarak salona doğru yürümeye başladım.

Ben içeri geçerken kapı ikinci kez açılmıştı, içeri Vuslat ve Ezher girdi. "Yeval Hanım, aramalara başlayacağız." Salona yönelen adımlarımı koridora çevirerek kafamı aşağı yukarı salladım ve Barkın'ın odasına ilerlemeye başladım. Koridorun sonuna gelene kadar Latte de beni

Kitaplık Rafı

takip etmişti ama odanın kapısını açınca onu içeri almamak için ayağımın tekiyle onu engelledim. İçeride risk barındıran bilmediğim şeyler de olabilirdi ve ona zarar gelsin istemezdim. Onu kapıda tutarak içeri girdikten hemen sonra kapıyı örttüm. İçerisi aynı onun gibi kokuyor teni gibi sıcak hissettiriyordu. Dudaklarım içe kıvrılırken kuruyan dudaklarımı ıslattım ve önümü odaya döndüm.

Tahmin ettiğim gibi etrafı tamamıyla camdı, duvar sadece kapının hizasında vardı. Kalan her yer camdan ibaretti. Yatağı gri renk, nevresimi bordo siyah karışımındaydı. Dolapları ve masası beyaz renk olmakla birlikte halısına kadar her yer temiz ve tertipliydi.

Hızlı adımlarla beyaz sandalyesine oturup açık bilgisayarın karşısına oturdum. Görüntülü konuşma uygulaması köşede duruyordu, ona tıklayıp onun hesabından çıkış yaparak kendi hesabıma giriş yaptım ardından arama kısmına Selcen'in ismini yazarak arkama yaslandım. Yaslanırken bile iki kez düşünmüş etrafı kolaçan etmiştim. Dizimi masanın altına gelmesin diye geriye doğru çekiyordum.

Dakikalar sonra arama sesi kesilip Selcen'in yüzü ekranda göründüğünde aramanın yanıtlanma sesi kulaklarıma doldu. "Günaydın."

Ellerimi yasladığım dizimden kaldırıp, "Günaydın," dedim.

"Bugün neden gelmek yerine yüz yüze aradığını biliyorum ve bunun yüzünden dünden beri aklımı kaçırdım." Ellerini sarı saçlarından geçirerek yüzünü yana eğdi. "Kutay aramalarımı açmıyor, nereye gittiğini de bilmiyorum. Babam her yerde onu arıyor, Tuğra da onu bulduğunda elinden kurtulamayacağını söylemiş. Nerede olduğunu biliyor musun?" Derin bir iç çekip kameraya üfledi, kafamı olumsuzca salladım. "Dün beni aradı ama sadece arkamı kollamamı söyledi, nereye gideceğini söylemedi."

"Dolunay abla gece bize geldi, sana bir şey oldu zannettim ama zaten ucu ucuna kurtulmuşsun." Kafamı aşağı yukarı salladım ve dün olanları kısa şekilde özet geçtim. Ben anlattıkça beden dili benim kadar kuvvetli biçimde değişikliğe uğramıştı. Onu tanıdığım süreçte bu dili beraber öğrenmiştik. Sonunda ellerimi indirip sözü ona bıraktığımda dudakları düz bir hal aldı. "Detaylardan haberim var zaten, Dolunay abla dün bizde kaldı. Eve gidersc Tuğra'nın hâlâ yaşayıp yaşamayacağının garantisini veremeyeceğini söyledi. Deliye dönmüş görünüyordu."

Kitaplık Rafı

"Şimdi nerede?" diye sordum. "Bilmiyorum altı gibi çıkmış evden." Arama ekleme kısmına Dolunay'ın ismini girdim ve bekledim, Selcen ile görüntümüzün yanında ismi belirdi ama yüzü görünmedi. Aramayı cevaplamamıştı. Mesaj olarak ona *iyiyim* yazarak tekrar Selcen'e döndüm.

"Ona zarar gelmemiştir değil mi Yeval, bulmuşlar mıdır? O izini çok iyi kaybettirir, bulamazlar dimi onu?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak, "Dediğin gibi izini çok iyi kaybettirir," diyerek tekrarladım onu.

En az Barkın kadar sağlam birinin yanına gittiğini söylemişti ama kim olduğunu neden söylememişti anlamıyordum ve delicesine merak ediyordum. "Sen yaralandın mı peki? İyi görünüyorsun, bende iyi olduğunu duydum."

"İyiyim." Elleriyle yüzünü avuçlayıp sıkıntıyla nefes verdi. "Polis nasıl oldu da hâlâ kapınıza gelmedi?" Dudaklarımı büzerek omuz silktim. Bunu bende tam olarak bilmiyordum.

"Barkın siyaset adamı belki de içeride adamları vardır." Olabilirdi, bu oldukça mantıklıydı. "Belki de," dedim.

Kapının ardından adım sesleri ve Ezher ile Vuslat'ın sesleri boğuk duyuluyordu, sanırım salon kısmını aramayı bitirmişlerdi.

"Ulaç Bey bugün beni yanma çağırdı, muhtemelen Kutay'ın yerini bildiğimi zannediyor." Alayla gülümsedim, kollarımı çaprazlama bağlarken bir yandan da kafamı onaylamaz bir şekilde sallıyordum. "Onu bulmak isteme sebebi korumak değil, değil mi? Tuğra için bir an önce bulmak istiyor." Kafamı hak verircesine salladım.

"Önceki başarısızlığının üstünü örtecek orospu çocuğu." Öfkeyle ellerini ensesinde birleştirip ovuşturdu. Haklıydı, Kutay'ın şu an yapması gereken tek şey hayalet olmaktı. Muhtemelen, bir süre sonra benim de yapacağım gibi.

O günlerin gelmemesini ne kadar umsam da öyle bir durumda hangi taşın yerinden oynayacağını merak ettiğim için bir yandan da istiyordum. Hangi taş çatlar, yerinden oynar hangisi olduğu yerde kalır delicesine merak ediyordum.

"Orada durumlar ne, ilerleme kaydedebildiniz mi?" Birbirine doladığım kollarımı çözerek dalgın düşüncelerimden sıyrıldım. "Garh tasarımcısı ölü bulunmuş. Kasten öldürüldü."

Kitaplık Rafı

"Başka ipucu yok mu? İllaki tasarımcısı kadar bilgili ya da işe yarar birisi vardır."

"Araştıracağız."

Kafasını sallayarak üstündeki spor atletini çıkardı ve ayaklanıp dolabından yenisini çıkarır çıkarmaz üzerine geçirdi. "Desene uzun süre ev hapsindesin ama merak etme, eğer Barkın Bey izin verirse ziyarete gelirim."

Gülerek ona *kesin izin verir* bakışı attım. Gerçi artık yerimiz biri konumdan işaretlemiş gibi açıkça ortadaydı ama Barkın'ın yine de böyle bir risk alacağını düşünmüyordum. Sadece Kutay'ı merak ediyordum çünkü ona sormam gereken tek önemli soru kimin onu kolladığı değil Tuğra'nın nasıl yerimi öğrenmiş olduğuydu. Eğer teknolojiyle ilgili her şeyle Kutay ilgileniyorsa buna da cevabı olmalıydı.

"Kutay'a ulaşırsan acil benimle iletişime geçmesini söyle, olur mu?"

Selcen, "Ulaşabilirsem, neden olmasın," diye mırıldandı.

Kenardaki saat vaktin öğlene geldiğini gösteriyordu. Selcen'in ders saati yaklaşmıştı, kameraya yaklaşan yüzünde veda vardı. "İyi dersler, kapatıyorum," diyerek ona el salladım. "Teşekkürler, bu kafayla nasıl ders vereceksem... Neyse kendine dikkat et." El salladıktan hemen sonra ekran kardı ve yerini boş bilgisayar ekranına bıraktı.

Bilgisayarın arka planında bile bir satranç tahtası ve siyah beyaz satranç taşları vardı. Bu adam, kafayı cidden bozmuştu.

Tahtanın ortasında beyaz bir şah vardı, şahın etrafını ise siyah piyonlar sarmıştı ve kalan tüm taşlar beyazdı. Kafamı olumsuzca sallayarak dosya isimlerine bakındım.

Y.

Z.

K.

Tamam, Y'nin ben olduğumu düşünüyordum, K'nın da Karmen olabileceğini kendimce yorumlarım ama Z? İşte onu düşünsem de bulamamıştım. Sonunda bir cesaretle fareyi üstüne doğru sürükledim ve Z dosyasının üzerine bastım ama basar basmaz bilgisayar kilitlendi, ekranda bir çarpı işareti belirdi ve ekran kardı.

Siktir.

Kitaplık Rafı

Dudaklarımı ısırarak oturduğum yerden hızlıca kalktım, umarım Barkın bunun için bana kızmazdı.

Ellerimle dudaklarımı sarıp yolmaya başlarken odada bir tur volta attım ama ne yapmam gerektiğini kestirememiştim. Sonunda bir yol aramaktan vazgeçerek işim kalmadığı için kapıya yönelip koridora çıktım. Üstüme sinen kokusu burnuma doluyordu, görmezden gelmeye çalışarak kapının yanındaki asılı kabanımı aldım ve üzerime geçirip dışarı çıktım. Vuslat ve Ezher kapıda ellerini önlerinde kavuşturmuş nöbet tutuyorlardı.

Ellerimi cebime yerleştirerek kapıdan çıktığımda ikisi de bana baktı. "Bir isteğiniz mi var Yeval Hanım?" Vuslat'a dönüp olumsuzca işaret yaptım ve çiftliğe doğru yürümeye başladım.

Biraz hava alıp onun kokusundan uzaklaşmam ve yaptığımın utancını sindirmem gerekiyordu, bu yüzden yalnız başıma atları görene dek karları izleyerek yürüdüm.

Güneş tepede olmasına rağmen en az ayna kadar yalancıydı, ısıtmıyordu, havayı içime çekerek tahta kapıyı araladım ve ağır at kokusuna yüzümü ekşittim. İçerinin ışığı otomatik olarak yandı. Ren ortalıklarda görünmüyordu.

Yan yana dizili üç attan siyah ve beyazı geçerek beneklinin önüne geldim. Bir elimi cebimden çıkararak uzun yüzünde gezdirdim.

En az sahibi kadar güzel benekleri olduğunu yeni fark ediyordum, diğer elimi de cebimden çıkararak atın tüylerine uzandım ve beneklerinde ellerimi gezdirdim. Barkın'ınkiler gibi çıkıntılı hissettirmiyor zikzak çizmiyordu ama bana onu hatırlatıyordu.

O beni duymasa da dudaklarımı kıpırdatarak onunla konuştum.

"Merhaba Piyon." Diğerlerinin çıkardığı sesler bizim konuşmamızı bölse de piyon önemsemedi, gözleri bendeydi.

"Aklımda kendimle konuşmaktan çok yoruldum, sesimi özledim." Ellerim yüzüne doğru kaydı yine, yumuşaktı ve bakımlı olması onu daha da güzel gösteriyordu. O farklıydı. Ben gibi, Barkın gibi, biz gibi farklıydı.

"Hani isteyen duyar derler ya, beni kimse duymak istemiyor mu?" Kendini geri çektiğinde onu okşayan ve yumuşaklığına alışan elim ara-

Kitaplık Rafı

mızdaki tahta parçasına düştü ve bir ses duyuldu. Canım yanmıştı ama mimik oynatmadım. Aynı Barkın'a uzandığımda elimin kemere çarparak düşmesi gibi olmuştu, ikisi de kendilerindeki kusurun kusursuzluk olduğunu göremiyorlardı.

"Sen de istemiyorsun demek." Yüzümü yere eğdim, elim hâlâ tahtanın üstünde düştüğü yerde duruyordu, adımlarımı geri dönmek için çevirmiştim ki yumuşak bir doku parmak ucuma değdi. Kafamı kaldırdım.

Piyon kafasını okşayabilmem için oldukça eğmişti, gülümseyerek elimi kulaklarının arasına uzattım.

İçeride ne kadar oyalandığımı tam bilmesem de Piyon' la uzun uzun konuşarak saatlerimi onunla geçirdim. Onu sevdim, okşadım ve bana göre dertleştim. O ne kadar duymasa ve cevap vermese de önemi yoktu çünkü ben ikimizin yerine yeterince konuşmuştum.

Tavlanın önünden çekilip tahta kapıyı araladığımda beni tekrar içeri sokabilecek şiddette bir rüzgârla karşılaştım. İçerisi soğuktan tamamıyla korunmuyordu ama kapının ardındaki soğuk içeri o kadar da işlemiyordu. Dışarı çıkar çıkmaz rüzgâr tarafından yüzümde iz bırakacak bir tokat yiyerek geri sendelemiştim ama dengemi korudum. Gökyüzü mavisi yerini gece mavisine bırakmak üzereydi, mavinin tonu koyu tonlara doğru koşuyordu.

Görünüşe göre gerçekten içeride uzun zaman geçirmiş ve bunu fark etmemiştim. Ellerimi tekrar cebime yerleştirerek karları izlemek için kafamı eğdim, ayaklarım karın içine girip çıkıyor üst kısımda topak topluyordu. Bazı topaklar topa benzediği için vurarak yürüyordum, ta ki evin kapısına arkadan yaklaşıp Vuslat'ın konuşmasına tanık olana kadar. Onun sesini duymamla durmamıştım ama beni durduracak tek isim dudaklarından çıktığında durmuştum.

"Barkın Bey lütfen bizim de gelmemize izin verin. Ekip araçları tüm yolları kuşatıyor." Ezher Vuslat'ı izleyerek kravatını gevşetirken Vuslat da sıkıntıyla gömleğinin yakasını çekiştiriyordu. İkisi bakışırken Vuslat kafasını olumsuzca salladı. Kaşlarım çatılmış arkalarından onları dinliyordum, ikisi de telefona öyle odaklıydı ki onlara yaklaştığımı duymamış, fark etmemişlerdi.

"Atların yanında efendim." Bir dakikanın ardından telefonu yüzüne

Kitaplık Rafı

doğru kaldırdı ve kapanan telefonu görüp, "Yok gelmiyor," diye söylendi. Ezher'in ise tek dediği, "Cocciuto," olmuştu. Ne dediğini anlamadım. Bir süre sessizce bekledim ardından adım seslerimi duyacaklarından emin olarak onlara doğru ilerledim. İkisinin de duruşu tetikte beklermişçesine düzeldi ve asker duruşuna büründü.

Ezher elini kapıya uzatarak araladığında yüzünde hâlâ bir hoşnutsuzluk vardı ama anladığımı belli etmeyerek ona gülümser şekilde baktım. İçeri girdim ve neden Barkın'ın polislerle tehlikede olduğunu düşündüm. Benim yüzümdendi, Barkın Karaduman beni yanma almanın tüm dünyayı karşısına almak olduğunu biliyordu ve buna rağmen dünyayı karşısından kıpırdatmıyordu.

Beraber aranıyoruz ha? *Harika.*

Eve girdikten sonra ardımdan kapanan kapıyı duyar duymaz paltomu astım ve hızlı adımlarla merdivenleri çıkarak odama girip şarja takılı telefondan Barkın'ı aradım, sonunda bulduğumda oval kutucuğa basarak mesajlar kısmına girdim.

Eve gel.

Sadece iki kelime, iki kelime altı harf.

Eve gel.

Mesajı attıktan sonra bir elimi dudağıma götürüp ısırmaya ve tek ayağımı sektirmeye başladım. Telefon az önce elindeydi, mesajı görürdü değil mi? Hemen görmeliydi. Belki de görüp görmemezlikten gelmişti.

Beş dakika kadar telefonun başında bekledim ama cevap gelmedi. Sinirlenerek ekranı kilitledim ve telefonu yatağa atarak aşağı indim, mutfağa girer girmez davlumbazın ışığını yakmıştım. Dışarıdan gelen son aydınlık parıltılarıyla beraber mutfağın tamamını aydınlatmaya yetiyordu.

Dolapları karıştırarak yapacağım soslu tavuk için tava ve malzemeleri tek tek çıkarmaya başlarken dikkatimi şu ana vermek için elimden geleni yapıyordum. Aksi halde şimdi aynı lise dönemlerinde olduğu gibi gelip gelmediği belli bile olmayan bir mesaj için koşa koşa yukarı çıkacaktım. Dolapta göz gezdirerek aradığımı bulduğumda sevinçle elimi uzattım. Neyse ki dolabın altında tavuk göğsü vardı, eğer yoksa Vuslat ya da Ezher'den rica edebilirdim ama boşuna zahmet ettirmemiş olmak içimi rahatlattı.

Kitaplık Rafı

Tüm malzemeleri tek tek çıkarıp tezgâha dizdikten sonra önüme gelen saçlar için odama çıkarak saçımı sıkı bir at kuyruğu yaptım, ardından elbisemi çıkarıp altıma tayt üstüme de uzun salaş bir kısa kollu geçirerek telefona göz ucundan bakmaktan başka bir şey yapmayarak mutfağa geri indim.

Hava maviden siyaha kaymaya başladığında içerisi çok daha kararmıştı. Yine de ışığı açma ihtiyacım olduğunu düşünmedim. Ellerimi lavabonun içine uzattım ve suyu açıp avucuma sıktığım sabunla ovalamaya başladım. Ben ellerimi ovalarken kulağıma dolan kapı sesleri içimi kıpır kıpır etmişti. Heyecanla boynumu mutfağın kapısına uzattım ve dış kapı açıldı. Islak ellerimi kurulamadan hole çıktım, kapı kapandı ve içeri giren soğuk kesildi. Gülümseyerek kabanını asan Barkın'a baktım.

"Geldin." Ellerimden sonra üstümde gezinen bakışları karanlıkta bile ışıl ışıldı, halbuki güneş karanlıktan kaçardı.

"Gelmemi istedin," diyerek önümde durduğunda gözlerim üzerinde gezindi. Nasıl gittiyse yara almadan ve üstü bozulmadan o şekilde geri gelmişti.

Bu da demek oluyordu ki eline bugün silah almamış aldıysa da üstüne kan sıçratmamıştı. "Üstümü değişip geliyorum, sen geç." Kafamı aşağı yukarı sallayarak onun odasına doğru yürüyüşünü İzledim. Ardından kapısını açtığında görüş açıma giren bilgisayarla anında mutfağa koştum. Bir şey dememiş sormamıştı, nedeni önemsiz görmesi ve bana güvenmesi miydi yoksa birazdan soracak olması mıydı tam olarak emin olamıyordum. Göz ucuyla koridora baktıktan sonra bir ayağımı diğerinin üzerine yasladım ve dudaklarımı ısırarak hızlıca tavukları çıkarıp doğrama tahtasında güzelce küp şeklinde doğramaya başladım. Tamam, bu şekilde kaçış olmazdı ama en azından yemek yaparken zaman kazanmış olur cevaplarımı geç verirdim.

Zaman bahanelerin en güzel dostuydu.

Dilimlediğim tavuklara sos hazırlarken koridordan ses geldi. Kapı aralandı, arkamdan gelen adım seslerini işittim. Isırdığım dudağımı rahat bırakarak ona yüzümü döndüğümde ilk defa gördüğüm haliyle karşımda dikildi. *Siyah bir eşofman ve siyah dar bir kısa kollu.* "Isıyı yükselttim," dedi gözleriyle bile gülümsemeyi başararak.

Kitaplık Rafı

Ellerimi hızlıca yıkadıktan sonra arkama uzatıp kuruladım, havluyla uğraşamayacaktım. "Polislerin peşinde olduğunu bilmene rağmen neden eve gelmedin? Yakalanabilirdin."

"Dur, Yavaş ol. Sadece anladıklarımı birleştirdim ve polislerin peşimde olduğu kısmı anladım." Kafamı aşağı yukarı sallayarak göğsüne sivri tırnağımla iki kez vurdum ve neden gelmediğini sordum. "Çünkü işim bitmemişti."

"Bitirdin mi?" Kafasını olumsuzca salladı. Ellerimi kaldırıp, "Neden geldin o zaman?" diye sordum.

"Sen öyle istedin. İlk kez beni istedin, reddedemezdim." Alayla gülümseyerek yanımdan geçtiğinde boğazıma bir düğüm atılmış gibi hissettim çünkü yutkunamıyordum. Aralık dudaklarımı uslu bir kız gibi kapattım ardından dolabı açışını izledim. Oradan birkaç peynir ve farklı soslar çıkardı. Birçok malzemeyi tezgâhın öteki tarafına yerleştirirken bana bakıp, "Ee yemek yapmıyor muyuz?" diye sordu.

Bir an önce kendime gelmem gerektiğini kendime hatırlatarak kafamı onaylarcasına salladım ve tavukların başına geçtim. Görünene göre en sevdiğim şey olan soslu makarnadan yapıyordu. Çıkardığı top şeklinde kurumuş çubuk makarnalardan onları anlıyordum. O, sosları karıştırıp kendi işine odaklanarak bana arkasını dönünce ben de malzemelerimi önüme çekerek ona arkamı döndüm. Sadece göz ucuyla hazırladığı sosu kremayla birleştirdiğini görüyordum, bende tavuğun sosunu hazırladım ve tavuğu harmanlayarak tavaya atıp kapağını kapattım. Bir süre sonra da gereken suyu ekledim. "Atların yanındaymışsın, bindin mi?" Sonunda bana doğru dönerek kremasını hazırlamayı bitirdiğinde beni görebileceği yere geçtiğini göz ucuyla gördüm ve kafamı olumsuzca sallayarak kalçamı tezgâha yasladım. Gözleri bana döndü, ona gününün nasıl geçtiğini sorarak göz ucuyla tavukları kontrol ettim ve ardından dolaba yönelmeye başladım. "Şah Mat'a gittim, tek tek herkesi kontrol ederek nakil için kullanılacak yolu kontrol ettim. Sonra da Mahi'yle bir toplantı yapmalıydık ama iptal ettim." Elime aldığım salatayla ona dönerken tek kaşımı kaldırdım, buzdolabının önünde eğilmiş vaziyette duruyordum ama bunu duyduğumda doğrulmuştum. Mahi ile

Kitaplık Rafı

buluşacaklarsa konuşacaklarının önemli olması gerekliydi, bırakıp gelmesi onu kötü etkileyecek olmalıydı.

Buzdolabı ötmeye başladığında yüzünü bana çevirdi ve şaşkın bakışlarımı fark etti. "Merak etme sonra telafi edeceğimi ve bu kez seninle geleceğimi söyledim." Aldığım diğer salata malzemelerinin ardından tezgâhın boş kısmına hepsini yerleştirirken başka bir şey söylemedim. Sadece sessizce sebzeleri tek tek yıkamaya başladım. Hakkımızda arama emri varken nasıl rahat rahat gideceğimizi merak etsem de bunu söylediğine göre bir planı olduğunu düşündüm. Bu yüzden gündüz yaptığım şeyin utancıyla daha çok üstelemedim. Barkın yanıma gelerek tencerenin içine ne ara kaynattığını bilmediğim suyu makineden boşalttı ve makarnaları koyarak sosu hazırlamaya devam etti. Ben de tavukları kontrol ettim ve dinlenmeye gelme aşamasına kadar onunla ilgilenerek göz ucuyla Barkın'ı izledim. Sarımsağı dikkatle ve hızla rendeden geçirişine ve sosları göz kararı tutamıyla içine dökmesine hayranlıkla bakıyordum, fazla kontrollüydü. Kendinden emin hareketlerine bakılırsa bu makarnayı yapmakta iyiydi ve birçok kez yapmıştı.

İzlediğimi fark etmemesi için daha uzun bakma hissiyle yanıp tutuşan yanımı baskıladım ve yıkadığım salatalıkları soymaya başladım. Ben salatalıkları soyarken o da kaynayan makarnayı süzmüş sosla karıştırmaya başlamıştı. Bende onu izlerken baş parmağımın iç kısmına bugünden hatıra ufak bir kesik bıraktım. Barkın'ın fark etmemesi için belli etmeden elimi suya tutarak yıkıyor gibi yaptım. Küçük bir kesik olduğundan fark etmesi zordu ama aptallığımı ifşa edecek kadar da büyüktü.

Biraz elime odaklanarak kanamanın kesilmesini bekledikten sonra baş parmağımı içe kıvırarak onu değdirmemeye özen gösterdim ve salatalıkları soymayı bitirdim. Benim hemen ardımdan mutfağı kaplayan o müthiş sosun kokusu yayıldı ve kokunun kaynağını Barkın elindeki kapakla kapatarak kesti.

Kahvaltımı güzel etmeme rağmen bu koku karnımda bir canavar besliyormuşum gibi sesler çıkartmama sebep oluyordu. Dudaklarımı yalayarak elimi domatese uzattım ve Barkın eliyle onu kendine doğru yuvarladı ve havaya atıp tutarak, "Kay bakalım," dedi.

Kitaplık Rafı

Tuttuğu yeni yıkanmış domatesin önce kabuğunu soydu ardından salatalıklarla aynı büyüklükte hızlıca doğrayıp marula geçti. "Nar ekşisi sever misin?" Ona çıkardığım nar ekşisini göstermek için tezgâhın karanlıkta kalan kısmına uzandım ve ışığa doğrultup salladım. Dudaklan yana kıvrıldı. Nar ekşisini önüme bırakıp dolabın alt kısmını kurcalayarak salata tabağını buldum, ben bulup çıkarana kadar Barkın düşündüğümden ve duyduğum bıçak sesinden çok daha hızlı şekilde doğrama işlemini bitirmişti. Oval, derin salata kasesini önüne bıraktığımda bana kısa yakıcı bakışlarıyla bir gülümseme attı ve ardından yağ ile nar ekşisini işaret etti. Ben onları dökerken o da ocağa gitmiş iki yemeğin de kapağını açarak karın acıktırıcı kokuların tekrar mutfağa yayılmasına sebep olmuştu.

Yüzünde memnun bir gülümsemeyle bana yanına gitmemi işaret ettiğinde sıktığım limonu kenara bırakarak parmağımı emdim ve çekmeceden çıkardığı çatalı makarnaya bandırışını izledim. Makarnaya üfledi ve bana uzattı, karnımın gürültüsünü duysa da duymamazlıktan gelişine minnettar şekilde bakarak çatalı dişlerimin arasına aldım ve dudaklarımdan dilime kadar beni yakmasına izin verdiğim makarnayı çiğnedim. Çiğner çiğnemez içinde bir tat baskın duygularımı azdırdı. *İçinde alkol vardı.* "Anladın değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. Aynı kokusu gibi sarhoş edici nahoş bir tat içimi cayır cayır yakıyordu. Dudaklarımı aralayıp derin bir nefesi içime çektim. Bana kısa bir bakış atıp çatala biraz daha makarna aldı ve ağzına attı. Yüzünü sıcaklıkla buruştursa da anında toparlamış ve elini güzel olmuş dercesine parmak uçlarını birleştirerek sallamıştı.

Fokurdama sesi gelen tavuğa döndüğümüzde çekmeceyi açmaya yeltendi. Onu engelleyerek elinden çatalı aldım ve tavuğa bandırıp üfleyerek ona uzattım. Bu yaptığıma ne yapacağını bilemeyen bakışlarıyla karşılık verdi. Gözlerinde şaşkınlık izleri dolanıyordu.

Daha fazla büyüsüne kapılıp ışık altında parlayan bal rengi gözlerine dalmamak için çatalı dudakları arasından çektim ve yenisine batırıp üfleyerek kendi dudaklarımın üstüne yerleştirdim.

Bu sırada çatalı dudaklarına fazla bastırdığımı fark etmiştim. Tavuk, dudaklarımın içini çok daha fazla yaktı, çatalın izlerini gösteren kırmızı

Kitaplık Rafı

dudaklarından kaçmak için ona arkamı döndüm ve salatayı karıştırdım. Tamam, bas baya kaçıyor ve bunu itiraf ediyordum. *Ne yani bende insandım, uzun zamandır ortaya çıkmamışsa bu duygularımın olmadığı anlamına gelmezdi.*

Yani, *gelmezmiş.*

Salatayı birkaç kez yerli yersiz karıştırdıktan sonra ocağın kapatıldığını duydum. Barkın ocağın başından hemen arkama geçti ve sıcak göğsü soğuk sırtımla buluştu. "Affedersin." Kollarını iki yanımdan kaldırarak tabakları alırken kolları arasından burnuma dolan kokuya boyun eğerek dudaklarımı ısırdım ve salatayı bırakıp onun geri çekilmesiyle ocağın kenarına ben geçtim.

Tabakları içeri götürdü, bende yemeklerin ağzını kapattım ve götürmek için çekmeceden altlıklar çıkardım ve o kolları, kahverengi noktaları benek gibi gözüken, damarlarla sarılıp dövmelerle devam eden kolları yine iki yanımı sardı. Sardığı iki yanımdan çatal bıçakları alırken bana da katlanmış peçeteleri işaret parmağıyla gösterip tekrar salona gitti. Gidişine emin olduktan sonra derin bir nefes bırakıp gözlerimi ovuşturdum ve dediğini yaparak peçeteleri, ardından da salata tabağını alarak arkasından salona gittim. Ben salona gidip elimdekileri bırakana kadar o çoktan iki eliyle yemekleri getirmiş altlığın üstüne koymuştu.

Üstünden buharlar tüten yemeklere büyük bir açlıkla bakarak oturdum, onun dudaklarından çıkan gülüşle bile dikkatim dağılmadı. "Sen tabakları doldur o zaman, ben içecekleri getireyim." Yanımdan hızlı adımlarla satranç tahtasına ilerleyerek asılı kadehlerden iki tanesini aldı sonra dolabı açıp şarap şişesini diğer eliyle tutarak bana doğru yürümeye başladı. O kadar acıkmış ve sabırsızlanmıştım ki onu bile göz ucuyla ancak görebiliyordum. Onun yanıma varmasını beklemeden hızla yemekleri tabaklara doldurdum ve çatalımı alıp onun içeceği yavaş yavaş doldurmasını önemsemeden yemeğimi yemeye başladım. O ise sakin ve sabırlı şekilde kadehlere şarapları doldurdu ve önce benim önüme ardından kendi önüne kadehleri koyarak sandalyesine oturdu. Ona kendimden daha fazla koymuştum çünkü o vücutla anca karnı doyar ve ihtiyacını karşılar diye düşünmüştüm. Tabağına bakıp gülümsemesinden anladığım kadarıyla buna o da memnun olmuştu.

Kitaplık Rafı

Dudaklarımın arasında eriyen makarna tadıyla muzip şekilde gülümseyerek ona baktım, şu an bunun güzelliğinde inlemek isterdim ama maalesef ki yapamıyordum. Onun yerine dakika başı alkole olan aşkımdan dolayı dudaklarımı yalıyor, tadını kendime bir saniye bile unutturmuyordum. Barkın ikinci çataldan sonra bıçağıyla beraber çatalını kenara bırakıp beni izlemeye başladığında yarısını şimdiden bitirdiğim tabağın devamını yerken ağırdan almaya başladım. Bir anda böyle durgun kesilmesi ve yemeyi bırakması meraklandırmıştı.

"Ye sen," diyerek elini *devam et* dercesine uzattı. Tek kaşımı kaldırarak ona neden devam etmediğini sordum. "Ben de beğendim eline sağlık ama senin şu halini izlemek daha keyifli geldi."

Çatalı bırakıp, "Neden?" diye sordum tekrar ellerimle. "Çünkü ilk kez sevdiği yemeği yiyen küçük bir kız çocuğuna benziyorsun ve bu nefes kesici bakışları bir daha göremeyecek olmaktan korkuyorum." Elimdeki çatal büyük bir gürültüyle tabağın kenarına çarptı, yine de gözlerini üzerimden ayırmamıştı ve sözlerinden pişman değildi.

Birkaç dakika aramızda bir sessizlik oluştu, o sessizlikte ne o gözlerini üzerimden çekti ne de ben yemeye devam ettim. Sadece çatalı aldım ve yemek tabağının içinde gezdirmeye başladım.

"Beğenmedin mi?" diye sorduğunda tabağındaki son tavuğu ağzına atmıştı, o parmaklarını kadehin ince beline sararak arkasına yaslanırken kafamı olumsuzca sallayarak yemeye devam ettim. Derin bir iç çekerek kadehinden büyük bir yudum aldı. "Eğer güzel sözlere alışık değilsen ve şu ifadenin sebebi buysa... Seni buna alıştırmamız gerekecek."

Gözlerimi kaçamak bakışlarla onunkilere çıkarırken makarnayı doladığım çatalı yine ağzıma attım. Evin içinde ışık bile yakmamıştık. Sadece köşedeki ayaklı abajur yanıyor içeriyi loş sarı ışıkla aydınlatıyordu. Aynı zamanda yüzlerimizin yarısı karanlıkta yarısı da aydınlıkta kalıyordu, aynı dünyanın ortasındaymışız gibi. *Gece ve gündüz gibi, bir tarafımızda karanlığı diğer tarafımızda aydınlığı saklıyormuşuz gibi.*

Tabağımdakileri alelacele bitirdikten hemen sonra bende kadehimi elime aldım ve arkama yaslanarak onu taklit ettim. Aynı onun bana baktığı gibi güneş kadar sıcak baktım. *En azından öyle sandım.*

Çünkü ona göre başarısız olmuşum gibi görünüyordu.

Kitaplık Rafı

Bacağımı diğerinin üstüne atarak kadehimi dudaklarıma yasladım ve kalanını kafama diktim. Hızlı diktiğimden ötürü boğazımdan aşağı alkolden çok ateş parçaları yutmuşum gibi hissettirdi ama sonrası hoştu. Nahoşluk bedenime yayıldı. Gözlerim dengesizce kırpıldı, bir kadehle bu hale gelecek kadın değildim ama bu şarap çok daha maziden gelmiş geçmişte yolculuk yapmış gibiydi. Ağırdı ve onun kokusu bana gün boyu içmiş kadar etki etmişti.

Boş kadehi masaya bırakarak ileri sürükledim ardından kollarımı çaprazlama bağladım. "Sana ufak bir şey aldım gelirken." Boğazını temizleyerek ayağa kalktığında işaret ve orta parmağını birleştirdi ardından bana da kalkmamı işaret edip, "Gelsene benimle," dedi.

Dediğini yaparak kalktım ve yavaş adımlarla peşinden koridora ilerledim. Adımları odasına yönelikti, sessiz takibim açılan kapıyla son buldu. Bilgisayarının ekranı aydınlanmış üstünde hâlâ çarpı işaretiyle duruyordu. Ekranı açık bilgisayarın önündeyse oje vardı, *kan kırmızısı bir oje.*

Dudaklarımı ısırarak ona döndüm. Masasına ilerleyerek ojeyi aldı ve kapının eşiğine gelip önümde durdu. Kapı hemen arkamda kalmıştı. Ben girerken aralık bıraktığım için geri çıkmamın tek yolu biraz daha kapıyı aralamamdı. Ojeyi kaldırarak gözümün önüne getirdiğinde bu fikrimden vazgeçtim. "Rengi tutturabilmiş miyim?"

Ellerimi kaldırıp alayla, "Umarım tutturmak için birinin kanını akıtmamışsındır," dedim. "İlk gösterdiğini bilmiyorum," diye fısıldadı sanki karanlıkta seslerin yasak olduğu bir odadaymışız gibi.

Tırnağımı göğsüne uzatıp umarım yazdım ve gerisini yazarken alkolün etkisine yenik düşerek dengesizce tenine tırnağımı daha fazla batırdım. Kıyafeti tırnağımın ucuyla kenara kaydı sonra kurtulup tenine geri yapıştı. Son cümleyi yazarken hızlı nefes alışverişimden ötürü göğsüm şiddetle kalkıp indi ve tırnağımın ucu onun kahve noktalarından birini kesercesine deşti. Yüzünü buruşturarak beni bileğimden tutup sırtımı kapıya yasladığında gözlerinde ilk defa gerçek güneşin yakıcılığını görüp tanıdım. "Gerçekten bana ceza mı vermeye çalışıyorsun yoksa tahrik mi etmeye çalışıyorsun çözemiyorum." Nefesini yüzüme sertçe üflüyordu. Bir elini omzumun üzerinden kapıya yaslamıştı ve kapı onun baskısıyla örtüldü. Sertçe yutkundum ve gözlerine korkunun gizlendiği

Kitaplık Rafı

cesaretle baktım. Boynundaki damarlar baş ağrısında zonklayan damarlar gibi çıkmış renginden ötürü gözlerimi almıştı. "Sabır Yeval..." diye fısıldadı. "Çok tehlikeli bir şeydir." Gözlerini yumarak bir kez daha nefesini üfledi. "Dolarken de taşarken de." Bileğimi tutan eli yavaşça tenimden ayrılıp belime yerleşirken yeni tıraş olmuş yanağını kulağımda hissettim. Çenesi soğuktu ve gözleri yakarken teni üşütmeye başlamıştı.

"Sabır konusunda yeterince iyi oldum, bunu yerle bir etme." Kulağıma çarpan sesiyle ensemden aşağı soğuk ürpertiler yayıldı. Yine de dik duruşumu bozmadan ona baktım. Yüzümü çevirdiğim an burnu benimkine değdi ve geri çekildi. Ellerimi aramızda kaldırarak, "Sabır konusunda tek iyi olanın kendin olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordum. Sabır konusunu hiç açmamalıydı yoksa büyük bir zararla çıkardı.

"Bence bu konuda karşımda hiç şansın yok," diye ekledim. "Doğru, yok," dedi. Ardından çenesi kasıldı. "Çünkü senin sabrettiklerin çok daha derinde." Elini boğazıma uzatarak ses tellerimde gezdirdi. "Burada," dedi.

Gözlerimi yumdum, kirpiklerim ağlamamaya direnircesine ardı ardına kırpıldı çünkü elleri tenimin üstündeydi ve bu yaptığının zamanı çok yanlıştı. Elinin tersiyle tenimde gezinmeyi bırakıp avuç içiyle boğazımı kavradı ve baş parmağını yine şah damarımın üzerine getirerek okşamaya başladı.

Gözlerimi araladım ve ellerimi kaldırdım.

"Benim. Sesimi. Kestiler." Tane tane yaptığım işaretleri izledi. "Ben senin sesin olurum, olmaz mı?" Kafamı olumsuzca salladım. "Sesim olmanı değil silahım olmanı istiyorum. Böylece kurşunu sıkıp sıkmamak bana kalır."

Böylece sen bana kalırsın Barkın.

"Ben zaten senin elinde bir silahım Yeval, o tetiği ancak sen çekebilirsin." Eli boynumdan çeneme doğru yükseldi. Diğer eli hâlâ belimdeydi ve nazikçe okşuyordu, sesindeki hassasiyet yüksek dozlu bir sakinleştirici gibi hissettirdi. Silah şeklinde kaldırdığım elimi indirdim.

Yaşadığım bu anı dengelemek için derin bir nefes aldım, benim geri çekilecek yolum yoktu. Onun ise atabileceği koca adımları vardı ama atmıyordu, önümde durmaya devam ediyor elini tenime mühürlüyordu.

Kitaplık Rafı

Ellerimi göğsüne uzatmak için kaldırdığım sırada dış kapı açıldı, ellerimi geri indirdim. Uzaklaşması lazımdı, gerçekten acil bir şekilde benden uzaklaşmalıydı. Çünkü kendimi pimi çekilmiş bir bomba gibi hissediyordum ve işin kötüsü geri sayımı göremiyor ne zaman patlayabileceğimi bilmiyordum. Titrek ellerim aşağı düşerken koridordan adım sesleri bize doğru yaklaştı, Barkın kapıya yasladığı elini kulpa kadar kaydırdı ve beni kapı arkasında bırakarak kapıyı hafif araladı. Araladığı kapıda kimi gördüyse sadece başını sallamış kapıyı anında geri örtmüştü.

"Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı ve avuç içini tekrar kapının üzerine bastırdı. Kafamı olumsuzca sallayarak, "Hiçlikte, hiçlikte kalmıştık," dedim. Gözlerini kısıp o kıyamet alameti gülüşünü yine çıkardı. Ben neden daha önce aptal gibi yüzünü dönmemesini istemiştim ki dönsündü yüzünü. Bir insan niye cayır cayır yanmak isterdi ki?

"Ben gideyim artık." Ona arkamı dönüp kapıyı araladım, gitmeme engel olmadı ama sırtıma göğsünü daha çok bastırıp yüzünü yine saçlarımın arasına uzatarak kulağıma, "Hem sığındığın hem de kaçtığın kişi olmak güzel," diye fısıldadı.

Evet, karar vermiştim. Bugünden sonra ondan gerçekten kinle nefret edecektim. Böyle saçma sözlerle beni kandırdığı ve kendimi aptal gibi hissettirdiği için ondan nefret edecektim. Edecektim hatta etmeye başlamıştım.

Kapıyı hızla aralayıp aynı tempolu adımlarla odama çıktım, kaçmıyordum. Gayet medeni şekilde odama çıkıyordum, acele etmemin tek sebebi kedimdi. Gözleri Barkın gibi *bal rengi olan kedim.*

Ah, kedimden de nefret ediyordum!

Odama çıkar çıkmaz yüz üstü kendimi yatağa attım, göz kapaklarım yastıkların uyguladığı baskıyla kapandı. Şu an çığlık atmak için neler vermezdim! Barkın'ın adım seslerini aralık kapım sayesinde net şekilde duyabiliyordum. Ellerimi saçıma geçirip tokayı çıkardım ve kabarmadan etrafıma dağıtarak dirseklerim üstünde doğruldum, biraz daha nefes alamazsam kendi kendimi boğmuş olurdum.

Yatağa zıplayan ve miyavlayan Latte'ye ters bir şekilde baktıktan sonra onu da yataktan attım. *Üzgünüm aşkım ama şimdi gözüme görünmesen iyi olur.*

Kitaplık Rafı

Yastıktan atlayarak düşen Latte ayaklarımın ucunu cırlayarak tırmalasa da önemseyemedim, yataktan geri doğruldum ve odamda duran sürahiye baktım. İçi boştu, boğazımdaki kuruluk nüksederken elimle Barkın'ın parmak izlerinin üzerinden geçtim. *Boynumdan ve şah damarımdan.*

Sonunda bir nebze olsun sıcaklık gitmişti ve nefes alabiliyordum, *sanki izleri benim dokunuşumla silinebilirmiş gibi.* Yine de suya ihtiyacım vardı hem de büyük bir bardak dolusu. Bunun için ne kadar istemesem de aşağı tekrar inmem gerekecekti. Latte'yi eğilip özür mahiyetinde öptüm ardından peşimden gelip ses yapmaması için kapıyı ardımdan sessizce kapatıp merdivenin ilk basamadığına bastım. Son basamağına kadar acele etmediğim için şanslıydım çünkü son basamağa gelmeden önce bir ses duydum. Hareketsizliğimle beraber yanan kısık loş merdiven ışığı da söndü. Aşağıdan burayı görmenin mümkünatı yoktu.

Duyduğum ses benim emin olmam için tekrarlanmış gibi ikinci kez duyulduğunda eğilip merdivene oturdum. Bu ses nefesimi kesen değil daha çok nefes veren sesti.

"İki gün." Barkın derin bir iç çekti. "Bu kez ne istediler?"

"Bir adamı öldürmemi." Kadehlerin masaya konduğunu merdivenin orta boşluğuna hafif eğildiğimde göz ucuyla gördüm. İçerisi yine karanlıktı ve dışarının ışığıyla yetiniyor gibi görünüyorlardı. Barkın'a ışık da karanlıkta fark etmiyordu ama Karmen'in hep karanlıkta ortaya çıkmasına bakılırsa o karanlığı oldukça seviyordu.

"Sesini öyle özledim ki duymazsam biri beni işkence kafesine tıkmış gibi hissedeceğim." Barkın'ın doldurduğu viski bardağını alıp kafasına dikti. Yüzünü bile ekşitmemişti. Dövmeli eliyle tuttuğu bardağı sıkıyordu. Bahsettiği kafes benim ona hediye ettiğim kafes diye düşündüm. "Şimdiye dek öldürmediklerini nereden biliyorsun? Nereye kadar kardeşini almadan sadece sesini duyabilmek için istediklerini yapacaksın? Videoda yüzü bile görünmüyor, onun nasıl bir kadına dönüştüğünü bile bilmiyorsun." Barkın da kalçasını masaya yasladı ve Karmen'e dönüp viskisinden yudum aldı. Bakışları ondaydı ve ses tonundan anladığım kadarıyla Karmen'le fikri çakışıyordu.

Kitaplık Rafı

Karmen sadece iç çekerek bardağına yenisini doldurdu. Sonra Barkın'a dönerek o da kalçasını masaya yasladı. "Öldüremezler, eğer öldürselerdi beni ellerinde tutacak hiçbir şey olmazdı ve şimdiye tabanları yağlamışlardı. Ellerinde tutup bana sesini dinletiyorlar ki yaşadığını bileyim ve istediklerini yapmaya devam edeyim." Doldurduğu bardağı yine beklemeden son damlasına kadar kafasına diktiğinde ellerimi kuru dudaklarıma götürüp oynadım. Fark edilmemek için elimden geleni yapıyor nefes bile almıyordum çünkü bu diğer her konudan çok daha önemliymiş ve gizli kalmalıymış gibi hissediyordum.

"Onu kaçıranlardan birinin tahtadan bir taş olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Sikerim tahtayı da taşları da," diye mırıldandı ve bardağı kenara fırlatarak duvarda parçalanmasına sebep oldu. "On altı yıl oldu, on altı yıl. Bir günde, bir saniyede ölen tonlarca insan sayısı var siktiğimin pezevenkleri neden on altı yıldır ölmüyor."

"O eline ayağına hakim ol, Yeval'i uyandırma." Karmen cam batan avucunu önemsemeden sıktığında kanının damlaları parkeye yağmur damlası gibi düştü. Kaşlarım hüzünle havalanmıştı, kardeşi esir alınmış ona karşı kullanılıyordu. Biri nasıl ona karşı böyle bir şantaj uygulayabilirdi ki? Karmen'e bunu yaşatacak kişi kim olabilirdi, bu kadar cesur ve manyak olan kim vardı?

"Kardeş özlemini bir tek sen anlarsın," diye fısıldadı Karmen, eğer onu tanımasam ağlamamak için kendini sıktığını düşünürdüm. "Kardeş özlemini değil kaybını anlarım, seninki hâlâ yaşıyor. Onu kurtarmaya da sıra gelecek, buradaki herkesle işim bittiğinde kardeşini sana getireceğim. *Lo giuro sulla mia vita.*"*

Bir elini Karmen'in omzuna yerleştirerek sıktığında birbirlerinin nesi olduklarını anlamasam da kardeş olmadıklarını anlamıştım.

Ve bir şeyi daha anlamıştım, *çok boktan bir şeyi.* Barkın'ın kardeşi ölmüştü, *intikam almaya gelen adamın bana çiftlikte karların arasında gezerken anlattığı kardeşi ölmüştü!* O günü anımsadığımda kardeşinden bahsederken gökyüzüne baktığını hatırladım, gözlerim endişeyle kapandı.

* Hayatım üzerine yemin ederim.

Kitaplık Rafı

Buraya kardeşi çağırdığı için gelmişti ama o buraya geldiğinde kardeşi onu toprak üstünde değil toprak altında karşılamıştı. Ellerimi boğazıma uzatıp ovuşturdum. Amacı kardeşine bunu yapanı bulup öldürmekti. Hatta sadece kardeşini öldüreni değil, *herkesi öldürmekti.*

Hepimizi kardeşinin yanına gömmekti.

Kitaplık Rafı
rinova

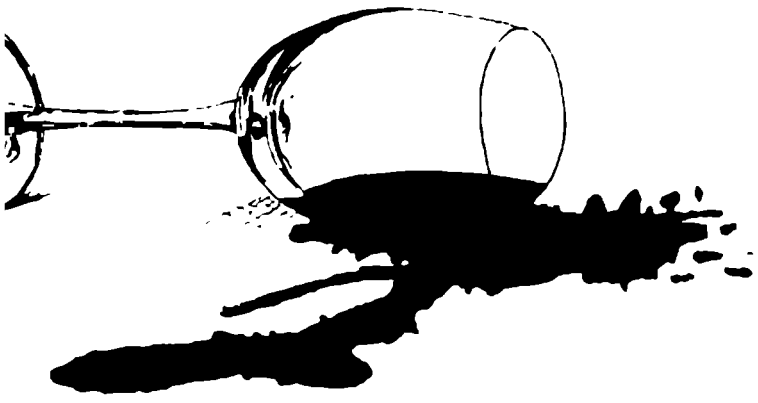

9. BÖLÜM

Kanlı Liderler Toplantısı

Herkesin geri dönemeyeceği yollar vardır, aynı dönmek istemeyeceği yollar gibi. Bir yola adım attığınızda korkmazsınız, çünkü düşünürsünüz ki eğer devam etmek istemezsem geri dönerim. Ya da olduğum yerde kalırım. Ben ikisini de istemeyen o insanım, ben adım attığımda gerimde kalanları yakan ve dönüşümün olmayacağını garantileyen kişiyim. Çünkü bir yola başlarsam sonunu görmek isterim, *ölümse ölüm kalımsa kalım*. Dönmek acizlik değildir ama ilerlemek cesarettir. Cesur olmayı kendime mecbur bıraktım çünkü aksi halde hiçbir zaman cesur olamazdım.

Hiçbir zaman şimdiki korkulan kadın, eli silah tutan ve vücudunu kana bulayan kadın olamazdım. Erkeklerin zihnindeki aciz kadın tablosunu yıkıp yerine bir kadının önünde diz çöken adam tablosunu asamazdım.

Henüz önümde birinin diz çöktüğü tablo o çiviye çakılmamış olabilir ama erkeklerin aciz gördüğü o kadın tablosu çiviyle o duvardan söküldü ve bunu yapan ben değildim. Benim cesaretimdi, sessizliğimdi ve *yola çıktığım adamdı*.

Hep bir adım önünde olacağım demişti, ölümle aramdaki tek engel olmak için. Onu arkamda istemiyordum, aslında onu önümde de istemiyordum. Çünkü bu da yarı yolda bırakmak demekti, eğer ölüm benim için gelirse ilk onu alacaktı ve ben onu yarı yolda bırakmış olacaktım. Beraber yürümeliydik, *ayrı değil*.

Kitaplık Rafı

Elimi aynadaki yüzüme uzattım ve buharlı görünen yüz hatlarımı temizledim. Banyo sıcaktan buharla kaplanmış görünmez olmuştu. Dün gece duyduğum sözler aklımdan çıkmasa da uykuyla kapışamamıştı çünkü uykusuzluk bedenimi ele geçirmişti. Üstelik kanımda kaynayarak karışan bir alkol etkisi vardı ve bu alkol her zamanki alkollerden değildi, ağır ve akıl bulandırıcıydı.

Nefes kesici ama aynı zamanda nefes aldırıcıydı.

Sildiğim ayna anında tekrar buharlaşınca nemli saçlarımı kurulamayı bırakarak bornozumun kuşağını açtım ve yatağımın üzerine çıkardığım kıyafetleri bir çırpıda üzerime geçirdim. Saat neredeyse öğleni geçiyordu ve ben sabah uyandığım halde geri uyumak istemiş yapacak hiçbir işim olmadığı için gerçekten de uyumuştum. Yatağıma geri yatıp dalmadan hemen önce ise kapımın tıklandığını duymuştum. Barkın bir şeyler söylemişti ama duymamıştım sonra kapıyı açmış olmalıydı çünkü sesini duymuştum ama sonrası bulanıktı. Beni uyandırmamasını tamamı ile söyleyeceği şeyin önemsiz olmasına bağlıyordum. Uyandığımda saat on ikiye geliyordu şimdiyse gördüğüm kadarıyla bir olmak üzereydi.

Üzerime geçirdiğim tüylü omuz dekolteli kazaktan sonra altıma siyah bir pantolon ayağıma da topuklu botlarımı geçirdim ve bornozumu kirliye atıp aşağı inmeye başladım. Makyaj yapmamıştım, açıkçası üstümde biraz kırgınlık vardı ama bunun üşütmeyle alakası yoktu. Sadece psikolojik olarak yaşadığım yorgunluk bedenime vuruyor olmalıydı. "Günaydın, erkencisin." Salonun her zaman açık duran çift kanatlı kapısına yaslanmış Barkın dünkü gibi siyah spor kombiniyle karşımdaydı. Gülümseyerek ellerimle ona, "Günaydın," dedim.

"Seni kontrol etmek için sabah odana girdim, uyuyordun. Uyandırmak istemedim." Kafamı aşağı yukarı sallayarak işaret ettiği kahvaltı masasına doğru yürüdüm. Barkın üzerimi süzdükten sonra sandalyemi çekerek geçmemi işaret etti. Ben oturur oturmaz Latte'ye yemek kasesini verip kendi yerine geçti. Görünene göre sadece benim odamda değil artık bu odada da kedime ait yeme içme kapları vardı.

Latte yemeğini takır tukur seslerle yemeye başlarken onu izleyip gülümsedim. Artık odamda pek takılmamasının sebebi belli olmuştu, burayı sevmiş görünüyordu.

Kitaplık Rafı

"Dünkü katılamadığım yemeği hatırlıyor musun? Mahi'nin daveti olan." İlgimi Latte'den Barkın'a çevirirken elime çatal bıçağı aldım, benden sonra aynı şekilde aldı ama yemeden önce beni bekledi. Ben kızartılmış biberden ağzıma atarken o adını bilmediğim muhtemelen İtalyanlara ait olan yemeğine uzanıyordu. "Onu bu geceye çekmek zorundayız. Bugün herkesin katılması zorunlu olan bir toplantı var. Bir Liderler toplantısı."

"Herkes?" Tek kaşımı kaldırarak ağzımdaki yemeği çiğneyişimi yavaşlattım ve dirseklerimi tekrar masaya yasladım. Kalbim hızlanırken ellerim bilinçsizce çatalı tutuşumu gevşetti ve bıçağı tutuşuma odaklandı. "Herkes. Çakır Alabora, Tuğra ve Dolunay Akkor, Ulaç Tolun ve Teoman Alakurt. Liderlerin hepsinin katılması zorunlu."

"Neden?" Ağzına attığı yemeği çiğnemesini beklerken iştahım kesilmeden yiyebildiğim kadar kahvaltımı yemeye çalıştım. Çünkü nedense iştahımın kesileceğini hissediyordum.

"Çünkü yurt dışmdaki liderlerden bazıları burada, onlar bir Liderler toplantısı organize etmiş. Sanırım yaklaşan yangının benzin kokusunu aldılar." Konuşması biter bitmez tabağındakileri hızlıca ağzına attığında bende son lokmamı dudaklarımın arasına bıraktım ve çatalı tabağın içine koyup ellerimi masada kavuşturarak çenemin altına yasladım.

Senin hakkında öğreneceğim daha ne kadar şey var Barkın Karaduman eğer karşımdaki sense, Salvor kimliğinle gerçekte ne zaman tanışacağım?

Keskin gözlerim avını izleyen avcı gibi kısılarak üzerinde gezindi, dağınık saçı ve vücuduna yapışan siyah kısa kollusunda oradan da siyah eşofmanıyla ayakkabısında. "Eğer gitmeden önce alışverişe çıkmak istersen beraber gidebiliriz." Ellerini benim gibi kavuşturarak çenesinin altma yasladığında kafamı olumsuzca salladım. Uzun süre birbirimizi takip eden bakışlarımız yorulmuyor gibiydi. Sessizlik rüzgâra izin vererek her şeyi susturdu. Latte bile ses çıkarmıyordu.

Sonunda bu sessizlikten sıkılarak ayağa kalktığında onunla birlikte ayaklandım. Yediğim tabağı elime alıp diğer tabaklardan da iki tanesini üst üste koydum. Bana katılarak sessizce masayı toplamama yardım etti. Normalde buna izin vermezdi ama sanırım beraber yaptığımız şeylerde

Kitaplık Rafı

bazı konulara taviz gösteriyordu. Belki de benim yaptığım şeylere karışmak istemiyor yanımda olmak istiyordu. Bilemiyordum.

Kalan tüm tabakları mutfağa sessizce taşıdık, onun hakkında tek duyduğum şey karamelli alkol karışımıydı. Gözlerimi ondan kaçırıyordum çünkü içi bir hapishaneye benziyordu. Güneşi batmış gibiydi ve bakışlarındaki bu değişime takabilecek bir ad bulamıyordum.

Masadaki ekmek sepetini ve meyve suyunu tezgâha bıraktım, doldurduğu iki su bardağından birini bana uzattı ve dış kapı aynı zaman diliminde açıldı. Ezher eli ceketinin düğmesinde hızlıca mutfağa gelirken tezgâha taşınan kahvaltılıklara bakınıyordu. "Gerisini ben halledeyim, afiyet olsun." Barkın'ın uzattığı su bardağını alıp dudaklarıma yaslarken kalanı ona bırakmayı onaylayarak mutfağın çıkışına doğru yürümeye başladım.

Dün duyduğum yarım yamalak olan her bilgiyi detayına kadar öğrenmem gerekliydi çünkü nedense Barkın'ı bu hale getiren şeyin o olduğuna emindim ve bu içimde kötü hisleri uyandırıyordu. Duygular doğmaz hep içimizde vardır diye düşünürdüm, artık öyle düşünmüyordum. Tek düşündüğüm yeni bir duygunun içime doğduğuydu.

Endişe, belki de korku.

Yaklaşan yangının benzin kokusunu aldılar. Bu duygu içimde ilk kez doğuyordu ve doğar doğmaz merkezime yerleşecek gibi görünüyordu.

İşin kötüsü o duyguyu içimde öldüremiyordum da. Merdivenleri çıkmaya başlarken tuttuğum bardağı sıktım, her an elimden kayıp gidecekmiş gibi bir his vardı içimde. "Hey!" Merdivenin sola dönüş hizasında durduğumda bakışlarım merdivenlerin altında kalan Barkın'a döndü. Merdivenin ucundaydı ve topuzunu tutuyordu. "Bu gece üstünde kırmızıdan başka bir renk görebilir miyim?" Ona temelli bedenimle dönüp siyahı gösterdim. Dudakları alayla kıvrıldı. "Pekâlâ." Derin bir nefes verip, "İki saate hazır olursun diye düşünüyorum," dedi. Onu onaylayarak yukarı çıkmaya devam ettim. Bitirdiğim su bardağını baş ucuma bıraktığımda telefonumun ekranı aydınlandı ve Selcen'in mesajı kilit ekranıma düştü.

Akşam görüşürüz bebek, sakın beni gölgede bırakma.

Dudaklarım okuduğum mesajla yana kıvrılırken eğdiğim boynumu

Kitaplık Rafı

doğrulttum ve dolabın kapaklarını açıp bir adım geri çekilerek her zamanki rengime baktım.

Bu gece üstünde kırmızıdan başka bir renk görebilir miyim?

Görebilir miydi? Gözlerimi dolabın sağ köşesine çevirdim, lacivert sırt ve göğüs dekoltesi yırtmaç detayı olan bir elbise bana parlayan yıldız misali görünüyordu. Elimi askısına uzatıp karanlıktan aydınlığa elbiseyi çektim. Evet kesinlikle kırmızıdan başka bir renge mecbur bırakılacaksam o bu renk olurdu ve asla şikâyet etmezdim. Elbiseyi yatağın üzerine bırakarak eğildim ve raftan simli beyaz topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Elbiseyi giymek kolaydı, bu yüzden beni en çok oyalayacak şeyle işe başladım. *Yani makyaja.*

Çok fazla vakit harcamamayı düşünerek ağır koyu bir göz makyajı ve kahve tonlarında yüz makyajıyla dudaklarıma simli bir parlatıcı sürdüm. Bunu yapmak tahminimce zaten bir saat sürdü. Kalan vaktimin sadece beş dakikasını elbiseyi giymeye harcarken yarım saatten fazlasını sıkı bir at kuyruğu yapmakla harcamıştım. Çok fazla vakit harcamama düşüncem hazırlanmaya başlar başlamaz uçup gitmişti. Topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdiğimde boyum her zamankinden bir tık daha uzadı ve son dokunuşlarım olan ince uzun küpelerle liderler toplantısına hazırdım.

Topuklu ayakkabımla beraber alınan el çantasının içine arabamın harap olduğu gece kurtardığım silahımı yerleştirdikten hemen sonra telefonumu ve rujumu koyarak kapattım. Hava daha yeni kararmaya meyletmiyordu, o yüzden aceleci davranmadım. Sonuçta bu bir akşam yemeği olacaktı değil mi?

Merdivenlerden ağır adımlarla inerken gözlerimle etrafı taradım. Barkın'ın eli araladığı kapıdaydı, ben yüzümü sağdan sonra sola yani ona çevirdiğimde ise kapıyı örttü. Tek gördüğüm kırmızı kol düğmeleri ve siyah ceketinin kolunun ucu olmuştu.

Omuz silkerek salona ilerledim ve gözlerimle Latte'yi aradım, kanepenin üzerinde uyuyordu. Yanına yaklaşıp oturdum ve bacak bacak üzerine atarak ojemi çıkardığım temiz tırnaklarımı üzerinde gezdirdim. Sanırım bu gece kırmızıları yenilemek için güzel bir gece olacaktı. Tabii o masadan kalkıp geceyi görebilirsem.

Kitaplık Rafı

Türkiye'deki ve yurt dışındaki tüm liderler. Bu liderler masasından çok ölüm masasını gözümde andırıyordu ama korkunun beni ele geçirmesine izin veremezdim. Beni korkutan zaten liderler de değildi, tek bir kişiydi. Bir çift kara göz ve yanık tendi.

Onun gözlerindeki o intikam ve ölüm ateşini gördüğümde içimde bir şeylerin kırılacağını ve kendime olan güvenin sarsılacağına emindim ama içimde kıyametler kopsa da dışımdan tek görünen aynı cesaret ateşi yanan bir çift zifiri göz, kıvrılan parlak dudaklar ve alaylı ateşi harlayan sözler olacaktı.

Derin bir iç çekip Latte'nin yumuşak tüylerini okşamaya devam ettim. Birkaç dakikanın ardından bir kapı sesi duyuldu ve topuklu ayakkabı sesleri koridordan içeri kadar geldi. Bakışlarımı kapıya çevirerek onun karşıma geçişini bekledim. *Tahminimce üç adım, iki adım ve bir adım.* Karşımdaydı, elbisemle aynı renk lacivert bir takımın içinde, takımın altında beyaz gömlekle karşımda dikiliyordu. Saçlarını hafif yukarı kaldırmış serçe parmağına S harfli yüzüğünü takmıştı.

Ellerimi Latte'den çekerek onu incelemeye devam ederken ayaklandım, dudakları ayağa kalktığımda aralandı ama ne diyeceğini kestirememiş gibi geri kapandı ve beni bir kez yetmemiş gibi ikinci ve üçüncü kez incelemeye koyuldu.

"Non riesco a controllare il mio respiro."*

İtalyanca konuştuğu zaman kulağıma gelen o aksanı hoşuma gidiyordu, sesi ve kokusu da bunun yardımcı öğeleriydi ama sevmediğim bir şey vardı, dediğini anlayamıyordu.

Ellerimi kaldırıp, "Dilini bilmediğimi biliyorsun değil mi?" diye sordum.

"Ben seninkini biliyorum sen niye benimkini bilmiyorsun?" dedi gülerek. Devirdiğim gözlerimle ona baktım. Bir eli cebindeydi, dövmeli eli aşağı sarkıyordu. Sonunda kolunu kaldırıp bana uzattığında adımlarıma dikkat ederek yanına ulaştım ve koluna ince kolumu dolayarak elimi aşağı doğru sarkıttım. Latte hâlâ koltukta uyuyordu, içerisi ıssız ve mezarlık kadar sessizdi.

Ona son bir bakış atıp diğer elimle çantamı sımsıkı tuttum ve Bar-

* Nefesimi kontrol edemiyorum.

Kitaplık Rafı

kın'ın açtığı kapıdan dışarı çıktım. Elinde ikimize ait palto tutan Vuslat bizi gülümseyerek karşıladı ve önce benim omuzlarıma sonra da Barkın'ın omuzlarına paltolarımızı bıraktı.

Güler yüzü diğer günlerde gösterdiğinden farklıydı, nedenini anlayamadan Barkın'ın benim için açtığı arka kapıya kolundan çıkarak bindim. Kapımı örttü ve arabanın çevresinden dolanıp öbür taraftan bindi. Sürücü koltuğu açıldığında Vuslat belindeki silahı çıkartıp torpidoya koymuştu ve kemerini takarak hareket onayı için Barkm'a döndü. "Sür."

Vuslat kafasını emir almış asker gibi sallayarak önüne dönüp sürmeye başlarken arkamızda ve önümüzde olan aynı model araçları gördüm, tedbirsiz hiçbir yere gitmiyorduk. Bu bana kendimi her zamankinden daha fazla güvende hissettiriyordu. *Özellikle de karşısına geçeceğim kişinin de en az bu kadar tedbirli olduğunu bildiğim için.*

Vuslat aracı çalıştırıp ısınana dek metal çift kanatlı kapıdan çıkartırken Barkın bileğini kaldırdı ve saati kontrol edip dirseğini kapıya yasladı. İşaret parmağı dudağında geziniyordu. İçeriyi bir sessizlik sardı. Gözlerim ceketine doğru kayıp aşağı doğru yol izlerken elimi beline doğru uzattım. Silahı yoktu, çantama attığım silahı hatırlayıp kaşlarımı çattım. "Erkeklerin içeri silahla girmesi yasak," dedi.

Çantamı işaret ederek elimi silah şeklinde ona doğrulttum. "Sana kimse dokunamaz, sen istediğini yapabilirsin ama yaptığın her şeyin cezası bana kesilir. Bunu bilerek hareket et olur mu?" Kafamı aşağı yukarı sallayıp, "Gerekmedikçe çıkarmayacağım," dedim. Bu söylediğime beyaz, özenle baktığı dişlerini çıkararak güldü. "Buna pek emin olamadım, affedersin."

Gözlerimi kısıp gülüşüne ters ters baktım, beni ne sanıyordu öylesine sağa sola sıkan ya da hediye kazanmak için atışlara katılan bir kız mı? Sanırım görünene göre bana silah konusunda gerçekten güvenmiyordu. "Ama eğer içeride zarar görmesi gereken biri olursa bu sen olma, kendin hariç herkese zarar verebilirsin." Kaşlarımı kaldırarak, "Güvenmediğin halde neden böyle söylüyorsun?" yaptım işaretlerle. "Benim yüzümden zarar görme diye. Ayrıca sana güvenmiyor değilim aksine fazla güvendiğim için böyle konuşuyorum."

Söylediklerine inanmamış bir ifadeyle yüzümü buruşturdum, sadece

Kitaplık Rafı

güldü ve yüzünü cama çevirdi. Tamam bundan nefret ediyordum, *hani gülerken sana bakmasın istiyordun?*

Tamam ben büyük bir yalancıyım, vazgeçtim yüzünü bana dönsün.

Dönmedi, ben de yüzümü onun gibi cama çevirdim. Sonra gördüm, bana bakmıyor değildi bakıyordu ama yansımama bakıyordu. Camda kesişen gözlerimizle dudaklarım aralandı. Satrancı seven bu adam tahtada sürekli renklerin yerini değiştiriyordu. Belki de bu yüzden hâlâ ona ulaşamıyordum. Belki de o tahtadaki kırmızı şahtı ve ondan başka hiçbir taş kırmızı değildi, bu yüzden kimse ona yaklaşamıyor onu bilmiyordu.

Belki de biliyordu.

Karmen biliyordu. *Onu satrançta kim yenebildiyse o da biliyordu.*

Barkın boğazını temizleyerek kafasını yere eğdi, Vuslat sessizce arabayı kullanıyordu. Ben de bakışlarımı yansımasına değil gerçekten dışarı odakladım. Ağaçlardan dökülen kar tanelerine ve iki üç kat kuşanmış yaşlısından gencine bizim aksimize normal hayatları olan insanlara. Hepsi hayatından mutsuz görünüyordu, hayatında eksiği olmayanlar mutsuzsa ve eksikle dolup taşanlar daha da mutsuzda kimdi bu mutlu insanlar?

Belki de biz hariç herkesti, belki de yarım olan herkesin dışında kalanlardı. *Ya da ölenlerdi.*

Derin bir iç çektim, yine Nevada'nın önünden geçtik. Nereye gittiğimizi tam olarak sorma fırsatı bulamamıştım. Daha önce yemek yemeye gittiğimiz mekânına mı gidiyorduk yoksa farklı bir yere mi? Aynı masaya oturacağımız adamlar kimdi ve ne konuşulacaktı? Bunların hepsi aklıma tahtaya tebeşirle kazınan matematik formülleri gibi kazınsa da hiçbirini Barkın'a sormadım. Ona güveniyordum ve bunları söylemediyse doğru zamanını bekliyor diye düşünüyordum.

Dudaklarımı yalayıp kararan havayı izledim, Barkın'a yansımasından baksam da hareketsizliği yüzünden pek bir şey değişmiyordu. Aynı bakmıyormuşum ya da bir filmin durması için tuşa basmışım gibiydi. Bu yüzden dudaklarımı kemirerek dirseğimi kapı koluna yasladım ve dün geceyi düşündüm. İki adamın da kardeşleri yüzünden düştükleri bu dünyayı düşündüm. Kardeşleri hayatta olsaydı yanlarında olsaydı ikisi de böyle bir adam olmayacak mıydı? İkisiyle de tanışamayacak mıydım? Eğer seçmek elimde olsaydı hangisini seçerdim?

Kitaplık Rafı

Sanırım bu konuda çok büyük bir bencillik ederdim ama Barkın bana bunu kendi söylemişti. Acımasızlık demişti gözlerindeki, öyleyse acımasızlığım onu şaşırtmazdı.

Küçükken hayal meyal hatırladığım bir anıyı anımsayarak işaret parmağımı buğulu cama kaldırdım ve uçları uzamaya devam eden bir kalp çizdim. İnce kalbim güzel oldu ve kalbin tam içinde Barkın'ın dudaklarının yansıması görüldü. "Geldik," diye mırıldandı ve araç durdu. Kafamı kaldırıp camın ardında kalan eve baktım. Bir otel binasını andırıyordu ama otel olmadığını anlamak zor değildi, daha çok iş merkezi gibiydi. Dışarıda bulunan birden fazla araç ve korumalar etrafımızı sardı. Vuslat anahtarı çıkarıp kapısını açtı ve önce benim ardından Barkın'ın kapısını açarak nazikçe peşimizden gelmeye başladı. Evin dışını korumak için sıralanmış bir düzine koruma Barkın ve Vuslat'ın üstünü ararken bir diğeri bana dikkatle baktı. Gözleri vücudumda geziniyordu, gözlerimi kısarak ona altında ateş açmaya hazırlanan bakışlarımı yolladım. Eğer o gözleri biraz daha üzerimde edepsizce gezinirse gözlerini oyup ona yedirebilirdim.

Barkın parmaklarını kıtlatarak aramadan geçtikten hemen sonra önümde durdu ve sırtı korumayla arama girdi. Kıtlattığı parmaklarından ses kesildi ve o sessizliği korumanın çığlıkları doldurdu. Bir adım sola geçerek çatık kaşlarımla ne yaptığına baktım. Vuslat takım elbisesinin cebindeki peçetesini çıkarmış, olanları büyük bir keyifle izliyordu. Bense diğer korumaların nasıl diz çökmüş gözlerinden kan gelen ve çığlıklarıyla girişi inleten arkadaşlarına yardım etmediklerini düşünüyordum. Barkın'ın elleri korumanın kafatasını kavramış baş parmakları gözlerine girmişti ve kanlar yüzünden gözyaşının güzergâhından takım elbisesine akıyordu. Önünde diz çökmüş bileklerini kavramıştı ama gücü yetmiyordu, bir elimi Barkın'ın koluna uzattım. Hiç kimse müdahalede bulunamıyor koruma Barkın'ın elinden kurtulamıyordu. Herkesin sus pus izleyerek kalması rahatsızlık hissimi yükseltti. Nefes almayı kestiğim bu süre içinde arkamdan adım sesleri ve onu takip eden başka bir adamın sesi duyuldu.

"Açken sen gerçekten sen değilsin Salvor Karaduman." Mahi ellerini önünde kavuşturmuş büyük bir hayranlıkla Barkın'a bakarken Barkın

Kitaplık Rafı

ellerini korumanın yüzünden ağır ağır çekti. Kolumu hiçbir anlam ifade etmeyen dokunuşumu kesmek için geri çektim. Vuslat'ın uzattığı peçeteyle kan olmuş ellerini silerken dudaklarında tehlike alarmları çalan bir gülümsemeyle Mahi'ye döndü. "Adamlarını terbiye etmemişsin, eğer yanımdaki kadına bakabiliyorsanız bu ben sizi hâlâ hayatta bıraktığım içindir. Bunu ne sahibiniz ne de siz unutmayın." Elini sildiği peçeteyi gözlerini oyduğu ve yana devirdiği adamın üzerine atarak bana kolunu uzattığında kolundaki boşluktan bileğimi geçirdim ve onunla aynı hizada yürümeye başladım. Mahi aldığı uyarıyla dudaklarını büzdü. "Hay hay, içeri geç lütfen. Seni görmek için sabırsızlananlar var." Hemen arkasında kalan tahta kapıya işaret parmağıyla iki kez tıklattı ve içerideki iki koruma kapıyı aralayarak geri çekildi. İçerisi gerçekten tam anlamıyla bir toplantı salonuydu. Geniş tahtadan dikdörtgen bir yemek masası, masanın üstünde simli bir örtü ve yemek tabaklarının önünde kadehler. Masanın üzerinde başımıza düşse hepimizin bir yerine saplanacak kadar büyük bir avize ve sandalyelerde oturan farklı renklerde takım elbiseler giyen mafya liderleri bizi karşılamıştı.

Yarısı tanıdık yüzlerdi yarısı ise yabancı oldukları mimiklerinden bile belli yüzlerdi ama bir tanesi bedenimi içeride olmama rağmen buz kestirdi. Burada olmaması gereken birinde gözlerim takılı kaldı.

Burada olamazdı, o burada olmamalıydı.

Barkın'ın kolunu hafif sıkarak yüzüme yalancı bir gülümseme yerleştirdim. Masanın baş köşesindeki sandalye boştu. Sol tarafa baş köşenin hemen yanındaki sandalyeye arkamızdan gelen Mahi oturdu, hemen yanında yüzünün bir kısmı ve kolu sarılı Tuğra onun yanında ise tüm asaletiyle Dolunay oturuyordu. Tuğra'nın taarruz tüfeğini andıran bakışlarından kaçmak için yüzümü diğer tanıdık yüzlerde gezdirmeye devam ettim. Dolunay'ın hemen yanında oturan Çakır Alabora ve burada olduğundan endişe duyduğum Kutay ile sol taraftaki tüm sandalyeler dolmuştu. Barkın bana sağ kısmın ucunda kalan sandalyeyi çektiğinde gülümseyerek oturdum. Bu sıranın başında da tanımadığım o yüzler ve onların yanında da gözlerini bizden ayırmayan Teoman Alakurt ve Ulaç Tolun onun hemen yanında ise Selcen oturuyordu. Selcen'in yanına oturduğumda Barkın masanın diğer baş ucuna oturdu. Benim hemen

Kitaplık Rafı

çaprazımda kalmıştı ama dizlerimiz hâlâ birbirine değiyordu. Bunu bilerek yaptığını ve bunun için kendini normalden daha fazla öne çektiğini biliyordum.

Derin bir nefes alarak ellerimi masanın iki yanına yasladım ve çantayı kucağımda bıraktım. Barkın yabancı olduklarını düşündüğüm liderlere selam verdi ve gözleri ona kinle bakan Tuğra'ya döndü. Aralarındaki sessiz savaş gözleriyle başlamış karşımızdaki diğer tahta kapının açılmasıyla son bulmuştu. Kapı açıldı ve içinden yüzü oldukça ÜZERİME DÖNyara bereyle kaplı, ellerinde yanık izleri olan bir adam çıktı.

"Benvenuti signore e signori."*

Barkın'ın tam karşısındaki baş köşenin sandalyesini sıkı elleriyle kavradığında parmaklarının yara bere içinde kalmasından yüzüne tam olarak odaklanamadım. Dediğini de anlamamıştım ama hoş geldiniz tarzı bir şey demiş olduğunu tahmin ediyordum. Barkın dudakları aralanmış şaşkın bakışlarıyla adamı izlerken adam Barkın'ın bu haline çarpık bir gülüş attı ve sandalyesini çekip oturdu. Otururken gözleri sadece Selcen ve benim üzerimde gezinmişti. Bizi ilk kez gördüğünden olsa gerek diye düşündüm ama otursa da gözlerini ikimizden ayırmadı. Çakır Alabora ve Barkın birbirlerine kısa bir bakış atıp oturuşlarını düzelttiklerinde Mahi gülümsedi.

"Sana bahsettiğim Little mermaid. Yeval Larden." Elini bana doğru uzatıp tahminimce başka ülkenin mafya lideri olan adama beni tanıttığında göz ucuyla Barkın'a baktım. Elini masanın altından dizime uzattı ve sıktı.

Tamam sessizdim, her zaman olduğum gibi.

"Bu da sarışın güzelimiz, Selcen Alakurt." Selcen belli belirsiz gülümseyerek yaradan yüzü görünmeyen adama baktığında adam gülümseyerek dirseklerini masaya yasladı ve ellerini birleştirip bizlere tekinsiz bir gülümseme sundu. "Türkçem pek yok, o yüzden arada kendi dilime kayarsam mazur görün. Ben Lorenzo Grassi."

Don dedikleri adam, Lorenzo Grassi *İtalya'nın mafya lideri.*

Siktir!

---

* Hoş geldiniz, bayanlar ve baylar.

Kitaplık Rafı

Sertçe yutkunarak Barkın'a bakmamak için direndim, dizimi sıkması sakinleştirmek için yaptığı bir hareketti ama işlemiyordu. Bacaklarımın avuçlarının altında hafif titrediğini ancak bacağıma sıcaklığını yayacak kadar sıktığında idrak edebildim. Buraya gelmesinin sebebi Mahi'nin sözleri yüzünden miydi yoksa gerçekten toplantı mıydı kestiremiyordum ama durduk yere gelmediğini biliyordum. Derin bir nefes alarak kafamı *memnun oldum* mahiyetinde salladım. Yine de yüzümde mimik kıpırdatmamıştım. Selcen ile ikimize uzunca bakıp derin bir iç çekti. "Bellezza bellezza, che bellezza è questa."*

Barkın'ın parmak uçları tenime battığında yüzümü ona refleksle döndüm. Elini anında çekti ve kasılan çenesini gevşetmeye çalıştı ama başarısızdı öfkesi gözlerinden okunuyordu. Kendi dillerinde her ne dediyse Barkın'ı kızdırmıştı.

Sözlerinin hemen ardından Barkın'a dönerek gülümsediğinde herkesin sessizliği hayret edici düzeye ulaştı. "Salvor, seni kızdıracak sözlerim için beni affet."

"Af herkesten istenmediği gibi herkese verilmez. Af istenecek bir durum yok." Barkın'ın ses tonu sabitti ama içimden bir ses o sabitliğin altında bir yangın dumanı soluyordu. "Umarım benim de gözlerimi oymazsın." Adamın alaylı sesi Çakır Alabora'nın boğazını yalandan temizlemesiyle kesildi. Lorenzo Grassi, Çakır'a döndüğünde Çakır da ona döndü ve gülümseyerek, "İş konuşmaya geldik diye biliyorum, özel sohbetleriniz için size üst katta bir oda ayırtayım," dedi. Tek kaşım hayretle kalkarken masadaki çoğunluğun sandalyesine sindiğini hissettim. *Sen. Kimsin. Çakır. Alabora?*

"Pekâlâ, iş konusuna gelelim. Duyduğuma göre bazı taraflar arası geçişler olmuş." Gözleri bir kez daha beni bulduğunda sessizlik içinde Çakır'a bakmaya devam ettim. Gözleri bana döndü, haz almış şekilde kısıldı ve dudakları kıvrılırken masanın üzerindeki parmağı yavaşça ritim tuttu.

"Sen yanındaki kadına güveniyor musun Salvor, sonuçta karşısında durduğu kişi ailesi."

---

* Güzellik, güzellik. Bu ne güzellik?

Kitaplık Rafı

"Üvey, *üvey ailesi.*" Barkın her sözüne baskı uygularken Dolunay'ın Barkın'a attığı tekinsiz bakışlarla irkildim. Tamam, ortalığın kızışacağını daha gelmeden hissediyordum ama bunun benim üzerimden olacağını hiç düşünmemiştim. En azından Dolunay ve benim üzerimden.

"Ona arkanı dönmek istediğine emin misin, seni arkandan vurabilir." Barkın dudaklarındaki kıvrılmayla ellerini kadehine uzattı ve parmaklarını ince beline sararak kendine çekip dudaklarına yaslayarak küçük bir yudum aldı. Selcen çatık kaşlarıyla Kutay'a bakıyordu ama Kutay kaçamak bakışlarla sadece Barkın'a ve Lorenzo'ya bakıyordu. Dudaklarımı ısırarak Lorenzo'ya masadakilerden farklı olan ters bakışlarımla karşılık verdim. Ne yapmaya çalışıyordu bizi ayırmayı mı?

Öyleyse çok beklerdi.

"Eğer ona arkamı döndüysem istediğini yapma iznini vermişimdir. Onun vereceği zarar benim canımı yakmaz." Barkın'ın cümleleri gözlerimizi birbirine mıknatıs gibi çekti. Dudaklarımdan yayılan tebessümü durduramadım ve içimden küfürler savurmam gereken yerde sadece küçük bir kız çocuğu gibi güldüm. Gerçekten bu cümlelerine küçük bir kız çocuğunun çikolataya kavuşması gibi güldüm.

Ya da bala.

Lorenzo kafasını onaylamaz şekilde salladı, "Taş kaybetmemek için çok oyun kaybedilmiştir." Yaptığı alıntıyı Barkın'ın içki dolabının kapağında yazdığını anımsadım. Bedenim bu anımsamayla irkildi, bu alttan alta ona verdiği mesajlardan sadece bir tanesiydi. "O bir taştan fazlası." Dövmeli elini masanın üstünde duran elime uzatıp üstüne koyduğunda Lorenzo güldü ve Türkçe bir şekilde, "Bunu görebiliyorum," dedi, aksanı gerçekten Türkçe sözlerini anlamayı zorlaştırıyordu.

Son sözlerinin ardından yüzünü Mahi'ye dönerek, "Söylediklerinde haklıymışsın, bakışları değişmiş," diyerek eklediğinde Barkın'la salise kadar kısa bir bakışma yaşadık. Kaşlarım burnumda birleşecek kadar çatıldı. *Şerefsiz pezevenk*, tabii ki de onun yüzünden bu adam buraya gelmişti. Amacı toplantı falan değildi, Barkın'ı sıkıştırmak ve ona alttan mesaj vermekti.

Derin bir iç çekip, "Yemeğe başlayalım mı? Yemekten önce tatsız konuları konuşmak istemiyorum." Derken bakışları tatsız kelimesinde

Kitaplık Rafı

Tuğra'ya döndü. Ne konuşulacağını anladım, bacağım tekrar titremeye başladı. Barkın elimi okşamaya başladığında kadehime uzandım ve dikkat çekmeyecek büyüklükte bir yudum alarak bardağı geri bıraktım. Bunu yaparken gözlerimiz Dolunay'la kesişti. Mavi gözleri gergin ve onaylamaz bakışlarla üzerimdeydi. Göz ucuyla Tuğra'ya baktıktan sonra Çakır'ın parmağıyla tekrar ritim tuttuğu eline dikkatini verdi. Dudakları kıpırdadı.

Bir, dokuz.

Bir, dokuz.

Bir, dokuz.

On dokuz ne?

Lorenzo başlayan servisle beraber içkisinden büyük bir yudum alıp zevk iniltilerini bize duyurduğunda herkesin ilgisi üzerinde toplandı. Sadece ben ve Barkın Mahi'ye ters bir şekilde bakıyorduk. Bana kalsa şimdi silahımı çıkarır onu alnının ortasından vururdum. Bize karşı bir lideri kışkırtmıştı, adamın gözlerinden güvensizlik akıyordu.

Eğer Barkın Leman'ı onlara veremezse kesinlikle onu buradan çekerlerdi, buna tam şu an emin olmuştum. Neden Barkın'ın o gün Mahi'ye öfkelendiğini ve bunu dert ederek Dolunay'ı işin içine kattığını şimdi daha iyi anlıyordum. Çünkü ancak böyle ayakta kalabilirdi. Onun için batış ve çıkış yoktu. Çöküş ve yükseliş vardı. *Ya hep ya hiç.*

Onun gücü azalacak kadar küçük değil yıkılacak kadar büyüktü.

Boğazımın kurnluğunu hissettim, alkole bir daha uzanmak istiyordum ama aynı zamanda böyle bir masada bunun uygunsuz olacağını da biliyordum. Dolunay parlak beyaz elbisesinin askılarını düzelterek rahatsızca Çakır ve Tuğra arasında kıpırdandığında Selcen de giydiği siyah dantelli elbisesini düzeltti. Bir an bende üzerime baktım ama bunun bir sürü psikolojisi olduğunu anlamıştım. Önüme konan yemeklerin kokusu burnuma doldu ve Barkın'a elini sıkarak bir mesaj verdim. Elini üzerimden çekerken küçük bir tik işareti çizdi.

Ona güvenerek herkes gibi çatal bıçağımı aldım ve ortaya konulan etli yemeği yemeye başladım. Yemek yerken herkes sessizdi ama gözler hiç susmadan konuşuyordu, hatta bazıları kurşun atıp yangınlar çıkarıyordu. Mesela Tuğra'nınki.

Kitaplık Rafı

Ona yandan bir gülüş gönderip haline acırmış gibi dudak büzdüm. Dolunay'ın uyarı dolu bakışlarına bile karşılık vermiyordum. Neye güvendiğimi bilmiyordum ama kime güvendiğimi biliyordum.

Tam olarak gözlerimi bana bakan gözlerine çevirdiğim o gözlere güveniyordum. Bal rengi gözlere, *Barkın Karaduman'a güveniyordum.*

Barkın boğazını temizleyerek yemeğine döndüğünde bende yüzümü eğerek kalan son parçaları yedim. Mahi'nin etrafta dolanan yarı çıplak kızları masanın üzerini toplarken sonunda herkesin yüzü masadan kalktı. Teoman ve Ulaç Bey onları tanıdığım süre boyunca pek konuşkan olmamışlardı ama bu geceki sessizliklerinin sebebinin çekingenlik olduğunu seziyordum. Lorenzo, Teoman Bey'e dönüp elini ona *konuş* der gibi uzattığında Teoman Bey Tuğra'ya bakıp iç çekti. İşte tatsız iş konuşmaları şimdi başlıyordu.

"Bu yaptığınızı bir daha tekrarlamamanız durumunda, yaşananları arkamızda bırakacağız Tuğra ve Yeval. Bir de siz Barkın Bey." Barkın bu sözlere gülerek karşılık verdi, Çakır da Barkın'ın gülüşüne katılmıştı ama onun gibi sesli gülmüyordu.

"Gerçekten arkanıza baktığınızda bıraktığınız şeylerin orada olduğunu mu sanıyorsunuz?" O kafasını olumsuzca sallarken Selcen bana doğru eğildi, "Delirdi mi bu?" Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için direndim. Delirmesi için normal olması lazımdı ve o ilk günden beri gözüme hiç normal gelmiyordu.

"Tuğra'nın bu halinin sorumlusu olduğunuzu herkes biliyor, bunu arkada bırakma teklifini kabul etmezseniz Yeval'i rica etmeden almak zorunda kalacağım." Bu kez de ben güldüm, gerçekten mafya liderlerinin toplandığı masada ikimizin gülmesi bizi belki de deli gibi gösteriyordu ama umurumda değildi. Benden mal gibi bahsettiklerinin ve sabrımı taşırmak üzere olduklarının farkındalar mıydı acaba?

"Sonuç olarak Yeval sizinle kalmak yerine ailesine geri dönmüş olacak ve düzen eskisi gibi devam edecek."

"Çok affedersiniz ama öyle düzeni sikerim." Kucağına yine ne ara serdiğini anlamadığım peçeteyi avuçlayıp tabağının üzerine attıktan sonra duruşunu dikleştirip, "Açık konuşalım, Tuğra Akkor," dedi. Hedefini doğruca Tuğra'ya yönelttiğinde Teoman Bey'in dudakları aralandı

Kitaplık Rafı

ama Lorenzo çıkacak savaşın en heyecanlı izleyicisi gibi elini kaldırarak onu susturdu. "Senin yetiştirmediğin, hatta en sevdiği rengi bile bilmediğin yeğenini neden bu kadar çok istediğini merak ediyorum. Lütfen bizi aydınlat."

"Sen de bizi aydınlat. Çünkü sahte âşık numaranızı kimse ciddiye almıyor."

"Kimse numara yapmıyor," dedi Barkın ve Dolunay'a döndü. "Yeval'i yetiştiren kadın bile onun eve dönmesinde senin kadar ısrarcı değil, sahi sen Yeval'i neden evinde istedin? Evin neşesi olsun diye mi?" Gözlerini kısarak güldü. "Lütfen..."

Lorenzo, "Salvor," diye bir uyarı yaptığında Dolunay'ın öfkeli bakışları beni delip geçti. Kızıyordu, biliyordum ama umurumda değildi. Ettiği sözlerin hiçbirinde yalan yoktu. Sır vardı belki ama yalan yoktu. "Elimde Tuğra'nın mallarımı patlatmak üzere harekete geçtiği görüntüler var. İhanetin cezasını vermek liderlere kalır, kimse bu hakkı sorgulayamaz." İşaret parmağını Lorenzo'ya uzattı. "Sen bile."

Lorenzo tek kaşını kaldırarak Tuğra'ya ve Barkın'a bakarken Teomen Bey tekrar söze girdi. "Barış olmadan işler ilerlemez."

"Kimsenin barış istediği yok, siz sadece savaş istemiyorsunuz." Çakır Alabora sonunda sesini çıkararak konuya dahil olduğunda Teoman Bey'in yutkunuşunu gördüm. "Barkın Karaduman, sizin tabirinizle Salvor haklı. Hiçbir lider cezalandırmayı sorgulayamaz ve hatalı olan bedel öder. Alabora soyunun oturduğu hiçbir masada ayrımcılık söz konusu değil. Hata yaparsanız bedelini ödersiniz. Kimse de ödenen bedelin hakkını aramaz, arayamaz." Tuttuğu ritimleri kesmiş belinden çıkardığı silahı masanın üzerine koymuştu. Silah en az ayna kadar parlak görünüyor gümüş rengi göz alıyordu. Üstündeki italik A harfi silahın sahibinin izini teninde taşıyordu. "Eğer biri cezasından kaçmaya çalışırsa peşinde bir Azrail'in olduğunu unutmasın derim çünkü bir daha suçunu ört pas eden ve kendi çıkarlarını gözeten birine karşı bunu kullanmaktan çekinmem. Bir diğer konuya gelecek olursak, ben masadan kalkana dek bir daha kimse kadınların adına izin almadıkça konuşma yapmasın. Eğer benden sonra çok etmek ister ve devam ederseniz de geri geldiğimde konuşacağımız konuya zemin hazırlamış olursunuz." Sözlerinin çoğun-

Kitaplık Rafı

da Tuğra'ya bakarken sonunda Teoman Bey'e baktı. Teoman Bey, Tuğra ile bakışırken ikisinin arasında garip bir etkileşim yakaladım. Sanki bakışlarıyla bir karara varmış gibilerdi ama ne kadar dikkatli izlersem izleyeyim gözlerindeki bakışın ne olduğunu tam olarak adlandıramadım. "Şimdi uzatmaları geçelim ve asıl konuya gelelim." Çakır önündeki silahı masanın ortasına ittirerek ellerini birleştirdiğinde metal olan serçe parmağı benim tarafımdan parladı. "Leman Savsa'nın polislerin tanık koruma programı altında korunduğunu hepimiz biliyoruz. Peki nasıl oluyor da sizin kaybettiğiniz malların sorumlusu kendisi olabiliyor ve bu malların güvenlik kayıtları nasıl oluyor da puf diye ortadan kalkıp tüm konuşma kayıtlarınız mucizevi bir şekilde silinmiş oluyor?" Sorusu doğruca Lorenzo ve Lorenzo'nun sağında oturan Rusları andıran başka bir mafya liderine dönüktü.

Kutay dudaklarını ısırarak yüzünü yere eğdiğinde odağım ona kaydı, kaşlarımı çattım ve Selcen'e döndüm. O da kaşlarını çattı ve bana baktı. Kutay ise *ikimize de bakmadı.*

Kayıtlar ve telefon görüşmelerinin mucizevi bir şekilde yok olması mı?

"Bu sorunu Leman'ı elde ettiğimizde çözeceğiz Çakır Bey." Çakır aldığı cevaba memnuniyetle başını salladı. "Zamanınız bol. Sadece boş yere harcamayın yeter. Yoksa kum saatini çalıştırmaya başlayacağım." Ortaya koyduğu silaha parmaklarını dolayarak kendine çekerken sandalyesini geriye doğru ittirdi ve, "İzninizle, kısa bir görüşmem daha var. Gecenin sonuna yetişebilirsem tek tek hepinizle vedalaşmak isterim," diyerek kalktı. Onun kalkışıyla içime kuşku tohumları ekildi.

Bu adamda ters giden bir şeyler vardı, bu adamın neden herkes sözünü dinliyordu bilmiyordum ama buradaki adamlardan farklı olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı ısırarak Barkın'a baktım. Gözlerini Kutay'ın üstüne dikmişti. Derin bir nefes alarak önümüze konan tatlılarda göz gezdirdim. "Yani bu durumda barış konusu yalan oldu?" diye sorguladı Ulaç Bey.

"Siz Türkler aranızda ne halt ediyorsanız işleri aksatmadan edebilirsiniz." Lorenzo'nun işaret parmağı Barkın ve Tuğra arasında gidip gel-

Kitaplık Rafı

dikten hemen sonra Selcen'e kaydı ve kulağımıza dolan nahoş bir müzik sesi odaya yayıldı. "Lütfen eşlerinizi dansa kaldırın, biraz gevşeyelim ve gecenin tadını çıkaralım." Bu ani ruh hali değişimine şaşkın bakışlarımla baktım. Burnunu ardı ardına çekip gözlerini ovuşturduğunda gözlerim Selcen'e döndü. Huzursuz bakışlarımı üzerinde gezdirdim, neden böyle olduğu yanan ışıklarla gün yüzüne çıkmıştı. Bu adam bir uyuşturucu bağımlısıydı ve yüksek ihtimalle liderliğini yaptığı mafyanın asıl görevi de buydu. *Uyuşturucu.*

Bu ani ruh hali değişimlerini ve hareketlerinin dengesizliğini açıklıyordu. Ayağa kalktığında Barkın da aynı anda ayağa kalktı ve ellerini bana uzatıp reverans yaparak kulağıma doğru eğildi. "Geceyi kana bulamaya hazır mısın Mia Donna?"

Çatık kaşlarımı düzeltmek için çabalayarak kafamı aşağı yukarı salladım, uzattığı avucunun içine elimi bıraktığım an beni ani bir çekimle kaldırdı ve göğüslerimizin çarpışmasına sebep oldu. Bir eli belimi sımsıkı kavrarken diğeri parmaklarımı nazikçe kavramıştı.

"Benimle dans edin lütfen, o sarı saçlarını omzuma savrulmuş görmek isterim." Lorenzo Selcen'e doğru eğildiği sırada sandalyenin diğer ucundan Kutay yaklaştı ve Selcen ne olduğunu anlamadan onu bileğinden kavrayarak ayağa kaldırıp kendine çekti. "Belki başka bir sarışına." Göz kırparak kaçarcasına bize doğru geldiğinde Selcen şaşkınca Kutay'ı izledi. Neredeyse şaşkınlıktan çenesi düşecekti ve bu konu da abartmadığını ilk kez söyleyebilirdim çünkü Kutay hayatında ilk kez cesurca davranmıştı.

"Bir terslik var," diye mırıldandı Barkın, ona yüzümü çevirdim. Kutay'ı inceliyordu. Kafamı aşağı yukarı salladım. Haklıydı, bu gecede ve Kutay'da bir terslik vardı. "Böyle bir adam bu geceye katılmazdı, katılamazdı." Yine ona hak verdim. Gözlerimi aynı onun gibi dans eden ikiliye çevirmiştim. Selcen Kutay'a tonlarca soru soruyordu ama çoğu cevapsız kalıyordu. Dolunay istemeye istemeye Tuğra ile dansa kalktığında Teoman ve Ulaç Bey ceplerinden sigaralarını çıkardılar ve konuşarak salonun çıkışına doğru yürümeye başladılar.

"Ne olduğunu çözeceğim ama önce hesaplaşmam gereken biri var. Mahi görünüşe göre ikili oynuyor." Bir elimi sanki omzunu tutuyor gibi

Kitaplık Rafı

boynuna doğru uzatırken o diğer elini de belime sardı ve benim boşta kalan elim ceketinin üstünde harfler çizmeye başladı. "Ne yapacaksın?"

"Onu ortadan kaldırmalıyım ama öldürerek değil. Ya kendi tarafıma çekerek ya da oyun dışı bırakarak." Etrafı kolaçan ederken işini kolaylaştırmak için yüzümü boynuna doğru yaklaştırdım ve kör kütük sarhoş olacağımı bildiğim halde kokusunu bile isteye içime çektim. *Sanki son nefesimmişçesine çektim.*

"Rolünde iyi olduğun için... bazen senden nefret ediyorum," diye fısıldadı. Nefesimi boynuna üflercesine güldüm ve kafamı olumsuzca salladım. Elim yine omzunda gezindi. "Sana rol olduğunu düşündüren ne?"

"Gerçek olamayacak kadar güzel olması," diye cevapladı, boynumu kaldırıp gözlerine baktım. Kirpikleri bile titremiyordu. O güneş gözleri aynı ton ışıkta parıl parıl parlıyordu. Sanki dünyama yaklaşıyordu ve ateşi yükseldikçe ben ölmeyecek bir şekilde yanıyordum. "Bu anı bozduğum için bana istediğini yapabilirsin ama bozmak zorundayım, Mahi'nin üst katta ofisi var. Parmak iziyle açılan kasasında işlediği suçların dosyalarını saklayan bir USB var. Onu alırsam geri çekilmek zorunda kalır yoksa alnının ortasına mermiyi yer."

Tırnak uçlarımı boynuna batırdım ve gülümseyerek bu anın hesabını sormayı aklıma kaydederek omzuna, "Daha iyi değil mi?" yazdım.

"Değil güzelim, eğer ölürse yerine başkasım getirirler ve yeni biri gelirse tamamen savunmasız kalırız. Tanımadık saf bir düşman bile tanıdık dişli düşmandan daha iyi olamaz." Ona hak verircesine omzuna tik çizerken bir yandan da dudaklarımdaki simli parlatıcıyı yemekle meşguldüm. Dudaklarımdan yayılan sıcaklığa ve çocuksu gülümsemeye mani olamıyordum. Bana güzelim demişti. Bana iltifat etmişti. *Bana, güzelim demişti.*

Ve ben buna her hareketinde olduğu gibi küçük bir kız çocuğu gibi sevinmiştim.

Lorenzo sandalyesinden kalkıp geldiği tahta kapıdan içeri girerken Barkın belimdeki ellerini yavaşça çekti. Tüm ambiyans bomba patlamışçasına parçalara ayrıldı. "Sakın Selcen ve Kutay'ın yanından ayrılma, ben gelene dek." Elini üzerimden çekerken aynı zamanda müziğin ritmiyle Selcen'le Kutay'a yaklaşmıştı. "Yanından ayrılmayın." Kapıda

Kitaplık Rafı

diğer korumaların ortasında dikilen elleri önünde bağlı Vuslat'a baktım. Bana güven verircesine gülümsedi. Ardından korumaların arasından geçen Barkın'a baktım, elini ceketinin önünde tutuyor gözleriyle etrafı tarıyordu. Mahi ondan önce çıkmış olmalıydı çünkü kasadan alması gereken USB için parmak izine ihtiyacı vardı.

Barkın'ın silahsız ve savunmasız şekilde gittiği yola bakarken içimdeki kötü hisler iç organlarımı dürtükledi. Kalp atışımın hızlandığını ve kanımın huzursuz bir ateşle kaynadığını hissettim. Ateşin sebebini biliyordum, *korkuydu*.

Kutay'a bakıp çatık kaşlarımla, "Seninle sonra hesaplaşacağız, bana cevap vereceksin." İşaretlerimi yaptım ve masanın üstündeki çantamı alarak önümü kesen Dolunay'la Vuslat'a ilerleyen adımlarımı durdurdum. "Abla dayağı yemeyeli baya uzun oldu sanırım kız kardeşim." Çantamı kolumun altma aldım. "Şimdi zamanı değil." "Senin için mi Barkın için mi?"

"İkimiz için de." Tuğra'nın bu tarafa yaklaşan adımlarını görünce havadaki ellerimi indirdim. Selcen Tuğra'nın önüne geçerek, "Tuğra abi, iyi görünüyorsun," dedi ama Tuğra'nın tek yaptığı ona elinin tersinde olduğunu işaret etmekti. Elini kaldırıp onunla arasındaki mesafeyi işaret etti. Selcen'in yüz hatları sevimli melekten şeytana dönerken, "Bu kabalığını unutmam, beni bilirsin. Kinciyimdir," diye ekledi ama Tuğra'nın karşısında ondan daha şeytan olamayacağını ikimizde biliyorduk.

Dolunay'a dönüp kaşlarımı minnetle kaldırdım. "Bak ne boklar çevirdiğini bilmiyorum ve senin hakkında sadece takip ettirdiğim adamlardan bilgi alıyorum ama senin dediğin gibi olsun..." Elini alnına çıkarıp ovuşturdu. "Bana onun canını kendi canının önüne koymayacağına söz ver, verdikten sonra serbestsin." Ona ellerimle yemin ettikten sonra açtığı yoldan hızlı adımlarla ilerledim. Arkamda kalan Tuğra'nın önünde duvar gibi dikildiğine emindim, bunun için kontrol etme gereği bile duymadım. Korumaların önüne geldiğimde Vuslat bana, "İçeride kalın Yeval Hanım," dedi. Kafamı olumsuzca salladım. "Barkın Bey'in emri var, o gelmeden çıkışınız yasak."

"Siktirme bana emrini Vuslat, önümden çık yoksa eve tek ayak dönersin." Öfkeyle hızlı davrandığım el hareketlerimi yakalamak ve

Kitaplık Rafı

anlamak için bir süre bekledi ardından önümden geri çekilerek diğer korumalara da çekilmelerini emretti. Benimle beraber asansöre doğru yürürken diğer korumalar arkamızda kalmıştı. Asansörün tuşuna bastı ve bana dönerek fısıltıyla, "Dikkatli olun, Lorenzo Grassi hâlâ ortalıkta yok," dedi.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak açılan asansöre elimdeki çantayla girdim ve Vuslat'ın içeri uzanarak bastığı dördüncü kat düğmesine baktım. Basar basmaz asansörden çıktı ve bana gülümsedi. Sanırım Barkın'ın adamlarından alması gereken bir güven dersi vardı.

On katlı binanın giriş katından yukarı doğru çıkarken çantanın içindeki zinciri çıkardım ve düşmemesi için boynuma çaprazlama geçirdim. Bir elim de çantanın içinde silahı kavramıştı ama çıkarmamaya özen gösterdim. Bu sadece bir tedbirdi. Asansör dördüncü katta durduğunda kapı aralandı ve ağır adımlarla koridora girdim. Beyaz halı serilmiş koridorun solundaki oda aralıktı.

Mahi'nin iki adamı Barkın'ın iki yanını kapatmış dikiliyorlardı. Mahi ise gülümseyerek masaya yaslanmış Barkın'a bakıyordu ama bu bir zafer gülüşü değildi. Yansımadan görmeme rağmen anlamam zor değildi. "Cezamı Alabora'nın vermesini isterim Barkın Bey, sizin ceza kelimeniz beni ürkütüyor. Alabora daha objektif o yüzden sizin cezanız yerine onunkini seçeceğim ki o da bu yaptığımı öğrenirse." "Adam satmanın cezası kaçınılmaz ölümdür ama seni öldürmeyeceğim, seni Karmen'in marifetli ellerine bırakacağım Mahi." Mahi'nin bedeninden ufak bir titreme geçti. "Lütfen o iblisin adını anmayalım."

"Bir yerden çıkmasından mı korkuyorsun?" Barkın güldü, Mahi kafasını olumsuzca salladı. "Siz beni Karmen'in ellerine bırakamayacaksınız ama ben sizi yan odada bekleyen Lorenzo Grassi'nin ellerine bırakacağım." Korumalarına bakıp kafasıyla içeriyi işaret ettiğinde Barkın derin ve gergin bir nefes aldı. Korumalar önüne geçerek Barkın'a kapıyı aralarken dışarıda sabırla bekledim. Dudaklarımı parçalayıp tırnaklarımı kırma raddesine getirene dek avuç içimde parmaklarımı sıksam da bekledim. Barkın iki korumayla içeri girdi ve Mahi onlara arkasını dönüp içki kadehini doldurarak İtalyanca bir şarkı mırıldanmaya başladı. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayaklarımla sessizce kapıyı

Kitaplık Rafı

genişletip içeri girdim. Girişin hemen karşısında bir meyve tabağı ve içinde bir bıçağı vardı.

Bıçağı elimle sıkıca kavradım, silahı kullanamazdım çünkü susturucum yoktu ve Barkın yan odada bir liderin yanındaydı. Silah bu yüzden tehlikeli bir seçimdi, çok tehlikeli bir seçimdi.

Sertçe yutkunarak bıçağı elimle kavradıktan sonra elimi aşağı indirdim ve tırnaklarımla masaya iki kez vurdum. Kafasını bardağından kaldırdı, karşısındaki dışı cam olan kasada yansımam görünüyordu. "Ah Yeval, bu ne hoş sürpriz." Yalancı gülümsemem yansımadan ona ulaştı. Elimi kaldırıp selam verircesine salladım. Benim ardımdan iç çekerek elini havaya kaldırdı ve parmakları yavaşça oynarken gülümsedi ama bu gülümsemesi sadece saliseler sürdü çünkü o salise içinde ben bıçağı kaldırdım ve elinin hizasında nişan alarak bıçağı elinin tam ortasından geçecek şekilde fırlattım.

İhanetin bedeli Barkın'ın dediği gibi ölümdü ama onu öldürmeyecektik, onu zihnimde birden fazla öldürmek beni tatmin ediyordu. Ölüme kadar vereceğim zararlar ve yaşatacağım korku da tatminimi arttıracaktı.

Bıçak önce eline saplandı ardından kasaya yapıştı ve kasanın şifre girilmesi gereken kısmı bir saniyelik elinin cama çarpmasıyla açıldı. Mahi'nin çığlıkları odayı doldurduğunda acele etmem gerektiğini biliyordum çünkü korumaların bizi duyup geleceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Gelmediler çünkü içeride bulunan oda ses geçirmezdi.

Mahi'nin eli cama çarpıp bıçak elinin ortasından geçerken oturduğu yerden dizlerinin üzerine çöktü ve muhtemelen yine İtalyanca olarak küfürler yağdırmaya başladı. Elinden aşağı oluk oluk kan akıyordu, peçeteye uzanıp acıyla kıvranmasına izin vererek kasaya ilerledim ve kilidin açılır açılmaz geri kapandığını fark ederek öfkeyle Mahi'ye döndüm. Eğer Barkın'ın başı belaya girecekse sebebi Mahi olacaktı, bu düşünce öfke duygumu daha da harladı. Bileğini yakalayarak onu geriye doğru süründüğü yerden kasaya kadar tekrar yaralı elinden tutup sürükledim. Acıdan kıskıvrak peşimden sürünmekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu, *yapamadı da.*

Kitaplık Rafı

Peşimden sürüklendi ve elini kasaya okutana kadar bana engel olamadı, kasa tamamı ile açıldığında içindeki iki USB'ye de baktım ve vakit kaybetmemek adına ikisini de alıp çantama attım.

Ayaklarımın ucunda muhtemelen sarhoş olmuş acı içinde bağıran bedenden tiksiniyor sesini kesmek için onu farklı şekillerde öldürmek istiyordum ama şu an bundan çok daha önemli bir şey bunu engelliyordu.

Barkın'ın içeride olması,

Barkın'ın tek olması.

Mahi'nin yanına eğilerek kasadaki belgelerden birini aldım ve ters çevirerek içerideki kalemle, "Ya oyun dışına çık ya da rengini değiştir," yazdım. Etraf kan damlalarının birleşerek oluşturduğu kırmızı bir bitki örtüsüne dönmüştü. Mahi'nin gözleri dolu dolu bana baktı. Yazımın yanına bir piyon çizerek kâğıdı ona çevirdim. Diğer elimle çantama attığım USB'yi işaret ediyordum. Gözlerini ardı ardına kırptı ve gözyaşları acıyla yüzünden aşağı aktı. "Tamam, tamam Per favore." Kafamı aşağı yukarı salladım sadece, sözlerinin doğruluğunu bugünden sonra görecektim. İşaret parmağımı dudağıma yaslayarak ona sesini kesmesini işaret ederken hayalet bakışlarımı gözlerine odakladım. Dudaklarını ısırarak sesini kesti ve başını salladı, kâğıdı yırtarak parçalara ayırdıktan sonra çantamdaki silahı çıkararak çıplak ayaklarımla kapıya doğru yaklaştım. Şu an tek dileğim korumaların kapının önünde durmamasıydı. Eğer kapının önünde bir bariyer daha oluşturmuyorlarsa içeri girmem de Barkın'ın yanında olmam da kolay olurdu.

Silahı sıkıca kavrayarak şarjörünü kontrol ettikten sonra kapı kulpunu kendimden beklediğimden de yavaş şekilde çevirdim. Çevirdiğim gibi açmak gibi bir aptallık yapmadan önce içeriden gelen sesleri dinledim. Sessizliğin en güzel yanı da buydu, *herkesi duyabiliyordunuz ama kimse sizi duyamıyordu.*

"Mi deludi."*

Lorenzo belinden çıkardığı silahın mermisini ucuna getirirken Barkın'a yaklaştı. Gözlerimi ufacık deliğe uzattım. Lorenzo'nun sırtı bana dönüktü. Ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin bolluğu hareket ettikçe belli oluyordu. Kravatını çıkarıp kenara attıktan sonra ayyaş gibi burnunu

* Beni hayal kırıklığına uğrattın.

Kitaplık Rafı

bir kez daha çekip eliyle sildi ve silahın ucunu tam karşımda ifadesiz bakışlar taşıyan Barkın'a doğrulttu. Korumalar benim tarafımda değildi. Barkın'ın solunda heykel kadar hareketsiz vaziyette dikiliyorlardı. Kapıyı ağır ağır fark edilemeyecek kadar yavaş araladım. Önce çıplak ayağımı öne attım sonra bedenimi aradan sıyırarak silahı hafifçe kaldırmaya başladım.

"Beni öldüremezsin, çok istiyorsan dene tabii," dedi Barkın, hâlâ beni görmemişti çünkü Lorenzo'nun uzun boyu ve geniş vücudu beni saklıyordu. Barkın'ın sözleriyle denemeye kalkışmasını düşündüm, kanımda galaksideki patlamaları anımsatan birçok adsız patlama noktalarını hissettim. Düşüncesi bile ruhumu karartmıştı.

"Belki şimdi değil ama görevlerini yerine getirmezsen bunu yapmaktan memnuniyet duyarım." Sözlerine karşı bedenimi elimden geldiğince soğuk tutsam da gözlerimdeki ölümcül bakışların sıcaklığını dindiremedim. Doğruldum ve elimdeki silahın soğuk namlusunu ensesine yasladım. Gözlerimi göremediği için kendini şanslı saymalıydı. Barkın'ın gözleri bana döndüğünde önce kaşları çatıldı ardından bana yeltenen korumalara, "Her uzvunuzu parçalara ayırırım!" diye bağırarak herkesin soluğunu kesti. Gözlerimdeki ateşi ilk kez bu kadar harlanmış gördüğünü biliyordum, onu afallatan da tam olarak buydu. Korumaların bakışları Lorenzo ve Barkın arasında gidip gelirken dudaklarım yana kıvrıldı. Lorenzo tahminimce bir küfür savurdu. Elindeki silahın namlusu hâlâ Barkın'a dönüktü, tek bir hareketinde tüm şarjörü üzerine boşaltırdım. Bunu ona hissettirecek şekilde ucunu ensesine bastırdım. Barkın derin bir nefes verip bedenindeki gerginliği maske altına çektiğinde gözlerindeki o afallama gitti, Barkın'ın o bal gözlerinin yerini Salvor'un güneş sıcaklığı aldı. Bu ısıtıcı bir güneş değildi, yakıcı bir güneşti.

"Ona arkanı dönmemeliydin. Senin de dediğin gibi arkadan vurabilir." Onun da dudakları benimki kadar kıvrılırken korumaların birbiriyle bakışmalarını göz ucuyla izledi ve ani bir hareketle birinin önüne gelip belindeki silahı alarak diğerinin göğsüne, önündeki adamın da omzuna bir kurşun sıktı. Korumalar ne kadar erken davransa da kaybetme sebepleri mermi sıkıp sıkmamak arasında tereddütte kalmalarıydı. Çünkü biliyorlardı ki sıkarlarsa o mermi onların her uzvundan geçerdi.

Kitaplık Rafı

Barkın gücü tekrar ele aldığında rahat bir nefes alarak silahı gevşetsem de baskımı azaltmadım. Elindeki silahı incelerken, "Nerede kalmıştık," diye mırıldandı ve ellerini önünde birleştirerek silahı yan yatırıp masaya kalçasını yasladı. "Şu konuda hem fikiriz, bende aldığım herhangi bir emirde seni öldürmekten çekinmem ve bugün buradan seni ardımda canlı bırakarak çıkmam seni hayatta bırakacağım anlamına gelmez." Ellerini arkasında bıraktığı masaya yaslarken takımının bedene yapışmasını ve güçlü duruşuyla emir verişini seyrettim. Bu görüntüyü gördüğümde onun gerçekten tehlikede olduğunu sanmam bir komedi programının en komik bölümünde en iyi sahneymiş gibi hissettirmişti ama bundan gocunmadım. Ona bakışlarımı göz ucuyla görebildiğini bilerek bakmaya devam ettim, o bir kez bile dönmese de ben gözlerimi ondan bir kez bile ayırmadım. "İtalya'ya dön ve ülkende son anlarının tadını çıkar. Leman'ı alıp geldiğimde, onun yanında senin de mezarın olacak, eğer canım isterse toprağını kazmana bile izin verebilirim." Silahı masanın üzerine bırakarak doğrulduğunda bakışlarındaki mesajı aldım, masadan bana doğru geliyordu. Ben de silahı Lorenzo'nun ensesinden indirdim. Elimdeki silahı aldı ve parmaklarını benimkilere dolayarak Mahi'nin odasına geçiş yapan kapıyı araladı. Araladığı kapının hemen önünde Mahi elini tutarak ağlıyordu. "Fa Male, Fa Male."

Barkın önce bana ardından Mahi'nin elinin ortasına girmiş bıçağa baktı. Gözlerini yumarken yüzünde bir öfke belirtisi bekledim ama yerini sadece parlak gururlu bakışlar aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Dudaklarımı aralayıp evet diyeceğim sırada Mahi, "Hayır, hayır," diyerek bana baktı. Sanırım insanlar üstünde gerçekten ürkütücü bir etkim vardı ve bu etki sadece gerekli anlarda ortaya çıkıyordu. Vuslat'ın meyve suyumu mutfakta bıraktığı günü hatırladım. Gülmeme engel olamadan Barkın'ın kolunu tuttuğumda Mahi arkamızdaki odada kalan Lorenzo'ya bakıp, "Bir şey demeyeceğim, lütfen elinizdekileri kullanmayın," diye fısıldadı. Barkın'ın gözleri önce kan olmuş kasaya sonra da para ve evrak dışında hiçbir şey olmayan içine bakarken, "Almışsın," diye mırıldandı

Dudaklarımı kıpırdatarak, "Aldım," dedim ve çantamı işaret ettim. Yüzündeki rahatlama belirtisi tüm yaptıklarımın değdiğini hissettirdi.

Kitaplık Rafı

Onun için tüm bunları yapmak bana gerçekten iyi hissettirdi. Tüm bu tehlike, akan kanlar ve enseye dayanan silahlar. Hepsi onun içindi. Hayır, *hepsi bizim içindi.* Dövme desenli elini çenesine kaldırıp sıvazlamaya başladığında gözlerine sıcak bakışlarla baktım. Gözlerimiz birbirindeydi ama sesimiz çıkmıyordu, ne diyeceğini düşündüğünü hissederek onu bekledim. Çünkü bu birbirimizden habersiz bir plandı ve birimiz bozduysa diğerimiz toparlamak yerine çok daha içine sıçmış görünüyordu.

"İşleri benim için zorlaştırıyorsunuz." Barkın ile aynı anda kafamızı kaldırıp kapının önünde dikilen elleri cebinde siyah kadife takım elbisesi ve otuzlarında olmasına rağmen genç gösteren tüm asaletiyle karşımızda duran Çakır Alabora'yı gördüğümüzde nefesimiz kesildi. Barkın elindeki silahı arkasına saklarken Çakır'ın gözleri bizim aksimize Mahi'deydi. "Hangisi yaptı?"

"İkisi de değil, korumalar yaptı. Lorenzo onları öldürdü." Kaşlarım hayretle havalanırken yerdeki Mahi'ye sonra da Çakır'a baktım. Derin bir çekip, "Ortalığı kana bulayacaksınız değil mi?" diye sordu. Barkın'la kısa bir bakışma yaşadık ve sessiz kaldık.

"Sanırım artık eşitlendiniz, cezalar kesildi." Yerdeki Mahi'ye baktıktan sonra bize döndü ve dudaklarını yalayarak kapının önünden çekildi. "Aydınlıkta dönen işler kadar karanlıkta dönen işlerden de haberdarım." Tabii ki de haberdardı. Mahi'nin arkamızdan çevirdiği işleri biliyordu ve bize müsamaha gösteriyorsa bunun sebebi de kesinlikle oydu.

Rahat bir nefes vererek Barkın'ın tuttuğu elimden kapıya doğru sürüklemesiyle peşinden gittim. Kapının eşiğinde Çakır'la gözlerimiz kesişti ve o anda içimde bir şeyler yumuşadı. Sanki bir yanım, küçük kız çocuğum onu görünce gülümsedi. Sersem gibi suratına bakmama rağmen beni şaşırtarak gülümsediğinde daha da afalladım.

Milyon kere söylemiştim ve yine söylüyordum bu adamda tuhaf bir şeyler vardı. Bana ölüm gibi hissettiriyordu ama sanki aynı zamanda ruhum onu tanıyordu.

Zorlukla yutkunarak sonunda önüme dönebildiğimde içeri girdi ve kapıyı örttü. Barkın da önündeki asansör tuşuna basmıştı. "Vuslat tek bacağını gözden çıkarsa iyi olur," diye mırıldandı. Gülümseyerek, "İki ayağını da gözden çıkarmıyor," dedim ellerimle.

Kitaplık Rafı

"Senin buraya gelmemen için kesin emir vermiştim."

"Vurulabilirdin." Kaşlarım çatıldı. "Bana dokunamazdı, sadece gözümü korkutmaya çalışıyordu."

"Kendini böyle mi avutuyorsun?" Ona doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi kapattım, asansörün kapısı aralanınca beni asansörün içine çekti ve silahı tutan elini başımın üzerine sabitleyip, "Kendimi avutmuyorum Yeval korkuyorum, senin için korkuyorum çünkü elimdeki tek değerli şey sensin," diye yüksek sesle konuştu. İlk defa nefesinin okşadığını değil daha çok uyarıcı bir tokatla vurduğunu hissettim.

"Bana zarar veremezdi ama sana zarar verebilirdi Yeval, eğer yanımda olmasaydın inan bunu yapmaktan çekinmezdi. Eğer o masada sana güzelim diye..." Silahı tutan elini asansöre sertçe vurdu ve derin bir nefes alıp devam etti. "Eğer güzelim diye hitap etmesine rağmen orada sabırla durduysam bu da senin içindi."

Kafamı olumsuzca sallayarak onu geriye ittirdim. "Aptal aptal konuşma, ne yapmamı bekliyorsun? Alnına silah dayanmışken öylece izlememi ya da aşağıda seni beklememi mi?"

"Öyle demedim ama kendini önüme atamazsın. Ya da benim için işin olmayan insanları karşına alamazsın."

"Hani sen ben yoktu, biz vardık? Buraya kadar mıydı?" Öfkeden ellerim titremeye başlamıştı. Asansörün kapısı kapalıydı ama ikimizde tuşa basmamıştık. Aynı katta asansörün içinde deli gibi kavga ediyorduk.

"Demek istediğimi biliyorsun Yeval, bundan bahsetmiyorum. Bak bozduğun planın hiçbir önemi yok sikerim planı da işi de gücü de ama kendi planını da bozuyorsun. Kendini aç kurtların önüne dilimleyip atıyorsun anladın mı beni? Ben sana dur dediğimde dur, sus dediğimde sus."

"Çok beklersin." Orta parmağımı kaldırarak tek kaşımı kaldırdım. Yiyorsa sustursun, durdursundu. Silah onun elinde olabilirdi ama o silahı kullanamazdı, ikimizde kullanamazdık. Sadece güç gösterisiydi ama Barkın'ın unuttuğu bir şey vardı ki ben güç gösterilerinden korkmuyordum.

"Çıldıracağım, yemin olsun çıldıracağım." İki elini kafasının etrafına sararak bana arkasını döndüğünde asansörün kapısı açıldı ve elleri hâlâ ceplerinde Çakır önümüzde gülerek bize bakıyordu.

Kitaplık Rafı

"Siz, ikiniz." Elini cebinden çıkarıp güldüğü için dudaklarına uzattı. "Gerçekten aynı evde yaşıyorsunuz ve burada mı kavga ediyorsunuz? Asansör mü? Gerçekten mi?" Gülüşü sesli halde devam ederken Barkın'ın bakışları bana benimkiler ona döndü. Çakır bizi önemsemeden içeri adım atarak önümüze geçerken kafasını olumsuzca sallıyordu, elini uzattığı düğme renklendi ve asansör kapanıp harekete geçti.

"Sana bir tavsiye Salvor, İtalyan kadınlarının böyle bir isteği yoktur belki ama Türk kadınları sus dediğinde susmaz. Ya senin hoş bir yolla onu susturmanı beklerler ya da seni konuşamayacak bir hale getirirler. Tecrübeyle sabit." Açılan asansör kapısından ağır adımlarla yüzümüze bile bakmadan çıkarken kaşlarımı çatarak Barkın'a kafamı olumsuz yönde salladım. Hayır, kesinlikle beni öpmesi için hareket yapmamıştım.

Hem ayrıca o benim ters teptiğimi nereden biliyordu?

Bilmiyordu, tahmin ediyordu.

Bana bakarken sesli bir nefes verdi, silahı tutan eli, elinin tersiyle alnını ovuşturuyordu. "İstediğin her şey için öncesinde bir kızdırma aşaması yaşayacağız değil mi?" Bezmiş bir ifadeyle bana bakıp cevap vermemi bile beklemeden asansörden çıkarken arkasından kolunu tutmaya yeltendim ama yetişemedim. Arkasından hâlâ çatık kalmış kaşlarım ve inkâr eden suratımla bakıyordum.

Erkekler Gerçekten. Tam. Bir aptaldı.

Kollarımı çaprazlama birbirine bağlayarak asansörden çıkarken bana doğru gelen Vuslat'ın elinden paltomu hızla aldım ve öfkeyle üstüme geçirip tekrar kollarımı bağladım. "İyi misiniz?"

Gözlerimden çıkan tüm alev toplarına maruz kalırken, "Tamam, değilsiniz anladım," diye mırıldandı. Ona arkamı dönerek kapının eşiğinde durmaya devam ettim. Kalabalık korumalar bana bakıyordu ama umurumda değildi. Öfkeden hâlâ titriyordum.

Hem beni dinlemiyor aptal düşüncelere giriyordu hem de onun adına yaptıklarım için teşekkür etmesi gerekirken bana bağırıyordu. Hani neredeydi o yukarıdaki parıl parıl gözler, gurur dolu bakışlar? Dudaklarımı ısırarak kapıdan dışarıyı izlemeye koyulduğum sırada camdan yansımasını gördüm, içeriden hızlı adımlarla çıktı. Arkasından gelmediğimi yeni mi fark etmişti? *Zahmet etmişti.*

Kitaplık Rafı

"Gelmedin, iyi ki gelmedin. Çünkü gidiyoruz." Elini dirseğime uzattığında kolumu sertçe çektim. "Gerçekten mi? Tamam evde ne istiyorsan onu yap ama evde yap." Elini önden ilerlemem için uzatırken Vuslat kapıyı araladı ve içeri beni uçuracak sertlikte bir rüzgâr yayıldı. "Polisler geliyor, biri ihbarda bulunmuş." Hızlı adımlarla kapıdan çıkarken Vuslat'ın açtığı kapıya tutundum ve uzaktan gelen siren seslerini işiterek alelacele önümüzde duran arabacımıza bindim. Barkın da benimle aynı anda arabanın içine kendini atmıştı. Vuslat adeta içeri atlarcasına binerek alelacele arabayı çalıştırdığında elini yan koltuğa koydu ve arabayı geri geri çıkartmaya başladı.

Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu. Barkın arkayı kontrol ettikten sonra, "Serbest," diyerek önüne döndü. Yüzünü bana dönmesini sabırla bekledim, Vuslat arabayı çıkartıp sokaktan çıkana kadar bana dönmedi. Sonunda ona olan sabit bakışlarımın değişmeyeceğini anlamış olmalı ki yüzünde yenilgiyle döndü. "Evimizin adresini bilmiyorlar mı?"

"Hayır, Liderler'in katı kurallarından biridir. Kimse kimsenin evini ifşa edemez. Ev benim üzerime olmadığı için beni araştırsalar da burada bana ait bir mülk bulamazlar."

"Öyleyse ev kimin üzerine?"

Dudaklarımı ısırdım, cevap vermek yerine gülümsedi çünkü cevabı bulduğumu anlamıştı. Eğer benim kaldığım oda Karmen'e aitse, evde ona ait olmalıydı.

Ellerimi kucağımda birleştirerek arkama yaslandım ve çantamdaki iki USB'yi çıkararak ona uzattım. "İki tane mi vardı?" diye sordu şaşkınca. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Aradığımız buydu," diyerek beyaz olanı kaldırdı. "Diğerinde ne olduğunu da evde öğreneceğiz."

Elindeki küçük USB'leri ceketinin iç cebine atarken siren seslerinin bizden oldukça uzakta kaldığını fark ettim, Karmen'siz geçen birinci gün burada bitmek üzereydi. Kimi öldürmesi gerektiğini ve bunu ondan kimin istediğini bilmiyordum ama onun için endişelendiğim de gerçekti. Ne kadar az yüz yüze gelsek ve birbirimizle zıtlaşsak da arkamızı kollamıştık. Daha çok o benim arkamı kollamıştı ama fark etmezdi, bana birden fazla iyiliği dokunmuştu ve ona karşı hissettiğim bir güven duy-

Kitaplık Rafı

gusu vardı. Bu inkâr edilemezdi, sadece işini bitirip varlığını hissederek güvende olduğumuza emin olmak istiyordum.

Elimi çenemin altına koyarak yüzümü cama çevirirken aklımdan bunlar geçti, hâlâ öfkeliydim ama az önceye göre durulmuştum. Bana haksızlık yapmıştı, ilk defa olmadığı biri gibi davranmıştı ve aynı zamanda bana bugün ilk kez bu kadar art arda güzel sözler söylemişti.

Sen, elimdeki tek değerli şey sensin.

Güzelim.

Ve o dilinden düşmeyen gözümdeki sönen ışığı alevlendiren kelime. *Mia Donna.*

Hayır, bunların beni yumuşatmaması gerekliydi. Öfkeliydim ve öyle kalmalıydım çünkü haklıydım. Elimi çenemin altından çekerek saçlarımın arasından geçirip omzumu koltuğa yasladım ve cama doğru daha çok döndüm. Sanırım ilk defa kırılma duygusunu tadıyordum. Selcen ve Dolunay bana karşı her konuda hassasiyet gösterip özür dileyen taraf olmuşlardı. Kalan kimseyle böylesine derin bir bağ kurmadığım için kimsenin beni kıracak bir yeri ya da kıracak kadar sivri bir silahı olmamıştı ama Barkın, Barkın bana farklı hissettiriyordu.

Yeni duygu doğumları yaşıyor, kendimde daha önce hiç görmediğim duymadığım şeyleri onunla beraber öğreniyordum.

Üç harf, tek kelime.

Hayır altı harf, tek kelime.

...

Nefret.

Artık merak değildi sadece nefretti, evet tam olarak buydu. Kelime anlamı benim sözlüğümde sadece Barkın'ı gösteriyordu. Vuslat sessiz geçen yol için, "Müsaadeniz varsa müzik açıyorum," dediğinde ikimizde onu duymamış gibi dışarıyı izlemeye devam ettik. "Açıyorum," diye tekrarladı ve yine sessizlikle karşılaştı. "Açtım." Açılan ilk müziğin daha bir saat önce çalan müzik olmasıyla gözlerimi yumdum ve öfke, kırgınlıkla başa baş yine içimde belirdi.

Dans edişimiz aynı melodiyi duymamla gözlerimin önüne geldi. Belimi kavrayışı ve boynuna gömüldüğümde dengesizleşen nefesi, ettiği nefret söylemleri. Hepsi birer kara listenin maddelerine dönüştü. Bir

Kitaplık Rafı

an kendimi o büyülü anda gibi hissettim ama öyle hızlı toparlandım ki sanki hepsi camda yansıyan görüntüydü ve ağzımla buhar yaptığımda silindi. Kaşlarım çatıldı ve ellerim bedenime ısınmak istemişim gibi daha sıkı sarıldı. Buhar yaptığım cam yavaş yavaş çözülüp bana yüzünü görmemek için arkamı döndüğüm Barkın'ın gözlerini sunmaya başladığında içimden bir küfür savurdum.

Kaçsam da dediği gibi yine ona sığınıyordum, hayır sığınmak zorunda kalıyordum.

Şarkının değişmesini beklerken dizimle ritim tutmaya başladım, şarkıdan alakasız ve tamamen dikkat dağıtıcı bir ritimdi ama diz kapağımda sıcak bir el hissettiğimde ritim kesildi. Yüzümü ona dönerek sorgular bir bakışla elini ve bakışlarını inceledim. "Bu gece, beklediğimden fazlasıydın. Her zaman öyleydin ama aptallığım yüzünden bunu hep unutuyorum. Senin hakkında sadece senin iyiliğini fazla istediğimi unutuyorum. Bunun için özür dilerim." Vuslat aracı durdurduğunda aynadan bize şaşkın bakışlarla baktı. Anahtarı çevirirken dikkatim dağılmıştı ve dikiz aynasından nasıl baktığını görmüştüm. Barkın'ın bir eli çenemi kavrarken gözlerini yumdu ve, "Ayaklarını sağlam bırakıp gözlerini oymayı düşünmemi mi istiyorsun Vuslat?" diye öfkeyle benim gibi ona döndü.

Vuslat anında kapısını açıp benim kapıma vardığında Barkın'ın eli çenemi okşadı ve, "Evde konuşacağız," diyerek kendi kapısını Vuslat'ın benim kapımı açtığı anda açarak indi. Dışarıdaki kar kıyamet bana evin kıymetini bildirir cinstendi. Adımlarımı hızlı tutarak açılan kapıdan içeri kendimi attım. Sadece bir dakikalığına dışarıda kalmıştım ama tüm günü sanki dışarıda geçirmişim gibi hissettim.

Arkamdan kapanan kapı ve karanlıkta bir başıma kaldığım adamın kokusu beni kendime getirdi. Paltosunu çıkarıp astıktan sonra elleri arkamdan paltomun önüne uzandı ve sakinlik ve sessizlik içinde paltomu üzerimden çıkardı.

"Şimdi..." Paltomu astıktan sonra ona dönerek kollarımı birbirine doladım. "En son, bu gece ne kadar güzel olduğundan ve benim için yaptıklarından konuşuyor haksızlık ettiğim için senden özür diliyordum." Bana doğru büyük bir adım attı ve aramızdaki bir karış onun bana

Kitaplık Rafı

eğilmesiyle kapandı. Boy farkımızla dudakları tam alnımın hizasına geliyordu. "Seninle öyle konuşmamalı sana sesimi yükseltmemeliydim, hele ki evimizde değilken." Dudaklarını alnıma bastırdığında kollarımın birbirine tutunacak gücü aniden çekildi. Sertçe yutkundum, sıcak dudakları alnımdan çekildikten hemen sonra yüzü benim yüzüme doğru eğildi ve düşen ellerimi tuttu ama bunların hiçbiri beni kendime getiremiyordu çünkü ben saniyelerin gerisinde takılı kalmıştım.

Evimiz. Bizim Evimiz.

Yabancılık çektiğim şeyin bu dünyaya ait olduğunu zannediyordum, belki de bu dünyaya yabancı değildim. Sadece kendi dünyamı arayan bir yolcuydum.

"Sadece şunu anlamanı istiyorum, eğer senden bir şey istiyorsam bu senin iyiliğin için. Ben senin hep önündeyim unuttun mu?" Eli önüme düşen tutamlarıma uzanıp parmaklarını tutamlarıma doladı. "Bu yüzden bazı tehlikeleri göremeyebilirsin, ben zarar görmekten korkmuyorum ama senin zarar görmen düşüncesi beni korkutuyor. Eğer korkum beni başka bir adama dönüştürüyorsa, yeniden tanışmamız gerek."

Elimi ceketine uzatıp düğmelerini açtım ve göğsüne tırnaklarımı bastıra bastıra, "Herkes benim canımı önemsiyor, diğerlerinin nedenini bilmediğim için onlara güvenmiyorum." Sabırla bekledi, elleri hâlâ tutamlarımdaydı. "Peki sana ortak olduğumuz için mi güvenmeliyim, sebebin sadece bu mu?" Yüzümü bilerek kaldırmadım. Sadece cevabı merak ediyordum çünkü o bana sorsa ben verecek bir cevap bilmiyordum. Onun da aynı durumda olup olmadığını ya da kendi hayal dünyama kapılıp kapılmadığımı bilmem gerekliydi.

"Sence sadece bu mu?" diye fısıldadı. Karanlıkta sesli konuşamama gibi bir huya sahipti ya da yaptığının üzerimdeki etkisini çok iyi biliyordu. Dudaklarımı büzdüm, büzdüğüm dudağımı yakaladı ve elini üzerinde tuttu. "Bu cevap senin cevabın, sen bilmiyorsun. Cevabını bulduğunda bana yeniden sor, ben de kendi cevabımı sana göstereyim." Bakışlarımı dudaklarımdan çekiştirerek onunkilerle buluşmaya zorladı. Karanlıkta bile nasıl bu kadar parlak bakıyordu bilmiyordum.

Elimi yasladığım göğsünde hareket ettirerek konudan saptım. "İyi misin?"

Kitaplık Rafı

"Değilim," dedi anında. Cümlemin sonunu yazmamı bile beklememişti.

"Neden desem söylemezsin sanırım." Yazdığıma güldü, hâlâ parmakları tutamlarımdaydı. Dudaklarımı yalayarak sessizlik içinde onu izledim. Yeni tıraş olmuş yüzünü ve uzun kıvrık kirpiklerini. Gözleriyle neredeyse aynı renkti. Ceketinin açık önünden vücuduma yayılan sıcaklıkla ısındım. Teni her zaman fazla sıcaktı, ona kedi gibi yanaşıp mayışma isteğimle savaşmaktan direnç geliştirmiştim. "Ondan önce bana söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?" soru işaretini çizen elimi tuttu. "Emin değilim ama benim neden buraya geldiğimi biliyor olabilir misin?" Anlamıştı, anladığını biliyordum ama nereden anladığını kestiremiyordum.

Göğsüne bir soru işareti çizdim. "Bu sabah, öğle vakti ve akşam. Bakışlarında bir farklılık vardı, sanki ateşini kısmışlar gibi. Bunu öğrendiğin için mi bana böyle bakıyorsun?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak yüzümü yere eğdim. "Beni görmek istemiyorsan giderim ama onun haricinde yüzünü yere eğme, mahrum kalmaktan kaçınacağım bir yüzün var." Eli çeneme yerleşti ve yavaşça ona doğru kaldırdı. Şimdi dudaklarımız aynı hizadaydı ama ikimizin de direnci birbirini ezebilecek kuvvetteydi. Kimse dudaklara bakma yarışını kaybetmedi. İkimizin de tek isteği gözlerimizde birbirimizi bulmak gibi birbirinden ayrılmadı.

Sessizlik dakikaları ne kadar ağırlaştırsa da bundan şikâyetçi değildim, bu benim alışkın olduğum bir şeydi ama Barkın buna benim için alışıyordu. Eli çenemden yavaş yavaş çekildiğinde yutkundu. Ellerimi kaldırdım. "Kardeşin öldü değil mi?"

"Masada kaldı." Bir kez daha yutkunduğunda bakışlarındaki o ışığın sönüşünü seyrettim. "Bir organ mafyasının elinde organları dışarıda ölü bir şekilde sedyede yatıyordu." Sesindeki soğukluk dışarıdan beterdi, gözlerimdeki bakışın bir kez daha değiştiğini hissettim. Organ mafyasının elinde ölen bir kardeş, Barkın'ın neden bu kadar gözünün kararddığını ve İtalya'dan buraya gelip siyaseti kenara işi kalmamış kâğıt gibi büzüştürüp attığını açıklıyordu.

"Bunu yapanları buldum. Kardeşimi öldürdü bende onu öldürdüm. Bu benim ilk cinayetimdi." Derin bir iç çekti. "Öyleyse savaş bitti mi?"

Kitaplık Rafı

diye sordum. "Savaş daha yeni başladı Yeval. Bunun başı nereye uzanıyorsa oraya kadar gideceğim. Durmak yok ya karşımdaki herkes ölecek ya da ben." Bir elim sıcak göğsüne uzandı, belki ısınmak belki de destek olmak içindi bu yelteniş ama Barkın geri çekildi. Yakınımda olmak istemiyormuş gibi ardı ardına iki adım geriledi.

Bir duruş bekleyiş, kırık kalbi gizleyişti.

Ona doğru adım attım ama elini durmam için kaldırdı, sanki o anlar gözünün önünde tekrarlıyormuş gibi gözlerini kaçırarak geriye doğru yalpaladı. Onu tutmaya çalışırken fazlasıyla ses çıkardım. Ayaklarım yere daha sert bastı ve dokunduğum yerlere vurarak kendi canımı yaktım. Yine de ona yaklaşmama izin vermedi. Eli kulağına uzandı ve kulaklarını ovuşturdu. Çınlama yaşıyor gibi davranıyordu, o an durmak ve onu bırakmak istedim ama içimdeki bazı şeyler buna izin vermedi. Kendimi durduramadım. Ona son bir adım attım ve yine büyük bir gürültü çıkararak ayağımın kenarındaki çalışan robot süpürgeye çarpmıştım öfkeyle soluyarak kafasını kaldırdı. "Sessiz olacak mısın?"

Gözlerindeki duygunun duygusuzluğa dönüşünü izledim ve ardından acıyla gülümsedim. "Yeterince değil miyim?" dudakları aralandı. Yine de o güzel dudaklarının arasından hiçbir kelime çıkmadı ve aksine geri kapanarak birbirine baskı uyguladı. Ben de bir adım geri çekildim, sonunda beni harekete geçiren yanımı da kırmayı başarmıştı. Kendi öfkesinde ve geçmişinde boğulmak için yanında olabilecek tek insanı geri itiyordu. Bunun için de beni düşündüğünü söyleyemezdi.

Eğer kendini düşündüğü için böyle davranıyorsa bunun için ben de ona kırılamazdım. Çünkü iyi olmasını istiyordum. Onun da dediği gibi bizim onun iyi olduğunu duymaya ihtiyacımız vardı.

"Ben... özür dilerim." Yanımdan hızlı adımlarla geçip salona ilerledi, ceketinin önünü açmıştım bu yüzden kokusu etrafa daha çok yayılmıştı. Salona geçişini görmek için ona doğru döndüm. Masanın üstündeki viski bardağını doldurdu ve bardağı parmak uçlarıyla tutarak camın önüne ilerledi. Arkasından sessizce salona ilerledim. Korkak dokunuşlarım ceketinin yakasına uzandı ve ceketini kavradı. Göz ucuyla bana baksa da bana dönmedi, çıkarmama izin verdi. Yine de en az benim kadar sessizdi. Katladığım ceketini Latte'nin hâlâ uyuduğu koltu-

Kitaplık Rafı

ğun yastığının üstüne bıraktım ve yanına oturup kafamı ceketinin üstüne koyarak onu seyrettim. Elim Latte'nin üstündeydi, gözlerimse *onun*. İlk iki yakasının düğmesini açarak bardağı dudaklarına yerleştirdi ve büyük bir yudumunu içti.

Yüzünü bir kez bile bana dönmedi, benimse yüzüm onunkinden bir saniye bile ayrılmadı ve tüm gece sessizlik bizi kovalarken hiçbir şey değişmedi. O dışarıyı ben onu seyrettim. O yaktı, ben de izin verdim.

Kitaplık Rafı

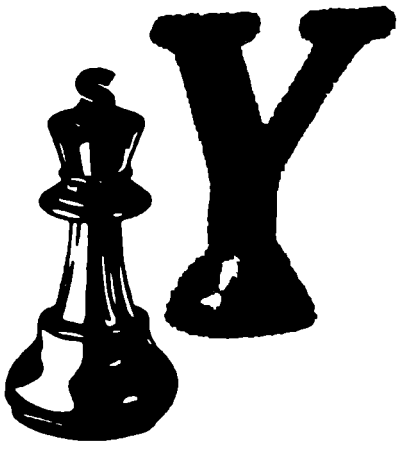

10. BÖLÜM

Kayıp Parçalar

Yaralarım var, bazen kan revan içindeler bazense kanamadan büyüyorlar. Bunu nasıl yapıyorlar? Merhemle neden iyileşmiyorlar? Belki de yemeğe katılan lezzet insanların elinde olduğu gibi merhemi süren ellerdedir şifa, belki de ben kimseye iyi gelemediğim gibi kendime de iyi gelemiyorum. Ama sen yaklaştığında acıtan başka şeyler hissediyorum, başka bir ağrı bedenimde nüksediyor. Senin gerçekliğin bana aklımı sorgulatıyor Ve bazen merhem tene değmeden yara sızlamıyor.

Sen bana dokunmadan önce hiçbir yaram sızlamazdı, hiçbir kusur gözüme kusur gibi gelmezdi. Şimdi kusurlardan ibaretim. Senin tüm kusurun gözümde kusursuzken benim her kusursuzluğum kusur gibi geliyor. O yumuşak avuçlarım yataktayken içeriyi saran hoş kokuyu soluyarak ayaklandım. Güneş dışarıdaydı ama içerisi karanlıktı. Perdeler çekili sesler kesikti. Çıplak ayaklarım halının açıkta bıraktığı soğuk zeminle buluştuğunda titredim. Bedenimden geçen uyarı dalgasını dinledim ve kapalı kapıma doğru adımladım.

Saatin kaç olduğuna bile bakmamıştım ama ilk defa öğrenmek istemiyordum. Elimi kapı kulpuna uzattım. Her zamankinden daha soğuktu. İkinci titreyişimi de bu şekilde yaşadım. Kapıyı araladığımda koridorda en az odam kadar karanlıktı. Kedim yoktu, kalkanım yoktu ve en önemlisi ışık yoktu. Koridora doğru bir adım attım, attığım yerde inledim. Sesim vardı. Sesim kulaklarıma dolmuştu, öyle yakındı ki bana bir an

Kitaplık Rafı

sanki hiç ondan ayrı kalmamış gibi hissettim. Elim boğazıma gitti ve çıplak ayaklarımın altına kanlar yayıldı. Gözlerimi yere indirdiğimde ilk gördüğüm yüz kendiminkiydi. Sonra yüzümü kaplayan kanlar cam kırığının üzerinde yol aldı. Bir adım daha attım, cam kırıklarının üzerinde yürümeye devam ettim. Yolun sonunu merak ediyordum, orada ne var ve neden yolları bu kadar kanatıyor öğrenmek istiyordum. Elimi yavaşça boğazımdan çekip koridorun iki yanına uzattım. Tutunacak bir dal bile görünmüyor sanki sırf ona ulaşmamam için saklanıyordu.

"Yürümeye devam et." Etrafta dal arayan ellerim yere doğru sarktı, onlar aradığını bulamamış olabilirdi ama kalan her zerrem aradığı dalı bulmuş her noktasıyla ona sarılmıştı. Kafamı olumsuzca sallayarak boğazımı temizledim ve yine o eşsiz sesim koridorda yankılandı. Dudaklarımı araladım, "Önümde ne var?" Gözlerim sevinçten ilk kez dolarken onun sesimi ilk duyduğu an olduğu sevinciyle gözümden bir yaş düştü. Ben konuşmuştum ve o bunu duymuştu.

"Ben varım, sadece ben varım Yeval. Her zaman olduğu gibi." Arkama baktım, ayaklarımın altı camlardan geçilmese de ona değeceğini biliyordum. Her acının ve her yanlışın ona değeceğini biliyordum. Arkamı döndüm ve yine karanlıkla karşılaştım.

"Seni göremiyorum," dedim bu kez de önüme dönerek. Yoktu, orada olsa da ben göremiyordum. Aramızda sanki mesafelerden çok karanlıklar vardı, önümdeyse de göremememin sebebi buydu. "Yürümeye devam et." Üstelemedim, dediğini yaptım ve yürümeye devam ettim. Yoktu, yokluğunu varlığından daha çok hissediyordum ama bunu önemsemeden dediğini yapmaya devam ediyordum. Çünkü onunla aramda kimseyle bu kadar kuvvetli hissetmediğim bir duygu vardı.

Güven.

Yürüdüm, yürüdüm. Onu aradım ama bulamadım. Koridorun sonuna geldim, merdiven yoktu. Yerinde sadece düz bir duvar vardı. Duvarın önünde daha önce görmediğim bir kapı kulpu belirdi. Onu kavradım ve diğer elimle kapıyı iki kez tıklattım. Açtığım kapıda beklediğim yüz bir çift bal rengi gözlere sahip adamın yüzüydü ama karşımda gökyüzünün en soğuk hali ve beyaz diyebileceğim açıklıkta mavi gözlere sahip bir

Kitaplık Rafı

adamın yüzü vardı. Bana doğru adımladı arkamda açık bıraktığım kapıyı kapattı ve elindeki merhem kutusunu açtı.

Salvor yazılı merhem kutusunu.

Ardımdaki kapıyı kapattığında dudaklarımı araladım. "Kimsin sen?" Güldü, yüzünü yana çevirdi. Masanın üstünde duran siyah şapkası karanlığı ufacık aydınlatan köşedeki lambayla aydınlanmıştı. "Karmen?" diye sordum. Önümde diz çöktü, kremi eline sıktı. "Kanaması durmayan yaraya merhemin etki edeceğini sanıyorsun, bunun doğru olup olmadığını göstermek için geldim." Ayağımı kaldırıp dizine koyarken canım yandı, elimi refleksle omzuna koydum. Dik duruşum bozulmamıştı ama o soğuk yüzümün şimdi şaşkınlığa büründüğünü tahmin edebiliyordum.

"Her şeyin bir zamanı vardır Yeval, zamanla oynarsan kaderini değiştirirsin."

"Neden gelen sensin, neden yaramı sen sarıyorsun?"

Bunun hiç ona uygun bir davranış olmadığını söylemedim. Ben seni böyle tanımadım demedim çünkü bakıldığında onu hiç tanımıyordum. Sadece eli kanlı bıçaklı olduğunu biliyordum. Bir de kız kardeşinin rehin tutulduğunu.

"Çünkü zamanla oynadın, o da senin kaderinle oynuyor. Neyse ki aynı yollardan geçiyoruz, yalnız olmayacaksın."

"Barkın?" Yine güldü, "ben yeterli değil miyim?"

"Seni tanımıyorum."

"Tanıyorsun."

"Tanımıyorum."

"Biz Yeval, birbirimizi sesimizden tanıyoruz."

Kan revan değil, kan ter içinde uyandım. Uzun zamandır ilk defa kanla dolan ama içinde gerçek anlamda kan olmayan bir cümleyle uyandım. Her yeri karartsalar sanki o rüyaya dönecekmiş gibi korkuyla, o rüya sanki kâbusmuş gibi kaçarcasına uyandım. Salonun yumuşak koltuklarında uzanmış uyuyordum. Ayaklarımın arasında yumuşak tüyler gıdıklanma hissi uyandırıyordu. Kafamı hafifçe kaldırdım, kedim bacaklarımın arasında uyuyordu. Üzerime örtülen battaniyeyi ittirerek doğruldum. Geniş cam duvarın önünde duran elinde bitik kadehi tutan adamla göz göze geldim. Mavi gökyüzü, rengini yüzüne vuruyordu.

Kitaplık Rafı

Parlak yüzü bana döndüğünde, "Günaydın," diye mırıldandı. Uyumadığı dengesiz kapanan gözlerinden belliydi.

"Kâbustu sanırım," diye ekledi. Ardından elindeki kadehi masaya bırakıp bana doğru yürüdü, önümde diz çökerek elini ter birikmiş alnıma uzattı. Ellerimi kaldırıp, "Karmen'in kardeşi şimdi nerede?" diye sordum. Kaşları çatılırken alnımdaki eli teri silerek tenimden uzaklaştı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, sen neden soruyorsun bunu?"

"Rüyamda onu gördüm." Kaşlarını hayretle kaldırırken doğruldu. Ellerini cebine yerleştirdiğinde gömleği üzerine daha çok yapışarak bir düğmesi gerginlik içinde koptu. Kanepenin ucuna fırladı. İkimizde bu olmamış gibi davranarak konuşmanın düzeyini aksatmadan devam ettik. "Onu hiç görmeden ve bu konu hakkında bir şey bilmeden görmen çok tuhaf." Dudak büzerek ellerimi saçlarıma daldırdım, kuşkucu bakışları üzerimde geziniyordu. Rüyanınsa berbat bir etkisi vardı. Ayaklarımı soğuk zemine bastığımda sıçrayarak kaldırdım ve altlarına baktım. "Ne oldu?" diye sorarak bir daha diz çöktü. "Kestin mi? Ne zaman?" Ayaklarımın altına bakarken kafamı olumsuzca salladım. Ben onları hâlâ kanıyor zannederek görsem de aslında kanamadığının bilincindeydim. Barkın ayaklarımın altının temizliğini görünce yavaşça bıraktı ardından ilgisini tamamen bana döndürdü.

"Kardeşi kimliğini gizleyen bir çetenin elinde."

"Görebiliyor mu onu?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Her ay hayatta olduğunu kanıtlamak için ona videosunu atıyorlar, sandalyeye bağlı olduğunu biliyorum. Sadece yarım yamalak yüzünü görüp sesini duyuyor o kadar." Omuzlarım çökerken içime bir ağırlık oturdu. "Anlıyorum. O ne zaman gelecek?"

"Bu gece." Arkasında kalan masadan aldığı peçetelerle yüzümün kalanını temizlerken ayakta durmaktan pes edip yanıma oturdu. "Seni korkuttu mu? Ya da etkisinde kalacağın bir şeye mi sebep oldu?" Tenine çarpı işareti çizdim. Bu kez alaycı bir şekilde güldü. "Öyleyse varlığına çok çabuk alıştın, yokluğu daha çok fark edilir oldu senin için."

"Belki de," yazdım gömleğinin üstünden. "Zamanla alışırsın, arada böyle ortadan kaybolup can alıcı noktalarda ortaya çıktığı olur." Kafamı aşağı yukarı sallayarak elini tuttum ve avuçlarındaki peçetelerle bera-

Kitaplık Rafı

ber indirdim. Sıcak bir duşa vc ardı ardına başıma gelenleri sindirecek zamana ihtiyacım vardı. Uzun zaman sonra birinin tenine namlu ucunu değdirmiştim, birinin eline ortasından bir delik açmıştım ve bunları sadece bir adamın hayatından endişe duyduğum için yapmıştım.

Bir adam için böylesine bakışlarımı karartamaz etrafı siyah beyaz görmeye başlayamazdım. Benim rengim kırmızıydı ve kırmızı renk satranç tahtasında yoktu. Sadece siyah ve beyaz vardı. Gözlerimi satranç tahtasına çevirdim ve küçük kırmızı yastığa elimi koyup sıktım.

"Senin için taşları kırmızıya da boyarım Yeval. Sen istersen kanla istemezsen boyayla ama inan bana tüm tahtayı kırmızıya da bularım." Kaşlarım çatılı şekilde ona döndüm, tahtaya benimle beraber çevirdiği bakışları az önceki gibi gözlerime döndü. Aklımdan geçenleri anlamasına imkân yoktu. Bu şaşkınlığıma dudaklarını yandan kıvırarak gülümsedi. "Sanırım beden dilini öğrenmeye başladım. Bakışlarını, dokunuşlarını ve düşüncelerini. Sana bir gün ismini, geçmişini ve geleceğini öğrenebileceğimi söylemiştim." İşaret parmağının tersi yanağımda gezindi. "Geriye o günden tek bir kelimeyi öğrenmek kaldı." Sesi fısıltıya döndüğünde bundan etkilenip kendimi kaybedeceğimi düşündüm ama kendimi kaybettiren şey dün gece bana yaptığı haksızlık oldu.

Kafamı olumsuzca sallayarak elini indirdim. "Pekâlâ," diye mırıldandı elini üzerimden çekerken. Kızgınlığımı anlamıştı, anlamasını istediğim için zaten böyle davranmıştım. Yanından ayaklandığımda arkamda kalmaya devam etti. Hızlı adımlarla merdivenlerden çıktım soğumuş odama girip banyoya ilerledim. Üstümdeki her şeyi çıkarırken bir yandan da suyu sıcağa ayarlıyordum. Bu evde tek eksik bulduğum şey havuzdu. Havuza girmeyi özlemiştim.

Büyük sıkıntılar içinde kalmış gibi nefes verdim, nefesimin sesli çıkarak boş duvarlarda yankılandığını hayal ettiğimde kabini aralamıştım. Sıcak su tenime çarparak aşağıya akmaya başladığında aralarına gözyaşlarımda karıştı. Bunun sebebi kırgınlık, mutsuzluk değildi. Keşke onlar olsaydı dedim bir an, bundan pişman olacağımı bile bile söyledim ve diledim bu cümlelerin olmasını. Çünkü şu an ağlamamın nedeni duygusuzluktu. Duygusuzluk ve bastırılmış duygular içimde öylesine kaoslu bir savaş başlatmıştı ki kulak zarlarım patlıyordu. Kalbim bu sa-

Kitaplık Rafı

vaşın ortasına düşen bomba kadar gürültülü çarpıyor aklım tüm bunları duymamam için kulaklık takmış duygusuz rollerim için beni yönlendiriyordu.

Ellerimi saç diplerimden boynuma doğru sıcak suyun altında kaydırdım. Ardından gözlerimi aralayıp mermerden yansıyan ufak çaplı yüzüme baktım. Tenimin mayıştığı yerde duvara omzumu yaslayarak suyu izledim. Damlalar aktı aktı ve göl olup beraber yok oldular. Birikti ve yok oldu, bu yol ben suyu kapatana dek devam etti. Hiç şaşmadı.

Suyu kapattığımdaysa tüm sesler, görüntüler, hayatın varlığını hissettiren duygular yok oldu. Şimdi mezar sessizliği içeride, duran bedenin kalbinde bir mezarlık vardı. Bornozu bedenime sarıp kuşağımı bağladıktan sonra dumanların arasından çıktım, uzun uzun beklemeden üzerimi giyinmiştim. Kırmızı triko dekolteli bir kazak ve altma siyah bol paçalı kumaş bir pantolon gözüme hem rahat hem de şık gelince saçlarımı kurulamaya geçtim. Gözlerime ise sadece bir rimel sürdüm ardından saçlarımı tarayarak tekrar aşağı indim. Aradığım telefonumdu ama bulduğum, üzeri kahvaltıyla donatılmış bir masaydı.

Barkın elindeki demliği masanın kenarına bırakırken göz ucuyla beni izliyordu. Arkasından rüzgâr misali esip geçtim ve yerde duran çantamdan telefonumu çıkardım. Şarjım az kalmış, Dolunay ve Selcen'den mesajlarım gelmişti. Dolunay iyi olup olmadığımı ve geri kalan detayları isterken Selcen sadece büyük harflerle *SEN YİNE NE BOK YEDİN ALLAHIN CEZASI* yazmıştı. Yazısına çarpık bir gülüş atıp Dolunay'a iyi olduğumu ve devam eden aramam olduğu için evde olacağımı haber verdim ve *tak*. Telefon kapandı.

"Benim şarj aletimi kullanabilirsin." Prizin başından kendi telefonunu şarjdan çıkaran Barkın'a dönüp telefonumu uzattım. Şarja takarak bana masayı işaret etti. Önden gitmesine izin vererek hâlâ uyuyan kedime kısa bir bakış attım ardından Barkın'ın benim için çektiği sandalyeye oturdum. "Üstüme çekidüzen verip geliyorum. Uzun sürmez, sen bekleme istersen," dedi ve arkasını dönüp gitti. Boş koridora bir süre bakıp önüme döndüm. Beklemek yerine yemek guruldayan karnım sayesinde daha mantıklı geliyordu. Bazen benim yerime konuşabildiği için içimi dökmesine seviniyordum ama hoş da olmuyordu. Elime aldığım çatal

Kitaplık Rafı

bıçakla doldurulmuş tabağımda oyalandım. Nedensiz yiyesim kaçmıştı, iştahım ertelenmiş gibi hissettim.

Zeytini döndürdüm, peynirleri bir hamsterın bile yiyebileceği kadar küçük doğradım ve salataları üst üste yuvarlak bir binaymış gibi dizip ikiye bölünmüş domatesleri sanki hiç kesilmemiş gibi birleştirdim. Sonunda koridorun sonundan bir kapı çarpılma sesi duyuldu. Saçı nemli olan Barkın üstünde yeni bir takım elbise ve önü iliklenmiş ceketiyle karşıma oturdu. Kol düğmeleri ceketinin kolunun altından ön plana çıkmıştı. Kan kırmızısı kol düğmeleri ortaya siyah takımın altından göründü. Aynı şekilde siyah gömleğinin üzerine kol düğmeleriyle aynı renk kravat takmıştı ve siyah renk kravat iğnesi kravatının üstüne takılıydı.

Onu süzmeyi bırakıp yüzüne sonunda bakabildiğimde gülümseyerek tabağıma baktı. Ben de yüzümü eğip tabağıma baktım. Ne vardı, gayet güzel bir tabaktı.

"Başlayalım mı?" Eline aldığı çatal bıçakla bana baktığında kalkık kaşlarına karşılık başımı salladım ve çatalı yumuşak beyaz peynire batırıp ağzıma attım. Benden sonra tabağındakileri yemeye başladı, içeride bizden başka kimse yoktu. Vuslat ve Ezher yine dışarıda olmalıydı. Sormak istemediğim için sessizliğimi korudum. Sadece tabağımdakileri yedim ve bittiğinde ortadaki şeylere uzandım. Biten çayımın ardından gözüm onun bardağına kaydı. Ayaklanıp önce kendime sonra ona çay doldurdum ve gitmeye yeltenmek için arkamı döndüm ama elini belime koyarak beni engelledi. "Demliği bırak." Ellerini nazikçe ona dönebileceğim şekilde baskılayıcı şekilde kullandı. "Yanacaksın, dikkatsiz tutuyorsun." Ayağımın ucuna damlayan sıcak su damlalarına baktık aynı anda. Dediğini yaparak demliği önüne bıraktım. Bedeniyle sandalyeyi geri ittirerek beni kendine doğru çekti. Şimdi dizlerinin hemen önündeydim, hatta kısa bir mesafe kadar arasındaydım. Diz kapağım onunkine çapraz kalmış değerek sıcaklığını hissettirmişti. "Karmen'e sakın kardeşi hakkında sorular sorma, kafanı karıştıran ne varsa bana sor. Olur mu?"

"İnsanlarla iletişimi sevmediği için mi? Konu hassas olduğu için mi?"

"İkisi de var," diyerek iç çekti. "Ama benimle ilk iletişime geçen o oldu."

Kitaplık Rafı

"Evet, akıllı ve gözü kara kadınlar her zaman ilgisini çekmiştir. Bizim içimizde de pek kadın olmadığını düşünürsek senin potansiyelinin farkına vardığı için uğraşması çok da beklenmedik değil."

"Senin neyin oluyor?" Bir elini dizine koyarak sarkıttığında kalçamı masanın ucuna yasladım. "Kardeşim." Kaşlarım hayretle havalandı. Gülmesiyle daha da havalandı. "Ne? Beraber büyüdüğün insanlara kardeşim denmiyor mu? Selcen de seni kardeşi olarak görüyor." Ne zaman hayretle kalktığını fark etmediğim göğsüm verdiğim nefesle ağır ağır indi. Yine de kuşkucu bakışlarım üzerindeydi. "Karmen'i eve babam getirdi. Çok küçüktüm, o zamanlar bir kaza geçirip başımı vurduğum için tam hatırlamam ilk geldiği anları. Sadece bazı şeyleri keskin şekilde hatırlıyorum."

"Neyi?" Ellerimi indirdiğimde bir elim masayı kavradı. Onun da bir eli hâlâ belimde diğeri dizinin üstündeydi. "İlk satranç oynayışımızı ve kavgamızı. Satrançta berabere kaldığımızda bana hile yaptığımı söylemişti, biraz küfürbaz bir insan kendisi. Ben de o zamanlar küfür duymadığım için kimseden ondan duyunca ona yumruk atmıştım. Babam da bizi ceza olarak aynı odada yaşamaya zorladı. Beş artı iki evde tek odada büyüdük." Bu söylediği nedensiz komik geldi, gülüşüm genişleyen dudaklarımla Barkın'ın radarına yakalandı. Dişlerim sanki gözünü kamaştırmış gibi bakışları kısıldı ve güneşin yansıdığı yüzünde parlayan o gözleri sanki asıl güneş tam önümde gibi hissettirdi. Yakıyordu, çok fena yakıyordu ve daha da kötüsü ne o yaktığının farkındaydı ne de ben yandığımın farkındaydım. Aynı bir mum gibi sönmeyen mumlar gibi yanıyordum ama sözlerim yalan söylüyordu. Her mum bir gün sönerdi.

Ama güneşin yakamayacağı bir mum olduğuna da inanmıyordum.

"Ya ailen, ailen nerede? Senin ne iş yaptığını biliyorlar mı?" Kafasını onaylarca salladıktan sonra çayını aldı ve bana da alıp gelmemi işaret etti. Dediğini yaparak çayımı aldım ve çaprazındaki sandalyeyi tam önüne çekip bacak bacak üstüne atarak çayı avuçlarımm arasına aldım. "Annem İtalya'da babamsa Türkiye'de ama pek görüşmeyiz. Yaptığım işten hazzetmiyor." Kafamı aşağı yukarı sallayarak çayımdan yudumladım. "Seninle Leman'ı İtalya'ya götürdüğümüzde annemin yanma uğrayacağım, istersen beraber gidebiliriz. Karmen ile yaşadığım evi görürsün."

Kitaplık Rafı

"O zaman Karmen'de sen de İtalya'da büyüdünüz." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Ezher ve Vuslat'ta bizimleydi. Arada sırada dillerinin kayması da o yüzden." Ara sıra Barkm'a İtalyanca patron diye seslendikleri anları anımsadım. Sonra Barkın'ın konuşmaya devam etmesiyle dikkatimi toparlayıp ona yönelttim. "Kız kardeşim sadece sürekli Türkiye'de kalıyordu. Karmen'le birbirlerinden hazzetmezlerdi çünkü Karmen kendi kız kardeşi hariç kimseyi kardeşi görmeye hazır değildi. Kardeşimse onu abi gibi görüyordu ama Karmen onu kabullenemiyordu. Bunun sebebini hep merak ettim, hiçbir zaman söylemedi. Sonra bir gün bir fotoğraf buldum köpeğimi kovalarken bahçede. Gömülmüştü ama köpeğim fotoğrafı çıkarmıştı. Dört kişinin olduğu bir fotoğraftı. Bir kadın ve erkek önlerinde de bir kızla erkek duruyordu. İkisi yaşıt gibiydi ama kadının ellerini omzunda koyduğu erkek diğer kızdan büyüktü ve gözlerine bakınca onun Karmen olduğunu anladım. Fotoğraftaki küçük esmer kız da kardeşiydi ve kardeşimle çok benziyorlardı. O zaman anladım neden kardeşimi kabullenemediğini ve ona bu konuda hiç alınmadım."

Bir elim nedensizce dirseğine yaslı eline uzanmıştı. Gözleri dövmeli elinin üzerinde duran elime baktı. Baş parmağı doğrulup üstünü saran elime değerek okşamaya başladı. "Bu konu onu tanıdığımdan beri Karmen'in en hassas konusu oldu. O yüzden bunu ona hiçbir zaman sorma çünkü kontrolünü kaybedebiliyor." Gece konuşurken duvara fırlattığı bardağı hatırladım. O anlar gözümde anbean canlandı. Elimi yavaşça üzerinden çektiğimde gözleri dizindeki elimden havalanan ellerime çıktı. "Peki diğerleri onlar kimdi?"

"Bilmiyorum, bunu ona hiçbir zaman sormadım. Sadece fotoğrafı ona verdim. O da bulduğum için teşekkür etti sonra da o resmi hiç görmedim. Bazen odayı karıştırıyordum merak edip ama hiçbir yerde bulamıyordum. Sonra yaktığını düşündüm. Sadece o ve kardeşinden büyük olan iki kişinin parmağında yüzüklerin takılı olduğunu hatırlıyorum ama ondan da pek emin değilim çünkü birinin yüzük parmağı yanmış diğerinin de kardeşinin saçları arasında kalmıştı. Bir şey parlıyordu ben de yüzük olduğunu düşündüm."

Kitaplık Rafı

"Aileleri olabilir mi?" Kafasını olumsuzca sallayarak çayını kafasına dikti. "Aralarında o kadar da yaş farkı yoktu, belki çocukluk arkadaşlarıydı. Belki de abla ve abileri."

"Daha fazla kardeşi mi var yani?"

"Sadece kız kardeşini aradığını söylüyor. Bir kere ailesini bulmak yerine neden kardeşini aradığını sormuştum. O da tek kaybolanın kardeşi olduğunu söyledi." Kaşlarım kalkmak ve çatılmak arasında kaldı. "Karışık."

"Çok karışık." Bana katılarak güldüğü sırada ben onun aksine hâlâ ciddiyetle onu dinliyordum. Eğer tek kaybolan kardeşiyse Karmen gerçek ailesini bulmuş muydu yoksa terk mi edilmişti? Ona karşı artan bu merak duygum bedenimi sarsmaya ve beni kendime getirmeye başladı. Kapı tıklanarak aralandı ve merak duygum körelerek kayboldu. Ana geri döndüğümde ayaklanarak açık kapıdan içeri giren Vuslat'a baktım. "Barkın Bey, Çakır Alabora'nın aracı yaklaşıyor."

Barkın oturduğu yerden ağır ağır benim gibi ayaklanırken bana baktı, ben de refleksle ona döndüm. "Müsaaden var mı?" Vuslat'a dönerek elimle içeri davet etmesini işaret ettim. Kafasını aşağı yukarı salladı ve geldiği gibi hızlı adımlarla çıkıp içeriyi fazla soğuk kaplamadan kapıyı kapattı. "Çakır Alabora'yı dünden sonra görüp görmeyeceğinden emin değildim."

Sormasının nedenini anladığım için elimi kaldırarak önemsiz olduğunu işaret ettim. Elimi tuttu dudaklarına götürerek bir öpücük bırakıp, "Misafirimizi karşılayalım," diye mırıldandı. Diğer eli yine belime sarılırken kapı bir kez daha tıklandı ve içeri Ezher girdi. "Çakır Bey gelmeden masayı toparlayayım." Alelacele mutfağa gidişini şaşkınlıkla seyrettim. Ezher yaş olarak ikisinden de oldukça büyük bir adamdı ama Çakır için bu kadar özen gösteriyordu. Mutfaktan aldığı tepsiyle içeri yönelirken omuzlarıma bir palto bırakıldı. Barkın kendi paltosunu üzerine giyerken kapıya uzandım. Açar açmaz soğuğun tokadını yiyeceğimi düşünmüştüm ama büyük ve uzun bir beden önüme geçerek o tokadı yememe izin vermemişti. Onun arkasından çıkarak yanına geçtim ardından kapıyı örttüm. Aşağıdan yukarı doğru çıkan parlak gri jeep önümüze gelene kadar bekledik. Araç tam önümüzde durdu ve şoförü bile olmayan araçtan tüm asaletiyle Çakır Alabora indi.

Kitaplık Rafı

"Günaydın, umarım rahatsız etmiyorumdur." Elini önce Barkın'a ardından bana uzattı. Uzattığı eline kısa bir bakış atıp sol elimi uzattım. Uzattığım avucumun köşesine soğuk metal serçe parmağının soğukluğu yerleşti. Diğer elinde duran anahtarı Vuslat'a verdikten hemen sonra birbirini saran ellerimiz ayrılırken Barkın, "İçeri girin lütfen," diyerek beni belimden geriye doğru çekti ardından Ezher'in dakikalar sonra içeriden açtığı kapıdan içeri girmesi için bekledi.

Paltosunun önünü açan Çakır içeri girerken ceketini çıkarıyordu. Arkasından içeri girdik, Barkın kendi paltosunu ardından omuzlarımdan aldığı benim paltomu Çakır'ın paltosunun yanına astı ve Çakır Alabora buraya daha önce geldiğini belli edercesine önden salona giriş yaptı. İkisi arasında gidip gelen bakışlarımı dikkatlerini çekmeden kestim. Barkın üçlü koltuğa karşısına da Çakır geçmişti. İkisinin de çaprazında kalan tekli koltuğa geçip bacak bacak üstüne attım. "Aramanızın hâlâ devam ettiğini duydum. Bunu çoktan halletmişsindir diye düşünmüştüm." Bakışları anında Barkın'ın sarılarını deşip geçti. Gri gözleri ışıkta yeşile kayar gibiydi ama asla yeşil değildi.

"Zamanım olmadı, yirmi dört saate kadar çözerim." Çakır bileğini kaldırıp parlayan gümüş saatine baktı ardından *çı* diyerek yanağını sağa doğru çekti. "Bizim gibi insanlar için çok uzun." Derin bir nefes alırken göğsü hiddetle kalkıp indi ve bakışları bana çevrildi. "Bir saat içinde arama emriniz kaldırılacak." Barkın'ın bakışları bana benimkiler ona dönerken Çakır gülümsedi. "Merak etmeyin iyilik meleği olduğumdan yapmadım, sadece düzeni koruyorum. Alttan yardım alan birçok lider var, siz neden almayasınız."

Tekli koltuktan kalkıp satranç masasına ilerledim ve oradaki koltuğa, Barkın'ın yakınına oturup deftere, "Neden yardımı senden alalım?" yazarak ona çevirdim. Oturuşu dikleşirken dizlerini daha da kırdı ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğildi. "Çünkü o masada eşi olmayan taşlardan biriyim." Gözleriyle bana önümdeki satranç taşlarını işaret etti.

Defteri masanın üzerine bırakarak Barkın'a döndüm. Gözleri havalanan elimi takip etti. "Kahve?" Kafasını aşağı yukarı sallayarak ayaklandığında bende ona eşlik ettim. Çakır tekrar arkasına yaslandı, göz-

Kitaplık Rafı

leri az önceki gibi hâlâ tahtadaydı. Barkın'ın arkasından mutfağa hızlı adımlarla ilerlerken göz ucuyla onu izlemeye devam ettim. Kanepenin altından çıkan kedime sadece kısa bir bakış atmıştı, ardındansa tekrar oynanmış ve o şekilde bırakılmış tahtaya kaydı.

Sonunda görüş açımdan çıktığında Barkın'ın kolunu tutup kendime çevirdim. "Söyledikleri doğru mu?" Yüzünü bana dönmüş halde yürümeye geri geri devam ederek kahvenin olduğu dolabı açtı. "Doğru, Çakır Alabora hafife alabileceğimiz bir adam değil." Çıkardığı kahveyi makineye koyarken ben de kupaları çıkardım ve tezgâha bırakıp tekrar ona döndüm. "Senden güçlü mü?"

"Kapıştığımız zamana göre değişir." Kahve bardağa dökülmeye başlarken kollarını birbirine doladı ve kalçasını tezgâha yasladı. İçeriyi dolduran kahve kokusu şimdiden burnuma gelmişti. Kaşlarım aldığım cevapla çatılırken bende onun gibi kollarımı çaprazlama birbirine doladım. "Kızdın."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Neden?"

Ellerimi çözerek, "Bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum, neden?"

"Var." O da kollarını çözerek baş parmağım alnına uzattı ve kaşıdı. Makine ötmeye başlayınca bardağı makineden alıp diğerini koydum. Bu sırada sıkıntıyla nefeslenen Barkın'a da ters bakışlar atıyor yükselmeye başlayan öfkemi sabit tutmaya çalışıyordum. Dünden kalan her şey hâlâ içimdeydi.

"Sanırım Çakır Alabora'nın elinden Leman'ı nasıl alacağımı buldum."

"Yani Dolunay'ın açığını mı buldun?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Bilgisayarımda adına bir dosya var, eğer dosyanın içindekileri doğrulayabilirsem ona karşı elimde bir koz olur."

"Onu tehdit mi edeceksin?" Kafasını olumsuzca salladı. "Hayır onu bir durumdan kurtaracak ve kendime borçlu hale getireceğim." Tek kaşımı kaldırdım ve elimi sıcak bardağa sardım. "Sana göstermedim çünkü Dolunay'ın özeli diyebileceğim bir durumdu." Diğer kaşım da havalandı. "Eğer istersen ona sorup öğrenebilirsin. Daha önce söylemediğim için özür dilerim."

Kitaplık Rafı

Tek elimle, "Sana verdiğim bellekte miydi bu?" diye sordum. Kafasını olumluca salladı. Öfkem gitgide arttı ve elim kahve bardağını daha sıkı kavradı. Öfkem bedenimde zonklayıcı bir etki gösterirken bardağı kendime doğru çektim çektim ve Barkın'ın göğsünden aşağı acımadan döktüm.

Dudağını ısırarak yüzünü ekşitti ama gözleri kalkan elimi takip etmeye devam ediyordu. "Bir daha senin için yaptıklarıma beni pişman etme." Elimi indirerek makineden bardağı aldım ve diğerini koydum. Acıyla inleyerek gömleğini teninden uzaklaştırdı. "İçeride misafirimiz var Yeval." Omuz silktim, tek kaşımı kaldırarak ona attığım bakışa gülümsedi. "Tamam, uyarı alındı."

"Güzel." Elimi indirmek yerine yanağına uzatıp dudaklarımda yalan bir gülümsemeyle okşadım. "Yapıp yapıp özür dilemek konusunda birbirimize çekmişiz sanırım," diye mırıldandı. "Ben özür dilemedim."

"Doğru." Yine güldü ve acıyla bir kez daha inledi. "Madem beni oyun dışı ettin, şimdi içerideki adamla ben gelene dek kendi başına başa çıkacaksın." Arkasını bana dönüp hızlı adımlarla koridora çıktığında bedenimle ona doğru dönüp güldüm.

En azından yaptığının intikamını almak içimi rahatlatmıştı. Makine üçüncü kez öttüğünde iki kahve kupasını da elime aldım ve ağır adımlarla içeri doğru yürüdüm. Çakır satranç masasının önüne gelmiş ayakta dikiliyordu. Tek eli cebinde diğeri ise dudağının üstünde gelgit yapar vaziyette duruyordu.

Adım seslerimle kafasını kaldırıp bana döndüğünde, "Bir el?" diye sordu. Uzattığım kahveyi alırken gözleri benden tahtaya çevrildi, benim de aynı şekilde. Önümdeki sandalyeye oturdum, onun karşıma geçmesini bekledim. Oynanan taşları yerine geri yerleştirirken ikimizde gayet yavaş ve sakindik.

Dakikalar geçmeden, "Rahat olabilir miyim?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı sallarken arkama yaslandım ve elimi uzatarak *buyur* dedim. Ceketinin önünü gözlerini üzerimden ayırmadan açtı ve arkasına bırakıp kol düğmeleriyle gömleğinin ilk düğmesini çözerek bedenini hafif öne kaydırdı. Üzerine giydiği açık buz mavisi gömleği üzerine yapıştı. Bedeni kalıplıydı, balık etli bir duruşu vardı ama kötü görünmüyordu. Ak-

Kitaplık Rafı

sine çok daha ürkütücü bir iriliğe sahipti. Hemen hemen Barkın'la aynı duruyordu ama Barkın daha kaslıydı ve onun gibi balık etli değil zayıf bir beden yapısına sahipti. Lacivert takımı ağır vücudu güzel kaldırdığı için gözüm bir süre üzerinde takılı kaldı. Sonra toparlanarak önüme döndüm. İlk hamleyi yapmıştı.

Daha önce Dolunay'la sadece küçükken birkaç kez oynadığım zamanları anımsadım. Birdenbire burnuma dolan kokuyla o anılar canlandı. O da en ortadaki taşla başlardı her zaman. Dolunay'ın hamleleri gözümde hayal meyal göründü. Onun gibi karşılık verdim oyuna. Tam ortadan bende taşımı öne sürdüm. Çarpık şekilde gülümsedi ve sonrasında kalesinin önünü açtı. Ben de atımın önünü açtım, kalesini öne sürdü. Oyun her taşın yerinden oynaması ve birbirinin önüne gelene dek sessizce devam etti. Piyonların yarısı yenmişti, tahtanın kenarında sabit şekilde diziliydiler. Benim bir onun üç piyonu kalırken benim bir atımı az önce bir kalemi de şimdi yedi. Hoşnutsuz şekilde nefes verdim. Bakışlarım sertleşirken kaşlarım çatıldı. Parmaklarını birbirine doladığını ve pürdikkat beni izlediğini göz ucuyla görebiliyordum. Huzursuzluk karıncaya dönüşerek bedenimde gezindi.

Filimi oynattım. "Şah," diyerek beni uyardı ve atının beni mat edebilecek bir yerde olduğunu hatırlattı. Dudaklarımı ısırdım. Ardından tek ihtimalim kalan kalemi oynadım ama kafasını olumsuzca sallamasından ve gülmesinden çıkardığım sonuçla tahtada devrilen taşın sesi aynı şeye dönüştü. Çünkü Şahımın onun başka taşının hedefinde olduğunu göremamiştim.

"Mat," diyerek nefeslendi. O ceketini arkasından alırken gözlerimi tahtadan ayırmadan ona bakmamaya devam ettim. Şahımı bir taştan kaçırırken diğerinin kucağına atmıştım. Yavaşça ayağa kalkarak oyunun arasında ne ara içtiğini anlamadığım kahvesinin kalanını yudumladı. Ceketini üzerine geçirdiği zaman ancak ona bakabilecek kadar toparlandım. "Ben bu oyunda, hiçbir zaman yenilmedim." Ceketini giydikten hemen sonra yakasındaki düğmeyi ilikledi ardından düzelterek kol düğmelerine geçti. "Ama bu oyunun benim kimseye yenilmemiş olmamla alakası yok. Bir dahakine kendin gibi oyna."

Kaşlarım burnumda birleşircesine çatılırken yüzüm kızgın bir kız

Kitaplık Rafı

çocuğununkine büründü. Burnumdan çıkan öfke dumanlarını görebiliyordum. Onun ifadesi bozulmadan yüzümü incelemeye devam etse de ben ondan çok başka kutuptaymış gibi bir ifadeye sahiptim. Dudaklarımı cevap vermek için araladığım sırada kapıda yeni siyah takımı ve bu kez giydiği kan kırmızısı gömleği, siyah kravatıyla Barkın belirdi ve ne diyeceğimi bilemediğim cevap boğazımdan aşağı indi. O boğazını yalandan temizlerken dikkatleri üstüne çekse de karşılık vermedi. Oynadığımız tahtaya bakıyordu.

Çakır önündeki son düğmeyi ilikledi ardından az önceki oturduğu koltuğa geçerek tekrar yerine kuruldu. Barkın da gözlerini tahtadan bana çevirerek üçlü koltuğun ortasına geçti. Derin çektiği nefes benim bile ciğerlerimi nefessiz bırakmıştı. Aklında dönen tilkileri gözlerinin içinde turlarken görebiliyordum ama ne olduklarını anlayamamak beni kızdırıyordu.

"Teoman Bey masadan kazançsız kalktığı için oldukça huzursuz, benden Tuğra ile aranızda savaş çıkmaması için aracılık etmemi rica etti."

"Edecek misiniz peki?" Gözlerim soruyu soran Barkın'dan cevap vermek üzere olan Çakır'a döndü. "Normal şartlar altında olsa cehennemi ayaklarımın altına sermeni tercih ederdim ama maalesef o adamın canı kıymetli. Nefes alması bizim için yeterli, sadece canı üzerine anlaşma yaptım."

"Ne yani vur kaç mı oynayacağız?" Barkın el hareketlerimi okurken güldü. Çakır'ın meraklı bakışlarına karşın sözlerimi ona tercüme etti. "Kovalamaca oynamayı sevmez misin? Nedense bu oyunu çok sevdiğini düşünüyorum, hatta saklambaç oyununu da." Gözlerimin önü kısa süreliğine bulanıklaştı. Sanki güneş anında batmış etrafı karanlığa terk etmişti. O karanlıkta bulanık anılar canlanır gibi oldu. Kaçan çocuklar ve kovalayan başka çocukların sesi kulaklarıma doldu. Hatta eşsiz sese sahip bir kahkaha, kıza mı erkeğe mi ait ayırt edemeden şu anın sesi beni o andan kopardı. "Haksız mıyım?"

Boynumu eğildiği yerden kaldırdım, kafamı olumsuzca sallayarak, "Nefret ederim." İşaretleri yaptım. "Yanılmışsınız Çakır Bey," diye mırıldandı Barkın ona ters bakışlarla bakarken. Dudaklarını yenilgi yerine zafer tebessümü sardı. Kaşlarımı çatarak ona öldürmek isteyen bir

Kitaplık Rafı

düşman gibi baktım. Ona karşı oluşan bu duygu bende huzursuzluk ve güvensizlik yaratıyordu. "Buna cevap vermek için oldukça erken diye düşünüyorum." Boğazını yalandan temizledi ve Barkın'ın da benim de üzerine gelmemi engelleyerek konuyu kendi istediği konuya çevirdi. "Bu ricayı uygulaman için oldukça ikna edici birinin ricasını sana getirdim Yeval. Ablan da bu konu da şimdilik ileriye gitmemeni istiyor."

"Neden bu adamın canı bu kadar kıymetli?" Barkın beni çevirirken Çakır huzursuzca kıpırdandı. "Çünkü yıllar önce kaybolan bir adamın yerini bildiğinden şüpheleniyor. Eğer o ölürse, o zaman herkesi tuttuğum zincirler teker teker kopar. Size son uyarım, o adamın canına dokunmayacaksınız. İsterseniz parçalara ayırın, isterseniz öldüresiye dövün işkence edin ama öldürmeyin."

"Ne zamana kadar onu hayatta tutabilmek için bizden koruyacaksınız?" Barkın ayağa kalkarak yanıma doğru ilerlediğinde adımlarını izledim. Hemen solumda ayakta dikilerek elini omzuma koydu. Bu hareketi Çakır'ın gözüne batmıştı çünkü Barkın'ın mesajını anlamıştı. Eğer verdiği süre bizi ikna etmezse, bizi durduramayacağını söylüyordu. Onun karşısına geçmek ne kadar tehlikeli olsa da korkmuyordu.

Korkmuyordu değil, korkmuyorduk.

"Sabrınız tükenmeden bu işi çözebilmeyi umut ediyorum."

"Karşı karşıya gelmeyelim Çakır Alabora." Omzumu sıkmasıyla hareketlendirdiğim ellerimi sabit bir şekilde kucağımda tuttum. Pekâlâ, Çakır'ın benim üzerime oynayacağını düşündüğü için sessiz kalmamı istediğini düşünerek bunu mantıklı buldum. O gri gözler üzerime döndüğünde de haklılığından emin oldum.

"Karşı karşıya gelmek zorunda kalmayalım Barkın Karaduman." Yavaşça ayağa kalktığında Barkın'ın eli omzumdan kucağımdaki ele indi ve beni nazikçe kaldırarak yanına çekti. "Sizi iyi gördüğüme sevindim, artık bana müsaade." Bileğindeki saati tekrar önüne çekerek saate baktı. "Yasağınızın kalkmasına dakikalar kaldı." Ağır adımlarla paltosunun asılı olduğu hole doğru yürümeye başlarken Barkın ile arkasından sessizce ilerledik. İçimde gezinen rahatsız edici kıymığı hissedebiliyordum. O adamın zehirli sözleri kıymık gibi içime batıyordu. Kısık gözlerimle onu baştan aşağı birden fazla kez süzdüm.

Kitaplık Rafı

Seni de tanıyacağım Çakır Alabora. Yakından tanıyacağım, *Çok yakından.*

Paltosunu üzerine geçirirken bedenini bize döndürdü. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, çok hoş sohbetti." Gözleri kaçamak şekilde bana döndüğünde çarpık şekilde gülümsedim. İmalı attığı tüm kıymıklar bedenim davet etmiş gibi anında içime batıyordu. Barkın'ın koluna sarılarak ona ters bir şekilde baktım. Madem herkes bizim sınırsız bir yakınlığımız olduğunu düşünüyordu, bu görüntü onların hoşuna giderdi. *Belki bizim de giderdi.*

Barkın hafif başını çevirdiğinde nefeslenir şekilde güldü. "Gitmeden size son bir iyilik yapacağım." Barkın iç geçirdi. Bugün herkes çok dertli gibiydi. "Eğer daha fazla iyilik yaptığınızı görür duyarsam sizi iyilik meleği zannetmekten kendimi alıkoyamayacağım." Bu sözlerine güldüm. Dişlerim dudaklarımı ısırıyordu. Eğer sesim çıksa muhtemelen kahkahama engel olamazdım. Çakır da olamadı, hoş ve nazik bir kahkaha attı.

"Lorenzo'nun ülkesine bu sabah gittiğini haber vermek istedim sadece, sanırım dün gece ikinizde çok ikna ediciydiniz. Herkes için." Göz kırparak kapıyı araladığında içeri aramız kadar soğuk bir rüzgâr esti. Barkın da bende hareket etmedik. Çakır çıktı ve kapı yüzümüze kapandı. Sessizce kapanan kapıya baktık öylece. Dakikalar sonra aracın çalışma sesi duyuldu ve tekerlekler karları ezerek uzaklaştı. Sesler kesildi.

"Aradıkları adamın kim olduğunu biliyorum, ismini bilmiyorum ama neden aradıklarını ve o adamın neden önemli olduğunu biliyorum. Biraz alkole ne dersin?"

Yüzümü ona dönerken kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. Sanırım yeni bir hikâye anlatıcısı olma vakti gelmişti, bende onun en sessiz dinleyicisiydim.

Sıcak uzun ve kemikli eli elime dolanarak beni içeri götürmeye başladığında yavaş adımlarla peşinden giderek beni yönlendirmesine izin verdim. Alkolünün olduğu dolabın önünde durdu ve kapaklarını açtı. Açılan dolabın içindeki ışık yanarken o yazı yine gözümü almıştı. Dün Lorenzo'nun söylediği taş kaybedilmemek için birçok oyun kaybedildiği yazı zihnime harf harf kazındı. Ya bu oyunda öyle kaybedilebilir miydi?

Kitaplık Rafı

"Yeval." Gözlerimi yazıdan çektim. Barkın'ın kaşlarıyla ve kalkan çenesiyle işaret ettiği asılı kadehlere döndüm. İki tane alarak dolabı kapatmasının ardından önden balkona doğru ilerledim. Onu yönlendirmeme izin vererek kapalı balkona doğru peşimden geldi ve hasır takımda yanıma oturdu. Bu balkona eve geldiğimden bu yana ilk kez çıkıyordum. Camdan yağan yağmurla karışık karları izleyebiliyor rüzgârla müzik melodisine uyuyormuş gibi sallanan ağaçlara bakıyorduk. Kadehleri düze çevirdim ve cam masaya bıraktım. Barkın da kapağı açtı ve yarısına kadar doldurdu.

"Herkes kendini lider ilan etmeden önce, herkesin tasmasını tutan bir adam vardı, Ilgaz Behiç. Çakır'ın babasıyla yakın arkadaşlardı. İkisi herkesi zincirle kendine bağlamıştı, tüm yetkiler onlardaydı."

Ellerimi kaldırarak, "Sonra ne oldu?" diye sordum ardından bardağın ince belini kavrayarak dizime yasladım. "Onun altında çalışanların örgütlendiğini ve onu yıkmak için tek zayıf noktasından vurduklarını duydum. Şu an o adamı arıyorlar, Çakır ve babası yıllardır bulamadı. Onun yerini bilenin Tuğra olduğunu ve adamın kaybolmasında parmağı olduğunu düşünüyorlar."

"Babasını hiç görmedim." Kaşlarım çatılmıştı. "Göremezsin, arkadaşını kaybettiğinden beri arka planda çalışıyor. Ben bile onu görmedim." Son sözlerinde güldü ve benim gibi kadehinden büyük bir yudum aldı. "Sadece Karmen gördü. Selcen'i takip ederken."

İçtiğim şaraptan dudaklarımı ayırdım ve yüzümü hafif buruşturarak zorlukla yutkundum. Yine ağır bir şarap seçmişti ama damak zevki benimkinden de iyiydi. Bu yüzden onun seçimlerine kendiminkilerden daha çok güveniyordum.

"Bu bilgileri sana kim verdi?" Bardağı cam masaya bırakarak ona doğru daha çok döndüm. "Karmen benden üç yıl önce Türkiye'ye döndü. Herkesi tek tek araştırıp ismini duyurması için süreye ihtiyacı vardı. O buradaki her detayı öğrenip bana aktarırken ben de İtalya'da arkamı güçlendirdim ve gelmek için hazırlık yaparak oradaki işlerimi dönene dek devam edebilecek birini yerime yerleştirdim."

Az önce bardağı cam masanın üzerine bırakmak hayatımda aldığım en iyi kararlardandı. Aksi taktirde az önce ikimizin de üstü kırmızı şa-

Kitaplık Rafı

rapla lekelenecekti. Daha fazla duyduklarıma şaşıramam diyor alışmaya çalışıyordum ama her duyduğumda bu sözleri geri yutmak zorunda kalıyordum. "Aklındaki sorunun cevabı evet. Şu an İtalya'da benim makamımda olan kişi benim bağlantılarımla yerime geçti. Ben geri döndüğümde indirilecek. Yani hâlâ siyasi bağlantılarım görevimdeymişim gibi güçlü."

Birkaç dakika sindirmem için bana zaman verdi, verirken, "İzin var mı?" diye mırıldanarak elini ceketinin düğmesine uzattı. Düğmeyi çözerek duyduklarımı sindirirken açığa çıkan gömleğinin düğmelerine uzandım. Yavaşça ilk üç düğmesini açtığımda sürdüğü kremin yumuşaklığı elimi kayganlaştırdı. "Şu an daha iyi." Ceketini yavaşça gerilerek çıkarttı, düğmelerini geri ilikleyerek koltukta geriye yaslandım.

Tamam, adam hâlâ güçlü. Tamam, adam hâlâ siyasetçi. Tamam, adam aynı zamanda bir mafya lideri. *Siktir! Adam dünyayı parmağında oynatıyor!*

"Devam edeyim mi?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak kadehi tereddütle elime aldım. Öncesinde içtiğim büyük yudum sindirmemi çok daha kolaylaştırmıştı. "Ben buraya dönene dek kimin ne olduğunu ve dengelerin nasıl değiştiğini takip edip öğrendim. Bu yüzden herkesi tanıma ve ince ince araştırma şansım oldu. Büyük adamları ve piyon olan sizleri. Seni ilk gördüğümde yüzün tanıdık gelmişti ama emin olamamıştım, tesadüflere inanan bir adam olmadığım için tesadüf diyemedim. Sonra bana o gece kim olduğunu söyledin ve emin oldum."

"Beni almak için neden ısrarcı oldun?" Kadehinden küçük bir yudum alıp dudaklarında kalanı hızlıca temizledi. "Çünkü onların eline kimseyi bırakmayacağıma yemin etmiştim. Bu planımı bozmama sebep olsa da hiçbir insan masada kalmayacak organları etrafa parçalanmış bir hayvan gibi saçılmayacaktı. Bu yüzden seni almak için elimi kana buladım."

"Yani bunu herkes için yapardın?" Tek kaşımı kaldırarak sorgulayıcı şekilde baktım. Bu soru kesinlikle şımarmak için ya da mızmızlanıp trip atmak için sorduğum bir soru değildi. Bu soru gerçeği öğrenmek ve bu oyunu başlatmak için kafasında hangi taşı nereye oturttuğunu görmek için sorduğum bir soruydu. Onun beni tanıdığı gibi bende onu tanımaya

Kitaplık Rafı

çalışıyordum. Sadece hâlâ söylenmemiş sözler ve öğrenilmemiş gerçekler varken bu oldukça zor oluyordu.

"Evet, herkesi alırdım ama herkes için elimi kana bulamazdım." Gözlerimi kısarak sözlerini tarttım. Kafamı bir kedi gibi omzuma doğru eğmiş sözlerini dikkatle dinliyordum. Yalan söylemeyeceğini biliyordum. O kapıdan içeri sırlar girer ama yalan kapıda kalır demişti. Yalanlar bizim hayatımızda hep kapıda kalacaktı. Yoksa güvenlerimiz sarsılır kalplerimiz güvenin sarsılma şiddetiyle paramparça olurdu.

"Seni gördüm, bana baktın ve bir şeyler oldu. Seni tanıyor gibi hissettim, sanki karşımda bir yabancıdan fazlası duruyordu. Aklım bana hiçbir zaman içimdeki sesle aynı cümleyi kurmamıştı ama seni gördüğümde her zerrem seni oradan kurtarmam gerektiğini söylemişti."

"Bunun nedeni neydi?" Ellerimin titreyecek gibi olduğunu hissederek indirdim, sorumun uzunluğunu tek bir cümleye sığdırarak kadehin kenarıyla oynamaya ve gözlerimi onun güneş kadar parlak bal rengi gözlerinden kan kırmızısı şarabıma çevirdim. Cevabı yaralayıcı olabilecek bir soru sormuştum ve bu soru sanki bir bıçaktı ucunu kendime döndürüp onun eline vermiştim.

"Bunun nedeni sende kendimi görmemdi. Gözlerine baktım ve içeride keskin bir cam parçası gördüm. Bana yüzümü yansıtan birkaç cam parçası."

"Hâlâ oradalar mı?" dedim gülümseyerek. Ellerimi kucağıma indirerek ona kaldırdığım gözlerime dikkatle baktı. "Birleşmeye başlamışlar. Artık bir parçadan daha fazla olmuş ve uçları daha da keskinleşmiş." Kafamı olumsuzca salladım. "Hayır, hâlâ kayıp bir parçam var." *Hâlâ kayıp bir geçmişim var.* "Kayıp parçanı buldun Yeval. Ben buradayım." Belki de haklısın, gerçekten birleşiyor parçalarım. *Çünkü hayatıma sen girdin ve kendine ait her parçayı bana veriyorsun. İşin kötü yanı, kendinden verdiğin her parçanın bana uyuyor olması.*

Kalbimin sesini bastıran kafamda başlayan ve son bulmayan çığlıklarla gözlerimi sımsıkı yumdum. Ellerim soğuk şekilde terlerle sarıldı. Konuşmamaya alıştığım zamandan bu yana nadiren kafamda başlayan ve saatlerce dinmeyen çığlıklar olurdu. O çığlıklar her yeri karartır ve karanlıkta bulanık anılara beni maruz bırakırdı.

Kitaplık Rafı

Ellerimi kulağımın iki yanma koydum. Bulanık bir ses, "Yeval," dedi, birkaç bardak sesi hatta birinin kırılma sesini duyar gibi oldum ama ses o kadar uzaklardan geliyordu ki emin olamadım. Kulaklarıma sımsıkı sardığım parmaklarımdan ucu sivri tırnaklarım boynuma doğru battı. "İyi misin?" Kafamı çığlıktan kaçmak istercesine olumsuzca salladım.

Damarlarımın zonklamaya başladığını ve bedenimin beni sıkarak patlamak üzere olan bir bombaya çevirdiğini hissediyordum. Nefes alamıyordum. Tırnaklarım boynumdan ani bir güçle çekildiğinde sırtımdan omzuma bir sıcaklık yayıldı. Dakikalar saniyeleri kovaladı ve havalandım. Bacaklarımın altında sıkı bir kol ve bedenimin yaslandığı sıkı bir vücut gerildi.

Soğuk terli avuçlarım gömleğinin yakasını kavrarken yüzüm bulduğum ilk karanlığa gömüldü. Çığlık yükseldi yükseldi, gözlerim sanki yerinden fırlamak istercesine zonklayarak arkadan öne birkaç damla süzmeye başladı. Damlalar alevler kadar sıcaktı. Dişlerim birbirini kırmak istiyor gibi sıkıldı. Kasıntılarım beni sanki biri gıdıklıyormuş gibi şekil değiştirmeme sebep oluyordu. Barkın'ın kucağında kıpırdanıyordum. "Tamam, tamam sakin ol," diye fısıldadığını duydum. Sesi doğrudan kulağıma nefesiyle eşlik etti.

Onu duyabiliyor hissedebiliyordum ama bunu yapabildiğim son saniyeler olduğunu da hissedebiliyordum. Çünkü aklımı kaybediyordum.

"Kırıldı."

Önümde bir çocuk diz çöktü. Kırdığım cam parçalarından ayağıma batanları çıkardı ve bana gülümseyerek elini uzattı. "Sorun değil, ben onları birleştiririm."

"Ama kırıldı," diye ısrar ettim. "Bilerek kırmadın."

"Senden kaçıyordum." Kaşlarım çatıldı ve ayağımın acısıyla burnumu çekip dolan gözlerimi sildim. Diz çöktüğünde elini de üstünden sarkıtmıştı. Sıkıntıyla nefes verdi. "Kovalamaca oynamayı sen istedin Yeval."

"Sende oyunu saklambaca döndürdün." Ona kızarak kollarımı birbirine doladım. Bana gülerek o geniş gamzesini gösterdi ardından cam kırıklarını yerde birleştirmeye başladı. Onları aynı yapboz parçası gibi tane tane birbirine yaklaştırdı. "Eğer kırılan parçalar hâlâ buradaysa,

Kitaplık Rafı

onları neden birleştiremeyelim ki?" dizlerimi kırıp çöktüm ve kollarımı etrafına doladım. "Bu da ne demek?"

"Eğer parçaları birbirinden ayrı toplamaya ya da atmaya kalkarsan seni keser ama eğer onları birleştirirsen eski haline getirebilirsin. Hayat her şeyi çöpe atıp yenisini alabileceğin bir yer değil Yeval. Hayat seni tamamlayacak parçayı aradığın bir yolculuk."

Sıcak ter damlaları vücudumdan akıp yatağa düşüyordu. Altımda kalan nemli ince kumaşı hissettim. Gözlerimi hâlâ açamıyor bedenimi kullanabilecek gücü hâlâ hissedemiyordum. Bilincim açıktı, her duyum hassasiyetle etrafımdakileri algılayabiliyordu ama tepki verme konusunda büyük bir sıkıntı yaşıyordu.

"Ne zaman uyanacak?" diye sorduğunu işittim Barkın'ın. "Uzun süreceğini sanmıyorum. Bu onun travma anlarındaki direncine bağlı elbette ama görünene göre bunu yıllardır yaşıyor." Ve pat. Zihnimde bir silah patladı. Dokuzlu yaşlarıma döndüm. *Pat, o yaşlarımın aylar sonrasında uykumdan yine silah sesiyle uyandırıldım. Pat, ailemi kaybettiğim kazadan sonra kendimi bir işkence masasında buldum ve Tuğra'nın kimseye yalvarmak için sesimi kullanmamamı istemesi üzerine yabancı aletlerin birçoğunu bedenimin üstünde buz niyetine hissedip sonrasında ateş niyetine yandım. Pat, Dolunay'ın bana silah kullanmayı öğretmeye başladığı anda kendimi korumak adına birini öldürmek zorunda kaldım. Pat, Tuğra bedenimin üzerine kaynar suyu fırlattı ve ben o acıyla çığlık bile atamadım.* Aklımda dönen kaza görüntüleri çığlığı içime yutturdu ve çığlığımla kalbim neredeyse patlarcasına sarsıldı. Susmak bilmeyen ardı ardına silah sesleri ardında sakladığı anılarla beraber Barkın'ın sesini duymamla kayboldu.

"Sağ ol doktor." Sesler orada son buldu. Kapı örtüldü ve yatağın ucundan burnuma dolan koku gitgide yaklaştı. Yatağın benden tarafı hafif çöktü, sıcak bir parmak boynumda gezinip şah damarımın üstünde durdu. Derin çektiği nefesi üflemesiyle kirpiklerim hareketlenmişti. "Neden kırılmaktan bu kadar korkuyorsun?" diye fısıldadı. Tenim onun dokunuşuna hasretmiş gibi huzur buluyordu. "Sen cam değilsin ki bir daha toparlanamayasın." Hayır, kırık camlar da toparlanabilir Barkın. *Bunu gözlerimle gördüm.*

Kitaplık Rafı

Kapı dışarıdan tıklanmadan açıldı, Barkın'ın yüzü tahminimce kapıya çevrildi. Ardından uzun süren sessizlikle kapı örtüldü ve ağır bot sesleri bize doğru yaklaştı. "Odamı özlemişim." Seslice nefes alarak yatağın öteki ucuna doğru yürümeye devam etti. Barkın'dan ses çıkmıyordu. "Yabancı uyruklu birini öldürdüm, bir video gönderdiler." Barkın'ın tenimde gezinen eli devam etti. Ben de kıpırdamadan uyuşuk şekilde yatmaya. "Üşütmüş sanırım, ayrıca saçları uzamış. Görüntü bende bir heyecan bir kıpırtı ya da özlem uyandırmıyor ama sesini duyduğumda hâlâ ruhum olduğunu hissediyorum." Karmen'in elini yatağa bastırıp geriye yaslandığını hissettim çünkü parmak ucu bileğime değiyordu. Değdiği gibi parmaklarını geri çekti ve yanıma ağırlığını verdi.

"Peki ya Bella? Ona ne oldu?"

"Parmaklarını kırmadığım için onun boğazını sıkıyor." Barkın'ın sesinden bedenime ulaşan öfke sanki rüzgârla titremişim gibi hissettirdi. İçim titredi, rüzgâr sıcaktı. "Akkor?" Barkın'dan cevap gelmeyince kafasını salladığını zihnimde hayal ettim. Hareketsiz durmaktan normal şartlarda nefret ederdim, bana zayıf hissettirirdi ama şu an. Tam şu an bilgiye ulaşabilecek bir yol olarak kullanıyordum ve bu hoşuma gidiyordu.

"Neyi bekliyorsun?"

"Ne için?" Karmen güldü. Gülüşü bir anda beni uyandıracak kadar içime işledi sandım ama neyse ki o zayıflığı göstermedim. Nefesimi sabit tuttum ve gülümseme isteğimi bastırdım. "Parmaklarını kırmak yerine onun boğazını sıkmayı."

"Şimdi değil, onu en az zarar göreceği yola soktum ve bu yoldan şaşmaya niyetim yok."

"Onu önemsiyorsun." Ve yine ses gelmedi. Daha da kötüsü bu kez gözümde bunu onaylayan bir görüntü canlanmadı. "Bir taştan fazlası derken ciddiydin değil mi?"

"Kes sesini Karmen."

"Kessene?" yine güldü. "Dayak yemeyi mi özledin?"

"Beni mi özledin?" Bu kez ikisi de gülmüştü.

Gerçekten gülmemek için gösterdiğim çabayı sesimi kullanmak için harcasaydım muhtemelen artık cidden konuşabiliyor olurdum. Ki bunu

Kitaplık Rafı

bu kadar istememin bir sebebi de sesimi neredeyse unutacak olmamdı. Tınısı hâlâ zihnimdeydi ama gerçekte kulaklarım o tınının güzelliğini anımsayamıyordu. Yıllar güzelleştirmiş miydi acaba sesimi? Yoksa daha mı farklılaştırmıştı?

Yatağın öteki tarafı boşaldı, bir soğuk o yönden esti ve bot sesleri gıcırdayarak duyuldu. "Nereye?"

"Piyon'la hasret gidereceğim. Ayrıca yokluğumu telafi etmem gereken durumlar var, işim bitince uyumaya geleceğim yatağın ortasında uyumazsan sevinirim." Bir kapı aralanma sesinin hemen ardından kapanma sesi yine odanın içinde yankılandı ve içeri dolan sessizlik karanlığa eşlik etti. Barkın'da yavaşça yataktan ayaklandığında sıcak parmakları üzerimden çekilmişti. Büyük bir hayal kırıklığı tüylerimi diken diken etti ve sanki onun sıcaklığını bana hissettirebileceğini düşünürmüş gibi üzerimi yorganla örtüp Karmen'in ardından çıktı.

Onlar çıktıktan bir süre sonra kirpiklerimi hareket ettirebildim. Kaç dakika sürmüştü pek bilmesem de gözlerimi araladığımda hava çoktan zifiri karanlık olmuştu. *Aynı yarınlar gibi.*

Derin bir nefes alıp dudaklarımı araladım. Kurumuştu, ardından yüzümü yana çevirdim ve baş ucumda duran sürahi ile bardağı gördüm. Tam o anda sürahinin yanına Latte atladı ve oradan yatağa zıplayarak yüzüme doğru yaklaştı. Dudaklarıma yayılan gülümsemeyle ona baktım. Burnunu burnuma sürterek soluma doğru üzerimden atladı ardından sanki bedenimi kontrol edermiş gibi yatağın ayak ucuna doğru gidip ayaklarımın arasma kıvrıldı.

Bedenimin kendine gelmesini kısa bir süre bekledim, parmak uçlarımı yavaşça soğuk yorganın altındaki kumaşa sürttüm. Bedenimdeki soğuk terler kurumuştu. Yavaş yavaş parmaklarım hareket etmeye başladıktan sonra avuç içimi yatağa bastırdım ve bedenimi yukarı doğru yüzümü buruşturarak çektim. Yavaşça sürahiden bardağıma su doldurdum ve titreyen ellerimle kana kana içtim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyordum. Zihnimdeki sessizlikle yaşamaya tekrar dönmüş gibi sevinçle doldum. Ayaklarımı yüksek yataktan sarkıttım ve yavaşça banyoya doğru ilerleyerek ılık suyu ayarladım. Üzerimdekileri bir çırpıda çıkararak suyun altında duvardan destek alarak durdum. Terlerim akan

Kitaplık Rafı

temiz suya karışıp gitti, bedenim anılardan temizlendi ve hepsi yine zihnime hapsoldu.

Elimi duvardan çekip yüzümü sıvazladım. Birkaç kere aynı hareketi tekrarladıktan sonra vücudumu yıkadım ve suyu kapatıp bornozuma sarılarak banyodan çıktım. Makyaj masamın önünde bir tepsi yemek duruyordu. Kamımın sesli guruldayışına kulak vererek sandalyeyi çektim ve oturup soğumaya başlamış yemeği yemeye başladım. Her yediğimle daha da kendime gelmiş hissediyordum. Bilincimi kaybetmeden önce Barkın'la içtiğim o şarabın tadı hâlâ damağımda olsa da yemeğin tadı güzel geliyordu.

Şarabın tüm bu kendimi kaybetme sürecine etkisi olup olmadığını düşündüm. Belki de beni bu kadar dengesiz bir şekilde Barkın'ın kucağına yıkan oydu.

Kafamı sağa sola sallayarak sesler yine konuşmaya başlamadan onları susturdum. Tek istediğim sessizliğin tadını çıkarmak ve zihnimde susmayan şeytanlardan kaçmaktı.

Aksi halde şeytanlarım beni hiç rahat bırakmıyordu.

Son kaşığı ağzıma attıktan sonra saate bakmayı akıl edebildim. Gece yarısı olmuştu. Bornozumu çıkarıp kalın kıyafetleri üzerime geçirdim. Aynada üzerime giydiğim siyah kazakla altına giydiğim siyah bol paça düz eşofmana baktım. Aynadan kendime bakarken nemli saçlarımı taramaya ve baş ucumda aralarında geçen konuşmayı hatırlamaya çalıştım. Karmen Piyon'un yanına gideceğini söylemişti. Öyleyse hâlâ burada olabilir miydi? Onu görmeye gitsem benden kaçar mıydı yoksa alaylı cümlelerini söylemek için yine yanımda mı kalırdı?

Tarama işlemim bittiğinde kararımı vererek kapıya doğru yürümeye başladım. Koridor ve alt kat tamamı ile karanlıktı. Sessizliğimi koruyarak aşağı indim kabanımı alıp kuşağımı bağladım ardından kapıyı aralayarak beklemeden dışarı çıktım. Çıkmamla Ezher'le göz göze gelmem bir oldu. Vuslat ortalıkta görünmüyordu. "İyi geceler." Ezher'e gülümseyerek başımı eğdim. "Yine atların yanına mı?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak ellerimi cebime koyduğumda Ezher, "Eşlik etmemi ister misiniz?" diye sordu. Ona gerek olmadığını ima ederek evin arkasına doğru yürümeye başladım.

Kitaplık Rafı

Karlar ayağımın altında patır patır ezilirken ben doğruca karşıya bakıyordum. Önce kısık ışığı yanan ahıra yaklaştım. Ardından tahta kapıları aralayarak kafamı içeri uzattım. Şah ve Mat buradaydı ama Piyon yoktu.

Kapıyı örterek içeri girmeden ormana doğru baktım. Kimse görünmüyordu, bu yüzden omuzlarım hüzünle çöktü. Sonrasında ileriden bir at sesi duydum. Bedenimi ani bir panik duygusu kapladı. Oldukça gerimde kalan ağaçlara doğru hızlı adımlarla koşarcasına ilerledim. Gelir gelmez nefes nefese aralarına saklanıp kafamı hafifçe yana doğru eğdim.

Karmen atı şaha kaldırıp gülerek indirdi ardından, "Aferin oğluma," diyerek onu sevdi. Piyon ön ayaklarını kara vurduğunda Karmen sol tarafa diğer bacağını attı ve aşağı atlayarak onu iplerinden tutarak içeri doğru yürütmeye başladı. Bu soğukta bile nasıl üstünde deri ceketle durabiliyordu anlayamıyordum. Aklını kaybetmiş olmalıydı.

Ağaçların arkasında olduğumu belli etmeden soğukta titrememe rağmen dikilmeye devam ettim. Şimdiye dek çoktan çıkması gerekirdi ama çıkmadı. Soğuktan titremeye ve kollarımı birbirine dolamaya başladım. Resmen dişlerim takırdıyordu ve dakikalar gitgide uzuyor ay bulutların arasından çekiliyordu ama Karmen hâlâ içeriden çıkmıyordu.

Sonunda pes ederek ağaçların arkasından çıktım. Sonuçta ben buraya o yokken de gelebiliyordum öyle değil mi? Ona bağlı geldiğim yoktu.

Ağaçların hizasından hızlı adımlarla etrafımı kontrol ederek ahıra yöneldim. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu, bu içimde kuşku uyandırdı ve kapıyı araladığımda kuşku dehşete dönüştü. Karmen içeride değildi. Kapıyı kapatıp ahırın etrafını turladım. Başka hiçbir kapısı yoktu, ayrıca dışarı çıksa gözümden kaçıramayacağım kadar dikkatle onu izliyordum.

Ellerim cebime geri girmeden nemli saçlarıma uzandı. Ahırın kapısına geri dönerek içeri girdim. Ne yani bir anda yok mu olmuştu? Bu imkânsızdı. Belki de bu çocuk gerçekten bir süper kahramandı. Ellerimi saçlarımdan indirerek Piyon'un önüne geldim. Keşke anlaşabilseydik de bana yerini söyleseydi. Dudaklarımı kemirerek Piyon'un önünden çekildim ve içeride tur atmaya başladım. Gözlerim yerdeydi, aklım da buradan nereye gidebileceğini içeride birbirinden farklı seslerle tartışıyordu. Bir süre sonra adımlarım durdu. Yeri daha dikkatli inceledim.

Kitaplık Rafı

Düz çizgilerdi sadece kenardaki bir çizgi aralığı diğerlerinden daha genişti. Oraya doğru adımladım yere çömelip elimi üstünde gezdirdim. Ardından çizgilerin bir yerinde boşluğu fark ederek elimi oraya soktum, yukarı çektim. Dikdörtgen şeklinde tahta yukarı kalkarak aşağı inen merdivenler kısık ahır ışığında gözümün önünde belirdi.

İçimden koca bir siktir çektim. Hayretle bir süre gerçekliğini sindirmeyi bekledim. Beklemem bittiğinde ise paltoyu toparlayarak bedenimi içeri doğru indirmiş merdivene ayağımı yaslamıştım. Ellerimi kapının kenarında tutarak merdivenden ayaklarımla biraz daha aşağı indim ardından kapıyı arkamdan tek elimle örterek merdivenleri tutmaya devam ettim. Ayaklarımı bastığımdan ötürü karlı ve soğuk olsa da iğrenmeden hızlıca aşağı indim. Neredeyse beş dakikaya yakın inmek sürdü, gerçekten yerin kat kat altına inmiştim. Ayağımın son basamakta olduğunu biten merdiven basamağıyla anladım. Aşağının bir lağım değil karanlık bir zemin olduğunu düşünerek gözlerimi yumdum ve ellerimi bırakıp korkuyla aşağı atladım. Ayaklarım tozlu zeminde ufak bir ses çıkardı. Atladığım yerin aralığı kısa olduğundan aşağıda fazla yankılanmamıştı. Ellerimi birbirine çırparak kabanıma sürdüm. Sol taraf tamamen karanlıktı ama sağ tarafta bir koridor görünüyordu ve koridorun sonunda kapısı aralık bir yerden ışık sızıyordu.

Sessiz olmaya özen göstererek oraya doğru yürümeye başladım. Ben kapıya yaklaştıkça kulağıma ağlayışla hıçkırıklar da yaklaşıyordu. Bir erkek olduğuna ses tonundan emindim ama ne dediği anlaşılmıyordu sadece ağlamaklı sesi biraz tanıdık geliyordu.

"Bakalım elin ne durumda?" Bir çığlık boğuk şekilde yükseldi. Kafamı hafif eğerek gözümden dudağıma doğru çizgiyle inen ışığın yüzüme vuruşunu hissettim. İçerisi koyu gri duvarla kaplanmış geniş bir odaydı. Odanın köşesinde benim Karmen'e aldığım hediye olan kafes duruyordu. Ortada ise metalden bir sandalye sandalyeye bağlı bir Mahi gözlerimin önündeydi. Yutkunarak sarılmış elini açışını izledim. Keyifle güldü. "Kanım kaynadı." Kafasını olumsuzca salladı. "Güzel iş çıkarmış, tam isabet. Sanırım ölçsem elinin tam ortasına attığını kanıtlayabilirim." Yine güldü. Bu hali nedensizce beni de güldürmüştü. "Normalde bu sana yeterli derdim ama Barkın onun tarafına geçtiğinden emin ol-

Kitaplık Rafı

mak istiyor. Eğer taraf değiştirmeye kalkarsan diye sana bir fragman izlettirmemi söyledi." Doğrularak sandalyenin yanında dizili olan işkence aletlerini açığa çıkardı. İri bedeni onları şimdiye dek benden saklamıştı ama şimdi her şey gözümün önündeydi. Sertçe yutkunarak parmaklarımı hafifçe kapıya yasladım ama güç vermedim.

Mahi'nin çırpınışlarını izlemek, çığlıklarını duymak beni keyiflendirdi. Çünkü karşımızda pişkin pişkin konuştuğu zamanları ve başımızı derde sokmamıza sebep olduğu anları anbean hatırlıyordum. Karmen deri ceketini çıkarıp kenardaki askılığa bıraktığında etrafı incelemeye geri dönebildim. Odanın ucunda deri sedyeye benzer bir kanepe vardı, kanepenin hemen yanında bir sehpa üstünde ise radyo duruyordu. Yerler taştandı. İçerisi ağır bir sigara kokusuyla dolmuştu. Yukarıda çok küçük parmaklıklara sahip bir pencere gördüm. Aynı a4 kâğıdı kadardı ve açıktı. İçeriyi soğutanın o pencere olduğunu anladım. Karmen'in adımları radyoya doğru ilerledi ve düğmesine basıp sesi yükseltmek için ses kısmını çevirmeye başladı. İçeriyi dolduran müzik tahminimce İtalyancaydı.

Güzel bir kadının sesiydi, melodisi hoşuma gitti. Karmen radyoyu açtıktan hemen sonra kollarını yukarı doğru çekti. Hâlâ kafasında şapkası takılıydı ve yüzünü çok yukarı kaldırmıyordu. Çenesine kadar inen uzun bir şapka takıyordu.

Arkası çıt çıtlı şapkayı arkası bana dönük olduğundan saçlarının arasına karışmış halde görebiliyordum. Kollarını yukarı sıyırdığında dövmeleri İtalyanca, Türkçe ve farklı desenlerle çiziliydi. Birinde bir dolunay vardı ve etrafında kan damlaları duruyor gibiydi. Dirseğinden aşağı doğru akan kan damlaları vardı. Ensesinde yazan A harfini görünce dudaklarımı ısırdım.

A

Senin gerçek ismin A ile mi başlıyor Karmen?

Yoksa o çok sevdiğin kardeşinin adı mı A ile başlayan?

"Nereden başlayayım istersin?" Gözlerimi eline aldığı kesici aleti görmemle yumdum. Aklıma gelen anıları susturmak istiyordum. O sandalye korkusunu geçirmek ve kesici aletlere olan travmamı yenmek istiyordum. Kapıyı tutan ellerimin titremeye başladığını ve vücudumun

Kitaplık Rafı

yine soğuk soğuk terlediğini hissettim. Yine de büyük bir ustalık eseri sergileyerek kapıyı tutuşumu güçlendirdim ve vazgeçmek için kendime düşünme izni bile vermeden kapıyı gürültüyle aralayıp içeri doğru adım attım.

Tam o anda Karmen'in elindeki o kesici alet yanağımın hemen yanından duvara isabet etti. "Siktir."

Sesi ne kadar fısıltıyla çıksa da bu karanlık ve ıssız yer altında yankılanmıştı. "Bella?" Kapıyı arkamdan örttüm. Sert yutkunuşlarım birbirini takip eden kurt sürüsü gibiydi. Gitgide daha büyük ve daha fazla.

Bedeninin önünü bana dönmüştü ama şapkası hâlâ gözlerini ve burnunun üstünü saklıyordu. Sadece tenini ve çenesini görebiliyordum açıkta. Sakalını tıraş ederken yanağında bir kesik bırakmış olmalıydı. Elinde yazan tarihlerden gözlerimi alıp yanıma isabet eden kesici alete çevirdim. Parmaklarımı soğuk metale sardım ve gücümle çekip duvardan çıkardım. "Burayı nasıl buldun?"

Kesici aletle onu işaret ettim ardından diğer elimle işaret ve orta parmağımı kaldırıp yürüyormuş gibi gösterdim. Kafasını sadece hafif kaldırdı, şimdi sadece uzun kirpiklerinin gölgesini görebiliyordum. "Beni mi takip ettin?"

Ona doğru attığım adımlarımı gördüğünde geri çıktı. Şapkasını önüne daha çok çekti. "Geri bas."

Yüzümü sola çevirdiğimde kâğıt ve kömür kalemi gördüm. Bu bir eskiz defteriydi. Defteri elime aldığımda beni engelleyecek gibi oldu sonra durdu ve bekledi. Çünkü o yeltenene kadar defteri açmıştım. Boş olduğunu ya da karalamadan ibaret olduğunu düşünmüştüm çünkü yazı yazmak için açmıştım ama öyle olmadı. İlk sayfada Barkın'ın bana anlattığı o dört çocuk resmi kara kalemle çiziliydi ama detayını inceleyemeden Karmen yanıma ulaştı. Defterin en arkalarına kadar geldi. Sadece arada çizdiği kız resimlerini görebilmiştim.

Yine de resim yeteneğinin bu kadar yüksek olduğunu beklemiyordum. En ince detayına kadar ustaca çiziyordu. Defterin en arkasına geldiğinde kömür kalemi elime tutuşturdu ve ikimizin de eli siyahla çizildi.

Deftere, "Piyon'u görmeye gelmiştim, sen de gitmişsin," yazdım beyaz bir yalanla.

Kitaplık Rafı

"Ve buraya kadar peşimden mi geldin? En son uyuyan güzeldin şimdi wonder woman gibisin." Ona ters bir bakış atarak titreyen elimi saklamak için kömür kalemi bıraktım ve elimi indirdim. İndirdiğim elimi havada yakaladı. "Belki de hâlâ uyuyan güzel olman gerekiyordur." Yakaladığı elimi kurtarmak için kendime çektim. İzin vermeden aksi bir hareketle beni kendine çekti. O an şapkasının da altına girdim, gözlerimi merakla yukarı kaldırdım ve nefesim kesildi.

Beyaza yakın bir mavilikte gözler karşımda ürkütmekten nefes kesen bir bakışla bakıyordu. Gözleri gerçekten de beyaz diyebileceğim kadar açık renkti ve böylesine bir rengi ilk kez gördüğüm için iliklerime kadar irkilmiş sanki o gözlerin ardında buzullar varmış da içine düşmüşüm gibi üşümüştüm. "Dindi mi merakın?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım. "Güzel, öyleyse yatağına dön ve seni öldürme fikrimde çelişmem bitmeden benden uzaklaş."

Sımsıkı tuttuğu elimi aynı sertlikle bıraktı. Kömür kalemi titreyen ellerimle tuttum ve deftere, "Kalamaz mıyım?" yazarak ona doğru çevirdim.

Bana sorgular vaziyette baktı. Ardından kafasını olumsuzca salladı. "Daha kötü olman için mi? Hayır, hiç sanmıyorum. Doğru yatağına gidiyorsun." İşaret parmağını arkamdaki kapıya uzattı. Kaşlarımı çatarak havaya kalkan parmağını indirdim. Sonrasında ise deftere, "Kaçarak iyileşemem ama kalarak atlatırım. Bana işkenceyi öğret," yazdım.

Hemen arkama geçerek omzumun üzerinden yazdıklarımı okudu. Sağ elini sağ elimin üstüne koyarak yazımın altına çarpı işareti çizdi. Boynunu eğdiğinde nefesini ensemde hissettim ve omuriliğimden aşağı bir buzul damlası aktı, içimi titretti. "Sonuna kadar sabredemezsin, ben de hiçbir işi yarım bırakmam."

Sesi fısıltı olmasına rağmen bana güven veriyordu, içimde bir şeyler kıpırdandı. Yeni duygular doğdu. "Ben de işimi yarım bırakmam, hiçbir zaman yarı yoldan dönmedim." Yazdığımı okurken bir iç çekti. "Eğer bayılırsan seni kucaklayıp yukarı falan çıkarmam, burada farelerle yatarsın." Sözlerine yandan gülüşle bakıp defterin en altına tik işareti attım. Bazen gerçekten gıcık ve sinir bozucu olabiliyordu ama diğer tüm hal ve hareketleri bu iki lanet huyunun üstünü örtüyordu.

Kitaplık Rafı

"Madem bu kadar öğrenmek istiyorsun... Öğrenmen için harika bir deneğin var." Şapkasının önünü düzelterek Mahi'ye döndü. Saatlerdir ağladığı şişen gözlerinden belli olan Mahi bana korkuyla bakıyor inim inim inliyordu.

Benim duvardan söküp getirdiğim kesici aleti eline alarak döndürdü. "Bu ne işe yarar biliyor musun?" Ameliyathanede kullanılan aletler andırdığı için bir tahminim vardı ama cevabını tamamı ile bildiğim söylenemezdi. "Ucuna yakıcı bir sıvı ekleyip tırnakların derisine yerleştiriyorsun, orada açtığı kesiğe sıvı bulaşıyor ve tüm kan hücreleri bedenine virüs bulaşmış gibi cayır cayır yanmaya başlıyor." Cebinden çıkardığı küçük yuvarlak cam kutuyu açtı ve açık sarı, homojen sıvıyı kesici aletin ucuna sürdü. Mahi kafasını sağa sola sallıyordu, Karmen önüne eğilerek bağlı olan elini dövmeli eliyle tutarak sabitledi ardından tırnaklarının içine sivri ucu bastırarak çizgi çekti. Tırnak ucundan akan ufak kanlar aşağı damlıyordu. Sol elinin beş parmağına da bunu uyguladıktan sonra sağ eline geçti. "Her taraftan bu sıvı bedenini sararsa tüm gece acısını çeker, eğer sadece bir elinde bıraksaydım sabah olmadan acısı dinerdi. Çünkü insan bedeni ona ait olmayan her şeyi dışarı atmakla hükümlüdür. Bedenimiz kendini temizlemeden önce ne kadar süre kazanabilirsen kazan, ancak bu şekilde karşındakine daha uzun bir acı yaşatabilirsin." dediği her kelimeyi zihnime tane tane kazıyarak ona daha çok yaklaştım. Mahi'nin önce kolları ardından bacakları titremeye başladı, gözlerinin feri gidip geliyordu. Ağzına bağlı olan bezin arasından ufak tefek köpükler çıkmaya başladı. Bir an panikle Karmen'e baktım. Gerçekten zehirlememişti değil mi?

Mahi'nin son parmağından aleti çıkardıktan sonra ucunu köşede duran bezle temizledi ardından orada olduğunu yeni gördüğüm lavaboya ilerleyerek suya tuttu. "Şimdi oradan bana kerpeteni uzat," dediğini yaparak en köşede duran kerpeteni elime aldım, içerinin soğukluğundan daha soğuklardı. Her biri.

Ağır bot sesi yanıma kadar yankılandı, tam önümde durduğunda kesici aleti yeşil kalın serili havlunun üzerine bıraktı ve elimdeki kerpeteni alarak Mahi'nin önüne doğru adımladı. "Dişleri sökmek mi daha çok acıtır tırnakları sökmek mi?"

Kitaplık Rafı

Tırnaklarını işaret ettim, daha önce çekildiğinden bunun ne kadar acı verici olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Bedenimden ufak bir titreme geçtiğinde Karmen'in bakışları bana kaydı ve tekrar önüne döndü. Sıktığı çenesi kerpeteni sıkı tutan elleri rahatsız olduğunu gösteriyordu. Zayıflık göstermemden rahatsız olduğu için kendimi kötü hissederek o kötü kız maskesini yüzüme geçirdim. *İçeride onu parçalayan bir zihni olmasına rağmen dışında tek parça halinde kalan ve gülümseyen o kız maskesini.* "Tırnaklarından damarlarına akan zaten can yakıcı bir sıvı var. Buna Melikol deniyor. Eğer sıcak alanda tutar sıvılaştırırsan gözden ya da ağızdan vermen gerekir ama eğer bu şekilde yarı katı yarı sıvı halde bulundurursan derinin altından kana karıştırarak içeri enjekte edersin. En acı verici ve en uzun süre içeride kalıcı olması bu şekilde kullanmamdan kaynaklı." Sıvının kutusunu avucumun içine bıraktığında cam, küçük kutuyu inceledim. "Bu sıvıdan Türkiye'de yok. Sadece sayılı insanlar bu karışımı yapabiliyor. O yüzden elindekini kullanmak istediğin kişileri özenle seç." Kafamı aşağı yukarı sallayarak teşekkür mahiyetinde gülümsedim. Bakışları dudaklarımda kısa ve öz şekilde oyalandı ardından boğazını temizleyerek dikkatini tekrar acıyla titremeye ve kıvranmaya devam eden Mahi'ye verdi. "Ellerinden yana zaten uzun süre çekeceği bir acı var, o yüzden biraz çürük çekeceğiz." Mahi'nin ağzında ıslanmış ve muhtemelen mide kaldırıcı kokuya dolanmış bezi tiksintiyle ağzından çıkarıp yere attığında ağlayışı ve iç çekişi sessiz odayı doldurdu. Karmen bundan etkilenmediğini heykel gibi ifadesiyle belli ediyordu. Bense muhtemelen içimde bir yerlerde ona acıyordum ama bunu asla belli edemiyordum, *kendime bile.*

"Eldivenler." Dövmeli elini bana doğru uzattığında tekerlekli işkence aletlerini sıraladığı çekmeceliğin altında duran eldiven kutusunu çıkardım ve siyah parlak iki eldiveni avucuna bıraktım. Kutuyu yerine koyduğumda eldiveni aynı ameliyata hazırlanan bir doktormuş gibi titiz şekilde eline taktı ve derin bir nefes alıp göğsünü şiddetle kaldırıp indirdi. "Bakalım ağız bakımını ne kadar ihmal etmişsin." Sol elini iki dudağının üzerine yerleştirerek parmaklarıyla ağzını açmasına yardımcı olduğunda titremesi sadece kafatasında kesildi. Karmen onu çok sıkı tutuyordu. Mahi'nin kucağına bıraktığı kerpeteni tekrar eline alıp,

Kitaplık Rafı

"Solda üç sağda iki ve üstte dört diş. Harika, sanat eseri çıkaracağım," diye mırıldandı. Kerpeteni Mahi'nin geniş ağzına soktuğunda tam olarak ne yaptığını göremedim ama dakikalar sonra yere bir diş fırladı ve Mahi'nin öksürükleriyle çığlıkları yüzümü buruşturmama sebep oldu. "Sakin ol Mahi, seni kanında boğmayacağım." Bir dizini kırarak onun dizinin üzerine yasladı ve üzerine daha çok eğilerek diğer dişine geçti. Kollarımı birbirine sımsıkı dolayarak Mahi'nin etrafında dolaştım ve Karmen'in sağına geçtim. İkinci diş kerpetenin ucunda sımsıkı duruyordu. Onu da yere fırlattı ve işine büyük bir ciddiyetle devam etti. Mahi'nin gözlerinin feri çoktan gitmişti, Karmen onun yüzünü göremeyeceğinden emin olduğu için olsa gerek ki şimdi yüzünü saklama özeni göstermiyordu. Ardı ardına çektiği iki dişten sonra elinin tersiyle alnını sildi. Bu soğukta ve açık pencerenin bulunduğu odada üstündeki incecik kıyafetle nasıl terleyebildiğimi idrak edemiyordum ama şapkasını çıkarma isteğimle savaşıyordum.

Karmen Mahi'nin alt dişlerine geçmeden hemen önce kafasını bana çevirdi. "İyi misin?" Ona olumlu anlamda kafa salladım ve çenemi kaldırıp kaşlarımla, "Sen?" diye sordum. Alnından bir ter yanağına süzüldü, bu kez dürtüm bana baskın geldiği için kollarımı çözerek ona yaklaştım. Bu kez tepki bile vermedi ve dümdüz durmaya devam etti. "Çıkarabilirsin." Kafasını bana doğru uzatarak eğdiğinde şapkasını çıkardım ve siyah düz saçları nemli bir şekilde ortaya çıktı. Bir tutamı alnına düştü kafasını sağa sola sallayarak tutamı gözünün önünden çekti. "Şimdi çok daha iyiyim." Bir adım geriye çekilerek şapkasını elimle tuttum ve arkamdaki duvara yaslandım. Bu sırada dikkatimi Mahi'ye uygulamaya devam ettiği işkenceye veremiyordum. Ona olan merakım beni engelliyordu. Bu yüzden merakımı dinleyerek dikkatimi önce onu incelemeye verdim. Kaşının yanından kulak dibine uzanan gözle görülür bir damarı vardı. Damar mor renge yakındı, gözlerinin altında da kahverengi halkalar mevcuttu ama güzelliğinden hiçbir şey kaybettirmiyordu. Ucu sivri bir burna sahipti, aynı pinokyo burun gibi. Dudakları ince ama uzundu, koyu renge sahip ve kuru görünüyordu. Keskin çenesi en az burnu kadar yüzünün ön planında olan yerlerden biriydi ama ona baktığınızda dikkatinizi çeken ilk ve tek şey gözleriydi. Eşsizliğini gözleri inşa ediyordu.

Kitaplık Rafı

Boğazımı sessiz şekilde temizleyerek daha fazla dikkat çekmek istemediğim için kendime çekidüzen verdim ve yaslandığım duvarda doğrulup ayak ucuma düşen dişe baktım. Artık Mahi'ye bakmak bile istemiyordum. Ağzından artık kanlar fışkırıyordu ve bilinci yerinde olmadığı için acıyı muhtemelen gelgitli hissediyordu.

Sonunda kafamı yerden kaldırdığımda görmeyi beklediğim ilk görüntü Karmen'inkiydi ama onun buzları yerine onu eriten güneş rengi bir sarılıkla karşı karşıya geldim. Kapıyı nasıl bu kadar sessiz açmış ne zamandır orada sessizde dikilmiş olduğu hakkında ufacık bir fikrim yoktu. Kollarını birbirine çaprazlama dolamış bana büyük bir kızgınlıkla bakıyordu. Karmen ise onun varlığını fark ettiyse de etmemiş gibi işine devam ediyordu.

"Daha bugün seni kucağımda yatağına taşıdım," diye mırıldandı. Karmen'e kısa bir bakış atıp elimdeki şapkasını aletlerinin üzerine bıraktım ve Barkın'a yaklaşarak önünde durdum. "Kucağımda titriyordun Yeval."

"Çünkü aşamadığım şeyler vardı, buraya onları aşmak için geldim." Kafasını olumsuzca salladığında Karmen'e yüzünü döndü. Ona da en az bana attığı kadar öfkeli bakışlar atıyordu ama Karmen gazabına yakalanmamak için ona bakmıyordu. "Tek başına mı? Bensiz mi geldin?" Çenesi sımsıkı kasıldı, elimi çenesine uzatarak parmaklarımı sardım ve yavaşça okşadım. Gerginliği az da olsa gevşedi ama öfkesinden bir damla bile kaybetmedi. O öfke sıcaklığı damlaları buhar bile yapmıyordu. Sorusuna vereceğim cevap olmadığını hissettiğim için sessizlikle önünde durmaya devam ettim. Evet, onsuz gelmiştim. Çünkü bunu tek başıma yapmam gerekliydi. Neden rüyamda Karmen'i gördüğümü ve neden bir türlü bu yaşananları geride bırakamadığımı anlamam gerekliydi ama bunu Barkın anlayamıyordu. Henüz o kadar gözlerimin ardında yaşananları göremiyordu. Bunu bir gün görebileceğini umarak ona anlayışla yaklaşıyordum. Ellerimi kaldırarak, "Teşekkür ederim," dedim. Elimi havada yakalayarak Parmaklarını parmaklarıma sardı. "İşini bitirdiğinde seni odamda bekliyor olacağım." Karmen'e başka bir bakış bile atmadan kapıyı açtı ve beni önüne alarak nazikçe odadan çıkarttı. Karanlık şimdi içeriyi kaplamıştı ama Barkın saatini çevirdiğinde ufak

Kitaplık Rafı

bir delikten ışık süzüldü. Saatinin arasından gelen ışık önümü aydınlatıyordu. Elini belime sararak ışığı önüme tuttu ve benimle beraber yukarı tırmanan merdivenlere kadar sessizce yürümeye başladı ama sessizliği uzun sürmemişti. "Eğer bir şeyleri atlatmak istiyorsan en azından haberim olmalı." Kafamı aşağı yukarı salladım. Haklıydı, çenesi başımın üstüne geldiği için hareketlerimi hissedebildiğini biliyordum. "Seni tam kırk beş dakikadır etrafta aradım, aklımın ucundan geçmedi Karmen'in yanına inebileceğin." *Beni hafife almasaydın* diye düşündüm içimden. Hafife aldığı için aklının ucundan geçmediğini değil benim yanlış zamanda yanlış yerde olmayacağımı bildiği için bunu düşünmediğini biliyordum ama yine de konu ben olduğumda kendi ağzıyla söylediği gibi hiçbir şeyden emin olmaması gerekirdi.

Sadakatim hariç.

Sonunda merdivenlerin önüne geldiğimizde benim merdivenlere ulaşmamı beklemeden kollarını dizime sararak beni havaya kaldırdı ve ellerim merdiveni kavradı. Bedenimi yukarı çekerek merdivenden yukarı doğru çıkmaya başladım. Atların sesi buraya kadar yankılanıyordu, ışık yukarıdan hafif süzüldüğünde kapının açık olduğunu anladım ve bir ses daha atlara eşlik etti. Barkın atlayarak merdivenlerden hemen arkamdan tırmanmaya başlamıştı.

Uzun süren tırmanmanın ardından sonunda kapıya vardığımda avuç içlerimi tahtaya bastım ve bedenimi yukarı çekerek çıktım. Benim hemen arkamdan Barkın'da çıktı ve ellerini birbirine çırparak kapıyı aşağıda defalarca yankılanacak sertlikte örttü.

"Aşmak istediğin şeyler neler, ben yardımcı olamaz mıyım?" Ellerimi üstüme silerken gözlerimi yerden onun bal rengi gözlerine kaldırdım. Karşımda küçük bir çocuk gibi yumuşak bakması ve böyle basit şeyler için bile aklında bir köşede bunları düşünmesi bazen kalbimi saran kilitlere deprem darbesi indiriyordu. "Yavaş yavaş yapmak istemiyorum artık hiçbir şeyi," dedim ellerimi kaldırıp. "Önce geçmişimde beni bu hale getiren ne varsa onlardan kurtulmak istiyorum."

"Peki bu gece işe yaradı mı? Orada o sandalyede bağlı birine yapılan işkence seni kendi anılarından arındırdı mı?" Gözlerinde hem hâlâ saf bir öfke hem de merak yer alıyordu. "Sanırım yıllarca kaçtığım yüz-

Kitaplık Rafı

leşmeyi yapmak korkumu hafifletti." Sözlerimde tamamen dürüsttüm. Kendimi gayet iyi kontrol edebildiğimi düşünüyordum. "Sırada ne var peki?" önden çıkışa doğru yürümeye başladığım zaman adımları benimkini takip etti. Meraklı ifadesiyle dikkatini benden bir saniye bile çekmiyordu. "Bilmem." Omuz silktim. "Sıralamanı biraz kaydırmanı isteyebilir miyim senden peki?" Ahırdan çıkmış karların arasından gelirken bıraktığım adım izlerini takip ederek dönüyordum ama sorusu beni duraklattı ve ikimizin de saçlarının arası beyaz kar taneleriyle renklendi. Kuşkucu bakışlarım ve havaya kalkan tek kaşımla sorumu algılamış gibi yüzünü yana çevirdi. "Lorenzo döndüğünde pek de boş durmamış gibi görünüyor. Oradakiler sana zarar vermemi hatta hedefimden şaşmadıysam seni ortadan kaldırmamı istiyor."

Gözlerimi kıstım, bunu yapmayacağını adım kadar iyi biliyordum ama bilmediğim gözlerinin ardında dolanan tilkilerdi. Zihninde oynamaya devam ettiği o satrançtı. Onun zihninde ben tahtanın neresindeydim?

"Kendi mezarını kazmak ister misin, soruma hâlâ cevap vermedin."

"Nereye kazabileceğimi seçebiliyor muyum?" Soruma güldü, yürümeye devam ederken bir yandan da can kulağıyla onu dinlemeye koyuldum. "Seni öldürenin ben olduğumu düşünmeleri beni zora sokar. Çakır Alabora, Selcen Alakurt ve Dolunay Akkor'a eğer senin gerçekte ölmediğini söylersem plan işlemez. Eğer söylemezsem de hepsinin saldırısı beni oldukça zorlar. İşler tamamıyla karışır."

"Kimse benim öldüğüme inanmaz." Kafasını sallayarak beni onayladı. "Önemli olan inanmaları değil zaten. Tuğra Akkor ölmediğini bilse bile onu korkutan her ne ise ölme ihtimalini düşünecek. Daha fazla panikleyecek ve hata yapacak. Dolunay Akkor'da ben İtalya'yla işleri çözüp seni sakladığımı öğrendiğinde bana minnet borcu varmış gibi hissedecek."
"Sen de ondan Leman'ı isteyebileceksin. Şantaj uygulamadan."

"Evet, onu koruyacak bir işi çözdüm ama Tuğra bunun üstünü kapattı. Bu planda da bir taşla iki kuş vuracağız." Onu onaylayarak evin ışıklarla dolu ön kısmına adım attım. Ezher kapıyı bizim için açtı ve iyi geceler diledi. Ona sadece gülümseyerek karşılık verdik. Eve girip üstümüzü çıkardık ve merdivenin önünde durduk. Ben basamağın birincisine çıktım ve elimi topuza koydum ona arkamı döndüm. O ise sanı-

Kitaplık Rafı

rım yukarı çıkacağımızı düşündü çünkü ona döndüğümde ancak kendini durdurabildi. O anda da burunlarımız birbirine değiyordu. "Ama planın nefret ettiğim bir kısmı var Yeval. Ayrılmamız gerekecek." Topuzu tutan elim sıkılaştı. Ayrılmak demek güvenliğin de ikiye bölünmesi demekti, tehlikenin ikimizden birinde daha çok yoğunlaşacağı demekti.

Siktir et hepsini, ayrılmamız demek birbirimizi her an göremeyeceğimiz ve onun kokusunu bu kadar yakından soluyamayacağım demekti. "Sık sık yanına gelmek benim için çok zor olacak ama merak etme bunu elimden geldiğince kısa tutacağım. Ben, Karmen, Ezher ve Vuslat hariç kimse senin varlığından haberdar olmayacak. Belki kimse öldüğüne inanmayacak ya da inanmak istemeyecek ama herkesin aklında bir soru işareti kalacak. Seni neden bu kadar istediklerini öğrenmek istiyordun, kimin sana zarar verip hayatını mahvettiğini." Kafamı aşağı yukarı salladım, aklımdaki her sorunun cevabı olan isimleri öğrendiğimde yaşayacağım karmaşa ve öldürme isteği şimdiden bedenimde nüksetti. "Hepsini ayaklarına getireceğim. Her birini." Dövmeli elini ters çevirerek yanağıma uzattığında gözlerimi yumdum. Sanırım bu duyguyu da en az kokusu kadar özleyecektim.

"Yarın kalanını daha detaylı konuşup hazırlık yapmaya başlayacağız." Gözlerimi araladım ve elini indirmesinin ardından, "İyi geceler Barkın." İşaretleri yaparak arkamı döndüm.

"Bu son iyi gecem Yeval."

Ve pat, kalbimin kilitleri ayaklarımın ucuna düştü.

Yere eğilip baktım, zihnim çığlıklarla doldu. Yürüdüğüm her basamakta kilidin bir parçası ayağıma battı ve ona olan duygularımı o an anladım.

Beni sağır eden seni gördüğümde çarpmayı kesmeyen kalbim değildi, aklımdaki susmayan seslerdi.

KUTAY TOLUN

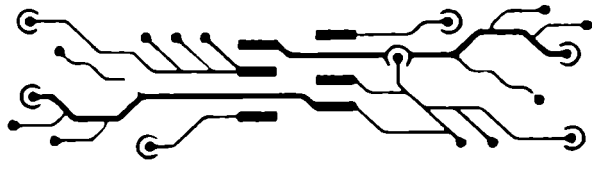

Dudaklarımdaki sigaradan derin bir duman çektim, öyle derin çektim ki bir an ciğerlerim kabul etmedi ve çektiğim zehirli nefeste boğuldum. Öksürüğüm kaçtığım evden ötürü çıkmak zorunda kaldığım dışarıda

Kitaplık Rafı

yankılandı. Yeval'in saldırı sonrası kaçmasının hemen ardından ben de zor bir şekilde kaçtım. Birkaçından yediğim darbe yüzünden gözümün altında ufak bir morluk kalmıştı. Telefonumun orada kalması başımda ağrılar oluşturdu. Selcen yazdığı mesaja dönmediğim için beni diri diri mezara gömecekti. Kapüşonumu tekrar alnıma kadar çekiştirdim ve kararan havada arkamı bir kez daha kontrol ederek ilerlediğim adresin yollarını kontrol ettim. Bulduğum ilk internet kafede altın saatimi bırakmak zorunda kalarak şimdi ileride gördüğüm evin adresine ulaşmıştım. Zor olmuş tahmini iki buçuk saat sürmüştü ama gelmiştim. Beni koruyabilecek gücünün olduğunu bildiğim sayılı adamların başında gelen kişinin evinin yakınındaydım.

Derin bir nefes alarak önümü kapatarak korumalara doğru yaklaştım. Karanlık sokakta serseri gibi gelen biri olduğum için başta beni ciddiye almadan birbirlerine baktılar. Kafamı olumsuzca sallayarak bu hallerine güldüm. "Çakır Alabora'yı görmeye geldim."

Bana gelen e-postadaki Ç.A harfinin ona ait olduğunu tabii ki de biliyordum. Kırma gereği bile duymamıştım. Ben sadece taşımın oynaması gereken şekilde oynuyordum. Korkak ve işe yaramaz bir insan gibi. Koruma elini göğsüme vurarak beni geriye savurdu. "Dalga geçme bizimle aslanım, geleceğinin haberini almadık."

"Ona ismimi söyleyin, eminim randevu almamı söylemek yerine beni içeri almanızı söyleyecektir." Korumalar yine birbirine baktı. "Sabrım taşıyor," diye mırıldandım. "Ne dedin?"

"Göstereyim." Korumaya yeltendiğim anda geçeceği savunmayı hesap ederek eline almaya yeltendiği silahı bilek kısmına basınç uygulayarak aldım ve diğerine doğrulttum. "Bak kan seven bir insan değilim, bende temizlik takıntısı var. O yüzden takıntım başlamadan git ve patronuna geldiğimi haber ver. Adım Kutay Tolun ama sen ona Kutay Larden de diyebilirsin, eminim bu soy isim ona daha yakından tanıdık gelir."

Adam geri adım atarak kulağındaki görünmez kulaklığa, "Patrona Kutay Larden'in kendisini görmek istediğini haber verin. İsteğinin şiddetli olduğunu eklemeyi unutmayın." Sözlerini söyledi. Sözleri biter bitmez bana karşılık olarak çektiği silahı umursamadan silahı indirerek ona uzattım. "İsteğim sadece buydu aptal herif."

Kitaplık Rafı

"Serseri." Silah elimden alındığı an kapılar açılmaya başlandı. Siyah geniş kapı açıldığında üstümü düzelttim ardından ellerimi cebime yerleştirerek geniş ve tertipli bahçeden açılan villa kapısına doğru yürümeye başladım. Bahçenin etrafı beyaz güllerle kaplıydı ve sol tarafta küçük bir şelale vardı. Villanın etrafına yerleştirilmiş düzenli lambalar etrafı gündüzmüş gibi aydınlatıyordu.

Açılan kapının önünde takım elbisesi jilet gibi, saçları dik ve ucu dalgalı duran gri diyebileceğimiz gözlere sahip Çakır Alabora duruyordu. Elleri cebinde bu soğuğa rağmen kaban bile almadan dimdik karşımda takım elbisesiyle duruyordu. A harfli kravat iğnesi ışıkta parladı. Ona her yaklaşmamda gözümü kamaştırıyordu. "Kutay Larden. Sana yardımcı olabilir miyim?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak kapüşonumu indirdim. "Yardımımın karşılığını verebilirsin." Tek kaşını kuşkuyla kaldırdı.

"Hangi yardımmış o?" Alayla güldüm, tek elim ensemi kavrayıp saçlarımı çekiştiriyordu. "Buraya gelmeden önce nereden kaçtığımı biliyorsun değil mi?" diye sordum. "Bildiğimden nasıl eminsin?"

"Çünkü senin bu tahtadaki yerini biliyorum. Sen bir taş değilsin Çakır Alabora, Sen tahtasın." İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Ve bana Yeval'in ölen üvey ailesinin oğlu olduğumu bildiğin halde neden sakladığını, neden beni bu sikik oyununuza kattığınızı söyleyeceksin." "Sakin ol, ağzını kırarak toparlamak istemem bu yüzden sen toparla."

"Toparlamanı görmeyi çok isterim," diyerek karşılık verdim. Cebinden çıkardığı serçe parmağı metal olan elini burnuna doğru kaldırıp burun kemerini sıktı. "Sen sadece bir piyonsun Kutay."

"Sikeyim sizin taşlarınızı, hepimizin canıyla oynuyorsunuz ahmaklar." Boğazını temizledi. Ardından kravatını gevşeterek, "Pekâlâ," dedi ve ben ne olduğunu anlayamadan yüzüme sert bir yumruk çaktı. "Sanırım sen yumruğumun etkisinden çıkana kadar beş dakikam var. Senin neden oyuna dahil olduğunu bende henüz tam olarak bilmiyorum ama *ahmak herif* kıçını tek kurtaran ve seni hayatta tutan benim. Bu saygısızlığı cahilliğine veriyorum."

"Yeval'den bunu neden saklıyorsunuz? Bir üvey kardeşi daha olsa fena mı olur?" Gülerek dudaklarımdaki kanı yaladım. Gözlerimde parlayan acı ateş harlanıyordu.

Kitaplık Rafı

"Ona tek kelime etmeyeceksin."

"Zaten ona ulaşamıyorum. Barkın'ın internet ağlarını kollayan her kimse benden çok daha iyi. Ona ulaşmam imkânsız." Sessizlikle geri çekildi. Doğruldum ve elimin tersiyle ağzımda kalan kanı temizledim. Gözlerim onu baştan aşağı süzdü en son ifadesinde takılı kaldı. "Sen biliyorsun, ağını kollayanın kim olduğunu biliyorsun." Hâlâ sessizdi. Sadece göğsü nefes alışıyla kalkıp indi. "Karmen mi?"

"Bir erkek değil." Sesi netti. "Kim olduğunu kendim mi öğreneyim?"

"Öğrenebilirsen dene tabii ama yabancı birini bulmak çok zor olur sanırım." Ona ters bakışlarımla bakarken soğuk bedenimi titretti. Sertçe yutkundum. "Buraya seni saklamamı istediğin için mi geldin?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Seni kollayacağıma nasıl emin oldun?"

"Çünkü düzeni sağlamak zorundasın ve senin korumakla yükümlü olduğun düzen iki dudağımdan çıkacak kelimelerle ağır bir darbe yer. Sen tahtasın, düzeni koruyamazsan tüm oyun biter tüm taşlar yenilir." Yumruk attığı için dağılan kıyafetini özenle düzelttikten sonra "Bir şartım var," dedi. Ağzımın sızısıyla yüzümü buruşturdum. "Yakın bir zaman diliminde Tuğra ve Dolunay'ın katılacağı bir davete gidiyorum. Sende benimle geleceksin." "Neden?"

Kuşkuyla gözlerim kısıldı. "Orada senin yanımda olduğunu görmeleri gerekli, Tuğra ve diğerleri senin gerçeği öğrendiğini fark ederse ölürsün." "Ya sonra?" Soğuktan yüzüm kızarmaya çenem acıyla uyuşmaya başladı. Ellerimi tekrar cebime soktum ve soğuktan dolan gözlerimle onun gri keskin gözlerine bakmaya devam ettim. Göz temasını bir saniye bile kesmiyordu. Yüzünde mimik oynamadan konuşmaya devam ederken işaret parmağını dudağına sürttü ve düşünceli haliyle bana baktı. "Yemekten sonra seni arkada bekleyen bir araç olacak, onunla yemekten ayrılacaksın ve Akkorların evine gireceksin. Evin çatısına tırmanacak üstten kilitli olan kapının şifresini kırarak içeriye gireceksin." "Çatıda gizlenmiş bir kasa mı?" Kafasını aşağı yukarı salladı. Cebimden çıkardığım paketin içinden dal aldım ve dudağımın sağlam kısmına yasladım. "Ateşin var mı?" Cebinden çıkardığı çakmağın kapağını açtı yakarak sigaramın ucuna yaklaştırdı.

Kitaplık Rafı

"Kasanın içinde sadece fosfor boyası olan bir ayakkabı olup olmadığına bak."

"Siktir! Ne?" Söylediği şeyi duyuyor muydu? Tuğra'nın kasasında fosforlu bir çift ayakkabı olması demek gerçek ailemi öldürenin o olduğu demekti, *hiç görüp tanıyamadığım ailemi.* Sözlerini işitebiliyor muydu? "Oradaysa sadece fotoğrafını çek ve oradan kimseye yakalanmadan çık."

"Sen ne dediğini duyuyor musun?" Öfkeyle ona baktığımda kasılan çenem ağrıyla son buldu. Artık azar azar gelmeye başlayan kanı yuttum. Midem kanla çalkalandı ama daha fazlasını arzuluyordu, bu kez kendi kanımı akıtmayı değil başkasının kanını. Tuğra'nın kanını akıtmayı arzuluyordu.

"Duyuyorum ve çok daha fazlasını duyacağım. Selcen'in yakınından ayrılmayacaksın, Teoman ve Tuğra çok yakınlar. Son yıllarda çok fazla halı altına pislik süpürdüler ve herkesten gizli bir ittifakları var. Bu ittifakın başlama sebebini öğrenmem gerek. Bunun için Selcen'i yakınında tut."

"Selcen'in bu konuda bir şey bildiğini düşünmüyorum." Onu tanıdığım zaman aptala yatarak gerçek ailemi aramıştım, ne bu işin içinde olan Ulaç Tolun'un ne de gerçek ailemin ailem olmadığını anlamam birkaç yıl önce gerçekleşmişti. Bir keresinde Ulaç Tolun ve babam olacak adam Yavuz Tolun'u telefonla konuşurken duymuştum. O zamanlar çok küçüktüm, aklım ermiyordu. Üvey ailem tüp bebek tedavisi görerek çocuk yapmaya çalışıyorlardı çünkü hiç çocuğu olmadığını söylemişlerdi. Zamanla bunun ne anlama geldiğini öğrendim ve herkesin ne halt olduğunu öğrenebilmek için salağa yattım. Çünkü birini yenmenin en kolay yolunun onu gafil avlamak olduğunu biliyordum. Kimse güçsüz gördüğü birinin yanında zırh kuşanmazdı. Bu da onların yanımda her an gafil olduklarını gösteriyordu.

"Bilmemek değil de parçaları birleştirememek diyelim. Selcen hafife alınmayacak kadar zeki bir kız. Bir gün mutlaka parçaları birleştirecektir, o anda da ne yapacağını kestiremiyorum. Onu göz önünde tutmalıyız, Karmen'in onu gözetlediğini duydum ama istediğim bu değil. Onu daha yakınımızda tutmamız gerekli. Böylece onun ne yapacağını kestirmek daha kolay olur."

Kitaplık Rafı

"Eğer kasada o fosforlu ayakkabılar bulunursa Tuğra ölecek mi?"

"Hemen değil ama Azrail'le bir görüşme yapabiliriz."

"Onu kim öldürecek?" diye sordum son nefesimi çekerek. Sonra sigaramı yere attım ve öfkeyle seğiren gözlerimi onun keskin bakışlarından ayırmadan cevabını bekledim.

"Yeval, onu öldürmek en çok onun hakkı."

Kafamı aşağı yukarı sallarken gülümsedim. Evet bana kalırsa onu öldürmek gerçekten de onun hakkıydı ama önemli olan onu öldürecek kişi olmasından ziyade öldüreceği zaman dilimiydi. Eğer onu zamanından önce öldürürse tüm akbabalar başına üşüşürdü. Herkesin istediği aradığı Ilgaz Behiç denilen adam bulunamazdı ve bunun acısını Barkın'dan da Yeval'den de çok büyük çıkarırlardı.

Onların vereceği daha acı karşılık bir an gözümde canlandı ve hikâyenin sonu cehennemin dibinde sona erdi. Başımı yerden kaldırıp, "O zaman halıyı kaldıralım da altındaki pislikler neymiş görelim," diye mırıldanarak Çakır Alabora'nın açtığı kapıdan içeri adım attım. İşte bu adım, cehennemde oynadığımız satrancın ilk öne sürülen taşı olduğumun kanıtıydı.

Kitaplık Rafı

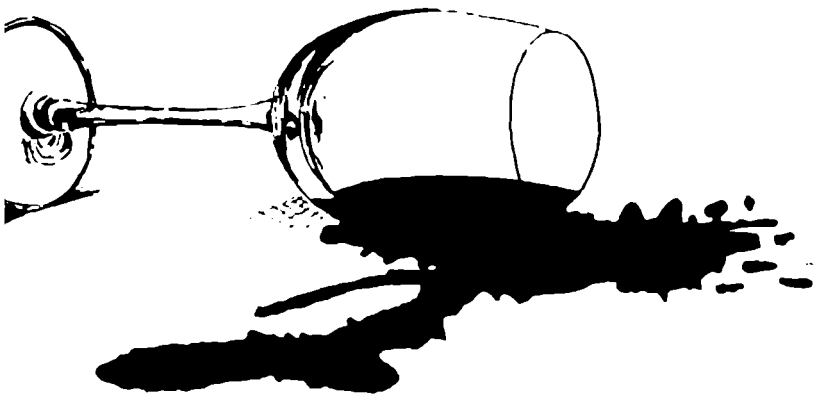

11. BÖLÜM

Kan Gövdeyi Götürdüğünde

Gözyaşlarım, siz bana aitsiniz. Ben izin vermeden bir yere gidemezsiniz.

Ben size yol gösteririm siz oradan akar gidersiniz, yapmanız gereken tek şey bu. Senin yapman gereken tek şey bu, gizlenmek.

Eli bıçaklı ailenden gizlenmek, mafya liderlerinden gizlenmek, geçmişinden ve şimdinden gizlenmek. Basit bir gölgeden bile gizlenmek.

Çünkü sen Yeval Larden sen kimsesin, sen hiç kimsesin.

Bu cümleyi eskiden tuttuğum günlüğün ilk sayfasının ilk çizgileri üzerine yazmıştım. O zamanlar bu kimse olma hissinin içinde zannediyordum bedenimle ruhumu. Çünkü etrafımda hiç kimse yoktu. Üvey bir abla ve kafadan kontak bir sarışın kız arkadaş haricinde onların olduğu anlar dışında boşluklarımı ve gözlerimin gördüğü o alanları dolduracak hiç kimse yoktu ama şimdi görüyordum ki asıl kimsesizlik yanında birileri olmadığında değil birine ait olamadığındaydı. Bir yere ait olamadığındaydı. Başın derde girdiğinde sığınacak bir limanın, elin telefona gittiğinde çevirecek bir numaranın ve ağladığında gözyaşlarını silip seni güçlükle ayağa kaldıracak bir elin olmamasıydı. İşte asıl kimsesizlik de asıl çaresizlikte buydu.

Şimdi ise o çaresizlikle kimsesizliği öğreniyordum. O sayfasını teker teker yırttığım dışı koyu kırmızı günlüğü elimde tutup kalemi o ince kâğıda değdirdiğim günleri özlüyordum. Çünkü o zamanlar kimsesizlik

Kitaplık Rafı

bu kadar ağır gelmiyordu. Çünkü o zamanlar saklanmak zor gelmiyor birilerinden ayrı kalmak kalbimde bir ağrıya sebep olmuyordu.

Kendimi verdiğim nefesin bile ait olduğu bir yerde hissetmiyordum. Hissettiğim saniyelerse beni sanki kadere şikâyet etmiş gibiydi, artık uyuduğum yastıktan da yemek yediğim sofradan da bir sürgün gibi uzaklaşmak zorundaydım. Plan basitti, işe yarar ve inandırıcıydı.

Ama kimse inanmayacaktı.

"Kimse inanmayacak," diyerek tekrarladım işaretlerimle düşüncemi.

"Kimsenin inanmasına ihtiyacımız yok, formaliteye uyması kâfi," dedi Barkın doldurduğu viski bardağını dudağına yaslayıp bitirecek kadar hızla içerken. Bitirdikten hemen sonra bardağı sertçe cam sehpaya bıraktı. Kolunun tersiyle yalayarak temizlediği dudaklarını kuruttu. "Kimse benim kalkandan silaha dönüşmeyeceğimi biliyor," dedi. "Ama bir iblisin bir meleği vurması oldukça inandırıcı öyle değil mi?" Arkamdan önüme geçen gölge kokusuyla etrafımı sardığında irkildim. Omurgamdan aşağı süzülen gözlerindeki o buz tanelerinin damlaları içime kadar kutupları hissettirdi. "Benim yaptığıma herkes inanır, asıl inanılmayacak nokta ben ona tek bir atış yaptıktan sonra senin beni cezasız bırakacak olman. Eğer bana ceza verirsen ortalık onlara kalır ve bu işine gelmez ama eğer beni cezalandırmazsan da gözü karalığının üstüne leke sürülür ve senin duygularının olduğunu düşünmeye başlarlar." Karmen içki dolabını açarak eline aldığı şarap şişesini ve kadehi büyük bir gürültüyle kucağına koydu ve dirseğiyle dolabı kapatıp koltuklara geçerek bacak bacak üstüne attı. Kafasında hâlâ takılı olan siyah bir şapka, bedenini saran deri bir ceket üstündeydi. "Sen acımasızlığınla korku saldın, bundan taviz veremezsin. Buna kimse inanmaz... Hatta," diyerek doldurduğu kadehi dudağına yasladıktan sonra güldü. "Bu gerçek olsa ben bile inanmam." Kollarımı birbirine bağlayarak yemek masasına kalçamı yasladım. Saat henüz güneş aydınlanmamış olacak kadar erkendi. Gökyüzü maviye karışsa da Barkın'ın gözlerine yaklaşamamıştı bile. Soğuğu yansıtan Çakır Alabora'nın gözleriyle buzu andıran Karmen'in gözleri arasında bir renkti sadece.

Şapkasına dikkatle baksam da o buzulları tekrar göremedim ve ısrarcı olmadan Barkın'ın güneş kadar yakıcı bal rengi gözlerine döndüm.

Kitaplık Rafı

Onu tanıdığım bunca zaman diliminde bir ilki yaşıyordum. Gözlerinde saf bir nefret ve intikam ateşi görüyordum.

Hatta intikam ateşi de değil, intikamla doğan ve sıcaklığı yakıcı derecede yükselen bir güneş görüyordum.

Bunun beni korkutması gerekirdi belki de korkudan zayıflatması gerekliydi ama zayıflatmıyordu aksine beni daha da güçlendirdiğini hissediyordum. Korkutmak yerine daha da cesaret veriyordu ve bu cesaret öfkemle birleştiğinde içimdeki tüm yangınları dışarı salasım tüm ülkeyi ateşe veresim geliyordu.

"Ben bugün konsolosluğa gideceğim, İtalya konsolosluğunda beni bekleyen bir misafirim var. Ben konsolosluktayken, yani herkes öyle biliyorken plan işleyecek." Karmen'e yüzümü tekrar umutla döndüm. Şapkasının ucu bana döndü ama burnu havaya kalkmadı. "Sen Yeval'in bize ihanet ettiğini düşünerek onun peşine düşeceksin ve bunu özellikle Dolunay'm evinden çıktıktan sonra yapacaksın. Çünkü Tuğra bunu görürse panikleyecek, panikle bu bilgiyi oyun olup olmadığını kafasında tartamadan herkese aktaracak. İşte o zaman, onları inandırmak için bir şansımız olabilir." Kafamı aşağı yukarı sallayarak derin bir iç çektim. Göğsüm inerken gözlerim içki dolabına kaydı. Herkesin sağlam hissetmek istemediği bir anda ben de ayık kalmak istemiyordum.

Karmen kendi kadehini kenara bırakarak ayaklandı, dolaptan bir kadeh daha çıkardı. Barkın'ın elinden bardağı alarak kendi kadehinin yanına doğru ilerledi ve Barkın'ın bardağı hariç iki kadehe kırmızı şarabı çeyreği kadar doldurarak bana doğru yürümeye başladı.

"Çelik yeleğin girişte, onu giyeceksin. Yeleğin içinde atış yaptığımda vücuduna yayılacak bir sıvı var, kanla birebir aynı yapıda." Kafamı tüm talimatları almış şekilde sallayarak uzattığı kadehi gülümseyerek aldım. Ellerimizin değmemesine özen göstererek kadehi elime bırakır bırakmaz geri çekildi. "Sen araçla gideceksin, ben de seni motorla kovalayacağım. Nevada'ya giden o yolda aşağı yoldan dümdüz ilerle ve hiçbir yere sapma. Ben de tepeye çıkarak seni kıstırıyor olacağım, adamlar gelene kadar kalbinin yakınına bir kurşun yiyeceksin. Sakın hareket etme ki kalbine isabet etmesin ne olur ne olmaz."

Kitaplık Rafı

Barkın, "Kalbinin yakınına bile isabet etmeyecek Karmen, hiçbir risk almayacaksın," diyerek sonunda araya girdiğinde açtığı ilk üç düğme onun sıcaklığını bastıracak havayı içine çekmeye yetmiyor gibiydi. Elleri düğmelerle oynuyordu ama açmıyor aksine etrafta volta atmaya devam ediyordu. Kokusundaki alkol dudaklarından çıkan nefesin içine karışarak artmıştı ama hâlâ bilincinin yerinde olduğuna emindim. Sadece alkolle beraber açığa çıkan duyguları da artıyordu. Endişesi ve bu plana karşı olan huzursuzluğunu hissetmemek mümkün değildi. Ben de huzursuzdum, ülkeden adam kaçıran bir tetikçi işkence uzmanından kalbimin yakınına belki de tam ucuna bir kurşun yiyecektim.

Belki de o kurşun kalbimin tam üstünde yeleğin içinde kalacaktı. Belki de Karmen beni ölümle burun buruna getiren o Azrail olacaktı.

Korkmam mı gerekiyordu? Evet korkmam gerekiyordu ama neden korkmuyordum? Güvenden miydi bu? *Değildi.*

Belki de ölümden korkmamam ölmeyi dilediğimdendi.

"Aklımdan bile geçirme," dedi Karmen azarlar niteliğe sahip bir sesle. "Ölümü arzulayan her bakışı tanırım. Gözlerinin içinde bir şeyler söner, çünkü beden kendini ölüme hazır hisseder." Onaylamaz şekilde kafasını olumsuzca sallarken ne ara kafasını kaldırıp beni gördüğünü ve geri indirdiğini düşündüm. Beş saniyeden fazla olmadığına emindim ama bu onun için yeterli gibi görünüyordu.

"Ne zırvalıyorsun?" Karmen kafasını kaldırarak ve bu kez bakışlarını kaçırmayarak Barkın'a döndü. "Gidip üstüne başına çekidüzen vermen gerektiğini zırvalıyorum. Bu halde konsolosluğa gidersen seni ayyaş bir suçlu sanıp parmaklıklar ardına atarlar." İşaret parmağını üstünü işaret edercesine aşağı yukarı şekilde salladı. Kadehinden yudumlarken yüzünü yine indirmişti. Ben de kadehin ince belinden tutarak dudaklarıma uzattım. Gözlerim Barkın'daydı. Elini ensesine atarak sıkıntıyla kaşıdı ve ardından boynunu kütleterek Karmen'i onayladı. O salonun çıkışına ilerlerken Karmen'in sessizliği benimkine katıldı. "Kum saatin var mı?"

Sonunda şapkasını hafif kaldırdığında gözlerini görebileceğimi sandım ama sadece kirpiklerinin gölgesini görebiliyordum. Büyük bir hayal kırıklığıyla kadehimden yine bir yudum alıp yutarken kafamı olumsuzca salladım. Derin bir iç çekerek deri ceketinin önünü açtı ve iç cebinden

Kitaplık Rafı

küçük cam bir kum saati çıkardı. İçindeki kırmızı kumlar simliydi, karanlığa rağmen parlıyordu ve diğer kum saatlerine göre oldukça çoktu.

"Evden çıkarken bu kum saatini ters çevir." Kum saatini almak için ona doğru adımladım ve tam dizi dizime değecek mesafede durdum. Oturuşunu düzeltti, dizleri geri çekilirken eli avucuma kum saatini yerleştirdi. "Ölümden korkmadığını sanıyorsun ama yanılıyorsun Bella," diye mırıldandı ardından beni bileğimden tutarak koltuğun kolluk kısmına yasladı. "Ölümden tek korkmayan Azrail'dir. Kalan herkes sadece kendini kandırır, ölmeyi deneyen birçok insanın karanlıktan korktuğunu bilir misin?" Kafamı olumlu şekilde salladım. "Şimdi sen söyle, beş dakika karanlıkta kalamayan o korkaklar nasıl olurda ömür boyu hapsolacakları bir karanlıkla kurtulacaklarını sanırlar?"

Dudaklarımı ısırırken attığım yandan gülüş onun da dudaklarının kıvrılmasına sebep olmuştu. "Kurtulmak istiyorsan başka bir dünyaya kaçmak yerine kendi dünyanı yıkıp yeniden inşa etmelisin, bunun anlamı dünyanı ateşe vermek olsa bile." Sözlerini gözlerimi kısarak dinledim. Bana verdiği bir öğüt müydü yoksa geleceğe dair bir ipucu mu çözmeye çalışıyordum. Dilimi ısırarak sessizliğimle kahroldum. Şimdi bu sözlere karşılık olarak kendi cümlelerimi kurmayı öylesine dilerdim ki yapamamak beni mahvetti.

Ona demek isterdim ki eğer dünyamı ateşe veren bensem yeniden inşa etmek kolaydır elbette ama dünyamı başkaları yaktığında, özellikle sevdiklerim yaktığında dünyamdan önce kendimi toparlamam gerekir. Çünkü ben dünyamdan önce kendi yangınımda kalıntılarımı toplamazsam kimse toplamaz ve ben yok olurum. Yok olursam nc âlâ ama olmazsam, o zaman kendi dünyalarından kaçmaları bile onları elimden kurtaramaz.

Çünkü ihanettir bu, sonsuza dek sürer.

"Bugün, o kar tanelerinin üzerine kanının tek bir damlası akmasın." Aklıma Karmen ve Barkın'ın ilk konuşmalarına kulak misafiri olduğum anlar geldi. O anlar gözümün önünde canlandı ve aydınlanan hava aniden kararmaya başladı. Barkın'ın koltukta oturduğu görüntüler, Karmen'in benim ruj izli bardağımın içine bıraktığı bıçak görüntüsü anbean baktığım duvarda tuvale boyalı resim gibi belirdi.

Kitaplık Rafı

Sonra bir hışırtı duydum, Karmen cebinden bir de defter çıkardı. Bu çizim defteriydi. "Kardeşimi sormuşsun." Çizim defterini açtı ve ortalarında bir sayfada durdu. Sandalyeye bağlı bir kız vardı, gözleri siyahla çizilmiş saçları düz ama kısa şekilde oturuyordu. Elmacık kemikleri benimkiler kadar çıkık gibi dursa da sanki benimkilerden fazlaydı. "Sence yıllar bir insanı değiştirebilir mi?"

Defteri dizine yaslayarak bana doğru hafifçe çevirdi. Elime uzattığı kalem ve arka sayfalardan yırtarak uzattığı kâğıda, "Kimse doğuştan olduğu karaktere sahip olmadı," yazdım. Resmin devamını sessizlik olduğu için incelemek istedim. Kızın üzerinde siyah bir elbise vardı, uzundu ve trikoydu. Ayağındaki ayakkabılar eskimiş duruyor kollarından ve bacaklarından aşağı akan damlalar bana onların kan olduğunu düşündürüyordu. Saçları yüzünün bir kısmını kapatıyor dudakları tahminimce siyah olan koli bandından görünmüyordu. Öyle düşünmemin sebebiyse Karmen'in bandı sert ve kalın şekilde karalayarak çizmesiydi.

"Rüyanda ne gördün Bella?" Defteri kapatarak tekrar cebinin içine koyduğu sırada dizi koltukta kaydı ve bedeniyle bana döndü. Sertçe yutkundum. "Bilinç altında benimle ilgili ne düşündün?"

Deftere hiçbir şey yazarak ona çevirdim ama bana inanmış gibi durmuyordu. "Ben bile göremedim yıllardır rüyamda, aklımdan bir dakika bile çıkmamasına rağmen hem de. Sen nasıl görürsün?"

Bana bilmediğim soruları soruyordu, bedenim bilinmezliğin ateşiyle kavruldu. Güneş doğduğunda yüzümü çevirdim, sanki bedenim onun yüzünden alev alevdi. Karmen de yanmak istercesine yüzünü döndü. Doğan güneşi beraber seyrettik ama ikimiz de yanmadık. Sadece ben yandım, *hemen başucunda onun kayıp parçasıyla.*

Sessizliği bozmadı, benimle beraber oturup aralık camdan karla sarmalanmış yolu izlemeye devam etti. Karıncaya benzeyen korumalar etrafta dolanıyordu, hepsinin bellerinde ceketlerinin altında saklanan silahlar vardı.

Karmen sonunda cevap alamayınca kendisi cevabını almış gibi ayaklandığında koltuktan ses çıktı ve dikkatim ona döndü. Ceketinin önünü kapattı. "Barkın'ın sana söylediği, seni uyardığı her konu baştan sona doğruydu. Benimle konuşmaman gerektiği, kardeşimi rüyanda

Kitaplık Rafı

gördüğün konusunda sessiz kalman gerektiği hepsi doğruydu ama bir şey beni çileden çıkarmak yerine sakinleştiriyor. Onu bulacağım Bella, senin üzerimdeki etkinin ne olduğunu bulacağım."

Yüzümü dışarıyı izlemek için tekrar cama çevirdim. *Yalan*, onu izlediğimi fark etmemesi için ve gözlerine bakmamak için onu camın yansımasından izlemeye devam ettim. Git artık, git de seni sakinleştiren ve beni senin aksine çileden çıkaran şeyin ne olduğunu daha fazla düşünmeyelim. Git de artık senin varlığına alışıp rüyalarımda seni görmeyeyim. Senin yanında Barkın'ın yanında olduğum kadar güvende hissetmeyeyim.

Karmen'in ağır bot adımları evin içindeki mezarlık sessizliğini çürütürken yüzümü pencereden çektim. Doğruldum ve bende bıraktığı kalemi cebime atarak kum saatini aldım. Ne çok büyük ne de çok küçük bir kum saatiydi. Onu incelemeye fırsat bulamadan koridorun sonundan kapı kapanma sesi duyuldu. Kum saatini askıda duran paltomun geniş cebine atarak ağır yeleği elime aldım.

Barkın'ın kokusu koridorun sonundan başına büyük bir hızla yayılmıştı. Sanki yakıcı bir rüzgâr onu bana getirmişti.

"Onun üzerine sanırım oldukça bol bir kazak giymen gerekecek." Nemli saçlarını arkaya yatırmıştı, üzerine giydiği bordo takımın içine siyah gömlek ve kravatla çok şık görünüyordu. Göz altlarında belirmeye başlayan halkalar dikkatli bakılmadıkça ortaya bile çıkmıyordu. Her hücresiyle otoriterdi. Bileğine taktığı siyah kol saati ceketinin kol düğmesinin arasından gözüküyordu. Kan rengi kol düğmeleri ceketinin altındaydı.

Kravatına taktığı S harfli kravat iğnesini düzelttim.

"Dolunay'a bugün onu ziyaret edeceğini haber verdin mi?" diye sordu. Kafamı olumsuzca salladım. "Haber vermeden gideceğim." Kafasını aşağı yukarı sallayarak ona derdimi anlatmak için kenara bıraktığım yeleğe baktı. "Çok ani hareketler yapma ve Dolunay'a fazla yakın olma." Yeleği iki eliyle aldıktan sonra kontrol etti. "Konsolosluğu iptal edip planı gözetmeliyim. Herhangi bir aksilik olabilir. Sen... Zarar görebilirsin." Yanan elimi benim aksime buz olan elinin üzerine koyarak kafamı olumsuzca salladım. Konsolosluğa gidecek olması işin siyasete dokunduğunu gösterirdi. Bu böylesine iptal edilebilecek bir durum değildi.

Kitaplık Rafı

"Karmen'e güveniyorum ama... İnsan bazen kendini bile güven konusunda sorguluyormuş." Sözlerine güldüğünde ona anlamamış bakışlarla baktım. Bana doğru yaklaştı, arkamda kalan duvara elini yasladı. Alkol kokan dudakları beni inanılmaz cezbediyordu. Kadehten gelen kokunun bile bu kadar çekici hissettirmediğine emindim.

"Korkuyor musun Yeval?" *Olumsuz.* Kafamı sallamamı kesmek için diğer elini çeneme yasladı. Baş parmağı arasında sıkıştırdı. "Peki güveniyor musun?" *Olumlu.*

"Yemin ederim bunu ona ödeteceğim, bizi zayıf zanneden ayırarak alt edebileceğini sanan ve sana saygı duymayan kişi kimse. Önünde diz çöktüreceğim." Kaşlarım çatılırken gözlerim kuşkuyla onun gözlerinin içinde dolandı. İçeride tehlikeli bir şeyler vardı, karanlık bir şeyler. "Korkum beni başka bir adama dönüştürdüğünde yeniden tanışmamız gerekecek demiştim, Barkın'la tanıştığını Salvor'u tanımadığını ima etmiştin," diye mırıldandı. Sertçe yutkundum. Eli çenemden boynuma inerek şah damarımda gezindi. Her atış parmak izinin altından tenine sızıyordu, kalplerimiz belki de böyle bir atıyordu. Onun parmak izleri tenime mühürlenmişti. Ona dair her şeyi kendimden daha çok hissediyordum. Her dokunuşunu, her nefesini ve her izini. "O başka adam Salvor, Yeval ve Salvor durdurulamaz bir silah." Kulağımda çınlayan mermi sesleri içimden geçti. Gözlerimin önünde delinen kalbimi görür gibi hissettim bir an.

O tetik çekildi, mermi dışarı çıktı ve kalbimi deldi.

Dışarı akması gereken kanlarsa içe doldu ve beni kanımda boğdu.

Elimi kaldırıp göğsünün hizasına yarım bir kalp çizdim. Ardından elimi kaldırıp, "Sanırım Salvor'u da en az Barkın kadar seveceğim," diyerek gülümsedim.

Bana yüzünü yaklaştırdığında gülümsemem yüzümde duvara çivilenmiş tablo gibi kaldı. Aramızda bir ip vardı ve o ip gerildikçe gerildi. Bunu derinlerimde hissettim. Dudaklarındaki nemliliğin beni daha önce bu kadar cezbettiğini hatırlamıyordum. Aklımdan tonlarca sözcükler çığlıklar ve şarkılar geçiyordu ama her söz karşılığında onu buluyordu.

"Neden güzel kelebekler vadide saklanır biliyor musun?" diye fısıldadı. Kafası gitmeye mi başlıyordu yoksa içindekileri artık tutmak mı

Kitaplık Rafı

istemiyordu ayırt edemiyordum. "Diğer kelebekler gibi olmadıkları için. Onlar saklanır korunur, kimse onlara ulaşamasın zarar veremesin diye. Onlar nadir diye ve onları isteyen onların ayağına gitsin diye." Anlamamış şekilde yüzümü ekşittim. Neden bahsettiğini kavrayamamam uykusuzluğun üstüne içtiğim bir kadeh yüzünden miydi? Umarım bu yüzdendi, aksi halde alnıma koca bir aptal yazısını kendi ellerimle yazacaktım. "Bu yüzden ben de senin ayağına geldim Yeval." Göz kapakları dirençsiz şekilde kapanıp açılmaya başladığında çenesi köprücüğüme değdi, irkildim.

Bilinci yerinde gibi görünse de ayakta sapasağlam dursa da aklı bulanmış gibi görünüyordu. Eh, bu duyguyu her gün yaşayan biri olarak gördüğüm an tanırdım. Avucumu sivri çenesine yerleştirerek yüzünü kaldırdım. "Kendime gelmem gerek, konsolosluğa bu halde gidemem," diye mırıldandı. Elimi yavaşça çenesinden indirip eline doladım ve onu mutfağa doğru sürükledim. İlk işim diğer elimle çektiğim sandalyeye omuzlarından baskı uygulayarak oturtmaktı. Onu oturttuktan hemen sonra makineye yönelerek zift ve onu kendine getirecek kadar ağır bir kahveyi yapmaya başladım. Aynısından bana da gerekliydi ama onu içersem midemin kaldıramayacağını düşünüyordum. Bu isteğim tamamen düşüncemin açtığı yolla ortadan kalktı.

"Elimden geldiğince hızlı ayrılmaya çalışacağım, vurulacağın anda yanında olmak istiyorum." Göz ucuyla elini saçlarının arasına attığını ve öfkeyle etrafta bir şeyler kırıp dökme isteğini gizlemeye çalıştığını görebiliyordum. Makineye koyduğum bardaktan sonra kalçamı tezgâha yaslayarak ona döndüm. "Neden bu kadar korkuyorsun? Kendi ölümüne bile hazır çıkmıştın bu yola, öyle söylemiştin."

Sorumu zerre önemsemedi. "Başka bir plan yapmak için vaktimiz yok, keşke olsaydı," diye mırıldandı.

Ben de onu zerre önemsemedim ve sorumu birebir tekrarladım. Az önce nemli olan dudaklarında dilini gezdirerek zorlukla yutkundu. "Çünkü..." Yüzünü yere eğdi. Ona doğru yaklaşarak ince ve soğuk parmaklarımı sivri çene ucuna yaslayarak yüzünü kaldırdım. Ona bakışlarının içinde, "Çünkü..." diyerek onu tekrarlayan fısıltılar vardı.

"Çünkü sana alıştım." Çenesini tutan elim bir anda bacaklarıma çarpacak hızda düştü. *Çünkü sana alıştım. "Alışmanın acısını en son kız*

Kitaplık Rafı

kardeşimde çekmiştim, şimdi aynı acıyı tekrar kaldırabileceğimi düşünmüyorum."

"Kâbusuna dönmekten mi korkuyorsun Barkın?" diye sordum, şok bedenimi ele geçirdiğini sanıyordu ama tek ele geçirdiği yer zihnim ve kilitleri kırılan kalbimdi. "O kâbus hiç bitmedi Yeval, kâbusun içinde kâbus görmekten korkuyorum."

"Bir şey olmayacak, söz veriyorum." Tutması zor olan sözler vermek karşımdakini kandırmak gibi geliyordu bazen, bazense sanki dilimden dökülen günahla boyanmış siyah bir yalandı. Bense yalanın üstüne kar tanesi konduruyor ve bunun beyaz yalan olduğunu söylüyordum.

Beyaz yalan, oldukça küçük ve önemsiz bir yalan. Gerçeğinin arkasından gözyaşı bile dökülmeyecek bir yalan.

"Olmayacak Yeval, orada olacağım." Makinenin arkamızda öten sesi aramızdaki gergin ipi düzene soktuğunda bir adım geri çekildim ve arkamı ona dönerek üstünde dumanı tüten mutfağı kokusuyla saran kahve bardağını Barkın'ın önüne bırakarak yanına oturdum. Saat ilerlemeye başlamıştı. Barkın'ın ceketinin cebinden ufak bir titreşim mutfakta duyuldu, tek elini önemsizmiş gibi ceketinin içine atarak telefonunu çıkarıp ekrandaki mesajı okudu ardından tekrar huysuzca yerine koydu. "Tuğra Akkor, eve gelmiş." Ellerimi kaldırdım. "Öyleyse yavaş yavaş gitme vakti."

"Kahvaltı bile etmeyecek miyiz?" diye mırıldandı. "İştahın var mı?"

"Yok." Güldüm. "Benim de yok." Ellerimi indirip omuz silktim.

"Pekâlâ. Senin için gideceğin yeni evi hazırlattık. Karmen'in şu anda kaldığı eve gideceksin. O da buraya gelecek." Kafamı anlayışla aşağı yukarı salladıktan hemen sonra mutfak kapısında beliren Latte'ye baktım. "Onu da götürmek ister misin?" diye sordu.

Latte'ye bedenimle dönerek kucağıma çıkmasını işaret ettim. "İsterim." Ellerimi tüylerinin üstünde kayacağı şekilde gezdirdiğimde içime dolan huzur tarif edilemezdi. Eski günleri yad etmiş gibi hissediyordum, sanki odasında oturup gün doğumunu beklerken kucağında uyuyan o yavruyu seven Yeval'dim hâlâ. "Tamam, Karmen'den Latte'yi eve bırakmasını isterim." Kafamı aşağı yukarı sallayarak Barkın'ın kahveyi hızlı hızlı yudumlamasını seyrettim.

Kitaplık Rafı

Kokusu ağırlaşmış ve baskınlaşmıştı. Bal rengi gözleri şimdi tehlikeli bir güneş gibi parlıyordu. "Konsoloslukta görüşeceğin kişiler kim?" Bardağı cam masanın üzerine bırakarak odağını tekrar bana verdiğinde Latte kıpırdandı. Benim kucağımdan onunkine geçti sonra hoşnutsuz bir ses çıkararak onun kucağından da yere atlayarak bizi bırakıp gitti. "İtalya'yla olan bağlantılarım ve aynı zamanda insanları anlaşma üzerine teslim ettiğim başka bir liderle."

"Adı ne?" diye sordum. "Sen tanımıyorsun, buralarda olan bir lider değil."

"Adı?" Tekrarladım sorumu. Söylemediği ilk isim olduğundan garip bir kuşku içime düşmüştü. "Kayzer," diyerek beni geçiştirdi. "Türk mü?" Kafasını aşağı yukarı salladı. Daha fazla detaya inmedim, bu konuyu sonraya bırakarak kolumdaki saate baktım ve azalan zamanıma sıkıştıramayacağıma emin olarak sonra bu konuyu detaylı konuşmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Barkın son yudumunu aldığı kahve bardağını masaya bıraktı. Tam o sırada camın sesine katılan bir kapı tıklanma sesi ikimizin de dikkatini çekmişti. Rüzgârla birlikte içeri Vuslat girdi ve önünü tutarak mutfağa doğru ağır, memnuniyetsiz bir yüzle adımladı. "Araçlar hazır efendim, yeleği de kontrol ettim." Çenesini sıktığı sivrileşen kenarlarından belliydi. Sanki bugün yiyeceğim sahte kurşun bundan ibaret değilmiş gibi yüzlerine takındıkları maske beni rahatsız etti. Yalan yoktu ama sır olduğunu hissediyordum.

Rahatsızlık bedenime kan misali yayıldı ve onun aksine rahatsızlık duygusunu içime aşıladı. Bir şey benden saklanıyordu. "Tuğra Akkor eve geldi, Dolunay Hanım kahvaltı hazırlatıyor. Yollar boşaltıldı ve tüm kontroller yapıldı. Karmen, atış yapacağı alanda işaret bıraktığını ve geri döndüğünü söylüyor." Kulağındaki kulaklığa baskı uyguladıktan sonra tekrar ceketinin düğmesini tuttu. Barkın ise sadece yutkundu ve elini kaldırarak gitmesini işaret etti.

Vuslat gözlerini bana değdirmeden arkasını dönüp gittiğinde kaşlarım bu hareketle çatıldı. Barkın'ın normal bir ruh halinde olmadığını biliyordum ama Vuslat'ın neden böyle bir tepki koyduğunu anlayamı-

Kitaplık Rafı

yordum. Bunu da sonraya bırakarak az kalan zamanımı Barkın'la geçirmeyi seçtim. "İyi misin?"

"Olacağım," diyerek yanıtladı beni. "Kan gövdeyi götürdüğünde." Sözleri tüylerimi diken diken ederken içimde sarhoş bir kız coşkuyla kulak kabarttı. "Hadi, çıkalım artık." Sandalyeden büyük bir hışımla kalktı. Onun gibi ayaklanarak önüne geçtim. Dağıttığı saçlarını elimle toparladım, beni dikkatle izliyordu. Tüm dikkati, dikkatimi dağıtmıyormuş gibi bir maske takındım. Ellerimi saçından indirdim ve eğrileşen kravat düğmesine uzattım ama ellerimi tuttu ve, "Yapma," dedi.

"Geri gelene dek böyle kalsın."

"Ne zaman döneceğim?" İşte asıl soru, işte meraktan delirdiğim ama sormaya bir türlü cesaret edemediğim o soru. "Ben İtalya'yla işleri bugün konuştuğumda senin vurulma haberini almış gibi görüneceğim. Delirerek oradan ayrılacağım ve bu en inandırıcı görünen maskem olacak. Belki de yüzüm." Yandan çarpık bir gülüş attı. "Benim arkamdan Kayzer onlarla olan durumu çözecek ve minimum doksan altı saat ölü görünmeni yeterli kılacak."

"Ya kılamazsa?" diye sordum bu kez de. Merak beynimin içinde atan bir damar gibiydi, daha da kötüsü zonkladığında ilaçla bile dinmemesiydi. "Kılacak." Ellerimi sıcak avuçlarının içinden çektim. Derin bir nefes alarak ona arkamı döndüğümde adım sesleri varlığını belirginleştirdi. Kokusu artık o kadar alıştığım bir şeydi ki farklı bir şeymiş gibi duyumsayamıyordum. Askıdan paltomu almadan önce Vuslat'ın kontrol ettiğini söylediği yeleği üzerime geçirdim. Barkın yeleğin takılacak bir sürü yerini teker teker özenle taktıktan sonra kontrol etti. Üzerimde olan ince şey neyse ki bu ağırlıkla birebir temasımı kesiyordu. Sanki bedenime bir aslan binmiş gibi hissediyordum. Ağırlığı kemiklerimi ezer sanmıştım ama neyse ki o kadar da değildi.

Daha önce giydiğim yelekleri anımsadım, onlar kadardı. Ekstra olmasını beklediğim şeyler olmadığı için mutluydum. Yelek üzerime oturduktan hemen sonra merdivenlerden odama çıktım, her zamanki gibi sade makyaja sahip olsam da eksiltmediğim kırmızı rujumu sürerek cebime attım ve ardından yeleğin üzerine salaş bir kazak geçirip modem

Kitaplık Rafı

bir şekilde alttan içeri doğru katladım. Böyle giydiğim an kazak şişti ve yeni moda görünümüne uydu, asıl görevi olan yelek saklama işini ise kusursuzca halletti.

Aynadan kendime son bir kez baktım. Her zamanki gibi görünüyordum, tek fark Karmen'in doğru kurduğu cümlelerden birinin aynada olan yansımasıydı. Gözlerimde parlayan o ışığın sönmeye başlamasıydı. Hayır, ayna her zamanki gibi yalancıydı.

Saçlarımı elimle düzeltip aynaya ikinci kez bakmadan merdivenlerden ölmeyi sanki gerçekten de istiyormuşum gibi koşarcasına indim. Kalın topuklu botlarım içerinin sessizliğini kesti, kapı ucunda elinde paltoyla bekleyen Barkın bana döndü. Paltoyu açtığında ona gülümseyerek kollarımdan paltoyu geçirmesine izin verdim ve saçlarımı içinden çıkararak açtığı kapı yüzünden o soğuk rüzgârla karşılaştım. Kapıda bekleyen araçların biri kırmızı diğeri ise Barkın'ın İtalya'dan getirdiği siyasi aracıydı. Üzerinde siyası makam aracı sembolü vardı, özel plakasıyla beraber benimki kadar parlaktı.

Vuslat benim kapımı, Ezher Barkın'ın kapısını açarken gözlerimle son kez evin dışını inceledim. Dört gün sonra geleceğime inanarak beklediğim kadar uzun ayrılık yaşamayacağıma sevindim. Muhtemelen ben gelene dek yeni temizlenen bu camlar bile kirlenmezdi.

Böylece hiç gitmemişim gibi hissedebilirdim.

"Dikkatli olun Yeval Hanım." Vuslat'ın yere eğik yüzüne baktım. Ezher'in de bakışları bizdeydi. Barkın hemen yanımda duruyordu. "Ziyarete gelmem çok riskli ama risksiz olmasının bir yolunu bulacağım," dedi Vuslat'tan hemen sonra. "Ne o, dört gün bile dayanamaz mısın?" diye dalga geçtim. Beyaz dişlerini ortaya serercesine güldü. "Ben dayanırım da o halde bana kimse dayanamaz sanırım."

"Yani dayanamazsın?" diyerek kendimce sonuç çıkardım sözlerinden. "Bu durum beni dışarıya zayıf da gösterebilir Yeval, durumu nasıl ele alacağımı tam olarak kestiremiyorum." *Tamam, daha fazla şaka havası kalmadığını anladım.* Omuz silkerek sözlerini karşılıksız bıraktım. "Öyleyse dört gün sonra geleceğim," diyerek kendi arabama doğru yönelirken o da ellerini cebine yerleştirdi ve arkamdan adlandıramadığım bir bakışla baktı.

Kitaplık Rafı

Neden bu kadar korkuyorsun, neden korkun seni diğer korkunç yanına dönüştürüyor? Benden ne saklıyorsun?

Gözlerime bakarak bu sorularımın hiçbirini duymadığını biliyordum elbette. Ne sesimi duyuyordu ne sessizliğimi.

Bu yüzden ellerim bile kalkmak istemedi ona, başka hiçbir şey söylemeden bindim aracıma. Hâlâ arkamda dimdik dikildiğini biliyordum ama sanki umursamıyormuş gibi Vuslat'ın kapımı örtmesiyle aynı anda arabamı çalıştırdım. Açık kapının etrafındaki korumalar yüzleri hep etrafta takılan tiplerdi. Bana bakmadan doğruca Barkın'ı izliyorlardı. Önlerinden karları ezerek çıktım. Yanıma hiçbir şey almadım, Karmen Barkın'ın isteği üzerine evi bana göre hazırlamıştı. En azından bana söylenen buydu. Gerçekte de öyle olduğunu varsayıyordum.

Torpidoda olan silahı kontrol ettim, yokuştan iner inmez yakalandığım kırmızı ışık buna vesile olmuştu. Telefonumu, cüzdanımı ve kalan her şeyimi orada bırakmak bana kötü hissettirse de benliğimin hâlâ bende olduğunu kendime tekrarlayarak yeşil ışığın yüzüme vurmasıyla gaza yüklendim. Aracın yan koltuğunda kulağın içine taktığımız ve dışarıdan hiçbir şekilde görünmeyen kulaklık duruyordu. Bu hatta sadece Karmen, ben ve Barkın olacaktık.

Şeffaf renk, kulağımın içinde kaybolacak kulaklığı uzun tırnaklarımın arasına alarak kulağımın içine ittirdim ve içeri yerleşmesini sağladım. "Bu kez motor değil araçlayım," dedi Karmen. "Aksi halde peşime düşen adamlar ateş eder, yaralanabilirim." Barkın ise sadece "Aracın hazır," demişti.

Nevada'nın önünden büyük bir hızla geçtim, karlar etrafa yağan yağmurla karışık halde sıçrıyordu. Yelek üzerime çökmüş gibi hissettirdi. Dudaklarımı yalayarak sola döndüm ve yirmi beş dakikalık yolun ardından uzakta kalan eski evim, ömrümün en uzun zamanlarını geçirdiğim evim göründü.

Korumalar uzaktan gelen beni kapının çok daha gerisinde durdurmaya yeltendiler ama benim yavaşlamayan aracımı görmeleriyle çekilmek zorunda kaldılar. Açılmayan çift taraflı kapıya sertçe çarptım. Açılmadı, aracın önü büyük bir hasar alırken geri geri çıktım ve araçla ikinci kez kapıya sertçe çarptım. Kapı devrilmek üzere olduğunu belli edercesi-

Kitaplık Rafı

ne sallanmaya başladığında ise arkamdan bana silah çeken korumaların şefi olan omzunda arma taşıyan yeni çalışan geldi. "AÇIN KAPIYI VE İNDİRİN SİLAHLARI AHMAKLAR!" Arkamdaki korumalar aynı askeriyedeymiş gibi aynı saniyede kollarını indirdi, silahların ucu yerdeki kar tanelerine baktı ve kapı sonunda önümü açarcasına aydınlandı.

İşte şimdi yüzümü bir maskenin kapladığını hissettim. Daha önce hiç yüzümü kaplamayan bir maske, birçok mafya liderinin takındığı o maske.

Korku. Karmen'e olan korku.

"Yeval, başla." Barkın'ın sözleriyle aynı aralıkta aracın kapısını açtım. Dün geceden beri yayılan haberin paniğiyle kapıya yarı çıplak çıkan Dolunay ve hazır ama şüpheci bakışlarıyla duran Tuğra ile karşı karşıyaydım. Dolunay üzerindeki spor kıyafetleriyle donmak üzereydi. Tuğra ceketini çıkarıp üstüne attıktan sonra ise bakışları değişti. Şimdi çok daha güvenilmez bakıyordu.

"Yeval, buraya nasıl geldin?" Dolunay öne atılmak üzereyken Tuğra'nın eli belinin hemen önüne şerit gibi indi. Gözleri etrafı kolaçan ediyordu. "İçeri," diyerek keskin bir sesle konuştu. Tüm kan hücrelerim onun sesini duymamla titrese de bunu belli etmedim. Şu an çok daha belli ettiğim bir duygu vardı.

Dolunay ve Tuğra'yı takip eden adımlarımın hemen ardından içerinin sıcaklığı bizi sardı, kapı arkamdan kapandı ve iki sert yüz bana döndü. Ellerimi kaldırdım. "Ben yapmadım."

"Kim yaptı?" diye sordu Tuğra. Barkın'ın bilgisayarından sızılan bilgilerin ne olduğunu çoktan öğrendiğine emindim. "Bilmiyorum ama ben yapmadım."

"Beni onun bilgisayarından aradın Yeval," dedi Dolunay kaşlarını korkuyla havalandırırken. "Karşımıza geçerken bu günlerin olacağını da hesaba katmış mıydın?" Tuğra'ya sert bir bakış atıp, 'Senin sesini bir gün öyle bir keseceğim ki bir daha konuşamayacaksın,' demek istiyordum ama ona bakmadan sadece Dolunay'a bakmaya devam ettim. Çünkü şu an duyguların değil mantığın yönettiği bir yüzüm vardı.

Maskemin makyajı mantığımdı.

"Karşımıza değil, karşına." Dolunay Tuğra'nın sözünü düzelttikten

Kitaplık Rafı

hemen sonra üstüne bıraktığı ceketi çıkardı ardından kenara bırakarak kollarını öfkeli anne edasıyla birbirine doladı. "Barkın senin yaptığını düşünüyor değil mi?"

"O değil." Ellerimi titremeleri için zorladım. Titremeleri lazımdı, beden dilimi en iyi şekilde kullanarak onların akıllarına inancı yerleştirmem lazımdı. "Kim?" Tuğra sonunda egosunu bıraktığında ellerimi indirip ikisine de sessizce baktım. "Seni öldürmek isteyen kim?" diyerek tekrarladı sorusunu. Dudaklarımı ısırdım. Ellerim kırmızı dudaklarıma giderken kum saatinin olduğu cebime elimi attım ve elime gelen bir kırmızı zarı çıkarıp iki parmağımın arasında tutarak onlara gösterdim. Bu zarı cebime ne zaman bıraktığını bilmiyordum ama bırakmış olması üzerime beni vurduğunda bırakmam gerektiğini gösteriyordu.

"Karmen." Dolunay Tuğra'ya döndü. "Burada kalamazsın, eğer Karmen seni öldüreceğini ima ettiyse..." İşaret parmağını zara doğru kaldırdı. "Öldürür." "Hayır! Barkın-"

"Barkın ve Karmen sadece ortaklar Dolunay." Dolunay çatık kaşlarıyla onun endişeli yüzüne baktı. "Aptallık ettin Yeval. Sana karşıma geçmemeni söylemiştim." Kafasını olumsuzca salladı. Bir eli ensesine giderken sargılarının bir kısmının çıktığım fark ettim. Hâlâ yanık izleri kalsa da korkutucu bakışlarında hiçbir değişim yoktu.

"Karmen, Barkın'dan çok daha önce geldi. Eğer işlerin bozulduğunu sezerse sadece düzene koymaya bakar."

"Nizamı sağlayan sadece Çakır Alabora," dedim ellerimi kaldırarak. Tuğra güldü. "Sen öyle san, Barkın Bey'le kaldığın süre boyunca Karmen'i hiç mi görmedin? Ne iş yaptığını bilmediğini söyleme bana." Ellerimi tam kaldıracağım sırada Karmen'in sesi kulaklarımdan zihnime aktı.

"Öyleymiş gibi davranmaya devam et. Sakın, hiçbir şey, söyleme." Son cümleleri tane tane, anladığımdan emin olmak istercesine söylemişti. Ellerimi kaldırıp, "Haklısın," dedim. Dolunay ise ellerini saçlarından geçiriyordu. "Şimdi ne olacak peki?"

"Yeval'i saklayacağız. Bize geldiğini çoktan anlamışlardır, onlar gelmeden çıkmamız gerek."

Tuğra öne atıldığı sırada Barkın'ın sesi Karmen gibi oldukça net du-

Kitaplık Rafı

yuldu. "Ona verdiğin zarara rağmen neden seni koruduğunu sor." Onu durdurmak için ellerimi Tuğra'nın gömleğinin üstüne tiksintiyle koydum. "Vaktimiz yok," dedi ama umursamadım. Umursamadığımı gördüğünde durmak zorunda kaldı. "Neden sana zarar vermeme, karşına geçmeme rağmen canımı koruyorsun?" Dolunay çoktan üstüne bir şey almak için odalarına gitmişti. Tuğra güldü ama bu gülüş sahteliğin zirvesine ulaşmıştı. "Senin için yaptığımı mı sanıyorsun? Dolunay olmasa sen bir hiçsin Yeval." Yüzüme doğru tiksintiyle fısıldadığı kelimeler yelekten çok daha ağır geldi bir an. "Senden birçok kez vazgeçebilirdim ama Dolunay'dan hiçbir zaman geçmem. Eğer hayattaysan bunu ablana borçlusun." İşaret parmağı yanıklarla sarılı şekilde bana yöneltildiğinde üzerime değeceğini anlayarak geri adım attım. Anlamış şekilde kafamı yere eğdiğimde yine güldü. "Hiç büyümüyorsun, hâlâ odasında ağlayan o küçük kızsın. Korkudan titriyorsun." Yere eğik yüzüm titrediğini hiç fark etmediğim ellerime kaydığında göz kapaklarım kapandı.

Siktir.

Bu korku değildi, bu tetiklendiğimin işaretiydi.

Derin nefesler eşliğinde titreyen ellerimi yumruk yaptım. Nefes alışverişimi dengeli bir şekilde Dolunay gelene dek sürdürdüm. Kapı aralandı ve Dolunay içeride olduğunu hiç fark etmediğim korumaya, "Adamlara söyle Riva yolunda bizi beklesinler." Tuğra Dolunay'a dönerek, "Yeval önden gidecek," dedi kapıyı açarken.

"Hayır. Biz önden gideceğiz." Dolunay açılan kapıdan çıkarken korumalardan birinin önünde durdu, belindeki silahı alıp şarjörü kontrol ettikten sonra yüzünü bana dönerek "Silahın var değil mi?" diye sordu. Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. "Evin tepesindeyim, Aracın tekerini aldığımda drift çekerek korumaların arabasına çarp. Böylece aranızda bir boşluk olacak. Eğer yanma gelmeye yeltenirlerse kafalarına mermi yağdırırım." Karmen'in etraftan bizi izlediğini biliyordum. Muhtemelen aracı çok güzel kamufle etmişti ve görmek imkânsızdı.

Güçlükle yutkunarak aracıma hızlı adımlarla ilerledim. Siyah araba aracımın hemen önünde duruyordu. Camlar kurşun geçirmezdi. Elimdeki zarı cebime tekrar atıp elimle yeleği yoklama ihtiyacı hissettim ve sanki köprücüğümü kaşıyormuş gibi parmaklarımı üzerime değdirdim.

Kitaplık Rafı

Sertliği hisseden parmak uçlarım buz kesmişti. Bu hisle elimi anında üzerimden indirerek kapımı açtım. Açarken gözüm etrafta siyah görünümlü bir iblis aramıştı ama iblisler görünmez olduğundan onu görememiş kendimi arabaya atmıştım. Cebimden kum saatini çıkardım ardından ters çevirerek aracın önüne koydum. Bir yere koyduğunuzda sabit bir şekilde durma yetisine sahipti.

Önümdeki aracın motor sesini benimki devam ettirdi. Sallanmaya başlayan ve benden hasar gören kapı açıldı. "O aracı özenle seçmiştim Bella," diye mırıldandı Karmen kulağımın içinde. "Araçları hurda etmeyi alışkanlık haline getirdin." Sözlerinin ardından güldü.

Böyle bir anda nasıl keyifli olabiliyordu anlayamıyordum.

Dolunay'lar önden evin yolundan çıkarken Riva'da olan evin Nevada'nın arka yolundan gittiğini hatırladım. Telefonum yoktu o yüzden bunu kulağımdan dinlediği zaman anlamasını umuyordum. Arabayı normal plana göre sağa çevirmem gerekirken sola çevirdiğimde beklentiyle kasıldım. Dakikalar boyu Karmen'den ses gelmedi, ardından, "Anladım," dedi sadece.

Sonra bir şey oldu. Arkamdan gelen araç ani bir şekilde takla attı. Onun taklasıyla arkamdaki tüm araçların önü kapanmıştı ve yüksek model bir spor araba, takla atan aracın arkasından yukarı tırmanan yola saptı. Onu gördüm, yukarıdan dolanacaktı.

Dolunay'ların önündeki korumalardan bir tanesi yolun kenarına doğru yanaşarak hızını düşürdüğünde arkaya onun geçmeye hazırlandığını anladım. Dolunay'ların önünde toplam üç araba vardı. Biri arkaya geçecekse önde iki araç kalacaktı, arkamda da dört araç vardı ama bir tanesinin tepetaklak olmasıyla önleri kapandığından oldukça arkadan geliyorlardı. Soğuktan kızarmaya başlayan burnumu derince çektim. Kulağımdaki kulaklığın sessizliğe her karıştığı anda yalnızlığımı derinden hissediyordum.

Dün gece yaptığımız her planı ve her konuşmayı tek tek gözümün önünden geçirdim.

"Bilgisayarımdan bilgi sızdırdım."

"Neden?" dedim ellerimle, kaşlarım çatılmış oturduğum yerden huzursuzlukla ayaklanmıştım. "Çünkü ancak bu şekilde Karmen'den

Kitaplık Rafı

kaçmak için sebebin olurdu. Bilgisayarıma sızdın ve Karmen'in bir polis operasyonunda kurtarılarak evlatlık verildiğini öğrenerek bu bilgiyi Dolunay'ların görebileceği bir şekilde sızdırdın."

Söylediklerini hazmedebilmek için kendime biraz zaman tanıdım. Bir polis operasyonunda kurtulmak? Evlatlık alınmak?

Karmen'in bilgilerini sızdırmak?

"Karmen'in bilgilerini sızdırmadığını söyle." Ellerim öfkeden hızlı hareket ediyordu. Onun hayatı hakkındaki merakımı ve oluşacak yeni sorularımı şimdilik yuttum ve büyük bir sabırsızlıkla cevabını bekledim. "Sızdırdım." Öfkemi görmezden geldi, beni pürdikkat izliyordu ama gördüğü sadece gözlerimin içi gibiydi. Hareketlerimi ve duygularımı gördüğünü düşünmüyordum. "Karmen kendi bilgilerini sızdırmak için gönüllü oldu. Planın ancak bu şekilde işleyeceğini biliyor. Şu an onun hakkındaki ufacık bir bilgi için yer yerinden oynar"

"Öldürmek istedikleri için mi?" Kafasını aşağı yukarı salladı. "Karmen'in ortadan kalkması demek daha fazla iş birliği yapabilmek, daha fazla hayatta kalabilecek liderler demek. Eğer ölmezse sıranın bir gün kendilerine geleceğini biliyorlar."

"Hepsini öldürecek misin?" Sonunda cesaret edebilmiştim bunu sormaya. Hepsini öldürmesi demek içinde benim de olmam demekti. Çünkü hepsi piyondan daha büyük taşlar olsa da ortalarında bir piyon vardı. O piyon bendim. "İstisnanın ne demek olduğunu öğrenene dek hayır" Sözleri beni gülümsetti, benim gülümsemem de onu gülümsetti.

Dudaklarımı dün gecedeymişim gibi bir gülümseme sardı. Karmen kendini öne atmıştı, arkasında saklanan bense önüne doğru adım atmaya başlamıştım. Şimdi kendini öne atma sırası bendeydi. Çünkü arkamızda gizlememiz gereken bir lider vardı. O liderin arkada kalıp tek başına taşlarla mücadele etmesi gerekiyordu.

Biz sadece onun piyonları ve vezirleriydik. Onun ihtiyacı olan her şeydik. *Pat.* Bir lastik daha patladı. Yüzümü yana çevirdim, arkama geçmeye yeltenen koruma yoldan saptı ve kaza yaptı. Bunun bir mesaj olduğunu biliyordum, zaman gelmişti. Tuttuğum direksiyonu sıkıca kavradım. Dolunay'ın hızı yavaşladı.

Kitaplık Rafı

Şoföre yavaşlamasını söylediğini hissederek bende yavaşladım, gözlerim aracın önündeki kum saatine kaydı. Yarısından fazlası çoktan aşağıda birikmişti. Son dakikaları içimden saymaya başladım. "Yeval, konsolosluktan şimdi çıkıyorum." Barkın'ın sesi kulaklarıma dolduğunda gözüm araçta yanan rakamlardaydı.

10.39

Ben evden çıkarken saat 08.15'i gösteriyordu. Bu kadar kısa sürede işini bitirmesi beni oldukça şaşırtsa da bunu benim için yaptığını biliyordum. "O araç, takip cihazını işlevsiz kılan bir araç. O yüzden bana Yeval'in nerede olduğunu söyle Karmen." Karmen boğazını temizledi. "Yetmiş yedinci cadde."

"On dakika," dedi Barkın ve sesi bir daha gelmedi. Gözümü tekrar kum saatine kaydırdım. Taneler oldukça yavaş dökülüyordu. Bu da Barkın'ın bize yetişebileceğini gösteriyordu. Umarım yetişebilirdi, onun olduğu yerde ölmeyeceğimden emindim ama o olmadığında kalbimin ucuna bir kilit batıyordu. O olsa o kilit düşerdi, ya da kırılırdı ama bana batmazdı.

Aracın hızını Dolunay'lara göre biraz daha düşürdüm. Amacım temkinli ilerliyor gibi görünmekti. "Dolunay'ın bagajında tanksavar ve keskin nişancı silahı mı var?" Karmen'in bu sorusu üzerine Barkın, "Ne?' diye sordu. *Siktir! Dolunay'ın hazırlıksız hiçbir yere gitmediğini unutmuştum. Ben varken her yere hazırlıklı giderdi, her aracında hazırda bulundurduğu silahları olurdu ama bu aracında daha önce olduğunu hiç görmemiştim. "Bir kadın neden aracında tanksavar taşır?" diye ekledi sorusuna Karmen.*

Keskin nişancı silahı taşıdığını hep biliyordum ama tanksavardan haberim yoktu. "Karmen, riske girme."

"Bir şey yapamaz."

Bu söylediğine güldüm. Sen öyle san, ağzına bile sıçar.

"Emin ol, yapar," dedi Barkın büyük bir ciddiyetle. Karmen boğazını temizledi. "Bu saatten sonra planı değişemem."

"Yeleğin yanında mı?"

"Yeleğim mi vardı?" Karmen'in sorusuyla Barkın sıkıntıyla nefes verdi. "Benim can yeleği giydiğimi nerede gördün?" Dolunay sokağın

Kitaplık Rafı

sonuna yaklaştığında gözüm yine kum saatine kaydı. Dakikalar o kadar azalmıştı ki bu kanımı kaynattı.

"O zaman plandan çekiliyorsun, ben devralırım." Barkın'ın sözleri aklımı dağıttı, afallayarak elimi direksiyondan çektim. Nefes alışverişim kalp atışımla yarışa girdi. Sonra aracın direksiyon kabiliyetini kaybeder gibi oldum ve mecburen yanan ellerimi direksiyona sardım. "Sen seyircisin unuttun mu? Hangi filmde seyircinin filmin içine girdiğini gördün?" Sorusuyla Barkın tam bir şey diyordu ki, "Otur oturduğun yerde," diyerek geçiştirdi Karmen.

Ardından Barkın'ın da Karmen'in de sesi kesildi. Kendi aralarında konuşup konuşamadıklarını merak ettim. Dudaklarımı sımsıkı ısırdım ve kanayan noktaları güçlükle yuttum. Bu kavganın da unutulmayacağını biliyordum. Karmen Barkın'ı dinlemiyordu ama Barkın dinlenmemeyi sevmiyordu. Planın bu sebepten bozulmayacağını bildiğim için rahattım ama sonrası için, içimi kaplayan bir huzursuzluk beni beynimin ortasından vurdu. Çünkü Dolunay'ın önündeki araçların şoförleri vurularak yoldan sapmaya başladı. Gözüm kum saatine kaydı. Son tanelerdi. Arkamdan bize yetişen iki üç araç dikiz aynasından görünüyordu.

Dolunay'lar kazaya kurban gitmemek için aracı ani bir frenle durdurduğunda ben de durmalıydım ama hâlâ bir ses duymadığım için durmadım.

Karmen'in sesi gelmedi, içimi bir panik kapladı. Kum saatine baktım ve son taneleri saniye saniye saydım.

On, aramızda kalan az bir mesafe.

Dokuz, sessiz geçen kısa bir süre.

Sekiz, arkamdan beni kollayan üç araç dibimde.

Yedi, Dolunay araçtan indi.

Altı, Tuğra araçtan indi.

Beş, bagaj açıldı.

Dört, keskin nişancı silahı alındı.

Üç, Karmen'den ve Barkın'dan hâlâ ses gelmedi.

İki, kum saatinin son taneleri döküldü.

Bir, plan uygulamaya konuldu.

Kitaplık Rafı

Tekerime yediğim zararsız bir mermiyle direksiyonu hakimiyetim altına aldım fakat hakimiyetimi kaybetmişim gibi gösterdim. Karların sağladığı kayganlıkla kendimi arkamdaki korumalara çarpmaya zorlayarak araçları birbirine yapışmış halde geriye doğru savurmak zorunda kaldım. Araçların kaymasıyla çarptığımız dağa kurban giden korumaların haricindekiler teker teker devrildi.

Aracım sonunda hızı kesip durduğunda hiçbir yerimi vurmayarak torpidodan silahımı çıkardım ve şapkamı kafama geçirip araçtan inerek ön tarafından dolandım. Kendime kurduğum koruma alanından Dolunay ve Tuğra'yı görebiliyordum. Tuğra silahını çıkardı ve keskin nişancı silahını kontrol ettikten sonra Dolunay'a uzattı. Omzunda hâlâ yanıklar ve sargılar olduğundan ötürü kullanamazdı. Dolunay'la göz göze geldik, bana sorun yok dercesine gülümsedi. Gözlerim dudaklarına indi.

"Ölmene. İzin. Vermem." Dudaklarını okuduktan sonra içimi bir korku kapladı, gözlerim tepeye doğru kalktı. Benim ölmeme izin vermezdi ama bende Karmen'in ölmesine izin veremezdim. Elimi kalbime doğru uzattım, yeleğin sertliğinin üzerinden kalbimi ovuşturdum.

Hâlâ kulaklarıma ses dolmuyordu, onu duymaya ihtiyacım vardı. Orada neler olup bittiğini, Barkın'ın gelip gelmediğini öğrenmeliydim. Kara kan damlatan dudaklarımı elimin tersiyle sildim. Bir koruma, "Yeval Hanım," diye seslendi ve bana doğru geldi ama tam o sırada kazadan ötürü kırılan arka camlardan birinin arasından kurşunu yedi. Düştüğü yere yayılan kanın yanında bir şey fark ettim. Küçük bir şey.

Arkasında kalan ve ölen korumalara baktım, onların da yanında vardı o küçük şeyden.

Küçük, kırmızı, beyaz noktalı zar taneleri.

Dehşete düştüm, bu kadar zeki olmasının dehşetine düştüm. Bu kadar korkutucu ve nefes kesici olmalarına düştüm. Çünkü ikisi birlikte gerçekten bir yenilmezdi. İki zekâ, iki korkusuz ve iki duygusuz birbirini bulmuştu. Daha da kötüsü karşı karşıya değillerdi, yan yanalardı. Bu yüzden karşılarında kimse duramazdı. Anlık dolan gözlerimle Dolunay'a baktım. Kalbimi delip geçen bir kurşun sesi kulaklarıma doldu. Sertçe yutkundum. Onların tarafındaki korumaları Karmen tek tek indirmeye devam ediyordu.

Kitaplık Rafı

Benim yüzümden Dolunay'ın karşılarında kaldığı görüntü gözümün önüne geldi. Karların arasına yayılan kanları gördüm. Tuğra bir anda yok oldu. Yolun önündeki tüm araçlar ölen korumalar Tuğra gibi tozla duman olmuştu sanki. Sadece Dolunay vardı, kanlar içinde yerde yatıyordu. Elinin içinden omzuna uzanan bir keskin nişancı silahı yanında duruyordu. Nefesim kesildi, elimi boğazıma uzattım. Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım ama görüntü düzelmedi. Kafamı sağa sola salladım.

Bu gerçek değildi, kendimi toparlamam gerekliydi. Yerdeki karı avuçlayarak yüzüme vurdum. Öyle ardı ardına vuruyordum ki gören delirdiğimi düşünebilirdi. Önemi yoktu, deli olmak kötü değildi.

Sonunda gözlerimin içine kadar sızan soğuk nefesimi kestiğinde yüzümü kaldırdım ve avuçlarımı yasladığım kardan çektim. Dolunay keskin nişancı silahını oldukça iyi bir konumda korunaklı şekilde Karmen'e doğru hedeflemişti. Uzakta tek görünen Karmen'in siyah silüetiydi.

Bu kez onu saklayacak hiçbir şey yoktu, Dolunay ise oldukça korunaklı ve gizlenmişti.

Kulaklık cızırdadığında elimden bıraktığım silahımı tekrar kavradım. En az avuç içim kadar soğuk olduğundan mıdır bilinmez hissetmedim bile. Eklemlerim kıpkırmızı kesilmişti. Bir elimi cızırdayan kulaklığa götürdüm ve kulağımın içinde parmağımı hafifçe salladım. Cızırtı yerini Karmen'in güzel sesine bıraktı.

"Birazdan Dolunay'ı kıl payı kaçıran bir ateş duyacaksın. Sakın panik yapma." Derin bir nefes aldı içine seslice. Az önceye nazaran sesi stresli geliyordu. Barkın'la aralarında geçen konuşmayı merak ettim. "Yapıyormuş gibi görün ve ona doğru koşmaya başla, ben dediğimde ise sanki beni yeni hatırlamış gibi yavaşla." Gözlerimi Dolunay'ın üzerine öylesine kenetledim ki sanki zincirler ona bir koruma kalkanı açtı. Sanki o kalkandan Dolunay'ı sıyıran kurşun bile geçemezdi ama geçti.

O kurşun sesi tam Tuğra ve Dolunay'ın arasından sekerek geçti. Neredeki boşluktan geldiğini bile anlamadım. Ayağa kalktım ve onlara doğru koşmaya başladım. Tuğra koruma iç güdüsüyle Dolunay'a odaklandı ama hiçbir sorun olmamıştı.

Kitaplık Rafı

Ayağa kalkıp koşmaya başladığımda ayağımın altından uzağa sıçrayan karlar ses yaptı, Tuğra bana döndü ama Dolunay Karmen'i aramaya oldukça odaklı ve bana Tuğra'dan daha uzaktı.

"Yeval..." Karmen'in sesiyle Tuğra'nın dudakları aralandı. Elimi cebime atarak zarı tuttum. "Çav Bella," dedi fısıltıyla. Gözümde hedefi olan bana odaklandığı görüntüler göründü. Parmağının tetiğin üstünde duruşuna kadar canlandı.

Çav Bella.

Sonrası bir kum tanesinin aktığı hızda gelişti. Yeleğime bir kurşun çok uzaklardan hücum etti ve beni geriye doğru savurarak dizlerimin üzerine çökmemi sağladı. Yeleğin ağırlığını şimdi hissediyordum. Kafam geriye doğru savruldu ve bir kurşun sesiyle çarpma sesi hem dışarıdan hem de kulağımın içinden geldi. Tuğra benim adımı acıyla haykırdı. O andaysa yeleğin içinden tenime sızmaya başlayan kurşunu idrak ettim.

"Hayır, hayır ben vurmadım. Siktir ben vurmadım!" Karmen'in endişeli sesi kulağımın içinden acıyla geldi. Tam o anda bir kurşun sesi daha duyuldu ve kulağımın içindeki kulaklıktan Karmen'in inleyişi zihnimi sardı. Bir koşma sesi uğultu gibi geldi, bana yaklaştı. "Güvendesin, Yeval güvendesin. Duydun mu beni?" Söylediklerini anlayamıyordum. Gözüm neden doluyordu bilmiyordum, neden kara karıştığında karın eridiğini de bilmiyordum. "Karmen'i vurdum."

Mermi içimdeydi, ucu kalbime değmiyordu. Kalbimi sıyırmış içime yavaş yavaş girmişti. Tüm soğukluğu organlarımın sıcaklığı arasında erimişti. Her bir organımı deliyor, her kan damlamın arasından sızıyordu. Kafam soğuk karlar arasına girdiğinde Karmen'e doğru bakmak istedim ama gözüm başka bir şeye çarptı. Karmen'den çok daha aşağıda kalan, elinde keskin nişancı tüfeğini tutarak bana bakıp eğer hayal görmüyorsam bana el sallayan bir kadına. Yüzü tanıdık geliyordu, bundan emindim. Yüzünün hayalimde gördüğüm bir görüntü olsa da tanıdık olduğuna emindim. Zihnim yavaş yavaş bulanıklaşırken kulaklıktan gelen sesleri yavaş yavaş uğultu olarak duymaya başladım ve bir görüntüyü hayal meyal hatırladım, müzakere günü arkamızda kalan o kadını. Ve görüntü aniden son buldu.

Kitaplık Rafı

Parmak uçlarıma uzanan ve saran kanın sıcaklığıyla karlar eridi. Cebimdeki el güçsüzce cebimden çıkarken Karmen'in zarı parmak uçlarımda kaldı. Ardından gözüm uzaklardan beni izleyen bir çift göze değdi. Bana herkesten yakınmış gibi gelse de herkesten uzaktı.

Bir çift bal rengi göz. Diz çökmüştü. Nefesi ruhundan çekilmiş gibiydi.

Kurşun tenimi parçalamıştı, organlarımı parçalamıştı, aklımı parçalamıştı ama kalan her yeri parçalayan şey mermi değil Barkın'ın bakışlarıydı.

Kan gövdeyi götürüyor Barkın ama sen hiç iyi görünmüyorsun.

Kitaplık Rafı

12. BÖLÜM

Burası Kurtlar Sofrası

Aşkın ne kadar tehlikeli bir duygu olduğunu ölüm döşeğine geldiğinizde anlıyorsunuz. Çünkü bir savaşın ortasında kalıyorsunuz.

Dışarıdan içeriye yaralar açıyor, içeriyi feci sızlatıyor. Yara dışarıda değil, yara içeride. *Yara çok içeride.*

Yara kalpte açılır ama kalbe yayılmaz. Aklına sızar ve oraya yayılır. Yara kalpte açılır ama acısını zihnimiz çeker. Yara kalpte açılır ve kapanır ama zihninde devam eder.

O gece ok yaydan çıktı ve ilk hedefi kalbim oldu, oradan geçti ve daha derinlere inmeye devam etti. Ta ki benim özümü bulana dek. Özümü bulduğundaysa tek gördüğü karanlıktı.

Karanlık karanlıktı, geçmişte geçmişti... Hayır geçmemişti.

Hâlâ oradaydı ve beni bekleyen av köpeği gibiydi.

Linolyum zemine bastım ayaklarımı. Gözlerim hâlâ aralanmasa da kalan tüm duyularım acıyı derinden hissediyordu. Sonunda kirpiklerim hareketlendi ve ayak tabanlarımdan bedenime hücum eden soğuk bana sarıldı. Gözlerimi araladım. Odanın içinde güneş ışığı yeteri kadar vardı. Başta sulu gözlerim için fazla yakıcı gelse de zamanla alışarak avuçlarımı yatağa yasladım. Ardından gözlerimi sarılı belime doğru indirdim. Üzerimde sporcu atleti ve tayt vardı. Yattığım yatak oldukça rahat ve yumuşak olmasının yanı sıra beni sıcacık tutmuştu. Sonunda gözlerim etrafı net şekilde görebildiğinde ellerimin kemikli kısımlarını gözümün

Kitaplık Rafı

içine sokarcasına ovuşturarak yatağın hemen yanındaki metal kutuya baktım. İçinde kurşuna benzer bir şey vardı ama tam olarak kurşun olup olmadığını söylemekte zorlanıyordum. Sertçe yutkunarak kutunun önüne bırakılan notu iki parmağımın arasına alarak açtım. "Saat 14.50'de." notun arkasında karşıyı gösteren oku gördüm. Masada ekranı açık duran bir bilgisayar vardı. Metal kutunun yanındaki şişeyi açarak suyu dudaklarıma yasladım ve kana kana içtim. Merak duygum ben su içerken beni ele geçirdi. Suyu kenara bırakarak kurşunu elime aldım. Böylesini hiç görmemiştim. Onu inceleme sürem bittiğinde hiçbir fikir edinemediğim için kendime kızdım, bu dünyayla yeterince içli dışlı olmadığım için uzak kaldığım her bilgiden nefret duyuyordum. Mermiyi yerine geri bıraktıktan hemen sonra güçlükle ayaklandım, bilgisayar masasıyla aramda çok da uzun bir mesafe yoktu. Üç adımda kendimi sandalyeye atarak bilgisayarın ucundaki saate baktım.

14.49

Ve ekranda bir arama belirdi.

S.

Aramayı tek tuşla cevapladım, büyük ekranda Barkın'ın gergin yüzü belirdi. Şu an ne halde olduğumu bile sadece köşede kalan küçük kareden görebiliyordum. Saçlarım elektriklenmiş göz kalemim etrafta dumanımsı bir görünüş bırakmıştı ve kalan makyajım tamamen karlara karışmış gibiydi.

"Nasılsın?" diye sordu keskin bir nefes alıp verirken. Ona kafamı sallayarak iyi olduğumu ima ettim. Son anlar kafamda öyle silik ve kesikti ki tam olarak hatırlayamıyordum olan bitenleri.

Barkın memnuniyetsiz bir suratla güldü. Ekranda cildi normalden daha açık tende görünüyordu. Cam gibi ekran olmasına rağmen onu canlı göremiyordum. "Neler olduğunu hatırlıyor musun?" Kafamı olumsuzca salladıktan hemen sonra arama uygulamasındaki cevapsız aramalar dikkatimi çekti. Üç cevapsız arama her gün 14.50'de yapılmıştı. Öyleyse bu benim üç gündür uykuda olduğumu mu gösteriyordu?

"Karmen vuruldu Yeval."

Güçsüz bedenim sanki kalmış gibi kanımı çekmeye başladı, sanki biri bir kurşunu daha kalbime atmak için geri sayımdaydı ve buna neden

Kitaplık Rafı

olan şeyin saçmalık olduğuna inanmak istiyordum. Doğruluk her zaman hislerle olmazdı çünkü.

"O nasıl?" dedim zorlukla ellerimi kaldırarak. Soruma güldü. "Sana baktığına göre sence nasıl?" Kravat takmadığı gömleğinin ilk üç düğmesini aralamış görüntüsüne dördüncü gömlek düğmesini de ekledi. Gözlerimi ondan alarak sözlerini idrak edip sindirmeye çalıştım. Aklımın bir kısmını hâlâ uykuda kalmış gibi hissediyordum. "Yaralı halde mi?"

"Sadece sıyrık, Dolunay sadece geri çekilmesi için ateş etti. Amacı onu vurmak değildi."

"Şimdi nerede?" Ellerim ekrandan gördüğüm kendi görüntümdeki göz halkalarıma gitti. Uyku göz kapaklarımı şişirirken sanki farklı kutuplarmış gibi göz altımı da çökertmişti. "İşinin başında."

Kafamı anlayışla salladıktan hemen sonra saçlarımı elimle düzelterek arkama attım ve yüzümü buruşturarak sandalyeye yaslandım. "Sen nasılsın peki?"

"İyi olacağım," dedi yine alayla gülerek. "Mümkünse sen iyi olma." Cevabıma alayı kenara bırakarak gülmeye devam etti. "Bugün cenazen kalktı, selam duydun mu?"

"Toprak attın mı bari?"

Kafasını olumsuzca salladı. "Dolunay, Kutay ve Selcen'den pek bana sıra gelmedi." Ekrana yaklaşarak boynundaki kesiğe baktım. Çok ufaktı ama kızarık olduğundan dikkat çekiyordu. Kaşlarım çatılırken elini çiziğin üstüne uzattı. "Selcen'in öfkesinden bir hatıra."

"Beni Karmen'in vurmadığını hatırlıyorum." Aklıma düşen bulanık görüntüler beni andan koparırken bambaşka bir dünyanın kapısının kulpunu kavramış da onu açmaya korkuyormuş gibi hissettim. "Evet, seni vuran o değildi." Barkın'ın yüzü yere doğru eğildi. Eliyle masa altında oynuyormuş gibiydi. "Seni vuran Kayzer'in yeğeni Hazan'dı." Cümlesi biter bitmez yüzünü kaldırdığında gözlerindeki pişmanlık içime bir şüphe tohumu düşürdü. "Senin konsoloslukta görüştüğün Kayzer?"

"Evet o. Müzakerede de oradaydı ama o zamanlar sadece adım biliyordum. Yüzünü görmemiştim." Açıklamalarını dinlerken dudaklarımın bir kez daha kuruduğunu hissettim. Avucumu masaya yaslayarak yavaşça ayağa kalktım ve suyumu alıp ağır adımlarla ekran başına geri

Kitaplık Rafı

döndüm. "Ya kurşun, yelekten nasıl geçti ve nasıl yelekten geçtikten sonra bu kadar az hasarla atlatmamı sağladı?" Suyu dudaklarıma yaslayıp kana kana içerken kulağımda gözlerimde ondaydı.

Derin bir nefes vererek sandalyesine yaslandı elleri kucağına doğru düşmüştü. Gömleğin kırış kırış olması ve üzerine yapışmış olması henüz akşam olmamasına rağmen zor bir gün geçirdiğini gösteriyordu.

"Özel tasarlanan bir kurşundu. Genelde bu tarz mermiler ve tüfekler polislerin, istihbaratın elinde olur. İnsanı öldürmeyerek sadece yaralayarak kısa süreliğine ders almasını sağlayacak bir silahtı sana kurşunu sıktıkları silahta. İçeride adamları olduğunu biliyorum, kendilerini çok sağlamda tutuyorlar," dedi. Kafamı aşağı yukarı salladım. Bu gayet akıllalırdı. "Peki neden hedefleri bendim?"

"Amaçları sen değildin Tuğra'ydı. Tuğra'nın senin canına neden kıymet verdiğini öğrenebilmek için, bizimle aynı sebepten sayılabilir yani..." Derin bir nefes verip devam etti ekrana yorgunca bakarak. "Senin üzerine oynadılar, neyse ki o silahın ve kurşunun seni öldürmediğini bilmelerine imkân yok çünkü bilmeleri için yakından görmeliler." Kenarda durduğunu hiç fark etmediğim kahve bardağını dudağına yaslayarak yudumladı. Hâlâ üstünde tüten dumanı görebiliyordum.

Elimi sargı bezinin üstüne koyarak acımı kontrol ettim. Dayanılmaz değildi ama hareketlerimi kısıtlıyordu. "Peki ya Dolunay? Ya diğerleri?"

"Dolunay inanmıyor, bunu bana olan bakışlarından anladım. Tuğra ve diğer herkes ise iki ihtimali de baz alıyor. Tek inanmayan arkadaşların, ablan ve Çakır Alabora oldu."

"Çakır nasıl olur da her şeyi bilebilir?" Bu kez ellerimi daha hızlı kullanabilmiştim. Gücüm yavaş yavaş bedenime geri dönüyordu. Şimdi aklım her görüntüyü yavaş yavaş netleştirdiği için sormam gerekenler ve aklıma gelmeyenler teker teker gözümde canlanıyordu.

"Çakır Alabora, Gürkan Alabora'nın tek oğlu. Gürkan Alabora ve babam çok yakın arkadaşlardı, aynı liseden mezunlar. Onlar ne kadar yakınsa biz de Çakır Alabora ile o kadar uzağız. Onu hayatım boyunca hiç görmedim desem yeridir. Ben İtalya'daydım o buradaydı. Kardeşimin ölümüne yakın bir zaman diliminde babam onun cenazesine gitti. Başa geçebilmek için babasını indirdiğini duydum."

Kitaplık Rafı

Onu dinlerken oldukça sakindim, bedenimin hâlâ bir ağır vasıta olduğuna ikna olmuştum. Sadece aklım ve inancım büyük bir sarsıntıya maruz kalmıştı. *Çakır Alabora, nasıl oluyor da her kapı sana çıkıyor? Nasıl oluyor da herkesi tanıyor, herkesin kim olduğunu biliyorsun ve nasıl babanı öldürüp yerine geçecek kadar korkutucu oluyorsun?*

Tüm sorular boğazımdan aşağı ucu sivri bıçakmış gibi gitti. Bunların cevabının ne kadarı Barkın'daydı ve ne kadarını bana söylerdi kestiremiyordum. Söylemek istediği her şeyi yer zaman fark etmeksizin söylerdi, benden kaçınmazdı ama beni korkutan söylemek istemeyeceği şeyler ve söylemeyi istememesinin nedenleriydi.

"Gürkan Alabora ortadan kaybolan Ilgaz Bey'le de yakındı ve onun için diğer liderlerle aracı oluyordu. Şimdi ölüden bir farkı yok, Ilgaz Bey kayıp ve babamda ikisinin arasında bir şey." Dudaklarına yayılan buruk tebessümü ucu ucuna yakaladım. İfadesi kafa karıştırıcıydı. Üzerime çöken yorgunluk yüzünden de tam olarak algılayamıyor olabilirdim elbette ama onunda benden farkı varmış gibi görünmüyordu.

"Benim bitkisel hayata sardığım üç günde neler yaptın?" Bu konunun devamını konuşmak istemediğini düşündüğüm için odağımı yine ona çevirmiştim. "Evin sessizliğine alışmaya çalıştım. Ne senin topuk sesin ne çatal bıçak sesleri ne de Latte'nin bir yerden yuvarlanışını duyuyorum evde." Latte'den bahsettiği sırada yüzümü etrafa çevirdim. Odanın içinde görünmüyordu. "Karmen ona salonda alan kurdu, muhtemelen yatağında yatıyordur." Yüzümü tekrar ekrana döndüm. "Vurulduğun gün seni kucaklayarak evime getirdim. Ezher Karmen'i Vuslat'ta helikopterle seni o eve getirdi. Son iki günde de senin cenazenle ilgilendim. Bu gece liderler senin ölümün hakkında konuşmak için yeni bir toplantı ayarladı."

Ellerini kaldırıp dirseklerini masaya yasladıktan hemen sonra yüzünü sıvazladı. "Planımızı tamamı ile yerle bir ettiler. Ben senin yanına çok rahat gelip gidebilecektim, her şey ayarlanmıştı. Şimdi hepsinin gözü üzerimde, Karmen vuruldu. Üzerime oynamak için daha iyi fırsatları olamaz."

Diğer eli masaya uzanırken bir elini de çenesine yerleştirmişti. Derin bir iç çekerek göğsünü kabarttığında kendini köşeye sıkışmış gibi hisset-

Kitaplık Rafı

tiğini anladım. Gözlerinden okunuyordu, o bal rengi gözleri şimdi bana güneşin batışı gibi bakıyordu.

Güneşin batıyor Barkın, yeniden doğmak için.

"Hepsine tek atarsın." Dudaklarıma canım yansa da altında gizlediğim samimi bir gülümseme yaydım. Gözlerini kısarak el hareketlerime güldü. Avuç içlerimde ufak tefek kesikler vardı, Barkın ekrandan onlara bakınca fark etmiştim. İç geçirip tekrar arkasına yaslandı. "Akşamki yemeğe Kayzer'de geliyor mu?"

"Gelecek, özellikle davet ettim." Sesindeki ima hiç hoşuma gitmedi. "Bana orada neler olup bittiğini eksiksiz aktaracak mısın? Yoksa yine bir şeyleri saklayacak mısın?" Mimiklerimi özellikle kuşkucu tuttum. Ona verdiğim mesajı hissetmişti. Bana eksiksiz aktarmaktan kaçındığı her konuda güvenimi kırmaya başlayacağını ona açık ara söylemiştim. Eğer güvenimi kırarsa o da beni başka bir insana dönüştürecekti ve biz o zaman yine yeniden tanışmak zorunda kalacaktık.

"Hayır, saklamayacağım. Sana olan biten her şeyi izleteceğim." Masanın ucundan eline aldığı kalemin takma kısmını çevirdi. "Buraya kamera yerleştirttim. Eğer kamerayı bilgisayarda aktif kılabilirsek odanın kamerasını direkt olarak bağlayacağım ama kılamazsak bu kalemden olan biten her şeyi görüp duyabileceksin."

Kafamı aşağı yukarı salladım. Sonunda güvenimi kırdığı kısımları atlayıp tamir ettiği noktalara gelebilmiştik. "Bu gece fazla kan görebilirsin, miden kaldırabilecek mi? Henüz iyileşmedin." Söylediğine kaşlarımı kaldırarak güldüm. Gerçekten bunu sormuş muydu? Sormamış gibi davranarak ona cevap vermek istedim. Öyle de yaptım. "Saat yedide yemek başlayacak, hazırlıklara başlamam gerekli. Bu gece herkesi özellikle inime çağırdım." Pekâlâ, üzerine oynayacak bir sürü liderin olduğu yemeği kendi evinde yapması delilik miydi yoksa gözü karalık mı?

Aklımda Karmen'in Barkın için kullandığı tabirler canlandı. Onun acımasız ve korku salan biri olduğunu söylemişti ama Barkın bana o yönünü henüz tam olarak göstermemişti. Dudaklarımı ısırdım. "Seni yemekten hemen önce tekrar arayacağım, 18.55'te ekran başında ol." Ona el salladım, kısık gözlerimde yanan haz ateşini görmüş gibi o da gözle-

Kitaplık Rafı

rini kıstı ve aynı parıltı benden ona yansıdı. Elini kaldırarak salladığım elime karşılık verdikten sonra ekranı kapattım.

Derin bir nefes verip yaramı tekrar kontrol ettikten sonra yavaşça ayaklanarak odadan çıkmaya yeltendim.

Odada bir çift yatak, tekerlekli üstünde ameliyat aletlerinin olduğu bir masa, bilgisayar masası ve büyük bir dolaptan başka hiçbir şey yoktu. Sadece müzikle alakalı birkaç tablo vardı. Kapı kulpunu çevirdikten sonra odadan çıkarak salona girmiş oldum. Yani, sanıyordum ki burası salondu ama salondan başka her yere benziyordu.

Tavandan sarkan bir kum torbası, yerde olan bir kum torbası, kum torbasına sarılarak bağlanmış bandajlar, duvara bağlı şekilde aşağı sarkan kelepçeler, bir mini camlı buzdolabı, duvarlara monte hoparlörler, duvara monte rafın üstünde asılı duran kadehler ve daha nice dövüşle ve silahlarla ilgili şeyler salonu dolduruyordu.

Sadece deri sedye tarzında bir koltuk vardı oturabilecek, başka hiçbir oturakla alakalı şey yoktu. Duvarda asılı birkaç sarmaşık ve konsolla üst üste yığılmış oyunları gördüm. Sonra duvara monte bir televizyonu ve altındaki rafta duran Playstation'ı fark ettim.

Sanırım bir işkence uzmanı da olsan oyun seni cezbediyor.

Gülerek yüzümü gri kırmızı karışımı salondan çektim. Yavaş adımlarla siyah kapıya doğru ilerleyerek kulpu indirdim. Benimki gibi kırmızılarla döşenmiş odaya giriş yapmıştım ve kapıyı açar açmaz geri kapadım. Burası onun odasıydı ve izinsiz girmeyecektim. Ortak alanları kullanmama izin verdiğini biliyordum ama özel alanını ihlal etmezdim. "Girebilirsin. Özeli olabilecek biri değilim."

Elim kapının kulpundan kayarak aşağı doğru düştü. Ayaklarım birbirine dolandı sandım ama meğerse Karmen'in henüz ona hazırladığı alanı görmediğim tatlı kedimdi ayağıma dolanan. Miyavlayarak kapıya pençe attı. "Bak kedin de girmek istiyor," diyerek güldü, kolunu belimin altından uzatıp kapıyı açtı. Ona dönerek vücudunu alelacele kontrol ettim. Üzerinde siyah dar spor kıyafeti vardı, altında siyah bir şort ve dizine kadar uzayan beyaz çorap giymişti. Saçları alnına düşmüş gözleri açıktaydı.

Kitaplık Rafı

Hayatım boyunca böyle bir rengi gökyüzünden başka bir yerde görmemiştim. En berrak suda bile.

Nasıl iblis sanırlar seni, gözlerinde herkesi yaşatan gökyüzünü taşırken?

Yutkunarak ellerimi kaldırdım ama sonra işaret dili bilmediğini hatırlayarak indirdim. "Gel." Göğsü benimkine çarptı, yanımdan geçerek odaya girdikten sonra baş ucundaki çekmeceden başka bir eskiz defteri çıkararak paketini yırttı ve karakalemini bana uzatırken defteri tutan eliyle yatağa oturmamı işaret etti.

Yanına gidip sakince oturdum, onun da gözleri benim sargımdaydı. Defteri elinden aldıktan sonra, "Sadece evi geziyordum, odana girmek istememiştim," yazdım. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Yaran nasıl? Nerenden yaralandın?" Deftere baktıktan hemen sonra omzunu işaret etti. "Ablanın gözü şahin gibi." Güldü. "Neredeyse benden iyi atış yapıyor." Ben de güldüm. Dolunay'ın tersinin nasıl pis olduğunu evde yaşanan kıyametlerden hatırlıyordum.

Tuğra'nın bana yaptığı ve engel olamadığı her işkencenin, gördüğü her izin intikamını almak için yaptıkları hâlâ gözümün önündeydi. Bir keresinde Tuğra bir adamın ölmemesi için herkese kesin bir emir verip o adamın çok önemli biri olduğunu söylemişti. Dolunay ise adama kendisine sarkması için birçok fırsat vererek onu cezbetmiş Tuğra'ya hayatta tutması gereken adamı öldürtmüştü. Bir keresinde de onun silahıyla onu yaralayıp polisle başını derde sokmuştu. Tabii Dolunay'ın olmadığı her an Tuğra bunların acısını da benden çıkarmıştı çünkü Dolunay'ın da bir hükmünün olabilmesi için bir işi olmalıydı. Ortakların arasına girmeli kendi adı üzerinden birçok liderle görüşmelere katılmalıydı. O zamanlar gözümün önünden geçtiğinde küçük bir tebessüm dudaklarımı sardı.

"Onun bizim tarafımızda olduğunu duydum. Kocasının karşısına geçecek kadar büyük bir nefrete sahipse neden hâlâ onun yanında, güç için mi?"

Kafamı olumsuzca salladım. "Bende aynı şekilde düşünüyorum, o da Tuğra kadar elinde güç tutan bir isim. Günlerdir düşünüyorum ve onun yanında kalması için bir sebep bulamıyorum."

Kitaplık Rafı

"Belki ondan istediği bir şey vardır?" Yazdım yazdığım sorunun cevabı için duyduğum büyük bir merakla. "Amacı seni kurtarmaktı ama beni öldürmek değildi, neden beni öldürmedi?" Omuzlarımı silkerek dudak büzdüm.

Kafam gitgide karışmaya başlayan bir düğüme dönüyordu. "Ondan da mı şüpheleniyorsunuz?" yazdım bu kez de korkuyla. Karmen elini ensesine atıp diğerini yatağa yaslayarak geriye doğru eğildi. "Şüphelenmek denemez." Boynunu kaşıdıktan hemen sonra o buzlarını benim kara gözlerime dikti. "Sadece onun tahtadaki hamlelerini tahmin etmeye çalışıyorum." Kafamı aşağı yukarı sallayarak bedenimle ona döndüm. Yaramın sızısını maskemin altına saklamıştım. Bu işte usta olduğum için kendimle gurur duyuyordum.

"Belki de seni öldürmeme sebebi beni öldüreceğinize inanmamasıydı." Defteri ona doğru çevirdim. "Düşük bir ihtimal. Eğer benim yerimde Barkın olsaydı haklıydın ama beni tanımıyor nasıl emin olabilir ki seni vurmayacağımdan?" Bilmediğimi ima ettim. Kaşlarım çattı sonra dudakları bir an aralık kaldığından ona merakla daha çok döndüm. Kafamı sallayarak ona neden sessizleştiğini soruyordum ama gözleri başka bir yerdeydi.

Elimi önüne uzatsam bile gördüğünü düşünmüyordum. Elimi çekinerek ona doğru uzattım, bel kısmından kasının üstünden onu dürttüm. Kendine gelerek bana döndü ve aralık ağzını kapatıp dudaklarını yaladıktan hemen sonra, "Gitmem gerek, geri geleceğim." Çekmecesini açarak içinden çıkardığı merhemi kucağıma attı ve kapının arkasında kalan askılığa asılı ceketlerinin arasından deri ceketini alarak, "Yaralarına merhem sür, bir isteğin olursa kaldığın odada kulaklığıma bağlı bir kulaklık var oradan bana ulaşabilirsin." Kapıyı kapatarak beni odasında öylece bıraktı.

Sözlerini bile o kadar hızlı kurmuştu ki o dış kapıyı kapatana kadar ben hepsini teker teker ancak algılayabilmiştim. Kaşlarımı çattım, defteri çekmecesine geri koyduktan sonra üstüne bulaşan kana baktım, ardından avucuma ve merheme.

Bana yaralarına merhem sür demişti. Ama yaralarım hâlâ kanıyordu.

Kitaplık Rafı

Dudaklarımı yalayarak merhemi aldım ve ayağa kalkıp çekmeceyi kapatarak kapıya doğru yürüdüm, sonra durdum. Arkamı döndüm. İleri-deki çekmeceliğin üstü tamamı ile şarap şişeleriyle doluydu ama tek bir resim şarap şişelerinin arasından camlardan yansıdı. Oraya doğru adım-larken kötü hislerime özeli olmadığını söylediği cümleleri tekrarladım. Elimi şişelere uzatarak arasında duran resmi çektim ve aldım.

İki çocuk ve elini omuzlarına koymuş iki genç vardı. Birinin elini koyduğu yerde yanık vardı. Sanki sigara yanığı gibiydi. Resmin eski olduğu sararmış olmasından ve kıvrılan uçlarından belliydi. Gözlerim yavaş yavaş bulandığında kâğıdı elimden düşürdüm ve masaya avucu-mu yasladım.

"Travma tetiklenmesi olmadığı müddetçe bu ilaçların etkisi geçmez."

Bir kadının sesi zihnimde bir rüzgâr gibi esti ve anında yok oldu. Derin bir nefes aldım, elim yavaşça çekmeceden kaydı ve kendimi yerde buldum. Yaramın sızısı nüksederken nefes alışverişim hızlandı. Elimi yerden destek alabilmek için uzattım ve resim avucuma yapıştı. Diğer elim boğazıma uzandı. Nefes alamıyordum, biri boğazıma yol çalışması yapıyor gibi hissediyordum.

Durmalılardı, nefes alabilmem için herkesin her şeyin durması ge-rekliydi. Durun diye bağırmak istiyordum, durun ama sesim çıkmıyordu ve beni kimse duymuyordu bu yüzden de kimse durmuyordu.

Elimle boğazımı ovuşturdum, özellikle de baş parmağımla şah da-marımı ovaladım. Bunun benim değil onun eli olduğunu hayal ettim, ko-kusunu solumaya çalıştım ama alışkanlığım onunla kalmıştı. Her şeyim onunla kalmıştı. Benliğim onda kalmıştı.

Zorlukla yutkunmalarım ardı ardına başlarken sırtımı çekmeceye yasladım ve resmi titreyen ellerimle önüme çektim. Gözlerimi bula-nıklaştıran yaşlar tek tek döküldüğünde görüntüm netleşmeye başladı. Resmin en ucunda yerde bir elma gördüm. Gözlerimi resimden kapıya doğru çevirdim. Kapıda K yazıyordu. Sonra gözlerimi yumarak kafamı geriye attım ve çekmeceye yasladım.

"Karmen, parlak kırmızı demekmiş," dedi bir erkek kulağıma, elin-de kitap vardı. "Kan gibi mi?" diye sordum. Ben sordum, ben konuştum ve karşımdakine soru sordum. "Evet, aynı en sevdiğin renk gibi."

Kitaplık Rafı

"Şşş, her yerde söyleme bunu. Sonra bana kızıyor." Güldü. Gülüşü eşsizdi.

Doğru mu bu? Karmen gerçekten de kırmızı demek mi? Havayı solumak bana zehir soluyormuş gibi hissettiriyordu. Bir süre öylece tavana, duvarlara ve asılı olan tablolara baktım. Ne olduğunu anlamadığım birçok şeye bomboş gözlerle bakmıştım. Aynı bitkisel hayatta gibi öylece bakıyordum. Oralarda ne vardı, neyi ima ediyorlardı hiç bilmiyordum. Sadece bakmıştım, bakarken birçok kez görüntü sallanmış çalkalanmıştı ama sonra düzelmişti.

Sonunda yavaş yavaş ciğerlerime oksijen girdiğinde gözlerimi yumdum. Resmi kenara bıraktım ve titreyen ellerimi kendime çektiğim dizlerime sardım. Acı umurumda olmadı, nerede olduğum ne halde olduğum umurumda olmadı. Yalnız olmam ya da yaralı olmam da umurumda olmadı. Tek umurumda olan şey kim olduğumdu. *Gerçekten kim olduğumdu.*

Şu an gördüğüm bu yüz, bu beden ve her zerre Yeval'indi. Peki ya sesim, gerçeklerim? Onlar kime aitti?

Akan burnumu çektikten sonra nemli kirpiklerimi silmek için ellerimi güçlükle gözlerime uzattım. Yaralı parmak uçlarım gözlerimi güzelce temizledi. Titrememin durması için derin derin nefesler aldım ardından çekmeceden güç alarak doğrulmaya çalıştım.

Biraz uzun sürdü ayağa kalkmam ama önemsemedim, acele de etmedim. Ayağa kalktım ve kan olan sargımı önemsemeden resmi alarak üstüne bulaşan kanı temizleyip geri yerine koydum. Saat kaç olmuştu ona bile bakmamıştım. Üstümü başımı, malzeme bulabilirsem sargımı değişmem gerekiyordu. Merhemi yatağın üzerinde bırakarak odadan çıktım. Latte ne ara gelip gitmişti onu bile anlamamıştım.

Kapıyı kapattığımda odanın evin içinden daha soğuk olduğunu fark ettim. Ufak bir titreme bedenimden geçti, salonda oyalanmadan uyandığım odaya geri döndüm. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra bulduğum her çekmeceyi karıştırdım. Neyse ki burada pansuman malzemeleri vardı. Saati kontrol edip iki saate yakın sürem olduğunu görünce rahat rahat yatağıma oturdum ve yavaş yavaş her acıyı saniye saniye hissederek kan olmuş sargımı çıkarıp kanı temizlemeye başladım. Yanıyordu ama

Kitaplık Rafı

önemsemiyordum. Canım yanıyordu ama yakan elimdeki pamuk değildi. Gözlerim de yanıyordu ama havaya karışan yakıcı madde yüzünden değildi. Ellerim titriyordu ama soğuktan değildi.

Sonunda yarayı temizleme işimi bitirdiğimde yeni sargıyı belime sardım ardından sabitleyerek malzemeleri geri yerine koydum. Kendimi çok fazla zorlamıştım, bünyeme giren hatta kalbimi kıl payı kaçıran o kurşunun nasıl bir kurşun olduğunu bilmiyordum. O yüzden dinlenmenin en çok ihtiyacım olan şey olduğuna karar vererek yatağıma uzandım, üzerimi örttüm ve gözlerimi yumdum.

Uykum yoktu, sadece aklımda duyduğum sözlerin ne olduğunu adlandırmaya çalışıyordum. Zihnim kara tahtaydı, kafamı yere eğdim kafamı ve zemini kaplayan o yüzü gördüm. *Çakır Alabora.*

Barkın ve Karmen sanki tahtanın duvarları, Çakır Alabora tahtanın siyah beyaz zemini ve kalan herkes taşlarıydı. Zihnimden oynamaya çalıştım satrancı, taşları biz yaptım.

Yaptım ama hiçbir işe yaramadı, yenildim. *Bana demişti ki kendin gibi oyna, yenmemin sebebi yenilmez olduğumdan değildi.*

Bir an geçmişimi bir kenara attım, başkası olmayı değil herkes olmaya karar verdim. İstediğim her taş olmaya karar verdim. Eğer kalemi kullanacaksam Dolunay, vezirimi kullanacaksam Barkın'ı, eğer atımı ya da filimi kullanacaksam Selcen'i ya da Kutay'ı seçtim ve gözümde canlandırarak oynadım.

Tek bir taş olmak istemiyordum. Tüm taşlar olmak istiyordum. Bir piyon gibi görünüp gölgemde tüm tahtayı saklamak istiyordum. Kimin benden ne sakladığını teker teker öğrenebilmek aklımdaki soru işaretlerine cevap verebilmek ve sesimi tekrar kullanarak sesimi kesenlere bunun nasıl bir duygu olduğunu tattırmak istiyordum.

Gözlerimi araladım, yatakta doğrulup acıyı görmezden gelerek bilgisayarın başına geçtim. Yarım saat kadar bir süre kalmıştı. O zamana kadar bu bilgisayarın ulaşılmaz bağlantılarla korunduğunu bildiğim için, istediğim şeyleri araştırmak için kullanmaya karar vermiştim.

Arama ekranını aşağıya çektim. Ekranda kırmızı kanlı ve kar taneli bir görsel vardı, üstünde kırmızı zarlar görünüyordu. Ekranın kenarındaki dosyalara bakışlarımı çevirdim.

Kitaplık Rafı

Z.

K.

Evet?

Barkın'ın dosyasında tahmin ettiklerim doğruysa Z de kim oluyordu?

Dirseğimi masaya yaslayarak elimi dudaklarıma sürttüm. Onun dosya koruması da en az Barkın kadar etkiliyse aynı rezilliği iki kez yaşardım ama bir yandan onlarla ortaksam ve Karmen'in gerçekten bir özeli yoksa girmem bir şey değiştirmezdi.

Ve ben artık sabrın getirdiği selametten vazgeçme noktasına kadar gelmiştim. Önce K. dosyasına bastım. Açıldı.

Birkaç belge vardı. Polis tutanakları, evlat edinme başvuruları ve daha fazlası. Girdiğim belgeyi mouse ile yaklaştırdım. Silik bir belgeydi.

İsim: Ayaz

Soy ad: B...

Gerisi görünmüyordu. Soy ad konusunda silinmişti her şey.

Ayaz. Aynı gözlerindeki o soğuk gibi.

Önce gülümsedim, bir insana bir isim bu kadar yakışabilirdi çünkü. Sonra oflayarak anne baba adına baktım. Onlar da silikti. Görselden çıkarak diğer dosyaya girdim, bir fotoğraftı. Karmen'in tahminimce arkadan çekilmiş kollarını kaldırarak kaslarını şişirdiği, kulağında takılı kulaklığıyla çekilmiş bir fotoğraftı. Belindeki doğum lekesine benzettiğim şeye bakmak için bilgisayara doğru eğildim. Karmen kameradan uzak durduğu için net görünmüyordu, kalbimin hızlandığını hissettim.

Saçmalık değildi, imkânsız da değildi.

Değildi. Siktir, bu gerçekti.

Gözlerimi yumdum, mouse üstünde duran parmaklarım titriyordu. Olamazdı, hem ben hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Gözlerimi açmadan dosyayı kapattım, kapattıktan sonra açarak sertçe yutkundum. Ondan hemen sonra açtığım dosyalarda Barkın'la beraber çekildikleri çocukluk fotoğrafları vardı. İkisinin de gözünde güneş gözlüğü vardı ve işaret parmaklarını birbirlerine doğrultmuşlardı. Bu görüntüye burukça gülümsedim.

O dosyaya olan merakım zirveye çıksa da hazır olduğumu düşünmüyordum, fazlasını görürsem zihnim onla dolardı ve onun gerçekliğini

Kitaplık Rafı

kalbimle hissedebiliyorken aklımın paranoyaklığının önümü kapatmasını istemiyordum. Orayı başkalarının sakladığı gerçekleri öğrenmek için hazırlıyordum.

K. Dosyasından çıkıp Z dosyasına girdim.

Birkaç fotoğraf vardı ve fotoğrafların altında bir oda çizimi gibi küçük bir çizim vardı.

Fotoğrafta gördüğüm bir kadın sandalyede oturuyordu, önünde bir kız diz çökmüş saçlarını tarıyordu. Resmin altındaki görseli net görebilmek için ekranı yakınlaştırdım. Ardından dudaklarımı yiyerek anlamadığım için oyalanmadan diğer görsele geçmeye yeltendim ama tam o sırada ekranı kaplayan bir arama göründü.

S.

Saatler geçmişti ama Karmen gelmemişti. Aramayı cevaplamadan önce dosyaları kapattım ve oturuşumu düzeltip görüntümü açtım. Barkın karşımda koyu kırmızı bir takım içinde siyah gömlek ile duruyordu. Kravatı da siyahtı, bileğindeki saati de. "Yemeğini yiyip dinlendin mi?" Kafamı aşağı yukarı salladım.

Kafamda bir hamle vardı, piyon vezirin karşısındaydı. İlk hesap soracağım taş vezirdi ama zamanı şimdi değildi. Bu yüzden ifademe yine bir maske yerleştirerek onu seyrettim. Yüzü çok daha dinç duruyordu, saçları düzgünce taranmış şekillendirilmişti. Bakışları keskin, güneşi yakıcıydı.

Benim içinse delibaldı.

"Kamerayı aktifleştirdik. Benim görüş açımla değil, uzak bir açıyla geceyi izleyeceksin." Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. Derin bir nefes verdi. "Uzun bir gece olacak." Eğildiği yerden doğruldu, birkaç tuşa bastıktan sonra salonun görüntüsü ekrana yansıdı. Vuslat ve Ezher masanın iki başında dikiliyordu. Kapı koridorda beliren Barkın'ın oraya varmasıyla aralandı. İlk içeri giren Çakır Alaboraydı. "Hoş geldiniz." Çakır elini Barkın'a uzattı ama Barkın ona sadece ters bir bakış atmakla yetindi. Odanın arka köşesine kamerayı yerleştirdiği için kapının olduğu hizaya kadar görüşüm vardı. Barkın'ın bunu özellikle yaptığını biliyordum. Verdiğim nefesle beraber huzursuzluğun büyük bir kısmı da içimden çıktı.

Kitaplık Rafı

Çakır elini indirip cebine yerleştirirken, "Kırmızı giymişsiniz. Bu bir mesaj mı?" diye sordu, dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey görüyordum. "Sadece sahibine." Barkın ona eliyle içeri geçmesini işaret etti. Çakır içeri doğru adımladıktan bir süre sonra telefonu çaldı. Elini cebine attı ve soğukkanlılıkla aramayı cevaplayıp kulağına yasladı.

"Dinliyorum." Sessizliğinin uzun sürmesini karşı tarafın ona aktardığı şeylerden ötürü olduğunu düşünüyordum. Barkın kapıyı kapattı ve ellerini cebine yerleştirerek Çakır'ı arkasından izledi. Onunla aile dostu olduğunu hiç belli etmemişti çünkü onu dostu olarak görmüyordu ama ben bizi bu kadar kollamasının bir sebebinin de o olduğunu, Çakır'ın onu o öyle görmese bile aile dostu olarak gördüğünü düşünüyordum. Elimi kurumuş dudaklarımda gezdirerek Çakır'ı bekledim. "Anlaşıldı." Sadece bu kadar konuştu, telefonu kapattı ardından cebine yerleştirerek gözleriyle etrafı kısaca tarayıp masanın diğer baş köşesine oturdu. Masadan aldığı peçeteyi kucağına sererken gözleri sadece Barkın'daydı.

"Karmen'in durumu nasıl?"

"Onun durumunda değişiklik olduğunu hiç görmedim," dedi Barkın. Çakır bu cevaba gülümsedi. "Evet bana birilerini hatırlatıyor." Derin bir iç çekti. Barkın dudağının kenarını çekiştirirken ilgimi ondan Çakır'a döndüremedim. Gözlerini kısmış aklında dönen tilkiler her neyse bunu saklamayı başarmış şekilde onu izliyordu. Birkaç dakika aralarında sessizlik olduğunda sıkıntıyla nefes verdim ve zil çaldı. Barkın elini cebinden çıkarıp kapıyı araladığında ilk gördüğü yüz Dolunay'ın yüzü oldu.

Paltosunu hızlı bir hareketle çıkardı ve Barkın'ın göğsüne çarparcasına bıraktı. "Sakın misafirperver maskesi takınma ve yüzünü parçalama isteğimi tetikleme." Barkın kafasını sallayarak kürklü paltosunu göğsünde tutarken Dolunay'ın hemen arkasından içeri Tuğra girmişti. Paltosunu çıkardı ve hemen yanındaki askılığa asarak Dolunay'ın sandalyesini çekmek için adımlarını hızlandırarak Çakır'a kısa bir bakış attı. Dolunay'da otururken Çakır'a aynı Tuğra gibi bir bakış atmıştı.

Barkm kürklü kabanı astıktan sonra kapı bir kez daha açıldı ve içeri Selcen'le Teoman Bey, hemen arkasından Ulaç Bey'le Kutay onların arkasından ise diğer yabancı liderler gelmeye başladı. Barkın hepsini tek tek masaya yönlendirdikten hemen sonra iki koltuk boş kaldı ama

Kitaplık Rafı

kimse bunu önemsemedi. Liderler yerine oturdu ve dirseklerini masaya yaslayıp ellerini kenetleyerek beklemeye başladı. Selcen, Kutay ve Dolunay'la Tuğra aynı yerde otururken diğer büyükler karşılarında oturuyordu. Çakır'ın gözlerini Dolunay'ın üzerinde görüyordum. Kutay ise Selcen'le bakışıyordu.

Herkesin bu gece olacak şeyler hakkında aklımdan geçen ihtimaller olduğunu seziyordum ama içimden bir his sadece birinin ihtimalinin doğru olduğunu düşündürtüyordu.

Ve bu şahıs tam şu an kameraya doğru bakıyordu. Gri gözleri kısılmış dudakları kıvrılmıştı. *Biliyordu.*

Yüzümü kameraya yaklaştırdığım sırada kapım tıklandı, bedenimi geri çekerek sırtımı sandalyeye yasladım. Kulp indi ve kapı aralandı. "Geliyorum." Kapının ardından içeri dolan nane kokusuyla ona döndüm. Çenesi sağa sola doğru kayıyordu, yine sakız çiğniyordu.

Ona elimle gelmesini işaret ettim. Kapıyı örterek yanıma gelip tam arkamda durdu, avuç içini masaya yaslayarak sırtıma yaklaşacak derecede eğildi, yanağı yüzümün hizasındaydı. Göz ucuyla bunu görebiliyordum. Dikkatimi dağıtmasını istemediğim için ilgi odağımı ekranda tuttum, camın yansımasından o buz mavisi gözlerini görebiliyordum.

İşaret parmağımı Çakır'ın yüzünün üzerine koyup iki kez tırnak ucumu ekrana vurdum. "Çakır Alabora, oyunu başlatan tahta," diye fısıldadı. Ona dönerek tırnağımı bu kez bilgisayarın kamerasına koydum. "Onu izlediğini anladığını mı ima ediyorsun?" Kafamı aşağı yukarı salladım. "Olabilir, zeki ve temkinli bir adam."

Elimi telefon işareti yapıp kulağıma doğru salladım. "Aramayla öğrenmesine imkân..." dudaklarını büzdü, gözü kısıldı. Ben de onun gibi gözlerimi kıstım. "Olabilir, başka türlü öğrenmesi daha da imkânsız." Haklıydı. Bu yüzden omuz silkerek önüme döndüm çünkü başka bir ihtimal yoktu.

Barkın'ın az önce onları karşılamak hakkında sarf ettiği sözleri konuşurken kaçırmıştık, konu şimdiden açılmıştı ve gerginliğim konuşmanın başında olmamıza rağmen artmaya başlıyordu. Elimi yumruk yaparak çenemin altına koydum. Avuç içim biraz acımıştı ama dayanılmayacak

Kitaplık Rafı

kadar değildi. Yaradan ötürü kabuk tutmuş dudaklarımı acıtmayacak raddede çikolata bekleyen sabırsız bir çocuk gibi ısırdım.

"Eğer sen ona ihanet etseydin Yeval senin ölmene izin verir miydi merak ediyorum," dedi Ulaç Bey kısık gözleriyle Barkın'a bakarken. "Evet, bir önceki yemekte oldukça birbirinize bağlı görünüyordunuz. Bu kadar kısa sürede hem de." Teoman Bey yandan bir gülüşle ona bakarken Selcen gerildi ve Çakır'ın odağı ona kaydı. Aralarında kısa bir bakışma geçerken Çakır sanki ona rahatlamasını ima eder gibi gülümsedi.

Selcen ise sadece saygıyla kafasını salladı ve geriye yaslanarak ellerini önünde kavuşturdu. "Sadakatine hayran kaldım," dedi Tuğra diğerlerinin peşine. Dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme vardı yine. Barkın da aynı sinir bozucu ifadeyle ona baktı. "Âşık olmayan bir adam sadakat göstermez." Bir cümle, sadece bir cümle sanki o kurşun hâlâ içimde gibi hissettirmeyi başardı. Zaafların insanı bu denli zayıf kılacağını düşünmezdim, hayır düşünürdüm ama hissetmezdim. Yutkunarak duruşumu dikleştirdim. Karmen güldü. "Ağlayacak mısın, mendil getireyim mi?" Ona çatık kaşlarla döndüm. "Çenene bak, seni kutuplara atsam bu kadar titremezdi herhalde." Elini çeneme koyduğunda gerçekten titrediğini fark ettim ama bunun ağlamayla ilgisi yoktu. Gerçekten bedenim üşümüştü. Üstündeki kapüşonlu kazağını çıkarıp, "Merak etme buraya gelmeden önce giymiştim, temiz," diyerek sandalyeyi kendine doğru çevirdi ve kazağı üzerimden geçirerek saçlarımı arkamdan çıkardı. "Bandajını mı değiştin?"

Kazağını giydirirken soğuk parmakları tenime değdi, irkildim. Gözümün önüne birden elinde bıçak ve kan olduğu görüntüler geldi. Nefesimin tıkandığını hissettim. Görüşüm sanki yine hayal görecekmiş ya da kâbusa çekiliyormuşum gibi bulanıklaştı. Nefes alma işini hızlandırdım, sanki yetmiyor gibi geliyordu. Vücudunu geri çektiğinde, "Yeval?" diye seslendi. Ellerim sandalyeyi sımsıkı kavramıştı, tırnaklarım da sanırsam derisine giriyordu.

"Yeval?" Karmen'in tek dizi yere değerken kıtlama sesi geldi ve yüzü benim yüzümle aynı hizaya ulaştı. "Bana bak." Ona baktığımı zannediyordum ama çenemden bir kez daha çekerek yüzümü yüzüne

Kitaplık Rafı

çevirdiğinde ona bakmadığımı anladım. Aslında baktığım yerde de onu görüyordum.

Bana neler oluyordu, hiç bilmiyordum.

"Nefes al. Yeval nefes al." Gözlerimi kapayıp derin bir nefes almaya yeltendim, avucum tırnaklarımın girdiği koltuktan büyük soğuk avuçların arasına girdiğinde nefes içime doldu. "Neyin var senin? Başka bilmediğin bir travman falan mı?" Kafamı olumsuzca salladım. Travmamın olması için yaşadığım şeyi hatırlamam gerekliydi. Gözlerimi yavaşça araladım. Barkın'ın sesi kulaklarıma doldu. "Ona olan hislerim aşk gibi hızla başlayıp son bulan bir duygu değildi."

"Şiddetle başlayan hazlar, şiddetle son bulurlar," dedi Dolunay dalgın bir şekilde. "Biz Romeo ve Juliet değiliz. Bizim sonumuz bu değil."

"Sizin değil," diye mırıldandı. Barkın Dolunay'a gözlerini sabitlerken Çakır'ın gözleri Dolunay'a, Dolunay'ın gözleri Çakır'a döndü ve aynı anda yüzleri yere eğildi. Barkın'ı görmek ve duymak sanki duygularımı durdurmuş gibiydi. Nefes alabiliyor daha net görebiliyordum, Karmen'in kazağı sayesinde de artık titremiyordum. Üstündeki siyah atletle yanımda duruyor ekran ve benim aramda bakışlarını sektiriyordu. "Bu muydu ihtiyacın olan? Salvor muydu?" diye mırıldandı.

Yüzümü ona döndüm. Çekmeceyi açarak kâğıt kalem çıkardı. Artık diz çökmüyor dik bir halde önümde dikiliyordu. Bir yandan onu izliyor bir yandan da ekrandan kulaklarıma dolan sözleri dinliyordum. "O yüzden mi cesedinin önünde diz çöktünüz? Barkın Karaduman'a diz çöktürenin bir kadın olacağını düşünmezdim."

Bakışlarımı Karmen gibi ekrana çevirdim. "Ona elbet diz çökecektim." Barkın yüzünü Teoman Bey'e döndü. Gözü seğiriyordu. "Ama yenildiğim için değil o istediği için diz çökecektim." Sertçe yutkundum. Parmak uçlarımdan kalbime hızlı bir akıntıyla kanım akıyor gibi hissediyordum. Bedenim bir anda sıcacık kesilmişti. Dudaklarım kıvrılmamak için zor dayanıyor aklım dudaklarıma yanımızda Karmen'in olduğunu hatırlatıyordu.

"Karamel nerede?" Tuğra birdenbire alakasız bir yerden konuya dahil olduğunda sessizlik hakimiyete dahil oldu. Muhtemelen konuşulan bu konunun devamı onu rahatsız edecek bir noktaya ulaşacağı için de-

Kitaplık Rafı

ğiştiriyordu. Barkın kaşlarını çattı, Dolunay odaya bakındı ve Selcen'le Kutay birbirine baktı. *Siktir.*

"Karamel?" Barkın'ın eli masanın üzerinde yumruk halini alırken Çakır parmağını koydu ve yine sektirmeye başladı. Dolunay'ın gözleri onun masada ritim tutan parmağındaydı.

Bir. Dokuz.

Bir. Dokuz.

Yine on dokuz.

"Yeval'in kedisi." Karmen'in gözlerini üzerimde hissediyordum. "Karamel mi? Latte sanıyordum."

Kâğıdı önüme çekip, "Karamelli Latte." Yazdım. Tamam şu an çırpınmamın pek faydası yok gibiydi ama elimden geleni yapacaktım. Sonuçta o benim kedimdi değil mi? istediğimi söylerdim. Ve ayrıca önemli olan şu an onlar değil Tuğra'nın Barkın'ı sıkıştırdığı noktaydı. Barkın ifadesini hiç bozmadan tam dudaklarını aralamaya yeltenmişti ki Selcen boğazını temizleyerek, "Karamel bende," dedi.

İşte benim kızım.

"Arkadaşımın tek emanetini bir canide bırakacak değildim, Karamel, Yeval yoksa benim kedim. Eğer onu çok özlediysen lütfen bize yemeğe gelin, hasret giderirsiniz." Selcen gülümseyerek Tuğra'ya baktığında ben de keyifle ellerimi çenemin altına koydum ve onun zafer edalı ifadesine gülümsedim. Dolunay Selcen'e iki arada bir derede göz kırptı. "Sıkı kadın ha?" Karmen gözlerini kısmış sarışın arkadaşımı izlerken onu uzun zamandır seyrettiğini hatırladım. Kâğıda, "Hiç mi fark etmedin?" yazdım.

"Nasıl dövüştüğünü biliyorum, birkaç kez de silah kullanırken görmüştüm. Sence fark etmemiş miyim?" Yüzünü bana döndürdüğünde tek kaşını havaya kaldırmıştı. Siyah orta kalınlıkta şekilli kaşları dikkatimi çekti. Ona sadece gülümseyerek karşılık verdim. Ben Selcen kadar bu işlerin içinde kalmadığım için onun bu tarz şeylerde benden daha çok tecrübesi vardı, ben sadece işin akıl kısmındaydım. Herkesi tanıma ama gölgede kalma işindeydim. O ise sahalarda kalma görevindeydi.

Bazılarının cezasını kendi keserdi. Daha önce korumalardan birini, birine tecavüz ettiği için diğerini ise erkek çocuğunu sürekli dövüp hastane-

Kitaplık Rafı

lik ettiği için öldürmüştü. Çocukların ailelerine ise iyi bir gelecek kurmaları için fazlasıyla yardımcı olmuştu. Tahammülü en az benim kadar azdı.

Karmen ekrana dönünce ben de döndüm. Zil çalmıştı. Barkın ayaklanarak hızlı adımlarla çalan kapıya adımlarken kalan herkesin sesi bir anda birinin kontrolünde gibi kesilmişti. Sanki biri kapanma düğmelerine basmıştı. Hepsi gözlerini Barkın'ın açtığı kapıya çevirdiğinde içeri sarıya dönük açık kahve gözlü, kumral bir adam girdi. Giydiği gri takım elbisesi ve siyah gömleğiyle ileri yaşlı olmasına rağmen oldukça karizmatik görünüyordu. Onun hemen arkasından kısa bej rengi bir elbise ve üstüne aldığı beyaz kürkle bir kadın girdi.

Kalbimin birkaç santim ötesine mermiyi atan ve imkânı olmasına rağmen beni öldürmeyen kadın.

"Ciao sig Salvor."*

Kestane rengi saçları ve aynı renk gözlere sahip bir kadındı. Boyu oldukça uzun, zayıf ve keskin yüz hatlarına sahipti. Boynunda uzun bir kolye kolyenin ucunda H harfi takılıydı. Elini öpmesi için Barkın'a uzattı ama Barkın sadece öfkesini sabit tutmaya çalışan bir ifadeyle ona bakıyordu. Eğer görüntü net olsa duman gördüğümü sanırdım. Kadınsa onu oyuncak gibi görürmüşçesine oynamaya çalışıyordu.

"Che mossa scortese."**

Gözlerini kısarak kürkünü çıkardı ve kendisi asarak masaya doğru yürümeye başladı. Ayağındaki topuklular oldukça yüksekti ve ince topukları tiz bir ses çıkarıyordu. "İyi Akşamlar baylar ve bayanlar, umarım fazla bekletmemişizdir?" Masadakiler kadına dikkatle bakarken adının Kayzer olduğunu bildiğim adam Barkın'a döndü ve, "Umarım iyisindir," dedi. Barkın ise sadece tehlikeli bir şekilde gülümsedi.

Olacağım.

"Olacağım." Yüzümü Karmen'e döndüm. Bunu diyeceğini biliyordum, işin kötüsü ne yapacağını da sanırım biliyordum. "Ne? Olacakmış işte." O da neyi kastettiğimi biliyordu, bu gece amaç toplantı değildi. Bu gece amaç özellikle onları çağırmasının sebebi neyse oydu ve bu amacı Karmen'in bildiğine emindim.

---

* Merhaba Bay Salvor.

** Ne kadar kaba bir hareket.

Kitaplık Rafı

İçimde tehlike sirenleri çalıyordu. Karmen'in olmamasının onu dışarı hasar alabildiğini göstereceğini söylemişti, Karmen'de onun korkusuz ve acımasız olduğunu bu yüzden ondan korktuklarını söylemişti. Belki de amacı buydu, tek başına hepsini yenebileceğini göstermek.

Çünkü yenebilirdi.

Yüzümü tekrar ekrana döndüm, gerginlikten çatlaklarım çıkmaya başlayacaktı. Tanıdık biriyle karşı karşıya oturmak ve savaşa girmek kolaydı ama yabancı biri hayata yeniden doğmuşsunuz gibi hissettiriyordu. "Hoş geldiniz Kayzer Bey, Hazan Hanım." Çakır kafasını onları selamlar gibi eğdiğinde Kayzer Bey aynı onun gibi karşılık verdi. Hazan ise Çakır'a yandan bir gülümsemeyle bakarak, "Hoş bulduk Çakır Alabora. Birine nazaran kaba hareket görmemek güzel," dedi. Barkın'a çarpık bir bakış atarak Kayzer'in çektiği sandalyesine oturduktan sonraysa, "Kendimi tanıtayım," diye ekledi.

"Ben Hazan Parlas, ailem bilindik insanlar değildir ama gördüğünüz üzere dayım liderlerden biri." Tuğra, Teoman Bey ve Ulaç Bey arasında bir bakışma geçti. Üçü de sessizdi ve bunu Çakır Alabora fark etti. Adamların aksine kadınlar ise ona öldürme arzusuyla bakıyordu. Dolunay, Selcen ve hatta Kutay bile.

Selcen elbisesini avucuna sıkıştırmış haldeydi, Dolunay ise elini çenesine koymuş sıvazlıyordu. Üçünün de gözleri adının Hazan olduğunu öğrendiğim kadındaydı.

"Buralara nasıl geldiğinizden ziyade buradan nasıl gideceğiniz önemli bana kalırsa, insan ne oldum değil ne olacağım demeli. Özellikle de bizim masamızda, çünkü burası kurtlar sofrası." Selcen öldürmek istediği insanlara attığı aynı parlak bakışları şimdi Hazan'a atıyordu. Aklında ona türlü türlü işkenceler ettiğini hayal edebiliyordum. "Ne olacağımı merak ettiğin için söylüyorum Selcen Alakurt. Senin de dediğin gibi burası kurtlar sofrası ama tek kurtlar sofrası bu değil." Yüzünü eğerek ona yandan bir gülüş attı. Kaşlarım hayretle kalkmıştı.

Evet, güzel karşılık veriyordu ve eminim kapışsalar Selcen'le başa çıkabilirdi ama onu yenemezdi.

Çakır'ın dudakları şaşkınlıkla aralanırken Selcen ve Dolunay bakıştı. Kutay Selcen'i sakinleştirmek için elinin üzerine elini koymuştu

Kitaplık Rafı

ama barut gibi olduğunu görebiliyordum. Kutay'ın elini ittirdi ve sakin görüntüsünü ne kadar bozmuş olsa da daha fazla bozmamaya çalışarak bakışlarını Hazan'a kilitledi.

Sıçmıştık, Selcen kafayı Hazan'a takmıştı.

Ve Selcen kafayı birine taktığında genelde o kişi sağ çıkmaz ya da çıktığına pişman olurdu.

"Şimdi anlaşıldı neden diğerlerinden kalkıp buraya geldiğiniz, iyi şanslar bu masada kalma konusunda." Hazan'a göz kırparak arkasına yaslandığında Karmen güldü. Masadaki bazı kişiler de ortamda dönen bu karşılaşmadan keyif almış görünüyordu.

"Hanımlar, laf dalaşımz bittiyse yemeğe geçelim mi?" Barkın elini kaldırıp arkada beklediğini yeni gördüğüm Vuslat'a işaret edince Vuslat tekerlekli sunum tepsisini masanın köşesine getirerek servise başladı. Herkese aynı ifadeyle koyarken Hazan'a ve Kayzer Bey'e resmen hırsla koymuştu. Bu hareketine gülümsedim, demek ki evi tek kendi evim gibi gören oradaki insanlarla bağ kuran ben değildim. Bu hislerin her biri karşılıklıydı.

Herkesin yemeği eksiksiz şekilde hazır olduğunda Vuslat salondan çıktı, birkaç yemek öncesi sözün ardından diğerleri kaşık bıçak sesleriyle kulağımı doldururken Karmen avucunu yasladığı masadan çekti ve doğrularak, "Soslu dürüm sever misin?" diye sordu. Yüzümü ona çevirerek kafamı aşağı yukarı salladım. "Güzel, gelirken sana da kendi yediğimden almıştım. Onlar yerken biz de karnımızı doyuralım." Arkasını dönüp odadan çıkarken açık bıraktığı kapıya baktım. Tüm ışıklar sönüktü ve yakmadan mutfağa gitmişti. Bir tane bile ışık sesi duymamıştım.

Dakikalar sonra bir elinde poşet diğer elinde sandalye ile geldi. "Kay bakalım yana," dediğini yaparak yana doğru kaydım, sandalyeyi bırakıp bilgisayarı ileri ittirdi ve yemeği önüme koyup oturdu. Poşeti açarak içindeki dürümlerle içecekleri çıkardım.

Burnuma dolan mis gibi yağlı sos karnımın açlığını hatırlatmıştı. Hava kararadığı için içerisi de artık karanlıktı, sadece baş ucumda uyandığımdan beri nedensizce yanan abajur yanmaya devam ediyordu.

Karmen'in vampir olduğunu düşünmeye başlıyordum, en azından aklımda işaretleme yaptığım anket sonucu bunu gösteriyordu.

Kitaplık Rafı

Kan arzusu, tik.

Karanlığa sığınma, tik.

Korkutucu olma, tik.

İnsanları öldürme, tik tik tik.

Ona bakarken bu düşüncemle kendi kendime eğlendim, açtığı dönerden bir ısırık alarak yarıladığı için o bunu fark etmemişti. Bense çeyreğine yakınını ancak ısırabilmiştim. O yemek yerken kısa aralıklı bakışlarla onu seyrettim. Onun dosyasında ve Z harfli dosyada olan her şeyi dibine kadar merak ediyordum ama sorabileceğimi sanmıyordum. Benim bilmediğim ne kadar çok şey biliyordu?

Gerçek Salvor'u biliyordu.

Z harfiyle dosyası kayıtlı olan her kimse onu biliyordu.

Beni ve ailemi biliyordu, hatta arkadaşlarıma kadar biliyordu.

Yer altı dünyasının tüm liderlerini biliyordu.

Bakışlarım daha fazla dikkat çekmeden ilgimi ondan ekrana çevirdim, onu izlediğimi bildiğini biliyordum elbette ama bir şey demiyordu. Çünkü aynısını o da yapıyordu, bu yüzden belki de beni anlıyordu. "Tatlı yemeyecek miyiz?" Hazan önünden alınan tabaktan hemen sonra bu soruyu Barkın'a sormuştu. Onlar yemeğini Karmen gibi bitirse de ben henüz ancak yarısını yiyebilmiştim. "Çı, yemeyeceğiz. Keza birazdan kimsenin tatlı yiyecek midesi kalmayacak." Barkın'ın cevabıyla masada herkes oturuşunu dikleştirdi. "Bir lider," diye başlarken söze, kucağındaki peçeteyi tabağının üstüne büzüştürerek attı ve devam etti. "Kendisine bir yanlış yapıldığında," Ayağa kalkarken bir yandan da satranç tahtasına doğru yürüyordu. Kameraya yaklaşırken gözleri onu izleyen kırmızı noktaya döndü, *yani bize.*

Diğerlerine arkası dönük olduğu için görmüyorlardı, dudakları yana kıvrılırken satranç masasının altında duran silahı alarak sırtım bize yüzünü onlara döndü. "Bedelini ödetir ve hiçbir lider verilen cezaya itiraz ve müdahale edemez. Doğrudur değil mi hanımlar?" Dolunay kolunu sandalyesine yaslarken gülümsedi, Selcen ise, "Doğru," dedi.

Erkeklere sormamıştı bile. "Pekâlâ. Hazan Parlas, siz solaktınız öyle değil mi?" Adımları yavaş yavaş Hazan'a doğru yaklaşırken Hazan'ın bakışları Kayzer'e döndü. "Yeval'i o elle vurdunuz." Hazan ona öfkeyle

Kitaplık Rafı

baksa da kılını kıpırdatmadı. Tırnaklarımı onun tenine batırmayı istememe rağmen hüsranla tekrar deri koltuğa batırdım. Evet, Salvor'un maskesiz yüzünü şimdi görebiliyordum.

Mermiyi namlunun ucuna verdikten sonra, "Müsaadeniz var mı hanımlar?" diye sordu. Hazan'ın yanma ulaşan adımları dururken sol bileğini yakalayarak masaya sabitledi.

Selcen ve Dolunay sessizce bakışırken ben gerçekten yapıp yapmayacağı konusunda kendimle çatışmaya devam ettim. Silahın namlusu Hazan'ın elinin üzerine değdiğinde ise gözlerini yumdu. Kendini acıya hazırlıyor gibi görünüyordu. "Kullandığınız mermi orduda ders vermek için kalıcı hasara sebep olmayan ama acıyı derinden hissettirerek sizi uzun soluklu uykuya mahkûm eden bir mermiydi öyle değil mi? Aynı bu silahın içindeki gibi." Barkın'ın sözleri biter bitmez gözüm parmağına kaydı, tetik yavaş yavaş iniyor saniyeler sanki kum taneleri gibi yavaş akıyordu. Herkesin nefesini tuttuğunu ya da bir itiraz beklediğini biliyordum çünkü itirazı bende bekliyordum ve o itiraz geldi.

Ama Hazan'dan ya da Kayzer'den değil, Dolunay'dan geldi. "Ya Karmen? Hazan Hanım'dan önce onu vurmaya yeltenen kişi Karmen'di."

"Karmen şu an cezasını çekiyor, aklınız kalmasın Dolunay Hanım. Sizden yediği kurşun da hak ettiği cezalardan biriydi." Dolunay duyduklarıyla tatmin olur sanmıştım ama olmamıştı. Bu bende nedensiz şüpheli sorulara yönlendirirken tetik çekildi ve *pat*.

Hazan sessizce inledi, o kadar sessiz inledi ki eğer kameradan izliyor olmasam onu sadece kolunu bir yere çarpan bir kadın sanırdım ama o eline bir kurşun yemişti. Hem de benim kalbime yediğimle aynı kurşunu yemişti. Verdiği tek tepkiyse fısıltının eşiğinde bir inlemeydi. "Cezanız sadece bu değil, size asıl cezayı Karmen verecek. Bu sadece çekeceğiniz acının bir fragmanı." Yüzünü yavaşça Hazan'ın kulağına doğru eğdiğinde merak duygum kabardı.

Refleksle kameraya doğru yaklaştım ve son lokmamı ağzıma attım. Karmen sadece bana yandan bir gülüş atıyor bir yandan da olan biteni kollarını birbirine kavuşturmuş şekilde izliyordu. "Benden korkuyor musun? Bir de ruh eşimi gör." Ne dediğini anlayamadığım için kaşları-

Kitaplık Rafı

mı hüsranla çattım. Ben duysam herkes duyardı ama keşke duysalardı, çünkü ben de duymayı yeğlerdim. Hazan yüzünü buruşturarak dişlerini sıkarken Kayzer, "Bu kadar kaldığımız yeter," diyerek ayaklandı.

Huzursuz bakışları Barkın'ın üzerindeydi ama Barkın'm bakışları ona değmiyordu bile. Silahı tutan eliyle diğer elini arkasına alarak Hazan'ın kalkmasına yardımcı olan Kayzer'i izledi. Masa örtüsü kanla kaplanmıştı. Gözleri kameraya sadece birkaç saniyeliğine kaydığmda sanki görebiliyormuş gibi gülümsedim, o da sanki bunu hissedebiliyormuş gibi gülümsüyordu.

Çakır boğazını temizlediğinde sessizlik içinde oturan herkesin bakışları ona döndü. "Yeval'i neden vurdunuz Hazan Hanım?" Hazan titreyen elini diğer eliyle tutarken bir yandan da kapının eşiğine doğru Kayzer'le yürümeye başlamıştı ki Çakır'ın sorusuyla durdu.

"Size yardımcı olmak için, düzenin işlemesi için. Şimdi baktığınızda..." Acıyla bir kez daha inlerken dudaklarını ısırdı ama bir saniye bile beklemeden kendini toparlayarak dimdik durdu. "Şimdi baktığınızda beni düşmanınız olarak görebiliyorsunuz ama... Tahtanızın renkleri paslanmış Çakır Alabora, tarafların karışmaması için yenilenmesi gerekiyordu. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum." Kayzer askıdan aldığı kürkü onun omuzlarına bırakırken boğazını temizleyerek, "Umarım bu yaptığınıza pişman olmazsınız," dedi. Bakışları Barkın'ın üzerindeydi ama Çakır'a da aynı bakıştan atıyordu çünkü o engel olabilirdi ama olmamıştı. Bunun sebebi benimle mi yoksa lidere söz söylenmeyen o çizgiyle mi alakalıydı hiç bilmiyordum ama bir kez daha kameraya döndüğünde yüzünü sanki benim içinmiş gibi hissettim.

Barkın Kayzer ve Hazan'ın peşinden ayaklanan Teoman ve Ulaç Bey'i yolcu etmek için silahı yerine bırakırken Tuğra, Dolunay ve Çakır'ın kıpırdamaması dikkatimi çekti. Selcen ve Kutay aynı anda kalkarken Kutay kolunu kırıp Selcen'e uzattı. Selcen kolunu nazikçe tutarak Barkın'a, "Yemek için teşekkürler Barkın Bey. İyi akşamlar," dedi. Kutay ise sadece başıyla selam vermişti.

Onlar kapıda konuşur geceyi sonlandırırken Tuğra sonunda sandalyesini geri çekerek Dolunay'ın sandalyesine ellerini koydu ve kalkmasına yardımcı oldu. Çakır tek tek ikisinin hareketlerini inceliyor sık sık

Kitaplık Rafı

yutkunuyordu. Dolunay kalktıktan hemen sonra onu bileğinden tutarak kendine çekti, kulağına yakınlaşan dudağının tiksintisini ben bile hissedebiliyordum. Huzursuzca yerimde kıpırdandım, Karmen bunu fark ederek kafasını bana doğru çevirdi ama sonra tekrar ekrana döndü. "Tüm gece surat astın, seni böyle görmek istemiyorum düzelt şu ifadeni."

"Sen bana emir veremezsin. Sözlerine dikkat et." Aralarında ne konuştuklarını duyamadığım için anlamak çok zordu ama Çakır anlamış gibiydi çünkü parmağı masada sekerken bir anda durdu ve yüzü onlara döndü. "Öyle bir veririm ki yapmak zorunda kalırsın. Bu gece yatağa o suratla girmeyeceksin."

Tuğra'nın ne dediğini duyamıyordum ama Dolunay'ın dudaklarının aralık kaldığını ve karşılığın ondan değil Çakır'dan geldiğini görebiliyordum. "Karmaya inanır mısınız Tuğra Bey? İnanmıyorsanız ben de size öyle bir emir veririm ki siz de yapmak zorunda kalırsınız." Sandalyesini iterek ayaklandığında Tuğra'nm yüzü ona döndü.

"Ellerinizin değdiği tene, gözlerinizin değdiği yere ve sözlerinizin girdiği kulağa çok dikkat edin, Dolunay Hanım'ın girişte söylediği gibi bende de bazı hareketleriniz size zarar verme isteği uyandırıyor." Dolunay'a attığı kısa bakışın hemen ardından Tuğra dudaklarım bile aralayamadan kapıya doğru adımladı.

Zihnim ipuçlarını bana söylemeden tek tek birleştirirken kapının dışında kalmış gibi hissettim. O kapıyı yumrukluyordum ama açılmıyordu. Oyun aklımda bir hamle bile değişmeden tekrar tekrar oynanıyordu ama benim gözlerim bağlıydı. Kulaklarımsa taşları sesinden anca tanımış henüz yeni ayırt etmeye başlamıştı. Bu hamleleri çözmem ve oyunun sonunu getirmem uzun sürecekti.

Dolunay kolunu Tuğra'dan sertçe çekerek kurtardığında yüksek sesle ona, "Bu gece yatağa böyle girmemi istemediğin için bu gece eve gelmemen gerektiğini düşünüyorum. Neden siktir olup başka bir yerde kalmaya gitmiyorsun? Eğer istersen sana yerini de ayarlarım, biliyorsun buna dünden razıyım." Tuğra hırslı ve ellerini yumruk yapmış vaziyette onun arkasından bakakalırken Karmen kaşlarını çatarak olan biteni izliyordu. "Ondan nefret ediyorsa neden ondan ayrılmıyor?"

Kitaplık Rafı

Omuz silktim sadece, bu soruya ben de cevap bulamamıştım. Yıllardır cevapsız kalan sayılı sorularımdan biriydi ama onu da bir gün çözeceğimi umarak sonraya bırakıyordum. İşaret parmaklarımı kaldırıp şakaklarımı ovuşturmaya başladığımda aklımdan her şeyi başa sarmak geçiyordu. Tuğra'nın beni neden alıp eve getirdiği, nereden aldığı, ailemi tanıyorsa neden beni onlardan saklamak istediği ve çok daha fazlasını en başından teker teker öğrenmem gerektiğini düşündüm.

Bunu tek başıma yapmalıydım çünkü bana yalan söylenmese de sır saklanabiliyordu ve sır saklayan biriyle gerçeği kovalamak sadece rüyada koşturmak gibiydi. Barkın son olarak çıkan Tuğra ile kapıyı kapattığında ellerimi alnımdan indirdim. Karmen yanımda oldukça sessiz bir şekilde oturuyordu.

Barkın kravatını çözdü ve sandalyenin üzerine bırakarak ellerini sandalyeye yerleştirdi. Birkaç dakika loş ışığın aydınlattığı yüzü sabit bir ifadeyle durdu. Yemek masasında kalan ve biten yemeklerin yanında hâlâ koyu kırmızı sıvı vardı. Vuslat ve Ezher tahminimce kapıda bekliyorlardı, bu da evin boş olduğunu gösteriyordu ve *Barkın'ın yalnız olduğunu.*

Önümdeki kâğıtla kalemi alıp, "Ne zaman onun yanına gideceksin?" yazdım ve kâğıdı Karmen'e döndürdüm. "Gitmemi mi istiyorsun?" Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırıp kâğıda "İyi görünmüyor," yazdım.

"Hiçbir zaman görünmedi," diyerek cevapladı beni. Belki de sadece ben öyle görüyordum, haklıydı. O herkesin iyi olmasını istediği biriydi. Kimse onu kötü görmek istemiyordu, *ben bile.* Sertçe yutkunup yüzümü ekrana döndürdüm. Karmen sandalyeden ayaklanarak çöpleri aldı ve seslice nefes verdi. "Geldiğimde muhtemelen uyuyor olacaksın, yemeğini getireceğim özellikle istediğin bir şey var mı?" Dudaklarımı kıvırdım. Ardından, "Barkın ve Ezher'in yaptığı soslu bir makama vardı, sanırım İtalyanların tarifi."

"Milanezeli penne." Kafamı aşağı yukarı sallayarak gülümsememi genişlettim. Günlerdir uyanmayınca damağımda tadı kalan tek yemek bu olmuştu. Benim için hızlı geçen günlerin Barkın için o kadar da hızlı geçmediğini fark ettiğimde bir anda bir burukluk hissettim. Ben günlerdir uyuyordum ama o günlerdir her şeyle tek başına ilgileniyordu.

Kitaplık Rafı

Karmen hem benimle hem dışarıdaki işlerle ilgilenirken içerideki her şey Barkın'a kalmıştı.

Bu yol her şeyi göze alarak çıktığını ne kadar biliyor olsam da onun yanında olmak için olmak değil gerçekten yanında olduğum için olmak istiyordum. Tırnak ucumu ekrana vurarak ekrana yaklaştım. Karmen kapıyı kapatmış adım sesleri artık uzaktan gelmeye başlamıştı. Yaramın sızısı arttığı için yüzümü ekşittim.

Ellerini sandalyeden çekerek kameraya doğru yürümeye başladı ve bir elini cebine yerleştirirken diğeriyle göğsünün oraya yarım kalp çizdi. Aynı benim onun tenine çizdiğim yarım kalp gibi.

"Yeniden tanışmamız için senin de maskeni indirmen gerek Yeval, sence de artık gerçekten tanışmanın zamanı gelmedi mi? Maskeler ve gizlenen duygular olmadan."

Kitaplık Rafı

13. BÖLÜM

Mahvedilen Hayatlar

Beklemek sonsuz bir döngüdür, birini ya da bir şeyi beklemek sadece beklemekten ibaret değildir. Ömrünün bir kısmını ona bahşetmektir. Senin zamanın ölümle aranda bir köprüdür ve zamanını ona vermek çok kıymetli bir şeydir. İnsanlar hep bunun aksini düşünür, vakit geçirmeye çalışır her şeyle ve herkesle ama bilmezler ömürlerinde bir dakika daha isteyecekleri an geldiğinde o bir dakikanın olmayacağını. Bu yüzden bekle diyen olsa da beklememek gerekir.

Beklemeni isteyenler hiç gelmeyenlerdir.

Eğer birini yarısını yürüdüğün bir yolda beklersen yarı yolda kalırsın, kimsenin seni kaldığın o yarı yoldan almasını bekleme. Yürü ve kendi yolunu kendin seç, bırak seninle ömrünü pamuk ipliğine bağlamış insanlar vaktini seninle paylaşmak istesin ve sana eşlik etsin. Karanlıksa da yürümeye devam et, ışıklar yandığında o maskeyi çıkar ve gerçek yüzünle bak etrafa. Belki gözlerine de indirmişsindir bir maske, belki çok şey kaçırmışsındır gönlüne göre olan. Biliyorum karanlıkta maskenin gözükmeyeceğini ama yüzün alışmasın maskeye yoksa çıkarmakta zorlanırsın.

Hatta öyle bir an gelir ki o maskeyi bir daha çıkaramazsın.

Tanışmak istiyorum Barkın Karaduman. Gerçek olan, Barkın'ın arkasına saklanan Salvor kimliğinle tanışmak istiyorum. Seninle gerçekten tanışmak istiyorum ama elimi maskeme uzattığımda çıkaramadığımı

Kitaplık Rafı

görüyorum. Sadece ben tanımak istesem seni bencillik mi etmiş olurum? Söylesene beraber tanıyalım beni desem eşlik eder misin bana?

Tavanda kafamda oluşturduğum büyük karanlık tuvalde bile gözükmüyor renkler. Gözükmediğinde anımsıyorum karanlığı neden sevdiğimizi, insan alışınca en çok geceyi seviyor. Kapım tıklandığında kendini iblis olarak ifade eden ama tam onu düşünürken odaya geldiği için iyi insan lafının üstüne diye düşündüğüm kişinin geldiğini anladım. Yatakta doğrularak sırtımı yatağın başlığına yasladım. "Geliyorum." Kapıyı araladı.

Sabahın altısında uyanmış kahvaltımı yapmış sonra geri uyuyup uyanana dek yataktan kalkmamıştım. Aslında uyanalı saatler olmasına rağmen hiç kalkmamıştım. "Yüzüne renk gelmiş." İçeri girip ardından kapıyı kapattı. Saat akşama yaklaşıyordu, üzerinde giydiği kazağı ve onun üstünde olan deri ceketiyle her zamanki stilinde görünüyordu. Altında siyah dar pantolon ve siyah bağcıklı botlarıyla bana doğru yürüdü, yatağın ucuna oturmadan hemen önce masanın üstündeki kâğıt ve kalemi alarak bana uzattı.

"Barkın'ın yanından geliyorum." Ceketinin cebinden çıkardığı kan kırmızı ojeyi bana uzattı. "Sanırım bunu almayı unutmuşsun." Karmen'in elindeki ojeye bakarak gülümsedim. Onun özeline ilk müdahale ettiğim an ve bana beni ifade eden hediyeyi ilk aldığı andı.

O gece bir şeyler aramızda olanları üst seviyeye taşımıştı, bunu hissediyordum. Güneş kadar yakıcı ama bal kadar tatlı bakışları saniye saniye gözlerimden kalbime doğru yol almıştı. Günlerdir bünyem uyuyor olabilirdi ama kalbim hâlâ atıyor gözlerim hâlâ onun gözlerinin görüntüsünü anımsayabiliyordu. Burnum alıştığı karamel ve alkol karışımı kokuyu arıyordu ve işin kötüsü sabah yanımda uyuduğunu gördüğüm Latte de aynı o gibi kokuyor sarı gözleriyle bana onu hatırlatıyordu.

Karmen'in elindeki ojeyi aldım, ardından kâğıda, "Bir dahaki gitmende istediklerimi de getirir misin?" yazdım ve ona döndürdüm. "Ne istiyorsun? Gece getireyim."

Dudaklarımı büzdüm gülmemek için, söylediğim şey için bana güleceğini biliyordum ama beni ben yapan şeyleri yanımda istiyordum. Kâğıda, "Kırmızı rujumu," yazdım.

Kitaplık Rafı

Yazdığımı okudu, kirpiklerini ardı ardına kırpıştırarak bir daha okudu ve gülmeye başladı. "Ruj?" Kafamı aşağı yukarı salladım. Gülmesinin şimdiye kesileceğini düşünmüştüm ama hâlâ sinir bozucu şekilde gülmeye devam ediyordu. "Evin içinde ruju ne yapacaksın? Merak ettiğimden soruyorum sadece." Sinirle işaret parmağımı ona uzatıp dudaklarıma sürme işareti yaptım. Kısaca *sana süreceğim* diyerek ona karşılık verdim. Bu karşılığıma sadece gözlerini devirerek yutkundu.

Gözlerim ekranı açık bilgisayara kaydıktan hemen sonra kâğıdı dizime yaslayarak, "Özelin olmadığını söyledin ama çok fazla özel bilgilere sahipsin," yazdım. "Öyle," diye mırıldandı. "Baktın mı? İçindekilere." Son sözü söylerken bilgisayarı kafasıyla işaret etmişti. Mimik oynatmadan kâğıda, "Tamamına değil," yazdım.

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Bakmadığın neresi kaldıysa... Bakma. Bakmayacağın konusunda sana güveniyorum o yüzden bir önlem almayacağım." Sözlerinin ardından kalkmaya yeltendi. Dizimi indirerek ona baktım. "İsmimi mutlaka görmüşsündür ama... Benden duy istedim. İsmim Ayaz, soy adımı ne kadar bilmesem de ismimi biliyorum. İsmim Ayaz olsa da ben Ayaz değilim, ben Karmen'im."

"Neden Karmen?" diye sordum kâğıda soru işareti çizdikten hemen sonra ona çevirerek. "Karmen... Maziden gelen bir isimdi ve birçok anlamı vardı ama aralarından sadece biri beni yansıtıyordu..." Gözleri ojeme kaydı ve kaşlarıyla işaret etti. "Parlak kırmızı, Karmen'in bir anlamı da parlak kırmızı."

Aynı benim adım gibi.

Yeval

Kan kırmızısı. Koyu kırmızı

Elimdeki kalem anlık bir gafletle düşüp zeminde yuvarlanırken derin bir nefes aldım. *Seni görünce neden kanımın kaynadığını sanırım hissetmekle kalmıyorum artık. Sen de hissediyor musun bunu?*

Karmen düşen kalemi eğilip aldıktan hemen sonra avucuma bırakmıştı. Gözlerindeki o keskinlik sözlerinin bitmediğini ima ediyordu. "Barkın'ın sana bir hediyesi var, Salona gelir misin?" Kaşlarım hayretle kalkarken yorganı kenara çekiştirdim ve yere basıp Karmen'in arkasından odadan çıktım. Üzerimde hâlâ onun dün giydirdiği kazak vardı ve sıca-

Kitaplık Rafı

cık tutuyordu. Gece gördüğüm rüyaları hatırlamasamda onun da içinde olduğunu ve sebebinin burnuma doğrudan dolan ferahlatıcı kokusu olduğunu düşünüyordum.

Kapımı kapattıktan sonra önüme baktım, Karmen ağır bir adımla yana kaydı ve onun kaymasıyla benim mimiklerim aniden ne tepki vereceğini şaşırmış halde afalladı. Önce kaşlarım çatıldı sonra dudaklarım aralandı sonra bunu zihnim çığlık çığlığa sorguladı.

Hazan tam karşımda saçları dağılmış ağzı bantlanmış şekilde duvara yaslı oturuyordu, bilekleri duvardaki zincirli kelepçeyle kelepçelenmişti. Üstünde lacivert altlı üstlü bir takım vardı, içinde ise beyaz boğazlı kazağı görünüyordu. Gözleri doğrudan bana bakarken aynı zamanda Karmen'e çatık kaşlarla kısa bakışlar atıyordu.

Karmen boğazını temizlediğinde onun bana döndüğü gibi bende ona döndüm. "Sana lazım olacak aletler hemen solunda." Kafasıyla solu işaret ettiğinde havlu üzerine serili işkence aletlerini fark ettim. Ardından Hazan'ın sargı beziyle sarılmış eline baktım, gözleri kızarmıştı ve sargısı oldukça kalın sarılmıştı. "Ona her şeyi yapmakta serbestsin." Karmen elleri cebinde çıkışa doğru yürürken hızlı adımlarla onu durdurup kolunu tuttum ve kafamı *nereye gidiyorsun* dercesine salladım.

"İşlerim var Bella, ben gelene kadar sende ne yapacağına karar ver." Hazan'a son bir bakış atıp çıkışa doğru yürümeye devam etti. Arkasından derin bir nefes vererek baktım, dış kapı kapandıktan sonraysa Hazan'a doğru yürümeye başladım.

Gözleri yorgun bakıyordu, eli kelepçenin bileğini sabitlemesi yüzünden acıyor olmalıydı. Yatak odama gidip kapıyı açtıktan sonra sandalyemi ve kâğıt kalemimi alarak içeri geri döndüm. Tam ayak ucuna sandalyeyi bırakarak ona yaklaştım ardından ağzındaki bandı bir çırpıda canının yanmasını önemsemeden çıkardım. Ufak inleyişleri içeride yankılandı, bandı kenara atarak karşısına oturdum ve canım yansa da bacak bacak üstüne atarak kâğıdı dizime yasladım. Merakla beni izliyordu ama mimik bile oynatmıyordu, konuşmuyordu da.

"Neden yaptın?" yazdım sadece. İlk merak ettiğim şey buydu. Ona işkence etmeyecektim, ondan onun için çok daha zor olan bir şeyi isteyecektim, ondan bana bilmediğim şeyleri söylemesini isteyecektim.

Kitaplık Rafı

Çünkü beni asıl tatmin eden bu olacaktı. Eğer beni sinirlendirirse o zaman maskemi indirip acımasız yüzümü ortaya çıkararak Karmen gibi eldivenleri elime geçirip işkenceye başlayabilirdim. Ve eğer bana cevap vermezse o zaman tam da sinirlendiğim zaman olacaklar gibi işkenceyle o cevapları alacaktım.

"Olması gereken oldu, senin gerçekten vurulman gerekliydi vuruldun." Tek kaşımı kaldırarak ona baktım, derin bir nefes verdim. "Yapmak istediğim için yapmadım Yeval, canını acıttığım için özür dilerim. Sadece... Olması gerekliydi."

"Bana beni vurmanı gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyleyeceksin." Yazdım hırsla kâğıda, bir kısmı kalemin ucuyla yırtılmıştı. Hazan ise hâlâ aynı ifadeyle beni seyrediyordu, gözü bile seğirmiyordu. Canı yanıyorsa bile bunu büyük bir ustalıkla gizliyordu. "Tuğra'ydı. Tuğra'nın yalpalaması için seni vurduk, senin vurulduğun an panikleyerek hata yapacaktı. Yıllardır onu izliyoruz ama hep dört ayağının üzerine düşüyor." Sözlerini dikkatle dinlerken aynı zamanda yazmaya devam ediyordum. "Sizin onunla derdiniz ne?"

Hayatımda hiç görmediğim hiç duymadığım insanların bile onunla derdi vardı, buna şaşırmıyordum. O Tuğra Akkor'du. Herkesin hayatına bir kötülük tohumu ekmişti. "Sadece bizim değil Yeval, herkesin onunla bir derdi var. Çakır Alabora'nın, henüz bilmese de Kutay'ın hatta Selcen'in bile."

Bacağımı diğerinin üzerinden indirerek hızlı adımlarla yanına gittim ve dikkatle oturup ona baktım. Herkesi nasıl tanıyabiliyor ve yaşananları, benim bile bilmediklerimi bilebiliyordu?

"Neden bahsediyorsun? Açık konuş." Hazan'ın gözü defterden benimkilere çıktı. "Bilmiyorsun," dedi buna oldukça şaşırmış vaziyette. "Ben sanmıştım ki şimdiye dek sana söylemişler..." Kafasını arkasındaki duvara yasladığında sargılı elini sıktım. Acıyla inleyerek doğruldu ve öfkeyle bana baktı. Eğer biraz daha oyalanmaya kalkarsa eldivenleri elime geçirmeye başlayacaktım.

"Buraya benden hırsını al diye getirdiler sense intikam değil bilgi istiyorsun..." Dudakları yana kıvrıldı. Kestane rengi gözleri benimkilere alev alev bakıyordu. Hoşuna giden bir noktada olduğumu o an an-

Kitaplık Rafı

lamıştım. "Gerçekten tam bir şahsın değil mi?" Tırnak uçlarım tenime batmaya başlarken sabrımın tükenmeye başladığını hissettim. Bu kadın tam bir sinir bozucu küçük kız kardeşti. "Kutay'ın küçükken Tuğra'nın yakaladığı bir çocuk olduğunu biliyor muydun? Kutay'ın bir böbreğinin olmadığından haberin var mı Yeval?"

SİKTİR!

"Asıl soru, neden Kutay'ın böbreğini aldı? Ulaç Bey'le zaten ortaktı onunla ilgili olamaz." Gözlerimi kıstım, dudaklarım şaşkınlıkla açık kalmıştı. Kalem yine elimden düşer gibi olsa da sımsıkı tutmuştum. Aklımı kaçıracak gibi hissediyordum. Tuğra, nasıl olurdu da Kutay'ın böbreğini alırdı ve bizim bundan nasıl haberimiz olmazdı?

"Kutay henüz bunu bilmiyor, böbreğini alan adamın Tuğra olduğunu öğrense neler olur hiç düşündün mü? Ya da Çakır Alabora'nın sabrını doldurursa başınıza yağacak taşlardan haberiniz var mı?" Kafasını sağa sola sallayarak tekrar duvara yasladı. Kutay'ın öğrense bile gerçekten karşılık verebileceğini mi düşünüyordu? Aklını kaçırmış olmalıydı, ya da bizim hakkımızda o kadar da şey bilmiyordu.

"Onunla olayı ne?" yazdım kâğıda ve yüzüne doğru kaldırdım. Öğrendiğim şeyden sonra öfkeden ve şaşkınlıktan elim ayağım titriyordu, kontrol edemiyor bunu durduramıyordum. Daha da kötüsü bunu Barkın'ın ya da Karmen'in bilip bilmediğini merak ettim.

"Bunun cevabını mı öğrenmek istersin yoksa bir kardeşin daha olduğunu ve onun kim olduğunu mu öğrenmek istersin? Sana birini söyleyeceğim ama karşılığında beni rahat bırakacaksın."

Onu baştan aşağı süzdüm, yüzünü ve mimiklerini inceledim. Çektiği acıya rağmen dik duruşunu izledim. O işkenceyle konuşabilecek bir kadına benzemiyordu, bu yüzden ayağa kalkarak bileklerindeki kelepçeyi açtım ve onu serbest bıraktım. Bileklerini ovalama ihtiyacı duymadan daha dik bir şekilde oturdu. Vücudu spordan ötürü şekillenmiş görünüyordu. Bunu duruşundan anlayabiliyordum.

"Kardeşim olduğunu nereden biliyorsun?" Soruma güldü, yanına çömelerek kâğıda bu soruyu yazmıştım, ben yazarken aynı zamanda görüş mesafesinde olan kâğıdı okuduğu için cevabı ben kafamı kaldırmadan önce zaten vermişti. "Öz kardeşin değil zaten, Kutay Tolun olarak tanı-

Kitaplık Rafı

dığın o sersem çocuk bir Larden. Kutay Larden. Senin üvey ailenin çocuğu, Tuğra onu kaçırarak böbreğinin tekini aldıktan sonra ailesine ona karşılık seni şart koştu. Kutay, Ulaç beyin çocuğu olmayan abisine verilecekti sense onların çocuğu olacaktın. Önemli olan nokta bu da değil, önemli olan nokta Tuğra'nın bu kadar gözünü döndüren sebebi." Ellerini yere yaslayarak yavaşça ayaklandı, yüzümü kaldırarak ona baktım.

Duyduklarımı sindiremiyordum, Kutay'ın yaşadıklarını aklıma yerleştiremiyordum. Bunların hepsi bir kâbus yapbozunun parçası olmalıydı, öyle olmak zorundaydı. Ellerimi zar zor kaleme uzatıp, "Dolunay bunu biliyor mu?" yazdım. Yukarıdan yazımı okuduğu gibi dudak büzdü. "Bu konu hakkında bir bilgim yok. Dolunay Akkor bir kara kutu gibi." Üzerini düzelttikten hemen sonra çıkışa doğru yürümeye başladı. Topuklu sesini arkamda duyabiliyordum. Ellerimi şakaklarıma yerleştirip ovuşturmaya başladım. Sinirden ve şaşkınlıktan hâlâ tir tir titriyordum.

"Sık sık yüz yüze geleceğimizi biliyorum, ben sana düşman gözüyle bakmıyorum Yeval. Senin de bana öyle bakmanı istemem, sadece yapmam gerekeni yaparım." Sözlerini duymazdan gelerek gözlerimi yumdum. Dış kapı kapandı ve öğrenmek istediklerimin çoğu yine aklımın bir köşesinde kaldı. Bu aldığım bilgi birçoğuna bedel olsa da ağırlığı ölçülemezdi.

Birkaç kez ardı ardına nefes aldım, beni zorlamaması ve cevapları uzatmadan vermesi sözlerinin doğru olduğunu hissettiriyordu ama yine de o bir yabancıydı. Ona güvenemezdim. Birkaç dakika gözlerimi yummuş şekilde soğuk zeminde oturduktan sonra üşümeye başladım. Gözlerimi aralayarak kararmaya başlayan havayı seyrettim ve ardından ayaklanarak odama döndüm. Yatağın üstünde duran ojeyi aldım ve masaya geçip bilgisayarı açarak Barkın'ın kamerasına bağlanmaya çalıştım. Daha önce Kutay'ın bana ve Selcen'e öğrettiği bazı şeyler vardı, onların işimize bir gün yarayacağını hep söylerdi.

Buruk bir şekilde gülümsedim, onun bilip bilmediğini sormayı unutmuştum ama bilse böyle olacağını da düşünmüyordum. Buna inanır mıydı onu da bilemiyordum. Belki de benim gibi biriyle üvey kardeş olmak isterdi, aslında baktığınızda biz hiç üvey kardeş bile olamamıştık.

Kitaplık Rafı

Ben sadece Dolunay'la üvey kardeş olmuştum, kardeşliği sadece ondan öğrenmiştim. Belki de öz anlamda birden fazla kardeşim vardı, belki de biri erkekti ya da belki biri de benim gibiydi. Ellerimi ensemde birleştirerek bağlandığım görüntüye gözlerimi diktim. Barkm salonda oturuyordu, kucağında ise bir kız vardı. Hemen başlarında Ezher dikiliyordu. Küçük kız Barkın'a şarkı söylüyordu.

Elini yumruk yapmış mikrofon gibi kullanırken Barkm da ona gülümsüyordu.

O an Barkın'la ilk karşılaştığımız günü anımsadım. Ezher'in kızı Şule'nin ziyarete gelmek istediğini söylediğini hatırlıyordum. Bu Şule olmalıydı. "Üşütmüşsün," dedi Barkın kız şarkısını bitirir bitirmez. Sesi çok güzeldi ne fazla ince ne fazla kalındı. Detone olmuyor keyifle söylüyor söylerken de gülümsüyordu. "Evet havalar çok soğuk." Ellerini birbirine sürttü. Tahminimce sekiz on yaşları arasındaydı.

Barkın onun üşüyormuş gibi omuzlarını kaldırmasına ve ellerini birbirine sürtmesine gülümsedi. Hava gitgide karardığı için tek ışık oydu. Ondan gelen ışık önümü de aydınlatıyordu. Ellerimi ensemden indirerek masaya koydum ve ojeyi açarak dikkatlice tırnaklarıma sürmeye başladım.

Gözüm tırnaklarımda olsa da kulaklarım hâlâ onlardaydı. "Ee beni tanıştırmak istediğin güzel bir kız olduğunu söylemiştin telefonda, hani her şarkımı dinler benimle sesi olmasa da söylerdi?" Yüzük parmağıma sürdüğüm fırçayı kaldırdım, ardından yüzümü de ekrana çevirerek Barkın'a baktım. Derin bir iç çekti. Ezher ise boğazını yalandan temizleyerek araya girdi ve Barkın dudaklarım aralamadan Şule'ye, "Hadi kızım biz yavaştan gidelim," dedi. "Yemeğe kalmıyor musunuz?"

"Annem çok güzel lazanya yaptı Barkın abi, sen de gelsene bizimle." Barkın elini kaldırıp Şule'nin saçları arasında gezdirdi. "Belki başka zaman. Madem annen yemek hazırladı onu bekletmeyin." Şule Barkın'ın dizinden inerek, "Tamam o zaman, iyi geceler Barkın abi. Aldığın boyamalar için de çok teşekkür ederim." Barkm'ın yanağına öpücük kondurdu. Barkın, "Rica ederim," diyerek onun yanağına ufak bir öpücük kondurarak karşılık verince Ezher, Şule'ye elini uzattı. Şule babasının elini tutarak Barkın'a el salladı ve kapıya doğru yürümeye başladılar. İçerisi onların gidişiyle sessizleşmişti.

Kitaplık Rafı

Sürmeyi bitirdiğim ojenin kapağını kapatarak ellerimi serbest ama ojemi bozmayacak şekilde bıraktım. Barkın koltuğundan kalktı elini kravatına atarak çıkarıp kenara bıraktı. Ardından cebinden telefonunu çıkarıp birini aradı. Aradığı kişinin kim olduğu sorusu sorduğu soruyla cevaplanmış oldu.

"Hazan'ı Yeval'e götürdün mü?"

Karmen'in cevabını dinlerken aynı zamanda ceketini çıkarıyordu. Onu da kravatının yanına bıraktıktan sonra gri gömleğiyle karşımda kaldı. Sarı loş ışık salonu aydınlatıyordu. Açık bıraktığım kapıdan miyavlayarak gelen Latte'yi duyunca dikkatim dağıldı. Yüzümü aralık kalan kapıya çevirdim. Ev karanlık olduğu için ve ona hazırlanmış bir yer olduğu için Latte sık sık yanıma gelmiyordu. Barkın'ın evinde fazlasıyla ayrı vakit geçirdiğimiz için kendiyle ve oyuncaklarıyla vakit geçirmeye alışmış görünüyordu.

Dizime iki kez vurarak yanıma gelmesini işaret ettim. Hızlı adımlarla gelip kucağıma zıpladı. Sandalyeyle tekrar ekrana döndüm ve ellerimi yine dikkatle uzattım. Şimdi Latte'ye dokunamazdım yoksa ojemi anında bozardı, biliyordum. Çünkü bunu yapmayı çok seviyordu. "Ne zaman bitiyor işin?" diye sordu. Karmen ne dediyse oldukça kısa cevap vermiş olmalıydı. "Tamam ben bitiririm, Yeval'in yanına git." Telefonu kapattıktan hemen sonra gözü etrafta dolandı ardından tekrar kamera tarafına döndü ve gözünü ayırmadan telefonu cebine koyarak ayaklarının ucunu bu tarafa döndürdü. Ağır adımları bana doğru gelirken sırtımı geriye yasladım.

Dudakları yana doğru kıvrıldı. Derin bir iç çekip diğer elini de cebine yerleştirdi.

"Az kaldı Yeval. Evine döneceksin, belki yarın belki yarından da yakın." Dudakları geniş ve masumiyetle kıvrılırken derin bir nefes aldım. Eve dönecektim, az kalmıştı. Söylediği günden fazla sürse de bunun bir sebebi olduğunu düşünerek kendi sorumu kendim cevaplıyordum. Neden günlerin uzadığını ve neden bu halde olduğunu merak ediyordum.

Onu tek serseme çeviren şey ayrı olmamız olamazdı, başka bir şey olmuş olmalıydı. Ekrana bir süre uzun uzun baktı, ardından arkasını döndü ve gitmeye başladı. Dış kapı açılıp kapanana dek ekrandan gözü-

Kitaplık Rafı

mü ayırmadım. Sonunda ise bilgisayarı kapatmak için fareyi aşağı indirdim ve tam basmak üzereyken bir ses beni durdurdu. *Bir bildirim sesi.* Kapatma kısmından fareyi çektim ve bildirim gelen mesajlar bölümüne girdim. Bilgisayarın direkt olarak önüne düşen bir yazıydı gelen mesaj. Üzerine tıkladığımda açıldı ve Latte okuyamadığı halde kucağımdan cırlayarak fırladı. O kucağımdan atlar atlamaz yüzümü ondan ekrana çevirdim ve atışını ikiye katlayan kalbimi duymazdan gelerek sindirerek mesajı okumaya başladım.

"Benden kurtulabileceğini mi sanıyorsun Ariel?"

Ariel.

Deniz kızı, sesini feda eden küçük deniz kızı.

Biliyordu, burada olduğumu biliyordu. Siktir nasıl biliyordu? Hızlıca sandalyeden fırlayarak camdan dışarıyı kontrol ettim. Yolun en aşağısından gelen bir araba vardı ama onun Karmen olup olmadığını kestiremiyordum. Burayı öğrenemezdi değil mi? Burası kimsenin bulamadığı Karmen'in iniydi. Tuğra burayı bulamazdı değil mi?

Araba gitgide karların arasından yaklaşırken camın önünden çekildim, hızlı adımlarla dolabı açarak içinden bulduğum ilk montu üzerime geçirdim ve hiçbir ışık yakmadan hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledim. Bulduğum ilk botu ayaklarıma geçirdiğimde büyük gelmesi yüzünden neredeyse düşecektim ama neyse ki düşmedim. Evi sabah ufak bir gezinti yaptığımda öğrenmiştim. Arkada bir bahçe kapısı kapıdan sonra önüme çıkan o yolun ilerisinde ise tepeliğe doğru giden bir yol vardı. Kapıyı ardımdan çekerek önümü kapattım koşmaya başlarken, şimdiden nefes nefese kalmış sayılırdım. Arkamı sık sık kontrol ederek ağaçların arasına karıştım ve önce bir ağacın arkasında saklanmak istedim. Belki de gelen Tuğra değil Karmen'di. Eğer gelen Tuğra'ysa da evi çoktan boşalttığımı görecek kaçtığımı düşünecekti. O beni aramaya kalkana dek ortadan toz olurdum.

Eğer gelen Karmen'se de o zaman buradan bir an önce kaçmamız gerektiğini söylerdim. Yani, söyleyemezdim de yazabilirdim. Elimi ağacın çıkıntılı kabuğuna yasladım, parmaklarım şimdiden buz kesmişti. Derin nefesler almaya başladım ve yüzümün sadece yarısını çıkardım.

Kitaplık Rafı

Araç kapının önünde durdu ve plakayı görür görmez beklediğim kişi olmadığını anladım.

"YEVAL!" Aracından indikten hemen sonra elindeki telefonun ekran kilidini kapattı ve cebine attı. "BURADA OLDUĞUNU BİLİYORUM, HADİ AMA BEN SENİN BABAN SAYILIRIM. BENDEN KAÇAMAYACAĞINI BİLİYORSUN." Dudaklarımı bir an hırsla araladım, tek çıkanın buhar olduğunu gördüğümdeyse gözlerimi öfkeyle yumdum. Ardından beni zayıf düşürmeyecek kadar kısa sürede geri araladım. Ellerini kabanının içinde kalan pantolonunun cebine sokarak önünü açtı. Elimi ağaç kabuğundan geri çekerek adımlarımı olabildiğince sessiz atmaya başladım. *Geri geri ve ayağımın altındaki kar tanelerini bile hesaplayacak kadar yavaş şekilde.*

Tuğra hâlâ karşımda duruyordu, sırtını arabaya yaslayarak cebinden bir paket sigara çıkardı ve dudaklarının arasına yaslayarak kibritle tek hamlede yaktı. "Bir dahaki yaktığım kibrit boşa gitmeyecek," dedi sigarasını dudaklarından ayırırken. Geri geri adım atarak ağaçların çok daha gölgesinde saklandım ama sonra etrafın gitgide aydınlanmaya başlamasıyla panikleyerek olduğum yerde kalakaldım. Evin arkasından gelen birden fazla araç farları evin etrafını güneş kadar aydınlatmaya başlıyordu. Araçların sesi kulağıma uzaktan dolarken durmayı bırakıp zayıflığın zamanı olmadığını kendime hatırlattım.

Yüzümü arkaya dönerek koşmaya başlayacağım sırada araçların yaklaşma sesini bastıran başka bir ses tepeden duyulmaya başladı. Omzumun üzerinden arkama kısa bir bakış attım. Ay ışığı onun yenilgiyi kabullenemeyen yüzünü öylesine aydınlatıyordu ki bu beni keyiflendirdi. Yukarıdan karları neredeyse çığa dönüştürebilecek kadar yuvarlanmasına sebep olan hızda gelen motor siyahlar içinde hızla bana yaklaştı.

Işıklar gitgide yükselirken bende yukarı doğru koşmaya başladım. Öylesine hızlı koşuyordum ki ufak çığların devamı da benim bastığım yerden yuvarlanmaya başlamıştı. Karmen ona yaklaştığım mesafede durarak cebinden çıkardığı sis bombalarını etrafa fırlatmaya başladığında hızla arkasına atlayarak beline sarıldım. Son sis bombasını da yerden yuvarlayarak ayağını kardan motora kaldırdığında motorun sesi tüm araçlara burada olduğumuzu cesurca bağırırcasına ses çıkardı. Bir sürü

Kitaplık Rafı

arabanın fren sesi bu mesafeden bile duyuluyordu. Adamlar sisin arasından rastgele ateş açmaya başlamışlardı, karanlığın ve sisin kapladığı bu alanda uçuşan mermilerin namludan çıkışını görebiliyordum. Yüzümü arkamdan tekrar önüme çevirerek kollarımı Karmen'e daha sıkı sardığımda irkildi. Silah sesleri hem kulağımda hem de ıssız ormanda yankılanmaya başlamıştı.

"KESİN ATEŞİ!" Tuğra'nın bağırışı öylesine uzaktan geldi ki bir anda ışınlanmışız gibi hissettim. Şimdi sadece Motorun sesi duyuluyordu, Karmen öyle hızlı gidiyordu ki etraftaki her karanlık görüntü aynı gibi geliyordu gözüme.

Ara sıra arkayı kontrol ediyor ara sıra da yüzüme vuran rüzgârdan ötürü burnumu çekiyordum. Karmen motorun önünü kaldırdığında anlık bir gafletle saçlarım kara kadar değdi ve ellerim belini daha sıkı sardı. Ben onu sıktığımı düşünürken o tepki bile göstermemişti. Motorun önünü tekrar karların üzerine bıraktı ve bizi doğrultarak hızını asla azaltmadan sürmeye devam etti. Kaskı takılıydı, deri ceketi her zamanki gibi bedenini sarmıştı. Ona ilk yaslandığımda soğuk olan deri ceket şimdi benim sıcaklığımla ısınmıştı. Başta gideceğimiz yerin evimiz olduğunu sanmıştım. *Barkın'a ait olan ama biz olunca ev olan evimize.*

Fakat oraya gitmiyorduk, yol çok başka yerlere götürüyordu bizi. Karmen kapkaranlık yollardan on beş dakika kadar geçtikten sonra sonunda yavaşladı, kasklı yüzünü arkaya çevirip bir süre baktıktan sonra tekrar önüne döndü ve ileride küçük bir kulübeye doğru yönünü çevirdi.

Bir güvenlik kulübesi kadar küçük sayılırdı ama ondan biraz daha büyük görünüyordu.

Motor sonunda yukarı çıktıktan beş dakika sonra durduğunda kollarımı sımsıkı sardığım belinden ayırarak motordan indim. O da kaskını çıkardıktan hemen sonra kenara bırakarak yüzünü bana çevirdi. "Yaralandın mı? Bir şeyin var mı?" Elleri hemen önünde duran benim omuzlarımı kavradığında avuç içlerinin sıcaklığıyla ısındım.

Kafamı sağa sola sallayarak işaret parmağımı ona doğrulttum. Yaralanmadığını biliyordum ama yine de sormak istemiştim. Sanki ondan bir şeyi olmadığını duysam içim çok daha rahat edecekti.

Kitaplık Rafı

"Yok bir şeyim, sadece... Endişelendim." Yüzünü yana çevirip elini ensesine attı. Ben de yüzümü yere eğerek üstüme yapışan karları silkelemeye başladım. Böyle bir şey duymayı beklemediğim için nasıl bir tepki vermem gerektiğini kestirememiştim. "Barkın'la bağlantımız kesildi. Kulaklığı düşürdüm." Silkelemem bittikten sonra elimi telefon işareti yaptım ardından telefon kullanmadığı aklıma geldi ve hüsranla yüzüne baktım. "Bu geceyi geçirelim, sabaha ne yapacağımıza karar veririz. Olur mu?" Arkamda kalan kulübeyi işaret edince ona arkamı dönerek kulübeye doğru ilerledim. Kapısı tabii ki de kitliydi. Karmen motorundan indikten hemen sonra motoru kulübenin arkasına sakladı ardından arkamda bir anda belirerek kokusuyla etrafımı sardı. "Bir de ben deneyeyim." Elimi çekerek ona öne geçmesini avucumu açarak işaret ettim. Öne geçerek tüm gücüyle kapının koluna asıldı ve kapının kolunu çıkararak kapıyı araladı. Kollarımı birbirine dolayarak onu seyrettim. Elinde kalan kapı koluyla bana döndü ardından, "Geri takacağım," diyerek yerine geri takmaya çalıştı. Kaşlarımı kaldırarak bunu denemesini seyrettim. Bir denedi, iki denedi, üç denedi. Sonra ise, "Sikerim böyle işi," diyerek kapıyı da sallanır hale getirdi.

Bir an düşecek sanarak geri çekilmiştim ama neyse ki sadece sallanmıştı. "Tamam şöyle yapalım, içeriden diğer kulpla kapıyı kapatırım. Sabah öteki tarafı da kırarız." Bana eliyle içeri geçmemi işaret ederken bir yandan da omuz silkerek, "Başka çözümün var mı?" diye sormuştu. Sıkıntıyla nefes vererek ona olumsuz şekilde kafa salladım ve önündeki boşluktan titreyerek içeri girip yatağa benzeyen yere oturdum. Küçük kulübenin içinde ufak bir ısıtıcı ve koltuk vardı. Koltuk açılarak yatak haline getirilmişti. Bir bilgisayar birkaç tane de atıştırmalığın olduğu kulübenin içindeki soğukla ve bizim kapıyı açmamızla içeri dolan soğuk birleşmiş sanki içeriden çok hâlâ dışarıdaymışız gibi hissettirmişti. Karmen kapıyı arkada sallanarak kalan kulpla uğraşa uğraşa kapatırken omzundan destek aldı. İçeriden birkaç çivi tarzı şey karşı taraftan düşerken Karmen'in gözleri omzunun üzerinden bana döndü ve kapının ardından çekildi. Kapı kapanmıştı.

Üstümdekilere daha çok sarılarak yana kaydım, oturmadı. Ceketini çıkararak ayak ucumuzda duran ısıtıcıyı açtı ve ceketi giymemi istediği-

Kitaplık Rafı

ni kaş göz işaretiyle belli etti. Ona kendisini işaret ettim, incecik siyah bir bluzla duruyordu vc gece boyu böyle kalırsa zatürre olurdu. "Beni hiç mont ya da atkıyla gördün mü? Sen kaç kat giyinmişsin imkânım olsa ben bunu bile giymezdim." İşaret ve baş parmağıyla ince kumaşını tutup gösterdi. Ona gözlerimi devirerek ceketini üzerime aldım. Isıtıcı yavaş yavaş yanmaya başladı, Karmen atıştırmalıkları işaret ederek bana bakarken botlarımı çıkarıyordum. İstemediğimi ima ederek çıkardığım botları kenara bıraktım, gözleri ona ait olan koca botlara kaydı ve gülümsedi. Ben de yandan gülümsedim, ayaklarımı yatağa uzattım ve ince olan yorganı da üzerime çektim.

Yatak çok da geniş değildi ve işin kötüsü yastık yoktu, yastık olmayan yerde uyuyabileceğimi pek sanmıyordum ama uykusuzluk bedenime sinyal göndermiyor da değildi. "Yaranı zorladın mı?" Ayarladığı ısıtıcının önünden kalkıp ayaklanarak yanıma geldiğinde eli yorganı kavradı ve karnıma kadar aşağı çekti. Ceketini kenara ittirerek montun önünü açtım ve kazağı yukarı çektim. Kan çoktan karın bölgemi sarmıştı ama işin garibi bir acı hissetmiyordum. O kurşunun nasıl böyle bir etkiye sahip olduğunu gerçekten deli gibi merak etmeye başlamıştım.

"Çı..." Yanağında gamzesi çıkarken avuç içiyle gözünü ovuşturdu. "Sabaha kadar böyle kalması gerekecek. Acıyor mu?" Kafamı olumsuzca sallayarak sıcaklığını hissettirmeye başlayan minik ısıtıcıya baktım. Karmen elini elimin üzerine koyarak kazağı kapattı ardından özenle üstümü örterek kapının önüne doğru ilerledi. O dışarıyı gözetliyordu bense arkasından onu. Boyu bir doksana yakın gibiydi ama o kadar uzun da değildi, kalıbı kaslarından ötürü fazlaydı ama çok da kaba durmuyordu boynunda asılı bir ince zincir kolye vardı. Saç kesimi kısa ve kenarlardan keskindi, simsiyah saçları gece kadar güzeldi. Burnumu çekerek gözlerimi ondan aldım.

Bizi ayırdılar mı yoksa kayıp mı ettiler? Söylesene kim ayırdı bizi, kanlarımız mı yoksa kansızlar mı? Nerede bizi sevenler, toprak altında mı yoksa esir altında mı? Öğrensen inanmaz önüne mi bakarsın? Yoksa inanır ortalığı mı yakarsın?

Beni Yeval olarak koruyorsun ama başka türlü olsa yine canından öteye korur musun? Ben seni korurum, canımdan öteye korurum.

Kitaplık Rafı

Çünkü kanıta ihtiyacım yok, sen aradığın için bulamıyorsun ama ben seni aramadan buldum.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanarak bedenini bana döndürdü. Önce ellerimi kaldırır gibi oldum sonra bilmediği için ellerimi indirdim ve etrafıma bakındım. Masanın üstünde isim listesi olan kâğıt ve onun üstünde bir kalem vardı. Belindeki silahı çıkarıp karşımdaki masanın üstüne bırakarak sandalyeye oturdu ve kâğıt kalemi alıp tekerlekleri yanıma gelecek kadar döndürdü.

Kâğıdı elinden alıp dizime yasladım. Elleri sıcacıktı. Benimki ise yeni ısınmıştı. "Seni ailenden ayıranlar için bir planın var mı? Onlara ne yapacaksın?" Dirseğini yastığa yaslayarak bana doğru hafif eğildi. "Bunu bende merak ediyorum. Yıllar boyu ne düşündüysem hepsi onlara yetmez dedim, o yüzden ne yapacağımı bende bulduğumda öğreneceğim." Sertçe yutkundum. "Daha önce böyle düşünmüyordum aslında, Barkın bir gece yanıma gelip oturduğunda ağzından tek bir cümle dökülmüştü. Bana dedi ki, 'Öyle bir yangın çıkaracağım ki kimi içine çektiğim umurumda olmayacak. Görmeyecek tanımayacağım bile, yangını söndürmeye kalkanları birer birer yakacak yangını daha da yayacağım.' O gece kardeşinin öldüğünü bilmiyordum ama bir şey olduğundan emindim. Ona, 'Ya söndürürlerse,' diye sordum. 'Ya kimseyi yakamazsan,' dedim. Bana dedi ki, 'Öyleyse kendimi yakarım ama dua et ki bu olmasın, içimdeki yangını çıkarırsam birimiz sağ çıkamayız,' dedi ve yanımdan kalkıp alkol kadehiyle gitti. O gece anladım ki Barkın'ın her günü cehenneme dönmüştü, içi alevlerle sarılıydı. Ben yanmıyorum, üşümüyorum ben hiçbir şey hissedemiyorum."

Yüzümü ona dönmüş öyle dikkatli dinliyor mimiklerini öyle saniye saniye izliyordum ki bunun onu rahatsız edebileceğini düşünerek yüzümü indirdim ama bunu hissetmiş gibi refleksle indirdiğim gibi kaldırdı. "O hissetti çünkü onun atan kalbi vardı, benim kalbim uzun zamandır atmıyor O kötü bir adam değildi, *benim aksime* ama onu kötü yaptılar. Siyasette ve yer altında insanları vurabileceğin tek bir zayıf nokta vardır. Her aile, her soy ve her yönetici sadece bu noktayla çöktü. Herkesin hayatı bu noktayla değişti. Bu kelimenin değerini ikimizde bilmiyoruz ama onlar biliyor."

Kitaplık Rafı

Kâğıda aile yazarak ona çevirdim. "Evet, aile. Bir ev değil, bir anne ya da baba değil. Bir aile." Ellerini gözlerine uzatıp tekrar ovuşturdu, içerisi gitgide ısınmaya başlamıştı ve ondan duyduğum kelimeler gözlerimi ısıtıcının yaydığı sıcaklıktan daha çok yaktı. Dolu gözlerimi işaret parmaklarımla sildim, ardından kâğıtla kalemi ona uzatarak yatma pozisyonuna geçtim. "Uyuyacak mısın?" diye mırıldandı. Göz çevresindeki damarlar belli olurken hafif kızarıklığı ağlama duygusunu bastırdığını gösteriyordu. Sertçe yutkunarak yüzünü yere eğdi. Onu taklit ederek çenesini kaldırdım ve kafamı olumsuzca kaldırarak kâğıda, "Uyuyabileceğimi düşünmüyorum," yazdım. İşe yaramaz sol elimi yanağımın altına koyarken almadığı kâğıdı da hemen yanıma koyarak kalemle delmemeye çalışarak yazı yazıyordum. "Neden, hâlâ mı soğuk?"

"Hayır, yastık yok." Elimi çekip kolumu kafamın altına koydum ardından, "Yine de uyumaya çalışacağım," yazarak kalemi delikler açtığım kâğıdın üzerine bırakarak ona arkamı döndüm. Kayan ceketini yorganın içine elini uzatarak düzeltti ve ardından ayaklanarak tahminimce tekrar cam kenarına gitti. Gözümden akan yaşlar içimde yer açıyordu, sesimin çıkmadığına sevindiğim nadir anlardan biriydi.

Kuru dudaklarımı ıslatarak boş duvarı zihnimde siyah bir tuvale dönüştürdüm. Sadece beni mutlu edebilecek şeyler görmek istemiştim ama orada bile gözümün önüne tek gelen şah mat olmak üzere olan piyonun önüne geçen kaleydi. Bir kale piyonun önünde diğeri arkasındaydı. İki kale de piyonu sapasağlam koruyor, saldırıyı vezir yapıyordu. Şah mat olacağımız sırada ise tahtanın renkleri birden yer değiştirdi. Yenilen biz olurken bir anda onlar oldu. Kirpiklerimi hızlı hızlı kırpıştırarak siyah tuvali zihnimde yok ettim, şimdi boş duvarla bakışıyorduk. Hava tamamı ile kararsa da içeri ufacık giren ay ışığı aydınlık için yeterdi. Gözyaşlarımın ıslattığı yeri saçlarımla kapatarak biraz daha kıvrıldım. Isıtıcı içeriyi sıcacık yapsa da uyuyabileceğim kadar mayışamamıştım.

Tahminimce geçen bir saatlik sessizlikten sonra Karmen'in bot sesleri kulaklarıma doldu, gözlerimi yummuş uyumaya çalışıyordum ama bu ses tamamıyla uykuya yaklaşan ayaklarımı geri geri koşturdu. Yorganın ucunu açtı ve muhtemelen kıçının sadece yarısını yatağa sığdırarak ve yarısını dışarıda bırakarak eliyle kafamı kaldırdı. Şiş pazısını kafa-

Kitaplık Rafı

mın altına yaslayarak sırtımı göğsüne yasladığında alan açıldı ve yatağa tamamı ile sığdık.

Burnunu çekerek yüzünü kulağıma doğru eğdiğinde kokusu burnuma yoğun bir şekilde doldu, yumuşak kokusu içimde yüzünü eğmiş kızın çenesinden tutulmuş gibi hissettirmiş çenemi kaldırmamı sağlamıştı.

"İyi geceler Bella." Elini saçlarımla kapattığım gözyaşlarımın oraya atarak saçlarımı koluna doğru topladı ardından tekrar yüzünü kulağıma eğip, "Bu gece karar verdim ne yapacağıma, Barkm tahtayı yaktığında ve herkes cayır cayır yandığında o tahtayı kapatıp her yeri tozu dumana katan ben olacağım ve sen ne o ateşin içinde yanan bir piyon ne de kapandığında ortaya çıkan toz tanesi olacaksın. Sen her daim benim kanatlarım altında olacaksın küçük kardeşim."

KUTAY TOLUN

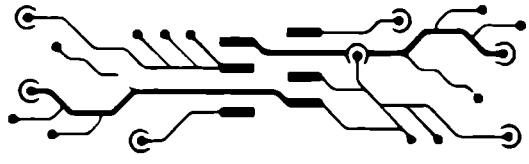

"Şimdi." Kulağımdaki kulaklıktan gelen talimatla belime sarılı ipi çıkarıp daire şeklinde sallayarak ucundaki kancayı yukarı doğru fırlattım. Çatıya yakın neredeyse sur denilebilecek duvarların arkasına takılan kanca belimdeki siyah tuluma bağlı ipteydi. İpi önce kontrol ettim ardından ayak tabanlarımı duvara yaslayarak tırmanmaya başladım. Eğer aşağı düşersem cesedimin imzası yere çakılırdı ama başka yol yoktu. Bizim dünyamızın kuralı buydu.

Ya kazanırdık ya da kaybederdik. Ortası yoktu.

Buraya gelmeden hemen önce Çakır Alabora'nın ev sahipliği yaptığı yemekteydim. Orada Çakır Alabora'nın bilgisayarına evin kameralarını bağladım ve dinlenebilir, izlenebilir hale getirdim. Yukarı tırmandığım anları saniye saniye göremese de beni yönlendirecek sıklıkta benimle konuşabiliyordu.

Duyduğuma göre üst katlarda bir karmaşa çıkmıştı ve karmaşanın asıl sebepleri Barkın'la Yeval'di. Çakır Alabora onların durdurulamaz bir silah olduklarını ve taarruza geçmeye hazırlandıklarını söylediğinden beri aklımdan tek geçen Yeval'i koruyabilmekti. Çünkü o benim üvey kardeşim, beraber büyüdüğü Dolunay ise öz ablamdı.

Kitaplık Rafı

Dolunay Akkor. Ömrü hayatı boyunca bir kere bile beni sevmeyen, Selcen'e beni hep kötüleyerek daha iyisini hak ettiğini söyleyen ve kanımın hiçbir zaman kaynayamadığı o kadın. Benim ablam olması hâlâ hazmedemediğim durumların başında geliyordu. Eğer aynı yatağa baş koyduğu kansız herifin ailesini öldürdüğünü bilse ne yapardı ölesiye merak ediyordum.

Duvarın üst mertebesine ulaşınca parmaklarımla tutunarak bedenimi yukarı çektim ve resmen balerin misali parmak uçlarımla ayakta kalarak az mesafe olan çatıya doğru atladım. Korumaların arka tarafta kalanlarını halletmiştim. Onlar artık ölü cesetlerden ibaretlerdi. Çatıya çok büyük olmayan bir gürültüyle atladıktan hemen sonra tek tek giriş kapısını elimle aramaya başladım. Çatıyı taradığımda solda kaldığını biliyordum, büyük kare bir kapı özenle dışı çatı görünümüyle gizlenmişti.

"Daha solda, iki adım daha ilerle." Dediğini yaparak iki adım atarak ilerledim ve daha solu taramaya başladım. *Bingo!*

Elimi attığım ilk boşluk elimle kavrayabileceğim bir kapıydı. Parmaklarımla kulpu sararak çatıyı açtım, aşağı inen merdivenler vardı. Kancayı göğsümdeki yerine takarak ellerimi çatıya yasladım ve merdivenle uğraşmadan boşluktan aşağı atladım. "Unutma, önce fotoğraf sonra da video istiyorum. Ayakkabısının altını çekmeyi sakın unutma, kaza anında çekilen taban izleriyle uyuşması için taramaya girecek."

"Oldu bil." Atladığım yerden burnuma dolan toz beni öksürük krizine soktuğunda kolumu ağzıma siper ettim.

İçerisi zifiri karanlıktı. Üzerimdeki yeleğin cebinden küçük feneri çıkararak etrafı aydınlattım. Hemen önümde kasa duruyordu, kasa dediğim de sürgülü dolap büyüklüğündeydi. Çift aşamalı güvenlik kodu ve parmak izi kilidi vardı ama ben parmak izini kıracak sistemi cihazıma zaten kurmuştum. Cihazdan açtığım programı kasanın şifre isteyen bölümüne tuttum ardından şifrenin yazıldığı tuşlara doğru indirdim.

Tuşların üzerinde kalan parmak izlerini fosforlu bir renkte aydınlatan program bana şifreyi gösterdi.

YPZKKK

Şifreyi girdiğim an kilit iki kez sola bir kez sağa döndü ve yavaş yavaş kapı aralandı. Aralanan kapının ardında içi raf tasarımı ışıklan-

Kitaplık Rafı

dırmayla aydınlanan tüm belge ve kanıtlar karşımda belirdi. Nefesimi birkaç saniye tuttum. O kadar çok belge vardı ki hepsinin ona ait olup olmadığını merak ettim. "Kanıtı al, oyalanma."

Çakır Alabora'nın sesini duymamla kendime gelirken gözlerim her rafta hızla tur attı. En üst köşede bir çift ayakkabıyı görmemle cihazın kamerasını açtım ve birkaç resim çekerek özellikle arkasındaki fosforu yakından hafızaya kaydettim. Ardından cebimden çıkardığım eldivenle ayakkabıyı kaldırıp altını da çekerek ayakkabıyı videoya almaya başladım. Videonun ayakkabı çekimi bittiğinde bu videoyu Tuğra'nın evinde çektiğimi kanıtlayabilmek için çatının penceresinden evin etrafını da gösterdim. Kamera kaydını sonlandırdığım an ayakkabıyı yerine bırakarak cihazı cebime yerleştirdim ardından evrakları kurcalamaya başladım.

Z – Kayıp Dosyası.

Ad: Zelal

Soy adı: Behiç

Anne adı: Yeşim

Baba Adı: Ilgaz

Cinsiyet: Kadın

Zelal Behiç, isimli hasta kardeşlerinin kaçırıldığı zaman diliminde bir başka mafya lideri tarafından kaçırıldığı ve babası Ilgaz Behiç gibi esir tutulduğu biliniyor. Zelal Behiç, Ilgaz Behiç ve diğer hiçbir aile fertlerinin Yeşim Behiç'in cenazesinde bulunmamalarının yanı sıra hiçbir yaşam belirtisi ve gerçek kimliklerini açığa çıkarmadıkları ve aradan geçen beş yıllık bir kayıp soy ağacı olduğundan tüm Behiç aile fertleri kanunen ölü sayılıyor.

Bir arka sayfaya geçerek görsellere baktım. Tek gözü siyah tek gözü buz mavisi saçları oldukça dökülmüş bir genç kız gördüm. Kaşları siyah ve çatıktı, kameraya oldukça ters bakıyordu. Yüz hatları oldukça tanıdık gelse de tam olarak çıkaramadığım için ve vaktim kısıtlı olduğu için oyalanmadan dosyayı yerine koydum ve altındaki dosyayı alıp açtım.

K – Kayıp Dosyası.

Ad: Ayaz

Soy ad: ----

Kitaplık Rafı

Anne adı: ---

Baba adı: ---

Cinsiyet: Erkek.

Halef operasyonunu yürüten emniyet müdürü tarafından henüz reşit olmayan Ayaz --- bir organ mafya liderinin elinden kurtarılmış, aynı emniyet müdürü tarafından evlat edinme işlemleri tamamlanarak güvenli bir koruyucu ailede yaşamını sürdürmüştür.

Ayaz ---- 2015 yılında kullandığı dissosiyatif bir halüsinojen ilacının yan etkileri olarak ayrılmak zorunda kaldığı ailesini halüsinasyon aracılığıyla görmeye devam ettiği ve o ilacın etkisine rağmen tek göremediği kişinin aynı organ mafyasının kaçırdığı ve başka bir yere götürdüğü kız kardeşi olduğu biliniyor. Takip edilmesi zorunlu olan Ayaz ---- isimli hasta emniyet müdürünün bu süreci takip etmesi ve zamanla bağımlılığını kaybederek normale dönmesiyle göz altından kurtulmuş ve akıl sağlığındaki tüm problemler zaman içinde çözülmüştür. Akıl sağlığının dengesini tek koruyan şeyin ise tedavi sürecinde oynadığı küçük zarlar olduğu biliniyor

"Siktir!" Sayfaları çevirdiğimde karşıma çıkan o buz mavisi gözler az önce gördüğüm kızla neredeyse aynıydı. Tek gözü siyah tek gözü buz mavisi olan kızla benziyorlardı ama yüz hatları da bir o kadar alakasızdı. Dosyayı kapatır kapatmaz kulağımda bir cızırtı oluştu. "Hâlâ içeride misin sen?"

"Çıkıyorum." Çakır Alabora'nın sesi oldukça huzursuz gelmeye başladığı için dosyayı acele etmemeye özen göstererek yerine koydum ve merakıma yenik düşerek sadece üç dosyanın olduğu raftan sonuncu dosyayı da alarak araladım.

Y – Kayıp Dosyası.

Ad: Yazgı

Soy ad: ----

Anne adı: ---

Baba adı: ---

Cinsiyet: Kadın.

Yazgı --- sekiz yaşında Larden ailesi tarafından evlat edinilmiş, ismi kendisinin isteği üzerine Yeval ismi ile değiştirilmiştir Larden ailesinin

Kitaplık Rafı

ikinci çocuğu olan Yeval Larden evlat edinildiği yıl psikiyatri servisinde bir süre tedavi görmüş Ayaz --- kişisiyle aynı ilacı kullanmıştır Gördüğü halüsinasyonlar ve yaşadıkları travmatik sebepler olduğundan duyu organlarından birini kullanamamaya ve zihinsel sağlığını koruma amacıyla yeni iki tane ilaca başlamıştır. Bu ilaçlar, antipsikotik ilaçlardır.

"HAS..." Dudaklarımı birbirine bastırarak dosyayı alelacele kapattım ve ardından kilidi tekrar etkin hale getirerek koşar adımlarla çatının merdivenlerine doğru adımladım. Elim ayağım öyle delicesine titriyordu ki nefes bile alamıyor gibi hissediyordum. Ne tutup yukarı tırmandığım demirleri ne burnumdan ciğerime dolan nefesi ne de duyduğum şeyleri algılayamıyordum. "Çık artık şu yerden ahmak herif!" Kulağımdaki uğultuyu duymazdan gelerek çatının kapısını açtım ve kolumla alnımdaki terleri silip titreyen vücudumu zorlukla yukarı çektim.

Siktir. Siktir Siktir. Yeval'in gerçek ismi Yeval bile değil.

"Mahvetmişsiniz..." diye fısıldadım kendi kendime. "Hepimizin hayatını mahvetmişsiniz..." Göğsümdeki ipi tekrar duvara sabitleyerek ince duvarın üstüne atladım. Soğuğu ilk defa hiçbir varlığıyla hissetmediğimi fark ettim.

Zelal Behiç ve sadece Ayaz.

O ikisi her kimse, ikisini de bulmam gerekliydi. Hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını öğrenmem gerekiyordu. Eğer onları bulabilirsem belki de düğüm olmuş ipi çözebilirdim, belki de tahtanın yarısına öyle bir rüzgâr savururdum ki taşlar yere yığılırdı. Tek sorun tahtanın milim bile kıpırdamayacak olmasıydı.

Sertçe yutkunup ipten tutuna tutuna girdiğim yerden inmeye başladım. Ayak tabanlarım soğuk duvara yaslıydı ama hiçbir şey hissetmiyordum. Ne atan karı ne uzaktan gelen araç seslerini ne de başka bir şeyi. Gözümün önünde sadece yazılar ve resimler vardı, zihnim isimlerin üstünü çizdiğim kırmızı kalemden başka bir şey görmüyordu.

Sonunda yere yaklaştığımda ayaklarımı duvardan kar tabakasının üzerine indirdim ve kancayı çıkarıp aşağı doğru çektim. Tekrar göğsüme takarken kulağımdan gelen talimatları algılamaya çalışıyor ve arkamı dönüyordum ki kafamın yerde olması sebebiyle bir gölgenin tam karşımda dikildiğini gördüm.

Kitaplık Rafı

Uzun saçlı, elinde bana doğrultulmuş bir silah taşıyan seksi ve sert eski sevgilim. Onu her daim sevmeme rağmen aptal rolüyle kendimi gözünde ezik duruma düşürdüğüm, onun bana olan sadece heves duygusunu bile hayatımın en güzel şeyi kabul ettiğim eski sevgilim. Biri seni sevmediğinde ve sen onu tutmaya çalıştığında tüm gücünü onun için harcar güçsüz kalırsın ve o kadar eğilirsin ki düşmesine izin vermemek için bir süre sonra kamburlaşırsın. Onu bıraktığında ise düşer sonra tekrar ayağa kalkarsın ve sen artık eski sen olmazsın.

"Sevgilim," diyerek kafamı yerden kaldırdım dudaklarıma çarpık bir gülümseme yerleştirirken. "Sakın bana karşındakinin Selcen Alakurt olduğunu söyleme," dedi Çakır Alabora.

"Eski. Eski sevgilin. Hani en son ortadan korkak bir tavukmuş gibi tüymeden önce gördüğün eski sevgilin." Silahı sıkı sıkı kavrayarak yüzünü yana eğdi ve dudağını yaladı. "Kaslarını mı şişirdin sen?" Sorusuna güldüm. Çakır Alabora büyük bir sıkıntıyla üfledi. "Selcen Alakurt'un Karmen'in radarında olduğunu biliyorsundur umarım. İzleniyorsun." Göz ucuyla etrafı süzdüm. Binalar, bina camlarının gölgeleri ve ağaç arkalarına kadar keskin gözüm etrafı taradı.

Maalesef ki Karmen karanlıkta saklanan bir gölge olduğundan onu görebilmek için bir çift göz yetmezdi. "Olabilir, böyle daha seksi görünmüyor muyum?" diyerek ellerimi cebime yerleştirdim. "Kes zırvalamayı Kutay, ne işin vardı kasada?"

"Neden buradasın Selcen?" diye mırıldanarak ona bir adım attım. "Senin neden yıllardır korkak bir herifmiş gibi numara yaptığını ve neyin peşinde olduğunu öğrenmek için. Ne yani aptal mı sandın beni?"

"Gerçekten aptal mı sandın onu?" Çakır Alabora'nın kulağımdaki sesi sinirimi bozmaya başlıyordu. "Sen kes sesini," diye mırıldandım. "Kulağındakini bana ver." Selcen'in adımları bana yaklaşırken bir adım geriledim. "Geri bas Selcen seninle dövüşmek istemiyorum." Ellerimi cebimden çıkararak elindeki silahı düşürmesi için karşı bir hamle yaptım. Üzerime doğru attığı adımlar öyle hızlıydı ki beklenmedik anda elini kulağıma uzattığı için eğilmek zorunda kalmıştım.

"Benimle dövüşemezsin canım, sen dövüş için eğitim alırken ben dövüşmenin eğitimini veriyordum." Düşen silaha ters bir bakış atarak

Kitaplık Rafı

ani hızla arkama geçişiyle kolunu boynuma doladı. Dirseğimi karın hizasına denk getirmeye çalıştım ama diğer avucunu dirseğime sararak bu hamlemi engelledi. "Şşş, uslu bir çocuk ol ve kulaklığı bana ver." Boynumu sıkmaya başladığı için boynumdan yukarı yayılmaya başlayan sıcaklıkla nefes sığlığı gücümü düşürmeye başladı. "Bu savaşın kazananını merak ediyorum." Çakır Alabora'nın keyifli sesi beynime bir kan gibi fışkırınca kafamı Selcen'in beklemediği bir hızla çenesine vurdum. Kolu boynumda gevşerken elinden kurtulup tekmeyle onu kara düşürdüm.

Elim sıktığı ve acımaya başlayan boğazıma gitti, gerçekten gücü benimle neredeyse aynıydı. Vücut kasları milli bir sporcu kadar güçlü ve dayanıklıydı. "Pekâlâ, eski günleri özlemediğimi söylesem yalan olur." Avuçlarını kara yaslayarak ayağa kalktığında nefesimi düzene sokmayı başararak ona ters bir şekilde baktım. Yemekte dans ederken bana sorduğu sorulardan kaçtığım için peşime takılacağını tahmin etmeliydim ama kabul edemediğim şey gerçekten fazla sinsice takip edebilmesiydi.

Arkamı milyon kez kontrol etmiş tüm yolların kameralarını Çakır Alabora'nın bilgisayarında aktif hale getirmiştim ama ya görünmeden beni izleyebilmiş ya da Çakır Alabora bana bunu söylememişti. "Tamam bırakın dövüşmeyi, Alakurt'u al ve eve gel."

"Emin misin?" diyerek çatık kaşlarla sordum. Selcen üzerini silkelerken bir yandan da beni izliyordu. "Evet, kızı bana getir," diyerek kulaklığın aktifliğini kapattı. Verdiğim derin bir nefes geniş bulut misali bir dumanla havaya karışırken çıkan huzursuz mırıltım Selcen'in elini beline koyup bana dönmesine sebep olmuştu. "Gidiyoruz."

"Nereye?" Kollarımı birbirine bağlayarak "Düş önüme," diye mırıldanıp cebimden anahtarımı çıkardım. "Nereye dedim?" Arka sokaktaki arabama gelene kadar ne ben sorusuna cevap verdim ne de o üsteledi. Sadece yanımda sessizce yürüdü. Sokağın arkasına vardığımızda ise arabamı ve ona yaslı bir beden gördük.

Benden daha uzun, daha geniş kalıplı ve daha fazla gölge olan bir adam. Deri ceketli, yüzünü kapatan bir siyah şapkayla simsiyah giyimi dikkat çeken işkence uzmanı.

Karmen.

Kitaplık Rafı

Selcen'in adımlarıyla benimkiler aynı anda durduğunda yüzü yerden hafif sola doğru kaydı. Selcen'in bakışları önce bana sonra ona dönerken ben yürümeye devam ettim ve tam karşısında durdum. Selcen'in adımları beni takip etti ve Karmen'in solunda durdu. "Çakır Alabora'ya benden bir mesaj ilet."

"Ne mesajı?" diye sordum, yüzünü yer hizasından kaldırmış olsa da şapkası dudaklarına kadar olan hatlarını kapatıyordu. Sadece kalın şekilli dudakları ve çiğnediği sakızdan ötürü oynayan keskin çenesini görebiliyor temiz nanemsi kokusunu duyabiliyordum. Selcen gözlerini Karmen'in üzerine dikmiş onu incelerken garip bir rahatsızlık duydum.

"Tahtaya iki taş daha ekleyecek." "Hangi iki taş?" diye sorduğumda bedenini arabamdan çekerek doğruldu ve boyu biraz daha uzadı. Eli cebindeydi. "O biliyor." Selcen'in önünden geçerek karanlığa doğru adım atmaya başladığında arkasından onu izledim. Selcen'de hareketlenme olduğunu göz ucuyla görebiliyordum.

"Hey!" Karmen'in adımları durdu. Selcen çantasından zarlar çıkararak ona doğru yuvarladı. "Beni o kadar izlemene rağmen hâlâ pisliğini ortalıkta bırakmaya devam ediyorsun. Bir centilmene bu hiç yakışmıyor." Kurduğu cümleye karşın kaşlarımı çattım. Karmen yüzünü omzunun üzerinden yana doğru çevirdi, çukurlu yanağı aydınlansa da yüzü hâlâ açıkta değildi. Zarlara baktı, eğildi ve zarları avucuna alarak doğrulup yoluna devam etti.

"Neden bahsediyorsun?" Selcen sarı saçlarını omzunun arkasına atarken yolcu koltuğuna doğru topuklularla tok bir ses çıkaracak şekilde yürüdü. Binene dek aynı benim buraya gelene kadar onu beklettiğim gibi bekletmişti.

"Karmen'in ortalıkta bıraktığı tüm cesetleri kim ortadan kaldırıyor sanıyorsun? Çakır Alabora sana bunu söylemedi mi? Eğer cesetler ortada kalsa sence polisler şimdiye fişimizi çekmez miydi hacker çocuk?" Yolcu koltuğunun kapısını kapatırken bende şoför koltuğunun kapısını kapattım ve anahtarı kontağa takıp çevirdim. "Neden sen temizliyorsun?" Arabanın motor sesi sokakta duyulurken ellerim direksiyonu sıkı sıkı kavradı, az önce Selcen'in bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Bede-

Kitaplık Rafı

nimi nedensiz saçma bir duygu kapladı, sertçe yutkunup dikkatimi yola vermeye çalıştım.

"Çünkü eğer ben yapmazsam babam yapacak."

"İşi bu," diyerek omuz silktim.

"Bu yüzden kadınlar daha iyi bir liderdir, ince düşünme yetiniz yok. Eğer babam arkalarını temizlerse açıklarını da bulur, arkada kalan ipuçlarını da birleştirir. Hem sizin götünüzü kolluyor hem de tahtadaki tüm taşlara hâkim olmaya çalışıyorum," diyerek çantasından çıkardığı aynayı açtı ve diğer eliyle rujunu çıkarıp dudaklarına sürmeye başladı.

Onun bu hareketi ne kadar dikkatimi dağıtsa da sesimi çıkarmadım ve yoldan dikkatimi ayırmamak için büyük bir direnç gösterdim. "Alacakaranlık'a Karmen'in saldıracağından haberin var mıydı? Yeval'in kaçırılacağı gece." Aynayı kapatıp dudaklarını birbirine sürterken kısa süreliğine ona döndüm. Ensemden aşağı terler akmaya başlamıştı.

"Nereden olabilirdi?"

"Alacakaranlık'ın sahibi olduğun için. Bunu da bilmediğimi sandığına eminim." Sırıtarak bana döndüğünde yüzümü yola döndürdüm ve Çakır Alabora'nın evinin hizasında sürmeye devam ederek arkayı kontrol ettim. *Sarışınlar aptaldır diyen hangi geri zekâlıydı?*

"Senin sahibi olduğun mekânda Yeval'in kaçırılması da ayrı bir konu tabii."

"Bununla hiçbir alakam yok Selcen." Çenemi öyle sıkı sıkıyordum ki dişlerim gıcırdamıştı. "Biliyorum," diye mırıldanarak ön cama yüzünü çevirdi ve dirseğini koltuk başlığına doğru yaslayarak sarkıttı. "Yeval'e gerçekten değer verdiğini ve birçok kez arkasını kolladığından haberdarım." En azından bir şeyi gerçekten eksiksiz ve doğru biliyordu. "Çakır Alabora ha? Gidelim bakalım." Dirseğini indirip kollarını birbiriyle kavuşturduktan hemen sonra uzaktan görünen evin kapısı şimdiden açılmaya başladı. Korumalar kapının kenarında sıra olurken arkayı son bir kez daha kontrol ettim. Karmen tarafından takip edilmediğimizi düşünüyordum ki nereye gittiğimizi bildiği için takip etmeye ihtiyacı yoktu.

Asıl soru *bunu nereden bildiğiydi.* Başıma ağrılar çivi gibi teker teker saplanırken gözümün önüne gelen görseller ve zihnimde dönen yazılar

Kitaplık Rafı

yine beni gerçek hayattan bir süre soyutladı. Bunları Çakır Alabora'yla konuşmalı mıydım yoksa bilip de hiçbir bok söylemediği için onun gibi davranarak kendi başıma mı yola devam etmeliydim?

Dudaklarımı ısırarak aracın hızını arttırdım. "Neye karar veremedin?"

"Ne?" Açık kapıdan içeri girerken hızımı düşürerek bir elimi direksiyondan bacağıma doğru düşürdüm. "Kararsız kaldığında hep bu hareketi yapıyorsun, yine ne konuda kararsız kaldın?" Aracı kapının tam önünde durdurarak anahtarı çıkardığımda evin kapısı aralandı ve Çakır Alabora kapının eşiğinde bize bakarak gülümsedi.

"Kimin hayatını mahvedip kiminkini kurtaracağım konusunda kararsız kaldım Selcen." Selcen'in dudakları aralandı ama sözcükler oradan çıkmadı. Kapıyı açtım ve arabadan çıkarak onun tarafına doğru soğukkanlılıkla yürüdüm, kapısını açtım ve inmesini bekledim. Araçtan indi ve bizi kapıda bekleyen Çakır Alabora'nın önünde durarak, "Karmen'in size iletmemizi istediği bir mesaj var," diyerek konuya girdi.

Kapıyı kilitleyerek arkasından ilerledim ve Çakır Alabora'nın açtığı boşluktan içeri girerek sıcaklığın tenime hücum etmesinden büyük bir zevk duyarak yeleğimi çıkardım. Selcen de elbisenin üstüne giydiği paltosunu çıkararak elini uzatan Çakır Alabora'ya verdi ve salondaki koltuklara hemen yanıma oturup bacak bacak üstüne attı. Bej rengi salon takımının tam ortasındaki cam sehpanın üstünde bir satranç tahtası ve tahtanın üzerinde hamleler yapılmış taşlar vardı. Oyunun dışında bekleyen yedi taş vardı.

Çakır Alabora Selcen'in paltosunu askıya astıktan sonra gelip tam karşımıza oturdu. "Evet dinliyorum mesajımı." Selcen'in bakışları bana kaydığında boğazımı temizleyerek, "Tahtada eksik olan iki taşı oyuna sokmanın zamanı gelmiş," diyerek onun tahtaya uzanışını ve bir at bir de fili tahtanın üzerine ekleyişini seyrettim. "Eğer oyununuz bittiyse, artık buraya gelme sebebime dönebilir miyiz?"

Selcen gözlerini tahtadan çekip Çakır Alabora'nın gözlerine kenetledi. "Kutay'ın orada ne aradığını merak ediyorsun öyle değil mi?" Selcen'in gözleri bana kayarken benimkiler de göz ucuyla ona kaydı. Kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Amacınızı merak ediyorum, hangi taşları devireceğinizi."

Kitaplık Rafı

"Hepsini devireceğim." Çakır Alabora'nın sesi keskindi. "Ya önce siz devrilirseniz?" diye sordu Selcen bu keskinliğe karşın.

"Piyonlar var, her piyon sona kadar ilerleyecek ve kendini başka taşlara dönüştürecek. Senin ne olacağını söylememi ister misin?" Öne doğru eğilerek elini file koydu. "Siz ikiniz, piyondan file dönüşeceksiniz. Her köşeye kaçan karşısında sizi bulacak." Ardından ellerini atlara koydu. "Şimdi bu taşların yerinde olanlar piyona dönüşecek. Siz büyüyeceksiniz. Yeval, Barkın ve Karmen'in her zaman önünde ve arkasında olacaksınız."

"Neden?" diyerek girdim araya. İçlerinden sadece biriyle bağlantım varken neden diğer iki adam için de savaşmamı bekliyordu?

"Çünkü sizi hayatta tutan onlar olacak. Unutmayın ki her taş birbirine bağlıdır, biri devrilirse diğeri peşinden gider. Her taş diğerinden bir parça götürür. Bu oyunun tekrarı geri hamlesi yok, attığınız her adıma dikkat etmek zorundasınız." Elini taşlardan çekip arkasına yaslandıktan sonra bana kafa işareti yaparak, "Selcen'e neden orada olduğunu anlat."

Selcen ve Çakır Alabora dikkatini bana yönlendirse de benim dikkatim hâlâ tahtadaki taştaydı. Hangisi kimdi ve kim neye dönüşecekti aklımda düşünmekten ve öğrendiklerimi tahtaya geçirmeye çalışmaktan öyle bulanmıştım ki nefes sıklığımın düştüğünü ancak bedenim tepki verdiğinde anladım. Gözlerimi tahtadan çektim ve Çakır Alabora'nın gözünün içine bakarak, "Larden ailesini öldüren kazaya sebep olan adamın Tuğra olduğunu kanıtlayabilmek için oradaydım." Sözlerini kullanarak ona döndüm.

"Ne? Nasıl yani? O zaman..." "Evet her şeyin başı nasıl Tuğra Akkor'sa devamı da ondan ibaret." Selcen bana kafasını olumsuz bir şekilde salladı, sözlerime inanmakta güçlük çekiyordu. "Tamam Tuğra bunu yapabilecek bir psikopat ama onlar Dolunay'ın ailesiydi. Eşinin ailesiydi ve Yeval... Siktir. Yeval'i susturan asıl olay buydu zaten..." Avucunu alnına vurarak sırtını koltuğa yasladı. "Dolunay bunu öğrendiğinde onu öldürecek."

Çakır Alabora yandan gülümsedi. Onu ters bakışlarla izleyerek kollarımı birbirine kavuşturdum. "Şimdi... Senin bize söylemek istediğin bir şey var mı?" Çakır Alabora bacak bacak üzerine atarak ellerini üs-

Kitaplık Rafı

tünde kavuşturdu. Selcen gözlerini kıstığında ben de ona eşlik ettim. "Tabii ki boşu boşuna bana bilgi vermeyecektin."

"Hım hım." Selcen, Çakır Alabora'ya birkaç kez bakıp gözlerini etrafa çevirdi. Nefesimi tuttum çünkü onu bu halde çok nadir görürdüm. Ya korktuğu ya da korkması gereken bir durum olduğunda verdiği sayılı tepkilerden biriydi bu. Söyleyeceği şeyin ne hakkında olduğunu bilmiyordum bile, sadece göğüs kafesim ona önden haber gitmiş gibi sıkıştırmaya başladı.

"Babam mahzeninde kimliği belirsiz birini tutuyor, nedenini bilmiyorum henüz öğrenemedim. Ulaç Bey..." Göz ucuyla bana baktı ve derin bir nefes verdi. "Ulaç Bey ve Tuğra hepsi bu işte ortaklar. Barkın'ı ve Karmen'i aynı anda yok etmek için bir plan üzerinde çalışıyorlar."
"Ya Yeval?"

"Ya Yeval?" Çakır Alabora ile aynı anda sorduğumuz soru Selcen'i gülümsetti. "Yeval'i bu işin dışında tutuyorlar nedenini bilmiyorum. Tek bildiğim Tuğra'nın her fırsatta Yeval'in önüne birkaç parça kâğıt koyması."
"Amacı ne?" diye sordum araya girerek. "İmzasını almak," diyerek beni yanıtladı Çakır Alabora'da. Son günlerde onda kalmaya başlasam da hâlâ alt- üst ilişkisine benzer bir ilişkiye sahiptik.

Bu her ne kadar beni huzursuz etse de Yeval gibi alışkın olduğum şeylerden biriydi sessizlik. Onunla bu konuda tek farkımız benim içimde biriken bir çığlığımın olmamasıydı. Onunsa çığlığına saklanan öldürücü acıları vardı. Yaşadığı her şeyi kabataslak bilmeme rağmen irkildim ve bedenimden geçen titremeyle dikkatleri üzerime çektim.

"Ne imzası?" Selcen benden önce sorusunu dile getirdiğinde merakım artmaya başladığı için ben de dudaklarımı aralamış vaziyette kalakalmıştım. Aralık dudaklarımı kapatarak bir elimi enseme attım ve ovuşturmaya başladım. "Bu kısımlar sizin anlayabileceğiniz yerler değil, henüz."

"Basit bir imzayı neden şimdiye dek alamadı?" Selcen bana hak verir şekilde kaşlarını kaldırdığında Çakır Alabora sıkıntıyla nefes verdi. "Çünkü Yeval ile arasında kıramayacağı kadar sert bir duvar var."
"Dolunay." "Dolunay." Selcen ve beni onayladı. "Dolunay'ı siyahlardan

Kitaplık Rafı

sanabilirsiniz ama o da bizim gibi beyaz. Onu taş eksikliklerinden ötürü siyahlara ödünç vermişiz gibi düşünün."

Bu zaten ikimizin de bildiği bir şeydi, buna şaşırmazdım. Şimdiye dek Yeval'e anne olan bir kadındı Dolunay, dışarıdan ne kadar yargılansa da Tuğra yüzünden acımasız gibi görünse de onun şimdiyi değil sonrayı düşünen bir kadın olduğunu bildiğim için ben öyle düşünmüyordum. Dolunay Yeval neredeyse oradaydı. Yeval bunun farkında olmasa da ikisinin arasındaki bağ fazlasıyla kuvvetliydi ve bunu sadece Dolunay belli ediyordu. Gözü hep Yeval'deydi, önceliği hep Yeval'di.

Benim için bunu yapacak birisi olmadığı için bu görüntüleri gördükçe canım yanıyordu ama bir yandan da üvey kardeşim için buna seviniyordum. "Bu gecelik bu kadar bilgi alışverişi yeterliyse Kutay misafirimizi yolcu et, senden istediğimi de masanın üzerine bırak." Onunla aynı anda ayağa kalktık, elini Selcen'e uzattı. "İyi akşamlar Selcen Alakurt."

"İyi akşamlar Çakır Alabora, son bir soru soracağım. Bundan sonra ne olacak?" Çakır Alabora ellerini cebine yerleştirdi. "Bundan sonra neler olacağını bende merak ediyorum, yaşayıp göreceğiz. Beni kader gibi düşün, yolların hepsini biliyorum ama hangi yolu seçeceklerini ve seçtiklerinde işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Sadece sürecin ilerleyişini görebiliyorum."

Selcen gözlerini kısmış dikkatle onu dinliyordu. Onlara doğru bir adım yaklaşarak kafamı yerden kaldırdım. "Peki ya son, sonumuz ne olacak?"

"Sonumuz belli," diyerek gülümsedi. Cevap vermedi ve önden yürüyerek koridora döndü, gözden kaybolarak Selcen ile bizi baş başa bıraktı. "Seni eve bırakayım," dedim kapıya doğru yürürken. "Seni bu plana nasıl dahil etti, koruyacağını söyleyerek mi?" diye mırıldandı ve yüzünü yüzümden yere eğdi. Kapının eşiğine yürüyene dek sessiz kaldım.

Aslında o güzel yüzünü kaldırana dek.

Sonunda kaldırdığında dudaklarımı aralayacak gücü kendimde bulabilmiştim. *Keşke söyleyebilseydim sana, ailemi öldürmüşler kasten yapmışlar her şeyi bile bile susmuşlar ve öldürmeye devam ediyorlar diyebilseydim. Keşke göğsüne gerçekten yatıp sevgini hissedebilseydim.*

Kitaplık Rafı

"Evet," diyerek kestirip attım. Kapıyı önden açtığımda Çakır Alabora'nın diğer adamlarının Selcen'in arabasını getirdiğini görmüştüm. Yüksek model Jeep hemen önümüzde duruyordu. "Sanırım geceyi burada bitiriyoruz," diyerek gülümsedi. "Dans için teşekkür ederim." Ben de gülümsedim. "Senin içinde olduğun her şeye varım ben."

"Olma, Kutay. Artık olma." O an kalbime attığı aşk okları zehirli sarmaşıklarla sarıldı zannettim. Sanki kalbimin orta yerinde bir zehirli sarmaşık tohumlandı. Kalbimi tek tek sarmaya başladığında hissettim acısını. "Biz hiç biz olmadık."

"Biz hep bizdik Selcen."

Sesli gülüşü ilk kez gözümü kamaştırmak yerine kararttı. Sertçe yutkundum. "Yapma ne olursun. Sen bu zamana dek hiç gerçek olmadın." İşaret parmağıyla daire çizerek yüzümü ima etti. "Oraya taktığın şey var ya, artık istesen de çıkmaz. Bak bana, bende ne görüyorsun? Neysem onu görüyorsun değil mi?" Kafasını olumsuz şekilde salladığında anladım sözü bitiren noktasının ne olacağını. Yine de engelleyemedim. Ayırma kalbimi parçalara diyemedim. "Ben sende onu göremiyorum ve maske kimler içindir biliyor musun Kutay. Ya korkaklar içindir ya da korkulanlar için. Sen ikisi de değilsin. Hayatımın hep bir köşesi sana ait olacak ama orası kalbim değil Kutay. Eminim senin de değildir." Eli omzumu kavrarken yanağıma bir öpücük kondurdu. Her zamanki gibi mesafeli ve soğuk bir arkadaş öpücüğü gibi bir öpücüktü. Gözlerindeki hüznün sebebinin benim duygularımı bilmesi olduğunu biliyordum ama bunu yüzüme vurmayacağını da biliyordum. Çünkü Selcen'e hayran olup ona âşık olma sebebim tam olarak buydu, o güç gösterisi yapmazdı. Kimseyi duygularıyla aşağılamaz üstünlüğüyle insanları ezmeye kalkmazdı.

"Eğer bir gün ölüm kalım anı gelir de çatarsa, o gün ölmene izin vermem ama sana kalbimi de vermem. Nedenini zaten biliyorsun."

Çünkü beni sevmiyorsun, hiçbir zaman sevmedin.

Çünkü ben korkağın tekiydim, sana göre değildim.

Beni sevmedin, sevgi nedir bilemedim.

Senin değerini hiç bilemedim.

Kitaplık Rafı

"İyi geceler Selcen." Selcen kafasını aşağı yukarı sallayarak elini üzerimden çekti, omzumun üzerine parmak izlerinin sindiği yere baktım. Bu bana son hatırası olacakmış gibi hissettirdi. "İyi geceler Kutay." Arkasını döndü ve aracının kapısını açıp binerek filmli camın ardında kayboldu. Ellerimi cebime koyup dolmak için zorlanan gözlerimi öyle zor tutuyordum ki bedenim kasılıyordu.

Aracın farları açılırken duyulan motor sesiyle demir kapı aralandı, Selcen aracı döndürdü ve kapıdan yüksek hızla çıkarak karanlığa karıştı. Arkasından öylece baktım, kapı kapandı ama hâlâ oradaymış gibi orayı izlemeye devam ettim. Sonunda parçam olan bir şeyi daha kaybettiğimi kabullendiğimde ise arkamı döndüm eve girdim ve kapıyı kapatıp akan yaşları elimin tersiyle duygusuzca sildim.

Adımlarım Çakır Alabora'nın hemen üst katında olan odama doğru çıkıyordu. İlk kata çıktığımda her zaman kapalı olan kapının açık kaldığını görmemle şaşırıp duraksadım. Aralık kapıdan bilgisayarın önünde duran Çakır Alabora'yı görüyordum. Takım elbisesini çıkarmıştı. Vücudu yara izleriyle kaplıydı ve üzerinde hiçbir şey yoktu. Altında sadece bir eşofman var gibiydi.

Adımlarım yukarı doğru dönük dursa da zihnim bana aralık kapıya çok daha yakın olmam gerektiğini fısıldıyordu. Selcen'in dediği gibi, taşların yerini ve hamlelerini öğrenebilmekti benim de asıl istediğim. Bu yüzden zihnimi dinleyerek gözlerimi bir kez daha sildim ve ayakkabılarımı çıkarıp sessiz adımlarla kapıya yanaştım. Gölgeymişim gibi karanlığa karıştığımdan beni anlaması sessizliğimden dolayı da duyması imkânsıza yakındı. Yine de diken üstünde olduğum da bir gerçekti çünkü o Çakır Alabora'ydı. Babasını bile devirmiş bir adamdı. Ulaç Tolun'un onun hakkında söylediği tek şey onu tanımlamaya yetmişti.

Babasını devirip başa geçtiği vakit hiçbir lider onu ciddiye almadığı için masaya oturduğu ilk an bize masanın altına bir bomba yerleştirdiğini ve sözünü dinlemezsek patlatacağını söyledi ardından toplantı süresi kadar geri sayımı olan bombayı aktif hale getirdi. Kimsenin çıtı çıkmadığı için o gün oradan tek parça halinde çıktık ama toplantıyı bomba bağlı bir masada yaptık.

Kitaplık Rafı

Bedenimden sessiz bir titreme geçtikten sonra kulağıma bir ses ilişti. Bir kadın sesi. "Bu gece sana tolerans geçtiğim son geceydi." Tuğra Dolunay'a güldü. "Benim olman için önünde arkanda ne varsa kaldırdım, sırf benim ol diye. Sırf nefes al diye, sen kendi kendini boğuyorsun."

"Senden bunu hiçbir zaman istemedim," dedi Dolunay.

"İstemedin mi gerçekten? Ben seni liderlerin masasına sadece seni seviyorum demenle oturttum. Sadece iki kelime kurdun, ömrümü sana sundum."

"Bir daha Yeval'e zarar verecek bir plan kurmayacaksın. Bu sondu. Bardak doldu Tuğra, eğer taşıracak bir damla daha akarsa..." Yüzümü kapının arasına uzattım. Çakır Alabora'nın önünde oturduğu bilgisayarın ekranında Dolunay ve Tuğra salonlarında görünüyorlardı. Dolunay elini silah şekli yaparak Tuğra'nın alnına yasladı. "Yemin ederim ki bir dahakine alnına yaslanan şey gerçek silah olur."

Düzenleme
Ny.ozlem

Kitaplık Rafı

14. BÖLÜM

Suçlu Değildim Ama Suç Sebebiydim

Yaralarımı başkasının sarmasını beklediğim için, kaldığım yarı yoldan beni almalarını beklerken zamanımın yarısından çoğunu kaybettiğim için çocukluğumdan özür dilerim.

Geçmişi yenemediğim için benliğimden maskelerimi indiremediğim için yüzümden özür dilerim.

Özür dilerim Barkın, ruhumun paramparça kalmasına izin verdiğim için.

Toplayacağım, her parçayı tek tek bir araya getireceğim. Sonra ayaklarına gelecek sana seni sevdiğimi söyleyeceğim ve bir daha maske takmayacağım.

Bir daha sende bende maske takmak zorunda kalmayacağız.

"Uyan Bella, vakit geldi." Gözlerimi araladım, ışık süzmesi doğrudan gözüme giriyordu. Güneşin önüne geçen yüz başta gözüme sadece gri bir buğu gibi gelmişti ama sonra buluta benzer o gözlerini gördüm ve anladım. Karmen eli omzumda uyanabilmem için beni dürtüyordu. Gözlerimi onun yüzünden bileğindeki saate çevirdim. Saat öğle saatiydi. Benim en çok uyuduğum sayılı günlerden biriydi ve karın bölgem acıyordu. Elimi karın bölgeme götürdüm.

"Canın mı yanıyor?" diye mırıldanarak üzerimdeki her şeyi kenara fırlattı ve kazağı yukarı çekiştirdi. Bandaj tertemizdi. Kafamı eğdiğim yerden arkaya doğru attım. Burada bandajı nerede bulup değiştirdiğini

Kitaplık Rafı

hiç anlamasam da ağrının nedeni bu olmalıydı. Yanımdaki kâğıda göz ucuyla baktım, vücudumu yana döndürüp kâğıda, "Bandajı nereden buldun?" yazdım. Kaşları çatıldı. "Bulmadım." Benim de kaşlarım çatıldı. "Bandaja mı ihtiyacın vardı?"

"Dün gece bandaj kanlıydı." Yazarak kalemi bıraktım ve tekrar temiz bandaja baktım. Yazdığımı gülerek okudu. "Kanlı olması imkânsız Yeval, yediğin kurşun açık yara oluşturabilecek bir kurşun değildi. Sadece ilk gün kanar sonra geçer. Bandajın kanlı değildi." Kafamı sağa sola sallayarak kâğıda, "Sen baktın bandajıma dalga mı geçiyorsun?" yazarak kâğıdı parmaklarımla kaldırdım ve yüzüne doğru uzattım.

"Pekâlâ, bak rüya görmüş olma ihtimalin çok yüksek çünkü geldiğimiz gibi uyuyakaldın." Kâğıt elimden düştü. Kirpiklerim ardı ardına kırpıldı. Ellerim titremeye başladığında Karmen'in kaşları çatılmıştı. Bir şey anlamadığı yüzünden okunuyordu, benim de muhtemelen ifadem onunla aynıydı çünkü ben de hiçbir şey anlamıyordum. Dün yaşanan her şeyin gerçekliğinden emindim.

"Tuğra ben gelmeden önce eve girdi mi? Hiç evde birinin olduğunu hissettin mi?" Kafamı olumsuzca salladım. "Dün yemeğini yemediğin için güçsüz düşmüş olmalısın." Yere düşen kâğıdı kaldırıp yanıma geri bıraktı, buz kesen ellerim ellerini tuttuğu an tırnaklarım derisine girmiş hatta birazını kanatmıştı. O anlamsız bakışlarını dövmeli eline indirirken ben doğrudan yüzüne bakıyor gözlerimden demek istediğimi anlamasını bekliyordum çünkü aklımı kaçırmak üzereydim. Ya o gerçekten rüya görmüştü ya da ben.

Çünkü ben dün yemek yemiştim.

"Neler oluyor Yeval?" Kâğıdı büyük bir hızla önüme çekerek yırtılmasını göz ardı etmeye çalıştım. "Ben dün yemek yedim Karmen." Başını yukarı doğru kaldırdı, gözleri doğrudan gözlerime bakıyordu ama içi endişe doluydu. "Pekâlâ, düne dair ne hatırlıyorsun?"

Kâğıda hatırladığım her şeyi gecenin son cümlesi hariç birebir yazdım. Hatta gece yanıma kıvrıldığını hissettiğimi bile yazdım. "Gece yanına kıvrıldığım doğru, kapıyı kırdığımda doğru." Gözlerimiz aynı anda kırılarak aralanmış kapıya kaydı. "Ama gece doğru düzgün konuşamadık, buraya geldik bir saat geçmedi bile sen uyuyakaldın bende dışarı-

Kitaplık Rafı

ya çıkıp kontrol ettim ve geri gelip yanına yattım. Uyuyamadığın için kolumu başının altına koymuştum o kadar. Başka hiçbir şey olmadı." Yüzünde benim için endişelendiğinin belirtileri vardı. Yazdığım kâğıdı avuç içimde buruşturarak kafamı aşağı yukarı salladım.

Yani gördüklerim, aynı çocukluğumda olduğu gibi halüsinasyondu. Kendimi kaybetmemden tahmin etmeliydim. Olan biten her şeyi önceden görebilmeliydim. "Gitmemiz gerek, vakit geçiyor." Karmen avucumu avucuna alarak beni nazikçe kaldırdığında önüme konan botları ayağıma olduğu gibi geçirdim. Bağcıklarını bağlamak için eğilecektim ama buna gerek kalmayacak şekilde Karmen önüme eğildi ve bağcıklarımı bağlayarak elini önden geçmem için işaret etti.

Kemirdiğim dudaklarımı rahat bırakarak tırnaklarımı tenimde gezdirmeye başladım. Aralık kapıdan çıkarken üzerime vuran soğuk bile dağınık düşüncelerimi toparlayamamıştı. Karmen ceketinin önünü açık tuttuğundan kokusu yine her zamanki gibi etrafa dağılıyordu. Motorun kilidini kaldırarak arkasına binmemi beklediğinde önümü sıkı sıkı kapattım ardından arkasına binip sımsıkı tutarak motorun sesini dinledim. Nereye gittiğimizi tahmin edebiliyordum.

Eve gidiyorduk. Karmen eve sürüyordu. Evimse beni bekliyordu.

Dudaklarıma yarım bir tebessüm yayıldı ve bu tebessümden bile canım yandı. Eğer dün gece gördüklerim ve duyduklarım halüsinasyonsa onun yanına gittiğimde de mi halüsinasyon görecektim? Ya yanma gittiğim bile o olmazsa ama ben o sanırsam?

Yüzümü aşağı doğru eğerek alnımı Karmen'in sırtına yasladım. Kaskı yoktu, neden yoktu bilmiyordum. Yüzünü arkaya doğru çevirdiğinde ben aksine daha da eğdim. Gözlerim yanmaya başlıyordu, hâlâ uykulu hissetmemin yanı sıra içimde garip bir his peydahlanıyordu. Derin bir nefes aldım, gözlerimi yumdum ve karanlıkta kendime ışık tuttum. Aydınlanan yolu tek başıma yürümeye devam ettim.

Yalnız attığım her adımda kalbim tekledi, kulağımda benim tarafımda olduğunu hissettiğim birçok sesin yankısını duyuyordum. Kutay, Selcen, Dolunay, Karmen ve Barkın. Hatta Hazan'ın bile. İçimde bir yerlerde nedensizce sözlerine inanan bir aptal vardı, susturmak isteme-

Kitaplık Rafı

diğim bir aptal. Motor yavaşlamaya başlayınca kafamı Karmen'in sırtından yukarı doğru kaldırdım. İşte ev ötedeydi ama benim evim hâlâ görünürde değildi.

Dudaklarımı kemirerek gözlerimi boydan boya cam olan taraflarda gezdirdim. İçerisi boştu, demir kapı açıldığında kapıda bizi karşılayan Vuslat'ı gördüm. Dudaklarında geniş bir gülümseme vardı.

Karmen hızını arttırarak dümdüz girişten girdiğinde kapı korumalar tarafından kapanmaya başladı. Toplanan karın sesini işitebiliyordum, gözlerimle de hâlâ etrafı tarıyordum ama aradığım kişi yoktu. Derin bir iç çektim. Karmen kilidi indirdi ve benden önce motordan inerken elini ceketinin iç cebine atarak dışı siyah mat olan ruju çıkartıp bana uzattı. "Rujunu vermeyi unuttum."

Uzattığı ruju elime aldığım sırada arkamdan bize doğru hızlı adımlarla yaklaşan adım sesleri kulağıma doldu. Dudaklarıma geniş bir tebessüm yayarak kafamı teşekkür edasıyla salladım ve motorun küçük aynasına doğru yüzümü eğip rujun kapağını açarak sürmeye başladım. Parmaklarım kıpkırmızı kesilmişti soğuktan ama umurumda değildi. Yanımıza ulaşan Vuslat ve Karmen bana ne yaptığımı sorgular şekilde bakıyordu. Bense onları görmezden gelerek ruju kurumuş ve soğuktan çatlamış dudaklarıma sürüyordum. Kırmızılık dudaklarımın çatlakları arasına yayıldı. "Hoş geldiniz Yeval Hanım." Vuslat'a bakmadan kafa salladım. "Sağlığınız nasıl?"

"İyi, fazla kalmayacağız Vuslat. Helikopteri ayarladın mı?" Vuslat Karmen'e dönerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Her zamanki yerinde bekliyor." Sürdüğüm ruju dudaklarımı birbirine bastırarak yedirdikten sonra kapağını kapatarak motordan kalktım iki şahsa bakmadan Barkın'ın aracına doğru ilerledim. Motorumuzun tam önünde duran aracın filmli camına kırmızı rujumla bir öpücük bıraktıktan hemen sonra Karmen'e doğru ilerleyerek Vuslat'a döndüm.

"Kedim orada kaldı." Vuslat el hareketlerimi okuyup, "Barkın Bey'in emriyle Latte'yi getirdik efendim. İçeride hiçbir sorunu yok." Vuslat cümlenin devamını söylerken içimde yanan neşe ateşiyle içeri doğru koşarcasına yürümeye başladım. İkisi de arkamda kalmıştı. Üzerimdekini alelacele çıkarıp yere bırakarak dudaklarımı araladım. Yıllar

Kitaplık Rafı

geçmesine rağmen sanki ona bağırabilecekmişim de o da duyabilecekmiş gibi gerçekten dudaklarımı aralamıştım. Tam bir aptaldım.

Arkamdan içeri giren ağır bot seslerinden hemen sonra bir topuk sesi duyuldu ve kapı kapandı. Bense salonda bulamadığım kedimi aramak için diğer odalara bakmaya başlamıştım bile. Her kapıyı açık bırakarak gözlerimi etrafta dolaştırdım. Yine de hiçbir yerde bulamamıştım. Benim odama çıktığını düşünerek tekrar salona doğru yürüdüğümde ise adımlarım duraksadı. Karşılaştığım görüntüye ve Karmen'in gülüşüne karşılık ben de güldüm. Mutfağa hiç bakmak aklıma gelmemişti.

Karmen Latte'yi kucağına almış duvara yaslanarak beni izliyordu. "Sesini bile duymadın koşuşturmaktan. Arkandan miyavladı." Duvardan doğrularak bana doğru yürürken Vuslat bize sırıtıyordu. Karmen, Latte'yi ellerime bıraktığında Latte diliyle çenemi yalamaya başladı. Elimi kafasının üzerine uzatarak onu boyun girintime gömdüm. Çıkarken geri dönmek aklıma gelmemişti ve bunun için kendimi oldukça kötü hissediyordum. Ona bir şey olsaydı arkasından gerçekten çok ağlardım ve hatta kendimi her gün suçlardım.

Vuslat elini kulağına doğru uzatıp bastırırken Latte boyun girintime sürtünüyordu. Gıdıklanma hissiyle gülümserken bir yandan da Vuslat'ı izliyordum. Kulaklığın düğmesine bastı, kulaklığı kapatmıştı. "Barkın nerede?" Vuslat ellerini tekrar önde kavuşturarak yüzünü Karmen'e döndü. "Konsoloslukta görüşmede."

"Yanında kaç adam var?"

"Üç zırhlı araç, üç özel koruma aracı bir de Ezher Bey'le gittiler." Karmen kafasını aşağı yukarı salladıktan sonra girişteki çekmeceyi araladı içinden bir araç anahtarı alarak çekmeceyi kapatıp yanımızdan geçerek Barkın'ın odasına doğru yürümeye başladı. Latte'yi yere indirip Vuslat'a, "Ne yapıyor?" diye sordum. "Üzerini değişiyor, gece helikopterle sizin için hazırlanan eve geçiş yapacaksınız. Karmen helikopterle gideceğiniz yerleri karadan kontrol edecek."

"Barkın yine Kayzer'le mi görüşüyor?" Vuslat dudaklarını araladığı sırada Barkın'ın kapısı açıldı ve kargo pantolonu, üzerine giydiği yeni siyah bluzu ile kafasına geçirdiği şapkayla Karmen yanı başımıza doğru yürümeye başladı. "Barkın bilgisayarı kilitledi mi?"

Kitaplık Rafı

"Sizden haber alamadığı ilk an bilgisayarı kilitledi." Karmen kafasını aşağı yukarı salladı. Demek ki benim gördüğüm hiçbir dosyayı Tuğra evi talan da etse göremeyecekti. Görmediğim kısımda olan her şeyi dibine kadar merak etsem de sessizce Karmen'in gidişini izlemekle yetindim. Bana son bir bakış atarak kapıyı ardından çekti ve Latte kapının arkasından zıplayarak miyavladı.

"Barkın Bey hava karardığında anca gelir, isterseniz o gelene kadar biraz dinlenin." Vuslat iç cebinden çıkardığı telefonumu bana verirken bir yandan da beni baştan aşağı süzüyordu. "Telefonunuz, takip edilemeyecek ve sanki kullanılmıyormuş gibi göstermeye devam edecek bir programla yeniden başlattık. Artık Barkın Bey ile iletişime geçebilirsiniz." Telefonu elinden alarak ona kafa salladım. Hava birkaç saate kararmaya başlayacak olmalıydı. "Ben dışarıdayım, bir arzunuz olursa arayabilirsiniz." Vuslat arkasını dönüp gitmeye yeltenirken elime geçen telefonun ışığı açıldı.

Arka plan resmi değişmişti. Artık resimde Barkın vardı. Kendi resmini koyarak kırmızı harflerle *'Özledikçe Bakarsın'* yazmıştı. Yazıya gülerek merdivenleri çıkmaya başladım. Bir yandan da resmi inceliyordum. Takım elbiseliydi, dudak büzmüş tek gözünü kırpmıştı. Gömleği kırmızı pantolonu siyahtı. Bunu beni güldürmek için yaptığını çok iyi biliyordum. Ekran kapanana kadar öylece fotoğrafına baktım, odama girdiğimde arkamdan ne ara geldiğini anlamadığım kedim ayağımın arasından koşarak yatağa atladı ve kıvrılarak uyuma moduna geçti. Işığı açarak yatağa doğru ilerledim. Evi de odamı da özlemiştim. Gerçekten özlemiştim.

Telefonu Latte'nin yanına bıraktıktan hemen sonra hızlı adımlarla banyoya ilerledim. Günlerdir banyo yapamamıştım. Üzerimdekileri çıkarıp soğuk suyu ayarladım ve bandajıma dikkat ederek kabinin içine girdim. Dün gece kanadığına o kadar emindim ki, asıl bu ana kadar geçen her şey sanki hayaldi. O an o kadar gerçekti benim için. Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek suyun bedenimden süzülmesini seyrettim. Hayal meyal duyduğum sözlerin de en az kanlı bez kadar gerçek olduğunu zannediyordum. Gözüm sargı bezine kaydı. *Kırmızıydı.* Gözümü kırpıştırdım. *Beyazdı.*

Kitaplık Rafı

Derin bir nefes verip yüzümü yukarı kaldırdım. Gözlerim dolmuştu, günlerdir o kadar sıkıyordum ki artık acısını çıkarır gibiydi. Vücudumun üstünden akan sudan daha hızlı akıyorlardı. Sanırım içeride yer kalmamıştı. Sonunda kendimi rahat bırakarak omuzlarımın çökmesine ve gözyaşlarımın yarışır hızda akmasına izin verdiğimde nedensiz bir rahatlama bedenimi sardı. Parmaklarım uyuştu. Kırmızı tırnaklarımı avuç içime ve bacaklarıma batırdım. Hissetmiyordum. Ne batışını ne de acısını hissetmiyordum. Gözüm bulanıklaşıp bulanık görüntüde gözümde bir an canlandı. Parmaklarımın sızladığını hissederek kendime geldim. Karıncalanma her yerdeydi.

Ne kadar kaldığımı bilmediğim duşta kendimi toparlar toparlamaz saçımı ve vücudumu yıkadıktan sonra suyu kapatarak dışarı çıktım. Hava kararmış sayılırdı. Bornozun önünü açarak nemli vücuduma kıyafetlerimi geçirdim ve aşağı doğru inmeye başladım. Latte hâlâ yatağımda uyuyordu. Aşağı indiğimde ev onun da uyumasıyla gerçekten mezarlık sessizliğinde ve karanlığındaydı. Koridorun sonunda kapısı kapalı odaya doğru yavaş adımlarla yürümeye başladım. Karmen hâlâ gelmemişti, Vuslat hâlâ dışarıda olmalıydı. Barkın'ın odasının kapısına ulaştığımda elimi soğuk kulpa sardım ve aralayarak onun kokusunun en yoğun olduğu noktaya adım attım. Dudaklarımı saran tebessüm benim için fazla masumcaydı.

Kapıyı ardımdan kapatarak toplu yatağına, açık dolabına ve çekmecesine baktım. Dolabının yarısı takım elbiseyle doluyken diğer yarısı spor kıyafetleriyle doluydu. Açık çekmecede sadece bir şapka vardı. İki şapkadan biri orada diğeri Karmen'in kafasındaydı.

Çekmeceyi ve dolabı kapatarak ellerimi yatağında sonra da masasında gezdirip balkonunun önünde durdum. Aşağı yoldan yukarı çıkan makam aracını görebiliyordum, pencereyi çok az aralık kalacak şekilde açtım. Karanlıkta ardı ardına gelen üç araba ve daha arkadan gelen arabalar yolu tamamı ile aydınlatıyordu. Korumalar çift kanatlı kapıyı açtığında önden bir araç girdi ve onun hemen arkasında şoförü Ezher olan makam aracı benim öpücük bıraktığım aracın arkasında durdu. Barkın'ın beni görme olanağı oldukça düşük olduğundan beni değil bıraktığım mesajı görmesini bekledim.

Kitaplık Rafı

Ezher kontağı kapattı ve önden inerek Barkın'ın kapısını açarak inmesini bekledi. Ceketinin önünü tutarak inen Barkın'ın gözleri tahminimce Vuslat'ı buldu çünkü Vuslat kafasını yere eğdi. Ucu ucuna onu görebiliyordum. Barkın aracından indi ve eve doğru adımlarken bir anda durdu, yüzünü önlerindeki araca doğru çevirdi ve ayak uçlarını da araca doğru döndürerek ilerleyip öpücüğümü bıraktığım camın tam önünde durarak bir şeyler mırıldandı.

"Döndün, Mia Donna." Sesi varla yok arası duyuluyordu. Duyamadığım için kaşlarımı çatarak tek ayağımı sektirmeye başladım. Dudaklarımı büzmüş gözlerimi kısmıştım. Barkın aracın önünden neredeyse koşarcasına eve doğru adımlayınca ben de odasının çıkışına doğru hareketlendim. Bu kadar çabuk döneceğini düşünmemiştim ama minnette duymuştum bir yandan.

Benim onun odasının kapısını kapatmamla onun dış kapıyı açması sadece bir saniye sürdü. Güler yüzümle koridordan açtığı ışığın aydınlattığı hole doğru yürüdüm. Adımlarım bu kez aceleydi. İçimde saçma bir çocuk heyecanı vardı.

"Yeval." Dış kapı onun avucuyla itmesi sonucu sertçe kapandı. Kollarımı açmama kalmadan iki büyük adımla önümde bittiğinde belimi kavrayan elleri beni havaya kaldırarak döndürdü. "Kahretsin çok korktum. Bir şey oldu zannettim." Yüzü boynuma gömüldüğünde çektiği nefes gıdıklanma dürtümü harekete geçirdi. Dişlerim görünürcesine gülümsedim ve sonra gülüşüm yarıda kesildi.

Çünkü elleri bir anda üzerimden çekilmiş beni yere indirerek boğazını temizlemişti ve utanç içinde bana bakıyordu. "Şey..." Derin bir nefes alıp bıraktı ardından dudaklarım ısırarak bastıramadığı gülümsemesiyle bana bakmaya devam etti. "Affedersin." Ne yaptığını anlamadığımı bakışlarımla öylesine belli ettiğimi düşünüyordum ki elimi kaldırarak sorma gereği bile duymadım. Sadece yüzüne bön bön baktım.

"Dudakların da ruj izi kalmamış." Kollarımı birbirine kavuşturdum şimdi de. Saçmaladığının farkına ne zaman varırdı tahmini?

Bir saniye, iki saniye, üç saniye.

"Kesiyorum aptal gibi konuşmayı." Evet, kendine gelmeye şimdi başlıyordu. Güldüm. Ellerimi kaldırıp, "Aslında aptal halinden önceki

Kitaplık Rafı

halin gayet iyiydi." Parmaklarımı dikkatle izleyip üzerime doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi tamamen kapadı ve hayran olunası kokusu burnuma kaynağından tam da özlem noktamdan yayılmaya başladı.

"Hım, öyle miydi?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak ellerimi omzuna yerleştirdim. "Ne yaptığımı bilmiyorum." Yine güldüm ve elimi kaldırıp, "Fark ettim," dedim.

Sanırım tek çocuksu heyecan benim bedenimde karınca gibi gezmiyordu.

"Konsolosluktan geliyorum." Bunu zaten bildiğim için tepki vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. Sakalları çıkmış, saçını kestirmişti. Geri kalan her şeyi özenli bir şekilde aynı görünüyordu. Elleri soğuktan kurumuş dövmesinin arası yine çatlamıştı. "Hazan'da oradaydı. Kılına bile dokunmamışsın."

Ellerimi omzundan yavaşça kaydırarak ona hayal kırıklığıyla baktım. Şimdi soracağım soruyu biliyorsa, ona olan güvenimi ciddi mahiyette sarsacaktı ve bunu bu haldeyken istemiyordum. En azından nefes alabilecek kadar sarılmadan ya da tekrar gitmeden önce bana yetecek şefkati hissetmeden bunu istemiyordum ama içimden bir ses mecburen bunun olacağını söylüyordu. "Onun bildikleri canından daha kıymetliydi. Kutay'ın bir Larden olması gibi." Mimiği bile oynamadı. Bakışlarını kaçırmadı ve dudaklarını aralamadı. *Biliyordu.*

"Bana söylemedin."

"Aramızda yalan yok demiştim."

"Doğruyu söylememek yalanla doğru arasında bırak demektir, bu da bir yalandır." Gözlerim öyle kırgınlıkla dolmuştu ki neredeyse ağlayacaktım. Ellerim öfkeden titremeye bedenim hırsla geri adım atmaya başlamıştı.

Sertçe yutkundu. "Yeval." Ona arkamı döndüm, yüzünü görmek ve aptal gibi içimde ona hak vermeye çalışmak istemiyordum ama kolumu kavrayarak yüzümü kendisine döndürmesi zihnimde yükselttiğim öfkeyi duraksatmıştı. "Bunu sana söyleyemezdim. Kutay tanıdığın gibi korkak biri değil, yıllardır ailesini öldüreni bulmak için herkese numara yapıyor. Şimdi de Çakır Alabora'nın çatısı altında. Ona ulaşmak iste-

Kitaplık Rafı

yecektin ama o istemedikçe ona ulaşamayız şimdi olmaz." Tek kaşımı kaldırdım.

Neden diye sormak istemiştim ama bunu sormak için tek hareketim yettiğinden elimi onun elinden kurtarmadım. Sormak istediğim soruyu anladı ve bana doğru yine adım atarak minik mesafemizi kapattı. "Çünkü dikkat çekerdiniz, Eğer Tuğra Kutay'ın bunu bildiğini anlarsa onu ortadan kaldırır." Evet şimdi elimi elinden kurtarma isteğine ihtiyaç duyuyordum. Kurtardım da keza oldukça uzun cümle kuracaktım. "Zaten böbreğinin birini daha çocukken almış." Kafamı sağa sola sallayarak içime dolan kötü hissi bastırdım. "Neden öldürsün?"

"Çünkü ailesi zaten öldü, bilgisayar konusunda uzman ve herkesi tanıdığından ötürü tehlikeli. Şu an hayatta kalmasının bir sebebi varsa o da liderlere mantıklı bir açıklama yapamayacak olması ki Kutay şu an Çakır Alabora'nın yanında olduğundan ötürü ona uzun süre yaklaşması bile mümkün değil. Zaten hedefi o da değil." İşaret parmağımı kendime doğrulttum. Hedefinin Kutay olmadığını biliyordum. Hedefi bendim. Bunu sadece bende değil, siyah beyaz karenin içindeki her taş biliyordu.

"Bak kızdığını biliyorum ama yemin ederim hepsini telafi edeceğim."

"Neden? Neden telafi edeceğini söylüyorsun? Bunların hepsi planının parçası değil miydi zaten?" Söylediğim her cümle ondan çok beni üzdü. Sanki canıma kastım vardı. Zorlukla yutkundum. Bende mi planının bir parçasıyım Barkın?

Dudaklarına yaydığı gülümseme huzursuz hissettirmeliyken içime nedensiz bir nefes üfledi. Yüzünü kulağıma doğru eğerken elini arkamda kalan dolaba yasladı ve üzerime doğru eğildi. "Çünkü bundan sonra yapacağım her şey senin için olacak, çünkü artık planın bir parçası değil planım sensin. Sen artık benim için bir piyon değilsin."

Doğru dürüst nefes alamıyordum. Yüzünü kulağımdan çekse de duruşunu dikleştirmedi. Nefesini yüzüme üflüyordu, dudakları hareket etse burnumun ucuna bir buse bırakırdı. Elimi çenemizin hemen altında bıraktım ve dikkatini çekmeye çalıştım ama yaptığım hareketlerin hiçbirine bakmıyordu.

"Seni görünce içimde bastıramadığım bir ateş var, sayende gökyüzüm bile alevlerle sarılı." Yüzünü yüzüme daha çok eğerek yumuşak ya-

Kitaplık Rafı

nağını benimkine sürttü. "Bu duygunun aşk olduğunu söylüyorlar. Ben aşkın kölesi olmuşum."

Yüzümü çekebildiğim kadar geriye çektim. Sarhoş muydu yoksa zor zamanlardan mı geçiyordu? Nasıl bu kadar açık konuşabiliyordu inanamıyordum. Saçlarım onun sakallarına yapışarak elektriklendi. Gözlerini yumarak içine çektiği derin nefes yüzünden şaşkın ifademi göremiyordu.

"Senden sakladığım şeyler olduğu için şu an sözlerimin altında da başka şeyler arıyorsun ama arama Yeval. Gerçek benle tanışacağını söyledim sana ve şimdi tanışıyorsun. Bana sırtını yaslamaya devam et, çünkü ben senin ayaklarına cenneti başkalarının altına cehennemi serebilecek biriyim." Gözlerini sonunda araladığında ilk baktığı yer dudaklarım oldu. "İşin kötü yanı, bu saatten sonra benden istesen de ayrılamazsın. Çünkü bu eve ilk ayak bastığımda söylediğim gibi artık ölümün de yaşamın da belirsiz olduğu bu yol ikimizin Yeval."

Biz ayrılmadan önce benim için düzenlediği ölüm planı ve yediğim kurşunu hatırlamıyordu sanırım. İşaret parmağımla orta parmağımı birleştirip silah şekline getirdiğim elimi kalbine doğrulttum. Parmak uçlarım gömleğinin ince kumaşına değdi. Yüzünü aşağı doğru eğdi.

"İnsanları öldürürken duygularım, seni öldürürken her zerrem ölür Yeval." Eğdiği yüzünü boynuma doğru yaklaştırıp şah damarımın üzerine bir öpücük bıraktığında şimdi nabız denen şeyin atmadığına her şeyim üzerine bahse girerdim. "Bu yüzden seni hiçbir zaman öldüremem. Çünkü sen varsan varım, yoksan yokum." Eli boynumun etrafında yavaşça gezindi, diğer eli belimi kavrayarak baş parmağı belimi okşadı.

Sesli yutkunuşu sessiz evde yankılandığında tenimde gezinen eli birden duraksadı, yüzünü yavaşça yukarı kaldırdı. Gözlerindeki bakış birden değişti. "Nefes alma."

Kaşlarım çatıldı. "Dediğimi yap," diyerek üstelediğinde almaya yeltendiğim nefesi almadan kendimi sıktım. Eli boynumun üzerinde gezinirken diğer eli saçlarımı arkaya attı ve boynumun üzerinde bir noktada işaret parmağıyla birleşmiş orta parmağı durup baskı yaptı. Kaşlarım hâlâ çatıktı. "İnsan nabzı dakikada ortalama altmış ve yüz aralığında atar... Sayıyor musun Yeval? Nabzın ne kadar hızlı atıyor?"

Kitaplık Rafı
pinova

Yüz... Yüz yirmi... Yüz yetmiş... İmkânsız.

"Bir insan nabzı yüz yetmişte atarsa kalp krizine yaklaşmış demektir. Tutmayı bırak." Dediğini yaparak sonunda nefesimi tutmayı bıraktım. Aldığım nefesle nabız normal gibi göründü. Elimi onun elinin altından indirdim. Elini üzerimden çekerek cebine attı.

Tahmin ettiğim şeyle bedenimden bir irkilme geçti. Sanki biri ensemden aşağıya bir buz kütlesi bırakmış o kütle damla damla akıyor ve o bana kutup soğuğunu yaşatıyordu. Barkın'ın araması açıldığında sessiz odayı telefonun diğer ucundan hiç beklemediğim kişi doldurdu. "Sana araç gönderiyorum, Çakır Alabora'ya benim emrimle geldiğini söyle." Ve bu kadar.

Kutay'ın sadece alo demesi ve Barkın'ın sözlerinin ardından telefonu kapatmasıyla sessizlik geri döndü. Arkası bana dönük vaziyette kapıya doğru ilerlemeye başladı, onu arkasından seyrederken bir yandan da nabzıma yakın yerde atan tenimin altında olan şeyin üzerine parmağımı koydum ve atışını hissettim. Neredeyse nabzımın atışıyla aynıydı. Göğsüm şiddetle kalkıp inmeye başladı ve içeri sert bir rüzgâr esti. "Vuslat! Karmen'i bana getir. Hemen!" *Ve bam!* Kapı sertçe kapandı.

"Senin ölmediğini, Karmen'in evini ve bunca zaman nerede olduğunu hep biliyordu. Bunu nasıl düşünemedik?" Elini ensesine atıp sıkıntıyla ovuşturdu. Elimi göğsümden kaydırarak aşağı doğru indirdim. "Sen... Hatırlıyor musun? Vücuduna cihaz takabileceği bir an var mıydı?"

Yüzü ve vücudu tamamıyla bana döndüğünde gözlerimde nasıl bir bakış gördü bilmiyorum ama hızlı adımlarla bana gelerek bir kolunu belime diğerini enseme sararak beni kendine yasladı. "Tamam, siktir et. Sormadım say." Kafamı sağa sola salladım. "Kaza değil mi? Eğer kaza zamanı yerleştirmiş olmasaydı mutlaka anlardın çünkü." Aklımı okumuş gibi cümleler dilinden döküldü. Sözlerinin doğru olduğunu onaylayarak gözlerimi yumdum.

Ben onu, Karmen'i tüm hayatları riske atan kumandalı bir bombaydım. Tuğra kaza anında hastaneye kaldırıldığımda tenime bir izleyici yerleştirmişti. Ve biz bunu şimdiye dek hiç fark etmemiştik.

Her yeri aramamıza ve her şeyi sonrasında fazlasıyla kontrol ettirmemize rağmen anlayamamıştık. Barkın korumaları arttırıp değiştirmiş-

Kitaplık Rafı

ti, her yerde giren çıkan eşya birden fazla kontrol ediliyordu ama hiç kimsenin aslında burada suçu yoktu. Tek suçlu aslında bendim. "Kutay geldiğinde cihazı sapma olmadan aktif kalmasını sağlayacak bir hale getirmesini isteyeceğim, Karmen geldiğinde de onu çıkaracağız. İstemiyorsan yanına bile yaklaştırmam ama..." Yüzümü kaldırıp istediğimi ima eder gibi kafamı salladım. Bunun tenimden, kalp atışlarımın arasından siktir olup gitmesi gerekliydi. Eğer gitmezse boğazımı parçalar yine de çıkarırdım.

Barkın gülümseyerek, "Burada olduğunu biliyorlar, bu gece gidemezsiniz. Yarın gece için yeni bir plan yapacağım," dedi. Gülümsemesinde rahatlatıcı güven veren bir şey vardı ama yine de güven duygumda içimde yaşanan sarsıntılar devam ediyordu. Bedenimi sıktım ve zorla gülümsedim. Her bir kasım gerim gerim gerildi, elim sargılı bölgeme gitti. Nedensiz kanadığını hissediyor oradan yayılan sıcaklığı hissediyordum. Sonrasındaysa bunun da gerçek olmadığını düşünerek fikirlerimden vazgeçiyor sahte bir gülümsemeyle Barkın'a gülümsüyordum.

"Karmen sana soslu makarna yapmıştı." Ellerini aşağı doğru sarkıttığım parmaklarıma uzatarak sımsıkı tuttu. "Acıkmışsındır." Beni mutfağa doğru götürürken arkasından yavaş adımlarla ilerledim. Mutfağa girdiğimizde diğer eliyle hiç kullanmadığımız mutfak masasının önünde durdu, sandalyeyi benim için çekerek elini yavaşça elimden ayırdı. Ardından ocağın üzerindeki tencerenin altını yakarak bana döndü.

"Üzerimi çıkarıyorum." Sözlerine gözlerimi devirerek baktım. Çarpık bir gülüşle ceketinin düğmesini açtı ve çıkararak arkama bırakıp kol düğmelerini çözmeye başladı. Çözdüğü düğmelerden sonra kollarını kıvırarak tencerenin kapağını açtı.

O bana arkası dönük vaziyette durduğu an kazağı hafif kaldırarak altına baktım. Beyaz bez bana göz kırpıyordu. Kazağı geri örterek ellerimi masanın üstünde kavuşturdum.

Çıtırdama sesleri duyulan ocağa yüzümü döndüm, Barkın'ın her hareketiyle vücuduna yapışan gömleği daracık duruyordu. Hemen arkamda asılı olan ceketinden burnuma yayılan sarhoş edici kokusunu burnuma güzelce çektim.

Kitaplık Rafı

Sanırım yarın gece yine ayrılık gecesi olacaktı, benim için dünyanın en saatleri geçmeyen gecesi olmaya ödül kazanmıştı. Somurtarak arkasından onu seyretmeye devam ettim. Evde kalabileceğimi düşünmüştüm çünkü kalmak istiyordum ama bir yandan da şu an burada kalamayacağımı biliyordum. Sıkıntıyla nefes vererek Barkın'ın çıkardığı tabak çatallara baktım. Ocak kapandı ve tezgâha bıraktığı tabaklara İtalyanlara özel sosla hazırlanmış Karmen'in ellerinden olan makarnayı doldurmaya başladı.

Sarı ve yeşil karışımı renge sahip makarna açlık duygumu uyandırmıştı, karnım benim yerime aç olduğunu bağırırken Barkın tabağı önüme bıraktı ve çatalları da alıp, "Kırmızı şarap?" diye sordu. Kirpiklerimi ardı ardına kırpıştırdım. Gözlerime kısa süre sessizce bakıp çatalları tabakların yanına koyarak beni mutfakta bıraktı ve salona doğru yönelerek gözden kayboldu.

Onu beklemek için makarnayla bakışmamı sona erdirip etrafa baktım, karnımı duymazdan makarnayı görmezden geliyordum. Açık söylemek gerekirse bu neredeyse günün en zor anıydı. Sertçe yutkunarak Barkın'ın yaklaşan adım seslerini saydım.

Beş, dört, üç, iki, bir.

Hemen önüme ince belli kadehi bıraktı, ardından kendi kadehini de yanına koyarak açtığı şarabı kadehin çeyreği kadar doldurup otururken mantarı şarap şişesinin ağzına koyarak kapattı ve hemen yanına bıraktı. Gözleri anında beni bulduğunda bakışlarımı yemeğime indirdim. Çatalını alarak göz ucuyla bana baktığını hissettiğimde bende soğuk çatalı parmaklarımın arasına aldım ve makarnayı dolayıp ağzıma attım. Fesleğen kokusu ve yemeğin lezzeti damağıma yerleşirken sessiz inleme nasıl oluyorsa öyle inledim.

Tadı damağımın güzellik listesinde başlara yerleşirken Barkın'ın da çatalını dolama sesini duydum. O yemek boyu kaç kez bana bakmış ya da yemeğe ara vermişti bilmiyordum ama ben dikkatimi tamamen kaybederek kendimi kaptırmıştım. Açlığımın daha önce hiç böylesine gözümü döndürdüğünü hatırlamıyordum. Neredeyse on ya da on beş dakika içinde bir tabak dolusu makarnayı sadece yememiş mideme göndermiş ayrıştırma işlemini bile yapmıştım.

Kitaplık Rafı

Sonunda kadehimi alarak arkama yaslanıp derin bir nefes aldığımda Barkın'ın gülüşü kulaklarıma doldu. Ona ters bir bakış atarak kadehi dudaklarıma yasladım ve uzun zamandır içmediğim şarabı dudaklarıma, dilime ve oradan aşağı doğru akıttım.

Yumuşayan dudaklarım nemliydi, dilimle dudaklarımı temizlediğim sırada dış kapı açıldı. Barkın elindeki kadehten büyük bir yudum aldıktan hemen sonra masaya kadehi bıraktı ve mutfak kapısına arkamda kalan bölgeye yüzünü çevirdi. Kapı kapandığında içeri doğru adımlayan ağır adım sesleriyle kadehimden bir yudum daha aldım. "Bu kadar acil olan ne?" Tam arkamda durdu, sesi keskin ve huysuz geliyordu. "Yeval'in şah damarını kontrol eder misin?" Karmen ikiletmedi, neden diye bile sormadı. Soğuk işaret ve orta parmağını birleştirerek şah damarıma bastırdı. "Normal," diye mırıldandığı sırada çekmeye yeltendiği elini bileğinden tuttum. "Nefesini tut Mia Donna." Aldığım derin bir nefesten sonra tuttuğum nefesle hareketlenen vücudum duraksadı. Şah damarımın hizasında atmaya devam eden cihazı Karmen hissetti ve vücudunu bana doğru döndürerek yüzünü eğdi.

"Kuduz köpek." Sesi öyle ölümcüldü ki bir an dudaklarının yerinde namlu sözcüklerinin yerinde öldürücü kurşunlar taşıyor zannettim. Onu hiç bu kadar soğukkanlı halde görmemiştim. İlk tanıştığımız anda bile görmemiştim.

"Çıkarabilir misin?" Karmen düşünceli sesler çıkararak Barkın'a baktı ama cevap vermedi. Tam bu sırada dış kapı bir daha açıldı ve bir çift ayak sesi ikinci kez içeriyi doldurdu. Karmen'in tam yanında adımları duran Kutay'a bakmamak için bünyemi öyle dayanıklı hale getirdim ki patlamak üzere olan balon gibi hissediyordum. Sertçe yutkundum.

Beni eziyetlerle büyütmüş adamın tek böbreğini aldığı, benim yüzümden ailesinden kopmak zorunda kalan ve evlatlık verilerek başkasının elinde büyümüş üvey kardeşim hemen çaprazımda duruyordu. Beni üvey olarak alabilmeleri için Tuğra'nın şantaj malzemesi Kutay'dı. Tuğra'nın ödemesi gereken bedelin tüm sorumluluğu ve ağırlığı üzerimdeydi. Dolunay'ın ablalık yapması ve canından öte koruması gerektiği kişi Kutayken ben bunu onun hayatıyla beraber çalmıştım.

Suçlu değildim.

Kitaplık Rafı

Ama suç sebebiydim.

Sertçe yutkunarak yüzümü yere eğdim. Karmen'in parmakları üzerimden çekildi. "Pekâlâ, beni hangi pis işiniz için buraya çağırdığınızı artık söyler misiniz?" Karmen omzunun üzerinden Kutay'a ters bir bakış attı. "Pis değil, gayet temiz bir iş."

Önümde diz çökerek yüzünü görmememin imkânsız hale geldiği bir pozisyonda gözlerime baktı. "Bir sorun mu var Bella?" Kutay'ın adımları bana doğru yaklaştığında Barkın kadehinin dibini kafasına dikti ardından ayaklanarak elini bana uzattı. Karmen'e gözlerimi çevirdiğimde baktığı bakışla içimde bir şeyler kaynadı, yüzümü kaldırma gücünü onun bir bakışıyla bulurken ayağa kalkma gücünü Barkın'ın uzattığı o elle buldum. Elini tuttum ve ayaklanarak Karmen'e gülümsedim.

"Karmen, aletlerini getir." Barkın Kutay'a başıyla içeriye geçmesini işaret ederken Karmen'in dudakları kıvrıldı ve, "Hay hay," diyerek dış kapıya yöneldi. Onun evden çıkmasıyla bizim salona geçmemiz saniyeler sürmüştü. Barkın beni tekli koltuğa oturttu ve Kutay'm tam karşımda duruşunu baştan aşağı inceledi. Kutay'ın gözleri üzerimden bir an için bile ayrılmıyordu ve normalden çok daha farklı görünüyordu.

Çünkü şimdiye dek o da maske takıyordu.

Her taş sanki fermuarı inmiş başka bir taşa dönüşmüş gibi hissediyordum. Tahtada küçülmem gerekirken büyüdükçe büyüyor resme uzaktan bakarak her şeyi yavaş yavaş fark ediyordum. Simsiyah zifiri karanlık bakışlarımı dik bir şekilde Kutay'ın üzerine diktiğimde Barkın boğazını temizledi.

"Yeval'in vücudunda bir izleyici var, Karmen onu çıkarmadan önce vücudundan çıktığında yaşayacağı sapmayı engelleyeceksin. Onlar hâlâ vücuduna bağlı olduğunu düşünecek, ben cihazı farklı bir yerde tutarak onları yanlış yönlendireceğim sen de bu cihazın açık kalmasını sağlayacaksın."

"Neden bana planından bahsediyorsun?"

"Çünkü tüm bu plan sürecinde sen de yanımda olacaksın." Kutay kollarını birbirine kavuşturarak tek kaşını kaldırdı, ona hâlâ dik dik baktığımın farkındaydı ama bunu sadece göz ucuyla seyrediyordu. "Olmazsam, ya yardım etmek istemezsem."

Kitaplık Rafı

Blöf yapıyordu, Kutay birçok maske takabilirdi ama onda hain kanı yoktu. Çünkü o bir Larden'di. "Edeceksin. "Ya ihanet edersem."

"Alnına kurşunu yersin." Barkın bu cevabı bir saniye bile bekleme gereksinimi duymadan vermişti. Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. "Eğer ihanet edersen diye söylüyorum, ben her şeye hazırım. İhanetine de güvenine de." Kutay kollarını çözdü, derin bir nefes vererek tam önüme geldi. Bu sırada Barkın bir ayağını Kutay'la arama uzattığında ikimizinde yüzü büyük bir ciddiyet ve beklentiyle ona dönmüştü.

"Her türlü ihaneti edebilirsin ama..." Bakışları beni bulduğunda içeride bir şeyler alev aldı. "Eğer ucu ona dokunacak bir zararını görürsem seni diri diri yakarım." Gözlerinde yanan o ufak kıvılcımlar yükselmeye başlıyordu. Bunu derinlerinde görebiliyordum. Belki de benim gözlerime yansıdığından, hissedebiliyordum.

Kutay kafasını aşağı yukarı sallayarak, "Bana bir bilgisayar gerek," dedi. Barkın kafasını aşağı yukarı sallayarak bana baktığında ona gidebileceğini ima ederek kirpiklerimi kırpıştırdım. Kutay'a bir kez daha bakarak huysuzca mırıldandı ardından koridora doğru çıkarak ortalıktan kayboldu. Kutay, "Cihaz nerede?" diye mırıldanırken bir yandan da gözleriyle üzerimi tarıyordu. Elimi nabız gibi atan minik cihazın altında kaldığı tenime uzattım. İşaret ettiğim yere elini uzattı ve kaşlarım çattı.

"Çok zekice, tam o şerefsize göre bir hareket." Elini tenimden indirirken güldü. "O cihazı canın yanmadan çıkarmaları imkânsız, dayanabilecek misin?" Ellerimi tam kaldırmaya yeltenmiştim ki ağır bot sesi ve içeri yayılan kokuyla duraksadım ve o eşsiz ses odayı doldurdu, karanlığa ışık tuttu. "Canı yanmayacak."

Kutay yüzünü Karmen'e doğru çevirdi, şapkası yine yüzündeydi ama gözleri açıktaydı. Kutay ona kısa bir süre baktı ardından umursamazca önüne döndü ve çarpık bir şekilde alayla gülümsedi. "Boynunu deşeceksin kızın, nasıl yanmayacağını söyleyebilirsin?"

"Çünkü bu işin uzmanı benim, Gördüklerime göre değil yaşattıklarıma göre söyleyebilirim. Canı yanmayacak." Son kelimeleri tane tane kurduğunda Kutay'ın kıvrılan dudakları düz bir hâl aldı ve koridordan gelen adım sesleriyle derin bir nefes alıp kasvetli havaya nefes katan adama döndüm. Barkın elinde bilgisayarla salonun girişinde göründü.

Kitaplık Rafı

Kutay'a masayı işaret ederek, "Cihazın ne olduğunu nasıl öğreneceksin?" diye sorduğunda Kutay cebinden telefona benzer bir alet çıkardı. "Bununla boyun bölgesinde tarama yapacağım, mavi ışıkla cihazın dış görünüşünü saptadıktan sonra modelini öğrenecek bilgisayarda modelinden seri numarasını hackleyeceğim." Karmen elindeki minik çantayı kenara bırakırken Barkın yanıma doğru yaklaştı ve yanımda çömeldi. "Yalnız boyun bölgene uzanan bir kablosu olup olmadığını görebilmem için boynunu tamamen açıkta bırakman gerek. Üzerini değişebilir misin?" Duştan sonra içime zaten sporcu atleti giydiğimden ötürü kazağın uçlarından tutarak hızlı bir hareketle çıkardım. Barkın ve Karmen'in gözü doğrudan bandajı buldu. İkisi de yüzünü öteki tarafa çevirirken Kutay Barkın'dan müsaade isteyerek önüme eğildi ve cihazını açarak boynumun yakınında tutmaya başladı. Cihazdan yayılan geniş dairesel mavi ışık boynumu sarıyordu.

"Küçük bir cihaz, neredeyse görünmez. SIM karta benziyor." Bir fotoğraf çekme sesi gelirken Kutay'ın cihazı geri çekmesiyle Barkın doğruldu ve Karmen'de Kutay'a yaklaştı. "Bu kadar küçük şeyi nasıl bulacaksın?" Kutay Karmen'e yandan bir gülüş attı.

"Bulurum. Neden biliyor musun? Çünkü bu işin uzmanı benim." Dudaklarımı birbirine bastırarak ikisine baktım. Kutay keyifle Karmen'e bakıyordu, Karmen ise her an onu boğazlayabilir gibi duruyordu.

Barkın ne döndüğünü anlamasa da pek ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu. "Bitti mi işin?" Kutay Barkın'a dönüp "Yeval ile bitti," diyerek cihazıyla beraber bilgisayarın başına ilerlerken Barkın, "Üşüyor musun?" diye sordu. Kazağı kendime doğru çektim. Elimden kaptığı gibi başımdan aşağı yavaşça geçirdi ve saçlarımı yüzüme doğru eğilerek dışarı çıkardı. Bu yakınlık saniyeler sürse de bana sinsi bir gülüş atıp, "Yarım kalan konuşmamızı bu gece tamamlamak istiyorum," diye fısıldayacak kadar uzundu.

Karmen ikimize kaçamak bir bakış attıktan hemen sonra ellerini cebine yerleştirerek Kutay'ın yanına doğru yürüdü. Dudaklarımı yaladım ve bacak bacak üzerine atarak arkama yaslandım. Barkın yanıma doğru yaslandığında kalçamı hafif kaydırarak ona doğru döndüm. "Dolunay Kutay'ın kardeşi olduğunu biliyor mu?"

Kitaplık Rafı

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. Sesini alçak tutuyor göz ucuyla Karmen'i ve Kutay'ı kontrol ediyordu. Kafamı aşağı yukarı salladım. Ardından içim içimi kemirdiği için, "Ondan bunu saklayamam," diyerek ellerimi kucağıma geri koydum. "Biliyorum ama şimdi değil Mia Donna, önce seni korumaya alalım. Ondan sonra seni Dolunay'a kendim götüreceğim. Tamam mı?" Dolunay'a onun da söylemesini isteyebilirdim ama bu bir aile meselesiydi. Ona ben söylemeliydim.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak sol elimi omzuna yerleştirdim. Omuzları gergindi, kasıldığını hissettim. Diğer elimi de omzuna bırakarak diğer omzunu hissetmeye çalıştığımda onun da gerginliğini fark ettim. Omuzları kaskatıydı. Karmen Kutay'ın bilgisayarda yaptıklarına dalmış görünüyordu. Onlara kısa bir bakış attıktan sonra Barkın'a dikkatimi geri verdim ve kollarımı omuzlarından çektim. "Çok mu gerginsin?"

"Çok gerginim," diyerek kafasını aşağı yukarı salladı. "Arkanı dön." Kaşları belli belirsiz çatıldığında aynı hareketi ikinci kez yaptım. Dediğimi yaparak arkasını bana döndü. Ellerimi gergin omuzlarına ve vücuduna yapışan gömleğinin ince kumaşı üzerine koyarak yavaşça sıkmaya başladım. Ben ellerimi yerleştirip sıkmaya başlar başlamaz o geniş parmakları nazikçe bileğimi kavradı. "Yeval." Nefeslenir şekilde dudaklarından çıkan gülümseme içimi hoşlukla doldurdu. Bir elimi yanağına çıkararak okşadım. Bana izin vermesini istiyordum. İzin almama ihtiyacım bile yoktu, bunu biliyordum ama yine de istiyordum. Çünkü benim fikirlerimi önemseyecek kadar saygısı olması karşılıksız olan bir duygusu değildi.

"Peki," diye mırıldanarak elimi bıraktığında yanağındaki elimi tekrar omzuna yerleştirdim ve sıkarak yavaş yavaş katılaşan yerlerini yumuşatmaya başladım. Çıkan katur kutur seslerle Karmen'in dikkatini çekmiştik, göz ucuyla bizi izlediğini biliyordum ama doğrudan bakmıyordu. Bunun için ona minnettardım. Diğer türlü garip bir rahatsızlık bedenimi sarardı.

Kıtırdamalar devam ederken Kutay klavyeden parmaklarını çekerek sandalyede geriye yaslanıp ellerini ensesinde birleştirdi. "Görüntüyü yükledim, şimdi eşleşen numaraya göre cihazı tespit edecek. Tahmini

Kitaplık Rafı

iki dakikaya eder, beş dakika içinde aktifliğini aksatmadan devam ettirebileceğim." Karmen kafasını aşağı yukarı sallayarak bize doğru adımladı ve bıraktığı küçük çantayı açarak içinden adını bilmediğim birçok kesici alet ve kıskaca benzer bir şey çıkardı. Metal renkler ışıkta parıl parıl parlıyordu.

Derin bir nefesi içime çekerek Barkın'a masaj yapmaya devam ettim. Karmen temiz bir bez ve dezenfekte olduğunu tahmin ettiğim sıvıyı metal aletlerin üzerine dökerek bir kez daha temizledi ardından siyah eldiveni ellerine geçirmeye başladı. Sertçe yutkundum. Barkın'ın omuzlarını ovalayan ellerim duraksadı, o bana dönerken ben oturuşumu dikleştirdim. Barkın ayağa kalktı ve koltuğun kolluk kısmına kalçasını yaslayarak oturur pozisyona geldi. Karmen elindeki aletlerle bize doğru yaklaşırken kısa bir bakışma yaşadık.

"Kesik açacağım bölgeyi bulana dek nefesini tutabilir misin?" Kafamı aşağı yukarı sallayarak boynumu olabildiğince dikleştirip derin bir nefes aldım. "Başlayabilirsiniz." Kutay'ın sözlerinin hemen ardından Karmen elini nabzımın üzerine koydu. Nefesimi tuttuğum an parmakları kulağımın altı ve nabız bölgem arasında gezindi ve bir noktada durdu. Ucu sivri alet boynumun üzerine değdiği an irkilmemek için dudaklarımı içeriden ısırdım. Soğuk tenimi kanatmadan kesmeye başlamıştı bile.

Karmen boyun bölgeme doğru eğildiğinde göz ucuyla onu izledim. Cebinden çıkardığı ufak spreyi ucu sivri aletle işaretlediği yere iki kez sıktı ardından nefesiyle üfledi. Bunun da onlara ait özel bir karışım olduğunu varsayıyordum. Nefesimi tuttuğum için ufak zorlanmalar vücudumda baş gösterirken Karmen ucu sivri olan aleti tenime yavaşça batırdı ardından yavaş yavaş derine doğru ittirmeye başladı. Söylediği gibi acı hissetmiyordum. Orası saniyeler içinde nasıl uyuşmuştu hiçbir fikrim yoktu ama sadece derimi deştiğini hissedebiliyordum, derin bir acı ya da bıçağın zedelediği yerleri hissetmiyordum.

"Dik-"

"Kes sesini, odağını bozma." Kutay'ın sözleri Barkın'ın terslemesiyle boğazında kalırken Karmen dikkatle ve yavaşça derine indi ve kestiği aleti içeriden çıkarmadan kıskaç gibi olan incecik aleti kestiği yerden içeri doğru yavaş yavaş itelemeye başladı. Tam bu sırada canım

Kitaplık Rafı

belli belirsiz yanmıştı. Yüzümü ekşittim. "Daha yavaş Karmen," diye fısıldadı Barkın.

Karmen gözleriyle ikimize kısa bir bakış atıp tekrar boynuma döndü. Boynumu deştiği aleti çıkardığı an içeride sadece kıskaca benzeyen aleti kalmıştı. Aletin makas gibi iki tutamacı vardı. Kesici kanlanmış metal aleti yuvarlak cam masaya bıraktıktan hemen sonra kıskaçların iki ucunu da tuttu ve derin bir nefes alıp, "Çıkarıyorum," diyerek kıskaçla içimdeki bir şeyi sıkıştırdı.

"Biraz daha dayan." Yüzüm kıpkırmızı kesilmiş olmalıydı. Yumruklarımı sıkarak sabrettim ve bakışlarımı yukarı kaldırdım. Bedenim kasılmaya başlamıştı.

Karmen kıskacı yavaş yavaş içimden çıkarmaya başladığında yumruklarım bembeyaz kesildi. Bunu hissedebiliyordum. Sonunda daha fazla nefesimi tutamayacağımı anladığım anda elimle Barkın'ın dizine vurdum. "Çıkar şunu artık." Karmen ucuna getirdiği izleyiciyi tek hamlede çıkardığı an ağzımı açarak derin bir nefes aldım.

Gözlerim bile zonklamış gibi hissetmiştim. Elimi boğazıma götürüp derin nefesler aldım, parmağıma akan kanın sıcaklığı vücut ısımdan da yüksekti. Barkın ayağa kalktığında Karmen dezenfekteyi tekrar eline aldı. Barkın ise pamuğa döktüğü temizleyici ve diğer elinde taşıdığı bantla bana doğru yaklaşıp pamukla boynumu temizledi ardından kanlanmış pamuğu kenara bırakarak bandajı açıp boynuma yapıştırdı.

"Canın yandı mı?" Kafamı olumsuzca salladım. Sadece çıkarırken ve kıskacı içeri ittirirken acımıştı ama o çektiğim geçmiş acıların yanında sadece bir arı sokması kalırdı. Karmen temizlediği aletleri çantasına geri geçirirken çıkardığı o küçük simgeyi Barkın'a doğru uzattı. Barkın iki parmağının arasında tırnaktan bile küçük ve ince şeyi önlü arkalı inceledi. Ardından Kutay'a bakarak, "Ne dersin Çakır Alabora sana bizde kalman için izin verir mi?" Karmen belli belirsiz bir sesle güldü. Ben de dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Alımıkoyuluyorum?"

"Aksiyon seversen öyle de diyebilirsin." Barkın pantolonun cebinden küçük bir poşet çıkararak izleyiciyi içine yerleştirdi ardından poşetin ağzını kapatarak tekrar cebine attı. Karmen çantasını eline alırken

Kitaplık Rafı

Kutay'da ayaklanarak, "Yemek var mı?" diye sorduğunda mutfaktaki tadı eşsiz makarna aklımda canlandı ve bir tabak daha yiyebileceğimi fark ettim. Gözlerim Karmen'e kaydı.

Karmen bana ve Barkın'a baktıktan sonra Kutay'a dönerek derin bir iç çekip, "Gel benimle, bu gece benimle kalacaksın," diyerek Kutay'a dış kapıyı işaret etti. Kutay'ın bakışları benimle Barkın arasında gidip gelmeye başladığında Barkın tek kaşını kaldırarak elleri cebinde ters bir bakışla karşılık verdi. "Bir sorun mu vardı?"

"Siz neden baş başa kalıyorsunuz?" Gözlerini kısarak bizi süzmesi ve ses tonu hiç hoşuma gitmedi. Karmen ve Barkın'ın bakışmasıysa çok daha fazla hoşuma gitmedi.

"Sana ne?" Kutay bildiğimi biliyordu, bunu zaten hissetmiştim ama kurduğu cümleyle buna hem şaşırdım hem de emin oldum. "Çünkü Yeval kardeşim."

Karmen boğazını temizleyerek sıktığı yumruğunu çenesinin altına yerleştirdi ve çantayı tuttuğu kolunu da dirseğine yasladı. "Üvey kardeşin. Fazla havalanma, nefes kesme konusunda uzman olduğum için rahatsızlık duyuyorum." Kutay ikisinin arasında pek de şansı olmadığını anladığını düşündüğüm bir bakışla bizi inceledikten sonra ellerini cebine yerleştirerek huysuz bir şekilde, "Bilgisayar açık kalsın, tarayıcı çalıştıkça izleyici aktif olacak," dedi ve Karmen'in önüne geçerek kapıya doğru yürümeye başladı.

"Aynı şey ikiniz içinde geçerli. Beni kontrol etmeye gelmek zorunda bırakmayın. Ayrıca... evde kedi var, ona kötü örnek olmayın." Karmen de en az Kutay kadar huysuz bir biçimde arkasını dönüp evden çıktığında yüzümü Barkın'a döndüm. O da bana dönmüş anlamsız bakışlarıma eşlik etmişti.

İkimiz de az önce olan ve işittiğimiz saçmalıklara sadece tebessümle karşılık verirken içeriden bir takırtı geldi. Barkın anında satranç masasının altındaki silahını alarak önüme geçtiğinde salonun girişine koşarak giren Latte bize rahat bir nefes aldırdı.

Barkın doğruldu ve kızgın bakışlarıyla etrafta kendi kendine koşturan ve üzerine topladığı kızgın bakışlardan bir haber olan Latte'ye baktı. "Günlerdir evde olmayınca sesine hazırlıksızdım." Onu anlayarak elimi

Kitaplık Rafı

elinin üzerine koydum, silahı aldım ve geri yerine bırakarak doğruldum. Latte ikimizin bacak arasından geçerek kendince oynadığı kovalama oyunuyla salondan koridora doğru koşuşturdu. Onun gidişiyle salon tekrar sessizliğe büründü. Barkın kalçasını masaya yaslamış yüzünü yere eğmişti.

Bir eli arkasında kalan masayı kavrarken diğer eli gömleğinin ilk düğmesine doğru gitti. Bakışlarıma yerleşen endişe duygusunu hissedebiliyordum. Ona doğru adım atmak da istiyordum ama bir yandan benden sakladığı bilginin beni incitmesi yüzünden adım atmak da istemiyordum.

Kendi içimde başlattığım savaşla olduğum yerde çakılı kaldım, bir elimi enseme atıp ovuştururken diğer elimi yumruk gibi yapmıştım. Tırnak uçlarımla avuç içimi kaşıyordum. Dudaklarımdan kopardığım parçaları yuttum. Ayak ucum bir anlığına havaya kalktı sonra tekrar yere bastı.

Özlemim, hayatımda hissettiğim en baskın duygumdu. Ama aynı zamanda bir gölgeden çok daha görünmezdi. Barkın yüzünü varla yok arası kaldırarak bana büyük bir ihtiyaçla baktığında bu sessizliğin boğazımı sıkmaya başladığını hissettim. Elini kaldırdı ve bana gelmemi işaret edercesine parmaklarını salladı.

"Yanıma gel Yeval, Nefese ihtiyacım var." Ve sadece altı kelime, bir cümle.

Ben de o da başkalarını yakan ateşler olabilirdik ama birbirimize nefestik.

Hızlı adımlarım benden bile önce hareket ederek yanına ulaştığında koruma iç güdüsüyle kollarımı boynuna dolayarak yüzünü boynumun sağlam tarafına yasladım. Kolları anında belimi sararak beni kendiyle bir beden haline getirmek istercesine sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki bandajımın kaydığını hissettim, boynum böylesine ani hareket ettiğimden ötürü sızladı ve uyuşturucu tahminimce geçmeye başladığından acısı hissedilir hale geldi.

Yüzümü buruştursam da elimi ensesine çıkarmaktan ve saçlarını okşayarak yüzümü o beni sarhoş eden kokusunun kaynağına, yani boynuna gömmekten geri durmadım.

Kitaplık Rafı

"Liderlere bu durumdan bahsetmeliyim, Tuğra'nın önünü kapatmadığım sürece senin yanımda olman riskli olabilir." Elimle omzuna soru işareti çizdim. Eli belimi narin bir çiçekmişim gibi okşuyordu. "Çünkü Mia Donna, eğer Tuğra kumpas kurarak üzerime bir suç atarsa karşılık olarak benden sadece seni isterler. Bunun ne sonuç vereceğini biliyorsun değil mi?" diye sordu. Bir kez daha soru işaret çizdim omzuna. Tabii ki de biliyordum, sadece bunu nasıl tarif edeceğini duymak istiyordum.

"Savaş çıkar Yeval." Yüzümü hafif geri çektim, ellerimi aramızdaki boşluğa zar zor sığdırarak "Savaş çoktan başladı Barkın." İşareti yaptım. Söylediğime güldü. "Gerçekten başladığını mı zannediyorsun? Sence bir savaşta ben böylece oturur muydum? Sen Karmen'le mi olurdun savaşta olsaydık? Bu bir savaş değil Yeval, bu bir savaş hazırlığı." Gözleri öyle erimiş bakıyordu ki bal olup akacak gibiydi, parmağımı uzatıp tüm balını dudaklarıma yaymak istiyordum.

Bir insanın kokusu sarhoş, tadı delibal gözleri yakıcı bir güneş olamazdı. Olmamalıydı. "Savaş başladığında, sen benim yanımda olacaksın. Biz her yerde olacağız Yeval."

"Bu yüzden mi saklanıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak. "Saklanmak mı?" Dişlerini ve gamzesini gösterircesine öyle sakin güldü ki bir an için sanki ben küçük bir çocuktum o da saçmalıklarımı dinleyen büyüğümdü. "Buna beklemek denir Yeval. Çünkü tüm zaferler uzun bir bekleyişin, uzun bir savaşın ve ölümün hemen sonrasında gelir."

Ellerimi ensesine uzatarak boynuna ısınan kollarımı sardım ve parmaklarımla ensesindeki saçlarını çekiştirdim. Derin bir nefes alırken gözlerini yumdu.

Sessizlik odanın içine hakimiyet kurmaya çalışıyordu, benim her zamanki sessizliğim bunun zemini Barkın'ın aldığı sessiz nefeslerse sessizlikte esen rüzgârdı. Dakikaların saatlere dönüştüğü bu vakitte öylece durduk. Elleri belimde birbirine kenetliydi, baş parmakları tenimi okşuyordu. Ellerim ensesindeki saçları bir asi bir şefkatle çekiştirip hasret gideriyordu.

Bu kabarıklığın sebebi neydi bilmiyordum ama bunun şimdiye dek bastırılan yüklü duygular olduğunu düşünüyordum.

Şimdiye dek bu kadar güvendiğim kimse olmaması, hiçbir yerde

Kitaplık Rafı

evim gibi hissedemeden diken üstünde uyumak ve her zaman yalnız hissetmek. Bunların derinlerde yatan duygularım olduğunu zannederdim. Her zaman asıl derinlerde yatan duygularım bunlar değil, derinlerde yatan duygularım birine sonsuz güvenerek göğsünde nefes alabilmekti. Attığım adımda tek başıma hissetmemekti, uyuduğumda kâbusların rüyaya dönüşmesiydi.

Şimdi uyanmakla kalmamıştım, gerçeği rüyalardan çok daha güzele dönüştürmüştüm.

Artık sadece geçmişimden kurtulmak ve benliğimi bulmak istemiyordum, artık geçmişimin içine dalmak ve intikam alarak yeniden doğmak istiyordum. Artık gölge olan değil ateş olan taraf olmak istiyordum. Ellerimi Barkm'm boynundan yavaşça indirdim, dikkati hareketlenen parmaklarımı takip etti.

"Karmen senin tahtayı ve içindeki her şeyi ateşe vereceğini söyledi." *Gördüğüm gerçek dışı halüsinasyonda.*

"Kendisinin de külleri savurup ortalığı tozu dumana katacağını ekledi." *Tamamen benim zihnimin içinde.*

"Ben de ateşi harlayan ve külleri gökyüzüne kadar yükseltecek o rüzgâr olmak istiyorum. Alevlerin ve savrulacak küllerin kim olacağını, ne kadar yanacağını ve nereye savrulacağını bilmek değil buna karar vermek istiyorum."

Barkın beni öyle dikkatli ve kesintisiz dinledi ki zaman durdu zannettim. Nefes bile almadığına emindim. Bedeni hareket bile etmiyor içine dolan havayla göğsü kabarıp inmiyordu bile. Verdiği tek belirti tamamlandığını hissettiği bir rahatlamaydı. Elleri belimi yavaşça sarmaktan çok kavrayarak kendine çok daha hızlı bir şekilde çekti. Artık yüzü karın bölgeme değiyordu.

"Sen nereyi ne zaman yakmak istersen Mia Donna. Senin varlığında ben sadece bir gölge olacağım." Yüzümü yüzüne doğru eğdim, eğdim... biraz daha ve *tık, tık, tık.*

Yumduğum gözlerimi araladım, Barkın'ın gözlerinden fışkıran alevler benim bariyerimde takılı kaldı. Dış kapı açıldı ve Vuslat, "Efendim," diyerek boğazını temizledi, içeri doğru adımladı. "Çakır Alabora, Akkor Malikanesi'ne gidiyor."

Kitaplık Rafı

Kaşlarımı çatarak Vuslat'a yüzümü döndüm. Barkın doğrularak bir elini belime sarılı vaziyette diğerini ise cebine koyar vaziyette benim gibi karşısındaki sabit ifadeli adamına baktı. Vuslat mimik bile oynatmıyordu. Dümdüz bize bakıyor ellerini önde kavuşturmuş sadık bir asker gibi dimdik dikiliyordu.

"Ulaştı mı?"

"Evin yakınlarında görünüyordu, ben buraya gelmeden hemen önce." Barkın kafasını aşağı yukarı sallayarak ona çıkmasını işaret etti. Ardından beni belimden yönlendirerek karanlık koridora doğru yürütmeye başladı. Işıklar burada yanmıyordu.

Koridoru geçerek Barkın'ın odasına ulaştık, kapıyı araladığı an perdeleri açık boydan camdan içeri ay ışığı süzüldü. Camın hemen önünde duran masaya yaklaşarak çekmeceyi açtı ve içinden incecik başka bir bilgisayar daha çıkardı. Sandalyesine beni yönlendirerek oturttuktan hemen sonra ince bilgisayarı açarak yüzümü aydınlattı.

Şifresiz bilgisayar doğrudan düz beyaz bir ekrana döndü. Hiçbir soru sormadan tahmin ettiğim şeyi yapmasını bekledim. Kutay'ın bize öğrettiği birkaç talimatı uygulayarak açtığı kamera kayıtları ekranda yayıldı. Tam da beklediğim gibi, eski evimin kapısının hemen köşesinde olan o kameralar şimdi bu bilgisayara bağlıydı. Göz ucuyla Barkın'a baktım. Onların teknolojik kaynağını sağlayan her kimse Kutay'dan bile iyiydi ve kim olduğunu ölesiye merak etmiştim.

Gözümü ses gelen ekrana çevirdiğimde açılan kapıdan içeri sadece tek bir araç girdi. *Çakır Alabora'nın aracı.* Araç evin tam önünde dururken dış kapı aralandı ve ilk başta Dolunay'ın sarı saçları ışıkta parladı. Onun hemen ardından takım elbisesi ve hâlâ bedeninde yanık sargılar taşıyan Tuğra göründü. Çakır Alabora'nın araç farının aydınlattığı yerde durdular. Aracın ışıkları kapandı ve arka kapı bir koruma tarafından açıldı. Çakır ağır hareketlerle araçtan indi ve ceketinin önünü tutarak Dolunay ile Tuğra'nın önünde durdu. Yüzü kameraya dönüktü, Dolunay ve Tuğra'nın ise yüzlerinin sadece bir kısmı yandan görünüyordu. Dolunay üzerine aldığı şalı kollarını birbirine sararak sıkıştırdı.

Çakır, "İyi akşamlar," diyerek söze girdi. Tuğra ise cebindeki eli çıkararak Dolunay'ın belini kavradı. Çakır'ın gözleri doğrudan bu temasa

Kitaplık Rafı

yoğunlaşsa da sözünü bekletmedi. "Seni bir süreliğine misafir etmek istiyorum, Akkor." Dolunay ve Tuğra'nm yüzü birbirine döndüğünde Çakır doğrudan Tuğra'nın yüzüne baktı. Tuğra'nın çenesinin kasıldığını yanan lambalardan net bir şekilde görebiliyordum.

"Ne kadar sürecek bir misafirlikten bahsediyoruz?" Çakır kravatını düzelttikten sonra ellerini cebine yerleştirerek gözlerini kıstı. "Orası benim keyfime kalmış." Dolunay Tuğra'nın elini çekmesi için omuzlarıyla belli belirsiz hareket yaparken söze atıldı. "Sebebini öğrenebilir miyim?" Çatık kaşlarımla ekranı soluksuz izlerken aynı soruyu içimden soruyordum. Sanırım üvey de olsak kardeşlik işleyişi aynıydı değil mi?

Barkın avucunu sol omzumun üzerinden masaya yaslayarak üzerime doğru eğildi. Diğer eli de sağ köşemden masanın ucunu kavramıştı, beni kafese almış gibi görünüyordu. Dikkatimi bu yakınlığın bozmasını istemediğim için doğrudan ekrana geri çevirdim.

"Sebebini eşinizin bildiğini varsayıyorum, dilerseniz ondan öğrenebilirsiniz. Elbette eve döndükten sonra."

"Misafirlik havamda olmadığım için seni reddetmek zorunda kalacağım, Alabora." Çakır'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldığında içimden bir titreme geldi. Bu kıvrılmanın aynısını daha önce Karmen ve Barkın'da da görmüştüm ve sonucu pek iyi olmamıştı. "Bu bir soru ya da rica değildi." Kapıdaki korumalardan biri hızlı adımlarla onların yanına ulaştı. Adımları birbirine bakışlarıyla savaş açmış adamların ortasında durdu. Kulağına bastırdığı parmağını indirerek yeleğinin önünü tuttu. "Efendim, kapıda silahlı korumalarla dolu toplam beş araç bulunuyor. Evin etrafında da keskin nişancılar olduğunu tespit ettik."

Yüzüm şaşkınca Barkın'a doğru kalktı, onun da yüzü bana inmişti. Bundan haberi olmadığını gözlerindeki boşluktan anladım. Çenesi kasıldı, yüzünü ekrana geri döndürdü. Onun gibi soğukkanlılığımı koruyarak bende yüzümü indirdim ve aydınlık ekrana geri döndüm ama kalbim öyle hızlı atıyordu ki boğazıma kadar yükselmişte her an araladığım dudaklarımdan çıkacak gibiydi.

"Bu kararınızı liderler toplantısında dile getirmenizi ve ondan sonra eşimi alıkoymanızı rica edeceğim," dedi Dolunay. Gerçekten Tuğra'yı mı koruyordu? Ellerim sımsıkı yumruk olurken en az yumruğum büyük-

Kitaplık Rafı

lüğünde bir yumru boğazıma oturdu. Belki de Çakır Tuğra'nın kafasına sıkar ve bizim geçmişimizi, birçok insanın da geleceğini kurtarırdı. Keşke öldürseydi. "Eşiniz," diyerek Dolunay'ın cümlesini tekrarlayan ama baskılayarak söyleyen sözlerine dikkat kesildim. "Şimdi alıkonmazsa toplantıdan sonra alıkonacak, unutmayın Dolunay Hanım. Hiçbir liderin cezası engellenemez ve sorgulanamaz." "Yine de bu cezayı toplantıdan sonra vermenizi rica edeceğim. Bu zaman diliminde eşimin kabahatini benim de öğrenmeme izin verin lütfen." Çakır derin bir nefes aldı, aldığı nefesle göğsü kabarıp geri indi. Sertçe yutkunduğunu hareketlenen âdem elmasından anlayabiliyordum.

Gözleri Dolunay'daydı. Dakikalar boyu da ondan ayrılmadı. En sonunda yüzünü yere eğerek, "Madem öyle, size kırk sekiz saat mühlet. Kırk sekiz saat sonra düzenlediğim toplantıdan eve tek başınıza döneceksiniz. Bu fikre alışsanız iyi olur."

Çakır Dolunay'a son bir bakış attı, Tuğra hâlâ çenesini sıkıyordu. Cebinde olan elinin yumruklaştığına bahse girebilirdim. Dolunay Tuğra'ya hesap soran bir ifadeyle döndüğünde yüzü tamamen kameranın açısına girdi. Çakır arabasına geri binerek açık kapıdan yavaşça çıkıp karanlığa karışmaya başladı.

Barkın kolunu üzerimden çektiğinde Dolunay önden Tuğra arkasından öfkeli bir ifadeyle evin içine doğru yürüyordu. Ona dönerek el işaretiyle, "İçeriyi izleyemiyor muyuz?" diye sordum. "İzleyebiliyorduk, artık korunma çok daha üst seviyede. Son bir iki haftadır izleyemiyoruz." Barkın bilgisayarı doğrudan kapattığında içerideki tek ışık kaynağı camdan yansıyan ayın oldu.

Adımları yatağının başındaki lambaya doğru giderken ben de sandalyeden kalkarak onun yatağının ucuna oturdum. Lamba yandığında ve arkasına döndüğünde gözleri yatağın ucuna oturan beni buldu, ardından da ellerimi. "Çakır neden Tuğra'yı alıkoymak istiyor? Hangi gerekçeyle?"

"Birçok ihtimal var." Gözlerimi kıstım. Tam karşıma oturarak gülümsedi. "Senin yaşadığından emin, içimden bir ses seni korumak için Tuğra'nın önünü kesmeye çalıştığını söylüyor." Kaşlarımı birleşebilecekleri bir görüntü elde edene kadar çattım. "Neden, benimle derdi ne?"

Omuz silkti. "Öyle demedim, içimden bir ses öyle diyor dedim."

Kitaplık Rafı

Kollarımı birbirine kavuşturdum. Canımın acısı gitgide boynumdan ve fazla hareketten ötürü karnımdan yayılarak artsa da bunu maskelemekte ustaydım. Öyle güzel saklıyordum ki ben bile olduklarına inanmakta güçlük çekiyordum.

"Sadece şunu söyleyebilirim ki Çakır aradaki köprü, denge bozulursa köprü çöker. Köprü çökerse oyun biter. O yüzden dengenin kurulabilmesi için senin tarafında olması gerekiyor." "Ben zayıf mıyım?" Ellerimi havada yakalayarak kafasını olumsuzca salladı.

"Zayıf olduğun için değil Mia Donna, çökme uğruna senin baskın çıkabilmen için." Anlaşılmıştı, Barkın bana bu gece daha fazla şey anlatmayacaktı. Ellerimi ellerinden çekerek ona ters bir bakış attım ardından emekleyerek yatağın sol tarafına geçip yorganı kaldırarak içine girdim, arkamı ona dönerek gözlerimi yumdum. Açlığımı yeni gidermiş, vücudum yeni deşilmiş ve yorgunluk üzerime ilk defa bu kadar çökmüştü.

Bu yüzden önceliği kendime tanıyarak bedenimi sarhoş eden uykuya kapılarımı açtım. Barkın sadece nefeslenircesine güldü ardından yatağın diğer yanından yorganın altına girerek ışığı söndürdü ve kollarını arkamdan dikkatlice bana sararak kafasını boyun girintime gömdü.

Gecenin kalanıysa kâbuslarımın istediğim rüyalara dönüşmesiyle sona erdi.

"Yine ayrılık vakti ha?" Barkın omzuna keskin nişancı silahını atan Karmen'in diğer omzuna elini koydu. Karmen başını aşağı yukarı sallarken, "Yolların güvenliğini kontrol ettim," diye ekledi.

Uyanalı on dokuz saat olmuştu. O on dokuz saatte Barkın, Çakır Alabora tarafından yemeğe davet edilmişti. İlk defa Karmen'in de dahil olduğu bir kahvaltı yapmıştık ama üçümüzde fazlasıyla sessizdik. Akşam yemeğinde Barkın'la beraberdim. Karmen helikopteri ayarlamıştı. Ezher gideceğimiz evin yollarını tutuyordu. Vuslat'ta Barkın'la beraber karadan evi izleyenleri şaşırtmak için farklı bir rotaya ilerleyecekti. Böylece Barkın'ın karadan bizi takip ettiğini sanacaklardı ama biz başka yöne gidiyor olacaktık.

Olası bir durumda da helikopter yedek hazırlanan başka bir eve sürecek ve izimizi kaybettirecekti. Yakın zamanda helikopterin gürültüsü

Kitaplık Rafı

yerimizi ortaya çıkarmasın diye ise Barkın'ın adamları düğün varmış gibi konvoy yaparak yolu kapatacak, sesin keskinliğini kıracaktı. Plan kusursuz tasarlanmıştı.

Gece havaya hükmettiğinden ötürü zamanımızın kısıtlılığı göz önündeydi. Latte ile tüm gün oynayarak hasretimi gidermiştim ve bir daha onu peşimden sürüklememem gerektiğini de öğrenmiştim. Onunla vedalaşarak kırmızı rujumu sürdüğüm dudaklarımı her yerine bulaştırdım.

Ardından Barkın'ın Karmen'le vedalaşmasını dinlemeyi keserek onun odasına yani dün gece uzun uyku çekerek dinlendiğim odaya ilerledim. Kapıyı ardımdan aralık bırakarak camın önünde dikildim ve kollarımı birbirine kavuşturdum. Şimdi vedalaşma sırası bendeydi. Bunun için onun ayağıma gelmesini bekliyordum.

Dakikalar sonra dışarıyı değil yansımamdan kendimi izlediğim camda benden başka bir silüet belirdi ve adım sesleri gitgide yaklaştı. Kapı sessizce aralandığında karanlığın arasından bir ışık süzüldü. Güneş gibi yakıcı ama bal kadar tatlı sarı gözler camdan yansıyarak bana ulaştı.

"Bu sefer ayrı kalmak yok, kimse beni yanına gelmemem için durduramaz." Elini ensesine attığında önü açık ceketi kalktı ve silahının gümüş kısmı parladı. Sesimi çıkarmadan ve ona dönmeden camdan onu seyretmeye devam ettim. Bana yaklaştı, yaklaştı ve en sonunda tam arkamda durdu. Elleri cebindeydi.

Gözleri beni taklit ederek yansımamı seyretmeye başladığında kırmızı dudaklarımı birbirine bastırarak ona döndüm ve ellerimi gömleğinin ilk düğmelerine uzattım. Sessizce yaptığım şeyi seyretti. Vücudunda nokta nokta olan benekleri açığa çıktığında durdum ve dudaklarımı arasına uzatarak bir öpücük bıraktım. Oldukça masum ve yakıcı.

Gözlerimi gözlerine çıkardığımda içinde yanan şehvet duygusunun alarmları zihnimde yankılanıyordu. Ellerimi aramıza kaldırdığımda yutkunarak seyretti. "Ben gelene dek, kusurlarını sev. Çünkü senin kusurun olmak istiyorum. Kimsenin istemediği ama senin istediğin kusur olmak istiyorum. Sana özel olmak için. Çünkü kusurlar özeldir."

Çenesi kasıldı, âdem elması hareketlendi. Dudaklarıma yaydığım gülümseme onu da tebessüm ettirmişti. "Devam et," diye fısıldadı.

"Çözmeye devam et, sana göstermek istediğim bir şey var." Yüzüm-

Kitaplık Rafı

de belirsiz bir merakla düğmelerini çözmeye devam ettiğimde nefesimin onunla dolmasının normalde hayatımın en iyi şeyi ama şu an için en kötü şeyi olduğunu biliyordum. Yine de devam ettim.

Gömleğini kemerine kadar inen yerine dek çözdükten sonra gözleriyle işaret ettiği sol köprücüğüne doğru elimi uzatarak gömleği ve üstündeki ceketi ittirdim. Elim tenine değdiği an soğukluğumla irkildi, ben de gördüğüm görüntüyle irkildim.

Gözlerimi büyük bir beklenti ve çocuk sevinciyle ona çevirdiğimde gülümseyerek yüzünü aşağı yukarı salladı. Elimi köprücüğünün hizasında olan her zaman çizdiğim yarım kalbe uzatarak bir kez daha çizdim ama bu kez kalıcı dövme olarak çizilmiş kalbin üstünden çizdim.

"Bedenimiz davetkârdır demiştin, benim tek davetkar olduğum kişi sensin Yeval. Bedenimle..." Elini şakaklarına dayadı, "Aklımla." Ardından derin bir iç çekti. "Varsa bir ruhumla." Sözlerine güldüm. Ellerimi kaldırıp "Sana ne oldu böyle?" diye sordum. O da güldü. "Başka bir adama dönüştüm," diyerek cevap verdi.

Ona doğru ufacık boşluk olan mesafeyi adım atarak kapattım. Ellerimi sıcak göğsüne yaslayarak parmak uçlarımı ona bastırdım. Sanki her izimi teninde bırakmak istiyor gibi bastırdım. Aldığı nefesle göğsü kalktı ve geri indi. Yutkundum. Parmaklarım yavaş yavaş yukarı çıktı ve özellikle benekleri okşadı.

"Kusurlar kusursuz, kusursuz kusur oldu. Şeytan insan, kıvılcım ateş oldu." Elleri saçlarımın arasına uzandı nazikçe. "Bana bu hayatta en çok senden ayrılmak koydu." Ellerim boğazından yavaşça dudaklarına çıktığında beni kendisinin bile farkında olmadığı bir hızla arkamdaki cama ittirdi. Canımı acıtacak derecede değil, sadece beni kıstıracak kadar üzerime gelerek diğer elini cama yasladığında gözlerine baktım. Alev alevdi.

"Sana bir şey söylemem gerek... Seni Karmen'le bırakmamın en çok güvendiğim insan olmasından başka bir sebebi daha var." *Ve işte o konuşma.* Elimin tekini indirerek çaktırmadan kendimi cimcikledim. Önden bunun da hayal olup olmadığının tedbirini alıyordum. Canım yandı ama uyanmadım. Hatta sanırım bedenimi kanattım. Biraz aşırıya kaçmıştım.

Kitaplık Rafı

"Karmen'in şimdiye dek bizden başka kimseye alıştığını ya da bu kadar rahat hissedebildiğini görmedim. Yani öldürdüğü insanlar hariç, ya da öldürme listesinde olanlar hariç. Ona bir şeyler öğretiyorsun, bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama ona yardım ediyorsun."

"Ona yardım mı ediyorum?" Kafasını aşağı yukarı sallayarak elimi tuttu ve dudaklarına götürüp devam etti. "Bunu yapmaya devam et. Belki tek kurtarabileceğin kişi ben değilimdir." Dudakları elimden yavaşça açıkta kalan boynuma uzandığında konunun tüm ciddiyeti ve ağırlığı üzerimden kanatlanıp uçan kuş gibi gitti, kayboldu. Öpücük bıraktığı yerden kafasını kaldırdığında fısıltısı kulağıma nefesi nabzıma çarpmıştı. "Vakit geldi Mia Donna."

Biliyordum, gitmem gerektiğinin farkındaydım ama ayaklarımın beni dinlediğini düşünmüyordum. Aynı kalbim ve aklım gibi. Şu an hepsi birleşerek beni saf dışı bırakmışlardı. Belki de onları saf dışı bırakan bendim. Onu ayırt edebilecek akıl sağlığında olduğumdan emin değildim. Yutkundum.

Barkın'ın bir eli yine belimdeydi ve nemli dudakları köprücüğümün hemen altındaydı. "Gitmen gerek." Nefesi tenime çarptığında hareketlendim ama bu hareket gitmeye yönelik olmadı. Yutkundum, nabzımın hızlanışı göğsümün kabarmasıyla sonuçlandı ve çektiğim nefes içeride kaldı. "Gitmediğin her an bırakmak daha da zorlaşıyor Yeval."

Ellerimin titremesini zor durdurdum. Karmen'den böyle anlar için beni ayakta tutabilecek bir karışım istemeliydim. Eminim ki yoksa da bulabilir ya da ürettirebilirdi. Onca hediyeleşme geçmişimizi sayarsak bence bu ricamı geri çevirmezdi.

Ona, "İzin vermiyorsun," diyerek gözlerine derinden baktım. Yakınan bir nefesin ardından bedenini aniden geri çekti aramıza giren boşlukta öylece kaldım. Boğazını temizledi ve benim öylece kalakaldığımı fark eder etmez kolunu belime sararak beni yanına çekti. Çoktan atmaya başladığı adımlara eşlik etmek zorunda kalarak odasından çıktık. Arkamızda kalan kokusunu özleyeceğimi bilerek son bir kez karanlık odaya baktım ve ardından kapıda bekleyen Karmen'in yanındaki yerimi alarak bana uzattığı kabanı üzerime geçirdim.

Bu gece sanki bizim kaçmamızı en az benim kadar istemiyordu ha-

Kitaplık Rafı

vada öylesine atmaya başlayan kar yine şiddetlenme aşamasındaydı ama bu kimsenin umurunda değildi. Benim de değildi. Okula gitmemek için tatil olsun diye dualar eden biri hiç olmasam da şu an koşullar altında evde biraz daha kalmak isteyen bir kadın olma yolundan ucu ucuna dönmüştüm.

Karmen Barkın'la kafa selamı yaparak görüştükten hemen sonra kapı açıldı ve soğuk rüzgâr yüzüme çarptı. Kabanın önünü kapatarak Karmen'in bindiği motorun arkasına bindim. Omzuna aldığı silahı nasıl başardıysa yatay bir şekilde motora sabitlemişti. Yerimi aldıktan hemen sonra kontak açıldı, yüzümü arkaya çevirdim. Barkın ve Vuslat'ta araçlara geçerek evin önünde beklemede olacakmış gibi görünüyorlardı.

Motor çalıştı ve herkesi arkada bırakacak bir hızla karlı yoldan, ağaçların arasına karışarak gözden kaybolduk. Eğer biri yukarıdan drone ile bizi izlemiyorsa varlığımızdan haberi bile olmazdı ki bu böyle korunaklı bir alanda pek de mümkün değildi. Motor gitgide tepeye yaklaştığında kulağımıza saatler önce taktığımız kulaklıktan bir ses duyuldu.

"Konvoy başladı." Sesin bitmesiyle ardı ardına duyulan korna sesleri, yüksek müzik sesleri tüm yokuşu ve çok daha aşağısını doldurdu. Kızarmış yanaklarım ve burnumun kuruduğunu ve mimik yaptırtmayacak kadar canımı yaktığını fark ettim.

Ellerimden birini yanağıma uzattım, tenim soğuğun aksine alev alevdi. Kafamı yukarı kaldırdığımda ise yağan kar tenime yağmur damlası gibi süzüldü. Kuru cildim nemlenip soğurken kulağıma dolan helikopter sesi gecenin sonuna yaklaştığımızı hissettiriyordu.

Karmen bu işin hemen bitmesini ister gibi hızını arttırdığında tutuşum sıkılaştı. Bu hareketime her zamanki gibi tepkisiz kalmıştı. Arkama son bir kez bakma dürtümle savaştım, eğer dönersem hem sadece karanlıkla karşılaşacak hem de sadece rüzgârdan sert bir tokat yiyecektim.

Bu yüzden dönmek yerine Karmen'e daha çok sokuldum. Helikopterden başka hiçbir ses ve rüzgârı hissetmeyene dek durmadık, bu zaman o kadar kısa sürdü ki kirpiklerimi kırpıştırıp açmış gibi hissettim sadece.

Ve motor durdu, ayaklarımız kara bastı bedenimiz doğruldu. Koyu yeşil helikopter önümüzdeydi. Karmen motora bağlı silahını aldıktan sonra öne geçmem için eliyle işaret verdi. Önden ilerleyerek helikoptere

Kitaplık Rafı

yaklaştım, basamağa basarak dar ve basık alana girdim. Kenarda oturma alanı olan yere otururak demirden tutundum. Karmen hemen arkamdan bindi, helikopterin kapısını örttü ve, "Gidebiliriz," diyerek karşıma kendini atarak silahı yere koydu. Pilot hiç konuşmadan helikopteri havalandırmaya başladı. Karmen ise ceketinden bir kâğıt parçası bir de kalem çıkararak bana uzattı. Uzattığı eşyaları aldım, içerisi en az hava kadar karanlık olduğundan cebinden bir de fener çıkarmıştı.

Feneri elime doğru tutarak, "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Kafamı olumsuzca salladım. Feneri kapatarak arkasına yaslandı. Yerden havalanmaya başladığımız ilk anda kulaklık cızırdayarak Barkın'ın sesini bize ulaştırdı. "Yolunuz yirmi dakika, biraz dolanarak gideceksiniz. Kara güvenliğinizi dert etmeyin."

Karmen gördüğüm kadarıyla kaşlarını çattı yine de karanlıkta emin olamıyordum. Ben de kaşlarımı çattım. Plana göre Barkın yolun yarısında ters istikamete saparak bizim yönümüzü farklı bir yermiş gibi gösterecek takip edenleri peşine takarak bizden uzaklaştıracaktı. Böyle bir durumdaysa karadan bizi savunan başka biri olmamalıydı.

"O da ne demek?" Karmen aklımdaki soruyu dillendirdiğinde Barkın belli belirsiz güldü. "Sakın peşimize üveyi taktığını söyleme, yemin ederim silahı kullanırım." Barkın'ın gülüşü kahkahaya dönüştü. "Kendisi yanımda, sizin güvenliğinizi koruyan bir başkası. İkinizin de oldukça yakından tanıdığı biri." Kâğıdı dizime yaslayarak o olmamasını dilediğim ismi yazdım. Ardından kâğıdı kaldırarak Karmen'e doğru tuttum. "Siktir. Cidden mi?"

"Oldukça güçlü bir kadın olduğunu sen söylemiştin," dedi Barkın Karmen'e karşılık. Karmen kâğıdı alarak avucunda tuttu ve yüzünü yana çevirip dişlerini gıcırdattı. "Kızı riskli bölgede savunmasız mı bıraktın?"

Karmen'e görmese de ters bir bakış attım.

"Az önce arkasındaki iki araca kaza yaptırarak onu takip edenlere izini kaybettirdi, arabada tek başına ve onu takip etmeleri için görevlendirdiğim üç aracın da şoförünü tehdit ederek benim peşime geri yolladı. Bence kendini gayet iyi savunabilir."

Barkın'ı onaylarcasına gülümseyerek kafamı salladım. Tabii ki de kurtulabilirdi. Çünkü o Selcen Alakurt'tu.

Kitaplık Rafı

"Gerçekten peşimize sadece onu mu taktın?" Barkın Karmen'e alınmış gibi bir ses çıkarttı. "Tabii ki de hayır, sağlam ve güvenilir olabilir ama önlemimi almadığımı söyleyemem. Drone ile sizi izleyen her sokağın başında sivil kılıkta görevli adamlar var. Herhangi bir durumda hepsi harekete geçecek. Yolları koruma altında tutuyorlar."

Karmen derin bir nefes vererek güldü. Merakla Karmen'in avucundaki kâğıda uzandım ve neden Selcen'i peşimize taktığını sormasını istedim. "Yeval neden Selcen'i peşimize taktığını soruyor."

"Aslında bunu yapan ben değilim, en az senin kadar tatlı bir ablan olduğunu unutuyorsun bazen." Kafamı geriye yaslayarak sıkıntıyla nefes verdim. "Dolunay vurulduğun için artık seni başı boş bırakmamaya karar vermiş gibi görünüyor, Selcen'i peşine taktığına göre." Karmen alayla sırıttı, ayağımın ucuyla ona vurdum. "Kadın haklı," demekle yetinirken o da benim ayağıma vurdu. Hatta kopardı desem yeridir.

"O ses de neydi." Eğer sesim olsaydı ne sesi olduğunu anlaması saniyeler sürerdi. Dilimin ucuna gelen küfrü yutarak ne kadar göründüğünü bilmeyerek ters bir bakış attım ona. "Sakarlığım tuttu." Verdiği cevaba gülmek istedim ama şu an bu ifademi bozamazdım. "Senin mi?" diye sordu Barkın şaşkınca.

"Hım hım." Gerçekten ciddi ciddi dalga geçiyordu.

Elimi saçlarıma daldırdım. Barkın'ın Karmen'e ettiği küfür keyfimi yerine getirmişti. Bu kez somurtan o olurken sırıtan ben oldum. Ardından yerde duran çantayı açarak içini karıştırıp bulduğum suyun yarısını kafama diktim. Soğuktan neredeyse soluk borum bile buz tutmuştu. İçtiğim su boğazımı yumuşatarak susamışlığımı giderdikten hemen sonra kapağını kapatarak yanıma bıraktım. Karmen'in gözleri önce suya kenetlendi ardından tek hamlede kaparak kalan şişenin tamamını midesine indirdi.

Artık ona alışmaya başladığım için böylesine hareketlerini yadırgamamaya başlıyordum. Sadece yana doğru bedenimle döndüm ve gözlerimi yumarak geçici kalacağım eve varana kadar dinlenmeye karar vererek ondan bağımı kopardım. Onunda homurdanarak kıpırdandığını duydum. Kapı kapandığından beri helikopter sesi o kadar da katlanılmaz gelmiyordu kulağa, olmasaydı daha iyi olurdu tabii ama olunca da yapabilecek bir şey yoktu.

Kitaplık Rafı

Kulaklarım yavaş yavaş uğuldamaya karanlık bulanmaya başladığında anladım son günlerdeki yorgunluğumun bir gecede geçmeyeceğini. Sargılı yerlerim sızlıyordu, boynumdaki sargıyı buraya gelmeden birkaç saat önce değişmiştik ama sanki yeni kapatmışız gibi acıyordu. Yüzümü buruşturarak biraz daha yana döndüm.

Karmen'in Barkın'a bir şeyler söylediğini duyuyordum ama tam olarak söylediklerini ayırt edemeyecek kadar bilinç bulanıklığı yaşıyordum. Derin bir iç çektiğimde kulağımın tıkandığını hissettim ve aniden omuzlarımdan tutulup sarsıldığımı fark ederek gözlerimi korkuyla açtım. Sadece dakikalar sürmüştü, nefes almış ve gözlerimi yummuştum. İçim bile geçmemişti.

Birkaç dakikanın haricinde.

Sonunda uğultular kesildiğinde ufak bir sarsıntı yaşayarak kenara çarptık ve düştük. "İniş yap!" Karmen hemen önümde pilota bağırıyordu. Pilotun sesi uzaktan geldiğinde Karmen daha güçlü bağırarak, "İndir şu siktiğimin helikopterini!" dedi. Göğsüm şiddetle inip kalkmaya başladı ve helikopter sarsılmış vaziyette inişe başladı. Kulaklıktan Barkın'ın sadece "İniş riskli," dediğini duyabilmiştim. "Sanırım motora hasar verdiler."

Ve bam! Bir hasar daha.

Helikopter dengesini kaybetti. Karmen kafamı sararak beni göğsüne bastırdı. Çakılacak kadar hızlı inmiyorduk ama normal inemeyecek kadar da hızlıydık. Karmen'in siyahlarla sarmalanan üstü beni sarmaladığında görüşüm bir kez daha boğuklaştı ve kulağımda uğultulu bir ses duyuldu.

"Ben Selcen, iniş yapmayın! Sizi pusuya düşürdüler! Duydunuz mu beni? İniş yapmayın!" *Daha önce de söylediğim gibi, Suçlu değildim ama suç sebebiydim.*

Kitaplık Rafı

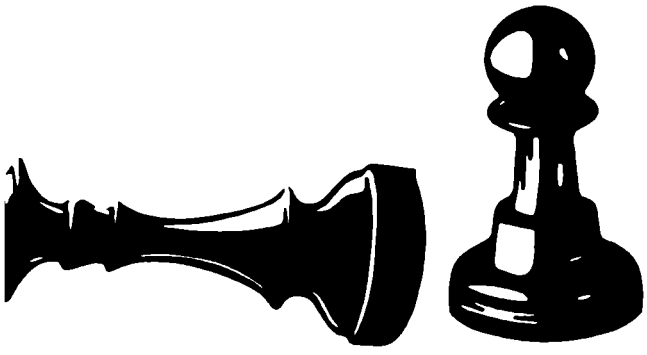

15. BÖLÜM

Simsiyah Şehirler

Yanan mumdu, hisseden bendim.
Geçen zamandı, yere düşen kum tanesi bendim.
Hava her yerdeydi, boğulan bendim.
Herkes güldüğünde, ağlayan bendim.

Bazı müzikler, kitaplar ve hatıralar vardır. Yenilerini edindikçe benliğimizi kaybederiz, sonra geriye dönüp baktığımızda kendimizi evimizde hissederiz. Çünkü sadece bir kere olur benliğini bir yerde bırakmak. *Ya da birinde bırakmak.*

Bir ömür geçer, sen bir ömrün tek bir anında takılı kalırsın. Bir ömrü o an için yaşarsın. *Belki de o kişi için yaşarsın.*

"Yeval!"

Bir söz verdim, bir yemin ettim. Pes etmeye çok yakın olsam da aramızda bir adım olsa da o adımı atmayı düşünmek yerine geri geri koşmalıydım. "Beni duyabiliyor musun?"

Duyamıyordum. Hiçbir şey Duyamıyordum.

Gelen uğultulu bir çınlama ve çatışma seslerinden başka bir şey duyamıyordum. Gözlerimi aralamak istedim, kırpıştırdığım kirpiklerim aralanır sandım ama öyle olmadı. Harelerime kadar yanma hissi gözlerimi hassaslaştırmıştı. "Siktir duymuyor!" Bacaklarımın ve belimin altını saran sıcaklığı hissettim. Ardından havalandığımı ve öksürdüğümü duyumsadım. Boğazım öylesine feci acıyordu ki boğuluyorum zannettim.

Kitaplık Rafı

Kuruluk her yerdeydi. Burnum sanki toz duman içinde tıkanmıştı, nefes bile alamıyordum.

Sonunda kirpiklerim aralandığında gri ve kahverengi karışımı dumanın etrafı sardığını, toprağın oldukça derine kadar deşilerek helikopterin çakılmaktan son anda kurtulduğunu anladım. Tozlar hâlâ etrafta uçuşuyordu ve ortaya karışık gelen ışıklar havada uçuşan toprak toz tanelerini göz önüne seriyordu.

Gözlerim etrafta dolaştı, tek gördüğüm bir aracın arkasında Selcen'in ayaklarında uzanan Karmen ve ona yardımcı olmaya çalışan Selcen'di. Onlara siper olan araç karşılarındaki başka araçtaki kişiler tarafından taranıyordu, delik deşik olmuştu ve Selcen'in kolundan akan kanı görebiliyordum. Karmen'in yüzünü şapka kapatsa da üzerindekilerinin nemli olduğunu görebiliyordum, Selcen onu sarsarken kıl payı yanından giden mermiyi fark etti. Silahı aldı ve kırılmış camdan karşıya birkaç mermi sıktı. Düştüğümüz yer çok geniş bir alandı, terk edilmiş eski bir fabrikaya benziyordu.

Barkın neredeydi?

Yutkunmaya çalışarak bir kez daha öksürdüm, ciğerlerim kirli havayla tıkanmıştı. İçerinin duman altında kaldığına emindim. Terk edilmiş fabrikaya girdiğimizde içerinin aydınlığı gözümü sulandırdı, yere yavaşça bırakıldım ve tam karşımda bir yüz belirdi.

Kutay.

"Beni duyabiliyor musun?" Çınlama çok yüksekti ama geçmeye başlıyordu. Boğuk da olsa söylediğini anladığımda kafamı güçsüzce aşağı yukarı salladım. İçeride kimse olmadığından ötürü fazlasıyla sessizlik vardı ve bu kulaklarıma huzur veriyordu. Dışarıdan ışığın sızdığı kadarıyla aydınlanan fabrikanın içine kısa bir göz gezdirdim.

"Tuğra seni almaya geliyor." Bacaklarım bilinçsizce hareketlendi. Kutay'ın elleri bacaklarıma baskı uyguladığında alamadığım nefesle göğüs kafesim sıkıştı. Yüzümü ona döndüm ve hangi ifadeye büründüğümü kestiremeden ona baktım. "Beni dinle, fabrikanın etrafı keskin nişancılar ve bombalarla dolu. Beni duydun mu? Buradan canlı çıkmamız gerek."

Bombalar. Keskin nişancılar.

Kitaplık Rafı

Yüzü endişeli ve düşünceli bir hal almıştı. Kurumuş dudaklarım kıpırdadı ama Kutay'ın eli sanki konuşabilirmişim gibi bu kez de dudaklarımı engellemişti. Yutkunarak nefes almaya çalıştım. "Beni dinle dedim, bak bombalar her yerde olabilir. Keskin nişancılar her yeri izliyor olabilir. Seni kimsenin görmemesi gerek. Birazdan Selcen'le yer değiştireceğim. Selcen seni arkada başka bir araçta bekliyor olacak, buradan hemen siktir olup gitmeniz gerek."

Ellerimi kaldırdım, Kutay'da bende titremesini görmezden geliyorduk. "Barkın?"

Güçlü öksürükten ötürü gözümden akan yaşlar elini ıslattı. "Burada." Kapıya gelen bir kurşunla olduğumuz yerde sıçradık. Kapıda açılan delikten de dairesel ışık içeri sızdığında bir an önce kendime gelip toparlanmam gerektiğini zihnimde birden fazla kez tekrarladım. "Bak öncelik sensin tamam mı? Senin peşine hepimiz geleceğiz."

Kafamı olumsuzca salladım. "Ya Karmen?"

"Durumu iyi, ayılmaya çalışıyor." Bacaklarımı güç gelip gelmediğini kontrol etme mahiyetinde hareket ettirdim. Ayağa kalkıp kendim yürüyebilir haldeydim, yaralanmamıştım. Kolumu Kutay'm beline doğru uzatarak silahını aldığımda gözleri irileşti. Güçsüz olabilirdim ama her savaş güçle kazanılmazdı. Şansımın yaver gitmesini ve gücün değil zekânın yendiği bir savaşta olmayı dileyerek şarjörün dolu olup olmadığını kontrol ettim. Bana inanamaz gözlerle bakıyor içinde itiraz emareleri taşıyordu.

Silahı kucağıma bırakarak gözlerine sert bir şekilde baktım. "Bir korkak gibi kaçmayacağım."

"Tuğra buraya geliyor. Yeval." "Öyleyse ona bir hoş geldin karşılaması hazırlamalıyız."

Kapıya bir kurşun daha geldi. Kutay öfkeyle dişlerini sıkıyordu. Duvardan destek alarak güçlükle ayağa kalktım. Yüzünde ve gözlerinde hâlâ kararımı onaylamayan hatta yapabileceğini bilse omzuna atıp buradan uzaklaşmak isteyen bir ifade vardı ama bunu yapamayacağını ikimizde çok iyi biliyorduk. Tam da bunu bildiği için emir vermekten ziyade ikna etme kısmına geçiş yaptı. "Sen burada kalırsan çatışma bitmez Yeval. Tuğra'yı şu an tutabilecek kimse yok."

Kitaplık Rafı

Tutacak kimse yok çünkü zaten Alabora onu alı koymak istiyor. Şu an harekete geçmemesi için hiçbir nedeni yok.

"Yanılıyorsun. Tutabilecek biri var." Silahı elimle sımsıkı tuttum ardından gözlerinin içine acımasızlık edasıyla bakarak mermiyi ucuna getirdim. "Pekâlâ, Selcen'i içeri yollayacağım. O zamana dek, arka tarafta bekle. Arka tarafı kapattık orada olası bir durum için seni koruyacak adamlar hazırda bekliyor." Kafamı aşağı yukarı salladım ardından ona hızlı el hareketleriyle dikkatli olmasını söyleyerek dengemi bozmayacak hızda arkaya doğru yürümeye başladım. Giderken sık sık arkasına dönerek beni kontrol ettiğini hissedebiliyordum. Yine de bir kez bile dönüp bakışlarına karşılık vermedim. Tam dik durmuyordum, adımlarımı yavaş ve sessiz atmaya özen gösterdim. İçerisi inanılmaz büyüktü ve karanlıktı. Arkaya ilerlediğim her an dışarıdan içeriyi dolduran ışıktan da uzaklaşıyordum. Sertçe yutkunarak arkamdan açılan kapının sesiyle duraksayıp irkildim.

Fabrikanın bir başka kapısı büyük bir gürültüyle aralanmıştı. Yere doğru eğilerek boruların arasından kapıya doğru baktım ve o ölümcül ifadeyi gördüm.

Kulaklarımda, *'Öyleyse öl,'* sözleri milyonlarca kez yankılandı. Üzerine giydiği karanlık takımı ve üzerinde neredeyse yere değecek uzunlukta olan kabanıyla içeri adım atmıştı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı görebiliyordum, yarısı bitmişti ve ucu hâlâ yanıyordu. Üfleme sesini işittim, ardından sigarayı bırakarak ayağının altmda aynı bir böcek eziyormuş gibi ezdi. Nedense kendimi o böcek gibi hissettim ve ardından yönümü değiştirerek batı yönüne doğru adımladım. Önce merdivenlerden aşağı indim ardından ilerleyerek kilitli kapıyı buldum ve ilk bezimsi şeyi elime sararak olabildiğince sessiz bir şekilde camı kırdım. İçeri girdiğim an boğulacakmışım gibi hissetmiştim çünkü içerisi inanılmaz havasız ve basıktı. Aynı zamanda hâlâ dünden bugüne kalan yaralarım sızlıyordu. Hâlâ dik duramıyor tamamı ile gücümü geri kazanmış hissetmiyordum.

Adımlarımı acele tutarak bir kapının yakınında saklanacak bir köşeye oturdum ardından silahı elime alarak bir cam parçasını karşıma dik bir şekilde koydum. Böylece arkamdan gelen birini yansımadan göre-

Kitaplık Rafı

bilecektim. Tek elim karnımda yerini aldı, nefes nefeseydim ama neyse ki sessizliğim yerimi gizliyordu. İçerinin karanlık oluşu da beni saklayan bir yorgan gibi üzerime örtülmüştü. Bununla kendimi rahatlatmaya çalıştım. Şu an yalnız kalmam yalnız olduğum anlamına gelmiyordu. Burası bir tahtaysa tahtada en çok benim rengimde taş vardı, en azından ben öyle olduğuyla kendimi tatmin ediyordum.

Silahı dik bir şekilde tutarak dizlerimi kendime çektiğimde merdivenlerden inen adım sesleri kulaklarıma doldu. Yanımdaki kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettim, değildi. Nefesimi tuttum ve kalp atışımı normalleştirmek için elimden geleni yaptım. Aklıma her türlü sakinleştirici şeyi sokuyordum ama dikkatimi dağıttığı için bunu bırakarak paniğe daha fazla yer vermiştim.

Merdivenden inen adım sesleri düz zeminde devam etmeye başladı. Kapı gıcırtıyla aralandı. Gözlerimi yumarak olacak her senaryoya kendimi hazırlamaya başladım.

"Yeval," diye bir ses duyuldu a harfi oldukça uzatılarak. Kaşlarım çatıldı.

Senin. Burada. Ne. İşin. Var?

Silahı sıkı sıkı kavradım gözlerimi aralarken. Adımları durdu, izlediğim kadarıyla ellerini cebine yerleştirdi. "Elma dersem çık," diye mırıldanarak hafif çömeldi tek dizi üzerinde. "Armut dersem çıkma."

Ardından cebinden bir kırmızı elma çıkardı ve tam da olduğum tarafa doğru yuvarlayarak onu görebilmek için sabitlediğim camı düşürdü. Doğrulduğunu kulağıma gelen hareket sesinden anladım. Gözüm yanıma yuvarlanan kırmızı elmaya sabitlendi.

"Şu an buradan başka türlü canlı çıkma ihtimalin yok Yeval, benimle gel." Dudaklarımı yaladım ve hareketsiz kalmaya devam ettim. "Tuğra'yı alıkoymak için sebebim var ve benden kaçtığı için şu an da her şeyi göze alabilir. Onu benden daha iyi tanıyorsun, hepimiz içerideyken bombaları aktif hale bile getirebilir."

Doğru söylüyordu, sözlerinin her biri haklıydı ama onunla gidebilmem için ona güvenmem gerekliydi ve ben ona güvenmiyordum. Sanki içimi okumuş gibi, "Bana eskiden güvenirdin," diye mırıldandı. Kaşlarımın çatılması bugünün favori hareketi gibiydi. Önce beni kandırdığını

Kitaplık Rafı

düşündüm, çıkmam için kurduğu bir tuzak gözüyle baktım sözlerine. "Sana saklambaç ve kovalamacayı ben öğrettim Yeval. Boynuz kulağı geçebilir ama izini kaybettiremez. Yanındaki kapıdan çık ve orada senin için hazırlattığım araca bin, hemen arkanda olacağım."

Elimi yere yaslayarak olduğum yerden doğruldum ardından elimdeki silahı doğrultabilecek şekilde yüzümü göstererek ona doğru adım attım. Ortaya çıkana kadar nefes bile almamıştım, içime çektiğim, pek de temiz olmayan nefesle göğsüm hareketlendi.

Bu hareketim onu hiç şaşırtmamıştı ama onun hareketi beni oldukça şaşırtarak bozguna uğrattı. Ellerini havaya kaldırdı ve işaret diliyle, "Sana her şeyi anlatacağım. Canın güvende olduğunda," dedi. Kaşlarım hayretle havaya kalkarken titremeye başlayan ellerim silahı yavaşça indirdi. Çakır'ın adımları bana doğru geldiği sırada kulağımda yine bir çınlama başladı. Parmağımdaki ona ait olan yüzüğe gözlerim değdi. Yüzüğün takılı olduğu elimi tutarak önüme geçti ve kapıyı açıp soğuk havanın içeri şiddetle girmesine izin verdi. Attığı sert adım sesleri içeride yankılanmıştı.

Neden bir anda karşısında güçsüz kaldığımı adlandıramıyordum ama içimde bir yerlerde ona güvenen bir ses vardı. Öyle güçlüydü ki beni kontrolü altına almıştı.

Ama kontrol dendiğinde adını ezdirmeyecek tek bir kişi vardı ve yaralı olmasına rağmen tam karşımızda dikiliyordu. Heybetli boyu ve titreyen eliyle tuttuğu silahı indirdi. Göğsü aldığı şiddetli nefeslerle inip kalkarken delici yoğun bakışları önce elimizde sonra da yüzümüzde duraksadı.

"Yeval'i hiçbir yere götürmüyorsun." Çakır beni arkasına doğru çekti, elimi hâlâ bırakmamıştı. Aksine korumacı bir tavırla üzerime daha çok kapanmaya hazır halde bekliyordu. Barkın'ın bakışları bana döndüğünde yanına çağıran gözlerine şefkatle baktım. Nerede olursak olalım ben yerimi onun yanında buluyordum. O benim pusulamdı ve kayıp biri pusulasının yanından hiçbir zaman ayrılmazdı.

"Vakit yok Salvor. Önümden çekil, Yeval benimle geliyor."

"gerçekten onunla mı gidiyorsun?" Barkın sola doğru bir adım attığında Çakır'dan elimi kurtararak adımımı ona doğru attım, Barkın'ın

Kitaplık Rafı

gözleri attığım adımda kenetlendiği sırada uğultulu sesler arkamızdan bize yaklaşır vaziyette duyuldu. Çakır elini belime yerleştirerek beni duraksattıktan hemen sonra omzunun üzerinden arkasına baktı ve bakmasıyla beni önüne çekmesi bir oldu.

Ani savrulmayla burktuğum ayağım canımı yakmıştı, yüzümü buruşturdum. Çakır beni neden savurup yüzünü kapıya döndü anlayabilmek doğrulduğum sırada burkulmanın acısı bile duygu hengamesinde geçti. Bir adım geri attım ve attığım o geri adımla ne ara bize ulaştığını anlamadığım Barkın'ın göğsüne çarpmıştım.

Kolunu belime dolayarak etrafımı korumaya aldı, omzundan aşağı akan kan kürek kemiğime doğru yapıştığında endişeli ifadem doğrudan Tuğra'nın gözü önünde kaldı. Delici bakışları doğrudan içime sızıyordu, *aynı bir nefes gibi.*

Çakır ne ara tekrar tuttuğunu fark etmediğim elimi bıraktığında Barkın kendisiyle beraber bana da geriye doğru yavaş bir adım attırdı. Yaralı olduğu tarafta elinde tuttuğu silahla sarsılmaz duruyordu. Çakır ellerini arkada kavuşturduğunda ondan daha fazla uzaklaşmadan önce öne doğru uzanarak silahımı eline bıraktım. Silahın soğukluğuyla parmak uçları hareket etti, silahı kavradı ve boğazını temizleyerek Tuğra ile aramda duvar olmaya devam etti.

Gözlerimi etrafa çevirdim, Selcen'i arıyordum ama göremiyordum. Gelmesi gerekliydi, en acilinden yanıma ulaşması gerekliydi ama onun yerine kulaklarım uzaktan yaklaşan helikopteri işitti. İçimde ki panik bu sesi bile bastırıyordu çünkü Selcen'in hâlâ gelmemiş olması Karmen'in ciddi yaralanmış olma ihtimalini gösteriyordu ve kalbimin sıkışmasını şu an durdurabilecek hiçbir şey elimden gelmiyordu.

Barkın kulağındaki kulaklığı yavaşça çıkarıp kulağıma taktığında irkildim. Saçlarımın arasına karışan kulaklıktan derin bir nefes sesi duyuldu. "Yeval, seni çok sevdiğimi biliyorsun öyle değil mi?" Yüzümü Barkın'a dönmeye yeltendim ama beni engelledi. Selcen'in sesi titrek geliyordu. İçimi sarmaşık gibi saran kuşku kök saldı.

Ben Selcen'e odaklanmışken Tuğra Çakır'a bir şey söyledi ama ne söylediğini anlayamadım. Çünkü hâlâ geri adımlar atmaya devam ediyor onlardan yavaş yavaş uzaklaşıyorduk. "Yanına gelemediğim için

Kitaplık Rafı

üzgünüm, sanırım gecenin devamında da gelemeyeceğim." Barkın kafamı öyle sabitledi ki hareket dahi edemedim. Beklemem gerektiğini biliyordum ama böyle bir anda beklemek sadece ölümle yarı yarıya şans olduğunu bildiğimiz bir oyuna girmek gibiydi. "Seni almaya geleceğim araca bir bomba bağlı, hareket ettiğim an patlayacak. O yüzden, Karmen yanına geldiğinde onunla eve dönmen gerek. Senin için babamın helikopterlerinden birini çaldım, lütfen bin ve git."

Karmen iyiydi ama onun iyiliği Selcen'in ölümle burun buruna gelmesi sayesindeydi. Nefesimi istemsiz tuttuğum sırada yanan gözlerim dolmaya başladı. Tüm damarlarım bir anda birbirine dolanmış da tüm sistemim birbirine girmiş gibi yalpaladım, Tuğra'nın kıvrılan dudakları içimde öyle bir ateş yaktı ki içimdeki her parçayı ona doğru fırlatasım geldi. Keşke bedeninin tamamını yaksaydık.

Teoman Alakurt ve Ulaç Tolun'u sikimize bile takmadan onu o çemberde cayır cayır yaksaydık.

Dişlerimi neredeyse kırarcasına sıktım, ellerimi öyle sıkı yumruk yaptım ki tırnaklarımın bazıları avuç içimde kırıldı ve derimde kaldı. Ufak kan sızıntılarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Şimdiye dek soğuktan her yerim buz kesmiş kızarmışken şimdi her yerim cayır cayır yanıyordu.

Selcen ölmeyecekti!

Kafamı Barkın'ın tüm baskılarına rağmen sağa sola salladım. "Seni seviyorum." Görüşümü bozan yaşlar tane tane inci gibi aktı. Arkadan gelen bir bağırışı öksürükle karışık vaziyette duydum. "Selcen." Karmen'in sesiydi. "Aptal kız, o araca ben binecektim sen değil."

"Binseydin sen ölecektin," diye kızdı Selcen'de. Bir süre geçen sessizlikte Çakır'ın, "Tahtadan taş eksilmeyecek." Gibi bir cümle kurduğunu duydum. Sonrasında ise cümlenin başını yakalayabildiğim için o tarz bir cümle kurduğuna emin oldum. "Devrilen taşları kaldırırım, çıkan taşı oyuna geri sokarım. Eğer istersem seni iki tahta arasında öldüresiye sıkıştırırım." Barkın'ın huzursuzca hareketlendiğini hissettim. Onun sıcaklığı bana öylesine sinmişti ki artık vücut ısımız aynıydı. Huzursuzca onun gibi bir nefes aldım. Tuğra cebinde olan elini çıkararak Selcen'e ait olan küpeyi yere doğru, Çakır'ın ayak ucuna doğru fırlattı. "Sallanan

Kitaplık Rafı

bir tahtada mutlaka bir taş düşer." Dudak büzerek omuz silkti, "Hatta belki de daha fazla." Gözlerini gözlerime odakladığında içimdeki tüm öfkeyi kendi bedenime yansıtmıştım. Bir tırnağım daha firar etti ve o sıkı yumruğumun dışını sıcak, büyük bir el duvar gibi sardı. Avuç içi dışına göre öylesine yumuşaktı ki içine aldığı yumruğu çözmeye başlamıştı. Kulaklıktan gelen rüzgâr sesiyle andan koptuğumda duyduğum soru içimi titretti.

"Ölmeden önce yüzünü göstermeni istesem gösterir misin?" Bir süre aralarında sessizlik olmuştu, kalbimin atışını göğüs kafesimin arasında zonklarcasına hissettim. "Şimdi yarısını hayatta kalırsan diğer yarısını gösteririm." Devamını dinlememek için gösterdiğim direncin karşılığını aldığımda ana dönebildim. Kulaklığı çıkardım ve omzumun üzerinden Barkın'a uzattım. Devamını dinlemeyecektim. Selcen ölmeyecekti ve ben diğer ihtimali saymayacaktım bile.

"Pekâlâ, Yeval'e neden beni alı koymak istediğinizi açıkladın mı Alabora?" Çakır omzunun üzerinden bana kısa bir bakış attı. "Ya sen, söyledin mi ona onun hakkındaki gerçekleri Salvor?" Tuğra güldü. Yumruklarımın içinde kalmaya devam eden tırnaklarıma devamı da katıldığında canımın yanmasıyla gözlerimi kıstım. İkisinin arasında gelecek hamlenin bir çizelgesi vardı ve o çizelgede hareket edecek taş bendim ama ikisine bakılırsa oynayacak hamlemi onlar seçiyordu, bu beni öfkelendirdi. Kendimi kandırılmış hissettim.

Helikopter gitgide yaklaşıyordu. Sesleri duymak zorlaştığından duyamıyorum diye düşünerek kendimi teselli ettim ama bu bir yalandı. Önümdeki adam da arkamdaki adamda konuşmuyordu. Tuğra ikisinin bu haline güldüğünde avucumun içinden kanlar yavaşça zemine akmaya başladı. "Senin de büyüdüğün o evin çatısındaki kasa da bir şey buldular. Bir ayakkabı, Garh'a ait fosfor lekeli bir ayakkabı."

Kalbim durdu, kanım dondu.

Bedenimi saran titreme öyle kuvvetlendi ki dengemi kaybederek geriye doğru kendimi bıraktım. Barkın'ın belimi saran eli çok sıkıydı. "Bu kez arkandayım," diye fısıldadı ama duymak istediğim bu değildi. "Çünkü ölüm arkanda ve sen ayakta bile duramıyorsun." Yüzümü belli

Kitaplık Rafı

belirsiz arkaya doğru çevirdim. Gözüme değen lazerle aynı zaman diliminde Barkın beni daha da sağa çevirdi ve keskin nişancıların hedefini sırtı yaptı.

Derin bir nefes aldım içime. Ayaklarım öyle zor duruyordu ki ben bile şaşırıyordum. Çakır'ın hazırlattığı arabayı çok daha ötede gördüm, aramızda çok mesafe vardı. O şıkkı eledim ve ötede iniş yapan helikoptere baktım. Üzerinde Alakurt yazıyordu.

Selcen Alakurt.

Gözlerimi sadece bir saniyeliğine yumdum. Zifiri karanlığın altında fabrikanın etrafını aydınlatan ışıkların yok oluşunu seyrettim. Birkaç hareketlenme kulağıma dolduğunda ise seyredişim saniyelerle kesildi. Gözlerimi araladım. Tuğra Çakır'a silah çekmişti ama Çakır hâlâ ellerini arkada tutuyordu.

"Beni öldüremezsin," dedi büyük bir rahatlıkla. Kendine güveniyordu. Barkın'ın belimdeki eline elimi indirerek tenimizin birleşimini kopardım. Elindeki silahı alarak öne doğru bir adım attım ardından sağa doğru geçerek tüm lazerleri üzerime topladım. İlk hedefim Tuğra'ya yönelikti. Bunu görür görmez refleksle silahını bana doğrulttu.

Akıllı çocuk. Biliyorsun, eğer gözümü karartırsan yapacağım hiçbir şeyi göremem. Bir bakmışsın kazaya kurban gitmişsin.

Barkın'ın belinden çıkardığı ikinci silahta Tuğra'ya yönelikti. Çakır'ın arkasında sakladığı silahta aynı şekilde ona yöneldi. *Üçe birdi.*

Hayır, yüzlercesine karşı üçtü.

Gözümü etraftaki keskin nişancılarda biraz gezdirdim ve buradan çıkamayacaksak bile tek kaybın kendimize ait olmamasını kafaya koyarak Tuğra'ya yönelttiğim silahı geri çekip çenemin altına dayadım. Gözünü bürüyen o korku içimde haz kahkahaları atmama sebep oldu. Korkuyordu, ölümümden çok korkuyordu. *Neden?*

"Yeval!" Çakır ve Barkın'ın bakışları bana endişe ve kararsızlıkla bakarken Tuğra neredeyse silahı elinden bırakacaktı. Çakır ve Barkın'ın benim için planladığı hamlenin aksini davranarak Tuğra'nın maskesini şeffaflaştırdığımı saniye saniye gözlerimle gördüm. Hiçbir anı kaçırmadım. Amacım kafama bir delik açmak değildi, amacım neler yapabileceğimi onlara göstermekti. İnsan insanı vurmaktan korkmazdı, in-

Kitaplık Rafı

san kendini vurmaktan ve vurduktan sonra çekeceği azaptan korkardı. Tuğra, "Bırak blöfü," diyerek eklediğinde sözlerinin ve beden dilinin uyumsuzluğuna sırıttım ve kafamı olumsuzca salladım.

Söylediğim gibi, Blöften kart oyunun da bile nefret ederdim. Tetiğe parmağımı yaslayarak ufacık bir harekete yeltendim ve tam bu sırada bir şey oldu. Keskin nişancıların bazıları teker teker vurulmaya ve birkaçı binalardan aşağı düşmeye başladı. Herkesin kaşları çatılmış gözleri etrafta geziniyordu. Tuğra'nın ve Çakır'ın dikkati karanlıktan düşen gölgelere odaklandığında etrafımı sarmalayan o Karamelle karışık alkol kokusunu ciğerlerime çektim, elimin üzerinde bir el belirdi ve nemli göğüs sırtıma yaslandı. Sıkı tutmadığım silahı onun nazik dokunuşuyla indirdim. "Tek keskin nişancısı olan sen misin?" diye sordu Tuğra'ya. İçime bir ateş daha düştü. Keskin nişancımız Karmen'di. Ama Selcen'in en son yanında olan da Karmen'di.

Kalbime bir kurşun girdi.

Gözlerimi ona çevirdiğimde batan güneşini seyrettim.

Güneşin batıyor Barkın, yeniden doğmak için.

Bana kafasını olumsuz mahiyette sağlarken dudakları kıpırdamaya başladığında dikkatim tamamen onun hiç tadına bakamadığım o güzel nemli dudaklarına kaydı. "Lütfen." Sesi çıkmıyordu. Sadece henüz kurumamış dudaklarını yaladı ve yalvarır gözlerle bana baktı. Bir saniye süren verdiğim kararla silahı tutuşumu gevşettim ve onların dikkati bize tekrar dönmeden silahı tekrar çeneme yaslamadım, istediğim o korkuyu Tuğra'ya yaşatmıştım. Canımı önemsediğini ve beni öldürmeyeceğini Çakır'a da Barkın'a da göstermiş kanıtlamıştım. Barkın rahat bir nefes verdiği sırada vücudundan akmaya devam eden kanı seyrettim. Hem kendine hem de düşmanlara ait olan kanlardı.

Tiksinmem gerekti, o ağır kokudan ve iğrenç görüntüden tiksinmem ve böyle bir anda onu arzulamamam gerekirdi ama öyle olmuyordu. Ona ihtiyacım vardı, birinin kolları arasında güvende hissetmeye, hiç okşanmamış saçlarımın şefkatle okşanmasına ve hiç dinlemediğim masalların okunmasına ihtiyacım vardı.

O iğrenç görüntüsünü kendi ellerimle temizlemeyi arzuluyordum, gözyaşlarım dudaklarıma düştüğünde onu silsin ve tadını hiç değiştir-

Kitaplık Rafı

mesin istiyordum. Ona ait olan hisleri dudaklarıma mühürlesin istiyordum. *Ve bunu yapmadan bu dünyadan gitmeyecektim.*

Çünkü ikimizin de parçalanmış ruhlarımızı toparlamamız gerekti. Geç kalmış olsak da kaybolmayan her bir parçayı birleştirmeye mecburduk. Tuğra, "Haklısın," diyerek gülümsedi. Az önce olanların aksine ünlü bir tiyatrocu gibi o vicdansız, insana benzemeyen haline geri dönmüştü. Keyfi silahı indirdiğim anı görür görmez yerine gelmişti.

Barkın beni kendine daha da yasladığında sırtımdan bana gelen tüm hedef ışıkları yine kesildi. Kulağıma bir kulaklık daha takarken Tuğra'nın dikkati Çakır Alabora'ya dönmüştü. Kulağımda bir cızırtı oluştu ve gözümden son bir gözyaşı düştü. Kulaklıktan bir darbe sesi ve acıyla kadın inlemesi duydum. "Hayatını kurtardım senin, bu da neydi?" dedi tanıdık kadın sesi.

O tanıdık ses daha önce kendisini karşımda işkence bahanesiyle oturttuğum kadınındı. Hazan'ındı. O neden buradaydı?

"Bu Yeval'i vurduğun içindi," dedi Selcen. Dudaklarım öylesine yukarı kıvrıldı ki yüzüme boya sürsem jokerin acemi bir taklitçisi olurdum. Silahı daha sıkı kavradım, tüm vücuduma bir enerji yayılırken kalbimde açılan delik kapandı. Bir an için gerçekten tüm bahanelere olan inancımı kaybetmiş öldüğünü sanmıştım.

Karmen'in neden geldiği şimdi belli olmuştu. "Allah kahretsin," dedi Selcen. "Önümüzde gerçekten altı araç dolusu silahlı adam mı var yoksa gözlüğümü takmadığım için veya sarhoş olduğum için fazla mı görüyorum?" diye sordu Hazan'da. Gerisini dinleyemedim çünkü Tuğra etrafta azalan keskin nişancılarına şöyle bir baktıktan sonra silahını daha sıkı kavradı ve duruşunu dikleştirdi.

"Sen de haklısın Alabora," diye seslendi yüksek bir tonda, helikopter sesinden zor duyuluyordu. Namlusu hâlâ bana dönüktü ama Çakır'ınki de ona dönüktü. Barkın az önce gardım indirse de Tuğra'nm dikkati bana döner dönmez o da duvarları tekrar önüme inşa etmişti. Eli belimi sarmalamış yaralı kolunu omzumun üzerinden Tuğra'ya doğru uzatarak doğrudan kafasını hedef almıştı. Gözlerine yerleşen yakıcı bakışları tahmin edebiliyor o bakışların altında cayır cayır yanabiliyordum.

Kitaplık Rafı

Tuğra bize kısa bir bakış attıktan hemen sonra sertleşen ve soğuyan o bakışlarını Çakır'a döndürdü ve korkutucu bir sesle, "Seni öldüremem," dedi. Sözü biter bitmez saniyeler içinde silahın namlusunu ona çevirdi ve, "Ama yolumdan çekebilirim," diye ekleyerek omzuna doğru ateş etti.

Çakır Alabora yediği kurşunla kanlar içinde önümüzde yere yığıldı. Tahta kana bulandı. Silahımı ateşlemek için doğrulttum. Öyle ateşe hazırdım ki koruma iç güdüm öyle harekete geçmişti ki kurşun silahımdan çıktı ama Barkın'ın üzerime atılmasıyla o kurşun sadece kapıya isabet etti.

Yere düştüğümüz an Barkın beni resmen sürükleyerek aracın arkasına doğru getirdi. Kurşunlar üzerimize yağıyordu. Barkın yüzünü kulağıma doğru eğdiğinde Karmen'e ulaşmak istediğini anlayarak kulaklığı çıkarıp ona geri verdim ve etrafa kısa bir göz attım. Keskin nişancıların sadece paralel bölgelerde kaldığını görebiliyordum. Gölgeler duvarları cam olan binalara vuruyordu. Gözümle hesaplama yaptıktan saniyeler sonra Barkın'ın beni bırakmasıyla öne atılarak kurşunların arasında koşmaya başladım.

Çakır Alabora. Kimsin bilmiyorum ama derinlerimde yatan çocuk için önemlisin.

"Yeval!" Ona koştuğumu gördüğünde öyle güçlü bağırdı ki yerime mıhlanmak üzereydim ama durmadım. Gözlerinde gördüğüm o titrek bakış ve korku içimde bir yere çizildi ve çizimin altı kırmızı kalemle yıldızlandı. Onu omzundan yakaladığım gibi sürüklemeye başladım. Çok ağırdı. Arkamdan biri tam ayak ucuma doğru ateş ettiğinde omzumun üzerinden o yöne baktım. Amacım savunmaya geçebilmek için yerini tespit etmekti ama nişancı çatıdan aşağı düştüğünde buna gerek kalmadı. Barkın öfkeli yüzüyle bana doğru gelip Çakır'ı yanımıza çekmeme yardım etti.

"DELİRDİN Mİ SEN! BAŞIMIZA KURŞUNLAR YAĞIYOR!" Öyle güçlü bağırdı ki kulağım patlayacaktı. Ona sessiz olmasını işaret ederek işaret parmağımı dudağıma koydum.

Çakır elini ayak bileğime değdirdiğinde soğukluğuyla irkildim. Yüzünü buruşturdu. Ayak bileğimden sıyıran bir kurşun olmalıydı, çünkü

Kitaplık Rafı

kanıyordu. Acısını ana kapılarak fark etmesem de şimdi fark edebiliyordum. Yanmaya başlıyordu.

Gözlerim tam karşıda tek çıkış yolu olan helikoptere kaydığında Barkın'ın da gözleri benim baktığım yeri takip etti. Yüzlerimizi birbirimize döndüğümüzde ikimizde ne yapacağımıza karar vermiştik ama ikimizin de kararları farklı kişiler içindi.

"Sen gidiyorsun." Kafamı olumsuzca salladım ve Çakır'ı işaret ettim. "Yeval, git." Çakır'ın ağzını tek elimle kapatarak Barkın'a öfkeli bir bakış attım. İkisinden de alacağım bir sır intikamı vardı ama intikam alabilmem için ikisinin de yaşaması gerekliydi.

Barkın'a tek elimle olabildiğince hareket yaptım ve Çakır'ın gitmesi gerektiğini söyledim. Bu tartışma neredeyse on dakikaya yakın sürdü. "Seni burada tek bırakamam, Birinin Tuğra'nın peşinden gitmesi gerek."

Ona gitmesini işaret ettim. Gerçekten bunun kavgasını yapmaya devam edersek üçümüzün de cesedi çıkacaktı ama kimse geri adım atmıyordu. Çakır elimi tutarak ağzından uzaklaştırdığında bunu müdahale etmek için yaptığını zannettim ama aslında tek derdi nefes almaktı. Panik içimde volkan gibi patladı. Barkın'a bana güvenmiyormuş gibi davrandığını işaret ettim. O pes edene kadar susmayacak geri adım atmayacaktım.

Geçen on dakikanın üstüne birkaçı daha bindikten sonra Barkın sonunda bıkkın bir nefes vererek kulağına baskı uyguladı. "Karmen, Alabora'yı helikopterle götürmen gerek."

Karmen karşılık olarak her ne dediyse sözünü yarıda kesti. "Vuruldu. Yarası ciddi olabilir." Cümlesi bittikten sonra sadece saniye kadar bekledi ardından Kulaklığı çıkardıktan hemen sonra tekrar bana uzattı. "Tek bir şartla kabul ettim, bu arabaya binip gideceksin, keskin nişancılar bitti. Kutay sana bombaların nerede olup olmadığını söyleyerek güvenli yoldan yönlendirecek." Kafamı aşağı yukarı salladım. Önce beni arabanın öteki tarafına etrafı kontrol ederek bindirdi, ardından uzaktan gelen Karmen'e yerde yatan Çakır Alabora'yı işaret etti. Karmen uzaklardan uzun boylu bir iblise benziyordu. Gölgesi rüzgâra karıştı. Ağır adımları onu daha da ürkütücü gösteriyordu ki ışık yüzüne yansımaya başladığında o beyazı andıran buz mavisi gözleri çok daha korkutucu

Kitaplık Rafı

şekilde parladı. Aynı bir kurt gibi, saldırıya hazır bir köpek gibi. Camı indirerek yerde yatan gözleri yarı açık Çakır Alabora'ya baktım ve gözlerimin dolmasını zar zor engelledim.

"*Hayat seni tamamlayacak parçayı aradığın bir yolculuk,*" diye mırıldandı yarı açık gözleriyle bana bakarken. *Aynı geçen gün kendimden geçtiğimde gördüğüm görüntüdeki gibi. Önümde diz çöken kırık camları birleştiren o genç çocuk gibi.*

"Sen de vurulduğuna göre, başımıza taşlar yağacak," diyerek yanımıza ulaştı Karmen. Onun da kolundan ve bacaklarından akan kanlar vardı ama kendi kanından çok öldürdüğü insanlarınkine benziyordu. Gerçekte de göründüğü gibi olmasını umdum.

Aracın hemen yanında durduğunda yüzü bana döndü, eğilerek bir yandan da Çakır'ı omzuna almaya çalışıyordu. Çakır acıyla inlese de umursamadı. Açık camımın hemen önünde kanlı parmaklar durduğunda irkilerek bakışımı önüme çevirdim. Barkın gözleri öfkeyle parlamış şekilde bana bakıyordu. "Ne bekliyorsun?" diyerek beni azarladı. Karmen ise, "Dikkatli ol," diyerek bana ve Barkın'a asker selamı verdi ve helikoptere doğru yürümeye başladı. Bakışları çoğunlukla omzunun üzerinden bize dönük olsa da adımları aksamadı. Her zaman ağır ve aynı hızda yürüyordu.

Barkın'a dönerek, "Sizde dikkatli olun," dedim ve havadaki elimi kaşının arasında oluşan yarasına uzattım. "Ciddi bir yara değil. Bıçak yarası, iyileşir." Yüzünü açık camdan içeri doğru uzatarak nemli dudaklarını alnıma bastırdı.

O dudaklarının soğukluğu bile beni ısıtmıştı. Dudakları tenimden ayrılırken açtığım gözlerimi o bal rengi gözlerine çıkardım. Yoğun göz temasımız Helikopterin havalanmaya başlamasıyla son buldu. Sanki helikopter bozduğu tüm rüzgârın arasına bizim aramızdaki o sıcak havayı da çekmişti. Ona buruk bir şekilde gülümsediğimde arabanın kapısına gitmemi işaret edercesine iki kez vurdu ve bana son bir bakış atarak arkasına dönüp içeri doğru yürümeye başladı, yürürken her saniye bakışları beni buluyordu. Gidene dek bakışları üzerimden çekilmedi.

Sonunda direksiyonu döndürerek yönümü değiştiğimde kulaklıktan kızların boğuşma sesleri ve Kutay'ın, "Yeval, duyuyor musun?" sorusu

Kitaplık Rafı

duyuluyordu. "Duyuyorsan selektör yak, kameraları izliyorum," dediğini yaparak aracı ilk söylediği yere doğru sürmeye başladım. "Helikopterin olduğu yöne sür." Dümdüz fabrika yolunda yönlendirildiğim yoldan sürerken aynı zaman diliminde olabilecek keskin nişancıları da izliyordum çünkü hâlâ var olduklarını biliyordum. Tek güvendiğim şey nedenini bilmediğim bir sebepten Tuğra'nın beni hayatta tutma sebebiydi.

"Eğer araç patlasaydı acaba baban ne yapardı? Ortağını öldürür müydü?" Boğuşma sesleriyle karışık Hazan'ın sesi kulaklarıma ilişiğinde sorduğu sorunun merak duygusu tenimin altında karınca gibi gezindi. "Onu bilemem ama seni hayatımı kurtardın diye ödüllendirmeyecek." Birkaç silah sesi kulağımın içinde yankılandı. "Hanımlar isterseniz bu tartışmayı canlı çıktıktan sonra devam ettirin, ikinizin çenesi yüzünden canımdan olmak istemiyorum." Kutay'ın sözlerine sırıttım. "Soldan devam et Yeval," dediğinde direksiyonu döndürdüm.

"Belki bunca yıl senin çenene maruz kalmak ne demekti anlarsın biraz Kutay." Hazan Selcen'in sözlerine kahkaha attığında ben de kendime engel olamadım. Gerçekten Kutay, en azından tanıdığımızı sandığımız Kutay herkesin başını ağrıtabilecek kadar konuşabilme kabiliyetine sahipti. Bu konuda Selcen'e kimse aksini söyleyemezdi. "Kalbimi kırıyorsun sevgilim."

"Dua et başka yerlerini kır- ah!" Birkaç kurşun sesinden hemen sonra Hazan'ın, "Bu iki oldu," deyişini duydum. "Yeval, bekle. Aracı durdur." Kutay'ın resmen çığırırcasına bağırmasıyla ani bir hızla frene yüklendim ve yüzümü neredeyse direksiyona çarpmaktan son anda kurtulduğum sırada birkaç tekerlek sesleri duydum. Yüzümü ağır ağır kaldırdığımda uzaktan gelen farlar köşeye sıkıştığımı gösteriyordu.

Kutay, "Sikerler böyle işi," diye mırıldandığında işimin bittiğini anladım. Sertçe yutkundum. Yavaşça aracın torpidosunu kontrol ettim. Bulduğum tabancayı kavrarken bir yandan da göz ucuyla şarjörünü kontrol ediyordum. Sadece üç mermi vardı, sağlam bir küfür savurdum. Kutay, "Selcen," der demez Selcen, "Gidiyorum," dedi nefes nefese. Anladığım kadarıyla koşuyordu. "ÖNÜNDE BOMBA VAR!" Yüzümü ekşiterek etrafımı saran araçları inceledim. Sanırım az önce sağır olmuştum.

Kitaplık Rafı

Ah keşke o bombalardan biri yakınımda olsaydı!

Selcen'in mikrofonundan delicesine ses geliyordu. Nefes sesleri öyle güçlüydü ki benim yerime de alıyor diye düşündüm. "Yeval, solundan geliyorum. Sen sağdakilere dikkat et." Araçların farı beni apaçık ortaya çıkarırken silahı belime doğru taktım. Ardından apaçık kör eden ışığa gözlerimi kısarak bakarken inen adamları tek tek saymaya başladım. *On üç, On beş, On yedi. Harika!*

"Kaldır ellerini," dedi bir tane adam silahını bana doğrultarak yaklaşırken. Aracın kapısını açarken diğer elimi havaya kaldırdım ardından gözlerimle etrafı tarayarak araçtan indim. İkinci elimi de havaya kaldırırken gözümü en çok sol tarafımda tutuyordum.

Bir sarı saç tutamı gördüğüm an belimde sakladığım silahı kullanmaktan çekinmeyecektim. Yaralarım sızlasa da önemsiz görmeye çalışarak ana geri dönmeye çalıştım. Alnım acıyordu, boynumdaki sargı çıkmıştı, muhtemelen karnımdaki sargı da kanla lekelenmişti. Ayak bileğimden hâlâ kan aktığını hissedebiliyordum. Parmak izlerimin arasına kan doluyordu ve fabrikanın dışını aydınlatan ışıklar gözlerimi ateş gibi yakmıştı. Sulanan gözlerimi silecek kadar bile hareket özgürlüğümün olmaması kalbimi kırdı.

"Kendi etrafında dön," dedi adam arkasında üç adamla bana doğru yaklaşırken. Nefesimi tutarak gözümü tekrar sola kaydırdım. "Hadi Selcen!" Kutay'ın azarlayışıyla beraber Selcen'den bir yanıt bekledim ama o sözlü değil daha çok gösterişle bir yanıt vermeye karar vermişti.

Hemen solumda bana yaklaşan eli silahlı bir adamın omzundan ters taklayla adamı devirerek önüme yuvarlandığında sağdan bize yeltenen adama arkamdan çıkardığım silahla ateş ettim. Karın bölgesinden oluk oluk kan akmaya başlayan adamın dizlerinin bağı çözüldüğünde yere yığıldı. "Merhaba yakışıklılar." Selcen üzerini silkeleyerek ayağa kalktığında herkesin dikkati silahı bile olmayan uzun boylu sinsice sırıtan sarışındaydı. Ve o sarışın, benim en yakın arkadaşımdı.

"Gerçekten elinde silah olmayan bayanı vuracak mısınız? Ne kadarda korkakça." Korumaların birçoğu birbirine şaşkınca baktıklarında gülesim gelmişti. Selcen omzunun üzerinden bana bir bakış attığında silahı yere indirerek ayağımla önlerine doğru kayacak şekilde sivri ayakkabı

Kitaplık Rafı

ucumla ittirdim. Herkesin gözü yerdeki silaha ardından bana kaydı. Bu hareketi yaparken güvendiğim iki şey vardı. Birincisi Selcen ve kendimdim ikincisi de Tuğra'nın herkesin ölmesine bile razı olacağı halde benim ölümüme razı olmayacağını kanlı canlı görmüştüm.

"Hangi taraf?" diye mırıldanan Selcen'e kaşlarımla solu işaret ettim. Dudak büzdü, "En yakışıklılar orada tabii. Ağzının tadını biliyorsun." Sözlerine gülerek üzerimde kalan parçayı bana ayak bağı olmaması için çıkardım. "Bakalım derse gelmeye gelmeye paslanmış mısın?" Omzuna hafif vurarak sola doğru arkasından adımladım. Silahlar üzerimize doğrultulmuşken dümdüz yürümek oldukça komik görünebilirdi ama inanın bana hiç öyle değildi.

"Esmer'e dokunmak yok, sarışına istediğinizi yapmakta serbestsiniz." Öndeki koruma silahını Selcen'e doğrulttuğu an Selcen önüne başka bir koruma çekerek kendi canını kurtardı. "Lütfen istediğinizi yapma kısmında kendinize sınır tanımayın, çünkü ben tanımayacağım." ölen korumanın belinden kaptığı silahla önce az önceki sözleri söyleyen korumayı alnının ortasından vurdu ardından etrafındaki herkese, sıraya dizmiş gibi sıkmaya başladı. Bazıları arkasından saldırsa da onlardan kurtulmayı ve dövüş gücünü konuşturmayı iyi biliyordu.

Onun aksine ben önüne geldiğim korumaların bana oynayamayacağını bildiğim için onlarla oyun oynama hevesiyle doldum. Ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım ve birbirlerine bakıp aptala dönmelerine sebep oldum. Sakince yaklaşmasını bekliyordum.

Bir tanesi arka cebinden kelepçe çıkararak bana doğru yeltendi, diğerleri onu ikaz etmek için dudaklarını aralasa da önüme gelen adamı tek hamlede yere serdiğim için geç kalmışlardı. Yere düşen korumanın elinden kaptığım kelepçeyi açarak önümdeki herhangi korumalardan birinin bileğine geçirdim. Geçirdiğim koruma benim onu döndürmemle dengesini kaybettiğinde bana yeltenen ikinci korumaya kelepçenin diğerini geçirdim. "Solunuzda fabrikanın aşağısına uzanan bir nehir var, belki nehre birilerini fırlatmak istersiniz." Kutay'm keyifli sesini işittiğimde gülmeme engel olamadım, Selcen ile bakışlarımız birbirine kaydığında ikimizin de gülme sebebi aynıydı.

Kitaplık Rafı

Kelepçeli adamları tam da karanlığın uçurum olduğunu sakladığı bölgeye doğru büyük bir güçle ittirerek nehrin doğruluğundan emin olmak istedim. İkisi de ortak olmuş gibi topraklara parmaklarını geçirmişlerdi ama bu uzun sürmedi çünkü tutundukları toprak dakikalar içinde kaydı. Kulağımıza dolan çığlıklara bakılırsa o karanlığın dibinde bir nehir olduğu doğruydu. "Sevdim burayı." Selcen ateş ettiği adamın geri geri adımlarıyla aşağı düşmesini tiksintiyle seyretti.

Ona bakarken dağılan dikkatim birinin dizime vurarak beni diz çöktürmesiyle sonuçlandığında dizim toprağa sertçe çarptı ve üstüm başım toz oldu, bileğimdeki sızı kendini belli ederken karın bölgem beni gıdıkladı. Ensemde hissettiğim o soğuk tiksindirici elle dirseğimi güç bela ereksiyonuna denk gelecek şekilde arkama geçirdim ve ayaklanarak belinden aldığım silahı çenesine dayayıp sıktım. Kurşunun girdiği ve çıktığı yeri görmek bile istemiyordum.

Bu yüzden silahı diğer korumalara yönelterek hepsinin önce geri çıkmasını sonra da Selcen'in kalan adamları vurmasıyla etrafı temizlemesini seyrettim. Son adam Selcen'in arkasından geliyordu ki omzunun tam üzerinden attığım o son mermi yanağını delerek onu yere devirdi. Acı çığlıkları sessiz karanlık sokakta yankılandı. "Aksiyon filmleri kadar heyecanlı mı izlemek?" Kutay Selcen'in sözlerine güldü. "Cips alsaydım belki."

İkisinin hem birbirini gerçekten sevmemesi hem de gerçekten seviyormuş gibi hissettirmeleri cidden kafamı karıştırıyordu. Aralarında gerçek bir şey olmadığını hep biliyordum, Kutay bu haliyle bile Selcen'e göre değildi ama Selcen Kutay'ın tam da istediği gibi biriydi.

Gerçek olmasa bile aralarında bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Belki de geçmişten gelen bağlarıydı bana böyle hissettiren. Selcen ellerini çırparken farın aydınlattığı yüzüme dikkatle bakıp, "Ne oldu?" diye sordu. Ellerimi kaldırarak konudan alakasız olsa bile merak ettiğim soruyu dillendirdim. "Kutay ile neden bunca zaman beraberdin."

"Anlamadım?" diye mırıldanırken gözlerini kaçırdı. *Bir şey saklıyordu.*

"Şimdiye kadar bir şey hissetmediğin halde neden şimdi ayrıldın?" Ellerimi göz ucuyla izledikten sonra kulaklığı çıkararak eliyle mikrofo-

Kitaplık Rafı

nu kapattı. Öne doğru attığı bir adımla benim kulaklığımı da alıp mikrofonunu kapattığında sakladığı bir şeyi olduğunu ve bunu gerçek bir kardeş gibi öteceğini anladım.

Önce söyleyeceği şeyi sindirmek ister gibi derin bir nefes aldı. Ardından etrafı kolaçan ederek konuşmaya başladı. "Onunla beraberdim çünkü ailesi öldükten sonra, yani senin üvey ailen öldükten sonra Kutay'a ihtiyaçları kalmamıştı. Başlarına bela olmaması için onun kalan organlarını da alıp ölüme terk etmeyi istiyorlardı ama eğer Kutay benim için önemli biri olsaydı babam ona dokunmazdı. Benim için. Onu hayatta tutabilmek için bunca yıl bir maske taktım. Ayrılmak için bu zamanı seçtim çünkü Alabora onun arkasına geçtiği için artık ona dokunamazlar." Dudaklarımı araladığım an içime vuran soğuk kalbime kadar tüm organlarımı buzla kapladı. Kutay'ın canı Selcen sayesinde kurtulmuştu. *Yıllardır.*

Kendini her erkeğe kapatmıştı, Kutay'ın numara çektiği haline bunca yıl katlanmıştı ve daha da önemlisi bana bile bunu çaktırmamıştı. "Numara yaptığını uzun zamandır biliyordum ama Larden ailesinin oğlu olduğunu bilmiyordum. Sadece babamın onun hakkında Tuğra ile plan yaptığını duymuştum ve aklıma tek bu çözüm geldi." Selcen'le aramızda kalan bir adım boşluğu kapatarak kollarımı ona doladım, acı dolu inleyişleri kulaklarıma dolduğunda ise hızla geri çekilmek zorunda kalmıştım. Karmen'i kurtarırken koluna isabet eden yarayı unutmuştum.

Kan üzerini kaplamış kuruyarak derisine kazınmıştı. Yüzümü kendi bedenime çevirdiğimde aynısını kendimde de gördüm, tekrar yukarı kaldırdığımda parlayan kanlar ve sarı saçlarını kırmızıya boyayan damlalarda gözüm takılı kaldı. Ellerimi kaldırdım, "Hayatta olmana çok sevindim." İşareti yaptım. Gülümseyerek, "Bende," dedi. Ardından benim aksime özgürce sesli bir şekilde güldü. Dakikalar sonra yeterince zaman kaybettiğimize karar verdik, gözlerimiz avucunda tuttuğu kulaklıklara kaydığında ellerini kulaktan çekerek bana uzattı ve ben kulağıma bilmem kaçıncı kez tekrar taktım. Kutay ıslık çalıyordu muhtemelen bilgisayarın yanına ayaklarını üst üste uzatmış keyif yapıyordu.

Selcen, "Kes şunu," diyerek güldüğünde Kutay, "Bitti mi özel konuşmanız. Haşur huşur sesten sağır oldum," diyerek yakındı. "Bitti."

Kitaplık Rafı

"Güzel, öyleyse size doğru gelen üç araçtan kurtulmak için sadece iki buçuk dakikanız var. Yol üzerinde kurulu bombaları aktifleştirdim eğer hız yapan olmazsa üçünü de patlatabilirim ama aksilik olursa kurtulanlarla ilgilenmek zorunda kalabilirsiniz." Selcen'e aracı işaret ettim ama o da bana patlamış tekeri işaret etti. Bir dakika sonra öyle bir patlama sesi geldi ki can havliyle ikimizde eğilerek kollarımızı başımızın etrafına sardık, dakikalar sonra kahverengi ve gri karışımı duman tekrar gökyüzüne sarılmaya başladı. Bugün bu görüntüyü ne kadar da çok görmüştüm. Sağ tarafımda ateşin büyüklüğüyle aydınlanan yola son bir kez baktıktan hemen sonra daha fazla vaktimiz olmadığına karar verdim. Görünene göre Selcen'de aynı kararı vermişti. "Kutay."
"Efendim."

"Araban var mı?" Kollarımı çaprazlama bağlayarak gözlerimi etrafta gezdirdim. Sanırım biri keskin nişancıların kalanını temizlemişti çünkü çatışma boyu üzerimize tek bir kurşun değmemişti. Bunu kimin yaptığını merak ettim. "Var."

"Bizi gelip almaya ne dersin?" Selcen tek elini beline koyarak yüzünü buruşturduğunda canının yandığını ben bile hissettim. Belki de benimki de yandığı için hissetmiştim. Kestiremiyordum. "Niye, üçümüzde parçalar halinde nehre dökülelim diye mi?" Selcen sinirle yüzünü gökyüzüne kaldırdığında ben de aynı hareketi yaptım. Barkın neredeydi? Ya da başka sağlam arabası olan herhangi biri? "Buradan eve yürüyerek gitmek zorunda kalmayalım diye."

"Bombaların hepsini tespit etmiş değilim. Yerimden kıpırdayamam, sistemi bıraktığım an bombalar tekrar aktif hale gelir. Yani... Arabayı gelip buradan almanız gerekecek." Selcen ile kısa bir bakışma yaşadıktan sonra muhtemelen o da benim gibi içinden küfretti, başka yolumuz olmadığını kabullenmiş vaziyette aynı yola yüzümüzü döndük.

Yolun bir kısmı lambalarla aydınlansa da diğer kısmı bozulan lambalardan ötürü karanlıktı. Selcen elini öne uzatıp el mahkûm gideceğiz der gibi baktığında ona kuvvet verir umuduyla önden yürümeye başladım. Aklımın bir köşeyi endişeyle kıvrılıyordu. *Çakır Alabora'ya bir şey oldu mu? Barkın Tuğra'yı buldu mu?*

Boynumu yana eğmekten son anda vazgeçerek yaramı daha kötü

Kitaplık Rafı

yapmaktan kurtardım. Arkamdan gelen adım sesleri Selcen'e gerçekten kuvvet verdiğimi gösteriyordu. Elimi boynuma sararak yüzümü buruşturdum. Kutay'ın nerede olduğunu bilmiyordum ama tarif edeceğini düşünerek dümdüz yürüyordum. Zaten şu anda sapabileceğimiz ya da yaralılarla, takla atmış arabalarla kapanmayan tek yol burasıydı.

Selcen sıkıntıyla üfleyerek gölgesinden anladığım kadarıyla kolunu avucuyla sardığında uzaktan bir ses duyuldu. Bir araç tekerleklerinin sesi. Selcen, "Kutay?" diye seslense de Kutay'dan bir ses gelmedi. "Kutay?" diyerek tekrar seslendi ama yine cevap gelmedi.

"Yeval!" Selcen hızlı adımlarla yürüyerek parmaklarıma parmaklarını geçirdiğinde büyük bir hızla fabrikaya doğru koşmaya başladık ama içeri giremeden olduğumuz yere çakıldık. Adımlarımız durdu, yüzlerimiz birbirine döndü. Fabrikanın tüm kapıları yukarıdan aşağı kepenk misali bir anda inmişti. *Dışarıda kalmıştık.*

Arkamızdan gelen aracın farları gölgemizi önümüzde kapanan kapıya vurduğunda Selcen'e yandan bir bakış attım. Aracın kapıları sertçe kapatıldı ve birden fazla silah çekilme sesi kulaklarıma doldu. Gölgeler etrafımızı sarmıştı ve işin kötüsü biz karanlıkta değil apaçık hedefleri olacak kadar aydınlıktık. "Kendi hazırladığımız bombalarla bizi patlatmak sizi tatmin etti mi?" Öndeki adamın yüzünden okunan öfkeyi arkamı döner dönmez görmek hiç iyi olmamıştı. En önde kalıplı ve serseri tipli adam öfkeli olan kumrala ters bir bakış attı. "Yeval Larden hanginiz?"

Selcen elini kaldırmaya kalktığı gibi silahını ona doğrulttu ve güldü. "Esmer, sen bizimle geliyorsun. Gerçekten bu numarayı yiyeceğimizi mi düşündün sarışın?" Selcen güldü. "Hayır ama bize beş saniye vakit kazandırdım."

Herkesin çatık kaşları bize yönelmişti. Onlara arkadan yönelen bir gölge görmemle duraksadım. Hazan elinde susturucu silahla araçtakilerin yarısını yere indirse de kalan yarısının onu tutup diz çöktürmesiyle oyun dışı kalmak zorundaydı. Elimizde hiç silah olmadığı için kendime büyük bir küfür savurdum ama cesetlerin arasından bulmanın zaten kolay olmayacağını biliyordum. Birçok silah zaten çoktan boşalmıştı. "Kadın dayanışmanız gözlerimi yaşarttı," dedi öndeki o öfkeli yüz.

Sonunda bu yolun bir sonuca varamayacağını anlayarak etrafıma

Kitaplık Rafı

ters bir bakış attım ve öne doğru bir adım atarak ellerimi havaya kaldırdım. Buradan sonraki hiçbir çaba işe yaramazdı, köşeye sıkışmıştık. Bu oyunu zekâ değil güç kazanmıştı. *Bu oyunu Tuğra hileyle kazanmıştı.* Selcen'e omzumun üzerinden bakarak yüzümü kulaklığımın takılı olduğu yere doğru hafifçe eğdim. Kulaklık teknolojik bir aletti ve teknolojik olan her şeyin yeri tespit edilirdi.

Yolun sonuna gelmiştik. Burada kalabalık olmamız bir şeyi değiştirmezdi çünkü biz kalabalık olsak da karşımızdaki bir orduydu. "İşte böyle, yavaşça gel." Adamın öfkeli yüzü keyifli bir hal aldığında kasıklarına bir daha bölgesini kullanamayacağı sertlikte bir tekme atma isteğiyle dürtüldüm ama irademi öyle kuvvetli tutmuştum ki sadece sessizce yanına adımladım ve Selcen'e yönelttiği silahın üzerine elimi koyup kafamı sağa sola salladım.

Gözleri bana kararsızlıkla ve acımasızlıkla baktı. Silahını yavaşça indirdiğinde bu kez diz çöktürdükleri Hazan'ı işaret ettim. Nefesini sesli ve dumanlı şekilde havaya karıştıran adam onlarla geleceğimi kabul ettiğinden olsa gerek ki kafa işaretiyle adama Hazan'ın başının üzerindeki silahı indirmesini işaret etti ama saniyeler sonra Hazan'ın ensesine silahla sert bir darbe indi. Öfkeyle yüzümü döndüğüm adam beni tek hamlede ters döndürdüğünde sırtım sıcak göğsüne yapıştı. "Bırak-"

Bam! Sertçe yutkundum. Tüm uzuvlarım içeri nereden girdiğini bilmediğim bir alevle sarıldı ama içim yanmaktan çok buza döndü. Göğsüm aldığım nefesin şiddetiyle inip kalkıyordu. Solumdaki adamlardan biri bize yeltenen Selcen'e ateş etmişti. Selcen'in yüzü donuklaşırken gücü çekilmişçesine yere yığıldı. Tam o an dudaklarımı araladım. Acıyla çığlık atmak istiyordum. Sesimin çıkacağını düşündüm, zannettim ve inandım. *Yemin ederim sanki çıkıyordu.*

Tek çıkan üşüttüğü için sesi kesilen birinin zorlanarak nefes sesini duyurması gibi bir sesti. Selcen'in yere yığılmasıyla gördüğüm karanlık, zifiri karanlığa ensemden yediğim darbeyle döndü. Önce ensemden yayılan acıyı hissettim sonra o acının kalbimdeki acıda duraksayıp o acıya saygı duyduğunu hissettim. Göz kapaklarım yavaşça kapanırken benim de beden gücüm Selcen gibi çekilmiş hissediyordum. Çünkü tam olarak öyle olmuştu.

Kitaplık Rafı

O saatten sonra kulağımda sesler duysam da anlayamadım çünkü karanlık duyuları kabul etmeyen kıskanç bir hiçlikti.

Geleceğimi daha önce hiç düşünmemiştim ama artık istiyordum. O elimde kalan tek şey değildi. O elime geçirebileceğim her şeydi.

Yumuşayan gözlerimdi, kanın temizlendiği bedenimdi, Barkın'ın tenini taşıyan parmak izlerim, uzayan saç tellerimdi. Saç telleri anıları saklıyorsa eğer hiçbir telimi kesmem bundan sonra, hepsi kalsın üzerimde. Göreyim güçlü olmak için neler geçirdiğimi, göstereyim yaralarımı iyileştiren adama. Göstereyim babama belki okşar saçlarımı, belki izini bırakır tellerime.

Saç telleri özeldir, anıları sakladığına inanıyorsanız eğer her anınız kalsın sizinle. Çünkü saçlarınızı kesmekle sıfırdan başlamıyorsunuz, sadece yeni anıları biriktirmesi için uzatıyorsunuz ve yolun başına dönüyorsunuz. Bırakın her tel sizi ileri taşısın.

Bırakın biri sizi yaralarınızdan okşasın.

Yüzüme atılan buz gibi bir suyla neye uğradığımı şaşırdım, okyanusundan esir alınmış ve kurak bir bölgeye atılarak can havliyle uyanan bir balığa benziyordum. Gözlerim acıyla ve sızıyla aralandı. Üzerimi soğuktan üşüten damlacıklar yavaşça bağlı olduğum sandalyeden soğuk zemine doğru yol aldı. Gözlerim ilk karışık desenli zemini net bir şekilde görebilmişti. Kirpiklerimin arasından akan damlayı gördükten hemen sonra başımı yavaş yavaş yukarı kaldırdım. Hemen karşımdaki beyaz demir kapı açıldı ve içeri elleri cebinde hiçbir yara almamış gözlerinde ölümü taşıyan o beden girdi. Midem bulandı.

Yavaş adımları rahattı, önüme geldiğinde ellerini cebinden çıkararak pantolonunu tuttu ve çömelerek elini tek dizinden sarkıttı. Aldığı derin nefesi verirken yüzüme üflediği için kusacak gibi oldum. Nefretim o kadar taze ve yaygındı. "Başıma çok iş açtın Yeval." Ellerimi hareket ettirerek ona küfretmek istedim ama bileklerim öyle sıkı bağlıydı ki ufacık bir kıpırtı canımın acısıyla gözlerimin arkasını yaktı.

Kuduz köpek.

"Çok tehlikeli insanları karşıma aldım, sırf senin için." Ne anlatmak istediğini anlamadığım için anlamamış ifademi saklama ihtiyacı bile

Kitaplık Rafı

duymadan ona ters bir bakış attım. Bana neden bu kadar ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, sadece aklımda kuvvetli bir ihtimal vardı. "Şimdi açıkçası, bunun karşılığını ödemeden buradan çıkamayacaksın." Ayağa kalkarak doğrulduğunda eli ceketinin ön düğmesine gitti. Çıkardığı ceketi uzattığı adama korkuyla baktım. Bedenimi hareket ettirebilsem aciz bir çocuk gibi kafamı sağa sola sallayacaktım.

Çünkü bu pozisyonu biliyordum. Nefesim tüm ciğerlerimden çekildi, sanki doğduğum andan bu ana kadar aldığım her nefes ciğerlerimden cımbızla çekiliyormuşçasına canımı yakıyordu. Gözlerimin arkasındaki yangın önüne geçti, dolan gözlerimden akan yaşları sayamadım.

Kol düğmelerini açarak gömleğinin yakalarını katladı. "Sana zarar vermemem için önümdeki tek taş Dolunay'dı ama şimdi onu da bana düşman ettiğimize göre önümdeki tek taş... Bir piyon." Kıvırdığı kollarının hemen ardından tekrar diz çöktü. Eğer Dolunay burada değilse onu da benim gibi bir yerlerde esir hale getirmiş olmalıydı. İçimden bir küfür daha savurdum. "Şimdiye dek sana uyguladığım en büyük şiddet neydi hatırlıyor musun Yeval?" Elini kaldırdı ama gözümü bile yummadığımı gördüğünde istediğini almış gibi sevindi. "Doğru, dayak falan değildi. Benim hep derdim burasıylaydı," diyerek elini şakağımdan kafamı sarsacak kadar şiddetli ittirdi.

"Burada üstü tozlanmış öyle bilgiler var ki..." Lezzetli bir yemek görmüş de ağzı sulanmış gibi bir ses çıkardı ve keyifle güldü. "Önce senin biraz aklınla oynamak istiyorum. Bazılarını silecek bazılarını hatırlatacağım, sonra sana acizlik neymiş tattıracağım," diyerek parmaklarıma kısa bir bakış attı. Sertçe yutkundum. Hareket bile edemeyecek kadar canım yanıyordu ki o an bir ses işittim.

"Sırtıma bir bomba bağladılar, hareket edemem, kapıya da bağlanan bir kablo var," dedi Kutay. Ne kadar süre uyumuştum ve ne kadardır Kutay'a ulaşamıyorduk bilmiyordum ama şimdi onu duyabildiğim için onların da beni duyabildiğini umdum. Benden çok, Tuğra'yı duyabildiklerini umdum. "Tamam pekâlâ, bir uzman getireceğim. Biraz daha hareketsiz kalabilir misin?" Kutay Karmen'e gülerek karşılık verdi. Gülüşünde acı vardı. "Eğer altıma etmezsem."

"Yeval..."

Kitaplık Rafı

"Selcen hayatta mı?" Kutay Karmen'in ismimi söyleyen sesini bastırdığında Tuğra'nın adamlarına söylediği şeyi duyamadım. Çok da önemli görmemekle beraber kulaklıktan zihnime dolan sese öncelik verdim. "Hayatta, yeleği sağlammış." Karmen'in cevabı içime öyle bir soğuk su serpti ki ısım yerle bir oldu.

"Yeval..." Karmen'in Kutay'a ikinci kez adımı zikretmesinden hemen sonra Kutay inledi ve ben neden canını yandığını öğrenemeden cevap verdi. "Onu götürdüler, Hazan ve Selcen'i alt ettikten hemen sonra." Karmen'in ve Kutay'ın sesi bir süre gelmedi sonra bir şey gürültüyle devrildi. Kutay'ın odasından bu sesin gelemeyeceğini bağlı bombalardan tahmin ederek bu sesi Karmen'in çıkardığını düşündüm. "Barkın biliyor mu?"

"Çoktan yola çıktı," diye cevapladı Kutay onu. Devamını dinlemek için ne kadar can atsam da Tuğra'nm elini tenimde hissetmemle irkildim ve dikkatimi anında şu ana verdim. Yüzümü yana çevirdiğim an ensemden boynuma ve aşağısına kadar yayılan acı dudaklarımı koparırcasına ısırmama sebep oldu. "Bana birkaç bilgi vermek ister misin deniz kızım?" Gözlerimi kısarak yüzümü elini çektiği için tekrar ona döndürdüm. "Mesela Barkın Karaduman hakkında..." Dudak büzerek diğer elini çenesinin altına yasladı. "Ya da Karmen hakkında."

Bir süre kıstığım gözlerimi izleyerek cevabımın değişmesini bekledi, değişmediğini gördüğünde ise, "Pekâlâ," diyerek nefes verip dışarıdan gelen korumasına döndü. Koruma ona bir kutu getirdi. Tuğra ayak ucuma kutuyu bırakarak kapağını açmadan hemen önce benim ayakkabılarımı çıkardı. Ardından elini kutuya uzattı. Merakım beni kıskıvrak sıkıştırmıştı. Kutuyu araladığında Çakır Alabora'nın onu alıkoyma sebebi olan, üvey ailemin öldüğü gece zihnimde kötü hatıralar bırakan ayakkabısı, ayak ucumda durarak nefesimi kesmişti.

"O günkü çığlıkların hâlâ kulaklarımı çınlatıyor. Kâbuslarıma giriyorsun." Yüzünü iki dakika kadar büyük bir ciddiyetle koruduktan hemen sonra gür kahkaha patlattı. Tam bir ruh hastasıydı. Hatta benim için bu hastalığın ilk kanlı örneği kendisiydi, *türünün ilk örneği.*

"Denemek ister misin? Aramızda çok numara farkı var ama nasıl duracağını görmek istiyorum." Ayaklarımı havaya büyük bir acı duyarak

Kitaplık Rafı

kaldırsam da parmak uçlarımdan yakaladı ve zorla ayakkabının içine soktu. Çırpınmalarımın bana verdiği tek karşılık tenimin kesilmesi ve canımın yanmasıydı.

Gözlerimden yaşlar izinsizce aktı. Dik durmayı çok isterdim ama beni omuriliğimden vuruyordu ve dik durmak benim için çok zordu. Her yutkunuşum bıçak gibi içeride bir yerlere saplandı. Ayaklarımdan vücuduma yayılan katil duygusunu yabancıladım. İliklerime kadar titredim. Sanki soğuk bir alanda çırılçıplaktım, öylesine titriyor titreyen her zerremi derinimde hissediyordum. "Beni öfkelendirip hataya sürüklemek istediniz. Sen, Karmen, Barkın Karaduman." Kafasını olumsuzca salladı. "Bakalım öfkelenince insan gerçekten hata yapıyor mu?" Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırdığında gözlerimden fışkıran nefret, öldürme arzusuydu ama dökülen gözyaşlarıydı. "Hayatında başına şimdiye dek ne geldiyse benden bil. Senin hayatının her kırılma noktasında parmağım vardı." Dudaklarını iğrenç bir gülümsemeyle kıvırdığında dilimin üzerinde tükürük biriktirdim ve yakınlığımızı kullanarak yüzüne tükürdüm. *Umarım senin de miden en az benimki kadar bulanmıştır* demek istiyordum.

"Yeval, beni duyuyor musun?" Kulağıma Barkın'ın sesi dolduğunda bedenimin tepki vermemesi için bakışlarımı nefretle sürdürdüm ve zorlukla ayağımdaki o ayakkabılarla durmaya devam ettim. Tek eliyle ayağıma çıkarmamam için baskı uyguluyor canımı yakıyordu ama asıl canım yaralardan değil ayakkabının hâlâ ayağımda olmasından dolayı yanıyordu.

"Kulaklık arızalandığı için birbirimizi kesik duyabiliriz." Tam bunu söylerken sesinin gelgitli olması hatta bir ara tamamen kesilmesiyle kulaklığın gerçekten arızalandığını anladım. "Yerini tespit ettim ama çok sıkı korunuyor ve oldukça uzak. Sadece... Ben gelene dek hayatta kal. Sonrasına sonra bakarız. Olur mu?" Dudaklarımı içe bükerek dişlerimle kavradım.

Gelme. Ne olur, gelme.

Kulaklıktan gelecek başka bir ses bekledim ama o ses gelmedi, kulaklık kulağın en içine takılan ve dedektörde ötmeyecek kadar özel olarak tasarlanmış bir teknoloji olduğu için bulunması imkânsızdı. En

Kitaplık Rafı

azından beni eninde sonunda bulacaklarını bildiğim için içim rahattı. Tuğra yüzünü arkasındaki korumaya döndü. "Kızı getirin." Korumalar kafasını aşağı yukarı sallayarak ilerler ilerlemez gözden kayboldular. Gözlerim onların arkasında bir süre takılı kalmıştı, *Tuğra elini çeneme koyup yüzümü yüzüne sabitleyene kadar.*

"Hatta sadece senin de değil..." Kaşlarım birleşircesine çatıldı, merak duygum nabız kadar zonkluyordu. Ellerim karıncalandı. Parmaklarımı kıpırdattım. "Barkın Karaduman, asıl ismiyle Salvor," diyerek gülümsedi çarpık ve tiksinç şekilde.

"Duyduğuma göre kardeşini bir organ mafyası kaçırmış... Kız masada kalmış."

Kardeşini bir organ mafyası kaçırmış. Kız masada kalmış.

Gözlerim irileşip kısılma arasında kaldı. "Evet Yeval, sevgilinin aradığı adamda benim." Cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına yasladığında yüzüne bir kez daha tükürmek istedim ama lama gibi sürekli tükürecek değildim. Kalbim göğüs kafesime yükselerek kemiklerimi kırarcasına atmaya başladı. Tuğra Akkor sadece benim hayatımı değil, sevdiğim adamın hayatını da mahvetmişti. Sadece benim ruhum paramparça değildi, onunki de öyleydi.

"Hatta..." Yaktığı sigaradan aldığı nefesi yüzüme üfledi. Ardından uzaktan gelen korumalara el hareketiyle acele etmelerini söyledi. "Karmen'in bile aradığı adam benim." Sandalyeye bağlı Karmen'in çizimlerindeki kızın bire bir aynısı karşımda duruyordu. Korumalar onu tam karşıma bıraktılar. Ardından kızın yüzünü açığa çıkardılar, gözleri maviydi ama Karmen'in renginden çok uzak bir maviydi. Sertçe yutkundum, yüzümü yere eğme isteğiyle dolup taştım ama Tuğra'nm kemikli elleri çeneme parmaklarını batırdığında bunun imkânsız olduğunu anlamıştım.

Korumalardan biri kızın ağzındaki bandı çıkararak acıyla inlemesine sebep olduğunda kızın gözlerinden birden fazla yaş süzüldü. "Karmen'in yıllardır aradığı kız kardeşi." Çenemi bıraktıktan hemen sonra ayağa kalkarak ellerini tekrar ceplerine yerleştirdi. "Adının ne olduğunu duyalım mı beraber?" Kız hıçkırarak yüzünü yerden kaldırdı. "Y... yazgı." *Yazgı. Ayaz.*

Kitaplık Rafı

Burnumun direği sızladı.

Tuğra'nın yüzü bana döndüğünde yutkunarak kızı incelemeye devam ettim. Karmen'le oldukça zıt görünüyorlardı. Oldukça titrek, yaralı bir kuş gibi görünen kızın Karmen'le aynı kandan olduğuna inanasım gelmiyordu. "Bu isim sende hiçbir şey uyandırdı mı Yeval?" Tuğra'ya çevirdiğim gözlerim öyle soğuktu ki titrediğini hissettim. Titremese bile irkildiğine yemin edebilirdim. "Peki, bakalım geçmiş duygularını tazeleyince bir şeyler uyandıracak mı?" Yüzünü adamlara dönerek, "Kızı götürün ve burayı boşaltın," dedi.

Bakışlarımda hiçbir hareketlilik yoktu, gözümü bile kırpmıyordum. Yansa bile kırpmıyordum. Nefretim saflığın öyle zirvesindeydi ki bu hisle doğmuş kadar bedenimde yaygındı. Korkacağımı zannediyorsa çok yanılıyordu. Bir şeyden korkuyorsam bu o değildi, *kendimdim.*

Adamlar sandalyeye bağlı kızı yalvarışlarına rağmen götürmeye kalktıklarında kız çırpındı. Çığlıkları yankılana yankılana zihnimin derinliklerine öyle bir kazındı ki geri çıkaramadım. Açılan kapıdan içeri giren soğuk bile dikkatimi dağıtamadı. Korumalar tek tek çıktı, kız da sesiyle beraber kapanan demir kapının ardında kaldı. Tuğra'nın sivri pabuçları bana döndüğünde gözlerimi yumdum. *İşte başlıyorduk. Yeniden hoş geldin on yaşım ve sonrası, Hoş geldin geçmişim.*

"Eşsiz bir sese sahip olmana rağmen konuşamamak ne kadar da acı bir durumdu." *Durum- du.*

Gözlerim belli belirsiz aralandı, bulanıklık etrafı sis gibi örttü. "Ondan daha acı bir durum varsa... O da tek konuşabileceğin şeyi de elinden almak olurdu." Yere doğru eğilerek iki parmağımı hızla kaldırdığında dudaklarım çığlık ihtiyacıyla açıldı ama içinden hiçbir ses, fısıltı çıkmadı.

İki parmağım geriye neredeyse katlanırcasına büküldüğünde hissettiğim acı çocukluğumla bağdaştı. Canım öylesine deli yanıyordu ki her bir parmak uzvumu hissedebiliyordum. İçindeki her bir hücre acıyla kıvranıyordu. Gözlerimin arkası hissettiğim acıyla cayır cayır ateşlerin arasındaymışçasına yandığında gözlerimi sımsıkı yumdum. İçinde hangi duygu alevlenirse alevlensin görsün istemiyordum. Parmağımdaki sızı derinlere inerek oraya yerleştiğinde beş parmağımın diğer iki parmağına

Kitaplık Rafı

geçti. Dudaklarımı ısırarak yüzümü hafif yukarı kaldırdım. Acıyla bağıramadığım her an içimde patlayan o çığlıkların beni delik deşik ettiğini unutmuştum. Şimdi kapanan her deliğe sanki açılır mı diye denemek için darbe üzerine darbe iniyordu. Dört parmağımın her zerresi acıyla baş edebilmek için bir bağ kurmaya başladığında serçe parmağımla aynı anda diğer elimin baş parmağı yükselerek katlanmaya başladı.

"Sana işkence yapmanın en kolay yanı bu işte... Unutamayacağım çığlıklar yok, içinde öfke yatan bakışlar yok..." Derin bir iç çekerek acıyla kıvranmamı izledi. Hareketsiz kalan vücudum bağışıklık kazandığı acıyla yeniden tanışır gibi tepki veriyordu. Ayaklarım acıyla öne arkaya hareketlense de bunun tamamen bilinç dışı bir hareket olduğunu bilerek derin bir nefes almaya çalıştım. Aldığım nefesler içimdeki ateşten duman olup kayboluyordu. Hiçbirinin içeri ulaşabildiğini bile düşünmüyordum.

Son iki parmağımda oldukça hasarlı olmaya yaklaştığında gözlerimi yavaş yavaş araladım. Sekiz parmağım dakikalar içinde parçalanma hissiyle sarmaş dolaş olmuştu. Geriye kalan iki parmağımı kavrayıp yukarı kaldırdığı her an gözlerinin içine değil, gözlerinin arkasına ve derinine baktım. Bakışlarımı diktim ve titremeden saniye saniye hissettirdiği acıyı yuttum. *Sen. Beni. Korkutamaz. Parçalayamazsın. Çünkü. Ruhum. Hâlâ. Paramparça.*

"Bu bakışlarından korkmam mı gerekiyor?" Gözlerini kısarak dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. Son iki parmağımı diğerlerinden çok daha şiddetli kıvırdığında o an gözlerimden yaşların aktığını hissedebildim. Aslında yeni aktıklarını düşünmüyordum ama muhtemelen hissizlik bedenimde dalga misali geziniyordu. Çünkü hissedemiyordum.

Acıyla sızlayan son iki parmağım da hissedemediğim şekilde onun parmakları arasından kaydığında derin bir iç çektim. Tuğra'nın gözleri üzerimdeydi. Gözlerimi kırpmadan gözlerine baktım. Hangimizinki daha karaydı görebiliyordum. Benim zifirim onun karanlığına bir kat daha geçiyordu. Gözleri hareketlenen ve terden nemlenen dudaklarıma kaydı. "Sana alamet kelimesini unutturan kıyamet olacağım, Tuğra Akkor."

Kitaplık Rafı

Ne kadarını anladı ya da anladı mı umursamadım. Sadece gözlerinin içine hissiz, duygusuz ve acımasız bir şekilde bakmaya devam ettim. Derin bir iç çekmekle yetinmekle beraber cebinden çıkardığı telefonu kulağına yasladı ve çalan telefonun açılmasıyla boş depoda kısık sesiyle Teoman Alakurt duyuldu. "Selcen'in bu işe karışmayacağını onu uzak tutacağını söylemiştin." Sesi öfkeli geliyordu. *Yani o da bu planın bir parçasıydı.*

"Hâlâ hayatta." Tuğra'nm soğukkanlılığı insanı deliye döndürecek seviyedeydi. *Deli olmayanlar için.* "Yaralı bir şekilde, bu yaptığın cezasız kalmayacak." Ve dıt dıt dıt. Telefon Tuğra'nın suratına kapatıldı.

Tuğra derin bir nefes alarak telefonun ekranına başka bir numara girdikten hemen sonra ayağa kalktı ve diğer elini çeneme yaslayarak beni yüzümü havaya kaldırmak zorunda bıraktı. Yüzümü acıyla buruşturdum. "Bilgisayarın başına geç ve Karmen'e iletmeni istediğim mesajı yazmaya başla." Karşı taraftan hiçbir ses gelmiyordu. Bu yüzden kim olduğunu duyamadan Tuğra'nın gözlerine bakarak söyleyeceklerini can kulağıyla dinlemeye başladım.

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Yıllardır aradığın kardeşine esaretten kurtararak kavuşmak mı, yoksa bir deniz kızını karaya çıkarmak mı? Cadı büyüye başlamadan önce yirmi dört saatin var." Telefonu kapatarak cebine attığı anda eli çenemden çekildi ve kafam dengesizce düştü. "Şimdi... Yirmi dört saati Yazgı ismini hatırlamaya çalışmakla biraz harcayalım."

Kitaplık Rafı

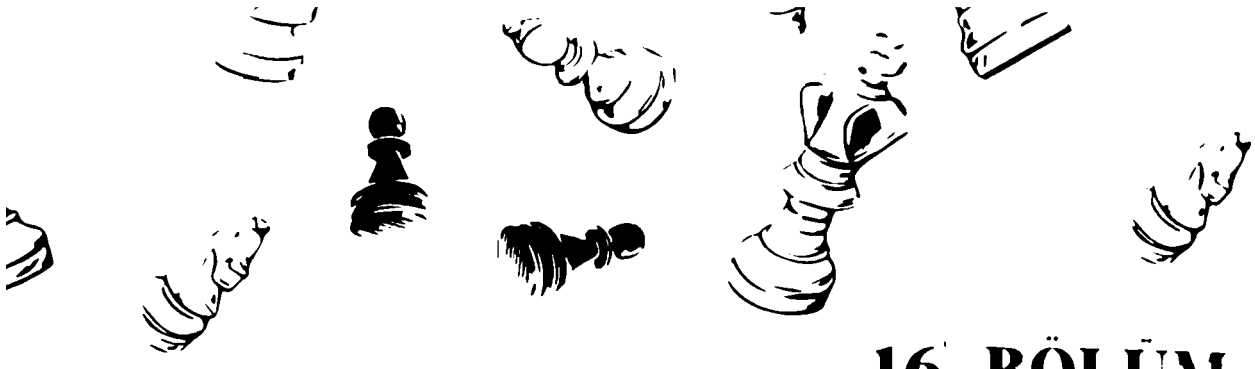

16. BÖLÜM

Taze Kan

"Sikerler!" Bağırışım boş depoda yankılandı. Kulaklığı çıkarıp herhangi bir köşenin soğuk ve puslu duvarına fırlattım. Hazan denilen pek de hazzetmediğim o şahsın Selcen'in iyi olduğu durumunu duymayı bekliyordum ama Yeval hakkında atıp tutmasını hiç beklemiyordum. *Hele ki aptal sözlerini.*

Kulaklık haricinde pek fazla teknolojik cihazlarla içli dışlı olmadığımı sayarsak şimdi kendime küfretme istediğimi de hoş görebilirdik. Keskin nişancı tüfeğime geçirdiğim ipi omzuma takarak Kutay'ı bıraktığım binadan çıktım. Sersem herif bir işi bile beceremeyişti. *Belki de bilerek becermemişti.*

Eğer o bilerek becermediyse ben bilerek onu unutamayacağı şekilde becerecektim. Öfke boğazıma tırmanıp beni tırmaladığı her an için, *saniye saniye.* Merdivenin korkuluğunu tutarak aşağıya atladığımda tüm tozlar fabrikanın ay ışığı sızan yerinde havaya kalkmıştı. Kilitlenen kapıyı ayağımla kırarak çıktığım ilk an öfkeden ellerimi saçlarıma geçirdim.

Çakır Alabora hastanedeydi. Selcen Alakurt hastanedeydi. Ben Yeval'i bırakıp Çakır'ı, Barkın Tuğra'yı bırakıp Selcen'i hastaneye yetiştirmişti. Risk alamazdık ama bok gibi hareket etmiştik.

Kitaplık Rafı

Ve sözlerim doğruydu. Başımıza cidden taşlar yağacaktı. Adımlarımı durdurduğum ilk an bundan emin oldum çünkü karşımdaki adam başımıza taş yağdıracak adamın ta kendisiydi. Depon kapısının hemen ucunda bedenimden geçen huzursuzluk dalgasıyla duraksadım. "Gürkan Alabora." Şapkamın ucunu yere doğru eğdim. Gürkan Alabora, Çakır Alabora'nın tahtından indirdiği babası olarak bilinen en eski liderlerden biriydi. Benim açımdan kimsenin onu indirdiği yoktu, bana kalırsa bu sadece oyunu hızlandıracak bir hamleydi ama görünen oydu ki bugünden sonra bu hamle oldukça ters tepecekti.

"Karmen." Ceketinin ön düğmesini araladı. Arkasındaki araçtan saçılan ışıklar etrafı aydınlatıyordu, en çok da kan olan bedenim ve toprak toplayan botlarımı. Kandan dövmelerim bile görünmüyordu ve tiksindirici derecede iğrenç kokuyordum. Ben bu kokuya alışkındım ama kardeşim değilse benden bu halimle tiksinebilirdi. Kalbimi büzüşmüş hissettim. "Çakır'ı gözettiğini sanıyordum."

"Hayati tehlikesi yok," dedim sakin bir tonda. "Tuğra Akkor." Çenemden bir kas seğirdi, ismini duyduğumda aşağıda kalan bir şeyler harekete geçiyordu, buna sikme isteği deniyordu. *Hem de her şeyini.*

"Onu ben alacağım," diyerek bakışlarımı yerden kaldırdım. Gözlerimi çoğu insan nadir bir renk olduğu için korkutucu bulurdu, bense sadece içimi dışıma yansıttığını düşünürdüm. Bunun aksine beni olduğum gibi kabullenen tek bir isim vardı.

Salvor.

Kız kardeşi beni ilk gördüğünde bir canavar olduğumu iddia ederek benden kaçsa da korkup odamın yakınına bile uğramasa da Salvor'un kapımı kilitlediğim her gece kapımın arkasında beklediğini dün gibi hatırlıyordum. O kapıyı illaki açacaksın demişti ve dediği olmuştu. Kapıyı sadece ona açmıştım. Sonraysa geç açtığım için ondan küçük yaşta olmamıza rağmen yumruk yemiştim.

Şimdi o günden sonra ilk kavgamızı edeceğimiz bir konu daha su üstüne çıkmıştı. Yeval'i kaçıran o kuduz köpeği tek tek parçalara ayırma arzusu tüm dürtülerimi harekete geçirmişti, aklımı kaçırmak üzereydim. Salvor'un da en az benim içimdeki kadar yakıcı bir yangınla savaştığını biliyordum ama o adamı öylece ona bırakmayacaktım. Bunun için beni

Kitaplık Rafı

öldürebilirdi de seve seve ölürdüm ama yanımda o kuduzu da götürürdüm. Gürkan Alabora sözlerimden hoşlanmayarak huzursuzca hareketlendi. "Çakır'ın farklı bir planı var."

"Sikimde değil."

"Eğer kesilmesini istemiyorsan olmalı." Şapkamı kafamdan çıkararak öne doğru bir adım attım, gözleri dudaklarımdaki çarpık gülümsemeye takılı kaldı. "Tam bir tımarhane kaçkınısın değil mi?" Gözlerini kısarak tiksintiyle bunu söylemesi keyfimi yerime getirdi. "Tehditlerinizin beni korkutması için normal bir insan olmam gerekirdi öyle değil mi?" Kafamı sağa sola sallayarak güldüm. Eğer normal olsaydım deli gibi hissetmez varlığı olmayan ailemi görmezdim ya da gördüğümde küçük kız kardeşimi görmediğim için takıntılı bir psikopat gibi yıllarımı ona bağımlı geçirmezdim.

"Üzgünüm ama bu tahtanın en güçlü taşı siz değilsiniz." Aramızda kalan tırnak kadar mesafeyi aşmak için yüzünü bana doğru eğdi ve gözlerimin içine alevler içinde baktı. "Salvor çıkana dek, değilim." Elimi arka cebime atarak ucu sivri tahta kabzalı bıçağımı çıkardım. Gözleri çıkardığım bıçağa kaydı, ardından gülümseyerek elini iç cebine uzattı. Çıkardığı zarfı elinden, göğüs kafesimi ağrıyla sallayan kalp atışımı duyumsayarak aldım. "O bıçağı zarfı açmakta kullan." Ona ters bakışlarımı göndererek zarfı yırttığım gibi içindeki katlanmış kâğıdı araladım. Mürekkep oldukça yeni görünüyordu ama bulaşacak kadar da değildi. Gürkan Alabora duruşunu doğrultarak boğazını temizlediğinde mektubu yavaşça indirdim ve bakışlarımı merak duygumun tavan yaptığı mektuptan mecburiyet hissiyle ona kaldırdım.

"Tuğra Akkor'u kimin öldüreceği umurumda değil, ölmesi benim için kâfi. Yalnız... Çakır'ın planı bozulmayacak." Tek kaşını tehdit imajıyla kaldırdığında uyarıyı alarak kafamı aşağı yukarı salladım. "Siz kızı kurtarırken ben de Liderleri toplayacağım, görünene göre yüzümü göstermenin zamanı gelmiş." Onun için açılan kapıya topal ayağıyla adımlayarak binerken bana son kez sert bir bakış attı ve kapanan kapısının ardından gaza basarak anında toz oldu. Sözlerinin asıl çevirisi şuydu. *Kızı kurtarırken göze batmayın, siz bunu yaparken ben de liderleri oyalayacak onlara sağlam bir ayar vereceğim.*

Kitaplık Rafı

Buraya hem mektubu vermeye hem bizi uyarmaya hem de oğlunun yaralandığı yeri görmeye gelmişti. Bundan sonra ne olacağını gerçekten merak ediyordum ama asıl merak ettiğim şey elimde tuttuğum mektupta yazılanlardı, o mürekkebi bu kâğıda döken kadındı. Mektubu bir kez daha açarak sırtımı arkamda kalan duvara yasladım ve güzel el yazısını okumaya başladım. En son ondan mektup almamın üzerinden aylar geçmişti ve her mektubu yenisi gelene dek yüzlerce okuyor ezberliyordum. Bir diğer takıntım da görünene göre bir başka aile ferdime aitti.

'İyi iş çıkarıyorsun kardeşim. Aylardır benden haber beklediğinin farkındayım ama meşguliyetim için beni affedeceğini umuyorum. Keza sana kendimi affettirebilmek için birçok şey öğrendim. Tuğra Akkor'un Dolunay Akkor'u etkisiz hale getirmesi ve Kutay Larden'in ikili oynaması gibi. Tuğra Akkor'un elektronik işlerinin hepsiyle birebir ilgilendiğini hiçbiriniz bilmiyor olmalısınız ama artık öğrenme vakti geldi, o düşündüğünüzden çok daha farklı biri. Ona dikkat et ve sana bir sonraki vereceğim ismin ait olduğu kişiyi bul, o seni kız kardeşimize götürecek.

Talha S.

Z-'

"Biliyordum, orospu çocuğu." Gözlerim ölüme terk etmediğim o sülük herifin olduğu bölgeye kaydı ama kendimi tuttum. Yoksa şimdi burayı ateşe verecek içeride alevlere maruz kalacak herkesin boş yere yanmasına göz yumardım.

Kız Kardeşimize... Kafamı sağa sola sallayarak karışmasını engellemeye çalıştım. Yoksa bedenimi bir titreme saracak ve beni kendine esir edecekti. Aklımı en altta yazan ismi tekrarlamaya zorladığımda ise bedenimi saran bir uyuşukluk hissettim. *Talha S* dediği kişi Barkın'ın boynuna zehirli kol iğnesini batırdığı kişiydi, yani şu an resmiyette ölü olan bir kişiydi. Resmiyetin her zaman gerçekleri yansıtmaması gerçeği bir yana, o adamın bizi nasıl Yeval'e götüreceğini merak etmediğimi söylemem en büyük günahımın yalan olduğu anlamına gelirdi ve yalan benim için diğer yalanlarımın yanında günahtan sevaba dönüşmüş bir kelimeydi. Mektubu gelişi güzel katlayarak cebimin iç kısmına yerleştirir yerleştirmez koşmaya başladım. Yakında hiçbir aracın olmaması bana vakit kaybettirmeye yeminli şeytanın işi gibi hissettiriyordu. Ka-

Kitaplık Rafı

nım kulaklarımda uğuldadı, Yeval kaybolalı saatler oluyordu ve neler çektiğini düşünmek bedenimde huzursuzluk dalgası yaratıyordu.

"Kardeşimiz dedi," diye fısıldadım mektuptaki yazılanı hatırlayarak. Benim bile bilmediğim şeyi nereden bildiğini delicesine merak ediyordum. Ailemizin kalanının da yerini bildiğini düşünerek her mektupta onlardan bahsedeceği günü bekliyordum ama hiçbir zaman bahsetmiyordu. Kimliğini gizliyor bana ve Barkın'a sadece gizliden mektuplar gönderiyordu.

O kadar hayalet bir kadındı ki hiçbir zaman yerini tespit edebileceğimiz ipucunu arkasında bırakmıyordu. El yazısından bile bir şey çıkmıyordu. Yıllarım onu görebileceğim günü ve kayıp kız kardeşimi kurtarıp ona kavuşacağım günü iple çekmekle geçmişti. Ellerimi enseme atarak hızla koşmaya devam ettim, nefessiz kalmam önemsizdi. Soğuk terlerim avucumu nemlendirmişti. Aklımdakiler zaten aldığım nefesi bile bir uzay boşluğuymuş gibi yutuyordu. "Kardeşimiz dedi..." diye tekrarladım kendi kendime. Gözlerim etrafı ışıksız bir şekilde aydınlattı, gözlerim sulanarak önümü göremez hale beni getirdiğinde adımlarımı yavaşlatarak yere yığıldım. *Yine oluyordu.*

Bedenimden geçen titremeyi kontrol edemedim. Gözlerimde geçmişin anıları fragman gibi geçiyordu. Bir siyah limuzinin beni götürdüğü ve arabanın arkasından koşan siyah saçlı bir kızın görüntüsü gözlerimin önündeydi. "*AYAZ*!" diye bağırıyordu. "*SAKIN KORKMA*!" Ellerimi beni kaçıranların gözüne sokmuştum. Küçücük parmaklarım kanla kaplandığında bile korkmadım ama bunu ablama da söyleyemedim. Sadece onu duyabiliyordum, son duyduğum sözleri, "NE *OLURSA OLSUN SENİ KURTARACAĞIM*!" olmuştu. O günden sonra kurtarılmayı beklemiştim ve kurtarılmıştım ama kurtaran kişi ablam olmamıştı. Beni kurtaran emniyet müdürü Kıvanç'tı. O beni kurtardıktan kısa süre sonra zarflar almaya başlamıştım ve her zarfı kimsenin görüp bulamayacağı bir yerde saklıyordum.

Salvor'un bile bulamayacağı bir yerde.

Mektupların içeriği çoğunlukla aynıydı, bana hep kardeşimizin ve babamızın hayatta olduğunu söylüyordu ama nerede olduklarını hiçbir zaman söylemiyordu. Bilmediği için bunu söylemediğine emin olmakla

Kitaplık Rafı

beraber yıllardır göremediğim kardeşimin hayatını riske atmak istemiyordum. Beni parmağında oynatanlar her kimse onların elindeki kızın gerçekten kardeşim olduğu ihtimalini es geçemiyordum. Ne Salvor ne de ablam o kızın gerçek kardeşim olmadığını düşünüyordu, işin aslı bende öyle düşünüyordum çünkü kardeşimle aramızda çok güçlü bir bağ vardı. O bağ aile üyelerinin diğerlerinden çok farklıydı. *O bağ beni ben yapan tek şeydi.*

Titrememem üzerine yığıldığım karın tenimin altına sızmasıyla gitgide arttığında sırtımı kara verecek şekilde döndüm ve parlak aya baktım. Bugün Dolunay vardı. Nefesimi tutarak gözlerimdeki bulanıklığı tekrar fark ettim. Bedenim zangır zangır titriyordu, elimi yavaşça cebime atmaya yeltendim. Zarlara ihtiyacım vardı, nefes almaya ihtiyacım vardı ama elim cebime ulaşamadan güçsüzlük içinde kara tekrar düştü. Göğsüm sanki nefes alıyormuşum gibi şiddetle inip kalksa da durum tam tersiydi. İçeri giren hiçbir şey yoktu. Dudaklarım kuru yüzüm soluktu.

"Abi, abi, abi." Küçük Yazgım elinde zarlarla bana geldiğinde babamın zorla okumamı söylediği kitabı kenara bıraktım. "Babam beni yine yendi, zarlarla hile yapıyor." Büzdüğü dudağını yakalayarak aşağı doğru sarkıttım ve bıraktım. "Sana hile yapmayı öğrettim," diyerek elindeki kırmızı renk beyaz noktalı zarlara baktım. "Ama babam hile yaptığımı anladı, kendi yaptığını kabul etmiyor ama ben yapınca hile yaptığım için yenildiğimi söylüyor." Gözleri dolu dolu bana baktığında elimi saçlarına uzatarak okşadım. "Bence babamız seninle oynuyor."

"Ya! Ben oyuncak değilim," diyerek elime vurduğunda ise keyifle kahkaha attım. "Yaşın çok küçük Yazgı, oyunu anlamaman çok normal."

"Sanki sen yetmiş yaşındasın," diyerek kollarını birbirine doladı, kaşlarım hayretle kalkmıştı. "Sanırım aranızda yetmiş yaşına en yakın olan benim, bir de bana göster bakayım hileyi babamız senin hile yaptığını nereden anlıyormuş." Siyah saçlarını savurarak yanımıza gelen ablama hayranlıkla baktım, Yazgı kollarını hemen çözdü ve gözlerini sildi. Ablamızın dayanılmaz noktası zayıflığımızdı. Bu yüzden babamız ya da annemizden değil herkesin aksine ablamıza karşı korku hissini duyumsardık. "Sen babamı yenebiliyorsun abla, Ayaz da benim gibi ye-

Kitaplık Rafı

nemiyor." Yüzünü bana dönüp dil çıkardığında ona ters bir bakış attım. "Bana da yenmeyi öğret."

"Ver bakalım zarları." Elini ablama doğru uzattı ama az önce yumuşacık küçük parmaklarından zarları çaldığımı anlamadığı için şaşkınca avucuna bakakaldı. "Ayaz, zarları ver." İki zardan sadece birini ablama uzatırken Yazgı'ya yandan bir gülüş attım ve göz kırptım. "Gıcık," diyerek dudak büzdü. "Ben de seni seviyorum kardeşim." Sözleriyle karşılık verip ondan aldığım zarı kuru avucumda döndürdüm. Onun yumuşak ellerinin nemi zara geçmişti ve ellerimi yumuşatıyordu. Aynı kalbimi yumuşattığı gibi.

Z... diye tekrarladım içimden. Z... Z...

Hatırlamam gerekliydi. Gördüğüm terapilerin çoğunda bana unutmam için kelimeleri tekrarlatırlardı. Tekrarladığım her cümle veya kelime derinlere gömülerek yüzeyden silinirdi. Buna hipnoz deniyordu. Bazı psikiyatriler hipnoz yoluyla birçok ismi unutturabiliyor zihninin derinlerine gömerek onları yok edebiliyordu. Ama birinin ailesini öyle kolay yok edemezlerdi.

"Z... Z... Zelal," diye fısıldadım ve isim ağzımdan çıkar çıkmaz, yere yığılan avucuma konulan zar tanelerini hissederek az önce söylediğim isimi unuttum. Zihnimden öyle hızlı kaçtı ki yakalayamadım. Derin bir nefes alarak parmaklarımla zarları kavradım ve küçük kız kardeşimin sesini kulağımda duymayı bekledim.

"Eğer beşte beş atarsam istediğimi yaparsın," dediği günü hayal meyal hatırlıyordum. Zarlarla oynamayı çok sevdiğini biliyordum. "Neden beş?" diye sormuştum o gün. "İkimizin de adı beş harf," diye yanıtlamıştı beni.

İşin hüzünlü yanı o günden sonra atığım her zar beş beş geliyordu ve o rakamlar göğsümde sert uzun süren bir sancı bırakıyordu. "Nefes al," dedi biri uğuldayan kulağıma doğru. "Karmen. Nefes al." Burnumdan içeri giren sessiz nefesleri hissetmek için tüm irademi kullandım. "Siktir Karmen, Nefes al." Yüzüme inen tokatla yüzüm yana döndü ve soğuk kar yüzümün sol kısmını sararak beni kendime getirdi. Sıcak yanağımda hissettiğim şiddetli tokat ve ardından yanağımı saran karın soğukluğuyla titredim. İki sert parmak gözlerimi sildi. "S... Salvor."

Kitaplık Rafı

"Buradayım, lanet olsun her zaman buradayım." Diz çökmüştü, görüşüm netleşirken ayın önüne geçerek ayaklanıp beni kollarımın altından tuttu ve kaldırarak köşeye çekti. "Vakit yok, toparlanman gerek." Yere düşen tüfeği alarak omzuna taktığında bedenime gelen gücü yavaş da olsa hissedebildim. "Yeval'in yerini tespit ettik, koruma çok üst düzeyde." "Gürkan Alabora geldi," diye girdim konuya birdenbire.

"Kimin tarafında?" Elini ensesine atarak sıvazlarken aklından geçen tilkileri görebiliyordum. Alabora soy ismi en az bizim ismimiz kadar güçlüydü, bizi yenemezdi ama yenmeye çok yakın raddeye getirirdi. O yüzden hesapladığımız her adımdan şaşmadan ilerlemeye çalışmak nihai hedefti. Onları bu kadar yolumuza çıkmadan önce çoktan önümüzden çekmeliydik, sadece Çakır'ın bu kadar keskin zekâlı olduğunu akıl edememiştik. O hedef sapmaya başladığı için çok fazla doğaçlama hareketler sergilemek zorunda kalıyorduk.

"Çakır neredeyse orada," diyerek yanıtladım ve terden boncuk boncuk olan alnımı silerek derin bir nefesi ciğerlerime çektim. Bedenim kendi ısısına dönmeye başlıyordu." Göze çarpmamamızı söyledi." Cebinden çıkardığı telefonu kulağına yasladığında aklından geçenler az buçuk tahmin ettim. Açılan telefondan gelen ses Vuslat'ındı.

"Bize iki üniforma, iki şapka ve maske getir." Telefonu kapatır kapatmaz muhtemelen attığı konumun hemen ardından telefonu cebine koydu. Gözlerindeki bu bakışı çok iyi biliyordum. "Bize sabah olmadan ulaşacaklar." Kafamı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım. Çıkardığım şapkam neredeydi bir fikrim yoktu ama saçlarım açıkta kalmıştı. Bu yüzden ellerimi nemli saçlarımdan geçirerek arkamdaki duvara dirseklerimi yasladım. "Gürkan Alabora'ya Tuğra Akkor'un benim olduğunu söyledim." Cayır cayır yanan sarı gözleri bana öfkeyle baktı, burnundan aldığı o düzensiz nefesler ondan habersiz böyle bir karar aldığımdan ötürü kızgındı.

"Tuğra Akkor, Yeval'in. Karmen. Ne senin ne benim. O herif Yeval'in ellerinde ölecek." Tek kaşımı kaldırarak ona doğru yüzümü döndüm. Son sözü hep o söylerdi, buna şimdiye dek hep boyun eğmiştim çünkü son sözleri söyleme konusunda hep benden daha iyiydi. Benim bile kestiremediğim şeyleri görürdü, ben fevri hareket eder bir sonraki hamleleri düşünürdüm ama o sakin kalır on hamle sonrasını düşünürdü. Eğer beni biri dizginlediyse bu şimdiye dek hep o olmuştu.

Kitaplık Rafı

Ama bu durum diğer durumlarla aynı değildi, bu durum benim dizginlerimi koparma isteği uyandırıyordu. Sertçe yutkundum. "Ya yapamazsa." Bu söylediğime kendim bile inanmamıştım. Salvor kahkaha atarak bana baktı. Bu söylediğime inanamıyordu, açıkçası ben de inanamıyordum. "Tuğra Akkor'u kafandan çıkart. Onu istediğimizi alana dek öldüremeyiz." "Ondan bir bok istemiyorum."

"Şimdilik," diyerek beni susturdu. Bakışlarında gizlenen her neyse sabretmemi söylüyordu. Elini omzuma destekler nitelikte koyarak sıktığında yüzümü buruşturdum. Üzerinden hâlâ kanlar akıyordu ve yarası derin görünüyordu ama o hiçbir zaman kendi canını umursayan bir adam olmamıştı. *Aynı benim gibi.*

"Taş kaybetmemek için birçok oyun kaybedilmiştir," diye fısıldadı. Sözlerinin anlamını biliyordum, bakışlarının da aynı şekilde. Yüzümü yerden kaldırarak onun gözlerine gözlerimi diktim. Onun güneş gözleri buzlarımı eritiyordu. "Bu oyunu... Kaybedeceğiz," dedi.

"Taşı kaybetmemek için," diyerek çarpık şekilde gülümsedim. Çenesindeki bir kas seğirdi, dudaklarını araladığında edeceği küfürleri az buçuk tahmin etmiştim ama uzaktan gelen ışıkların ardından aralık dudakları kapandığında küfürler sadece tahminimde kaldı.

Vuslat aracı durdurduğunda gözümüzü alan ışık yok oldu ve şoför koltuğundan inen yüzünde huzursuz ifade taşıyan Vuslat yanımıza doğru adımladı. Karlar botunun altında eziliyordu, adımları acelesizdi. "Emrettiğiniz her şey bagajda efendim." Barkın kafasını aşağı yukarı salladığı sırada Vuslat cebinden bir cihaz çıkardı. Telefondan çok daha farklı bir cihazdı, Kutay'ın kullandıklarına benziyordu.

"Karmen'e bir e-posta geldi." Barkın ile bakışlarımız dakikalar içinde birbirine dönerken Vuslat cihaza gelen maili açarak Barkın'a uzatmıştı. "Beklediğin pazarlık geldi ha?" diyerek doğruldum ve omzunun hizasında durarak maili okumaya başladım. "Kardeşin mi Yeval mi, ondan daha az aşağılık bir hareket beklenmezdi," diyerek cihazı elime tutuşturdu ve elini çenesine yaslayarak ovuşturmaya başladı. Piç herif bir de dalga geçiyordu. "Öyleyse bunca yıl sizi oynatan kişi..." Cihazı Vuslat'a doğru fırlatırcasına attım ve boynumu yana doğru eğerek kıtlattım. "Tuğra Akkor, Dünya'nın tüm kötülük ihtiyacını karşılayan piç kurusu." Barkın ellerini saçlarından geçirdi. "Yirmi dört saat."

Kitaplık Rafı

"Plan ne?" Barkın yüzünü bana dönerek kabanını çıkardı ve Vuslat'a uzattı. Sıcak onu da kavuruyor gibiydi, dışarısı ne kadar soğuk olsa da bizi ısıtan havadan çok daha farklı bir şeydi. "Vuslat bana Hazan'ı getir, siz dışarıda korumaya hazır halde bekleyeceksiniz." İşaret parmağını Vuslat'a doğrulttuğu için Vuslat tüm dikkatiyle ona odaklanmıştı ve söylediği sözlerin her birini aklına kaçırmadan yazıyordu. Bunu asker duruşundan ve her şeyi yapmaya hazır bakışlarından anlayabiliyordum.

"Biz..." Bakışları bana döndüğünde az çok ne yapılacağını zaten anladım. "Kılık değiştireceğiz." Kafasını aşağı yukarı salladı. "Bu gece değil, bu gece keşif yapacağız." Aksi mümkün olamazdı çünkü o piçin bizi beklediğini ikimizde biliyorduk. Ne kadar nefret etsem de bazen sabretmek zorunda kalıyor ve ediyordum.

"Eğer uzaktan izlerken Yeval'e zarar verdiğini görürsem..." "Kafasına sıkmakta serbestsin." Salvor'un sözleriyle içime çöken rahatlık tarif edilemezdi. Vuslat, "Hazan Hanım'ı almaya gidiyorum efendim," diyerek emire itaat ederek aracına döndüğünde dudaklarımı kemirerek ona kaçamak bir bakış attım. "Salvor." Yüzünü bana dönerken cebinden çıkardığı sigarayı dudaklarına yasladı.

"DNA sonuçları çıktı mı?" Dudaklarına yasladığı sigarayı yavaşça aldı ve yüzüme ağır bir göz kırpıştırmanın ardından karışık bir zihinle baktı. "Yeval'in kadehi içki dolabında yoktu, benim de kadehim bir anda ortadan kayboldu." Dudakları çarpık bir şekilde kıvrılırken sigarasını tekrar dudaklarına yasladı ve ucunu beklemeden yakıp içine bulut büyüklüğünde dumanı çekti. "Hissediyorsun değil mi?"

"Neyi?" Elindeki paketi bana uzattığında bir diğer dalı dudağıma yaslayarak onun yakmasına izin verdim. "Ona karşı konulamaz bir duygun olduğunu."

"O duygu sende de var," diyerek dalga geçtim ama bu dalga bile beni nedensiz bir şekilde rahatsız etti. "Buna koruma iç güdüsü deniyor, bu duyguyu sana karşı da hissediyorum ama sana âşık değilim." İşaret parmağını bu kez bana kaldırmıştı, sözlerine gülerek, "Ben bundan pek emin değilim," dedim. Sözlerime gülerek karşılık verdi. "Her gece, beni yatağımı seninle paylaşmak zorunda bırakan sensin."

Kafamı olumsuzca sallayarak yere yüzümü eğdim. Yüzümü sakla-

Kitaplık Rafı

mak için o kadar uzun yıl şapka takmış ve yüzümü çoğunlukla eğik tutmuştum ki artık bilinçsiz bedenimle yaptığım bir harekete dönüşmüştü. Salvor bu hareketi hiç sevmiyordu. "Henüz sonuçlar gelmedi," dediğinde dudağımı patlatacak sertlikte ısırdım.

"Neden şimdi gitmiyoruz onu almaya?" Ne kadar az çok bilsem de sorma ihtiyacı duydum ve bu ihtiyacı daha fazla görmezden gelemiyordum. "Çünkü öncesinde yapmam gereken bir şey var." Tek kaşımı kaldırarak ona baktığımda sigarasından çektiği derin nefesi yüzüme doğru bıraktı. Karamel kokusu her yerdeydi. "Tahtada sence de bir taş eksik değil mi? Oyun başladı başlayalı görünmeyen bir taş." Dalga geçiyor olmalıydı. "Dolunay Akkor," diye mırıldandım, gözleri keyifle parladı. "Tuğra Akkor'un zayıf noktası."

"Çakır Alabora'nın da," diyerek onu üstü kapalı uyardım. Uyarımı önemsiz bir şeymiş gibi yuttu ve umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Sen Hazan'la oldukları yeri iyice öğreneceksin, ben de kalemizi alıp geleceğim." Biten sigarasını yere orta parmağıyla fırlattıktan hemen sonra oldukça uzakta bıraktığını yeni fark ettiğim arabaya doğru döndü ve keskin nişancı tüfeğimi bana uzattı. "Sabah görüşmek üzere Karmen, sakın plan dışı bir hareket yapma." Arkasını dönüp ilerlerken verdiği uyarıya sadece burun kıvırdım.

Çünkü ben istediğimi yapardım.

YEVAL

Göğsüm iğne iplikle yeniden dikilmek üzereydi. Göğüs kafesim sessizliğin kaldıramadığı bu uğultudan ötürü sallanmakla kalmamış yerle bir olmuştu çünkü. Nefes uzaktaydı, gözlerim aralıktı ama ben neredeydim bir fikrim bile yoktu. Kirpiklerimi kırpıştırmayı reddederek aralık içeri soğuğu davet eden metal çift kanatlı kapıya gözlerimi diktim. Ufuk çizgisinden doğan sislerin arkasına saklanan güneşe baktım. Batıyordu ve etraf turuncu renkten kan kırmızısına dönüyordu.

Kitaplık Rafı

Güneşin batıyor Barkın ama bu kez doğmuyor. Ne zaman doğacaksın?

Vücudumda gezinen acı ve ağrı dalgasıyla yüzümü buruşturdum. Sonunda görüşüm netleşmeye başlamıştı, etrafta fıldır fıldır gezdirdiğim harelerim bir kız bedeninde duraksadığında nefesim içime sığmadı.

Yazgı. Bilekleri kızarmış ve iz kalıcı bir dövme gibi bedenine yapışmıştı. Ağzındaki bandı çoktan çıkardıklarını ve beni onun yanına getirdiklerini yeni anlayabildim. Sabah saatinde uyanmış tekrar bedenimdeki acıdan ötürü baygınlık geçirmiştim. Parmaklarımdaki hissizlik bundan sonra bir süre kimseye kendimi anlatamayacağımı bana hatırlattığında yanan gözlerimin arkasına serinlemesi için emirler veriyordum. Yoksa gözyaşı yerine ateş parçaları gözlerimden dökülmeye başlayacaktı.

İçime sığmayan sıcaklık hissizlikle karşı karşıya kaldığı için cayır cayır yanıyordum. Yüzümü yukarı kaldırdım ve etrafa bakındım. Köşelere yerleştirilmiş kameralar vardı, kulaklık hâlâ gelgit ile çalışıyordu ve bunu ara sıra sağır edici cızırtılardan rahatlıkla ayırt edebiliyordum. Ara sıra silahın kapağımn sürülüşü ve merminin namluya gelişini duyuyordum, bazen Karmen ya da Barkın küfrediyordu. Bir ara Vuslat'ın sesini duymuştum ama ne dediğini hiç anlayamamıştım. Yüzümü etrafı süzdükten sonra tekrar karların üzerini örttüğü dışarıya çevirdim. Acı her yerdeydi, bu yüzden ben de hissizlikle üstünü örtmüştüm. Kulaklarımın uğultusunu bile olabildiğince duymazdan geliyordum.

Tek duymazdan ve görmezden gelemediğim şey çaprazımda benim gibi bağlı olan bir diğer kızdı. Onun bakışları benimki gibi göz ucuyla değil doğrudan bana baktığı için huzursuzdum. "Canın çok yanıyor mu?" diye sorduğunda kafamı belli belirsiz olumsuz yönde salladım. *Tahtada hamle yapmaya zorunlu olan tüm taşların aksine masum duruyordu.*

"Eğer... Karmen dedikleri adam benim gerçekten abimse... Neden ikimiz arasında seçim yaptırtıyorlar. Sen onun nesi oluyorsun?" Tamamen bilinçsiz bir şekilde ona nefret dolu bir bakış attım. İçimi huzursuzluk dalgası çarpıyordu. Göğüs kafesimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. Yüzümü yere eğerek sessiz kaldığımda ilk defa sessiz kalmanın ağırlığı altında ezildim. "Sevgilisi gibi durmuyorsun," diye mırıldandı. "Sanırım dün gece arayan adam senin sevgilin." Yere eğdiğim yüzüm bir yarış atı gibi dikeldiğinde gülümsedi. "Barkın... Karaduman'dı sa-

Kitaplık Rafı

nırım." Dudaklarımı ısırdığımda kaçamak gülüşüm üzerimdeki yükleri hafifletti gibi hissettim. Adını duymak bana sanki buradaymış gibi hissettirmişti, kokusunu duyumsadım ve burnumda tüttüğünü fark ettim.

"Dün telefondan küfür sesleri o kadar yüksek duyuldu ki buradan dinlememe rağmen sanki yanımda konuşuyorlarmış gibi hissettim." Benim sandalye koluna bağlı ellerimin aksine onun arkasında kalan elleri ettiği hareketle kesildi ve ufak kanlar arkasında minik gölcük oluşturmaya başladı. "Neden bu adam ikimizi de esir tutuyor, bizimle ne derdi var sen biliyor musun?" Simsiyah gözlerimi ondan dakikalardır kaçırıyor olsam da bu kez kaçıramadım. Sorduğu sorunun cevabını ben de tam olarak bilmiyordum ama bilsem de cevap veremezdim. Kullanamadığım ve daha doğrusu hissedemediğim parmaklarıma baktım. Hem soğuktan hem de acıdan kıpkırmızı olmuşlardı.

Derin bir iç çekmemden cevabını almış gibi sessizliğe büründüğünde bakışlarımı tekrar ona kenetledim. Saçları tam siyah değildi ama siyaha oldukça yakındı, beline kadar bozuk bir dalgayla süzülüyordu. Yüzü oldukça pürüzsüz ve güzel olduğu için ona çok da dokunmadıklarını düşündüm. Gözleri gerçekten tam anlamıyla maviydi ve etli bol yanaklı bir yüze sahipti. Benim yüzüm zayıf ve kemikliydi, saçlarım düzdü ve gözlerim simsiyahtı. İşin garibi Karmen'le kardeşinden çok daha fazla benziyorduk. Onun da yüzü zayıf uzun ve kemikliydi, gözleri mavinin beyazdan kaçtığı ilk ton gibi açık haliydi ve boyu da bu kızın neredeyse iki katıydı.

Dudaklarımı bu farklılıkla büzüştürdüm. Karma ne kadar götün teki olursa olsun gözler yalan söylemez diye boşa dendiğini düşünmüyordum. Sadece gözlerimin değil kaynayan kanımın da yalan söylediğine inanmıyordum. Karmen'in benimle bir bağı olduğunu biliyordum sadece o bağın ne olduğunu kanıtlayamıyor içimden kabullenerek yıllardır kurmayı beklediğim o kelimeyi veya cümleyi kuramıyordum. Önümde göremediğim bir engele takılıp kalmıştım. *Dudaklarım kıpırdasa sesim çıkmıyordu, çıksa kimse duymuyordu.*

Yazgı sessizleştiğinde benim sessizliğimin ne demek olduğunu izlediğini hissettim. Gözlerini üzerimden hiçbir şekilde ayırmıyordu ve garip bir bakış gözlerinin içindeydi. Ona karşı nedensiz bir güvensizlik hissettim. Yüzünün dışını saran bir maske olduğunu hayal ederek ona

Kitaplık Rafı

göz ucuyla baktım. Eğer gözlerim gerçeklerden çok daha iyi bir şeyi görüyorsa bu kesinlikle maskeydi. Gözlerimi kısarak onu baştan aşağı süzdüm, ayakları çıplaktı ve her tarafı kurumuş beyaz çatlaklarla dolmuştu. Bilekleri kesilmiş, vücuduna giydirilen kalın şeyler teninin kalan yerlerini örtüyordu. Birbirimizi bu kadar uzun ve sessiz izlemek canımı sıktı.

Dün geceden beri üzerimde gezinen acıya sağlam bir küfür savurdum, ne ara yaklaştığını bile algılayamadığım önüme diz çöken bir koruma dakikalar içinde batacak ve yok olacak ışığımın önüne geçerek titreyen bedenime tiksintiyle baktı ardından elindeki suyu bana doğru yaklaştırdı, boğazımdaki kuruluk ne kadar şiddetli olursa olsun bu bakışlar altında beni yavru köpek gibi gören birinin elinden su içmeyecektim. Bu ölümüme sebep olsa bile içmezdim.

Yüzümü bu sebeple yana çevirdim ama korumanın eli yanağıma inerek yüzümü tekrar acıyla ona döndürdü ve şiddetin sert sesi soğuğun sardığı odada rüzgârla yankılandı. Aralanan dudağımdan yayılan kanla ona nefret dolu bir bakış attım.

Keşke ölsen.

Rüzgâra karışan bir sessizlikle yüzüne baktım ve saniyeler sonra sesim uğultudan başka bir ses daha işitti. Korumanın alnının ortasında bir delik açılmıştı. Alnından dökülen kanlarla beraber bedeni de yere doğru yığılmaya başladığı dakikalarda Yazgı'nın çığlığı ikinci ses olan Yazgı'nın çığlığı içeriyi doldurdu. Yüzüme sıçrayan kan sıcacıktı ve akıyordu. Gıdıklanma duygumla beraber ufak bir titreme geçirdim.

Gözlerimi tam karşı hizama çevirdim ama kimseyi göremeden diğer korumalar kapıyı kapattı. Bu sadece bir testti. Tuğra'nın gelip gelmediklerini görmek için kurduğu bir tuzaktı. Gözlerimi yumarak sıkıntıyla nefes verdim. Karmen'in geldiğini anlamak için kapıyı açmış korumanın bana zarar vermesini söylemişti.

Kapıdan içeri attığı adımla ona döndüğümde yüzüne yaydığı o zafer gülüşünden de bir kez daha emin olmuştum zaten. Yazgı'nın gözyaşlarına ters bir bakış atarak korumalara ağzını bağlamalarını işaret etti. Korumalar Yazgı'nın ağzına siyah bir bant yapıştırırken gözlerimiz kesişti. Gerçekten kardeşinin Karmen'le bu kadar zıt olabileceğini düşünmemiştim. Ne dış görünüşü ne de huyu yakından uzaktan benzemiyordu.

Kitaplık Rafı

Bu kadın daha cana yakın, daha korkak ve daha konuşkandı. *Karmen'in oldukça aksine.*

"Kızı araca bindirin." Tuğra'nın emriyle Yazgı'yı kaldıran korumalar yavaşça onu yanımdan götürürken ifadesiz bakışlarla onu öylece izledim. Başına ne geleceğini bilmiyordum ama açıkçası içimden bir his onun başının çaresine bakabileceğini söylüyordu. Tuğra onun arkasından benim gibi boş boş baktıktan sonra aynı dün geceki gibi diz çöktü ve dirseğini dizine yaslayarak yüzüme baktı. "Acıya alışman eskisi gibi kısa sürmüş görünüyor," dudaklarına yaydığı gülüş o kadar midemi bulandırdığı ki boğazıma yükselen iğrenç şeyi geri yutmak zorunda kaldım. Tabii bu sık mide bulantısının baş sebebi Tuğra'dan başka aç olmam ve ortalığın kan gölü gibi kokması da olabilirdi.

"Ee Yazgı ismi sana bir şeyler çağrıştırdı mı bakalım?" Elini çeneme doğru uzattığında dişlerimle parmağını kaparak sertçe ısırdım. "Siktir, bırak." Parmağını çektiğinde sözlerini önemsemeden verdiğim tepkiyle yüzüme baktı ardından ikinci tokadı da yüzüme o indirdi.

Yanağımda çıkan izle çenemi oynatarak dişlerimi acıyana dek sıktım. Bugünlerin intikamını elbet alacaktım. Alamet beklediği gün illaki kıyameti olacaktım. Gözlerinde gördüğüm bakıştan benimle aynı şeyi düşündüğünü bilmek içime soğuk bir şelale akmasına sebep oldu. "Köpeklik yapma, soruma cevap ver." Bu kez kaçırmama izin vermeden çenemi sımsıkı tuttu. Gözlerinde öldürme arzusunu görebiliyordum ama hayali iplerin onun elini kolunu bağladığını da görebiliyordum.

Dudaklarımı oynatabildiğim kadar oynatarak, *'Ne istiyorsun?'* diye sordum. "Ne istediğimi vereceğin kıvama geldiğin zaman söyleyeceğim," diyerek çenemi sertçe savurdu. Yana düşen çenemi oynatarak kendine getirmeye çalıştım. Her kemiğimin sızlamasını hissetsem de bir yanım hissetmediğini iddia ediyordu. Uyuştuğumu varsayarak sadece bilincimi açık tutmaya uğraşıyordum. "Cihazı söktüğünüzü anlamayacağımızı sandınız gerçekten? Bu cidden komikti." Gerçekten komikmiş gibi güldükten sonra sakallarını sıvazladı.

Ne sesim ne de parmaklarım olmadığı için sadece gözlerine bakmakla yetindim. Eğer parmaklarım sağlam olsaydı en azından bir el

Kitaplık Rafı

hareketi çekerdim. Zihnimde çekmekten yorulduğum el hareketlerine gülümsedim.

"Sanırım sana bu isim hiçbir şey hatırlatmamış." Sonunda gerçekten yaptıklarının bir boka yaramadığını fark ettiğinde memnuniyetsiz bir şekilde kafasını olumsuzca salladı. "Pekâlâ. Sana bir hikâye anlatacağım. Paramparça olmuş bir ailenin dağılmadan önceki hikâyesini." Köşeden çektiği sandalyeyi tam önüme kadar kulak kanatıcı bir şekilde sürükledi. Ardından sandalyeyi ters şekilde önümde bırakıp otururak kollarını yaslanma kısmından sarkıtıp gözlerini gözlerime kelepçeledi. "Zamanında oldukça güçlü bir adam varmış, tarihe ismini kazıyan çok zeki bir adam. Bu adamın çocukları olduğunda tüm zekâsı da gücü de çalkalanmaya başlamış. Öyle dikkatli bir adammış ki çocuklarının kimliğine farklı bir isim yazdırırken çocuklarına kendilerinin seçmesine izin verdiği ikinci bir isim ve kimlik daha yaptırmış."

İki farklı kimlikte çocuklar mı?

Sertçe yutkundum, soluk borum tıkanmış gibi hissediyordum. Zihnim bile olmayan kulaklarını kabartarak ağzından çıkacağı kelimeleri dinliyordu. "Ama bu çocuklar teker teker mafyalar tarafından kaçırılmış. Neredeyse yirmi yıl önce çocuk kayıplarının zirve yaptığı dönemlermiş ve bil bakalım çocuklarını kaybeden baba ve anneye ne olmuş?"

Gözlerimi zorlukla onun gözlerinden çevirdim, bu öyle zor geldi ki canım bir kez daha yandı. Sanki her bir darbeyi ikinci kez yemişte bu kez yıkılmış gibiydim. "Söyle bana sence ne olmuş?" Kaçırdığım gözlerimi eğer ona yöneltmezsem yapacaklarını bildiğim için bu kez ona yönelttim. Baygın bakışlarımın altında yatan harlanan öfkeyi zapt etmek şimdiye kadar kendime hayret etmeme sebep olan tek hareketti.

"Anne... Puf," diyerek ellerini havaya kaldırdı. "Baba..." Onun da puf diyeceğini düşündüm ama demedi. "Baba'da ondan intikam isteyen kişilerden birinin eline esir düşmüş."

Çatılan kaşlarımın altında dolan gözlerimi gördüğünde dudaklarına yaydığı çarpık bakışı yüzüne öyle yakıştırdım ki her zerresini kesip kanla boyayarak onu joker yapmak istedim. Zihnimde uğuldayan kan ve içimde kan isteyen aç gözlü vampir şu an kanımı kaynatıyor damarlarımı zonklatıyordu. "Biliyorum herkesi kaçıran ben olduğum için baba-

Kitaplık Rafı

nı da kaçıranın ben olduğumu zannediyorsun ama... çı." Kafasını sağa sola salladı. "İnanmayacaksın belki ama benden çok daha güçlü olan birisi var. Kendini asla açığa vurmayan oldukça sessiz biri, aslında bakarsan onun gücünün sadece bir yansımasıyım." Ellerini iki yana açarak sözlerini hareketli hale getirdi.

"Buralara gelmemin, bu adam olmamın ve onun yerine ışıkları toplayan kişi olmamın hepsi onun sayesinde. Şimdi sana üzücü bir şey daha söyleyeceğim." Sandalyeden kalkarak önümü tekrar açtığında bir sonraki duyacağım hayatımı mahvedecek cümleyi gerçekten sabırsızlıkla bekledim. Daha ne olabilir diyenlerden hiçbir zaman olmamıştım çünkü her zaman her şeyin daha kötüsü olabileceğinin farkındaydım. Sadece hayatımın kötünün hangi tonunda olduğunu merak ediyordum.

Ve bu tonun kırmızı olduğunu umut ediyordum.

Tuğra sandalyeyi kenara çektikten hemen sonra yüzünü yüzüme doğru eğerek iğrenç sigara kokan nefesini yüzüme üflediğinde kulağım dikeldi ve sözlerini beynime kazımak istercesine saniye saniye kaydetti. "Sen bu kişiyi oldukça yakından tanıyorsun, Yazgı."

Söylediği sözlerle aynı saniyeler içinde yüzümü ona dönsem de belinden ne zaman çıkardığını bilmediğim tabancayla alnıma vurmasıyla gözlerim, kulaklarım ve kalan tüm duyularım sanki ölüm beni kucaklamış gibi karanlığa hapsolmuştu.

BARKIN

Bugün günlerden Perşembe ve saat dördü kırk geçiyor. Bugün bir bomba değil pim olmayı seçtim. Bombayı tutmayı ve çekildiğim an arkamda büyük bir enkaz ve ateş çemberi bırakmayı seçtim. Çünkü bomba olsaydım bir pimim olmazdı. Buraya geldiğim zaman tam olarak olduğum gibi olurdu, pimi olmayan ve ne zaman patlayacağı bilinmeyen bir bomba.

Bu tabir onu tanıyana dekti. Şimdiye dek onu sevmek onun yanımda olması değildi onu tanımaktı. Şimdiden sonra ise onun yanımda olmasıydı, her saniye ve her dakika. Artık pimi olmayan bir bomba değildim,

Kitaplık Rafı

bir pimim vardı ve o pim gece kadar siyah saçlı ay kadar beyaz tenli bir kadındı.

Dün geceden beri nerede olduğunu araştırdığım ve sonunda bulduğum evin önüne vardığımda Karmen'in motorundan inerek kapıyı nazikçe tıklattım. Kapıyı açan sarı saçlı ve renkli gözlü kadın esaretinden tek başına kurtulmuş bir ifadeyle karşımda dikiliyordu. "Geç kaldın," diyerek kapıyı açık bıraktı ve içeri doğru yürümeye başladı. Beni beklediği ev, Tuğra Akkor'un onu esir tuttuğu yer Behiç ailesinin eski eviydi. Her yeri örümcek ağları sarmış fareler birçok yeri kemirmişti.

İçeri doğru adım attığım an tahtalar gıcırdadı, salona Dolunay'ın peşine girdiğimde tek sağlam görünen sandalyede onu saniyeler içinde oturmuş ve sigara yakmış buldum. Kelepçeyi duvardan sökerek ayağında peşinden sürüklenmesine izin vermişti. Bileklerinde de siyah zincirden kelepçeler vardı. "Neden açmadın?" diye sorarak karşısında dikildim.

"Çünkü açıldığında Tuğra'ya sinyal gönderecek bir sisteme bağlı." Çenemi sıktığımda ortaya çıkan kemiklerim dikkatini çekti. "Bu kadar öfkelenme," diyerek beni kendince teselli etmeye çalıştı. "Yeval, piç kurusu kocanın elinde." Sağ avucumu açarak ona gösterdim. "Avucumun birini öldürme arzusuyla bu kadar kaşındığını hiç hatırlamıyorum." Kendi avucunu açarak, "Ne tesadüf," diye mırıldandı ve ardından avucunu sımsıkı bir yumruk haline getirerek hiçbir şeyi umursamayan tavrına geri döndü. "Seni alıkoymaya geldiğimi biliyorsun değil mi?" diyerek rahatlığını kaş göz işaretimle ifade ettim.

Dudakları yana kıvrıldı. "Evet. Saatlerdir seni bekliyorum." Saçından çıkardığı tokadan uzak bir aletle kelepçeleri tahmini on dakika sonra etkisiz halde çıkardığında ilk yaptığı şey bileklerini ovuşturmak oldu. Gözlerini kısarak bana döndüğünde, "Planın ne?" diye sormasını beklememekle beraber afalladım.

"Planım seni öne atarak onun aklını karıştırmak." Ayağa kalkarak sandalyenin geri devrilip, tüm tozun etrafı sarmasını izledikten sonra önüme geçerek topuklu ayakkabı sesinin tüm sesleri bastırmasına izin verdi. Açtığı dış kapıdan içeri vuran soğuk onun ardından çıkan bana sert vurmuştu. "Gerçekten motorla mı geldin? Hem de Karmen'in mo-

Kitaplık Rafı

toruyla?" Ona yandan bir gülüş atarak bindiğimde memnun olmamış bir ifadeyle arkama bindi ardından arka kısımdan tutundu. Motoru çalıştırdığım zaman aklıma takılan soruyu sormak için beklediğim tüm zamanı siktir ederek omzumun üzerinden ona döndüm. "Neden evden çıkmak için beni bekledin?"

"Evden kurtulduğumu değil kaçırıldığımı düşünmesi için," diyerek cevap verdi. Bu cevabın anlamı açıktı, anlamını gecenin devamında göreceğimi biliyordum. Motoru çalıştırdığım an tekerleklerin altından kaçan karları duyumsadım. Kulağıma bağlı arızalı kulaklıktan bir tokat sesi yankılandı. Tüm tenim hatta tenimin altında bile yer edinen dövme sızladı. Eğer gerçekten yüzüne bir tokat indiyse onun o elini kullanamayacağı hale getirene dek üşenmeden kırardım. Kalbime sızan öfkeye hakim olmak, motor kullanma kabiliyetimi kaybetmemek için kendime hakim olmakla eş değer zorluktaydı.

Dişlerimden takırtı gelene kadar güçlü bir şekilde sıktım. Zedelenen etlerimden gelen kanı tadabiliyordum ve bu son zamanlarda çok sık oluyordu. Yeval evden gittiğinden beri tadını en çok aldığım şey kandı, vücudumu onun teninden sonra saran şey de kandı. Onu özlüyordum ve onun yokluğunda aciz düşmüştüm. Sanki bir melektim ve biri kanatlarımı kesmişti, gökyüzüne hasret yaşayan cezalandırılmış bir melektim.

Yolun yarısını normal hızdan neredeyse iki kat daha hızlı geldiğimizde uzakta Dolunay'ı götürmek için bekleyen Vuslat'ın aracını gördüm. Motor yavaşladı ve aracın hemen yanında durdu. Dolunay durdurduğum motordan indiğinde bana ve Vuslat'a kısa bir bakış attı. "Gerçekten evde bekleyeceğimi mi düşünüyorsun?" Sesinde iğneleyici bir ton vardı. "O benim kardeşim."

"Üvey kardeşin," diyerek sözlerimde baskı uyguladım, Yüzünde biraz kırılgan hasretinden yandığım o bedeni görmenin isteği vardı ama buna izin vermezdim. Elimdeki kozu ortaya çıkarmak onu elimden almak isteyen birçok aç kurt olacağı anlamına gelirdi.

Vuslat'a ona göz kulak olmasını bakışlarımla tembihledikten hemen sonra mavi gözlerine son kez baktım. Nedense içimden bir ses ben ne dersem diyeyim yine de istediğini yapacağını söylüyordu. Bu

Kitaplık Rafı

duygu beni rahatsız etti ama kısıtlı zamandan ötürü görmezden geldim. Duyduğum tokat sesi hâlâ zihnimde yankılanıyordu, eğer bu sesi ben duyduysam Karmen'in de duymuş olması gerekti. Umuyordum ki beni dinlemek yerine herkesin kafasına sıkmıştı.

Motoru tekrar çalıştırarak sonunda gitmeyi saatlerdir beklediğim yola doğru sürmeye başladım. Önümüzde iki seçenek vardı, yıllardır ellerinde olduğunu söyledikleri sözde Yazgı ve Yeval.

Boynumu hafif eğerek kıtlattım, bu hareket beni her zaman rahatlatırken bu kez aksine çok daha fazla katılaştırdı. Tüm bedenim gerginlikle kavrulmuştu. Onun ellerine ihtiyacım vardı, vücudumun her yerinde. Beni ovmasına ve kokusunu burnuma yaklaştırıp kırmızı ojeli tırnaklarını tenime batırmasına ihtiyacım vardı. Onun ihtiyacıyla dolup taşıyordum ve buna asıl sebep olanın ne olduğunu bu duygunun ne zaman neden başladığını bilmiyordum.

Beni bu hale getiren alışkanlıktı. Ona alışmıştım, bir bağımlının alıştığı gibi alışmıştım. Bunun için yıllara falan da ihtiyacım olmamıştı. Sadece ona bakmıştım, dokunmuş ve kokusunu duymuştum. İlk kez tadılan bir şeye bağımlı olmak pek kolay bir durum değildi ama imkânsız da değildi. Eğer olsaydı bile, imkânsızı başaranlardan olurdum. Soğuk havayı doldurması için ciğerlerime çektim, gözlerim soğuktan yaşarmıştı.

Bu yüzden hızımı arttırdım, yoksa sarı gözlerimin çevresi ağlamışım gibi kıpkırmızı kesilecekti. Kurumuş dudaklarımı ıslatarak tepeciği çıkmaya başladım. Motoru en son İtalya'da kullandığım için üzerinden oldukça geçmişti ama hâlâ eskisi kadar iyi kullanabiliyordum.

Hızımı daha da arttırarak motorun önünü kaldırdığım da kulaklık bir kez daha gıcırdadı ama ne dendiği net duyulmadı. Kulaklık gitgide kullanılamayacak raddede bozuluyordu ve bu sinirlerimi alt üst ediyordu. Tuğra'nın sesini duymak bile yeterince alt üst etmişti. Şu an yanındaydı ve onun aklını karıştıracak kim bilir neler söylüyordu.

Annem, *"Sırlar yer yüzünün en büyük günahıdır oğlum, çünkü sırların örttüğü gerçeği yalanlar sarmalar,"* derdi.

Babamsa onun aksine, *"Yalanlar geri dönülmez, sırlarsa henüz bitmemiş yollardır,"* derdi.

Kitaplık Rafı

İkisine de inandığım çok zaman olmuştu ama bu yola girdiğim ilk an babamın karşıma çıkması ve bana bu fikri dayatması annemin tüm sözlerini kulağımın arkasına kaydırmam anlamına gelmişti. Bunu istediğim için yapmamıştım, bunu mecbur olduğum için yapmıştım.

Yeval'in nefesini kesmemek için, onu kargalara yem etmemek için bu kadar sırrı zihnimde saklıyordum. Bazen bu sırlar beni boğuyordu, geceleri Yeval uyusa da ben uyuyamıyordum. Bazen odasına gizlice giriyor karşısında oturuyordum, bazen kâbuslarını dindiriyor bazense yanına yatıyordum. Bunların hiçbirini bilmez hissetmezdi bile, çünkü uyuyamayacağını bildiğim her gece onun içeceğine veya yiyeceğine uyku ilaçları katıyordum.

Ona zarar vermeyecek haliyle, gücünü emmeyecek ve bağımlı etmeyecek haliyle ona ilaçlar veriyordum. Bazen geçmişinde kullandığı ilaçların etkisini yaşadığını görüyordum, gözleri dalıyordu ve hayattan kısa süreliğine soyutlanıyordu. Bunun aynısı Karmen'e de oluyordu.

Z isimli kadın bana ilk gönderdiği mektupta bu durumu tedavi edebilecek ilaçlarla durumu özetleyen bir doktor yazısı göndermişti. Karmen yıllar içinde Z isimli şahsın bana ve babama ettiği yardımla düzelmişti, Z'nin bana gönderdiği en son mektupsa Yeval'in yanıma geldiği andı. O mektupta da aynı tedavi ilacının çok daha hafif hali ve uyku ilaçları vardı. Söylediğine göre kendi evinde fark etmeden uyuyabilmesi için ona kullandırdıkları ilaçlardandı. İlacı vermem bir hafta sürdüğü için ilk zamanlar normalden çok daha az uyumuştu.

O bir haftada ilaçları inceletmem ve zararlı olup olmadığını öğrenmem gerekmişti. Sonunda ikisinin de sağlığını ayakta tutacak tedaviyi uyguladığımızda normale dönmüşlerdi. Şimdi tek korkum Tuğra'nın onlara uygulayacağı psikolojik şiddetle her şeyin başa sarmasıydı.

Uzakta gördüğüm siyah üniformalı uzun boylu ve kaslı silüetle yavaşladım. Hemen arkasında saçlarını sıkı at kuyruğu yapmış ve bizim gibi yeleğinin üzerine üniforma geçirmiş Hazan'ı görebiliyordum. İkisi de keskin nişancı tüfeklerinin üzerinden bana baktıklarında Hazan tekrar önüne döndü ve Karmen ayaklanarak silahı yere bıraktı. Motoru durdurarak üzerinden indim. Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Bu yüzden işimiz kolay olacaktı.

Kitaplık Rafı

"Ortalığı kan gölüne çevirmemişsiniz," diyerek Kayzer'in yeğenine baktım. Bana yandan bir bakış attı. "İstersen yapalım." Sözlerini duymazdan gelerek Karmen'e yüzümü döndüm.

"Ben hazırım, hava kararadı." Kafamı aşağı yukarı salladım. "Girelim." Üzerimdeki ceketi çıkardıktan sonra arabaya doğru adımladım ve arkasına binerek üzerimi çıkarıp önce can yeleğini ardından da siyah üniformayı üzerime geçirdim.

Karmen cama tıklatırken şapkasını yeni ucu daha uzun olan şapkayla değişiyordu. Arka koltuktan çıkarak uzattığı şapkayı kafama geçirdim ardından onun gibi gözlerimi açıkta bırakıp yüzümün kalan tüm hatlarını saklayan maskemi yüzüme geçirdim. "Eğer kardeşin olduğu iddia edilen kızı da güvene almak istersen..." Kafasını olumsuzca salladı. "Sadece Yeval'in güvende olmasını istiyorum. Onun güvende olduğunu görmeden başkasını kurtarmaya çalışmayacağım." Sözlerinin doğruluğu içime su serpti. Ona hak vererek son kez üzerimi düzelttim. Vuslat etrafı izliyordu ve aksilik olduğunda müdahaleye hazır halde bekleyecekti.

"Ona güveniyor musun?" Karmen'in bakışları yere uzanmış kendi kurulumuyla Yeval'in içeride olduğu yeri izleyen Hazan'daydı. "Ona hayatım boyunca güvenmedim," diyerek omzuna vurdum ve aracın ön kapısını açarak torpidoda olan iki silahı belime diğerini de elime aldım ve elime aldığım tabancanın ucuna susturucu taktım. Karmen'in üniformanın kargo model olan pantolonunun ceplerini bıçaklarla doldurduğunu bildiğim için tabancayla işim biter bitmez, bıçak yerine ninja yıldızlarını ceplerime doldurdum.

"Çatıdan mı?"

"Çı." Ağzıma bir sakız atarak Karmen'e uzattım. "Giriş kapısından, geldiğimizi bilecekler." Kafasını aşağı yukarı salladı ve sakızı maskeyi indirerek ağzına attı. "Korkmalarını istiyorsun." Gülerek sakızı aracın içine attım ve kapıyı örttüm. "Hayır." Tabancanın sürgüsünü çekerek mermiyi ucuna getirdim. "Öleceklerini bilsinler istiyorum."

Hazan bu sözlerimin üzerine yine göz ucuyla bize baktı, aynı şekilde ona karşılık vererek önüne dönmesini sağladım. "Giriyoruz."

Karmen beline sadece bir tabanca alarak işaret parmaklarına fırlatma bıçaklarını geçirdi. Siyah ucu tırtıklı bıçaklar öldürücü görünüyordu.

Kitaplık Rafı

Onları bileğine doğru çekerek formanın kollarının içinde sakladı. Yolun arkasından girmek geldiğimizi anladıkları anın ölecekleri an olmasının en kolayı olduğu için en mantıklısıydı. Bu yüzden önden oraya doğru koşar adımlarla ilerledim. Arkamdan gelen bot sesleriyle Karmen'in yakınlığını hesap edebiliyordum.

"Kanının tek damlası akmasın," diyerek kimsenin onun kimliğini öğrenmemesini bir kez daha ona tembihledim. "Senin de kardeşim," diyerek arkamdan yanıma geçti. Korumalar önümüzdeki duvarın tam arkasındaydı. Sessizliğimi Yeval'den öğrendiğim için ölü bir insanmış gibi hissediyordum böyle anlarda. Sonra bu yükün altında eziliyor ve sevdiğim kadının kendini ölü hissetmesiyle tekrar ölüyordum.

Dudaklarımı ısırarak duvara hızlı bir şekilde tırmandım, Karmen ile duvardan aynı zaman diliminde atladığımızda namlunun ucu bize dönmüş silahların ikisi de korumaların beynine giren kurşunlarla yere düştü. Önde bekleyen iki korumanın yere yığılması ve kanlarının kapıda akmaya devam eden bir desen oluşturmasıyla Karmen öne geçti ve siyah parmakları kesik eldivenli olan elini aralığa koyup kapıyı yavaşça araladı.

O kadar yavaş ve sakin araladı ki bir gıcırtı bile çıkmadı. Açtığı dar alandan yavaşça geçtikten sonra kulaklık bir kez daha cızırdadı. "Uyandırın." Tuğra piçinin sesini duymak bedenimde uyuyan öfke duygularını uyandırıp üstünde kan yazan çanları çaldırdı.

Karmen yüzünü arkaya bana doğru döndürdüğünde içeriyi dikkatlice inceledim, dört farklı kapı vardı. Ona önce hislerime güvenerek iki elimle solu işaret ettim. Sırayla ilerleyecektik.

Hazan kulaklıktan cızırtılı halde, "Yeval'i uyandırdılar, kapı aralık. Görüş açısı var," dediğinde Karmen'le aynı anda bakıştık. Şapkasını indirerek bıçakları kolundan çıkardı. Ben de sol elimle cebimden ninja yıldızlarından birkaçını çıkardım. "Birkaç araç buraya geliyor." Önümüzdeki ilk kapıya vardığımızda gelen araçların sesi duyulmaya başladı.

Vaktimizin kısıtlı olduğunu varsayarak öne geçtim ve kapıyı sadece içeriyi görebileceğimiz kısıklıkta açtım. Tek gözüm içerideki ışıkla parlıyor olmalıydı ama içerisi sadece keyif yapan korumalarla dolu olduğu için önemi yoktu. Yüzümü geri çekerek kafamı olumsuzca salladım. Karmen bana kafasıyla yanındaki kapıyı işaret etti.

Kitaplık Rafı

Öne geçerek bu kez diğer kapıyı araladım ve içeride açık bilgisayarları gördüm. Susturuculu silahımı kapının aralığından ilk geçirdiğimde kulaklık yine cızırdadı ama hiçbir ses duyulmadı. İki ışıklı kasaya sessizce iki fişek sıktım ardından silahı aradan çıkararak geriye doğru adım attım. Artık güvenlik ağları yoktu, kameraları da aynı şekilde yok olmuştu.

Karmen benim önünden çekildiğim boşluğa kısa bir bakış attıktan hemen sonra açılan kapıyı işaret etti. Açılan dış kapıdan gelen araçlardaki korumalar giriş yapıyordu. Karmen'i göğsünden tutarak karanlığın bizi saklayacağı bölgeye çektim. İçeri girdiler ve adımları bizim olduğumuz yönün aksine doğru ilerledi ve açtıkları kapıyı kapatmadan öylece durdular. Gölgeleri yere vuruyordu.

"Yazgı'yı götürdük efendim. Başında toplam yirmi dört koruma var."

"Güzel, şimdi git kameraları kontrol et ve dışarıdaki korumayı ikiye katla." Emir alan koruma başını saygılı bir şekilde eğerek kapıyı örttüğünde Karmen'in göğsüne vurdum ve tabancayı kaldırıp korumaya doğrulttum. İfademi anladıktan saniyeler sonra gölgelerin ardından duvarın öteki tarafına doğru ilerledi ve koruma tam da bizim az önce kapısını aralık bıraktığımız odaya ulaştı. Tabancayı kaldırdım ve nişan alarak en öndeki emir kulu korumanın alnının ortasına fişeği patlattım. Karmen ses çıkarmaması için düşmek üzere olan korumayı tuttuğu sırada yanındaki ikinci takım elbiseli korumaya cebimden çıkarmış olduğum yıldızlardan iki tanesini attım. Karmen yere bıraktığı korumanın hemen ardından elini yaralanan korumanın işaret vermek için açılan ağzına yerleştirdi ve elindeki bıçağı göğsünün ortasına soktu.

Kafasını aşağı yukarı salladığını görür görmez aynı hareketi yaptım ve ona doğru ilerleyerek cebinden iki tane zar aldım. Ne yaptığımı saniye saniye izledi. Zarları aldım ve kapının altından oldukları odaya girecekleri şekilde yuvarladım. Zarların sekme sesi içeride birden fazla kez yankılanırken kapının altından sızan ışık söndü.

Kulaklık tekrar cızırdadı ve yankıdan çok daha net şekilde bu kez konuşulanlar duyuldu. "Çoktan geldiler." Tuğra'nın memnun olmamış sesini duymak keyfimi yerine getirdi. "Görüş yok, kapı kapandı." Hazan'ın sesini duyduktan hemen sonra kulaklığı tuttum ve, "Kapıyı tara." Emri verdim. "Ne?"

Kitaplık Rafı

"Dediğimi yap, kapıyı tara," diyerek bakışlarımı ne yaptığımı çözmeye çalışan Karmen'e çevirdim. Saniyeler sonra kapanan o sert kapıya ardı ardına kurşunlar yağmaya başladı ve muhtemelen kapıda mermi şekilleri çıktı. "Korkak gibi gölgelerde mi saklanacaksınız?" Tuğra'nın sesi depoyu sardığında Karmen'e giriyoruz işareti yaptım.

Adımlarım yine ağır ve sessizdi. Ses çıksa bile Hazan'ın kurşunları bu sesi örterdi. "Kardeşini değil Yeval'i mi seçtin Karmen? Yıllar boyu kardeşin için köpeğim olmana rağmen hem de?" Kapıyı elimle yavaşça araladım ardından Karmen'e önden girmesini işaret ettim. Dudakları yana doğru kıvrıldı ve gözleri hareketlenen dudaklarıma indi.

"Öldürmek yok." Kirpiklerini ardı ardına kırpıştırdıktan hemen sonra yüzünü içeri doğru çevirdi, bıçağını sımsıkı kavradı. "Kardeşinin ölmeden önce en son bunu duyacak olması ne acı." Tuğra'nın kahkahası bu karanlıkta bile görebileceğim kadar Karmen'in damarlarının öfkeyle belirginleşmesine neden oldu. "Eminim kardeşin kendisini seçeceğini düşünüyordu. Yeval'i seçtiğini öğrenince büyük hayal kırıklığına uğrayacak." Karmen daha fazla dayanamıyor gibiydi. Gözleri benimkilere değdiğinde içinde patlamaması için zor zapt ettiği bir volkan olduğunu anladım ve kafamı aşağı yukarı ağır ağır sallayarak ona izin verdim. "Kardeşimi seçtim kuduz köpek," diyerek bıçağı koluna doğru fırlattı.

İnleme sesinin hemen ardından kapıya yağan kurşunlarla geriye doğru çekildik. Karmen cebinden bir sis bombası çıkardı, pimini çekti ve içeri doğru yuvarladı. "Sanırım Dolunay'da senin bu geceki mağlubiyetini duyduğunda büyük hayal kırıklığına uğrayacak, akşam ona hiçbir detayı atlamadan her şeyi anlatacağım. Tabii aynı Yeval'e yaptığın gibi sandalyeye bağlı ve duyarsız hale gelmiş şekilde."

Tuğra'nın küfürlerine sadece kahkahayla karşılık verdim, ailem saydığım insanlar hariç herkese yalan söyleyebilirdim çünkü yalan önümü temizleyen bir fırtına gibiydi. Dakikalar süren çatışma yaralarımı sızlattı, yüzümü buruşturdum ama pozisyonumdan taviz vermedim. Kurşunlar havada uçuşuyordu ama hiçbiri bize yaklaşmıyordu. Hazan'ın hâlâ attığı atışlar devam ettiği için gürültü çok fazlaydı. Korumalar küfürler ediyordu, Tuğra, "Beni öldüremeyeceğinizi biliyorsunuz," diyordu.

Kitaplık Rafı

"Şimdilik," diyerek yüksek sesle bağırdım. "Şimdilik kelimesi sandığın kadar uzun bir zamanı kapsamıyor Tuğra Akkor!" Karşılığında bir cevap gelmedi. Silahın ucunu kapının kenarından uzattım ve gözümü varla yok arası göstererek iki korumayı saniyeler içinde indirdim. İçeride tahmini on ya da on beş koruma vardı. İkisi inse de hâlâ ondan fazla koruma hem Yeval'i hem de Tuğra'yı gölgeliyordu.

Bu beni daha da öfkelendirdi. "Yeval, bana ses verebilir misin?" diye bağırdığımda Tuğra'nın "Verebilir misin deniz kızım?" Sorusunu işittim. Damarlarım patlamak istercesine zonkluyor ateş bedenimde geziniyordu. Ellerim ölüm arzusuyla daha önce hiç bu kadar kaşınmamıştı. Tuğra salak saçma konuşsa bile o aptalın aksine benim kızım beni dinledi ve muhtemelen zıplamaya çalıştı. Çünkü sandalye sesini sol taraftan işittim. "Eğer canını yakarsam beni affet!" Silahı kapıdan çıkararak onun olduğu bölgeye doğrulttum ve sandalyenin ucu olduğunu düşündüğüm iki yere sıkarak onu yere düşürdüm.

Onun yere düşmesiyle omuz hizasındaki herkesi tarayabileceğim alanı açmıştım. Artık havadan sıktığım hiçbir fişeğin Yeval'e gelmesine ihtimal yoktu.

Namlunun ucunu korkusuzca kapıya yaslayarak bedenimi açığa çıkardığımda Karmen flaş bombasını atarak onların görüşünü biraz da bizimkini engelledi. O yarışan saniyeler arasında elimi tetikten neşelenmek için bile çekmedim. Hazan iki üç deliği art arda mermi atarak tamamen deldiğinde o da bize uzaktan destek vermeye başladı. Delinen tüm o delikten kurşunlar adamlara saplandı. Karmen bıçaklarını teker teker kafa göz, boyun demeden sapladı.

Sisin ve flaşın bizi engellediği yerde yanan gözlerim sulu halde geri çekildim ama Karmen çekilmedi. Bu yüzden tekrar odanın girişine yönelerek onu ensesinden tuttum ve geri çektim. "Aptalca hareket ediyorsun!"

"Yeval'i götürebilirler." Yüzümü duvardan hafifçe içeri doğru uzattım ve namluyu tekrar içeride gezdirdim. Sisten hiçbir şey görünmüyordu ama kulaklarımız hâlâ sağlamdı. "Sanırım kör olduğunda kulaklarını da kaybediyorsun," diyerek onu azarladım. Fevri hareket ediyordu ve kaybetmekten nefret ediyordu. İkisinin birbirinin sapığı olduğunu hâlâ

Kitaplık Rafı

öğrenememişti. Sis yavaş yavaş inmeye başladığında, "Tuğra kaçıyor," dedi kulaklıktan Hazan. "Bırak," diyerek etrafta Yeval'i aradım ama sis hâlâ onu örtüyordu.

"Bırakma." Karmen yanımdan rüzgâr gibi uçup giderken elimi ona doğrultsam da yakalayamadım. "KAÇMA OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırarak kapıya tekme attı. Arkasından küfür mırıldanarak bakmakla yetindim. Yeval'in olduğu taraftan açılan kapıdan kaçan Tuğra'nın ayakkabısı öylece yerde kalmış görünüyordu. Üniformanın cebinden bir fener çıkararak silahın altına destek verdiğim elimle feneri tuttum ve açtım. Sis yavaş yavaş son buluyordu. Flaş bombasından ötürü her yerde hâlâ ara sıra siyah noktacıklar görüyordum ama o da düzeliyordu.

Ağır adımlarım içerinin sessizliğini bıçak gibi kesti ve ayakta dikilen bir gölge gördüm. O gölgenin elinde bir silah vardı ve yere düşerek kırılmış sandalyenin üstünde zorla diz çöktürülmüş Yeval'in kafasına namlu yaslanmıştı.

Benim güzelimin saç tellerine soğuk namlu yaslıydı. Sikerler. "O silahı bırakmazsan Azrail seni alana dek cayır cayır yakarım."

"Hiçbir şey yapamazsın." Ses tonunu duyar duymaz irkildim. "Sen..." "Ölmüş müydüm? Evet, zehirli kol iğneni boğazıma sapladığında ölmem gerekirdi ama Tuğra Bey beni kurtardı."

"Senin beyini sikeyim," diye homurdanarak gözlerini bana çeviren Mia Donna'ma baktım. Gözlerinde gram korkunun emaresi ya da gram ölümün isteği yoktu. İfadesiz ve hırslıydı hatta ayna tutsam göreceğim ilk şey alevler olurdu.

Aynı benim gibi. Aynı abisi gibi.

Sertçe yutkunarak, "Ona zarar veremezsin," dedim. "Ah, öyle bir veririm ki," diyerek horozu indirdiğinde silahı tutuşum sıkılaştı. Alnım baloncuk şeklinde ter olmaya başlıyordu. Ona ateş etmem bir saniyemi alırdı ve ıskalamazdım ama Talha denilen o korumanın gözlerinde korkusuz ve yenilgiyi tek başına hazmetmeyen bir bakış vardı. Karmen bana telefonda o adamın izini sürmeliyiz dediğinde hayatta kalmış olamaz dememeliydim.

Karmen adamın izini sürerken ona yardım etmeli ve öncelik tanımalıydım. *Kahretsin çok aptaldım!*

Kitaplık Rafı

"Parmaklarına veda etsen iyi olur," diyerek dişlerimi sıktım. "Yeval gibi mi?" Gözleri yerde hareketsiz duran parmaklarına kaydığında benimkilerde ona kaydı. Siktir, hayır. Yalan söylüyordu, aksini kabullenmeyecektim. "Diline de veda et," diyerek öfkeyle mırıldandım. "Yalan söylemiyorum. Hadi Yeval bir şeyler söyle sevgiline?" Namlunun ucuyla kafasını ittirdiğinde koluna bir el ateş ettim. Ateşle geriye doğru sarsıldı ama gerilemedi aksine namluyu Yeval'in kafasına daha sert dayadı. Sabrım tükeniyordu ama Yeval'e olan aşkım daha ağır basıyor sabrı bana öğretiyordu.

Sikerler sabrı. "Sizi tek tek parçalara ayıracağım, kendi ellerimle. Andım olsun bunu yapacağım," diyerek bir el de kulağına ateş ettim. "Bunu teminatım say." Diğer kulağının da memesine ateş ettim. Acıyla inlerken gözlerini açık tutmak için bedenini oldukça zorladı. "Eğer bir kurşun daha sıkarsan bu kez karşılık vereceğim." Yeval'in hareketsiz parmaklarına bir kez daha baktım. Gözleri benim gibi dolu doluydu ama ağlamıyordu. Muhtemelen onun da gözleri uykusuzluk ve gözüne gelen sislerden flaş bombalarından mahvolmuştu. Sertçe yutkundum ve o karşımda diz çökerken ayakta kalmayı kendime yediremeyerek tek dizimi yere kırarak diz çöker pozisyona getirdim. Böylece ne ayaktaydım ne de düşmanıma karşı diz çökmüş vaziyetteydim. Onun düştüğü yerde ben ayakta kalamazdım. Saldırı pozisyonunda sevdiğim kadınla aynı seviyedeydim.

O düşerse düşer, kalkarsa kalkardım.

Nefesim sığlaştı ve avuç içim terledi. Karmen'in dışarıdaki bağırışları duyuluyordu. Kulaklık cızırdayarak araya Hazan'ın sesini kattığında dikkatimi ona verdim. "Karmen bacağına ve koluna bıçak fırlattı onu öldürecek."

"Çı," diyerek sözlerini reddettim. Yeval'in gözleri doğrudan bana bakıyordu, benim bal rengi gözlerimde onunkilerin içine bakıyordu. Kırık cam parçalarının onu kanattığını gördüm. Cam yanıyordu ama kötü olan bu değildi. Kötü olan yanan canını bile hissetmiyor oluşuydu. Bedenimde gezinen karıncalanma ve çatlamalarla onun yerine ben hissettim, *her bir anını.*

Kitaplık Rafı

"Ben iltimas adamı değilim," diyerek namluyu alnına doğru kaldırdım. "Ne tesadüf," dedi ve tetiği ezdi ama basamadan benimkiyle aynı zaman diliminde bir kurşun daha duyuldu. Benimkinden çok daha erken alnının çatısından girdi ve duvara saplandı. Yüzümü arkaya elimdeki silahın duruşunu bozmadan döndürdüm, sarı saçları öfkeyle parlayan mavi gözleri ve içeriyi dolduran topuklu ayakkabı sesiyle gözleri benden yerde diz çöken Yeval'e kaydı.

"Beni zapt edeceğini düşünmen aptallıktı Salvor, bu bir aile meselesi."

Devam Edecek

Kitaplık Rafı

Taş kaybetmemek için...

Kitaplık Rafı
pinova